

Duvar

Melih Altınok 27.06.2009

Lisede Politzer'in *Felsefenin Temel İlkeleri*'ni okuduğumda adeta dünyam değişmişti. Sanki o güne değin hep gözümün önünde olduğu halde varlığından bihaber yaşadığım perde ortadan kalkıvermişti.

Her şey daha anlaşılırdı artık. Yaşama dair envai çeşit problemi, birkaç formülle aşmanın dayanılmaz hafifliğiyle ve sağladığı güvenle bilincim berraklaşmıştı. 'Çoğunluğun,' gerçekliği içimi yakan bu büyük keşiften nasıl olup da habersiz kaldığına şaşıyordum; hatta anlattıklarımı kayıtsız bakışlarla dinleyenlere kızıyordum da.

Ama zamanla 'amentü' haline getirdiğim formüllerin bazı 'yeni' sorular ve sorunlar karşısında naçar düştüğünü en azından kendime itiraf ettikçe, gözlerimden kalkan perdenin yalnızca önümdeki duvarı fark etmemi sağladığını görecektim.

Şimdi bana düşen karşımdaki duvarın varlığını vicdanıma ve şişen egoma da kabul ettirmektir. En zoru da buydu ama ısrarcıydım.

Aşılması gereken asıl engelin önümde aniden beliriveren duvar olduğunu biliyordum artık. Zira 'üstatların' yardımıyla kurtulduğum perde, sistemin makul vatandaş yaratma politikasında kullandığı klişe bir araçtı yalnızca. Belki er ya da geç kendiliğinden eriyip gidecekti gözlerimin önünden. Ama o duvarı kendim örmüştüm; berraklaştığını düşündüğüm hapsedilmiş bilincimin kalfalık eseriymiş karşımda duran. Parçalayıp attığım, bünyeme yabancı sentetik perde gibi kendiliğinden yok olması neredeyse imkânsızdı; müdahale şarttı.

Bilmiyorum belki o duvarı yıkmak için bir takım kabullere yaslanırken ya da yeni argümanlar üretirken, tıpkı Sisifos'un hikâyesinde olduğu gibi nafîle çabalıyor, farkına varmadan ardında bir tane daha inşa ediyordumdur. Ama Yetenekli Bay Ripley'in "İnsan kontrol edemediği süreçler üzerine kafa yormamalı, kaygılanmamalı" öğüdünü oldukça mantıklı buluyorum. Pratik olan, varoluşun dehlizlerinde yitip gitmemize neden olacak 'bilinmezcilik güzellikleri'ne kafayı takmaktan ziyade, en azından bir dahaki muhtemel barikata kadar yürümemizin önündeki engellerle uğraşmak değil mi sizce de?

Yaşamın da durağanlığa tahammülü yok zaten; hareket etmek şart. Hem onca yılı boşa yaşadığını itiraf etmektense, dünün yanlışlarında bugün de ısrarcı olan 'eski tüfekler' kadar yük de yok sırtımda. Kırılacak altı üstü beş yumurta. Yanlış teorize etmekten günbegün koca bir yanlışla dönüşeceğime, kırarım gitsin; özgürlüğün yalan söylememe özgürlüğü olduğunu öğrenmişim bir kere.

İşte cumartesileri 'Solaçık'ta o duvarın bin bir çeşit halinin tasvir edildiği hikâyelerle karşılaşacaksınız; sol kulvardan ilerleyen genç bir adamın 'yıkım faaliyetlerine' tanıklık edeceksiniz.

Bu yüzden ne kadar çok talep olsa da 'malumun ilanlarını' yayımlamayacağım bu 'federe' köşede. Siyasal iktidarın niçin ülkeyi özgürleştirmek için daha fazla çaba harcamadığından ya da yanlışlarından yakınmayacağım. Askerî ve sivil bürokrasinin hukuksuzluklarına ve anti demokratik girişimlerine lanetler yağdırmayacağım. Milliyetçi partinin ne kadar milliyetçi, Halk partisinin de ne kadar elitist olduğunu pek çok köşede okuyorsunuz nasılsa.

Ama peşinen söyleyeyim bolca sol üzerine konuşacağız. Çünkü bu köşenin yazarı soldan medet umuyor hâlâ.

Gündemdeki konular vesilesiyle bugünden kopmadan 'hangi sol' ve 'nasıl bir sol' sorularını oturtacağız merkeze. Elimizdeki iğne de çuvaldız da sol için alesta bekleyecek. Solun içindeki ayrık otlarını elimiz, bilgimiz elverdiğince ayıklamaya çalışacağız.

Devletin yurttaşların en temel haklarını tanımasını, 'asil bir jest uğruna kendi ayağına sıkamak' şeklinde okuyan jakobenlerin sol maskesini düşürmeye çalışacağız. Ötekileştirilenler içinden, resmî söylemin kriterlerince makul ötekilerini devşirenleri, ait oldukları ulusalcı cepheye uğurlarken arkalarından su bile dökmeyeceğiz.

Bir gözümüz Misak-i Milli'nin dışında seyahatte olacak sürekli; bu yurtsuz ideolojinin soyağacını güncellemekle meşgul olacak. Yanı başımızdaki kardeşimizin duymadıklarına ta nerelerden ses veren 'eloğullarıyla' arayı açmayacağız.

Birarada yaşama iradesinin evrensel gerekliliklerini gözeterek tarihi, bugünü ve gelecek tahayyülümüzü kutsallıkların cenderesinden kurtarmayı deneyeceğiz.

Niyetim kimseye ahkâm kesmek değil. Zaten sola, Marksizm'e dair bilgisi derya pek çok aydınının kalem oynattığı bu mecrada böylesine bir iş haddime de değil. Ama bu genç ülkenin yaş çizelgelerinin orta kısmındaki göbekte benim de biraz kalorim olduğuna göre, en azından çelişkilerimi dillendirmek hakkım olsa gerek.

Bahtı bu denli açık olduğu halde, önünü bizzat kendi ördüğü duvarlarla kesen solu açık açık konuşacağız. Çünkü sol gerçekten açık ama ancak ve ancak sol açıksa.

Hoş bulduk.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köprüden önce son çıkış

Melih Altınok 04.07.2009

Çok saygın işkencecilerinin sivil savcılarının davetine 'bizahmet' icabet göstermesini, 'ABD işbirlikçisi F tipi siyasal iktidarın komplosu' şeklinde okuyan Türkiye'deki solun haletiruhiyesini anlamak için, teoriden ziyade davranış psikolojisinin argümanlarıyla konuşmak gerekiyor sanırım.

Zira bırakın Türkiye'yi, dünyanın hiçbir yerinde hiçbir sol, böylesine bir gelişme karşısında statükonun yanında tavır almasını teorik olarak gerekçelendiremez.

Dolayısıyla, her döneminde politik konumunu kendini tanımlayışına göre değil de karşısındakinin edimlerine göre şekillendirmiş Türkiye'deki solun muhalefetini pratikten örgütlemesinin üzerinde durmak şart.

Yıllar önce Bosna'da Müslümanlar çatılara yerleştirilmiş sniperların hedefi olmamak için sokaklarda koşarak yürürken ya da Sovyet ordusu Çeçenistan'da kelle avına çıkarken solcuların gözüne ışık tutulmuş tavşan misali donup kalmalarının nedeni de işte tam olarak bu refleks politikasıdır örneğin.

Çünkü bahsettiğimiz coğrafyalardaki vahşet karşısında elini çabuk tutup (elbette ki mağdurların Müslüman olmasının etkisiyle) tavrı alan İslami çevreler olmuştur. Bu nedenle sol mesela Filistin'de mesela Eritre'de yaşanan dramlar karşısındaki hassasiyetini, Bosna ya da Çeçenistan katliamları sırasında konuşturamamıştı.

Bugün Ergenekoncuların fahri avukatlığına soyunan ulusal sol bir yana, sosyalistlerin ve sosyal demokratların geniş bir kesiminin demokrasi adına yaşanan harikulade gelişmeleri buram buram milliyetçilik ve statükoculuk kokan gerekçelerle olumsuzlamalarına bir bakın. Bu durumu solun ya da Marksizm'in evrensel mantığıyla açıklamak mümkün mü sizce?

Daha dün işkencesine giren albayın gözaltına alınabilmesi karşısında hangi solcu hangi gerekçelerle kaygılanabilir?

Yıllardır hesap soracağız dediği bir generalin bir türlü 'Gatakulli'ye getirilip tahliye edilememesinden hangi demokrat hangi gerekçelerle 'işkillenebilir.'

Bir gece ansızın gelebilenlere en yakınlarını kurban vermiş hangi devrimci hangi gerekçeyle, bu davetsiz misafirlerin nezaketsizliklerinin hesabını hukuk karşısında vermeleri için kahvaltından önce üstelik de randevusuz evlerinden alınmalarına içerebilir?

Hangi anti militarist, hangi darbe mağduru, askerlere de sivil mahkemenin yolunu açan bir yasayı ancak gece yarısı türlü çeşitli entrikalarla Meclis'ten geçirebilen iktidardaki partiyi muhafazakârlığı gerekçesiyle lanetleyebilir?

Stockholm sendromundan muzdarip bir solcu, yalnızca seçkin azınlığın oy hakkını savunan yorgun bir demokrat, kargadan başka kuş Ekim Devrimi'nden başka pratik tanımayan bir devrimci ya da ismi olan ama cismi olmayan şeriat umacısına karşı ehvenişer deyip gönüllü milis yazılan bir anti militarist için bu soruların bir anlam ifade etmediğini biliyorum. Ama hâlâ kendini solda ifade eden birisi için durumun absürtlüğü gün gibi ortada olsa gerek.

En iflah olmaz ateistimize bile 'her işte bir hayır varmış' dedirten Susurluk'taki malum kazadan beri yargı önüne çıkartılmalarını talep ettiğimiz isimler bugün mahpus damında gün sayıyorlar.

Hal buyken sola düşen, bu büyük demokrasi hamlesini siyasi hasımlarının sahiplenmesine ve prim yapmasına içereyip var oluşunu inkâr edercesine amorf bir politik tavrı sergilemek olmasa gerek.

Zararın neresinden dönülürse kârdır demişler. Artık fersah fersah gerisine düştüğümüz enternasyonalist sola doğru bir adım atmaktan imtina etme lüksümüz kalmadı. Yıllardır ortodokslarımızın manipülasyonu ile küfür saydığımız ve arkamıza bile bakmadan 'ele' terk ettiğimiz demokrasi cephesindeki mevzilerimize dönelim.

'Muhafazakârlar rol çalıyor' diyebilecek kadar Ergenekon soruşturmasının daha da derinleştirilmesini talep edelim; 'darbeden, darbecilerden hesap sormak dünyanın her yerinde solun işidir' sloganını dillendirelim.

Bugün misyonumuzu türlü amaçlarla sahiplenmiş kesimleri, bir zamanlar muktedirlerin sol için kullandığı 'kökü dışarıda,' 'ajan' türünden yaftalarla taşlamayı bırakıp süreci sahiplenelim.

Kısacası 'az politik olup' siyaseten mücadele ettiğimiz kutba altın tepsi içinde armağan ettiğimiz demokratlık payesini geri alalım. Sonrasında bırakalım isteyen söylemimizde ortaklaşsın. Zaten istediğimiz de bu tarz bir muhalefet cephesinin toplumun geniş bir kesimince kabul görmesi değil miydi?

Aksi halde gelecek nesiller, oyuncağı elinden alınmış çocuklar gibi hırçınlaşıp oyunu bırakan 2000'lerin solunu, İdris Küçükömer'in meşhur tesbitinden uyarladıkları girizgâhla anacaklar:

"Bir varmış bir yokmuş. Türkiye'de sol sağ imiş sağ da sol..."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni sol parti ve iktidar perspektifi

Melih Altınok 10.07.2009

Yılan hikâyesine dönen sol parti girişimleri, istisnasız, sonrakileri de kifayetsiz kılacak ölü doğumlarla sonuçlanıyor. Sınıfsal olarak solda olduğunu iddia ettikleri halkın, niçin hep sağa yöneldiğini, aşkın bir tavırla, yalnızca muktedirlerin 'fenalıklarına' bağlayanların bu kısır döngü karşısındaki çözümleriyse 'inat'ın ötesine geçemiyor.

Peki, materyalist çilecilerin yaptığı gibi, solun ortak hesabından fütursuzca harcamadan daha ekonomik ve işlevsel bir yöntem geliştirmek gerçekten bir ütopya mı?

Tüm yerel arazlarına rağmen, arkasında evrensel pratiklerin gücü olan Türkiye'deki sol, seçime bir iki ay kala örgütlenip yüzde 7 oy alan Genç Parti kadar bile niçin olamıyor?

Hazır hafif de olsa kıpırdanmalar için uygun ortam oluşmuşken, solun şapkayı önüne koymasının tam zamanıdır.

İşe bir oradan bir buradan mantığıyla "yüzde 0,001'den kaç fraksiyonu üst üste koysak iktidar oluruz" türünden mekanik yan yana geliş pratiklerini unutarak başlamalı bence. Ardından, gediklilerin 'devrimci cemaatlerindeki' kıytırık makamları uğruna kutsal ilan ettikleri ne kadar ilke varsa üzerine gitmeli.

Bu noktada aklıma gelen ilk durak da, soldaki grupların aynı kulvarda yürüdükleri rakiplerini, eksikliğinden ötürü miyoplukla suçladıkları iktidar perspektifi kavramı oluyor.

Sol jargonunda iktidar perspektifi, gündelik yaşamdaki en küçük soruna karşı muhalefet örgütlerken bile, nihai hedefe, yani iktidara odaklanması gerekliliğine işaret ediyor.

Gelin görün ki seçim barajını aşması bile şimdilik hayal olan solun ilk vadede önüne koyduğu bu büyük hedef, kitleler nezdindeki inandırıcılığına büyük zarar veriyor. Dahası, 'Çingen çadırı'nı andıran siyasi ittifaklara yönelmesine ve evrensel ölçekteki niteliklerinin silikleşmesine neden oluyor.

Yeni bir sol parti için yola çıkanların artık büyüdüklerini görmek istiyoruz. Mazur görülebilecek onca eli yüzü düzgün hata şuracıkta dururken, aynı hatalarda ısrarcı olmanın âlemi yok.

Bir defa kimsenin kendilerinden bugünden yarına bir çözüm beklemediğini anlamalılar. İlkokul beşinci sınıf düzeyindeki toplumsal gerçekçilik güzellemlerine kimsecikler inanmıyor artık.

Yalnızca tanımı muğlâklaşan 'işçi sınıfını' değil, etnik kimliği, inanışı ve tercihlerinden ötürü ötekileştirilmiş kesimleri de sahiplenen ve varlığı 'hissedilen' bir sol parti, inanın şimdilik kâfi.

Üstelik son dönemde yükselen anti militarist ve darbe karşıtı söylem, aidiyetlerin kırmızıçizgilerini ciddi oranda önemsizleştirdi. 'Düşman kardeşlerin' demokrasi müşterekinde ortaklaşmasına müsait bir iklim yarattı.

Bu rüzgârı arkasına alan ve küçük de olsa parlamentoda ve sokakta etkin bir muhalefet olmayı hedefleyen bir sol partinin, TİP mucizesinin pabucunu dama atması işten bile değil.

İsterseniz gelin, iktidar perspektifinin cenderesinden kurtulmuş olası bir yeni sol partinin takip etmesini umduğumuz güzergâhı tanımlamaya çalışalım.

Yeni sol parti;

Temel çelişki saptamasını cesurca revize edebilmeli. Kafa ve kol emeği arasındaki katı sınırları tartışmaya açmalı. İşçi sınıfının şimdiki haliyle zincirlerinden başka kaybedeceği şeyler de olduğunu kabul edip, devrimden çıkarı olan sınıfların ve kesimlerin skalasını genişletmeli.

Ulusalci komplekslerinden sıyrılıp, Kürt sorununda coğrafi federasyon da dahil olmak üzere tüm barışçıl çözümler üzerine kafa yormalı.

Türban sorunu gibi inanç özgürlüğünün düğüm noktalarında modernist toplum mühendisliğinin bataklığından kurtulup, en azından hizmet alan-veren bağlamında yasakların değil özgürlüklerin safında tavır almalı.

Bir yandan Ermeni kıyımı gibi toplumsal tarihin tabularıyla yüzleşirken, diğer yandan kendi tarihindeki arazları da açık yüreklilikle ve nesnel bir bakış açısıyla tartışabilmeli.

Evrensel ilkeleri gereği, milliyetçilikle, militarizmle ve doğal olarak silahlı kuvvetlerle arasındaki mesafeyi net bir şekilde vur-gu-la-ma-lı.

Avrupa Birliği gibi sivil toplum projelerine, enternasyonalist bir bakış açısıyla yaklaşmalı.

Söylemindeki ve pratiğindeki cinsiyetçi-homofobik yaklaşımları ayıklamalı; eril duruşunu sorgulamalı.

Kentsel dönüşüm projeleri, mülteciler sorunu ve ekoloji gibi çağın problemleri karşısında klişelerini terk edip

entelektüel düzeyde çözüm önerileri sunabilmeli.

Bu bakış açısı sahip bir sol, bugüne değin kendisine 'feda kuşağının evladı' olmaktan başka bir vaatte bulunulmamış Türkiyelilerin iltifatına mazhar olmaz mı sizce de?

Not: Yazı günümüz değışti. Artık Solaçık'ta cumaları buluşacağız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Merhametsiz devrim

Melih Altınok 17.07.2009

Taraf'ın ve Ahmet Altan'ın Cumhurbaşkanı'ndan cezaevlerinde ölümcül hastalıklarla cebelleşen mahkûmları affetmesini 'samimi bir dille' istemesinden 'siyaseten' hoşlanmadınız.

"Merhamet değıl adalet istiyoruz" diyorsunuz.

Politik olarak gerçekten de cazip bir söylem. Ama ya istediğiniz adaleti, yasaya uygun prosedürleri gerekçe göstererek ağırdan alırlarsa ve dünyanın merhameti yüzüne yerleşmiş Sevgili Güler Zere ölürse? Erol Zavar iki çocuğunu ve vefakâr karısını yalnız bırakıp göçerse? Acılar içinde kıvranan İsmet Ablak'ı kaybedersek?

Cezaevlerinde ilerlemiş hastalıklarından ötürü acilen tahliye edilip tedavilerinin yapılması gereken yüzlerce hasta var. Bu büyük dramın ortadan kaldırılması için İHD, İHV, TAYAD... onlarca kurum ve pek çok insan mücadele ediyor. Bir gün bu hukuk mücadelesi sonuç verir belki ama henüz vermedi işte...

Peki, bu aşamada istediğiniz nedir? Sorunun hukuki alanda çözümlenmesini beklerken ne yapmamızı istiyorsunuz? Çelişkiler keskinleşsin ve 'sübjektif koşullar' oluşsun diye devrime kadar insanların birer birer tükenmesine ses çıkartmayalım mı? Söyler misiniz, ne farkı var bunun, öbür dünyayı vaat edip bu dünyadaki zulümleri sineye çekmeyi yüceltmekten?

"Merhamet değıl adalet istiyoruz" diyorsunuz.

İyi de amacının türlü zulümle solcuları yıldırma olduğundan adınız gibi emin olduğunuz ve bu yüzden 'devirmek' istediğiniz düzenden niçin adalet talep ediyorsunuz? Hangi mantıkla, merhamet dilemeyecek kadar düşman gördüklerinizin adil olmasını bekliyorsunuz? Sizden merhametini bile esirgeyen 'zalim' size karşı niçin adil davransın?

Neden 'emperyalist Batının' AİHM'ine gidiyorsunuz mesela ya da hukuk büroları kuruyorsunuz? Şimdikini yıkıp yerine kurmayı planladığınız hukukun da mı merhameti olmayacak yoksa? Sizin mezhebinizde de mi hukuku adil yapan merhamete yer yok?

Gandici pasif direnişı pek bi “pasif” bulduğunuzu biliyorum ama sizler de bir karara varın artık.

Tamamen reddetmeyi mi yoksa domuzdan kıl koparsak ve o kılları biriktirip yorgan yapsak anlamına gelen, sistem içindeki hukuki ve demokratik mücadeleyi mi tercih ediyorsunuz?

Eğer tercihiniz ilkiyse sizin için ‘merhamet’ dileyenlere kızdığınız gibi, tutarlı olup cellâdınızdan adalet de istemeyin.

Yok ikincisi tercihimizdir diyorsanız bırakın sizin cemaate dahil olmayanlar, mesela liberaller, mesela dindarlar ya da apolitik insanlar bu dram karşısında vicdanlarından yükselen çığlıklar atsınlar. Ne zararı var bunun o masum yüzüne kurban olduğum Güler’e ve de ‘ülkünüz.’

Yanıtı biliyorum aslında, bir mücadele zeminini daha elinizden alıyorlar diyedir telaşınız. Tıpkı Ergenekon soruşturması sürecinde üstünüze vazife olduğu halde kılınızı bile kıpırdatmadığınız, demokrasi mücadelesini sahiplenenlere kızdığınız gibi. İnsan canı karşısında yine fazlasıyla politiksiz kısacası.

Şimdi de durum farklı değil işte. Politik başarınızın bekasını insan canına yeğliyorsunuz. Uğruna canınızı verdiğiniz insanların canına kast edenlerin can almasını kolaylıyorsunuz. Solu, Marksizmi de ‘ölü seviciliğinize’ kılıf yapmaya çalışıyorsunuz.

Kaldı ki politikadan da bihabersiniz. Yüz kişilik eylemlerde yoldan geçene bile sesinizi duyuramazken, büyük bir gazetenin manşetinde, köşe yazılarında yankı buluyor talepleriniz. Ha, sizin jargonunuzla değil belki ama zaten bunu beklemeniz saflıktır. Sonra ne oluyor Cumhurbaşkanı konuyla ilgili açıklama yapıyor. Televizyonlarda, başka gazetelerde bu konu konuşuluyor. Ülke gündeminde önemli bir madde oluyor Güler Zere. Kötü mü oluyor? Siz de konunun gündeme gelmesi için çalışmıyor muydunuz? Mail attığınız yazarların konuyu görmezden gelmesine kızmıyor muydunuz?

Ama dedim ya sizin derdiniz Güler’in canı değil. Siz de açıkça söylersiniz zaten zaman zaman:

“Bir Güler nedir ki, önemli olan...”

Karşıya geçmek için ırmağın akıp geçmesini bekleyen köylü gibisiniz, farkında mısınız? Ve bulunduğunuz yakaya sol diyip rahatlamaktan başka bir şey yapmıyorsunuz.

Bereket, bütün solcular sizin gibi değil. Amaç ne olursa olsun ölümü değil yaşamı savunanlar da var. Ben Güler’in canını devrimden daha çok önemsiyorum. Söz konusu Güler’sen, insan canıysa, politik çıkarlarınız teferruattır. Hele bir kurtaralım Güler’i, Erol’u, İsmet’i, çıksınlar dışarı, ölmesinler. Beraber uğraşırız bu ülkenin demokratikleşmesi için, adalet için.

Merhametsiz devrimlerin ‘nelere rağmen’ yapıldığını ve nasıl sonuçlandığı görmüyor musunuz?

Cumhurbaşkanı’na değil size sesleniyorum: Zere’ye merhamet edin. Biraz merhamet.

Devrim, mümkünse hemen şimdi!

Melih Altınok 24.07.2009

Kutsal pratiklerinin sorgulanması karşısında solun bir kesiminden yükselen "sümme haşa" nidalarını işittikçe, aklıma Régis Debray'ın doksanların başında Türk basınında yayımlanan konuşması geliyor. Hasan Cemal sağ olsun, *Kimse Kızmasın, Kendimi Yazdım* isimli kitabında Debray'ın konuşmasına yer vermişti.

Régis Debray fokoculuğu yücelten ve 68 kuşağının üstünde derin izleri olan *Devrimde Devrim* kitabının yazarı. Ancak yazar Türkiye'deki devrimciler üzerinde bu kadar etkili olduğunu ta 70'lerin sonunda öğrenmiş ve çok şaşırmış. "Çünkü," diyor, "o belli zaman ve mekân koşullarına bağlı bir kitaptı. Sadece Latin Amerika'ya aitti. Siyasi genellemeler yapan bir kitap değildi."

Debray Bolivya hapisanelerinden çıktıktan sonra Fransa'ya dönüp geçmişinin ve tüm dünyadaki devrimci hareketleri etkileyen çalışmalarının bir özeleştirisini yapmış.

Debray açık sözlülüğü ve cesur özeleştirileri karşısında şaşıranlara şöyle sesleniyor:

"Siyasetin pratiğini bırakmakla yetinmedim. Teorisini de bıraktım. Artık siyaset beni ilgilendirmiyor... Biz Avrupalılar için önemli bir sorun kalmadı. İşsizlik sigortası var. Eğitim herkes için güvence altında. Ortalama yaş kadınlarda 80'e ulaştı. Bir Fransız olmanın bencilliği içinde söylüyorum. Benim için siyasetle uğraşmak zaman kaybıdır..."

Tövbe faslını geçtiyseniz bir an için bilincinizi özgür bırakın ve düşünün lütfen, haksız mı şimdi yazarımız?

Bir insan niçin onca bedel ödemeyi göze alıp devrimcilik yapar? En güzel zamanlarında cinsel perhiz yapmak da dahil olmak üzere gönüllü çileciliğe soyunur?

Koşullar kendisine örgütlenmeyi, mücadele etmeyi dayattığında değil mi?

Tıpkı bok yedirilen Kürtlerin eline silah alıp isyan etmesi gibi.

Tıpkı en insani talepleri ölümle, işkenceyle, hapisle yanıtlanan demokratların, sosyalistlerin, Alevilerin, eşcinsellerin... örgütlenmesi gibi.

O halde haksızlıklar ve baskılar karşısında zorunlu olarak takınılan bu insani tavrın, olumsuzluklar ortadan kalktığında terk edilmesi beklenen bu olağanüstü sürecin, sorgulanamaz bir varoluş biçimi olduğu noktasındaki ısrarın kaynağı ne olabilir sizce?

Sağlıklı bir psikolojiye sahip olan insan, bu sürekli teyakkuz halinin sonlanması için gün saymaz mı? "Bu dertler bitsin de normal hayatıma döneyim" diye düşünmez mi?

Ama inanın devrimciliği varoluşa bir yanıt olarak görenler bilinçli ya da bilinçsiz, fiili durumun sürmesi için çabalyorlar. İşte bu yüzden otu boku 'devrimci değer' ilan edip pozitivist bir din inşa etmeye çabalyorlar. Hal

böyle olunca afiş yapıştırmak gibi bir eylem bile kutsal ilan edilebiliyor. 1 Mayıs kortejlerinde sigara içen ya da 4'lü açık kol nizamını bozan 'uyarılabilir.' Barış mitinglerinde "Bir... İki... Üç... Daha Fazla Vietnam" diye slogan atılabilir. Avrupa Birliği gibi sivil toplum projeleri de ülkedeki koşulları normalleştireceği için emperyalizmin oyunu diye yaftalanabilir.

Çünkü adaletsiz, kapalı, anti demokratik koşullar ve sürekli savaş psikolojisi onlar için yaşam alanı. Sorunsuz bir ülkede sudan çıkmış balığa döneceklerinin farkındalar. Zira yakındıkları düzenden besleniyorlar. Dikkat edin hayalini kurdukları devrimden sonra da 'devrimcilikten' başka yapacakları hiçbir işleri yok. Tek uğraşları siyaset.

Ama çözüm için devrimciliği seçenler ve mücadelelerinin zorunluluktan kaynaklandığını bilenler de var aramızda. Ergenekon soruşturmasının başlarında çekincelerini dillendirseler de sürece dahil olup "Yetmez daha daha... yalnızca emeklilerini değil, bu pislikte sorumluluğu olan muvazzafları ve polisleri de mahkemede görmek isteriz" diye haykırırlar onlardı mesela. Çözüm istediklerinden, kimin yaptığını değil ne yapıldığını önemsedikleri için, süreç istedikleri rotaya girince de gıcunmadan davayı "davamız" deyip sahiplendiler zaten.

Eğer bir devrim olacaksa emin olun bu, mücadelesini Régis Debray gibi nesnel bir zemine oturtup, edimlerini kutsallıkların cenderesinden kurtaranlar sayesinde olacak.

Devrimi ancak, geçmiş dönemlerde ödenen onca bedeli özlemle ananlar, fetişleştirenler değil, yeni acıların yaşanmaması için çabalayanlar, insanı insanlığından uzaklaştıran bu savaş koşullarının bir an önce sonlanmasını isteyenler yapacak.

İşte belki o devrimciler sayesinde çocuklarımıza devrimcilik yapmak zorunda olmadıkları cennet bir ülke, cennet bir dünya bırakabileceğiz.

NOT: Geçen hafta köşemizde adını zikrettiğimiz İsmet Ablak, kindar yetkililerin ve Hipokrat'ın kemiklerini sızlatan doktorların çabalarıyla yaşamdan koparıldı. Ve bizler elimiz kolumuz bağlı seyrettik. Ailesine ve tüm yakınlarına başsağlığı diliyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir devrimcinin güncesi

Melih Altınok 31.07.2009

Balbay'ın başına gelenlerden sonra, tehlikeli olabilir diye yazmıyordum sevgili günlük. Artık tehlike kalmadı. Kısa bir özet geçeyim; onca zamandır ne yaptım ne ettim merak içindesindir.

Ergenekon davası sürecinde içimizdeki sözde solcuların, liboşların, döneşlerin "Tamam taraflara dahil olmayalım ama taraf olalım; süreci yeni ve daha ileri demokratik kazanımlar için yönlendirelim, değerlendirelim" nidalarına kulaklarımızı tıkadık.

Zira bizler için yalnızca simetrik iki tehdidin kapışmasından ibaretti bu soruşturma.

Her ne kadar darbelerden çok çekmiş olsak da, demokratlık, darbe tehlikesi karşısında politik niteliği ne olursa olsun seçilmişlerden yana tavır almayı gerektirse de nötr kalmayı seçmiştik. Çünkü darbe tehlikesini savuşturalım derken siyasal iktidara prim yaptırabilirdik.

Bu saikle HSYK'nın Ergenekon savcılarını tali görevlere atama girişimlerini normal karşıladık. Hükümetin sürece müdahale edip atamaları kilitlemesini de 'yargının siyasallaşmasında yeni bir adım' olarak okuduk.

İslamcılardan insani müşterekler mevzubahis olsa bile uzak durma basiretini gösterdik. Ama somut durumun somut tahlilini yapıp, ulusalcılarla ve milliyetçilerle kimi zaman gizli kimi zaman açık dirsek teması yapılması gerektiğine karar verdik. Çaktırmadan beraberce çalıştık çabaladık ve sonunda istediğimiz oldu.

Zekeriya Öz başta olmak üzere diğer Ergenekon savcıları hakkında 'görevi kötüye kullanmaktan' soruşturma başlatıldı. Neticede avukatlık yapma hakları dahi ellerinden alındı her birinin. Cemaat iş bulur nasılsa, vicdanımız (pardon jargonumuzda vicdan ya da merhamet yoktu değil mi? Unutmuşum adalet duygumuzu diye düzeltelim de) rahat.

Yerlerine siyasallaştırılamamış (seçilmişlerin yani bizlerin iradesini iplemeyen) kadim yargının sabık savcıları getirildi.

Yeni savcılar binlerce sayfayı bulan iddianamenin fazla genişlediğine kanaat getirdiler. "Hele elimizdekini halledelim" deyip, Fırat'ın öte yakasına da geçen soruşturmayı bu yana doğru çekiştirmeye başladılar.

Önce Veli Küçük tahliye edildi delil yetersizliğinden; ardından Keriñçekler- Perinçsizler, Cemal Temizöz...

Yedikleri herzelere inanmamız için tek bir delile bile ihtiyaç duymamamıza rağmen, tahliyeleri AKP'nin elinin zayıflaması olarak yorumladık ve bir rahatladık ki sorma gitsin.

Hakikaten, demokrasi talep eden solcuların ve liberallerin yanında kendi tabanındaki umutlu kitlenin desteğini de yitirdi AKP.

Dışarı çıkan Ergenekon mağduru generaller ve Tuncay Özkan'ın başını çektiği 'kaçışiolursakolalımalembuysakralbiziz' koalisyonunun tertiplediği 'Yineyeniyeniden Cumhuriyet Mitingleri' hız kazandı. Oy kaygısıyla Kürt açılımında geri adım atan AKP, silahlı bir PKK operasyonu için düğmeye bastı. Muhalefet, operasyonlar sırasında askerlerin içine düşme tehlikesine dikkat çekerek, Güneydoğu'da açılan sözde ölüm kuyularına beton dökülmesi şartıyla operasyona destek vereceğini açıkladı.

Bölgede çatışmalar yine şiddetlendi. OHAL gündemde. Borsa düşüşte. Ekonomi tepetaklak.

AKP ve DTP haklarında açılan davalar neticesinde kapatıldılar. Milletvekillerinin pek çoğuna siyaset yapma yasağı getirildi. Yeni kurulan türev partilerdense pek umut yoktu.

Derken erken seçim gündeme geldi.

CHP, MHP, ANAP-DP, BBP, İP ve TKP bir olup Ulusalıcı Cephe koalisyonu kurdular.

Artık eşinin başı açık bir cumhurbaşkanımız var. Sayın Baykal'a frakın ne kadar yakıştığını bir görsen.

Polis teşkilatında yeniden milliyetçi kadroların hâkimiyeti sağlandı. Dolayısıyla Gülen cemaati bir mevzi daha kaybetmiş oldu.

Türban sorunu gündemden kalktı. Artık İslamcı kadrolaşma tehlikesi de yok.

Ve geldik bugüne...

İşsizlik had safhada diyorlar. Sanki AKP döneminde durum çok mu iyiydi? Harçlara yapılan yüzde 500 zammı protesto eden öğrencileri yine dövüyormuş polis; inan cemaatçi polislerin eli daha ağırdı. Güneydoğudan yeni yargısız infaz haberleri geliyor. Ha 17 bin ha 27 bin. Halkların kardeşliğine vız gelir tırıs gider ölüm.

Halkımızda bir umutsuzluk hali seziliyor ama yeni hazırladığımız mücadele planıyla bu karamsar tabloyu dağıtmayı planlıyoruz. Halk için kamulaştırma, halk için adalet, halk için eğitim gibi başlıklar belirledik kendimize.

Bizler gördüğün gibi dönmedik hâlâ sevgili günlük; hatta adım bile atmadık. Yarın faili meçhul cinayetleri protesto etkinliğimiz var. Tolga Çandar'ı çağırdık dinletimize. Hafta sonu da Kenan Evren'in yargılanması için imza toplayacağız İstiklal'de. Gördüğün gibi yine doğru okuduk süreci. Ne darbe yaptırдық ne de şeriata geçit verdik. AKP'yi de tarihin çöplüğüne postaladık. Dalgamıza bakıyoruz işte...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sola saldırmak

Melih Altınok 21.08.2009

Eminim sizler de aynı dertten mustaripsiniz.

Ne zaman sol cemaatlerin amentüsü dışında birkaç laf etsek malum nakaratlara maruz kalıyoruz:

“Sanki AKP çok demokrat?” Olmadı, “Peki AKP niçin şu açılımı da yapmıyor?”

Dokunulamazların yargı önüne çıkartılabilmesinin bile önemli bir adım olduğunu mu söylediniz? Saldırı okları hazırdr:

“Niçin Mehmet Ağar dışarıda? AKP, Çiller'in yargılanması konusunda neden hevesli değil?”

DGM'lerin kaldırılmasını olumlu bulduğunuzu mu dillendirdiniz? Vay halinize. Aşağıdaki sorular ellerinizden öper:

“İyi de AKP niçin siyasal partiler yasasını değiştirmiyor; neden seçim barajını dūřurmuyor?”

“Haklısınız da ben siyasal iktidarı deęil, olumlu geliřmeleri yūceltiyorum. Bu sūyledikleriniz doęal olarak benim de talebim” demeniz kurtarmaz sizi.

Yaftanız hazırdır: Sola saldırmayı vazife edinmiş satılmış bir dūneksinizdir. Paraya, mevkie tamah etmişsinizdir.

“AKP niçin sosyalist bir devrim yapmıyor o zaman” demenin eřięindeki arkadaşlara, asıl bu tutumun AKP’ye bel baęlamak olduęunu anlatmanız mūmkūn deęildir. Demokratlıkta yarıřmayı ōnerdięiniz için, ‘sınıfta’ kalmanıza neden olan arzaları ařmak maksadıyla solun eksiklerinden bahsettięinizi kabul ettiremezsiniz. Kırılan kolu elāleme gūstermiřsinizdir bir kere.

Derdinizin ‘solunuzun’ deęil ūlkenizin, insanların bekası olduęunu, bu yūzden defaktodan deęil, deęiřimden, ōzūmden yana olduęunuzu ve aslında tam da bunun solun geleceęi için çalıřmak anlamına geldięini anlamazlar.

Onlar için, bugūne dair olumlu bir geliřmeden bahsetmek, ‘dūřmanın’ ekmeęine yaę sūrmektir. Her nasılsa sola dahil edilen CHP’yi eleřtirmeninse zamanı deęildir ve kuřkusuz bu tavır sola ‘akmakla’ eř deęerdir. Oysa sorsanız, zaten ne CHP soldadır, ne de kendileri CHP’lidir.

Vicdanından kimsenin řūphe edemeyeceęi Sezen Aksu’nun, Bařbakan’ı arayıp açılımları sonuna kadar destekledięini sūylemesi karřısında kūplere binmeleri bu yūzdedir.

İřte bu nedenle, demokratlıęından kimsenin sual edemeyeceęi Zūlfū Livaneli “Yeter yahu, demokratik açılımları olumlu bulmak suç mu?” dedięinde, “Hey gidi gūnler, o řarkıları kim yazdı” diye sorarlar.

“Hūkūmet cesaretlendirilmeli” diyen Kemal Burkay mı? Sicili bozuktur canım.

Oral alıřlar’ın “řimdi tam olarak ne dūřūndūęūnū” anlamamıřlardır yine.

Tarhan Erdem içimizdeki Sorosudur.

Őrgūtündeki řahinlerin tepkilerini gūze alıp Kūrt açılımlarına desteęini sunan DİSK Bařkanı Sūleyman elebi’nin kim bilir ‘ne hesabı’ vardır?

Ayrılıkçı fikirlerinden vazgeçtięini, tıpkı kendisi ve Kūrt sorunu gibi, Fethullah Gūlen’in de bir realite olduęunu sūyleyen Őcalan ise zaten...

Haklısınız, bařka bir ūlkede sola, “Hayatta her řey para deęildir” demek çok garip olurdu. Ama burası Tūrkiye ve solunun bir kısmını iřgal edenlere binlerce kere sūylemek gerekiyor bunu: Her řey para deęildir!

Acaba, “Sezen’in, Livaneli’nin... paraya ya da ūne ihtiyaçları mı var?” diye dūřūnmūyorlar mıdır dersiniz?

Hiç, iflah olmaz bir sol dūřmanından “Bu açılımları sol yapmalıydı. Darbelerle mūcadele etmek de solun iřidir...” tūrūnden sūzler duymuřlar mıdır?

Gerçi uzmanlaştılar, işleri bu ama yine de bir kez daha hatırlatalım, sola saldırmak nasıl olur:

Aklı evrensel sol değerlere gidip, demokrasi mücadelesi vereceğinizi düşünerek size umut bağlamış insanları karnınızdan konuşmalarınızla umutsuzluğa düşürerek pekâlâ olur mesela.

Barişa ve refaha dair açılımları, "burjuva demokrasisinin ayak oyunları" ilan edip, halkın illallah ettiği seksen yıllık statükonun devamı için çabalamayı devrimcilik olarak pazarlamak da fena bir yol değildir.

Hiçbir zaman kiteselleşme umudunuz olmadığını, bir öbür dünya bile vaat etmeden bir ömrü feda etmeyi önermek ve "marjinalsin sen marjinal kal" demekse, Türkiye deneyimiyle sabit olduğu üzere 'nihai çözüm'dür.

Popüler isimlerin, popülerliklerini tehlikeye sokacak netameli konulardaki radikal çıkışları, ancak cesaret olarak nitelendirilebilir. Siyasi hasımdır diye ve politik çıkarlar uğruna, AKP'nin demokratik açılımlarının ölü bir doğumla sonuçlanması için çalışmaksa, bu ülkenin insanlarına ve geleceğe ihanet etmektir. Böylesine bir ihanetin yanında da 'sola ihanetin' lafı bile olmaz.

Sola saldırmakmış...

Sol için, bu ülkede faşistlerin hâlâ sola dahil ediliyor olmasından daha büyük bir saldırı olabilir mi?

Gülesiniz diye...

Komplo teorilerinden beyni sulanmış arkadaşlar "İslamcı TV'lerde boy göstermemden(!)" falan bahsedip pası vermişler, diğer bir akli evvel de golü atıvermiş: "Taraf'a transfer oldu Boğaz'da villasını aldı!" Şaka yapmıyorum. Ama bu arkadaşların varlığı gerçekten şaka gibi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sola dair palavralar...

Melih Altınok 28.08.2009

Aslında bu hafta sizlere Datça sahillerinde kuyruğunu yakaladığım Amishleri andıran laik bir tarikatı anlatacaktım. Yine konuşup ortamı terörize eden ve şahinlerin yüzlerini güldüren generallerin, nasıl bir ülke istediklerinin prototipi olan 'cennet koylarından' söz edecektim. Ne var ki çarşamba günü gazetede okuduğum bir makale bu ilginç mevzuu ertelememe neden oldu. Haftaya belki.

Uzun bir alıntı olacak ama:

"Öncelikle 'Sol özü itibariyle özgürlükçüdür, demokrattır' gibi sözlerin baştan sona palavra olduğunu bilmek gerekiyor... Ancak kimi solcular özgürlükçü-demokrat olurlar. Bu özgürlükçü-solcular da bu kimliklerini

sosyalizmin özündeki özgürlük ve demokrasi karşıtı unsurlarla mücadele ederek oluşturabilmişlerdir.” (Rasim Ozan Kütahyalı / *Taraf*)

Kütahyalı yazısının devamında görüşünü desteklemek için Küba devrimini referans gösteriyor ve bombayı patlatıyor:

“Che devrimci bir cinayet makinesiydi”

Aslında “El insaf be kardeşim” diyerek konuyu geçiştirmek en doğrusu olurdu. Ne var ki bu meşhut mantığın türevleri, Kütahyalı’nın yürüdüğü düzlemi kullanılarak ‘özgürlükçü politik tespit’ havasıyla sıkça dillendirilir oldu. Dolayısıyla konu hakkında birkaç söz söylemek elzem oldu.

Ama peşinen söyleyeyim ‘Che öyleydi ya da değildi’yi tartışmayacağım. Çünkü ne Che’nin savunulmaya ihtiyacı var ne de bu tarz bir polemik kör dövüşünün ötesinde bir anlam ifade eder. Kaldı ki adı üstünde Che! İnsan!

Solun özgürlükçülük ve demokrasiyle ilişkisini konuşurken, bugün artık solla alakası bile kalmayan kesimlerin faşizan söylemlerinin kanıt olarak sunulduğuna sıkça şahit oluyoruz. Kimi popüler isimlerin hatalarını solun evrensel hesabından kesmeye yeltenenler, mantığın çanına ot tıkamayı sürdürüyorlar. Sonuçta da ortaya “Sosyalizm nire özgürlük ve demokrasi nire” gibi inciler saçılıyor işte.

Kütahyalı, “ancak deliler özgürlük ve demokrasi kavramını sosyalizme dâhil edebilir” diyor ve zorunlu olarak tartışmanın teorik boyutunu es geçip soluğu yakın tarihte alıyor. Aslında buna mecbur. Çünkü dünyanın hiçbir yerinde kimse solun-sosyalizmin özgürlükçü ve demokrat olmadığını tartışmayı ‘akıllıca’ bulmaz. Sonra, söz konusu olanın, öngördüğü süreçlerin sonunda devletin sonlanmasını hedefleyen bir sistem olduğunu ‘bilmek gerekir’. Sosyalistlerin ‘burjuva demokrasisi’ nitelendirmesini kullanmaları da demokrasi düşmanı olmalarından değil, bilakis demokrasiyi fetişleştirecek kadar önemsemelerinden kaynaklanır. Ha, bu tutum kimi zaman sekterliği beraberinde getirir; o ayrı konu.

Hal bu olunca da ‘sola çıkmak’ arzusundaki kesimlerin yegâne zemini pratikler oluyor elbette. Sonrasında devreye Sovyet deneyimi filan giriyor. Tıpkı, bizde devrimciliği siyasal iktidara kayıtsız şartsız muhalefete indirgemeyenlere TUDEH pratiği masalının anlatılması gibi.

Ama ne yazık ki, bu pratikler üzerinden yürütülen tartışma da yukarıda tanımlamaya çalıştığımız zihniyeti kurtarmıyor. Çünkü, haklı olarak, sola yakıştırılan özgürlükçülüğün ve demokratlığın kaynağı yalnızca soyut bir teori ya da mit değil. Solun bu niteliklere sahip olmasının en güçlü nedeni pratikleri.

Neler midir sola bu bayraktarlığın yakıştırılmasının nedenleri? Hangi birini sayalım?

Solun, Yunanistan’dan İspanya’ya, oradan Şili’ye, Arjantin’e... kadar sayısız ülkede darbelere, diktatörlüklere karşı savaşmasına ne dersiniz?

Nazilere karşı tüm Avrupa’da örgütlenen direnişin direğini solun oluşturması nasıl olur?

Tarihte ve günümüzde azınlıkların yanında yer alan, kültürel ve etnik ayrımcılığa karşı duran, emek mücadelesinde öncü rolü oynayan ve temel kazanımların mimarı olan bu ideolojinin pratiği varoluşudur da.

Solun mücadelesinde başarıyı ulaşıp da iktidarı ele geçirdiği yerlerdeki arazlarsa, solun değil, iktidar mefhumunun sorunlarıdır. Tıpkı iktidarla sınanan tüm diğer ideolojilerin makûs talihi gibi. Bu noktada Lord Acton'u hatırlamanın tam zamanıdır:

"İktidar bozar mutlak iktidar mutlaka bozar."

Bu açıklamaya gerek yok aslında ama yine de hatırlatalım. Hiçbir komplekse kapılmadan, kendimi de içinde tarif ettiğim solun arazlarını eleştiriyorum. Sonuçta da ne liboşluğum kalıyor ne de hainliğim zaten. Öyle ki internet sitelerinin her gün güncellenen yayınlarda bir tek 'dönekliğimin teşhir edildiği' bölüm kalıcı.

Bu yüzden, solun ya da sosyalizmin kutsallıkları olduğunu ve bu açıdan eleştirden azade olduğunu düşünmediğimin altını ısrarla çizmek istiyorum. Ama yegâne dayanağı yazarının 'ilginç' mantığı olan yazılarda deli ilan edilip, yanlışa düşen solcuların yanlışları solla eşitlenince bir mola istemeden edemiyor insan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sola dair palavralar...

Melih Altınok 28.08.2009

Aslında bu hafta sizlere Datça sahillerinde kuyruğunu yakaladığım Amishleri andıran laik bir tarikatı anlatacaktım. Yine konuşup ortamı terörize eden ve şahinlerin yüzlerini güldüren generallerin, nasıl bir ülke istediklerinin prototipi olan 'cennet koylarından' söz edecektim. Ne var ki çarşamba günü gazetede okuduğum bir makale bu ilginç mevzuu ertelememe neden oldu. Haftaya belki.

Uzun bir alıntı olacak ama:

"Öncelikle 'Sol özü itibarıyla özgürlükçüdür, demokrattır' gibi sözlerin baştan sona palavra olduğunu bilmek gerekiyor... Ancak kimi solcular özgürlükçü-demokrat olurlar. Bu özgürlükçü-solcular da bu kimliklerini sosyalizmin özündeki özgürlük ve demokrasi karşıtı unsurlarla mücadele ederek oluşturabilmişlerdir." (Rasim Ozan Kütahyalı / *Taraf*)

Kütahyalı yazısının devamında görüşünü desteklemek için Küba devrimini referans gösteriyor ve bombayı patlatıyor:

"Che devrimci bir cinayet makinesiydi"

Aslında "El insaf be kardeşim" diyerek konuyu geçiştirmek en doğrusu olurdu. Ne var ki bu meşhut mantığın türevleri, Kütahyalı'nın yürüdüğü düzlemi kullanılarak 'özgürlükçü politik tespit' havasıyla sıkça dillendirilir oldu. Dolayısıyla konu hakkında birkaç söz söylemek elzem oldu.

Ama peşinen söyleyeyim 'Che öyleydi ya da değildi'yi tartışmayacağım. Çünkü ne Che'nin savunulmaya ihtiyacı

var ne de bu tarz bir polemik kör dövüşünün ötesinde bir anlam ifade eder. Kaldı ki adı üstünde Che! İnsan!

Solun özgürlükçülük ve demokrasiyle ilişkisini konuşurken, bugün artık solla alakası bile kalmayan kesimlerin faşizan söylemlerinin kanıt olarak sunulduğuna sıkça şahit oluyoruz. Kimi popüler isimlerin hatalarını solun evrensel hesabından kesmeye yeltenenler, mantığın çanına ot tıkamayı sürdürüyorlar. Sonuçta da ortaya “Sosyalizm nire özgürlük ve demokrasi nire” gibi inciler saçılıyor işte.

Kütahyalı, “ancak deliler özgürlük ve demokrasi kavramını sosyalizme dâhil edebilir” diyor ve zorunlu olarak tartışmanın teorik boyutunu es geçip soluğu yakın tarihte alıyor. Aslında buna mecbur. Çünkü dünyanın hiçbir yerinde kimse solun-sosyalizmin özgürlükçü ve demokrat olmadığını tartışmayı ‘akıllıca’ bulmaz. Sonra, söz konusu olanın, öngördüğü süreçlerin sonunda devletin sonlanmasını hedefleyen bir sistem olduğunu ‘bilmek gerekir’. Sosyalistlerin ‘burjuva demokrasisi’ nitelendirmesini kullanmaları da demokrasi düşmanı olmalarından değil, bilakis demokrasiyi fetişleştirecek kadar önemsemelerinden kaynaklanır. Ha, bu tutum kimi zaman sekterliği beraberinde getirir; o ayrı konu.

Hal bu olunca da ‘sola çıkmak’ arzusundaki kesimlerin yegâne zemini pratikler oluyor elbette. Sonrasında devreye Sovyet deneyimi filan giriyor. Tıpkı, bizde devrimciliği siyasal iktidara kayıtsız şartsız muhalefete indirgemeyenlere TUDEH pratiği masalının anlatılması gibi.

Ama ne yazık ki, bu pratikler üzerinden yürütülen tartışma da yukarıda tanımlamaya çalıştığımız zihniyeti kurtarmıyor. Çünkü, haklı olarak, sola yakıştırılan özgürlükçülüğün ve demokratlığın kaynağı yalnızca soyut bir teori ya da mit değil. Solun bu niteliklere sahip olmasının en güçlü nedeni pratikleri.

Neler midir sola bu bayraktarlığın yakıştırılmasının nedenleri? Hangi birini sayalım?

Solun, Yunanistan’dan İspanya’ya, oradan Şili’ye, Arjantin’e... kadar sayısız ülkede darbelere, diktatörlüklere karşı savaşmasına ne dersiniz?

Nazilere karşı tüm Avrupa’da örgütlenen direnişin direğini solun oluşturması nasıl olur?

Tarihte ve günümüzde azınlıkların yanında yer alan, kültürel ve etnik ayrımcılığa karşı duran, emek mücadelesinde öncü rolü oynayan ve temel kazanımların mimarı olan bu ideolojinin pratiği varoluşudur da.

Solun mücadelesinde başarıyı ulaşıp da iktidarı ele geçirdiği yerlerdeki arazlarsa, solun değil, iktidar mefhumunun sorunlarıdır. Tıpkı iktidarla sınanan tüm diğer ideolojilerin makûs talihi gibi. Bu noktada Lord Acton’u hatırlamanın tam zamanıdır:

“İktidar bozar mutlak iktidar mutlaka bozar.”

Bu açıklamaya gerek yok aslında ama yine de hatırlatalım. Hiçbir komplekse kapılmadan, kendimi de içinde tarif ettiğim solun arazlarını eleştiriyorum. Sonuçta da ne liboşluğum kalıyor ne de hainliğim zaten. Öyle ki internet sitelerinin her gün güncellenen yayınlarda bir tek ‘dönekliğimin teşhir edildiği’ bölüm kalıcı.

Bu yüzden, solun ya da sosyalizmin kutsallıkları olduğunu ve bu açıdan eleştiriden azade olduğunu düşünmediğimin altını ısrarla çizmek istiyorum. Ama yegâne dayanağı yazarının ‘ilginç’ mantığı olan yazılarda deli ilan edilip, yanlış düşen solcuların yanlışları solla eşitlenince bir mola istemeden edemiyorum insan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ortodoks solun son çırpınışları

Melih Altınok 04.09.2009

Roni Margulies'e, yazdığı bir yazıdan ötürü ÖDP'liler tarafından yapılan boyalı saldırı kaygı verici bir olaydı. Bereket tesellimiz var. Bu saldırıya gösterilen tepkinin yoğunluğu, memlekette sağa çeken solun artık çuvala sığmadığını gösteriyor.

Bir defa, insanların, düşüncelerini açıklayan bir yazara 'mahreminde' saldırılmasını yanlış bulmaları çok olumlu bir gelişme. Çünkü bu ülkede şiddet fetişizmi, en barışçı örgütlenmelerin bile tamamen reddetmekten kaçındıkları bir olgu.

Ne var ki, Roni'nin de üyesi olduğu DSİP'in olay üzerine yaptığı açıklamada da izlerini gördüğümüz üzere, bu eleştirel tavrı getirip sol içi şiddet kavramına indirgemek çok da doğru bir tutum olmasa gerek. Zira bu yaklaşım, saldırıyı sahiplenen ÖDP yöneticilerinin sakat mantığında ortaklaşma tehlikesini içinde barındırıyor. Bu da kötü bir vesileyle de olsa solun anti demokratik özelliklerinin açıkça reddedilmesiyle sonuçlanabilecek bir tartışmayı kısırlaştırmamıza neden olabilir.

Alper Taş'ın olayın hemen ardından yaptığı beyanatın, partiden gelen ikinci açıklamaya nazaran, 'olumlu' bulunması da bu indirgemeci yaklaşımın yaygınlığına dair bir kanıt aslında.

Tamam, "Gereken neyse yapılacak" diyen Taş'ın sözleri, eylemi renkli ve haklı bulan partinin genel başkan yardımcısının fütursuzluğuyla bir tutulamaz elbette. Ama ÖDP Genel Başkanı'nın ilk tepkisi de en az renk körü yardımcısı kadar hastalıklı.

Ne diyordu Taş, bir hatırlayalım:

"Biz de yazara saldırı kültürü yok."

Yani yazara saldırı bir kültür. Ama ÖDP bu kültüre pek sıcak bakmıyor. Bu kültüre sahip ÖDP'liler olabilir. Bu kişilerin varlığı ÖDP'nin sosyalist, demokrat niteliğiyle ilgili bir sorun değil, yalnızca bir disiplin sorunudur.

Gördüğünüz üzere, DYP'li ağzıyla olayı geçiştiren Taş'ın da saldırının kendisiyle bir sorunu yok. O da tıpkı yardımcısı gibi, olayın faşizan bir niteliği olduğunu algılamaktan çok çok uzakta. Eğer öyle olmasa. Bu olayı gerçekleştirenleri Büyükanıt'ın 'iyi çocuklar' sahiplenişini akıllara getirircesine "Bu bizim iç sorunumuzdur, kültür mültür" demezdi. "Bu faşizan bir eylemdir. ÖDP'de bu zihniyetin yeri yoktur" türünden bir şeyler söylerdi en azından.

Tanrım! İnsan böyle durumlarla karşılaşınca tartışmaya nereden başlayacağına şaşırıyor. "Bak arkadaşım, her

şey büyük bir patlamayla başladı" dememek için zor tutuyor kendini.

Ama bir yazara ailesiyle birlikte yemek yediği bir kafede saldırılmasını, "Silah kullanmadık ya canım, yalnızca boya işte" diye savunmaları ve eylemi 'Avrupai' bulmaları işimizin ne kadar zor olduğunu gösteriyor.

Onlar için bir mitingde, panelde ya da politik görüşlerin dillendirilmesi için tertiplenmiş her hangi bir etkinlikte gösterilen demokratik tepkilerle, kişilerin bu aktiviteler dışında kalan özel hayatlarında taciz edilmesi aynı şey.

"Bizden farklı düşünüyorsan, hele hele bizim mahalleden gelip de bizi eleştiriyorsan sana soluk aldırmayız. Sevgilinle parkta el ele yürürken gelir yüzünüze su dökeriz. Ailenle çocuklarınızla pikniğe gittiğinde karşımıza çıkma, pikniğini zehir ederiz. Yolda omuz atarız... Ne var yani. O çok sevdiğiniz Avrupa'da da solcular bir siyasetçi konuşurken yumurta atmıyorlar mı?"

Arkadaşların bu yaklaşımı, aklıma türban tartışmalarının hararetlendiği dönemde, MHP'nin duvarlara astığı bir afişindeki sloganı getiriyor:

"Ne kamusal alanı ulan! Allah her yerde!"

Ne farkı var değilmi? Bu da ortodoks solun mahalle baskısı işte:

"Alan malan anlamayız ulan! Ortodoks solcular her yerde..."

İnanın bu, aramızdaki bir sorun değil. Bu nedenle, sabrımız ve soluğumuz elverdiğince "Sol bu değil" diye haykırmalı. Solun içindeki ayırık otlarının sökülüp atılmasının yolu bu cesurca kararlılıktan geçiyor. Saldırıcı savunan kesimlerin demokrasi kültürüne dair sakat yaklaşımlarının, kamuoyu tarafından tüm sola mal edilmesi de cabası.

Ancak bu arınma sürecinde dikkatli olmak şart. Sekter davranıp, türlü çeşitli manipölasyonlarla bazı haklı kaygıları topyekûn bir savaş halinin potasında eritmeye çalışılan akli başında insanları küstürmemeli.

Bu yüzden, sözümün, sözlerimizin, özgürlükçü solu savunan, partisiz parti sloganını sahiplenen ÖDP'lilere olmadığıнын altını kalınca çizelim.

Devamı olduğu siyasetin geçmişinden ötürü partiye yakın duran dostlarımızın solduyusundan şüphem yok.

Ama artık seslerini çıkarmalarının zamanı gelmedi mi?

"Özgürlükçü, özyönetimci, enternasyonalist, demokratik planlamacı, doğa-insan ilişkilerini yeniden tanımlayan, militarizm karşıtı ve cinsiyetçi olmayan bir sosyalizm" (ÖDP, Tüzük M. 3) yoluna muhabbet besleyen iyi insanlara da bu yakışmaz mı?

12 Eylül'ü telin mitinglerinde işim yok

Melih Altınok 11.09.2009

Bir 12 Eylül daha geldi dayandı kapıya. Tüm yurttaki ve dış temsilciliklerde törenlerle 'kutlanacak.'

Sağcısı solcusu ekranlarda boy gösterip "Allah bir daha göster'tmesin o günleri" diyecekler, bir afetten söz edermiş gibi.

Sizleri bilmiyorum ama bu parodi benim ziyadesiyle canımı sıkıyor.

Tamam, insanlar onca yıl içinde hata yaptıklarının farkına varıp günah çıkartabilirler. Demokrasinin yolunu gözleyen herkes gibi bu durum beni de ancak memnun edebilir. Ancak 12 Eylül gibi önemli gün ve haftalara mahsus bu konsensüste öz eleştirinin esamisi bile okunmuyor. Gerçekçi bir çözüm iradesinin ve kapsamlı bir hesaplaşmanın izine rastlamak mümkün değil. Varsa yoksa bir kardeş kavgası ağdı.

Derdi demokrasi değil müesses nizamın bekası olan Hasan Celal Güzel'i izleyin mesela. Muhtemel 12 Eylül programlarında ekranlarda boy gösterip "Demokraasi" diye höykürecek yine. Oysa daha geçen bayram yazısında, dağdaki asi kardeşlerinin üzerine bomba yağdırılmasından pek keyiflendiğini yazıyordu köşesinde. Bayram namazını, ordusunun, içlerinde Müslümanların da olduğu bu insanların 'temizlemesinin' huzuruyla kılacağını dillendiriyordu.

Ya da 12 Eylül'e varan yolda cuntaya mihmandarlık etmiş Namık Kemal Zeybek'i, bugün ırkçı incilerini Şeyh Edebali sosuyla *Radikal*'de yayımladığı için mi samimi bulacağız?

Milliyetçilerin, ülkücülerin, kısacası cuntayla ve onların devlet içindeki illegal örgütleriyle yedikleri içtikleri ayrı gitmeyenlerin 'kullanıldık' savunmasına sarılmasında anlaşılmayacak bir yan yok.

Ama darbenin gerçek mağduru sola ne oluyor Allah aşkına? Bu kolpocu delikanlıların bir takım imtiyazlar karşılığında darbecilerle yaptıkları anlaşmada mağdur edilmelerinin ağıdını yakmak onlara mı kaldı?

Evet, yıllardır ve büyük ihtimalle yarınki mitinglerde farkında olmadan yapacakları da budur.

Nostaljik bir atmosferde, darbenin acı bilançolarını tekrarlayıp, üzerinde bir ayağı çukurda generalin resmi ve ABD bayrağıyla renklendirilmiş pankartları sallamak 12 Eylül'ü lanetli bir güne indirgemenin resmidir. Bu tablo, kardeşin kardeşe kırdırıldığı, generalin de çıkıp ABD'nin planını uyguladığı türünden bir masalın tasvirinden ibarettir.

Oysa her şey devam ediyor işte. Halkını esir almış o zihniyet hâlâ muktedir. Darbe geleneğinin savunucuları iş dünyasında, siyasette ve medyada köşe başlarını tutmuş durumda.

Ancak darbenin hemen ardından gelen yıllarda bir anlam ifade edebilecek bu ritüelin artık değişmesinin zamanı gelmedi mi? Oldu da bitti mi her şey?

İki adım ötede, Silivri'de cumhuriyet tarihinin en kapsamlı darbe yargılaması yapılıyor mesela. Bakalım yarın Ergenekon davasına dair hangi sloganlar atılacak? Darbenin protesto edildiği bir mitingde, "Şariat gelecektse

darbeye evet" anlamına gelen o kafa karıştırıcı sloganı kaç kere duyacağız?

Demokrasimizi yeterince olgun bulmayan kadılar hakkında ne söylenecek dersiniz? Büyük olasılıkla "Yargıma dokunma" pankartı altında yürüyecek YARSAV başkanı ve üyeleri acaba kortejin neresinde yer alacaklar?

28 Şubat, 27 Nisan ya da 27 Mayıs hatırlanacak mı acep?

Askerlere 'sivil' mahkemelerin yolunu açan AKP'ye sert muhalefetiyle tanınan CHP, 12 Eylül'ü lanet mitingine kaç otobüs kaldıracak bakalım? Miting afişlerinde aklanan Deniz Baykal o karanlık darbe günlerini siyasal iktidarın karanlığına nasıl bağlayacak sizce?

Darbe sonrası oluşturulan kukla Meclis'te görev alan Kamer Genç, Meclis postanesinden Kenan Evren'e protesto telgrafı çekecek mi?

Kuşkusuz, şeytan taşlamanın bir adım ötesine geçip, hiçbir komplekse kapılmadan darbe zihniyetini bugünle ilişkilendiren gruplar da yer alacaktır mitingde. Ve muhtemelen seslerini de çıkartacaklardır. Sizce bu kez, hangi sürrealist fraksiyona tuval olacaklardır?

Ben bu kez, yıllardır aksatmadan yer aldığım bu köy seyirlik oyununda rol almayacağım. Çünkü yaşıtım milyonlarca gençle birlikte dünümüzü ve geleceğimizi karartan militarizmle gerçek bir hesaplama istiyorum.

"Allah belanızı versin, boynunuz altınızda kalsın emi" demenin politik bir tavır olduğunu düşünmüyorum. Kenan Evren'i türlü şekillerde karikatürleştiren mizah dergileri de içimi rahatlatmıyor.

Bu yüzden, "Nasıl olsa her şey ABD'nin işi" deyip, devrime kadar kişisel trajedilerini anlatıp tatmin olan ağabeylerin canlı performansına alkış tutmak yerine, ufuktaki darbelerin izini sürmeye kanalize edeceğim enerjimi.

Sizleri de beklerim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sol ve İslâm

Melih Altınok 18.09.2009

Türkiye'deki solun İslâm'la ilişkisinden ötürü maça 1-0 yenik başladığı yönündeki tespite katılıyorum. Ancak bu durumun solun varoluşu gereği karşı karşıya olduğu kronik bir araz değil, cehaletimizden kaynaklanan aşılabilir bir problem olduğunu düşünüyorum.

Solun bu sorunun farkına varıp adım atan kesimleri şimdilik, "Taraf olmayan bertaraf olur" söyleminde billurlaşan fiili ittifakların ötesine geçemediler. İslâm'a dair rezervlerini büyük oranda muhafaza ederek İslâmcı

yapılarla olan hesaplarının vadesini, 'ana sorun' çözülene dek ötelediler. Zaten solun küçük bir kesiminin bu yaklaşımı da İslâmcı çevrelerin marjinal grupları dışında yankı bulmadı.

Yakın tarihimizdeki bu ölü doğum, sol ile İslâm arasında aşılabilir duvarlar olduğu yönündeki kanıyı güçlendirmiş olmalı ki, konu birkaç iyi niyetli ve akıllı aydının gündeminden öteye geçemiyor.

Oysa toplumsal uzlaşmanın önündeki bu düğümün çözülmesine dair ortaya koyulacak iradenin hayatiliği ortada. Demokrasinin kurumsallaşması önündeki milliyetçi ve ulusalcı setlerin yerle bir edilmesinin, önümüzün açılmasının yolu buradan geçiyor.

Köşemizin konsepti dışına çıkmamak için İslâmi çevrelerin böylesi bir konsensüsün sağlanması için yapacaklarından ziyade solun yol haritası üzerinde konuşacağız.

Bir defa söz konusu uzlaşmanın, yukarıda da tanımlamaya çalıştığımız türden saldırmazlık jestleriyle ya da kimyası farklı iki ögenin yan yana gelişini hedefleyen mekanik ittifaklarla sağlanamayacağını artık anlamak gerekiyor.

Çünkü sonuç ne olursa olsun, varılacak noktada yine beraber olacağız. Bu yüzden yola uzun vadede birbirini tasfiye etmeyi hedefleyen iki müttefik olarak değil, yol boyunca birbirini tanımaya azami çaba gösteren yoldaşlar olarak koyulmak şart.

Bu yol arkadaşlığının sağlıklı gelişmesi için daha önceki yazılarımızda değindiğimiz iktidar hedefi gibi kör edici perspektifleri terk edip yolculuk sürecine odaklanmak gerekiyor.

Bir Müslüman'ın demokrasi talebinin takiyeden başka bir anlam ifade etmeyeceği, hassasiyetlere saygının taviz anlamına geleceği ya da saygı göstermenin yegâne yolunun kişilikten taviz vermek olduğu türünden önyargıları çıkartıp seyahat çantasını hafifletmek de elzem tabii ki.

Brain Fay'ın dediği gibi, uzlaşma hedefinde olduğumuz insanları, yani bir Müslüman'ı, belli bir ideolojinin simgesi, yerine 'eşdeğerinin' yerleştirilebileceği bir birim olarak değil, eylemlilikleriyle, öznel görüşleriyle değerlendirilecek bir özne olarak algılamak da işimizi epeyce kolaylaştıracaktır.

Örneğin emeği sömürülen Müslüman bir işçinin "Ne gelirse haktır" diye düşüneneğine ve bu nedenle sendikal mücadeleye katılmaktan geri duracağına dair yargının dayanağı ne olabilir sizce? Böyle bir sonuca varmamızı sağlayan sonsuz deneyimlerimiz midir yoksa kafamızdaki dindar prototipi mi?

Gey ve lezbiyenlerin yürüyüşünde ön saflarda yer alıp, bir de slogan atan çarşafli kadınların heyecanını bir türlü samimi bulamıyor musunuz? Bu güvensizliğinizin nedeni ne olabilir? Kutsal kitabında Lut kavminin hikâyesi olan bir dindarın içindeki Allah korkusunun, demokrasiye ve insan haklarına inanmasını engelleyeceğini düşünmeniz mi?

Ergenekoncu generallerin demokrasi düşmanlığına lanet etmesine karşın, 1 Mayıs'taki polis terörünü çok da garipsemeyen bir dindarın tavrının, dininin pragmatistliğinden kaynaklandığına adınız gibi emin misiniz? Eğer, harçları protesto eyleminden ötürü bir solcu öğrencinin okuldan atılması kadar, türbanlı bir öğrencinin hizmet almasının engellenmesinden rahatsız olmamanızın nedenini Marksizm'le açıklıyorsanız sorun yok.

Genel anlamda solu düşünün; herhangi bir konu üzerine soldan seslendirilen analizlerin neler olabileceğini tahayyül etmeye çalışın. Daha başlar başlamaz kafanız karıştı değil mi? Peki niçin homojen bir Müslüman camia olmak zorunda, söyler misiniz?

Doğu Perinçek’le bir kefeye konulmaya itirazınız yoksa; bu beyefendiyle Marksizm şemsiyesi altında anılmaktan rahatsız değilseniz, Altan Er’in demokrasiye ve insan haklarına dair bir makalesini Melih Gökçek referansıya çürütmenize ses çıkartmayacağım.

Biliyorum, bunlar rahatsız edici sorular. Ama gerçekten rahatsız olmaya ihtiyacımız var.

Çünkü “Hepiniz aynı b’kun soyusunuz” deyip, yaşam pratiklerini ve inançlarını küçümsediğiniz, aşağıladığınız insanların karşısına, “İlerde kuracağımız o güzel ülkede birarada yaşayacağız” dövizleriyle çıktığınızda gaddar değil komik oluyorsunuz. Üstelik o cephede de sizlerle bizi bir kefeye koyan epeyce insan var.

Yeter artık bu takımı daha fazla rezil etmeyin.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açın gözünüzü devrim oluyor

Melih Altınok 25.09.2009

Her ne kadar siyasal iktidar ve askerî-sivil bürokrasi ayrımı kabul edilse de, bu ikili yapının her daim devletin bekası için ittifak kuracakları anlayışı solda da sağda da hâkimdir.

Belki bu anlayışın temelinde tek parti döneminin hükümet=devlet işleyişinin etkisi vardır. Hem belediye başkanının hem valinin yetkilerini tek elde toplayan İlbalık gibi uygulamalar, yurttaşların zihninde devletin tekil yapısını pekiştirmiştir.

Şimdiye dek işbaşına gelen seçilmiş hükümetlerin muktedir olma yolunda, askerî ve sivil elitle ciddi bir mücadeleye girmemeleri de bu algının oluşmasında önemli bir etken olsa gerek.

Türkiye’deki sol için bu yekpare devlet anlayışının sorgulanmaz oluşunda, yukarıda saydığımız nedenlerin yanında çok güçlü bir dayanak daha vardır kuşkusuz: Burjuva demokrasisi kavramı.

Sol için seçimler, meclis ya da parlamenter sistem burjuva demokrasisinin ayak oyunlarından başka bir anlam ifade etmez. Öyle ya, burjuvazi, kendi kurduğu sistem içerisinde niçin kendi varlığına tehdit oluşturabilecek sivil bir iktidara izin verecektir ki.

Dolayısıyla, devrim, Türkiye’deki sol için iktidarı devirmekten ibarettir. Söz konusu olan yekpare bir iktidardır; alaşağı edilmesi gereken, sistemin asıl sahipleri olan elitler ve onların her dönem işbirlikçisi olan siyasal iktidardır.

Gelin görün ki bu indirgemeci anlayışın referansı sanıldığı gibi Marksizm değil, devrimci solun kıymeti kendinden menkul pratik ideolojisidir.

Bu anlayış, bizzat burjuva demokrasinin içinde örgütlenip seçim yoluyla iktidara gelen sosyalistleri de küçümser.

Oysa oligarşi, solun bir kalemde mahkûm ettiği bu sosyalist hükümetleri elbette ki ciddiye almış ve varlığına tehdit olarak görmüştür. Mesela Pinochetler çıkıp hem 'zararsız' ve 'işbirlikçi' Allendeleri hem de halkını esir almıştır.

Bugün Türkiye'de de 80 yıldır hüküm süren oligarşik yapı çatırıyor. En temel ezberler sorgulanmaya başlıyor. Ve bunun öncülüğünü de İslâmcı referansı ağır basan muhafazakâr bir siyasal iktidar yapıyor.

Başbakan otuz yıldır süren iç savaşı kastederek, "Bu işi silahla çözemeyeceğimizi anladık. Bunu asker de kabul ediyor. Gereken neyse onu yapacağız" diyor. Vs. vs.

Elbette seçimle işbaşına gelmiş sosyalist hükümetleri bile işbirlikçi ilan edenlerden, bu adımları olumlamalarını beklemek hayalcilik olur. Ancak statükonun ekmeğine yağ süren sekter politikalarıyla etkiledikleri demokrasi talebindeki sol kitleleri, en azından bu konuyu tartışmaya davet etmekten imtina etmemek gerekiyor.

Çünkü gerek fiili durumun sürmesinden çıkarı olan kesimlerin gerekse topyekûn çözümler peşinde koşmaktan önündeki pislği görmezden gelen bir takım solcuların yarattığı manipölasyon, demokratların ve solcuların içindeki paranoyaları büyütüyor. Bu yöndeki söylemler solu milliyetleştiriyor, militaristleştiriyor.

Beni eski gazetemden beri takip eden bir okurumla geçtiğimiz günlerde bir vesileyle sohbet etme imkânı bulduk. Konu elbette ki Kürt açılımına geldi. Okurumun sohbetin hararetlendiği bir noktada söyledikleri, aldığım tepkilerden aşına olduğum ancak halen şaşımaktan kendimi alamadığım meşhut bir mantığın ifadesiydi:

"Açılımı destekliyorsunuz ama bu işin sonu bölünmeye kadar gider. Hem AKP'nin oyu yüzde yirmilere düştüğünde ortada kalmayacak mısınız?"

Komik deyip geçmek işin kolayı olurdu. Ancak ortada çok daha ciddi bir sorun var.

Sol yıllardır eylemlerinde, sloganlarında, yazılarında dile getirdiği taleplerinden geri adım atıyor. Söylemini, oy vermediği parti dile getirdiği, bu yolda somut adımlar attığı için telaşlanıyor. Sonuçta da kendini reddederek, ülkenin bölünmesi türünden milliyetçi politikalara teşne olmaya doğru adım adım yürüyor. Sonrasında da çözüm, gerçekleştirme iddiasında olan yapıların haline bakılınca da açık seçik görüldüğü üzere, iktidarın el değiştirmesinden başka hiçbir anlam ifade etmeyen 'devrime' havale ediliyor.

Milliyetçi paranoyalarla beslenen, demokratik açılımlardan bölünme ve 'AKP fobisi' nedeniyle uzak duran, seçmen iradesine güvenmeyen, demokrasiyi küçümseyen, hâlâ hâlâ şeriat tehlikesine karşı askerin varlığından medet uman bir solun devrimi ürkütüyor beni.

Kaldı ki devrim bir olay değil, bir olgu. Bence bu noktada sola düşen, Nuh'u Nebî'den kalma sistem tanımı

üzerine biraz daha düşünmek ve bugünkü somut kazanımları demokratik ve sosyalist bir gelecek tahayyülü için sahiplenmektir. Aksi halde şimdiki haliyle ve söylemleriyle solun devrimle iktidarı alacağı bir ülkede, bir solcu için tek çıkar yol karşı devrimcilik olacaktır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Azınlıklardan bile oy alamayan sol sol mudur

Melih Altınok 02.10.2009

Almanya'daki son seçimlerde liberaller, sosyalistler ve yeşiller oylarını arttırdılar. Özellikle sol partilerin bu başarısında, sayıları 700 bini bulan Türk asıllı seçmenler başta olmak üzere diğer yabancı kökenli Alman vatandaşların etkisi büyüktü.

Diasporadaki tüm halklar gibi, Almanya'daki Türklerin büyük çoğunluğunun da anavatana kuvvetli bir milliyetçilik bağıyla bağlı oldukları ve genel eğilim olarak muhafazakâr-sağ bir çizgide oldukları sır değil. Başta, bu insanların oy kullanırken tercihlerini özgürlükleri savunan solculardan yana kullanmaları bir paradoks gibi görünebiliyor.

Almanya Türk Toplumu Genel Başkanı Kenan Kolat, bu durumu şu sözlerle açıklıyor:

"Milletvekillerinin Türk kökenli olmalarından çok izledikleri siyaset önemli. Üç tane temel konuyu ele alıyoruz, bunlardan birincisi partilerin göç ve uyum politikaları. İkincisi Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girişine nasıl bakıyorlar. Üçüncüsü ise meslek eğitimi ve iş piyasası ile ilgili partilerin hangi önerileri var, çünkü işsizlikten en çok etkilenenler yabancı kökenliler, özellikle de Türkler olduğu için."

Evet, tüm dünyada azınlıkların genel politik eğilimlerine dair tablo, diasporanın anavatanla fiili savaş halinde olması gibi olağanüstü durumlar hariç, üç aşağı beş yukarı Almanya ile aynı.

Ama öyle bir ülke var ki, pek çok konuda olduğu gibi azınlıklarının refleksleri de istisna. Bu istisnanın yegâne müsebbibiye, yukarıda açıklamaya çalıştığım nedenlerle, azınlıkların medet kapısı olan sol.

Evet, doğru tahmin ettiniz Türkiye'den ve onun solundan bahsediyorum.

Türkiye'de azınlıklar sol partilere teveccüh etmiyor; hatta hatta büyük bir kısmının AKP'ye oy verdiği herkesçe biliniyor.

Düşünebiliyor musunuz, baskın kimliklerini şekillendiren dinî aidiyetleri olmasına karşın, Türkiye'deki azınlıklar, evrensel kriterlere göre dışlanmamalarının ve baskı görmemelerinin garantisi olan sol yerine, ülkedeki hâkim dinin referanslarına yakın duran bir partiye yöneliyorlar?

Başka ne yapacaklardı ki, değil mi?

Büyükada'daki Rum Yetimhanesi'ni gezerken gözleri yaşaran bir CHP'li ya da bir TKP'li ya da.. değil, bir AKP'li. Ama Heybeliada'daki Ruhban okulu açılırsa ülke bölünür diyenler onlar. Milliyetçi sola dahil olmaya ve solun evrensel değerlerini hatırlayıp bu kadar net konuşmaya cesaret edemeyenlerse, "Bu kadar sorun varken, iş ruhban okuluna mı kaldı? Bu açılım emperyalist batının oyunudur" buyuruyorlar.

İnanç özgürlüğünün (hemen parlayıp e-postanıza davranmayın yine bu kavram inanmama özgürlüğünü de içerir) teminatı bir demokrasinin yolunu açacak AB'ye muhalefet eden ya da "haynerdenevetdediysek" türünden vantrilok numaralarıyla yaklaşan da iktidardaki İslâmcı parti değil. Yüzyılın sivil demokratikleşme girişimi olan AB'ye karşı olan, tabelalarında solu çağrıştıran simgeler kullanan arkadaşlardan bazıları.

Geriye ne kalıyor, sokak ortasında öldürülmemek için demokratik bir ülke ihtiyacının su gibi, ekmek gibi olduğu azınlıklarımızın tercihlerini etkileyen? Darbecilerden, katillerden, işkencecilerden müteşekkil çetenin yargılanması esnasında alınan tavır değil mi?

Bu konuda söz söylemeye gerek var mı? Ama üşenmeyelim. "Bir yemin ettim ki dönemem" diyenler, bugün demokratça açıklamalarda bulunanlara "Dün gece öyle demiyordun ama" diye sitem etmekle meşguller. Dün farklı düşünenlerin, bugün, solun yıllardır savunduğu şeyleri savunur duruma gelmesinden memnun olacaklarına, kederleniyorlar.

Bu liste böyle uzar gider. Ama bu sol böyle gitmez.

Böyle deyip yola çıkanlar olduğu çalınıyor sizler gibi benim kulağıma da. Bir takım akli evellerin iddia ettiği gibi içlerinde değilim ama, kaptan köşkünde Ufuk Uras'ın, Ahmet İnsel'in.. olduğunu duydukça umutlanıyorum.

Çok şey de beklemiyorum aslında; zira küçücük şeylerle mutlu olacak kadar bedbahtım.

Enternasyonalizmi emperyalizm sanmayan; "kargadan başka kuş, emek-sermayeden başka çelişki tanımam" demeyen; Ergenekon'a dair paranoyalarının haklı çıkması adına, ölüm kuyularından köpek kemiği çıksın diye dua etmeyen; "türban taktırtmayın" demeyi bırakıp, "takmam takana da mani oldurtmam" diyen; "Meclis'ten tek milletvekili vermem" diyen Mehmet Ali Şahin kadar olabilen bir sola fitim mesela.

Ne dersiniz, tüm dünyada, Avrupa da olduğu gibi, bizim de azınlıklardan da oy alabilecek sol bir partimiz olur belki. Aşk çocuğu gibi, mutlu, güler yüzlü, zeki, kompleksiz, gürbüz bir sol parti. Ah, böyle bir arkadaş ne kadar çok ihtiyacımız var.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solun sol politikalarda tek rakibi AKP

Melih Altınok 09.10.2009

Son yazımda, yeni sol parti girişimlerine dair aldığım duyumlardan ötürü umutlu olduğumdan bahsetmiştim. Ancak iyi niyetimin, söz konusu projenin somut ayrıntılarından (zaten belli de değil) değil, bazı siyasilerin ve akademisyenlerin dillendirdikleri iradede kaynaklandığının altını çizmek istiyorum.

İsterseniz bu şerhe ihtiyaç duymamın nedenleri üzerine biraz konuşalım.

TBMM açılış resepsiyonunda Ufuk Uras'la ayaküstü sohbet etme imkânı buldum. Uras, yeni sol partinin bir çatı partisi olmayacağını, bu nedenle, ilkesel olarak oluşumun öznesi olmak için yan yana gelmek kararında olan yapılara, "Partinizi bırakın da gelin" çağrısında bulunduklarını dile getirdi. Yeni sol parti girişiminde yer alacaklarını ifade eden SHP Genel Başkanı Hüseyin Ergün ve DSİP'ten Roni Margulies de Uras'ın bu yaklaşımını destekler nitelikte konuştular.

Bugüne kadar ki mekanik yan yana gelişlerin başarısızlığı düşünüldüğünde, Uras'ın ve adını andığım isimlerin bu yaklaşımlarının son derece yerinde olduğu çok açık. Ne var ki önümüzde kapı gibi ÖDP deneyimi duruyor.

ÖDP'nin kurulduğu günleri anımsayın. Aydınlar, siyasiler, öğretmenler, işçiler, ev kadınları.. demokrat ve özgürlükçü bir sol söylemde ortaklaşmayı başarabilmişlerdi. Yalnızca Devrimci Yol 'gelenegi'nden gelenler değil, fraksiyonu ne olursa olsun pek çok insan bu yeni partiye destek vermişti. Müthiş bir umut ve heyecan dalgası esiyordu ülkede. Herkes TİP deneyimine atıfta bulunuyordu. Medya da iltifat etmişti partiye. Hatta gazetelere ve köşe yazarlarına bakılsa, ÖDP'nin Meclis'e girmesi an meselesiydi. Tüm bunlara karşın, parti ilk seçim deneyiminde ancak 250 bin kadar oy alabildi. Olsundu. Yola devamdı.

Ancak kısa bir süre sonra partiden kopmalar başladı. Eski yapılarını geride bırakıp ÖDP'ye gelenler, yaktıkları gemileri tamir etmeye koyuldular. Bugün ÖDP yalnızca eski Dev-Yol'cuların bir kesiminin partisi artık.

Hâsılı, sorun yalnızca eski yapıların terk edilmesiyle alakalı değil. Yan yana gelen kesimlerin, müşterekleri politika zemini olarak içselleştirebilmeleri çok önemli. Ama daha da önemlisi, bu müşterek politikaların ve onların şekillendirdiği söylemin seçmen tarafından da kabul görebilecek nitelikte olması. Çünkü son tahlilde oy alabilmek için biraraya gelen insanların arasındaki en kuvvetli harç, seçmenlerin ilgisi.

Dolayısıyla genel politikanın, parti ve örgüt yöneticilerini ikna edebilmesi kadar, halkın taleplerini ne oranda karşıladığı da hayati. Bu nokta çok önemli. Zira bugünkü atmosfer, ÖDP'nin kuruluş dönemindeki havadan çok farklı.

İktidarda, yolsuzluklarının, hukuksuzluğunun ve faili meçhullerinin ayyuka çıktığı Çillerler yok. Kabul edin ya da etmeyin, onca hatasına karşın, iç savaşı bitirmek için cesur açılım projeleri üreten, darbecilere karşı açık tavır takınan, özgürlüklerden bahseden bir parti iki dönemdir yüzde 40'lara varan oy oranıyla siyasal iktidarı elinde bulunduruyor.

Bu bakımdan, nicedir mücadeleyi siyasal iktidara çemkirmenin dayanılmaz hafifliğine indirgeyen Türkiye'deki solun işi çok zor. Demokrasi, barış ve özgürlük talebindeki kitlelere seslenen solun, askerî ve sivil elitlerin statükosuna karşı mücadele ettiği imajını geniş kesimlere kabul ettirmeyi başarabilmiş AKP'den daha ileri bir söylem tutturması gerekiyor.

Ancak başarı için bu da tek başına yeterli değil. Çünkü yalnızca ileri sol politikalar ve söylemler talep eden kitlenin oranı da oldukça sınırlı. Seçim barajı yüzde 5'e düşürülse bile, sadece bu taleplerle sol partiye

yönelecek seçmenlerin bu sınırı aşması şimdilik çok zor. Bu da insanların ehvenişer mantığıyla CHP'ye yönelmesinin en önemli nedeni.

Bu noktada DTP alternatifi gözardı edilmemeli. DTP Genel Başkanı Ahmet Türk de partisinin geçen hafta sonu düzenlenen kongresinde bu konunun altını çizdi. Türk, partisinin Türkiye'deki sol parti açığının giderilmesi noktasında önemli bir işlev göreceğini dile getirdi.

Biliyorum, pek çok solcunun kafasında DTP'de siyaset yapmanın olanaksızlığına dair bir önyargı var. Kabul, son seçimlerde yaşanan Baskın Oran vakası gibi olayların bu bakış açısındaki etkileri de gözardı edilemez. Ne var ki, AKP gibi sol politikaların bayraktarlığını adım adım alan güçlü bir rakibin daralttığı alanı genişletmek için, tüm arazlarına karşın geniş bir halk desteği sağlamış olan DTP alternatifi de gözardı edilemeyecek kadar güçlü bir mecra.

Eğer haftaya araya başka bir gündem girmezse bu konuya devam edelim derim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vakit yok gemi kalkıyor artık

Melih Altınok 16.10.2009

Geçen hafta yeni sol parti girişiminin önündeki en ciddi alternatiften söz etmiş ve DTP'yi adres göstermiştim. Gelen tepkilerin çoğu olumluydu. Ne var ki işi ağırdan alıp bir şey yapıyor gibi gözükmeyi yeğleyen ve bu tavırlarıyla fiili durumun sonsuza dek sürmesini istediklerini açık edenler de boş durmadılar tabii ki.

Yıllardır her tartışmada kullandıkları o klişeleri sandıktan çıkartıp bir kez daha serdiler önüme. Sağ olsunlar, bir bellettiler, sınıf temelli siyasetin 'son tahlilde ulusal bir niteliği olan Kürt hareketiyle uzlaşmaz çelişkileri'ni. Bir görseniz öylesine inandırmış ki birileri bunları, Türk ve Kürt solu ayrımının Marksist terminolojiye ait olduğuna, şaşar kalırsınız vallahi.

Bu ağır ağabeyler, varoluş nedenleri olan kıldan tüyden ideolojik nüansların, hızla değişen gündemin, gürül gürül akan değişim selinin umurunda olduğunu sanıyorlar. Aklıma Hikmet Kıvılcımlı'nın meşhur sözleri geliyor:

"Allah 'Acep Türkiye'de işçi sınıfı var mıydı? Çağdaş proletarya mıydı, değil miydi?' gibilerden ince sinekkaydı kıl kesen aydın baylarımıza düşünce pekliği çektiirmesin."

Bu ne sığlık, bu ne aymazlıktır Allah aşkına? Sanırsınız halk iktidarının eşiğine gelinmiş de, zaferde kırım mı yoksa şehrin mi daha çok payı olduğunu tartışıyorlar. Farkında değiller Kırşehirililer Üsküdar'ı geçtiler bile. Arkalarında da bir göz kırpsa solu ihya edecek çaresiz insanları katarak üstelik.

Artık anlayın bunu, ışık hızında bir bin yıla girdik. Anbean değişen bir dünyada değişmeyen yöntemlerle bir taş bile yerinden oynatmanız imkânsız. Hareket edeceksiniz, söylemlerinizi yeniden gözden geçireceksiniz.

İyileşmeleri göz boyamak olarak yorumlayıp, topyekûn çözümlerde ısrarcı olmanın çözümsüzlükte ısrar anlamına geldiğini, en azından, düşünmeye başlayacaksınız.

Destek ya da oy beklediğiniz 'halkın', tarzda değil çözümde ısrarcı olanların iki dudağına baktığını görmeniz için daha kaç hezimet yaşamamız gerekiyor?

Sanıyor musunuz ki yetmiş milyon, solun evrensel değerlerini hatırlayıp, soldan gelecek politikaların daha insani olacağını uman bizler gibi açık çekle bekliyor sizi?

Ama, faili meçhulleri, işsizliği, aşağılanmayı sonlandıracak barışın yolunu gözlüyor, alanları kırmızı boyayacak mitinglere gidecek yol parası bile olmayan milyonlarca insan.

Talepleri de çok net. Ceylanların anneleri, makarna suyu kaynamadan ve mümkünse zıplayan bombaatar mühimmatlarına hedef olup ölmeden dönsün istiyor çocukları mesela.

Diyarbakır kahvelerinin müdavimi işsiz, parasız pırl pırl Kürt gençlerini kesmiyor artık, birbirlerine dağdakilerin kahramanlıklarını anlatarak tatmin olmak. Şiddet son bulsun, olağanüstü durum geçsin, işleri olsun, paraları olsun istiyorlar. Kürtlükleriyle değil, sevgilileriyle tatmin olmak istiyorlar; tıpkı Türklüğü umurunda olmayan biz batıdaki gençler gibi.

Evet, doğuda da batıda da talepler net ve bir o kadar da acil.

Biliyorum sizler de bunları istiyorsunuz. Ama her yapının kendini dayattığı 'inisiyatif oluşturma' konferanslarıyla olmuyor, olamıyor bu iş.

O halde adımlarınızı sıklaştırın. Dayanışıp sayıyı koruma noktasından açılıp çoğalmaya doğru hamle yapın.

Bir hareket var işte DTP'nin oralarda. "Olmaz girmezsiniz" mi diyecekler ki size, bize?

Kapıları duvar mı olacak kardeşlerimizin partilerinin? İnanın karşılaşmayı öngördüğünüz tepkiler, sizlerin onlara gösterdiğiniz, göstereceğiniz tepkilerden ibaret.

Hem böylesine bir girişim DTP'yi de demokratikleştirecektir. "Muhatap DTP'dir" diyen Öcalan'ı bile güvercin kılanları aynalarla yüzleştirecektir. Meclis'te İzmir Milletvekili Levent Tüzel'le, İstanbul Milletvekili Baskın Oran'la temsil edilen bir DTP, kocaman bir sol parti olacaktır. Daha çok çıkacaktır solcuların, sosyalistlerin, demokratların ve Kürtlerin sesi.

Görün bakın, açılımlarda, demokratikleşmede cesur adımlar atan AKP bile daha da hızlanacaktır.

Ayrıca bu işin illa öyle kurumsal olması, törenle gerçekleşmesi falan da gerekmiyor. Siyasi yapılarla, partilerle organik ilişkisi ya da gönül bağı olsa da, yüz binlerce insan inatçı keçi gibi ayak direyen politik şefleri de yola getirir. Kaldı ki gelmeseler ne olur? Mebus olmasalar ne kaybederiz? Ah, Murat Belge gibi, Yaşar Kemal gibi, Yıldırım Türker gibi siyasetçi olmayan ama vicdanımız oldukları su götürmeyen aydınlarımız bir omuz verseler bu işe.

Biliyorum, bu işler böyle olmaz çocuk diye iç geçirenler var içinde. O halde bir anlatın bakalım böyle olmazsa, sizlerin 'makul olmazı' nasıl oluyor? Öğrenelim, bunca yıldır hangi devrimci metotla oldurmuyorsunuz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vakit yok gemi kalkıyor artık

Melih Altınok 16.10.2009

Geçen hafta yeni sol parti girişiminin önündeki en ciddi alternatiften söz etmiş ve DTP'yi adres göstermiştim. Gelen tepkilerin çoğu olumluydu. Ne var ki işi ağırdan alıp bir şey yapıyor gibi gözükmeyi yeğleyen ve bu tavırlarıyla fiili durumun sonsuza dek sürmesini istediklerini açık edenler de boş durmadılar tabii ki.

Yıllardır her tartışmada kullandıkları o klişeleri sandıktan çıkartıp bir kez daha serdiler önüme. Sağ olsunlar, bir bellettiler, sınıf temelli siyasetin 'son tahlilde ulusal bir niteliği olan Kürt hareketiyle uzlaşmaz çelişkileri'ni. Bir görseniz öylesine inandırmış ki birileri bunları, Türk ve Kürt solu ayrımının Marksist terminolojiye ait olduğuna, şaşar kalırsınız vallahi.

Bu ağır ağabeyler, varoluş nedenleri olan kıldan tüyden ideolojik nüansların, hızla değişen gündemin, gürül gürül akan değişim selinin umurunda olduğunu sanıyorlar. Aklıma Hikmet Kıvılcımlı'nın meşhur sözleri geliyor:

"Allah 'Acep Türkiye'de işçi sınıfı var mıydı? Çağdaş proletarya mıydı, değil miydi?' gibilerden ince sinekkaydı kıl kesen aydın baylarımıza düşünce peklığı çektiirmesin."

Bu ne sığlık, bu ne aymazlıktır Allah aşkına? Sanırsınız halk iktidarının eşiğine gelinmiş de, zaferde kırım mı yoksa şehrin mi daha çok payı olduğunu tartışıyorlar. Farkında değiller Kırşehirililer Üsküdar'ı geçtiler bile. Arkalarında da bir göz kırpsa solu ihya edecek çaresiz insanları katarak üstelik.

Artık anlayın bunu, ışık hızında bir bin yıla girdik. Anbean değişen bir dünyada değişmeyen yöntemlerle bir taşı bile yerinden oynatmanız imkânsız. Hareket edeceksiniz, söylemlerinizi yeniden gözden geçireceksiniz. İyileşmeleri göz boyamak olarak yorumlayıp, topyekûn çözümlerde ısrarcı olmanın çözümsüzlükte ısrar anlamına geldiğini, en azından, düşünmeye başlayacaksınız.

Destek ya da oy beklediğiniz 'halkın', tarzda değil çözümde ısrarcı olanların iki dudağına baktığını görmeniz için daha kaç hezimet yaşamanız gerekiyor?

Sanıyor musunuz ki yetmiş milyon, solun evrensel değerlerini hatırlayıp, soldan gelecek politikaların daha insani olacağını uman bizler gibi açık çekle bekliyor sizi?

Ama, faili meçhulleri, işsizliği, aşağılanmayı sonlandıracak barışın yolunu gözlüyor, alanları kırmızı boyayacak mitinglere gidecek yol parası bile olmayan milyonlarca insan.

Talepleri de çok net. Ceylanların anneleri, makarna suyu kaynamadan ve mümkünse zıplayan bombaatar mühimmatlarına hedef olup ölmeden dönsün istiyor çocukları mesela.

Diyarbakır kahvelerinin müdavimi işsiz, parasız pırıl pırıl Kürt gençlerini kesmiyor artık, birbirlerine dağdakilerin kahramanlıklarını anlatarak tatmin olmak. Şiddet son bulsun, olağanüstü durum geçsin, işleri olsun, paraları olsun istiyorlar. Kürtlükleriyle değil, sevgilileriyle tatmin olmak istiyorlar; tıpkı Türklüğü umurunda olmayan biz batıdaki gençler gibi.

Evet, doğuda da batıda da talepler net ve bir o kadar da acil.

Biliyorum sizler de bunları istiyorsunuz. Ama her yapının kendini dayattığı 'inisiyatif oluşturma' konferanslarıyla olmuyor, olamıyor bu iş.

O halde adımlarınızı sıklaştırın. Dayanışıp sayıyı koruma noktasından açılıp çoğalmaya doğru hamle yapın.

Bir hareket var işte DTP'nin oralarda. "Olmaz girmezsiniz" mi diyecekler ki size, bize?

Kapıları duvar mı olacak kardeşlerimizin partilerinin? İnanın karşılaşmayı öngördüğünüz tepkiler, sizlerin onlara gösterdiğiniz, göstereceğiniz tepkilerden ibaret.

Hem böylesine bir girişim DTP'yi de demokratikleştirecektir. "Muhatap DTP'dir" diyen Öcalan'ı bile güvercin kılanları aynalarla yüzleştirecektir. Meclis'te İzmir Milletvekili Levent Tüzel'le, İstanbul Milletvekili Baskın Oran'la temsil edilen bir DTP, kocaman bir sol parti olacaktır. Daha çok çıkacaktır solcuların, sosyalistlerin, demokratların ve Kürtlerin sesi.

Görün bakın, açılımlarda, demokratikleşmede cesur adımlar atan AKP bile daha da hızlanacaktır.

Ayrıca bu işin illa öyle kurumsal olması, törenle gerçekleşmesi falan da gerekmiyor. Siyasi yapılarla, partilerle organik ilişkisi ya da gönül bağı olsa da, yüz binlerce insan inatçı keçi gibi ayak direyen politik şefleri de yola getirir. Kaldı ki gelmeseler ne olur? Mebus olmasalar ne kaybederiz? Ah, Murat Belge gibi, Yaşar Kemal gibi, Yıldırım Türker gibi siyasetçi olmayan ama vicdanımız oldukları su götürmeyen aydınlarımız bir omuz verseler bu işe.

Biliyorum, bu işler böyle olmaz çocuk diye iç geçirenler var içinde. O halde bir anlatın bakalım böyle olmazsa, sizlerin 'makul olmazı' nasıl oluyor? Öğrenelim, bunca yıldır hangi devrimci metotla oldurmuyorsunuz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Söz konusu barışsa zafer teferruattır

Melih Altınok 23.10.2009

Pazartesi günü Habur'dan geçiş yapan PKK'lilerin haberlerini televizyondan takip ediyorum. Elbette ki sürecin sağ salim atlatılacağına dair duyumlar geliyor benim de kulağıma. Ama yine de hop oturup hop kalkıyorum. Zira adına 'zafer' denen ve yeni bin yılda ne ifade ettiği hiçbir çağda olmadığı kadar muğlâklaşan bu kavrama patolojik bir şekilde bağlı olanlar cirit atıyor ortalıkta.

PKK'liler sınırın sınırında beklerken, yüzlerini puşilemiş birileri, tıpkı DTP kongresinde olduğu gibi, Seydi Fırat'ın valiyle ön görüşme yaptığı odaya dalıp PKK bayrağı açabilirdi. Ya da kraldan kralcı bir polis memuru, bir zamanlar Meclis kapısında Orhan Doğan'a yaptıkları gibi, Kandil'den inen gruptaki kır saçlı amca'yı ensesinden tutup bir araca tıkabilirdi. Bereket hiçbirisi olmadı.

Komplekse kapılmadan bu başarıya katkı yapanları kutlamak dahası desteklemek gerek.

Partilerinin grup toplantılarında barış korkusuna kapılıp histeri nöbetleri geçiren Milliyetçi ve Cumhuriyetçi parti başkanlarına "Kan ve gözyaşı, acı, feryat siyasetin malzemesi olabilir mi" diye soran Başbakan Erdoğan'a;

Partisinin ve kitlesinin şahinlerinin dayatmalarına aldırış etmeden müzakere yollarında hükümete 'yol veren' centilmen üslubundan dolayı Ahmet Türk'e;

Açılım sürecinin başından beri naif üslubuyla kapı kapı dolaşan; duvar olan kapıları tekmelemek yerine üzerlerine notlar iliştiiren İçişleri Bakanı Beşir Atalay'a;

Gazetecilerin konuyla ilgili soruları üzerine, alışık olmadığımız bir samimiyetle "Sizce iyi bir gelişme değil mi?" diyen, diyebilen Cumhurbaşkanı Gül'e, binlerce kere tebrikler.

Biliyorum, şu yukarıda sıraladığım isimlerden rahatsız olup 'sadaka zafere methiye' türünden yaratıcı incileri dizmeye yeltenen dostlarımız var. Ellerinden gelen tek iş bu, biliyorum. Ama hassas kuyumculuk zamanı değil şimdi. Konuşturduğunuz zanaatınızın ürünlerini, savaş tüccarları apolet olarak değerlendiriyor.

Görmüyor musunuz, yaşananları hazmedemeyenler, bir punduna getirip de "Neyin barışı ulan" diye ortaya atılacakları ânı kolluyorlar? Şimdilik cılız çıkıyor, yarın çığlara neden olabilme tehlikesini içinde barındıran sesleri. Çekingenliklerinin nedeni, Habur'dan geçiş yapan grubu Diyarbakır'da karşılayan yüz binlerce Kürt ve kentlerde "Demek barış an meselesiymiş" diye düşünmeye başlayan Türkler.

Ancak aporttalar. Barış söz konusuysen bile 'ama'sız cümle kuramıyorlar. Ama'larına meze olmamak gerek. Çünkü kuşatılmaya çalışılan sandığımız gibi AKP falan değil, barış!

"Sizin hiç babanız öldü mü" diye soran ve tabanının onca baskısına rağmen açılımda direnen Başbakan'ın nasıl bir mecraya girmesini istiyorsunuz?

"Takiye yapıyor" diyorsunuz ya, inanmıyorum ama farz edelim ki öyle olsun. E o halde sevinin. Takiye yapmayıp, eski hükümet başkanları gibi, yüzyıllık ezberleri mi dillendirseydi? "Teröristlerle pazarlık olmaz" mı deseydi?

Barış için çalışıyor görünmek bir memlekette takiye malzemesi olmuşsa, o memlekette barış geçer akçe olmuş demektir. Bu gelişme kötü müdür Allah aşkına?

Başbakan'ın, Subcomandante Marcos'u karşılayan Meksika Devlet Başkanı Vicente Fox gibi "gerillanın

yürüyüşü barış yürüyüşüdür” demesini mi bekliyorsunuz yoksa?

Seksen küsur yıllık Cumhuriyet tarihinde, kimin telkini ya da desteğiyle olursa olsun, Kürt sorununun aşılması noktasında ezber bozan Başbakan’ın başarısız olmasını mı istiyorsunuz?

Yıllardır her fırsatta dillendirdiğiniz silahların susması talebine bu denli yaklaşmışken, bu kadar somut adımlar atılmışken hâlâ karnınızdan konuştuğunuza göre, hâlâ şeriatçı martavallarıyla ve emperyalizm umacısıyla meşgul olduğunuza göre, yanıtın hayır olmadığını düşünmem için hiçbir neden yok.

O halde bu soruyu sorarım. Bunu niçin istiyorsunuz?

“Kartaca yıkılmalıdır” öyle mi? Vah, vah ki ne vah!

Savaşın bitmesinin siyasi artılarının kimin hanesine yazılacağını düşünüp ketum kalanlara önerim tahıl ambarı gördükleri rüyalarından uyanmalarıdır. “Tarlada izi olmayanın hasatta yüzü olmaz” demiş eskiler. Ama geç değil. Eskici gibi, açılımın eksilerini toplayıp üç beş kuruş peşinde koşmayı bırakın. Bu barış herkese yeter.

Emin olun, yarın tarih bu barışın mimarlarından ve ona karşı olanlardan bahsedecek yalnızca. Üçüncü bir madde açılmasını umup, politikalarının bekası adına ayak diretenler hanesinde de Yıldırım Türker’in sözlerine atıfta bulunulacak ne yazık ki:

“Barışa can atanlar savaşa can pazarlamaz,” dediler, onlarsa dinlemedi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP’nin marjinalleşmesi sola da zarar verir

Melih Altınok 27.10.2009

Biliyorum, bu savaşın ezasını en çok çeken Kürt yurttaşlarımız ve barışın hikmetini kavramış Türkler, AKP’nin ağırkanlılığı ve duraksamaları karşısında sabırsızlanıyorlar. “Artık yeter, barış hemen şimdi” diyorlar.

Ama AKP’nin yüzde 40’lara varan oy oranıyla merkezde yer alan bir kitle partisi olduğu gerçeğini gözardı etmemek gerekiyor. Dolayısıyla bizlerin söylemlerini harfiyen tekrarlamasını ve sınırlarını ihlal edenleri marjinalleştirdiği bilinen şeytan üçgenlerine bodoslama dalmasını beklemek hayalcilik olacaktır. Bu bir.

İkincisi, AKP’nin öncülüğünü yaptığı açılımların hemen hepsi, solun temel ilkelerinin ‘yükselen değer’ haline gelmesine hizmet edecek adımlar.

İşte bu yüzden marjinalleşen bir AKP, ülkede solun yeşermesi ve serpilmesi için uygun zeminin de daralması anlamına gelecektir. Çünkü AKP’nin politikalarının barırsızlığında oluşacak atmosfer, sol için boğucu, milliyetçi-ulusalcı cephe içinse şifalı bir hava olacaktır.

İsterseniz biraz açalım. Hadi şimdilik diğer açılım kalemlerini boş verelim. Konuyu daraltıp yalnızca Kürt açılımını ve 'eve dönüş' meselesini düşünelim. Bu sürecin sekteye uğraması halinde sizce kaybeden kim olacaktır? AKP mi? Peki kazanan kim olacaktır? Sol mu?

Bence sol bu konuda klasik yaklaşımlarıyla ulaşacağı sonuçtan çok da emin olmamalı. Zira böylesine bir durumda:

Demokrasinin bu topraklarla kan uyuşmazlığı olduğu yönündeki sanrı güçlenecek; milliyetçi-ulusalcı cephenin yıllardır süren hâkimiyetinin kırılmaz olduğu ve politikalarının alternatifsizliği yönündeki kabul yaygınlaşacaktır.

Kardeşlik ve barış söyleminin inandırıcılığı, her zamankinden daha çok zayıflayacaktır.

Savaş halinden çıkarı olan kesimlerin eli güçlenecek; "Denedik, olmuyormuş" söyleminin ardından, diyalog ve karşılıklı feragat daha üst raflara kaldırılacak, silah yine tek çözüm aracı olarak dayatılacaktır.

Tüm bu saydıklarım, yegâne sermayesi halkın statükonun yıkılmasına dair umudu olan solun önündeki kapıların kapanması anlamına gelmez mi sizce de?

Evet, kimi zaman muhalefetteki solun demokrasi mücadelesi, siyaseten karşı cephesinde konumlanırsa da siyasal iktidarın politikasıyla ortaklaşabilir.

Hâlâ "Sosyalist olmadıkça ağzıyla kuş tutanı muhatap kabul etmeyiz" diyorsanız bilemeyeceğim. Ama benim demokratik mücadeleden anladığım, siyasal iktidarların, gerek kamuoyu baskısıyla gerekse uluslararası konjonktürün dayatmasıyla attığı 'ileri adımların' desteklenmesi kimi zaman da iktidarın daha ileri adımlar için yüreklendirilmesidir. Zaten demokratik bir düzeni kuracak ve yaşatacak bireylerin ve örgütlülüklerin var olabileceği ortam da ancak sekterlikten uzak bu tarz bir yaklaşımla ilmik ilmik dokunabilir.

Kaldı ki, kimse bir kez 'evet' dediniz diye varlığını AKP'nin varlığına armağan edin falan da demiyor; Katolik nikâhı kıymayacaksınız ya. Yarın bir gün aldatmaya kalkarsa gereken neyse onu yaparsınız yine. Verirsiniz ağzınız payını. Herkes yoluna, herkes sağ herkes selamet.

İşte bu nedenlerle, Başbakan Erdoğan'ın Pakistan yolunda ayaküstü söylediklerini, bir ihanet olarak yorumlamak ve köprüleri atmak için aceleci olamamak gerektiğini düşünüyorum. Bence bu ara, başta ana muhalefet partisi olmak üzere, onun milliyetçi versiyonunun ve ezcümle ulusalcının sokakta kaşındığı 'hassasiyeti' bertaraf etmek için alınmıştır.

Bu kısa mola, Doğu (Ergil) Hoca'nın berrak ifadesiyle, "bir halkla ilişkiler kampanyasının startı" içindir.

Hükümetin kimlerle istişare halinde bu stratejide karar kıldığını bilemiyorum. Ama Başbakan'ın son açıklamalarının açılım sürecinde yeni bir aşamaya işaret ettiği çok açık. Ve açılımın bu halkla ilişkiler aşamasında sol da demokrasi ve özgürlükler adına üstüne düşen görevi yapmalı. "Acaba çorbaya tuzumuzla kattığımız tat hükümetin aşçılığına mı yorulur" demeyi bırakmalı.

Başbakan'ın sözlerini karşısında "Türkiye bu tadı seviyor işte" deyip ellerini ovuşturan Deniz Baykal'a falan

bakmayın siz. Misvak ya da diş fırçası tartışmalarını bırakıp, sorunumuza, ağızımızdaki kanı pası temizlemeye odaklanmamız gerektiğini öğrendik. Damak tadımız değişmeye başladı az da olsa. Eskinin tatları yavan gelir artık bize. Çatışmasız, şehitsiz, gözyaşsız bir ülkede, eskiden tanka tüfeğe harcanan milyarlarca liranın sefasını süreceğiz hep birlikte.

Onca lezzet şuracıkta dururken, alınganlık edip aç kalmayalım.

Not: Yazı günüm haftada ikiye çıktı. Bundan sonra cuma günlerinin yanında salıları da SOLAÇIK.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir acayip sol

Melih Altınok 30.10.2009

1999 seçim sonuçlarının açıklandığı gece yoğun bir telefon trafiği yaşamıştık. Okuldan arayan arkadaşlarım "Ne yapacağız" diye soruyorlardı telaşla, "Yarın okula gelecek miyiz?" Telaşlanılmayacak gibi de değildi aslında. Fırsat buldukça karşımıza satırla dikilen faşistlerin partisi iktidar ortağı olmuştu.

O gece her telefonu aynı veda cümlesiyle kapatmıştım. "Allah kerim tek yol devrim."

Ama ilerleyen günlerde kaygılarımız boşa çıkmıştı. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin düzenli çatışma takvimi aksamıştı. Bozkurtlar, merkeze yaklaşan partilerinin lideri Devlet Bahçeli'nin itidal çağrılarına uymuşlardı.

Ama bu sükûnet çok sürmedi. Ülkücülerden boşalan cepheye çok ilginç bir ekip ikame edildi.

Bunlar da selefleri gibi "savaşçıları" motive etmek için Türk bayrağı sallıyorlardı. Tıpkı onlar gibi, tüm fraksiyonları bir potada eritip hepimizi "PKK'lı" ilan ediyorlardı. Hira Dağı kadar Müslüman değillerdi ama Tanrı Dağı kadar Türk'tü bunlar da. Tek farkı vardı solculara saldırmaya memur edilmiş bu yeni güruhun; solcuydular!

Evet, İşçi Partisi çevresinde örgütlenenlerden bahsediyorum. Tarih dikkatinizi çekiyor değil mi? Bugün Ergenekon Örgütü'yle bağları ortalığa saçılmış bu grup, darbe tertiplerinin şekillendirildiği 1999'da yeni rolleriyle sahnede acemiliklerini atıyorlardı.

"Komprador değil ulusal sol" ilerleyen yıllarda, özellikle de AKP'nin iktidara geldiği 2002 genel seçimlerinin ardından, sufle almadan sahne alacak kadar profesyonelleşmişti.

Gençlik örgütlenmeleri üniversitelerde solcuları ve Kürt gençleri tepeliyor; akademisyenleri kürsülerde Ermeni soykırımı iddialarını hedef tahtasına oturtuyor; Doğu Perinçek gibi başbuğları da kimi zaman apoletli kimi zaman da apoletsiz müttefikleriyle mahkeme kapılarında ya da İsviçrelerde 'aydın taşıyorlardı.' Açık açık orduyu göreve çağırmaktan, insanları hedef göstermekten çekinmiyorlardı.

Hülasa, bölünmelere karşın aralarında Kürt, sol ve İslâm düşmanlığının yanında darbecilikte de tam bir konsensüs sağlayan kızıl elmacılar dünya sol literatürüne büyük katkılar yaptı.

Ergenekon soruşturmasıyla kolu kanadı kırıldı gibi görünen bu cephenin radikallerinin son icraatı, geçtiğimiz günlerde düzenlendikleri bir mitingdi. Demokratik açılım kapsamındaki eve dönüşleri protesto eden "Atatürkçü ve milliyetçi solcular" nümayişlerinde çığlık çığlığa şu sloganı attılar:

"Dağa çıkanı da, dağa çıkartanı da dağdan indireni de, hepsini asacağız!"

Mitinglerinin davetiyesi de kapağında kanlı urgan olan *Türk Solu* dergisiydi.

Bir süre önce, Che bereli, Atatürk rozetli, Deniz Gezmiş parkalı 'kara gömlekli'lerine Kürtlerle konuşmayı, Kürt yemeklerini yemeyi ve hatta doğu ezgilerini dinlemeyi yasaklayan bu güruhun fütursuzluğu, bugün yalnızca dar bir grup tarafından açıkça onaylanıyor gibi görünüyor. Ama ne yazık ki bu görüntü gerçeğin yansıması değil, yansımanın gerçeği. Zira yol yordam bilen ve *Türk Solu*'nun radikalleri kadar açık sözlü olmayı politikadan bihaber olmak sayan çok geniş bir kitle, bu aklıevvellerle pek çok konuda hemfikir.

Laik, 'çağdaş' ve 'ilerici' ahalinin radikal ulusalcılara zaman zaman verdikleri tepkiyse, uluorta "Çişim geldi" diyen çocuklarına, "Yavrum biraz terbiyeli ol. Öyle söylenir mi hiç, ayıp" diyen ebeveynlerden farklı değil.

"Ay kanlı urgan hiç şık değil yani" dediklerine bakmayın siz. Milliyetçilerin oylarını paylaşamadıkları MHP'ye "İktidardayken asmadınız fazla konuşmayın" diye çemkiren yine onlardı.

Haziranda *Taraf*'ın ortaya çıkardığı "İrticayla Mücadele Eylem Planı" resmen doğrulandığı halde "peki peki peki niçün ama niçün şimdi" diye soranlar; otuz yıl sonra gelen barışı kutlayan kardeşlerinin mutluluğundan huylanalar; "Devlet Rize'de de yatırım yapmıyor ama onlar dağa çıkmıyor" diye serzenişte bulunanlar *Türk Solu*'na niçin kızsınlar ki?

Toplum mühendisi darbecilerin bu sol görünümlü faşistlere bel bağlamalarının en önemli nedeni de, söz konusu grubun dillendirdiği söylemlerin, antidemokratik emellerine teşne olacak toplumun geniş bir kesiminin duygularına tercüman olduğunu bilmeleridir.

Aranızda durumu benim kadar vahim bulmayanlar varsa, çevrelerindeki en yakın *Cumhuriyet* okuruna, militan bir CHP'liye ya da ne bileyim Türkiye'ye özgü Komünist Partisi üyesine başvursun. *Türk Solu*'nun adını anmadan, savundukları görüşler hakkındaki yorumlarını sorsun. Söz konusu derginin tirajının niçin bu kadar az olduğuna dair şaşkınlığı geçince bir daha konuşuruz.

Hal bu dostlar. 'Kerinçekler-perinçsizler' içerde diye fazla rehavete kapılmayın. Unutmayın, kendileri içerde ama zihniyetleri ana muhalefette.

Aleviler de bir of çekse...

Melih Altınok 03.11.2009

Yıllardır kafalarımıza basa basa oradan oraya sıçrayıp duruyor bu cambaz sistem. Henüz yer görmedi ayakları. Bazen düşecek gibi olsa da dengesini koruyor her seferinde.

Doğal olarak herkes rahatsız, arsız cambazın ayakları altında ezilmekten. Ama cambaz kafasına basmak için sıçradığında kenara çekilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Bir türlü cambazın sıçrayamayacağı kadar arayı açamıyor ezilenler.

Evet, solcuların dediği gibi 'suni bir denge' cambazı kafalarımızın üzerinde tutan. Ama yetmişlerde ölen önderlerinin ezberlerini tartışmayı ihanet saydıkları için, bu suni dengenin ancak silahla bozulabileceğini sanıyor pek çoğu.

Dindarlar da kafalarına basarak ayakta duran bu sistemi 'adil' bulmuyorlar. Gelin görün ki, onların büyük kısmı da, cambaza, başları secdeye vardığında sırtlarına basmakta bir sakınca görmediği sürece "Allah zeval vermesin" diyorlar.

Ezilenlerin pedagojisini hatim etmiş cambaz. Bu sayede, kimi zaman küçük bir grup halinde hareket edip bulunduğu konumu değiştiren olursa soğukkanlılığını kaybetmiyor. Japon alfabesi kadar zengin plan repertuarına başvuruyor hemen. Böylesine olağanüstü durumlarda, ezilenlerin arasında omuzlarında soluklanıp nereye sıçrayacağına karar vereceği destekçiler edinmiş kendisine.

Ama Sisifos'un akıbetine 70 milyonun gönüllü olarak ortak olduğu bu koca sirkte, eskisi gibi kapalı gişe oynayamıyor artık cambaz.

Homurdananlar artık seslerini yükseltmeye başladı.

Birbirlerinden bağımsız olarak "Bari yavaş bas" ya da "Hiç olmazsa ayakkabılarını çıkart" diye söylenenler, dalga dalga "Başımızdan defol git" demeye başladılar.

Cambaz tehlikenin farkında. Yıllardır tepesinden inmediklerinin, oyalandıkları nüansların 'nüans' olduğunu anlayıp kendisine karşı toplu bir mızıkçılığa kalkışacaklarını hissediyor. Bu oyunu yalnızca destekçilerinin yardımıyla sürdüremeyeceğini de çok iyi biliyor. En büyük korkularından biri de, sayıları yirmi milyonu bulan ama manipülasyonlar sayesinde oyunbozanlara temkinli yaklaşan Alevilerin taraf olması.

"Eyyvah" diyor cambaz kendi kendine, "Kürtler, dindarlar, solcular zaten bu sirkte çoğunluk, aralarına bir de Aleviler katılırsa ben kimin tepesine bineceğim!"

Bu yüzden, Alevilerin 8 kasımda İstanbul'da düzenleyecekleri eyleme dikkat kesilmiş durumda.

"Umarım" diyor "bu sefer de yalnızca şeriat umacısıyla oyalanırlar. Kafalarına aldıkları darbenin sadece 'eskisiyle' uğraşmayı sürdürürler. 'Yurttan sesler korusu'na uyup memlekete dönen ve dönecek olan Kürtlerin kreasyonuna takılırlar."

Yaşadığı topraklardan sürülen, kentlerde çoluk çocuk demeden katledilen, yakılan, inancı bir takım mevkiler için sabıka sayılan Alevilerin, kendileri gibi zulüm gören kader arkadaşlarıyla yan yana gelmesini engellemek için destekçilerinden yardım istiyor cambaz.

Destekçiler aldıkları emirle halka ilişkiler faaliyetlerine hız veriyorlar.

Kürtlerin sorunlarının Alevilerin 'rahatsızlıklarıyla' bir alakası olmadığını vurguluyorlar her fırsatta.

Gazi mahallesinde öldürülen dedelerin vebalinin, bugün Silivri'de hesap veren Ergenekoncuların değil, 'rahat durmayan' solcuların boynunda olduğuna inandırmaya çalışıyorlar Alevileri.

Üniversitelerde hizmet alan türbanlı öğrencilere yapılan ayrımcılığın, Alevilerin can güvenliğinin teminatı olduğu yönündeki akla ziyan propagandayı yoğunlaştırıyorlar.

Bereket, Alevi toplumu İzzetin Yıldız gibi makbul ve makul isimlerin uyuşturucu etkisini fark etti artık. Kendilerini oy deposu olarak gören CHP'nin kelini de gördüler.

Ergenekon davasına müdahil olan Ali Balkızlara da kulak veriyor çoğu.

Dersimden beraber sürüldüklerini; Kürtlerle ve komünistlerle birlikte "lanetli üç K'nın Kızılbaş ayağını oluşturduklarını hatırlıyorlar.

Camilerinin mahyalarındaki ırkçı ve ayrımcı sloganlara karşı çıkan demokrat Müslümanlarla aralarında kan uyuşmazlığı olmadığını düşenler var aralarında.

Ergenekon davasının, siyasal iktidarın kan davası değil, Sivas'ı, Maraş'ı, Çorum'u tertipleyen karanlık güçleri için kader ânı olduğunu konuşuyorlar.

8 kasımdaki Büyük İstanbul mitinginde, Kürtler, Aleviler, demokrat dindarlar ve solcular yan yana gelip faşizme, darbecilere ve ayrımcılığa karşı bir büyük çığlık yükseltebilirlerse, cambazın sonu yakındır.

Eğer iş yine zorunlu din dersi ve Cemevlerinin elektrik su parası mevzuunda sıkışıp kalırsa cambaz, işi iş.

Ah, bir of çekse Aleviler de...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalan da olsa hoşuma gidiyor, söyle...

Melih Altınok 06.11.2009

Arşivimi düzenlerken, on yıl önce Mülkiyeliler Birliği'nin düzenlediği bir yarışma için yazdığım makaleye rastladım. Daktiloyla yazılmış 10 sayfalık bir yazı. Dır'lı dur'lu fiillerle dolu "Tükeniş Maratonu" isimli makalemden küreselleşmenin fenalıklarından yakınmışım.

Sağ olsun jüri bir de ödül vermiş bu yazıya. Ya yarışmaya katılan diğer çalışmalar çok kötü olmalı ya da jüri üyeleri usanıp makaleleri değerlendirme işini lise öğrencisi çocuklarına havale etmişler. Bir ihtimal daha var. Evet, o da Can Yücel'in dediği gibi ölmekle eşdeğer ama kibarlık adına söylemeden geçemeyeceğim. Yazımı okuyan koca koca Mülkiye hocaları bilimsellikten uzak, cahilce görüşlerimi doğru bulmuşlardır belki de.

Size de oluyor mu bilmiyorum ama topluluk karşısında cehaletinden dolayı zor duruma düşen birilerini görünce onlar adına utanırım, yüzüm kızarır. İşte yıllar önce yazdığım ve yarışmaya gönderdiğime göre pek bir beğendiğim yazımı okurken de böylesine duygularla renkten renge girdi yüzüm.

Aman tanrım nasıl klişelerle dolu bir yazı anlatamam. Yok, küreselleşme vahşi kapitalizmin yeni dünya düzenindeki maskesiymiş de yok yerel birlikteliklerle halklar bu musibeti geldiği yere, ABD'ye postalayabilirlermiş de, her şey bir bilgisayar programı gibi planlı programlıymış da...

Asgari mantıkla bile ulaşılabilecek anti tezlerden falan eser yok tabii ki makalemden.

Mesela "büyük felakete" çözüm olarak önerdiğim yerel birlikteliklerin, ancak küreselleşmenin nimetleriyle yan yana gelebilecekleri aklıma bile gelmemiş.

Ama o günlerde bu hamasi söylemler, uluslararası ilişkiler alanında emperyalizmden başka bir kavram tanımayan solda pek bir popülerdi. (Bazı kesimler için hâlâ değişen bir şey yok ama o ayrı konu.) Hatırlayın, tüm dünyada küreselleşme karşıtı hareketler büyük eylemler düzenliyorlardı.

Söz konusu hareketler zamanla kendilerini "alternatif küreselleşme yanlıları" diye tanımlamaya başladılar. Kafasını kaldırıp dünya gündemini azıcık da olsa takip eden birisi olarak ben de nasibimi aldım elbette bu değişimden.

Bugün artık, küreselleşme, bağımsızlık ve emperyalizm gibi kavramlara dair bambaşka düşünceleri benimsiyorum. Çünkü günden güne yeni bir şeyler öğreniyorum. Geçmişte Marksizm'le gerekçelendirdiğim hatalarımın, Marksizm'den değilse de benim yanlış okumalarımın kaynaklandığını görüyorum vs. vs.

Peki, bu noktada yapmam gereken nedir?

O günlerdeki görüşlerimden ötürü beni onaylayan ve dolayısıyla benimle aynı yanlışa düşen "yoldaşlarımı" kırmamak adına sessiz kalmak daha tutarlı ve onurlu bir davranış mı olurdu?

Fark edilen bireysel yanlışlar karşısında Marksizm ya da başka bir izm adına ketum kaldığınıza inanmanız, egonuzun tavan yaptığı anlamına gelmez mi? Öyle ya koskoca bir ideolojinin bekasının, sizin kıcı kırık bir yanlışınıza endeksli olduğunu düşünmek nasıl bir ruh halinin ifadesidir?

Sizce şimdi yaptığım gibi, geçmişe dair böyle hesaplaşmalar yapmak döneklik midir?

Her şeyden öte, insan gerçekten de rasyonel bir varlık mıdır ve her ediminde rasyonel motivasyonlar mı etkili

olmaktadır?

Ha, bu sancılı yüzleşmenin bünyede yaratacağı depresyonu aşmak için "kişisel çıkarlar işte" etiketli morfinle rahatlayan komplo teorisyenlerindenseniz söyleyecek sözüm yok elbette. Ama inanın bu geçici bir çözümdür. Ve hayatın gerçekleri, böylesine kaçışlarla avunan ve avutmaya çalışanların suratında tokat gibi patlar her fırsatta.

Bu tip morfinler sayesinde karmaşık bir ilişkiler ağı olan yaşamı iki kere iki dört yalınlığında algılayanlar, öngörmedikleri her sonuç karşısında gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi donakalırlar. Varoluşçuluğun aşkınlık olarak tanımladığı savunma mekanizmalarını devreye sokup, başarısızlıkların suçunu günahını kendileri dışında ararlar.

Bahanelerse çoğu zaman aynıdır. Ya düşman çok organizedir ya da emperyalist ABD ve AB yine yapmıştır emperyalistliğini.

Her ağacın kurdu kendinden olur türünden önermelerse zaten fazla tasavvufidir.

Biliyorum, şu an yaptığım şey bu toprakların kültüründe pek de makul bir davranış değil. "Dönmüş bir de ballandıra ballandıra anlatıyor yediği naneyi" derler adama.

Evet, döndüm, yanlış yapabileceğimi kabul ediyorum artık desem; inatçılığın değil değişebilme cesaretinin devrimcilik olduğunu öğrendiğimi söylesem de işe yaramaz biliyorum.

Ne yapayım, bir ömür boyu şizofrenik bir sanrı halinde aynı şarkının sözlerini tekrar edeceğime yuvadan kovulan serçenin yalnızlığıyla yüzleşirim özgürce.

Sahi nasıldı rahmetli Cem Karaca'nın o şarkısı:

"Yalan da olsa hoşuma gidiyor söyle..."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solun yegâne tabanı CHP seçmeni midir

Melih Altınok 10.11.2009

Kurulması muhtemel bir sol partinin temel politikalarına dair tartışmalar hitap edilecek kitle seçiminde kilitleniyor. Ne yazık ki çoğunlukla da "Kim olacak canım ezilenler tabanımızdır işte" denip işin içinden çıkılıyor, sanki aksi düşünülebilirmiş gibi.

Kaldı ki, ezilenler çok sığ ve muğlâk bir tanım bence. Tüm siyasi partiler, iktidara, haklarını alamadıklarını düşündükleri kesimler için, yani "ezilenleri" için talip olurlar.

Mesela, MHP için ezilenler milliyetçilerdir. AKP için dindar kesimler mağdurdur. Liberal Demokrat Parti ise girişimcilerin yüksek vergiler ve devletin piyasalara müdahalesiyle ezildiklerini iddia eder...

Türkiye'deki sol ise teoride işçilere hitap eder ama pratikte ezilenlerini kentli laik kesimler arasında arar. Alevilerle arası fena değildir ama köylülerle ilişkisi yoktur. Kürtlere ise temkinli yaklaşır.

Kısacası solun gözü, bugüne değin CHP'yi ihya eden seçmenlerdedir. Temel kaygıları arasında, rejimin değişmesi ve Batı karşıtlığı gelen bu kesim, solun arka değil ön bahçesidir.

Evet, Türkiye'deki solun geniş bir kesimi, fiili durumun sürmesini isteyen, yani en büyük korkusu değişim olan insanlara göbekten bağlıdır; ezilenlerden kasıtları da pratikte bunlardır.

Peki niçin?

CHP seçmenleri içinde, solun temel çelişkide yanlarında saf tuttuğu işçiler çoğunlukta olduğu için mi?

Gülmeyin lütfen. Tamam, ben de biliyorum CHP seçmeninin büyük bölümünün TSK mensuplarıyla bunların ailelerinden ve steril yaşam koşullarının değişmesinden korkan zenginlerden oluştuğunu. Ama ne yapayım, bu duruma mantıklı bir gerekçe bulmaya çalışıyorum.

Öyle ya, solun, emek-sermaye çelişkisinin yanında, kimlik problemlerini de gündemine alması gerektiğini dillendirenler bugün en hafifinden döneklilikle itham ediliyorlar. Ezberine böylesine sadık olan sol kesimlerin, politik reflekslerinin dominant unsuru şeriat fobisi ve milliyetçilik vs. olan bir kitleyi bu denli sahiplenmesinin, onları dindar işçilere ve işsizlere, bal gibi müttefiki olan Kürtlere yeğlemesi sizce de acayip bir durum değil mi?

Bu satırları okuyanlardan bazılarının, "Ama CHP ile seçmenini ayırmak gerekir. CHP yönetiminin politikaları CHP'li seçmeni bağlamaz" dediğini duyar gibiyim.

Üzülerek bildiririm ki böyle bir şey ne teorik ne de pratik olarak mümkün. Bugünkü CHP yönetiminin MHP'yi aratmayan söylemlerinin ve icraatlarının sorumluluğu tabii ki CHP'li seçmenindir de.

Örneğin, Baykal daha önce parti programlarında yer alan Kürt açılımına bugün şiddetle karşı çıkıyorsa, CHP'li seçmenin taleplerinin bu yönde olduğunu bildiği içindir.

CHP yönetimi Ergenekon soruşturması ya da 367 tartışmalarında olduğu gibi, tavrını ordunun politikalarına göre şekillendiriyorsa, bu durum seçmenin hassasiyetlerini önemsemelerinden kaynaklanıyordur.

Seçim sonuçları ortada işte. Milyonlarca insan hâlâ CHP'ye oy vermekte. O kadar insanın alternatif bulamadığı için ehvenişer diyerek CHP'ye yöneldiğini düşünebilirsiniz. Ama yine de bu sonucu değiştirir mi? Öyle ya da böyle CHP seçmeni milliyetçiliği, demokrasi karşıtlığını ya da militarizmi, korktukları 'şeye' yeğlemişlerdir.

Biliyorum bunlar rahatsız edici tesbitler ama karnımızdan konuşmayı bırakmalıyız artık. Kimseye ne yararı ne de zararı dokunan suya tirit mevzuları bir yana koyup kendimizle yüzleşmeliyiz. Sorular sormalıyız.

Köşke eşi türbanlı bir cumhurbaşkanı çıkacak diye, iktidardaki partinin kadrolaşmasından korktuğu için ya da

PKK'lilerin Meclis'te siyaset yapacaklarından kaygılanması nedeniyle demokrasi dışı çözümlere çok da soğuk bakmayan bir seçmen kitlesi nasıl olur da solun umut kapısı olur?

Yoksa yukarıda zikrettiğimiz kaygılar bizlerin bilinçaltında da mı mevcut?

İşte bu sorulara verilecek samimi ve cesur yanıtlar, yeni sol parti girişimlerinde pusula vazifesi görür. Ve bu pusula solu, gerçek tabanına, yani düzenin değişmesinden çıkarı olan kesimlere yönlendirir.

Çekinmeyin, kurtulun, ülkenin puslu havasının yarattığı manyetik alanın bozduğu eski pusulanızdan. O pusulada solu diriltecek demokrat dindarlar ya da Kürtler, ara yönler arasında bile değil.

Eğer alışkanlıklarınızdan kurtulmakta bu kadar zorlanıyorsanız da sizlere pratik bir önerim daha var. Hiç olmazsa güneşin doğduğu yere bakın. Yine de bulursunuz yönünüzü. En kötü ihtimalle hiçbir örgütlülükle organik ilişkisi bulunmayan, umudunu yitirmiş, yıllardır oyunu bile kullanmayan 'apolitik' milyonlara varırsınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılsın el kapıları bir daha kapanmasın

Melih Altınok 13.11.2009

Berlin Duvarı'nın yıkılışının yıldönümü vesilesiyle, enkazın altında kimin kaldığı tartışmaları sürüyor.

Liberaler doğal olarak bu miladı sosyalizmin sonu olarak nitelendiriyorlar.

Solcular ise bir garip savunma halindeler. Duvarın yıkılmasının, mutlak bir hezimete değilse de, yalnızca şike sonucunda kaybedilen bir raunda işaret ettiğini dillendiriyorlar.

Hâlâ "kapansın el kapıları" noktasında olan arkadaşlar, belli ki Sovyet deneyimini otoriter ve faşizan olarak değil, sosyalist olarak nitelendiriyorlar.

Yoksa bu tavrı fanatik bir taraftarlıkla açıklamak mümkün değil. Çünkü 'tuttuğu' ideoloji ile yakından uzatan alakası olmayan ya da metamorfoz geçirip bambaşka bir forma kavuşan bir örneği sahiplenmek, hiçbir savunma stratejisinin mantığına uymaz.

Evet, karşı karşıya olduğumuz, yıllardır aynı yanlışlarda ısrarcı olunmasından kaynaklanan bir akıl tutulması.

Bir düşünün;

Aklı başında bir sosyalist, karşısına Kuzey Kore örneğiyle çıkıldığında, Kim Jung-il'in zalimliğine gerekçe bulmaya çalışır mı?

En azından Marksizm'in abc'sine 'hâkim' biri, Pol Pot'un ölüm tarlaları ortaya çıkartıldığında, bunun kapitalist devletlerin komplosu olduğunu söyler mi?

Hadi asgari tarih bilgisinden geçtik, vicdanı olan bir insan, Stalin'in paranoyakça gerekçelerle gerçekleştirdiği katliamları, savaş koşullarının mazur kıldığını savunabilir mi?

Bu memleketin solcularının azımsanamayacak bir bölümü ne yazıktır ki yukarıda sıraladığım sorulara evet yanıtını veriyorlar. Tıpkı Doğu Bloku ülkelerinde mevzu nostaljik bakan Sovyet gazileri gibi o günleri rahmetle anıyor, aynı kolektif delilik halinin halen yaşandığı ülkelerin diktatörlerine muhabbet besliyorlar.

Hal bu olunca da, kaybettikleri cephenin tesellisini bakın nerelerde arıyorlar:

"Yapılan araştırmalara göre, Berlin Duvarı'nın yıkılışının yıldönümünde, insanların kapitalizmde büyük bir hayal kırıklığı yaşadığı ortaya çıktı."

Demeyin ya. Bir musibet bin nasihatten iyidir ya, ondandır işte!

Peki, Kürtlerin özgürlük mücadelesinde önemli bir yeri olan ANF'nin abonelerine geçtiği şu başlığa ne buyrulur:

"Berlinliler duvarı özlüyor!"

Ne yapsak ki? "Kapitalistlerin ayak oyunları ile aklılarını başlarından aldığı kitleleri," adam oluncaya kadar dünyadan tecrit edecek yeni bir duvar mı örsek?

Biliyorum, tablo şaka kaldırmayacak kadar vahim. Türkiye'de solun geniş bir kesimi, geçen yüzyılın pratiklerini, tüm insanlığın ortak birikimi olan evrensel değerlerin yerine kalıcı bir şekilde ikame etmiş durumda.

Koca koca insanların yan yana geldiği sol örgütlenmeler arasında, bölünmüş bir dünya hayalini halkların özgürlüğünün reçetesi olarak sunanlar var.

Yüzyılın sivil bütünleşme projesi olan Avrupa Birliği kriterlerinin, yıllardır mücadele ettikleri antidemokratik ve adaletsiz sistemi zayıflatmasındansa, ez cümle solun ödü kopuyor.

Halkını açlığa, sefalet ve korkunç baskılara mahkûm eden rejimleri, 'onurlu duruş' ve bağımsızlık gibi gerekçesiyle kapitalist sisteme yeğleyen akademisyenlere, sivil toplum örgütü aktivistlerine ve siyasi parti temsilcilerine de adım başı rastlamak mümkün.

Ve ne yazık ki bu zıvalıkları dillendirirken sürekli tüm solun ortak hesabından yediğini düşünemiyorlar bile. İşte görüyorsunuz, 1800'lerin ortalarında tüm dünyanın işçilerini ulusal devletlerine karşı ayaklanmaya çağıran Marksizm'in 2009 yılındaki bir taraftarı, enternasyonalizmin Marksizm'in alâmetifarıkası olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Sayelerinde, Batılı solcular bırakın klasik teorileri tartışmayı, 'otonomi' gibi engin denizlerde kulaç atarken, bizler Baasıcı sosyalistlerin bile gerisinde nal topluyoruz.

Ne yapalım malzeme bu işte. Bu yüzden mücadeleye "Her şey büyük bir patlamayla başladı" noktasından başlamaya erinmemek gerekiyor. O halde öyle yapalım.

Gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki kendini solda tarif eden biri olarak, Berlin Duvarı'nın yıkılması beni ancak mutlu edebilir. Çünkü hiçbir şekilde, Doğu Almanya yurttaşlarını askerle, polisle, yasayla ve türlü ajitasyonla konservasyona tabi tutup, yetmiyormuş gibi bir de ülkenin orta yerine duvar ören o faşist rejimi sahiplenmiyorum.

Ve bu tavrımı hem teorik hem pratik olarak, Sartre'ın deyimiyle, en azından şimdilik gerçeğin ta kendisi olan Marksizm'le gerekçelendiriyorum. Diyalektik sayesinde de, duvarın altında kalanlar "Dünyanın bütün işçileri birleşin ve dünyayla ilişkinizi kesin" türünden Amish tarikatı önermelerini mırıldanırken, ben çağdaşlarım gibi "Dünyanın bütün insanları birleşin ve tüm duvarları yıkın" diye hecelelemeye çalışıyorum.

Siz de yapın çok güzel oluyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onur Öymen'e ve CHP seçmenine teşekkür borçluyum

Melih Altınok 17.11.2009

10 kasım tarihli "Solun yegâne tabanı CHP seçmeni midir" başlıklı yazımda, CHP'ye oy veren kesimlerin, partinin faşizan politikalarının sorumluluğundan muaf tutulamayacağını yazmıştım.

Partinin çizgisini sahiplenilen kemik CHP'lilerin dışında kalan ve ehvenişer deyip, sandıkta mührü CHP'ye basanlarınsa milliyetçiliği, demokrasi karşıtlığını ve militarizmi, korktukları 'şeye' yeğlediklerini söylemiştim.

Tahmin edeceğiniz üzere yoğun tepkiler geldi. Bereket bir kurtarıcı imdadıma yetişti. Girişte bahsettiğim yazının yayımlandığı günün akşamı TBMM Genel Kurulu'nda Demokratik Açılım ön görüşmeleri vardı. Ve CHP adına konuşan Onur Öymen, kürsüden politik duruşlarını açık eden şu sözleri ağzından kaçırdı:

"...Şeyh Sait İsyanı'nda, Dersim İsyanı'nda analar ağlamadı mı? Kimse 'analar ağlamasın, mücadeleyi durduralım' dedi mi? İlk siz diyorsunuz. Çünkü sizin terörle mücadele cesaretiniz yok."

Bu sözlerin ardından, en naifi, CHP'ye ve seçmenine acımasızca haksızlık ettiğimi iddia eden mailler bıçak gibi kesildi. Tabii ki bu durumda, bayrağını ve "tehlikenin farkında mısınız" yazılı dövizini elini alıp sokağa fırlamayan 'çağdaş' CHP seçmeninin ağırkanlılığı da etkili oldu. Kendilerine buradan teşekkür ediyorum

Ancak Öymen'in itirafı herkeste bende olduğu kadar memnuniyet uyandırmadı. Solcular, demokratlar ve elbette ki bu sözlerin direkt muhatabı Dersimliler ayağa kalktılar. Çeşitli etkinliklerle CHP'yi özür dilemesi için uyardılar.

Umarım bu tepkiler de daha artar. Yo yo, bunu CHP yönetimini, tıpkı Başbakan Erdoğan gibi, "Geçmişte faşizan uygulamalar yaşandı"nın kabulü noktasına getirebileceğini düşündüğüm için istemiyorum. Bu mümkün değil. Zira partinin ebedî şefi edepsiz kurmayları böyle bir açılımın partilerine oy kaybettireceğini çok iyi biliyorlar.

Evet, aynen böyle. Çünkü CHP bugüne değin hep yükselen milliyetçi ve şoven dalganın rüzgârıyla yelkenlerini doldurmuştur. Partinin 'sahipleri' de azıcık sola meylettikleri zaman seçmenin huzursuz olduğunu bilirler.

Düşünün İsmet İnönü'nün 1965 seçimlerinin hemen öncesindeki "CHP ortanın solundadır" şeklindeki makul sözleri bile bu partiye oy kaybettirmişti.

CHP'nin Bülent Ecevit dönemindeki yükselişini sol politikalarla gerekçelendirmenin de bir şehir efsanesinden ibaret olduğu ortada. Bildiğiniz üzere Ecevit'in genel başkanlığı döneminde partinin oylarının tavan yapmasında, Ada'ya askerî harekâtla sonuçlanan 'milli davamızın' ya da ABD ambargosunun yarattığı milliyetçi histerinin büyük etkisi olmuştu.

Dolayısıyla, Öymen'in sözleri üzerine CHP'den adam gibi bir özür ve özeleştiri bekleyen varsa daha çok bekler. Sokaktaki eylemler de bu partiyi hiçbir zaman olmadığı sol çizgiye çekmek gibi anlamsız bir perspektiften arındırılmalı bence. Tepkiler, MHP'nin ya da herhangi ırkçı ve milliyetçi başka bir partinin teşhirini amaçlayan eylemliliklerin mecrasına girmeli. Böylece belki CHP'nin kimi aklı karışmış demokrat yurttaşlarımızın zaafı üzerindeki etkisi bir nebze olsun zayıflayabilir.

Türk etnisitesine mensup Alevilerin 'bölücüler' utandırıp, solcuların, demokratların yalnız bırakmadığı Kürt-Alevi kardeşlerinin yurdun dört bir yanındaki protestolarına omuz vermeleri de hayati önem taşıyor tabii ki.

Gerçekten teşekkür borçlu olduklarıma gelince

Bugün Solaçık'ta sizlerle cuma günü Demokratik Açılım görüşmelerinde Başbakan Erdoğan'ın ve gönül rahatlığıyla milletvekilim diyebildiğim Ufuk Uras'ın yüreğimi ferahlatan konuşmalarından derlediğim bir özeti paylaşmayı düşünüyordum. Çünkü bence ikisinin konuşması bir bütünlük oluşturuyordu. Ama malumunuz, gündem yoğun...

Uras her zamanki şairane üslubuyla Meclis'te on kaplan gücünde olduğunu bir kez daha kanıtladı. Kendisini dinlerken, her kesimden Urasların yan yana gelip oluşturacağı, çok değil, yüzde onluk bir partinin Meclis'in ufkunu nasıl da genişleteceğini düşündüm.

Erdoğan'a, Uras'a ve tabii ki, savaş bitince işsiz kalacakları için pençelerini gösterip tıslayan şahinlere aldirmeden "edî bese" diyen DTP'nin vicdanımdaki 'tek' eş başkanı Ahmet Türk'e teşekkür ediyorum.

Barışa acıkan dostlar, ne derler diye vicdanınıza ve aklınıza ihanet edip, barış için adım atanları bir çift tebrik sözüyle yüreklendirmekten imtina etmeyin. Boş verin felaket tellallarını. Görmüyor musunuz, bazı konularda fikirlerimiz AKP ile örtüşüyor diye bizleri dönek ilan eden bu güruhun nüanslar dışında tüm fikirleri MHP ile örtüşüyor; tercih sizin.

Hepimize "bir umut" dedirten bu günler geçerse eğer ketumluğunuza çok yanarsınız sonra.

Bütünöyle kuşkudayım...

Melih Altınok 20.11.2009

Gündüz Vassaf, *Cehenneme Övgü* isimli kitabında, herkesin okurken ortak olduğu ayrıntılar bulabileceğı kolektif deliliğı şöyle tanımlıyor:

“Devletin ve kurumlarının benimsediğı, düzen ve değerler sistemidir. Kendi içlerinden gelen sesleri işitmeyen ya da bu seslere uymaktan korkan bireyler, devletin çılgınlıklarıyla kendilerini özdeşleştirme yolunu tutarlar.”

Peki devlet nasıl olur da ‘mantıksızlığı’ geçerli mantık olarak bu denli yaygın bir şekilde halka kabul ettirebilir?

Kuşkusuz bu sonuç, dünden bugüne bir çalışmayla elde edilemez. Kapsamlı, iyi hazırlanmış bir yol haritasına ihtiyaç vardır ilkin. Sistematik tekrar üzerine yoğunlaşmış ideolojik aygıtlarsa olmazsa olmazdır.

Televizyon ekranlarında, gazetelerde, okulda, kıslada, evde, sokakta, işyerinde, kahvede, sinema salonlarında, bilgisayar oyunlarında, cuma vaazlarında... masa başında kurgulanmış bir senaryoya maruz kalır bireyler.

Kimi zaman yıllarca sürer bu gösterimler. Ve birkaç nesil sonra kitleler arzu edilen tepkileri, içselleştirmiş bir ruh haliyle gönüllü olarak tekrar ederler.

Çocukluğumun geçtiğı atmosferin ve sonrasındaki yaşantımın kolektif deliliğı karşı muskam olduğunu düşünürdüm. Bu sayede toplumsal bilinçaltının dayattığı gündelik pratiklerden uzak durabildiğimi ve resmî söylemin tarihe dair ninnilerinin beni etkilenmediğini sanırdım. Muhtemelen bu satırları okuyan pek çok kişi de benzer hisler taşıyordur.

Gelin görün ki son birkaç yılda karşılaştığım olaylar, bu kolektif deliliğı karşı geliştirdiğim bireysel deliliğimin pek de öyle özgür ve özgün olmadığını düşünmeme neden oldu.

Pazartesi günü *Taraf*’ta yayımlanan Lahika’nın Harekât Planı’nın ve ardından gelen Kafes Eylem Planı’nın ayrıntılarını okurken bir kez daha düşündüm bu konuyu. Kalkanlarımın ne derece işe yaradığını ya da kalkan sandığım şeylerin kim tarafından bana ‘bahşedildiğini...’

Yıllardır onca kadro, bütçe ve yetkiyle yurttaşların algısını manipüle etmek için örgütlenmiş bir güç karşısında, şuncacık çocuk bilincime bu denli güvenmemin hata olabileceğini bir kez daha anladım.

Bence kimse çok güvenmesin ‘başkalığına.’ Ve en çok da bu kuşatmayı yarmayı yaşam biçimi haline getirmiş muhalifler kuşku duysun.

Çünkü insansınız her şeyden önce; robot değilsiniz. Kolektif deliliğın pratiklerinin fısıltıyla da olsa yeni yeni sorgulanmaya başlandığı bir ülkede yaşıyorsunuz. Ekmeğınızı, gazetenizi aldığınız bakkalın bakışlarında bile büyük ihtimalle izi var bu filmin. Düşünün, kaçınız, 10 Kasımlarda saat 9’u 5 gece sokakta insanlar saygı duruşunda bulunurken, Pavlov’un şartlı refleksinin insanlar için geçerli olmadığını haykıracak cesareti bulabiliyor kendinde...

Bu yüzden, solcuların, demokratların her gün bir yenisi ortaya çıkan toplumu biçimlendirme planlarından ne derece nasibini aldığı üzerine daha fazla kafa yorması şart.

Bu konuda, bir bir ortaya saçılan delillere itibar etmiyorsunuz diyelim. Peki, yurdun dört bir yanında saatleri ayarlamak için bile enstitüler kuran muktedirlerin aymazlığından niçin bu kadar eminsiniz? Muhalefetin hangi konulara hangi sınırlar içerisinde muhalefet edeceği üzerinde mesai yapmadıklarını düşünecek iyi niyeti nereden buluyorsunuz?

Kaldı ki kolektif deliliğin gücü, deliliğe ortak olanların, nasıl bir puzzle'ın parçası olduklarının farkında olmamalarından kaynaklanıyor. Tıpkı bir delinin deli olduğunun farkında olmaması gibi.

Puzzle'daki resim netleştikçe, Türkiye'deki solun yaşadığı travma daha da derinleşecek. Şimdilik otu boku kutsallaştıranların inkâr krizleriyle uğraşıyoruz. Ama önümüzdeki günler, fizikî ve psikolojik saldırılara gebe. Çünkü ölüm yıldönümlerinde mezarı başında anma düzenledikleri 'yoldaşlarının' vebalini yalnızca 'düşmana' yükleyerek kurtulamayacak kimse vicdan azabından. Ve biliyorsunuz suçluluk duygusu saldırganlaştırır.

Yeni bir sola dair tartışmalar işte bu yüzden hayati önem taşıyor. Yoksa birkaç ağabeyin cemaatindeki post kavgasında yaptığı ağız dalaşına ortak olmak için değil.

Stalin'e faşist dememi hazmedemeyenlere...

*taştandı, tunçtandı, alçıdıandı, kâattandı iki santimden yedi metreye kadar.
taştan, tunçtan, alçıdan ve kâattan çizmeleri dibindeydik, şehrin bütün meydanlarında.
parklarda ağaçlarımızın üstündeydi; taştan, tunçtan, alçıdan ve kâattan gölgesi,
taştan, tunçtan, alçıdan ve kâattan bıyıkları lokantalarda içindeydi çorbamızın
odalarımızda taştan, tunçtan, alçıdan ve kâattan gözleri önündeydik.
yok oldu bir sabah!
yok oldu çizmesi meydanlardan,
gölgesi ağaçlarımızın üstünden,
çorbamızdan bıyığı,
odalarımızdan gözleri,
ve kalktı göğsümüzden baskısı binlerce ton taşın tuncun alçının ve kâadın*

Nâzım Hikmet Ran.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yoldaş Arınç

Melih Altınok 24.11.2009

Muktedirler muhalefetten değil, kurallarının tanınmamasından çekinirler. Öyle ki, refleksleri öngörülebilir makul bir muhalefetin varlığını, sistemlerinin bekası için elzem olduğundan, desteklerler.

Ergenekon soruşturması kapsamında dava dosyasına giren eylem ve harekât planlarına bakın örneğin. Hepsinde, provokasyonlar sonrası muhaliflerden gelecek tepkiler elifi elifine ayrıntılandırılmış.

Çatır çatır sisteme vurduğunu düşünen onca sol örgüt ya da alanlarda sanal bir tehdidi lanetleyen eylemciler farkında olmadan nasıl da darbecilerin değirmenine su taşımış meğer. Bereket bu kışkırtmaların çoğu, söz konusu dava sayesinde gerçekleştirilemeden engellendi ama kotarılanların sonuçları ortada değil mi?

2 Temmuzlarda Sivas katliamını anarken kaçımız, eylemin tetikçisi şeriatçıların dışında, resmî görevleri de bulunan militan laiklerin bu işteki sorumluluğunu düşündü?

Bir grup meczuba Kocatepe Camii avlusunda gösteri yaptırıp ahaliyi "Şeriat mı geliyor" diye telaşlandırmayı ve gelen tepkiler sayesinde, solun büyük bir kesiminin 28 Şubat'ı sessiz karşılamasını sağlamadılar mı?

İslâmcı görünümlü ulusalcı bir ruh hastasına Danıştay'ı bastırıp yüz binleri "Ordu göreve gelmesen de, bari varlığını hissettir" sloganıyla sokağa dökmeyi başarmadılar mı?

Hangi birini sayalım...

Acı ama gerçek. Solun azımsanamayacak bir bölümünün adeta bir müzik enstrümanı gibi, vurulduğunda ne ses vereceği malum işte. Bunlardan bir devrim şarkısı çıkar mı, siz söyleyin Allah aşkına?

Solun bu denli mazlum ve haklı olmasına karşın, halk nezdinde itibar görmemesine "Allah Allah" diyerek şaşırırmaktan sıkılmadınız mı? Tez elden kendimizle yüzleşip söylemlerimizi ve nihayetinde edimlerimizi 'sevk ve idare edenlerle' ilişkimizi masaya yatırmamız gerekmiyor mu? Başka türlü, oligarşinin, ya da siz adına ne dersiniz deyin, muhalifler oyalansın diye yaptığı kum havuzundan çıkmak mümkün mü?

Yıllardır uğruna en ağır bedelleri ödeyip dillendirdiğimiz acılarımız ve taleplerimiz, dünya görüşlerimizin farklı olduğu insanlar tarafından dillendirilince Türk sinemasının jönleri gibi "yalan söylüyorsun" demenin inanın bir izahı yok. Bu tavır, halkın haklı taleplerinin, müştereklerde yan yana gelme basireti gösterebilmiş geniş kesimlerce sahiplenilmemesi için öğretilmiş şartlı bir reflekstir. Statüko gücünü muhalifler üzerinde uyguladığı bu bölücü stratejiden alır. Ve bu oyunu, Foucault'nun iktidar üzerine sözlerini msn profilinize motto olarak eklemekle bozamazsınız. Sürüden ayrılmayı göze alıp, ezberlere saldırmak şarttır.

Bu düsturla hareket etmeye karar veren bendeniz de, bilgisayarımda bir word sayfası açıp, Bülent Arınç'ın konuşmalarından alıntılar yapıyordum bir süredir. Altında Arınç'ın imzası olmasa bir sosyalistin söylemediğine kimseyi inandıramayacağınız bu sözlerle başlık olarak da "Niçin böyle yapıyorsunuz" yazmışım? Meali, biz şimdi ne söyleyeceğiz? Ancak dışındaki duvarları yıkacağım derken kendi ördüğü duvarlara öylesine hapsolmuş ki aklım, şimdiye dek öteledim bu sütunda o sözleri sahiplenmeyi.

Ama ne düşüneceğimize, nasıl davranacağımıza, ne söyleyeceğimize özgür irademizle karar vermek için; devletin, milliyetçilerin, İslâmi ya da solcu cemaatlerin, kısacası kimsenin askeri olmamak için solcu olmadık mı bizler? İnsanın "özgürlüğe mahkûm" bir varlık olduğunu dilinden düşürmeyenler bizler değil miyiz yoksa?

O halde bu ülkenin tarihinde o makamdan, o makamlardan devletin işlediği suçlar itiraf edilirken, kendi tabanlarının amentülerine karşı gelmek pahasına, oy kaybetmeyi göze alarak vicdanının sesini dillendirenlerin kafasındaki takkeden bana ne. "Stalin Kırım Türklerini kesti ama sor bi niye kesti?" diyen bir faşiste, üye olduğu partinin tabelasında solu çağrıştıran simgeler var diye yoldaş derken gocunmadık bunca yıl. "Barış barış barış" diye haykıran birine yoldaş deyiverecek dilime niçin platin taktıracakmışım.

Ama onlar takiye yapıyor değil mi? Bence boş laf. Ama varsayalım ki öyle olsun. Hep söylüyorum bir mi kesildi göbeğimiz? Hadi "Paşasının başbakanı" manşetini unuttunuz. Daha birkaç gün önce bu gazetenin tepesinden ve başyazarının köşesinden zaman zaman 'şaşıran' Başbakan'a açıkça muhtıra verildiğini de mi hatırlamıyorsunuz?

Kaldı ki, 17 milyonluk Doğu Almanya'da 200 bin kişiyi (ki çoğu solcudur) fişleyen istihbarat örgütü Stasi'yi anlayıp, yıllardır aldıkları kararlarla engizisyonu aratmayan yargının bazı mensuplarının mahkeme kararıyla dinlenmesini hazmedemeyen takiyecilerden niyet okuma dersi alacak değilim.

Evet, ısrarcıyım, son dönemdeki söylemlerini sürdürdüğü sürece yoldaşımdır Arınç.

Not. Sabah 11:15'te TV24'teki Günün Manşeti isimli programda olacağım. Türkiye Solu'nu konuşacağız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şaşı bak şaşırt

Melih Altınok 27.11.2009

Sinema tarihinin en büyük devrimcilerindendir Luis Buñuel. Ama Buñuel'in devrimciliği, sinema dilinin gramerine sadık Marksist yönetmenlerden farklıdır. Örneğin solcu yönetmen Ken Loach gibi tasvir etmez grevcileri, Marksist gerillaları. Hatta öyle ki, yanlarında olduğu solcu militanların 'Kutsal davaları' için yaptıkları eylemleri bile tiye alan sahnelere yer verir filmlerinde.

Peki derdi nedir yönetmenimizin? Ne diye politik mesajlarını iletmek için klasik kodlar açmak varken, zoru seçip algımızı zorlar? Yanıt bir paradoks gibi gelebilir ama sadece ve sadece anlaşılmak için.

Çünkü değişmesini istediğiniz sistemi ve o sisteme karşı kullandığınız yöntemleri bir bütün halinde görmek; sistemin olduğu kadar ona karşı kullandığınız yöntemlerin de absürtlüğünü fark etmek, mücadele azminizi tetikleyen 'sınıf kini' gibi motivasyonlardan katbekat güçlüdür.

Biliyorsunuz, geçtiğimiz çarşamba kamu emekçilerinin bir günlük uyarı grevi vardı. Televizyonlardan izlediğiniz görüntüleri, bir anlığına 'tarafınızı' unutarak gözünüzün önüne getirmeye çalışın. Bir takım haklar talep eden memurlar daha önceden deklare ettikleri bir günde işlerine gitmiyorlar. Kendilerine destek veren insanlarla birlikte bir alanda toplanıp ellerindeki pankartlarla sloganlar atıyorlar, halaylar çekiyorlar. Patron hükümet de silahlı adamlarıyla onların çevresini kuşatıyor. Belirlenen alanın dışına çıkmadıkları sürece işçilerine dokunmuyor. Taraflar biraz itişip kakıştıktan sonra bir münasip zamanda yeniden karşı karşıya gelmek üzere dağılıyorlar. Eylemcilerin içinde, seyri yıllardır üç aşağı beş yukarı aynı olan, 'bir işi görmenin saadeti'. Ertesi gün herkes işine, hayata kaldığı yerden devam ediyor...

Biliyorum, bugünden yarına erişilmiyor menzile. O gün Ankara'daki miting alanında da söyledi konuşan sendikacı, 1969'daki büyük TÖS greviden beri bu 'ritüel'in sürdüğünü. İyi de demek ki bir işe yaramıyor bu ısrar. 40 yıldır aynı tas aynı hamam işte...

Demek ki, işçileri çok çalıştırıp az para veren, onlara bir takım sosyal hakları çok gören hükümetler tınmıyor bu tarz eylemleri. Günden güne üye sayıları azalan sendikaların durumuna ve tenhalaşan miting alanlarına bakılırsa, etkinliğin moral motivasyon etkisi de eksi değerlerde.

O halde ne yapmalı?

Bence işe, emekçilerin taleplerinde yerden göğe kadar haklı olduklarını bildiklerinden, onların başarmasını isteyen ve bu amaç için ezber bozup alternatifler önerenleri komik gerekçelerle tu kaka ilan etmekten vazgeçerek başlamalı. Bu açılım, Kasparov karşısında çoban matı hayali kuran ancak üçüncü hamlede oyun dışı kalan fasulyeden oyuncuların, dişli olmasa da rakip mertebesine yükselmelerinin yolunu açacaktır.

Kuşkusuz böyle zorlu bir oyuncu olan patron karşısında ilk maç kazanılmaz. Ama artık ısrara umut da eklenmiştir. Sonrasındaki adımsa *Cumhuriyet*'in eklerindeki temel satranç hamlelerini okumayı bırakmaktır. Tavsiyem, Stefan Zweig'in, oyun tahtasını görmeden tek bir hamle bile yapamayan dünya şampiyonunu, hayalinde satranç oynama yeteneği sayesinde mat etmeyi başaran Dr. B'nin hikâyesini anlattığı *Satranç* isimli kitabıdır.

İncecik bir kitap olduğu için çabucak bitecektir. Zaten bu aşamadan sonra artık ihtiyacınız olan satranç üstüne okumak değildir. Artık kafesten çıkmıştır aklınız. Sizi klişeleriyle meşgul etmeyecek ne okusanız, ne izleseniz, ne dinleseniz satranç dersi kabilindendir.

Girişte bahsettiğim gibi, bir Buñuel filmi, mesela *Arzunun o Belirsiz Nesnesi*'ni izleyebilirsiniz isterseniz. Yok, illa kitap okuyacağım diyorsanız da tıpkı yönetmenimiz gibi, 'dünyaya yamuk bakarak' görünenin ötesindeki gerçeğin kapılarını aralayan Slavoj Žižek emrinize amadedir.

İnanın, bundan gayrı kaygılanma sırası patronunuzdadır. Karşısına çıktığınızda, değişmesi gereken bir sistem için değişmeyen kurallarla hareket etmekten vazgeçmenin verdiği güveni ve gücü gözlerinizden okuyacaktır.

Sizi masasına çağırmadığından, muhatap almadığından şikâyet ettiğiniz patron, neyi, ne zaman, nasıl yapacağınızı, mesela bir dahaki eyleminizin bir alanda toplanıp slogan atmaktan ibaret olmayabileceğini düşüneneği için, her gün bir başka davetle kapısını aşındıracaktır sendikanızın.

Sizse, sendikanızın üyeleri için flama yerine Antonio Negri'nin *Çokluk*'unu, rozet yerine de Chuck Palahniuk romanından uyarlanan bir filmin CD'lerini hazırlamakla meşgul olduğunuz için "evde yokuz" çekebilirsiniz patronunuza.

Not. Yazıda adı geçen eserlerin hiçbirinde Soros yağı kullanılmamıştır. Hepsi Marksist şartlara uygun olarak hazırlanmıştır. Dolayısıyla gönül rahatlığıyla tüketebilirsiniz. İyi bayramlar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çaresizsiniz

Melih Altınok 01.12.2009

Başlarda, Ergenekon soruşturması sağ bir partinin iktidarında başlatıldığı için çekinceleriniz vardı. Sütten ağzı yanan biri olarak ben de yoğurdu üflüyordum.

Soruşturma sürecinde, TSK'nın hukuksuzluklarına karşı gösterilen hassasiyetten, polisin muaf tutulması da şüphelerinizi arttırıyordu. Haksız da sayılmazdınız. Zira yakın tarihimizdeki tüm darbelerde askeriyeyle birlikte çalışan, darbeciler adına halkını işkence tezgâhlarından geçiren polisin nasıl olur da bu soruşturmada adı anılmaz diye soruyordunuz. Ben de sordum.

Sistemin kendi kurumları hakkında yürüttüğü hukuki soruşturmaların, kapsamlı bir hesaplasmadan ziyade bir parodiden ibaret olduğuna defalarca şahit olduğunuz için, Ergenekon soruşturmasının da radikal bir dönüşüme yol açabileceğine olan inancınız zayıftı. Kontrolü altındaki cezaevlerine tankla topla saldıran kendi askeri, polisi olduğu halde, yargılananların yalnızca meşru müdafaa hakkını kullanan mahkûmlar olduğunu gören biri olarak ben de havalara uçmuyordum.

Ama bu çekincelerimi dillendirdiğim her yazımda, her konuşmamda şu şerhleri koydum:

Bu operasyonun derinleştirilmesi ve sonuçlandırılması tüm yurttaşların olduğu gibi solun da çıkarınadır. Davanın arazlarına ve bu süreci sahiplenen kesimlerle olan kan uyuşmazlığına karşın sol bu sürece müdahil olmalıdır. Tüm dünyada olduğu gibi, darbelerle ve darbecilerle hesaplaşmak solun asli görevidir. Ve ne olursa olsun yıllardır yargılanmaları için çığlık çığlığa bağırdığımız 'Kerinceklerin-Perinçsizlerin', Veli Küçüklerin... tutuklanabilmesi, ileriye götürülebilecek bir adımdır. Bunlar sır değil. Birileri adıma bile tahammül edemeyip arşivden silmiş olsa da, isteyen rahatlıkla ulaşabilir elektronik ortamda.

Sonra ne oldu? Çekincelerimizi gideren gelişmelere şahit olmadık mı hep birlikte?

Genel anlamda sağcı olarak nitelendirdiğimiz İslâmcı reflekslerle hareket eden bu parti, yılların ezberlerini çatır çatır bozmaya başladı. Darbe planları yapmayan bir orduyu özlediklerini alışık olmadığımız bir samimiyetle dillendirdiler. "Kürt sorunu" dediler. "Geçmişte faşizan uygulamalar yaşandı" dediler. İç savaşta ölen 40 bin kişiyi, asker-gerilla ayrımı yapmadan "Hayatını kaybeden yurttaşlarımız" diye andılar. "Sizin hiç köyünüz yakıldı mı" diye sordular. Diyarbakır'da kendilerini sarı-kırmızı-yeşil renkli yöresel giysisiyle karşılayan kızı yanaklarından öptüler. Yurtdışında, cezaevindeki durumu sorulan bir solcu militandan, Güler Zere'den, "Kızımız" diye söz ettiler. Vs. vs.

Sonra? Bu pislikte tuzu biberi olan polislerin Ergenekon iddianamelerinde adını görmeye başladık.

Başka? Karısıyla kavga etse acısını ertesi gün yayımladığı muhtıralarla halkından çıkartan, siyasi amirini iplemeyen, ona akıl veren, tehdit eden askerin, tarihinde ilk kez savunma konumuna gerilediğini, suçlamalar

karşısında açıklamalar yapar hale geldiğini gördük. Dokunulamaz denilen paşalar paşa paşa ifade vermeye geldiler, lojmanlarından alındılar, tutuklanıp cezaevine konuldular.

Ve daha bir sürü şey...

Bu tablo karşısında, derdi cemaatinin ve ideolojisinin bekası değil, demokrasi ve adalet olanlar, aforoz edilmeyi göze alıp, öldürmeye yeltendikleri yiğidin hakkını vermeye başladılar.

Gelin görün ki solun bazı kesimleri inadım inat noktasından bir adım dahi atmadılar, atmıyorlar. Bu arkadaşlar ayaklarındaki dünün taşlarıyla öylesine bütünleşmişler ki, bugün *Vatan* gazetesini bile *Taraf*'ın ortaya çıkardığı Kafes Operasyon Planı'nı manşetten görmek zorunda bırakan ve en azından "Eğer gerçekse çok vahim" noktasına getiren somut deliller karşısında sağrlar, dilsizler.

Ama biliyorum ki, aralarında bu durumu kendisine itiraf edenler de var. Bu sütundan onlara sesleniyorum. Gelin inat etmeyin. Cemaat merkez komitelerinin suçuna günahına ortak olmayın.

Gündemdeki gelişmeleri, geçmişteki söylemlerinin ve edimlerinin penceresinden yorumlayan ve bugünü yalnızca dünü aklamak için bir araç olarak gören politik ağabeylerinizin devrimci olarak anılmaları politikanın cilvesi sadece. Onların derdi bugünü anlamak ve değiştirmek değil geçmişlerini anlamlandırmak; hâlâ nasıl görmezsiniz?

Türkiye'nin temel probleminin, yoksulluğun, savaşın ve katliamların müsebbibi askerî vesayet rejimi olduğuna dair tesbiti artık nerdeyse inkâr eden ya da talileştiren yaklaşımlarının nedeni, dün yaptıkları tesbitlerin geçerliliğini yitirmesini kabul ve itiraf edememeleri sadece.

Sizler devrimcisiniz. Faşistlerden ufacık farkı olmayan söylemlerinizi ve edimlerinizi içselleştirmedığınızı biliyorum. Bıçkınlığınız çaresizlikten. Çareyse yanı başınızda. Korkamayın adım atın. Burada herkese yer var.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solu konuşmak güzel şey...

Melih Altınok 04.12.2009

Alevi Bektaşî Federasyonu Başkanı Ali Balkız'ın yeni sol parti girişimine destek vereceklerini açıklamasıyla, bu yılın şubat ayından beri hazırlıkları süren çalışmalar hız kazandı. Geçtiğimiz günlerde görüştüğüm yeni sol partinin bileşenlerinden olan SHP'nin genel başkanı Hüseyin Ergün, partinin Ocak 2010'da kurulacağını dile getirdi.

Bildiğiniz üzere, yeni sol parti girişimine, İstanbul vekilimiz Ufuk Uras ve arkadaşlarının, DİSK Başkanı Süleyman Çelebi gibi emek cephesinin saygın isimlerinin başını çektiği 10 Aralık Hareketi'nin ve SHP'nin dışında DSİP gibi pek çok sol-sosyalist oluşum da omuz veriyordu. Alevilerin bu açık desteğiyle hem umutlar arttı hem de ÖDP

deneyiminde olduğu gibi, Türkiye'deki solun ölü doğuma neden olabilecek genetik hastalıkları tekrar tartışmaya açıldı.

Sağlıklı bir birliktelik için tarafların açık açık konuşacağı zamandır şimdi. İş ciddiye bindi artık. Aileler, akrabalar devreye girdi.

Benim bu seferki birlikteliğin taraflarının birikiminden, vicdanından ve ahlakından şüphem yok. Ama yine de şeytanın avukatlığını göze alıp, bir şahit olarak üzerime düşen sorumluluğu yerine getirmekten imtina etmeyeceğim. Bence sözü olan da ya şimdi konuşmalı, ya da sonsuza dek susmalı.

Çünkü bu ülkenin solcuları, demokratları tutundukları dalların ellerinde kalmasından bıktılar. Kısa flörtlerin ardından, şaşalı düğünlerle evlenen ancak kanlı bıçaklı boşanmalarla sonuçlanan serüvenlerin sorumluluğunu fraksiyonlara değil hepimize çıkartıyorlar. Solun kerametine olan inançlarını yitirip tamamen küsmelerine ramak kaldı. İnsanlardan son atımlık barutlarını isteyenler kadar, "Biz demiştik" demek için aportta bekleyenler de talep edilen kredinin kefilinin tüm sol olduğunu akıllarından çıkartmalılar.

İzninizle eteğimdeki taşlara geleyim.

İlk olarak yeni sol parti refleksi siyaseti izlememeli. Hükümetin ya da rakiplerinin politikalarını, varlığını inkâr etmek anlamına gelecek popülist inkârcı bir yaklaşımla değil, evrensel sol değerleri referans alarak değerlendirmeli. Bunu da, bendenizin (şarkıcı değil ben) yaptığı gibi dolandırmadan, anlaşılır bir üslupla seçmene anlatmalı.

Mesela hükümetin, Türkiye'nin AB üyeliği yönünde attığı bir adıma 'havet' demek yerine evet demeli önce. Çünkü demokratik sol bir perspektif Avrupa ile entegrasyonu gerektirir. Dünyanın her yerinde sol, ulusların birbirine hesap vereceği, barışçıl ve demokratik sivil birlikteliklerden yana tavır koyar. İşte bu nedenle, yeni sol parti eğer 'havet'te ısrarcıysa da 'ha'sının gerekçelerini paranoyakça bir yaklaşımla 'Sevr sendromu'ndan falan değil, somut ekonomik, politik nedenlerden devşirmeli.

Bu tarz, CHP ya da marjinal sol oluşumlar gibi, sürekli şikâyet etmenin seçmen üzerinde yaratacağı negatif siyaset algısını engelleyecektir. Unutmayın ki, sıkıntıları müzminleşmiş insanlar felaket senaryolarına değil, uzak ihtimal de olsa pozitif bir gelecek tahayyülüne itibar ederler. Ve sol her şeyden önce ezilenler için umuttur; felaket tellalı değil.

İkincisi, yeni sol parti, Avni Özgürel gibilerin "Alevi partisi bölücülüktür" türünden inciler döktürmesinin önüne kesmek için 'bölücülük' yapmamalı. Partinin önemli bileşenlerinden olan Alevi kanaat önderleri, statükocular sayesinde bazı Alevilerde amentü haline gelmiş ve kimi zaman da Kürt düşmanlığına dönüşen Kemalist damarı sekülerleştirmek için cesur olmalılar. Kürt yurttaşlarımıza da kendileri gibi tarifi imkânsız acılar yaşatıldığını, demokratik sosyal cumhuriyetin tahsisinin, ancak Kürtlerin de iştirakiyle gerçekleşebileceğini Alevilere anlatmalılar.

Biliyorum bu biraz zor olacak ama, sol görüşlü ya da demokrat Alevilerin dışında kalan o 'bazı Alevilere' bir şey daha anlatmalılar mutlaka. Demokrasi ve özgürlük mücadelesinin, yalnızca kendileri için hak talep ederek değil, 'öteki' için de acar davranarak kazanabileceğini vurgulamalılar. Zorunlu din dersi kepezeliğinin kalkmasının yolunun, hizmet alan türbanlı öğrencilerin eğitim haklarının engellenmesine karşı çıkmaktan geçtiğini söylemelidirler. Ya da içlerinde oranı yüzde onu bulan imam-hatiplilerin 'laneti' yüzünden yüz binlerce

meslek liselinin aforoz edilmesine neden olan malum Baro'nun ve Danıştay'ın laikliğin değil, Dersim'de araba farlarının ışığında idam karaları veren engizisyon zihniyetinin teminatı olduğunu dillendirmeliler...

Bir kalemde geldik dayandık sayfanın sonuna. Solu konuşmak, düşünmek güzel şey işte; nasıl geldiğini anlamıyor insan sınırın. Ama bu kadar değil elbette. Haftaya devam edeceğiz. Çünkü Nâzım'ın dediği gibi, hakikaten biz artık şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek istiyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni sol parti ve Kürtler

Melih Altınok 08.12.2009

Gecen cuma, Ocak 2010'da kurulması planlanan yeni sol partiden beklentilerimi paylaşmıştım. Daha önceki sol parti deneyimlerinde düşülen yanlışların tekrarlanmaması için neler yapılabileceğine dair düşüncelerimi dillendirmiştim.

Yazının sonunda, bu konuya devam edeceğimi söylemiştim. Ancak bazı okurlar, Kürtlerin bu oluşumdaki yerine ayrıntılı bir biçimde değinmemiş olmama içerlemişler. Sabırsızlıkları umudumu daha da arttırdı

Aslında geçtiğimiz günlerde iki üç yazımda direk bu konuyu işlemiştim. Ama bir kez daha tekrar etmemde bir sakınca yok: Bu ülkede Kürtleri görmezden gelen sol bir partinin başarılı olma şansı yoktur. Kürtler demokrasi ve özgürlük mücadelesi veren oluşumların en has tabanıdır.

Peki, bu gerçekliğe karşın, niçin bugüne değin etnik aidiyet bağlarının ön plana çıktığı DEP-DTP çizgisi dışında sol bir parti bu tabana ev sahipliği yapamamıştır?

Kuşkusuz bu durumda savaş dolayısıyla gerilen siyasi atmosferin, Kürtleri pragmatist bir zemine sürüklemesi de etkili olmuştur. Kürtler gettolarında safları sıklaştırmıştır. Ama solun Kürt sorununa yaklaşımındaki sakatlığın etkileri, bu sonuçtaki en hayati noktadır.

Türkiye'deki sol, mesela Alevilere karşı gösterdiği muhabbeti, Kürtlerden ve onların örgütlülüklerinden esirgemiştir. Hatta kimi zaman onları küçümsemiştir. Bakın bugün bile ağızlarından, Kürtlerin feodal yapılarının, örgütlülüklerinin temel niteliği olduğuna dair teraneden başka bir söz işitmeniz oldukça zordur. Sanırsız baylarımız Fransız kökenli; kendi söylemleri ve örgütlülükleri bu topraklara özgü arazlardan azade.

Emek-sermaye çelişkisi karşısında, kimlik siyasetini talileştiren yaklaşımlarıysa, Kürtleri anlayamamalarının, onlarla kucaklaşamamalarının diğer bir nedenidir. Keşke tablo 1800'lerin Birleşik Krallık'ında olduğu kadar keskin kontrastlara sahip olsaydı. Ama karşı karşıya olduğumuz, güneş battıktan sonra resmedilen göl gibi, gölgeli bir manzara. O küçümsenen kimlik problemleri, bu ülkede 15-16 Haziran gibi birkaç örnek dışında yaprak dahi kımıldatamayan 'sınıf'ın yakınından bile geçemeyeceği fırtınalara neden oldu, oluyor da. Çok eskiye gitmemize de gerek yok. 30 yıldır memleketin temel gündemi olan savaş, kapı gibi önümüzde duruyor

işte.

Kaybedilen 50 bine yakın canın cellâdı; statükonun varlığını borçlu olduğu en güzide umacı; milyarlarca liralık maliyetiyle yoksulluğumuzun baş müsebbibi, demokratikleşmeden, hukuk sisteminin iyileştirilmesine kadar pek çok alanda ayağımıza bağ...

İnsaf, bu konu mu tali?

Nasıl olur da bir ülkenin solu, 'kutsal kitabı'nda onurlandırılmamış diye, böylesine büyük bir soruna müdahil olmaz, gerçekten anlaşılır şey değil.

Bu yüzden, yeni sol partinin birleşenlerinin ağzından, Kürtlerle ilişkilerine dair ezberlerin dışında net öngörüler işitmeyi umuyoruz.

Konuştuğum, görüşlerinin aldığı pek çok Kürt yurttaşımız, bir Kürt partisindense, kimliklerini rahatça ifade edebilecekleri demokratik sol bir Türkiye partisini dört gözle beklediklerini ifade ediyorlar. Ve bence çok da samimiler. Bölgede, Kürtlerin 'resmî gazetesi' *Günlük*'ün değil, tüm Türkiyeli demokratların gazetesi olan *Taraf*'ın yok satması bu durumun açık göstergelerinden biri değil mi sizce?

Kürtler, eşit yurttaşlık hedefine ulaşmak için gettolarından çıkıp, tüm Türkiyeli solcularla, demokratlarla yürümenin çözümün yegâne yolu olduğunu anladılar artık. Yeni sol parti bu beklentiyi fark etmeli; tıpkı Alevi yurttaşlarımıza yaptığı gibi, ana akım Kürt siyasetinin dışında kalan Kürtlerin tümüne de el vermeli

Daha önce de ifade ettiğim gibi, kişisel görüşüm yeni sol partinin ileriki bir süreçte, Kürtlerin büyük bölümünün temsilcisi olan DTP ile de kurumsal bir birlikteliğe gitmesidir. Hem böyle bir yan yana geliş, DTP'yi de şimdi (mecburen) kanalize olduğu mecradan uzaklaştırıp, engin demokrasi deryasına ulaştırabilir. Ama biliyorum su başlarını tutanları ikna etmek çok kolay değil; kaderleri bir olmasına karşın yan yana gelmeleri engellenmiş kardeşlerin onlarca yıllık kompleksleri de öyle ha deyince aşılmıyor.

Ama, baş bir berber dokuz. Yeni sol parti her dönem samimi bir diyalog kuracağı DTP ile seçim süreçlerinde pekala fiili ittifaklara gidebilir.

Bir düşünün, sınıfsal kimliklerinden ötürü mağdur olan işçilerin-memurların yanına, inançsal, cinsel ve etnik kimliklerinden dolayı ezilenleri de katabilmiş, doğuda da batıda da örgütlenmiş, seçimlerde İzmir'den de Van'dan da vekil çıkartabilen, Ceyhan'da da Hopa'da da belediyesi olan kocaman bir Türkiye sol ittifakı... Bu sinerjiye set mi dayanır?

Cumaya yeni sol partinin İslâmi kesimin demokratlarıyla kuracağı ilişkiye dair beklentilerle devam edelim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni sol parti ve demokrat Müslümanlar

Melih Altınok 11.12.2009

Yer yerinden oynuyor ama ben hâlâ sözümdeyim; yeni sol partinin Alevilerle ve Kürtlerle ilişkileri üzerine beklentilerimin ardından, üçlemenin son ayağı olan demokrat Müslümanlarla ilişkiler konusuna geldik.

Ancak yine de Öcalan'ın yakalandığı günün ertesinde Viyana mimarisinden bahseden yazar kadar bohem hissetmiyorum kendimi. Çünkü haftalardır üzerine konuştuğumuz sol partinin eksikliği, bugün karşı karşıya olduğumuz yakıcı gündemin baş nedenlerinden birisi. Analarımızı ağlatan kısır politikalarını, ellerine bir değnek bile almadan fütursuzca uygulayanlara bir "hav" bile diyemememize dair her muhakemenin her zaman güncel olduğu kanaatindeyim.

Haksız mıyım siz söyleyin? Gerçek sol bir muhalefet olsaydı AKP açılım adımlarını bu denli ürkek atar mıydı? Aynalar, Kurtulanlar bu denli şom ağızlı olabilir miydi? Ergenekon davasına karşı çıkanlar utanmadan solcuyum diyebilir miydi? Tokat'ta gencecik çocukları öldüremezlerdi belki. Belki adını her andığımda ciğerim yanan dünyalar güzeli Serap'ı da yakamazlardı. Diyarbakır'daki eylemde vurulan Aydın'ın mürüvvetini bile görürdük belki. Hülasa, şaşılara kral dedirtir miydik güzel gözlerimizi gizleyen siyah gözlüklerimizi çıkartabilme basireti gösterebilseydik? Abartmıyorum inanın bu denli hayati sol bir muhalefetin eksiliği.

İnanın diyorum ama aslında pek çok kişinin artık inandığını görüyorum bu tesbite. Zira hamasi sloganlarla süslü destek mesajları değil, heyecanlı ama kaygılı sorularla karşılaşıyorum sabahları gazeteye gidip mail kutumu açtığımda. Demek ki onca fos deneyime, hayal kırıklığına karşın ciddiye alıyor insanlar bu yeni sol parti mevzuunu.

Bu yüzden hakkını vermeliyiz kalkıştığımız işin. Çünkü bu sefer, sen ben bizim oğlana değil, gözünü açmış bakan her kesimden demokrata sözümüz. Öyle ya, bu işe öncülük edenler de "küçük olsun bizim olsun" değil, "kitlesele olsun hepimizin olsun" demiyorlar mı?

O halde, solcular kadar, entelektüelliğinden ve demokratlığından da şüphe etmediğim Hilâl Kaplan'a da anlatacağız derdimizi. Öyleyse, en netameli zamanlarda azınlıkların 'avukatlığına' soyunmaktan geri durmayan Müslüman Kezban Hatemi'den ve adı aklıma 'vicdan' kelimesiyle birlikte gelen sevgili eşi Hüseyin Hatemi'den de oy isteyeceğiz. Altan Tan'ı da ikna etmeye çalışacağız, Hakan Albayrak'ı da, Mehmet Bekaroğlu'nu da...

Ama bu kez, bazılarımızın varoluş biçimi olan değerlerini "tamam özgürlük diyoruz işte, uzatmayın" diye geçiştirmeden. Karşımızda Erbakan'ın iki dudağı arasına bakan ve eğer mahallesinin çocuğu değilse solcuyu sapkın sayan "hacı amcalar" yok. Yemezler yani.

Peki, nasıl olacak?

Gelecek tahayyülümüzün, tarihin utanç sayfalarını oluşturan bazı diktatörlüklerde olduğu gibi, ülkeyi açık bir toplama kampına dönüştürmek olmadığını bıkmadan usanmadan dillendireceğiz örneğin. Son tahlilde (mümkünse son tahlilde demeden ama) devletin sonlanmasını öngören insanların, elbette ki inanç özgürlüğünün (biliyorsunuzdur ama, inanmamayı da kapsar) teminatı olduğunu dillendireceğiz açıkça.

Haklısınız, zor olacak bunları itiraf etmek; kendimden biliyorum. Ne var ki aklımızın ve vicdanımızın özgürlüğü için de elzem, yeni sol partiden beklediğim bu 'açılım'. Solun 'kutsal metinleri'nde zikredilmesine falan ihtiyaç yok yani. Ama illaki tefsir diyenler varsa da aramızda, 'üç Kulhü bir Elham" niyetine risaleler önerebilirim

kendilerine. Din, maddesel dünyanın “ahlaki tedbiri, kutsal tamamlanması, bu dünyanın haklı çıkarılması ve avunmak için evrensel temelidir” diyen, varoluşu altında ezilen insanların çıkış yollarını ‘küçümsemeyen’ Marks’ın metinlerine ne dersiniz mesela.

“Sus Salman Rüştü müsveddesi zındık! Bunlar düpedüz şeytan ayeti” diye söylenip hakkımda fetva yazmaya soyunanlar gittiyse, devam edeyim.

Başka ne diyor Marks din hakkında? “Halkın afyonudur” diyor değil mi? Haklısınız, bütün dünyada ‘dinsiz komünistlere’ karşı ez cümle dindarı birliğe davet edenlerin mal bulmuş mağribi gibi üzerine atladığı bu cümlecığı söylediği doğrudur. Ama bakın nasıl söylemiştir: Din çaresiz insanın “iç çekişidir, kalpsiz dünyanın kalbidir, ruhsuz durumun ruhu olduğu gibi ve halkın afyonudur.”

Meali: Çare sunmadığı insanın çaresizliği karşısında sığındığı ahlaki tedbire saldıran, ahmaktır, vicdansızdır. Bu kişinin savaştığı taassup değil yaşamın, gerçekliğin ta kendisidir; üstelik de sığınma ihtiyacı yaratan somut dünyanın somut dertleri şuracıkta dururken!

Ha, altını kalınca çizeyim. Belki bu görüşlerim yeni sol partinin bileşenlerinin hoşuna gitmemiştir. Bilemem. Ben bir seçmenim; üç yazıdır dillendirdiklerim de taleplerim. Ama bir oy bir oydur unutmasınlar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt siyaseti demokratikleşecek

Melih Altınok 15.12.2009

Ne güzel bir oyun sergilendi hepimizin gözleri önünde değil mi?

Hükümet onca tepkiyi göze alıp Demokratik Açılım için adımlar atarken, süreci desteklemek için kılını kıpırdatmayanlar, İmralı’yı bahane edip insanları sokakta sabahlattılar.

Gelişmeleri ellerini ovuşturarak izleyen muhalefet de “Al sana açılım” diye bağırmaya başladı.

Derken Anayasa Mahkemesi Demokratik Açılım’ın en netameli zamanında DTP hakkında iki yıl önce açılan kapatma davasını gündemine aldı.

PKK aylardır süren ateşkesi bozup, kapatma davasının ilk gününde Tokat’ta operasyondan değil ‘bakkaldan’ dönen yedi askeri öldürdü. Mahkemenin kararını açıklayacağı günün arifesinde de bu eylemi üstlendi.

Mahkeme de bu tablonun gerektirdiği şekilde davranıp ‘rahat rahat’ DTP’yi kapattı. Bazı isimlere de siyaset yasağı getirdi. Ancak bu isimler, partinin kapatılma gerekçeleri arasında sayılan fiillerle ve söylemlerle özdeşleşen, silahı, dağı adres gösteren, açılımı kastederek kolejli kız çocukları gibi saçlarını parmaklarına dolayarak “O iş bitti” diyenler değildi. Hasta bedenini savaşçılar arasına siper eden Ahmet Türk gibi, barış diyen

güvercinlerdi.

Söyleyin Allah aşkına, bu veriler size de ortada fiili bir ittifak olduğunu düşündürmüyor mu?

Elbette oturup masa başında el sıkıştılar falan demiyorum. Söz konusu olan, barış zamanı var olmaları için tek bir neden olmayanların reflekslerinin ortaklaşmasıdır.

Ancak yine de tüm bu olumsuzluklara karşın, oluşan atmosferden Türkiye demokrasisi adına bir takım artılar elde etmenin hâlâ mümkün olduğunu düşünüyorum.

Bu artılardan en hayati olanı da, kuşkusuz Kürt siyasetinin Kandil güdümünden kurtulup demokratikleşmesine dair tartışmaların hareketlenmesi olacaktır. Çünkü bu tartışmalar DTP gibi Kürt partilerinin sağlıklı politikalar üretebilmelerinin yanında, tam katılımlı bir Türkiye demokrasisinin tahsisi için de büyük önem taşıyor.

Haksız mıyım? Yıllardır aynı kısır döngüye şahit oluyoruz işte.

Meclis zemininde elde edilen demokratik kazanımların kaderinin PKK'nın inisiyatifinde olması, ta Özal döneminden beri açılım süreçlerinin sekteye uğramasıyla sonuçlanıyor.

Ahmet Türk gibi söylemleriyle toplumsal bilinçaltında meşruiyet sağlamış isimlerin ilmik ilmik dokuduğu barış ve demokrasi halıları, 30 yıldır aynı usullerle 'üretim' yapan ve pazarını yitirmek kaygısıyla barış motifli el yapımı halılara kan döken PKK yüzünden piyasaya sürülemiyor.

Kısacası, DTP içerisinde tam bir hâkimiyet sağlayamayan PKK, hem DTP'nin barışın sağlanması yolundaki politikalarını, hem de siyasal iktidarların açılımlarını sabote ediyor.

Kürt siyaseti konusunda uzmanlaşmış Ankara muhabirlerimizden Ergülen Toprak da, dün yayımlanan "Kandil'e Tokat resti çekti" başlıklı yazısında, Kandil'in kapatılmasını istediği bir Kürt partisinde, Kürtler adına demokratik talepleri dillendirmenin, siyaset yapmanın zorluklarını çok güzel analiz etmiş. Mutlaka okunmalı.

Şimdi DTP'nin yerine yeni bir parti kurulması gündemde. Eğer bu parti de, DTP ve diğerleri gibi PKK ile ilişkisi noktasında alacakaranlıkta kalacaksa, bu girişim nafîle bir adım olacaktır. Kürtlerin demokratik kazanım mücadelelerine ve genel olarak Türkiye demokrasisine hiçbir katkı sağlamayacaktır. Tek işlevi fiili savaş halinin meşrulaştırması noktasında yapacağı etki olacaktır; o da zaten olmaz olsun.

Bu nedenle, DTP'de Ahmet Türk gibi barış ve demokrasi cephesine yakın duranların yanında, başka mecralarda siyaset yapan Kürtlerin ve de Türklerin yeni partinin oluşum sürecinde aktif rol oynamaları çok önemli. Çünkü bu ülkede yaşayan yirmi milyon Kürdün siyasi arenadaki görünen yüzünü temsil edecek bir partinin yanlışlarının faturası, tüm Türkiye'liyle çıkartılır.

Günlük, manipülasyona alet oluyor

Geçtiğimiz günlerde *Günlük* gazetesinde yayımlanan bir yazıda şu satırlar yer alıyordu: "Eski solcu olup da şu anda *Taraf*'ın Solaçık adlı köşesinde yazan Melih Altınok, kapatılma konusunda ortada(!) kalacak Kürtleri yeni kurulacak demokratik sol bir Türkiye partisine davet ediyor. Bu şekilde siyasi bir misyon da yükleniyor."

Bugüne değin DTP'nin kapatılma davası hakkında tek bir satır yazmadım. İkincisi, Türkiyeli demokratlara DTP'yi adres gösterdiğim gibi, Kürtlerin de yeni sol partide mutlaka olmaları gerektiğini hep söylüyorum. Çünkü çözümün bölge ve etnik aidiyet temelli oluşumlardan değil Türkiye partilerinden geleceğini düşünüyorum. Ama asla söz konusu yazıda iddia edildiğı gibi, DTP'nin kapatılması üzerine 'eskicilik' yapmadım, yapmam da. "Eski solcu olup şu anda *Taraf*'ta yazan..." sözleriye ayrı bir garabet! *Gündem*'de yazarken de solcuydum şimdi de.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimsenin askeri değiliz

Melih Altınok 18.12.2009

Murat Karayılan ANF'ye verdiğı mülakatta, Tokat'taki eylemi nedeniyle PKK'yi açılıma zarar vermekle eleştirenlerin hâkim ulus zihniyetinden mustarip olduğunu söyledi. Sözlerinin devamında da, bu aydınları gerillalar ölürken sessiz kalmakla itham etti.

Bu talihsiz sözleri Edirne'nin ötesinden işiten biri, Karayılan'ın CHP'lileri ya da MHP'lileri kastettiğini düşünebilir. Ama ne yazık ki sözlerinin muhatabı sizlersiniz, bizleriz, biliyorsunuz değil mi?

Karayılan, yalnızca bugün değil, Kürtlerin "Dağ Türkü" diye tanımlandığı o karanlık günlerde bile "operasyonlar durdurulsun" deme cesareti gösterebilen aydınlara sesleniyor. Neden? O aydınlar, PKK'nin operasyon bölgesi dışındaki askerleri niçin öldürüldüğünü sordukları için. Soracaklar tabii. Çünkü operasyonların durdurulması talebini, PKK bu süre içerisinde güç toplayıp punduna getirdimi daha fazla asker öldürebilsin diye yapmamışlardı. Tek dertleri diyalog sürecinin başlayabilmesi için silahların susmasıydı.

Karayılan, "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganının hakkını verip, ölen Türk askerleri için de üzülen ve ırk ayrımı yapmadan savaşta yitip giden tüm canların hakkını arayanların "barışçılığını" hâkim ulus zihniyetine bağlıyor. Neden? Çünkü kendisi ezilenlerin pedagojisinin komplekslerini tartışmayı bile ihanet sayan bir savaşçı. Biat ya da düşmanlık arasındaki tonlara prim vermenin, şahadet motivasyonuna zarar vereceğini; saflara katılması muhtemel 'savaşçı' eril bilinçleri 'feminenleştireceğini' düşünüyor. İşte bu yüzden net olun diyor bizlere. Ya bizdensiniz, ya eleştirensiniz!

Ben bu satırları yazarken Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ da 'özel bir anlamı olan' Oruç Reis Firkateyni'nden siyasilere, akademisyenlere ve gazetecilere son muhtırasını veriyor. "Rahatsızız" diyor. "Meydana gelen her terör olayıyla TSK'yı ilişkilendirme çabaları vardır. PKK destekleyicileri, PKK sempatizanları, TSK ile ilişkilendirmeyi yapabilir ancak böyle ilişkilendirmeleri siyasiler, akademisyenler ve medya mensupları yapamaz yapmamalıdır" buyuruyor.

Bir generalin sivillere verdiğı bu emri işiten bir 'ecnebi', Başbuğ'un provokatörleri kastettiğini düşünebilir. Ne var ki, sözlerinin hedefinde de sizler varsınız, bizler varız.

Başbuğ da, "Operasyonlar durdurulsun, PKK da silahlara veda etsin" diyen aydınlara çemkiliyor. Neden? Savaşsızlık halinin ordunun yıllardır süren fiili hâkimiyetinin bitmesi anlamına geleceğini çok iyi bildiği için. Ama aydınlar tabii ki silahlar sussun diyecekler. Çünkü aydınların, onca bedel ödeyip Kürtlerin haklı mücadelesinin yanında yer alırken hedefleri 'zafer' değil barıştı.

Başbuğ da, tarihin karanlık sayfalarındaki katliamlarda, çatışmalarda komploların izini sürenleri "asimetrik psikolojik harekâtın" teorisyenleri olarak nitelendiriyor. Neden? Çünkü kendisi yıllardır halkı üzerinde psikolojik harbin tüm tekniklerini uygulayan bir yapının üyesi ve sırlarının ifşa olmasından huzursuz. 'Katıksız' anti militarizmin bu ülkede etkin bir cephe kazanması halinde eskiden olduğu gibi "onun bunun çocuğunun canıyla delikanlılık" yapmakta zorlanacaklarını çok iyi biliyor. O da net olmalarını istiyor tebaasından.

Evet, ikisinin hedefinde de, savaş sürsün diyenler, intikam isteyenler yok. İkisi de barış isteyenlere, kör taraftarlık yapmayanlara kızıyor.

Biliyorum bu iki ismi yan yana getirmem herkesi rahatsız edecek. Asker, Kandil'deki bir komutanla aynı kefeye koyulup eleştirilmekten hoşlanmayacak. PKK'liler de 'zalimin' zihniyetiyle eşleştirilmekten...

Ama tepkiler ne olursa olsun sonuç değişmiyor işte. Savaşçılar, barışçılara karşı duruyor. Ve ne yazık ki, bu kirli savaşın tarafları, mağdurlara barış isteyenleri hedef göstermeyi sürdürüyorlar.

Yoğun bir çarpıtma söz konusu. Bu yüzden yalnızca cümleleri kırk ölçüp bir biçmek yetmiyor. Bunca yıldır yanında olduğumuz ancak şimdi ayrı düşürülmek istendiğimiz insanlara bıkmadan usanmadan açıklamalar yapmalıyız. Konuşmalarımızın, yazılarımızın arasında zorunlu duraklar koymalıyız.

PKK'nin yaşanan hangi acıların, zulümlerin neticesinde ortaya çıktığını çok iyi bildiğimizi, ancak bugün varılan noktada, bu acıların dinmesinin, çözümün gelmesinin yolunun silahtan geçmediğini dillendirmenin bu gerçeği inkâr ettiğimiz anlamına gelmediğini söylemeliyiz mesela.

"Gerillalar ölürken neredeydiniz" gibi insafsız soruları yanıtlamaktan da imtina etmemeliyiz. Yazılarımız, manşetlerimiz arşivde mevcut demek yerine, tüm medya histeri krizlerine girmişken, hangi manşetlerle çıktığımızı, neler yazdığımızı hatırlatmalıyız.

Savaşa can pazarlamaya değil, kimsenin askeri olmamaya çalıştığımızı bin kere daha söylemeliyiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt siyasetini tecrit edemezsiniz

Melih Altınok 22.12.2009

Kürt siyasetinin demokratikleşmesine dair önerilerimi aylardır bu sütundan dillendiriyorum. Söz konusu önerilerimi birbiriyle ilintili iki ana başlıkta toplamak mümkün.

Birincisi, Kürtlerin, ağırlıklı olarak Kürt etnisitesine ait isimlerin yer aldığı partilerinde, tüm Türkiyeli demokratların ve sosyalistlerin de aktif siyaset yapması gerekiyor. Bu açılım, söz konusu partileri Kürt partisinden Kürt sorununa duyarlı sol bir parti mertebesine terfi ettirebilir. Bölge partisi görünümünden uzaklaşıp bir Türkiye partisi olabilirler. Akın Birdal örneği bu önerimin yaşama geçirebilirliğinin en güzel örneği değil mi? Şimdi Ufuk Uras'ın da DBP'teye katılması bekleniyor. Dahası bu iki ismin adı eşbaşkan adayları arasında zikrediliyor. Bu son derece olumlu bir gelişme.

İkincisi, Kürt partisi olarak anılan bu partilerin, Kürt sorunu dışındaki konularda da siyaset üretmeleri gerekiyor. Çünkü benim gibi 'batıdan' bu partilere oy veren insanlar, solcu ya da sosyalist oldukları için böyle bir tercihte bulunuyorlar. Kürt sorununu çözmeye aday sağ partiler yerine sol bir parti olan DTP'ye teveccüh gösteriyorlar. Benzer refleksle hareket edenlerin sayısının artması, bu partilerin sol seçmenin Kürt sorunu dışında kalan diğer problemlerine dair politikalar geliştirmesine bağlı. Kaldı ki bu partide emekçiler, öğrenciler ve kadınlar da var.

Gelin görün ki, Reşadiye saldırısının ardından yaratılan hava, Kürtlerin örgütlülüklerinin Türkiye solundan koparılmasına uygun bir ortam hazırladı. Çözümüne dair önerilerde bulunan yazarların ve aydınların kelimeleri etme ehliyetleri şovenist kriterlere göre tartışma konusu yapıldı.

Bizim gazeteden Mithat Sancar da bu atmosferin etkisinden olsa gerek, son gelişmeler nedeniyle gerekliliğinin altını bir kez daha çizdiğimiz önerileri yapmaya hakkımız olmadığını söyledi. Kürtlere dışarıdan akıl verdiğimiz ve bu tavrımızın 'oryantalist' bir yaklaşım olduğunu savladı. Kürtlerin lokomotifliğini üstlendiği partilere Türkiye partisi olmaları ve sosyalist bir çizgiye yakınlaşmaları yönündeki önerilerimizin de bir gerçekliği olmadığını dillendirdi.

PKK ve DTP içerisindeki savaş lobisinin "işimize karışmayın" tavrını anlamakta güçlük çekmiyorum. Ancak Sancar gibi isimlerin, "Kürt değilseniz Kürtlerin örgütlülükleri üzerine konuşamazsınız"a denk düşen görüşlerinin mantığını anlamlandırmakta gerçekten zorlanıyorum.

Dindar olmadığım halde demokrat Müslümanlara sol bir perspektifle önerilerde bulunmaya hakkım olduğu düşünüyorum. Pekâlâ, muhafazakâr olmadığım halde muhafazakâr AKP'ye demokratik açılım konusundaki ağırkanlılığından ötürü eleştiriler yapabilirim. O halde, PKK'yi ya da DTP'yi niçin eleştirilerimden ya da önerilerimden muaf tutacaktım. Gerçi şart değil ama, DTP'ye oy vermişim, politikalarına desteğimi sunmuşum. Vekillerimden hesap sormaya, beklentilerimi kendilerine iletme hakkım yok mu?

Hem DTP gibi partilerin sol politikalara ağırlık vermesinin bu kadar zor olduğunu da nerden çıkartıyorlar ki? Tüm DTP yöneticileri ve vekilleri partilerinin solda yer aldığını her platformda açıkça dillendiriyorlar. Öyle ki Osman Öcalan bile DTP'de siyaset yapmama gerekçeleri arasında bu partinin sol bir parti olmasını ilk sırada sayıyor. O halde, DTP'yi Türkiye siyasetinden tecrit etmeye, onu yalnızca kimlik siyaseti yapan bir bölge partisine indirgemeye ne hakkınız var?

Öcalan'ı da kınayacaklar mı dersiniz

Geçtiğimiz günlerde Öcalan'ın beyanatlarının sansürlenerek kamuoyuna açıklandığını öğrendik hep birlikte. Öcalan'ın Reşadiye saldırısını eleştirdiğini, örgüt içerisinde Ergenekoncularla işbirliği yapan gruplar olduğuna dair bilgisi olduğunu, Emine Ayna gibi şahinleri kıyasıyla eleştirdiğini ve Türkiyeli demokratlara davette

bulunduğunu bizlerden gizlemişlerdi. PKK'nin içerisindeki şahinlerin bir politikasıydı bu. Öcalan'ın görüşleriyle neredeyse birebir örtüşen yazılarımızdan dolayı bizleri 'düzenin ağzıyla' konuşmakla ve hatta 'şovenistlikle' itham eden arkadaşlar, aynı hakaretleri içeren mesajları 'Önderliğe' de gönderecekler mi dersiniz? Karayılan, Reşadiye saldırısını eleştiren aydınların hâkim ulus zihniyetinden muzdarip olduğunu söylemişti. Acaba son açıklamalarından sonra Öcalan'ın neden muzdarip olduğunu düşünüyor? Eğer ANF'ye bir mülakat daha vermeyecekse, sessiz kalacaksa sizce kendisinin sorunu nedir? Peki ya, PKK'yi eleştirenleri "Kürt hareketini bölmeye çalışıyorsunuz" diye haşlayan köşe yazarlarımız ne yapacaklar sizce? Öcalan'a da "Safını bil" diyebilecekler mi? İşte yalnızca, cevapları gün gibi ortada olan bu sorular bile, Kürt siyasetinin demokratikleşmesinin, Türkiye demokrasisi açısından ne kadar elzem olduğunu ortaya koymuyor mu?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sokaklar niçin ve nasıl bu kadar sessiz

Melih Altınok 25.12.2009

Dün 1978 yılında 'kotarılan' Maraş Katliamı'nın yıldönümüydü. Bugün artık, 12 Eylül'e zemin hazırlamak için resmî yetkililerin sevk ve idaresinde gerçekleştirildiği günyüzüne çıkan bu utanç tablosu, küçük çaplı eylemlerle protesto edildi.

Peki, ne olmuştu Maraş'ta da üzerinden 31 yıl geçtikten sonra bile yıldönümlerinde anılıyor? Kısaca hatırlayalım. Ama tarafımız insanlık olduğu için söyleyeceklerimiz 'iddia' sıfatıyla yaftalanabilir. Bu yüzden anlatacaklarımızın, dönemin İçişleri Bakanı İrfan Özyıldırım'ın Maraş Katliamı'nın gün ışığına çıkartılması için görevlendirdiği özel ekibin raporundan ve devletin güvenlik mahkemelerince onaylanmış hikâyesinden alıntılandığının altını kalınca çizelim.

Maraş katliamı, 1 Mayıs 1977, 16 Mart, Çorum ve Malatya katliamları dizisinin son halkasıydı. Daha sonra mahkeme tarafından bu katliamdan suçlu bulunup idam cezasına çarptırılacak Ökkeş Kenger (Şendiller) gibi ÜGD üyesi militanlar eliyle gerçekleştirilmişti. Söz konusu militanlar, Maraş'ta bir sinemada gösterileceği ilan edilen *Zeynel ile Veysel* filmi yerine milliyetçi temaların yoğun olduğu *Güneş Ne Zaman Doğacak* filminin aniden gösterime sokulmasını sağladılar. Daha sonra bu kişilerin sinemaya gidip, ÜGD Maraş Şubesi İkinci Başkanı Mustafa Kanlıdere'den aldıkları "Halkı kıskırtmak, tahrik etmek ve isyanını sağlamak için solcuların attığı süsü verilmek kaydıyla, tahrip gücü az bir dinamit atılması" emrini yerine getirdiler. Bu olay Maraş'ta 111 kişinin öldürüleceği ve yüzlerce kişinin yaralanacağı bir katliamın fitilini ateşledi.

Ancak olayın tetikçilerin öyküsünden daha önemli olan kısmı, azmettiricilere dair olanı. Zira dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'in, kendisinden kentteki olaylara müdahale etmesini isteyen Başbakan Ecevit'e verdiği yanıt son derece manidar: "Sıkıyönetim ilan edin müdahale edelim!"

Kısacası Katliam'ın 12 Eylül darbecilerinin, darbeye zemin hazırlamak için ülkücü tetikçiler marifetiyle gerçekleştirdikleri bir tertip olduğu bugün herkesçe biliniyor. Kentte katledilenlerin büyük kısmı Alevi olduğu için, tüm solcuların yanında Alevi yurttaşlarımızın bu olaya karşı özel bir hassasiyeti var. Son derece de haklılar. Ancak, her şey olupbitti mi? O kötü günler çok çok gerilerde mi kaldı?

Ergenekon davasında ortalığa saçılan ve 'karargâhtan' isimlerin de içinde olduğu provokasyonları, katliam ve suikast planlarını bir yana bırakıyorum. Daha birkaç gün önce, Özel Kuvvetler'e bağlı iki subay Türkiye

Cumhuriyeti Başbakan Yardımcısı'nın evinin önünde yakalanmadı mı? Bu subayların komutanı konumundaki alıkıranbaşkesenlerin, amirleri olan başbakanı ve bağımsız yargıyı iplemediklerine, olayı geçiştirmekten başka bir anlama gelmeyen altı maddelik bir açıklamayla yetinmemizi istediklerine şahit olmadık mı?

O halde sokaklar niçin bu kadar sessiz?

Türlü çeşitli provokasyonlarla sürekli teyakkuz halini meşrulaştırmaya çalışan darbecilerin bugünkü icraatları, otuz yıl önceki bir katliamdan daha mı önemsiz?

Çocuklarımızın canı ve geleceği, geçmişteki katliamlarda yaşamını yitiren insanlardan daha mı değersiz?

Hedef alınan kişinin bir AKP'li bakan olduğunu düşünüp, söz konusu eylemden alınmayan solcular, ne büyük bir yanılgı içerisinde olduklarını artık anlamalılar.

Karanlık askerî vesayet rejiminin, politik kimliği ne olursa olsun siyasilere karşı yürüttüğü yasadışı mücadelenin tüm yurttaşlara karşı yapıldığını kabul etmedikçe, önemli gün ve haftalardaki telin mitingleri, ancak şeytan taşlamak kadar bir anlam ifade eder.

Operasyonlar KCK'ya değil Açılım'a

Silaha dokunmayan, şiddeti reddedip sivil toplum örgütlerinde ve siyasi partilerde çalışan insanları yaka paça gözaltına alarak, bu makul perspektifin yaygınlaşmasını mı engellemeye çalışıyorsunuz?

'Ovada' yasal sınırlar içerisinde siyaset yapan insanları dağda görmeye bu kadar mı heveslisiniz?

Her iki tarafta da silahtan başka alternatif olmadığına dair söylemleri yükseltenlere argüman mı sağlamaya memur edildiniz?

Selim Sadak'ı, adresi, kimliği belli Türkiye Cumhuriyeti'nin seçilmiş bir belediye başkanını, enik gibi ensesinden tutarak gözaltına alarak, barış şansının doğduğuna inan koskoca bir halka nasıl bir mesaj verdiğinizi görmüyor musunuz?

Hükümetin nasıl bir tavır alacağını merak ediyorum. Eğer Kürt siyasetindeki PKK etkisini zayıflatmak gibi bir hedefin böylesine ilkel bir yöntemle sağlanmaya çalışılmasını onaylıyorlarsa, bu büyük bir hatadır. Çünkü bu operasyonlar, eski DTP milletvekili Akın Birdal'ın söylediği gibi, doğrudan demokratik zeminde mücadele eden ve savaşın bitmesi yönünde kanallar açan insanlara karşı yapılmıştır. Ve en az Tokat'taki saldırı kadar Demokratik Açılım'a zarar vermiştir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seferberlik ama halkına karşı...

Melih Altınok 29.12.2009

Savcıların Ankara Seferberlik Tetkik Kurulu'ndaki aramaları, 50 yılı aşkın bir süredir türlü çeşitli isimlerle 'içte' provokatif operasyonlar düzenleyen bir yapının suçlarının deşifre edilmesi açısından umut verici bir gelişme.

Bu ülkede demokrasinin kurumsallaşmasını isteyen ve yakın tarihimizde devlet eliyle işlenmiş katliamların, cinayetlerin hesabının sorulmasını bekleyen herkesin, gözlerini Ankara'ya dikip beklediğini tahmin etmek zor değil.

Adı her nasılsa 'solda' geçen bazı münevverlerin, bu son operasyon üzerine rejim ve demokrasiye dair 'telaşlanmalarının' nasıl bir ruh halinin tezahürü olduğuna geçmeden önce, savcılarımızın didiklediği bu yapının tarihinde kısa bir yolculuğa çıkalım isterseniz.

Komünizm 'tehlikesinin' yayılmasına karşı, NATO üyesi pek çok ülkede gizli 'Süper NATO' örgütleri kuruldu. Türkiye'deki örgütün 1950'lerdeki adı Seferberlik Tetkik Kurulu'ydu

Adındaki seferberlik kelimesinden ötürü, aklınıza bu kurumun bir savaş durumunda halkın da dahil edileceği bir direnişi örgütlenmek için kurulmuş olabileceği gelmesin. Çünkü bu gizli ordunun öncelikleri arasında, CIA ve Adnan Menderes hükümeti arasında 1959'da imzalanan anlaşmada da açıkça belirtildiği üzere "rejime karşı iç ayaklanma durumu" ilk sırada yer alıyor.

1965 yılında Özel Harp Dairesi adını alacak bu kontrgerilla yapılanmasından, Bülent Ecevit 1974'teki başbakanlığı döneminde tesadüfen haberdar olacaktı. Ecevit şaşkınlığını gidermek için TSK'dan bu daire hakkında bir brifing istemiş ve şu bilgilere ulaşmıştı: "Adları gizli tutulan bazı 'vatansever gönüllüler' de sivil uzantı olarak çalışmak üzere ömür boyu görevlendirilmişlerdi. Gereğinde bu gönüllü sivil vatanseverlerin kullanmaları için de, Türkiye'nin bazı yerlerinde gizli silah depoları oluşturulmuştu."

İşte, bugün ofisleri aranan Seferberlik Tetkik Kurulu, 1990'lı yılların başında Özel Kuvvetler Komutanlığı adını alan ve darbelerin yanında, aralarında 1 Mayıs 1977 katliamı gibi pek çok olayda sorumluluğu olduğu iddia edilen bu 'gizli ordudur.'

Evet, Ergenekon davasının ileriki aşamalarında, bu yapının 1990'ların sonundan günümüze değin yaratılmaya çalışılan darbe teşebbüslerine yaptığı katkıların neler olduğunu da, göreceğiz. Ama eldeki veriler bile işin vahametini yansıtmak için yeterli değil mi sizce de?

Konuyla ilgili görüşlerini aldığım, TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu ve Susurluk Araştırma Komisyonu Başkanlığı dönemlerinde kontrgerillanın deşifresi için önergeler vermiş olan Mehmet Elkatmış, söz konusu soruşturmanın derinleştirilmesi gerekliliğinin altını çiziyor. Elkatmış, devletin şaibelerden kurtulmasının yanında, halkın korkularının ve kaos ortamının aşılmasının, Özel Kuvvetler adlı yapılanmada ele geçirilecek verilerin özel ya da dahili bir komisyonda, diğer karanlık olaylarla olan irtibatlarını da kapsayacak şekilde deşifre edilmeleri gerektiğini ısrarla vurguluyor.

Yıllardır onca bedeli göze alıp, yakın tarihimizin karanlık sayfalarının aydınlatılmasını talep eden solcuların ve demokratların da, eşi benzeri görülmemiş bir şekilde olayın üzerine giden iradeye "ha gayret" demeleri gerekiyor değil mi?

Haklısınız, asgari mantık böylesine bir tavrın beklenmesini gerektirir. Peki, *Hürriyet*'teki yazılarında, kendisinden 'radikallik' bekleyen okurlarını şaşırtmayı sürdüren Nuray Mert ve arkadaşlarının seferberliklerinin ifadesi şu satırlara ne buyrulur:

"Bu gidişten, hepimiz zararlı çıkacağız; daha fazla demokrasi istemeyenler de, daha fazla demokrasi isteyenler de, mevcut rejimi tartışmaya açmak/açtırmak istemeyenler de, demokratikleşme istikametinde statükoyu tartışmaya açmak isteyenler de, iktidar da, iktidar partisi de, Türkler de, Kürtler de, azınlıklar da, mezhep ve mezhebi birbirinden farklı olup, sindirilmiş olanlar da, bu ülkede yaşayan herkes zararlı çıkacak." (*Hürriyet*/ 28 Aralık 2009)

Coppola'nın meşhur 'Baba' üçlemesini bilmeyeniniz yoktur. Baba Corleone (Marlon Brando) varisi oğluna (Al Pacino) son bir nasihatte bulunur. "Bu (zor) günlerde sana kim uzlaşma için aracılık talebinde bulunursa hain odur."

Biliyorsunuz baba haklı çıkacaktır. Hain kelimesini kullanmaktan hoşlanmıyorum. Ama her şey bu kadar netken 'sisten' bahsedenleri eleştirdiğimiz bu yazıyı muğlâk bir sonla bitirmek, karnımızdan konuşmak da olmaz; O halde:

Suçlu ifşa olmuşken 'Her yer karanlık, her şey belirsiz' diyen kim varsa; deliller ortadayken, gün hesap sorma günüyken, itidal çağrıları yapmaktan çekinmeyen kimse, o suç ortağıdır.

Yazılara bakın, size adres gösterirler.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seferberlik ama halkına karşı...

Melih Altınok 29.12.2009

Savcıların Ankara Seferberlik Tetkik Kurulu'ndaki aramaları, 50 yılı aşkın bir süredir türlü çeşitli isimlerle 'içte' provokatif operasyonlar düzenleyen bir yapının suçlarının deşifre edilmesi açısından umut verici bir gelişme.

Bu ülkede demokrasinin kurumsallaşmasını isteyen ve yakın tarihimizde devlet eliyle işlenmiş katliamların, cinayetlerin hesabının sorulmasını bekleyen herkesin, gözlerini Ankara'ya dikip beklediğini tahmin etmek zor değil.

Adı her nasılsa 'solda' geçen bazı münevverlerin, bu son operasyon üzerine rejim ve demokrasiye dair 'telaşlanmalarının' nasıl bir ruh halinin tezahürü olduğuna geçmeden önce, savcılarımızın didiklediği bu yapının tarihinde kısa bir yolculuğa çıkalım isterseniz.

Komünizm 'tehlikesinin' yayılmasına karşı, NATO üyesi pek çok ülkede gizli 'Süper NATO' örgütleri kuruldu.

Türkiye'deki örgütün 1950'lerdeki adı Seferberlik Tetkik Kurulu'ydu

Adındaki seferberlik kelimesinden ötürü, aklınıza bu kurumun bir savaş durumunda halkın da dahil edileceği bir direnişi örgütlenmek için kurulmuş olabileceği gelmesin. Çünkü bu gizli ordunun öncelikleri arasında, CIA ve Adnan Menderes hükümeti arasında 1959'da imzalanan anlaşmada da açıkça belirtildiği üzere "rejime karşı iç ayaklanma durumu" ilk sırada yer alıyor.

1965 yılında Özel Harp Dairesi adını alacak bu kontrgerilla yapılanmasından, Bülent Ecevit 1974'teki başbakanlığı döneminde tesadüfen haberdar olacaktı. Ecevit şaşkınlığını gidermek için TSK'dan bu daire hakkında bir brifing istemiş ve şu bilgilere ulaşmıştı: "Adları gizli tutulan bazı 'vatansever gönüllüler' de sivil uzantı olarak çalışmak üzere ömür boyu görevlendirilmişlerdi. Gereğinde bu gönüllü sivil vatanseverlerin kullanmaları için de, Türkiye'nin bazı yerlerinde gizli silah depoları oluşturulmuştu."

İşte, bugün ofisleri aranan Seferberlik Tetkik Kurulu, 1990'lı yılların başında Özel Kuvvetler Komutanlığı adını alan ve darbelerin yanında, aralarında 1 Mayıs 1977 katliamı gibi pek çok olayda sorumluluğu olduğu iddia edilen bu 'gizli ordudur.'

Evet, Ergenekon davasının ileriki aşamalarında, bu yapının 1990'ların sonundan günümüze değin yaratılmaya çalışılan darbe teşebbüslerine yaptığı katkıların neler olduğunu da, göreceğiz. Ama eldeki veriler bile işin vahametini yansıtmak için yeterli değil mi sizce de?

Konuyla ilgili görüşlerini aldığım, TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu ve Susurluk Araştırma Komisyonu Başkanlığı dönemlerinde kontrgerillanın deşifresi için önergeler vermiş olan Mehmet Elkatmış, söz konusu soruşturmanın derinleştirilmesi gerekliliğinin altını çiziyor. Elkatmış, devletin şaibelerden kurtulmasının yanında, halkın korkularının ve kaos ortamının aşılmasının, Özel Kuvvetler adlı yapılanmada ele geçirilecek verilerin özel ya da dahili bir komisyonda, diğer karanlık olaylarla olan irtibatlarını da kapsayacak şekilde deşifre edilmeleri gerektiğini ısrarla vurguluyor.

Yıllardır onca bedeli göze alıp, yakın tarihimizin karanlık sayfalarının aydınlatılmasını talep eden solcuların ve demokratların da, eşi benzeri görülmemiş bir şekilde olayın üzerine giden iradeye "ha gayret" demeleri gerekiyor değil mi?

Haklısınız, asgari mantık böylesine bir tavrın beklenmesini gerektirir. Peki, *Hürriyet*'teki yazılarında, kendisinden 'radikal' bekleyen okurlarını şaşırtmayı sürdüren Nuray Mert ve arkadaşlarının seferberliklerinin ifadesi şu satırlara ne buyrulur:

"Bu gidişten, hepimiz zararlı çıkacağız; daha fazla demokrasi istemeyenler de, daha fazla demokrasi isteyenler de, mevcut rejimi tartışmaya açmak/açtırmak istemeyenler de, demokratikleşme istikametinde statükoyu tartışmaya açmak isteyenler de, iktidar da, iktidar partisi de, Türkler de, Kürtler de, azınlıklar da, mezhep ve mezhebi birbirinden farklı olup, sindirilmiş olanlar da, bu ülkede yaşayan herkes zararlı çıkacak." (*Hürriyet*/ 28 Aralık 2009)

Coppola'nın meşhur 'Baba' üçlemesini bilmeyeniniz yoktur. Baba Corleone (Marlon Brando) varisi oğluna (Al Pacino) son bir nasihatte bulunur. "Bu (zor) günlerde sana kim uzlaşma için aracılık talebinde bulunursa hain odur."

Biliyorsunuz baba haklı çıkacaktır. Hain kelimesini kullanmaktan hoşlanmıyorum. Ama her şey bu kadar netken 'sisten' bahsedenleri eleştirdiğimiz bu yazıyı muğlâk bir sonla bitirmek, karnımızdan konuşmak da olmaz; O halde:

Suçlu ifşa olmuşken 'Her yer karanlık, her şey belirsiz' diyen kim varsa; deliller ortadayken, gün hesap sorma günüyken, itidal çağrıları yapmaktan çekinmeyen kimse, o suç ortağıdır.

Yazılara bakın, size adres gösterirler.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu yılı da böyle mi geçireceksiniz

Melih Altınok 01.01.2010

Bugün yeni yılın ilk günü. Âdettendir, önümüzdeki yıla dair iyi dileklerde bulunulur köşelerde. Bu benim farklı gazetelerde de olsa yeni yılın ilk gününe denk gelen dördüncü köşe yazım. Ve her seferinde, sevgili ustamız Çetin Altan'ın dilimden düşürmediğim sözlerini hatırlayıp âdeti bozarım. Kuru temennilerde bulunmak yerine, geride bıraktığımız seneyi de 'kurtaramamamıza' neden olan hatalarımızı, tekrar edilmemelerini umarak anarım. Çünkü çok aptallık etmiş biri olarak, gönülden inanırım, tekerrür edenin tarih değil insanların aptallığı olduğuna.

Bu sene de izninizle kendi geleneğime uyup, 2010'u da kayıkçı kavgasıyla heba etme potansiyeli taşıyan dostlarımızı bir vicdan muhasebesine davet edeceğim. Üstelik de jest yapıp, empatinin dibine vuracağım.

O halde başlayalım. Gerçekleşmiş olsalar zaten o noktada olacağımız için geriye doğru gitmemizde bir sakınca yok sanırım.

Tamam, bunca yıldır otobüste ayağımıza basan birine kızmadan önce asker olup olmadığını sorduğumuz bu ülkede, kontrgerillanın üssünü arayan iradeye cesaret vermemeliydik. Soruşturmanın başladığı tarihte, iktidarda İslâmcılar var diye, tarihimizin en karanlık dehlizlerine ışık tutan adaletin lambasına püf diyenlere omuz vermeliydik. Başında takke var diye demokrasiye ve hukuk devletine özlem duyan demokratlar yerine, "Sokaktaki insan soruyor: 'Nerede bu ordu, niçin tepki vermiyor? Nedir bu rezalet?' Ben beklerdim ki, orada bulunan görevliler devlet sırlarını böyle kolay yöntemlerle başkalarına vermesinler. Haydi göreve. Saygılarımla paşam," diyen Emin Çölaşanlarla saf tutmalıydık.

Kapanmalıydı Kontrgerilla'nın kapıları hukukun suratına. Daha düne kadar olduğu gibi, bir daha da açılmamalıydı.

Mahkemelerimizin, kanlı 1 Mayıs'ın, Maraş'ın, Çorum'un, Diyarbakır cezaevinin, 'Hayata Dönüş' operasyonunun, darbelerin... resmî faillerinin yargılanmasının yolunu açacak bu dosyalarla meşgul edilmemesi için çağrılar yapmalıydık gazetelerimizde. Nasıl olsa devrim mahkemelerinde düreceğiz ya defterlerini.

Enerjimizi, çoluğumuzun çocuğumuzun üzerine bomba atıp, bizleri nasıl 'kafesleyeceğinin' hesabına düşen darbecilerle mücadele etmeye değil, bu planları ifşa edenleri aforoz etmeye kanalize etmeliydik. Azınlıklarımızın yaşadığı mahalleri, vapura bindikleri iskeleleri dinamitlemeye soyunanlar olduğunu duysak da

inanmamalıydık; inandırmamalıydık.

Hrant'ın ölüm yıldönümünde, Facebook'taki profil resmimize "19 Ocak'ı unutma" logosu ekleyip 'görevimizi' yerine getirirdik nasıl olsa.

Ceylan Önkol'un küçücük bedenini parçalayan bombanın sahiplerinin fütursuzluğuna ya da verdiği cezayla dört erimizin canını alan psikopatı doğuran sisteme değil, bu skandalların nasıl ortaya çıkartıldığına kafaya takmalıydık aslında.

Mottosu, Nâzım'ın o güzel şirindeki "Çocuklar öldürülmesin, şeker de yiyebilsinler" dizeleri olan devrimci dergilerimizi hatim ederek sustururduk belki vicdanımızın çığlığını.

"AKP'yi ve Gülen'i bitirme planı" yerine "yılanın kasti bize değil telaşa mahal yok" manşeti atmalıydık. Zaten burjuva demokrasisinin derdi bize mi düşmüştü? İster bitirilsin isterse kapatılsındı siyasi partiler. Düzen partilerinin cirit attığı Meclis'ten medet uman kimdi ki?

Şunun şurasında ne kalmıştı ki 12 Eylül'ün yıldönümüne? Kenan Evren'e beddua eden binlerce döviz, pankart yazacaktık daha. Hem olmuşu varken henüz plan aşamasındaki darbeyle uğraşmak da ne oluyordu değil mi canım? Doğmamış çocuğa don biçmek yakışır mıydı diyalektik bir materyaliste?

Ah ah, hele o bir gece yarısı operasyonu, asker vatandaşların da biz sözde vatandaşlar gibi suç işlediklerinde sivil mahkemelerde yargılanmalarını sağlayan yasanın Meclis'ten geçirilmesi yok mu? Hepimizi eşit kılan bu yasayı, iptal edilmesi için Anayasa Mahkemesi'ne götüren CHP'lileri, çağdaş hukuk devletimize sahip çıkmak adına omuzlarımızda taşımalıydık Ankara sokaklarında. Ama yine örgütlenemedik işte.

Mevzu ciddi sen işin dalgasındasın demeyin. Yorgun geçen gecenin sabahında yormayayım dedim afyonu patlamamışları. Sabah eğlenceliği niyetine yani; hafif. Üstelik Mevzu tekerrürse Marks bile işin 'gırgırında' bakın! "Tarih ilkinde trajedi sonrasında komedi olarak tekerrür eder" demiyor mu üstat?

Ya işte dostlar, koca bir yılı yukarıdaki anlattığım gibi davranmamız için çabalayarak geçirenler vardı aramızda. Bence bir kez daha düşünsünler. Gerçekten bunları mı istiyorlar? Bu yılı da böylesine hatalarla mı heba edecekler? Ortak olmayı sürdürecektir mi bu suçlara?

İnat etmeyin de gelin hep beraber kutlu olsun yeni yılımız işte.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendim için istemiyorsam...

Melih Altınok 05.01.2010

Tekel işçilerinin eylemi başladığından beri gazetenin Ankara bürosuna telefon yağıyor. Bürodaki arkadaşlar da sağ olsunlar, topu hep solaçığa paslıyorlar. Ahizenin öte ucunda genelde şu soru patlıyor: "Neden bizim hakkımızda yazmıyorsunuz? İşiniz gücünüz Demokratik Açılım!"

Telefonda, günlerdir Ankara'nın soğuşunda sokakta geceleleyen, gazlanan, coplanan biri olduğu için usul usul

dinliyorum. Yanıtım da kısa oluyor. "Bu gazetede her satır sizinle ilgili" diyorum. Ve ekliyorum: "Ben de her yazımda bu soruna kafa yoruyorum. Bunu da vicdani bir sorumluktan ötürü değil kendim için yapıyorum. Çünkü ben de başka bir yaşam istiyorum."

Evet, çözümü kendim için istiyorum ve bu yüzden de işin kolayına kaçıp, derdime en fazla kemoterapi kadar derman olacak klasik tedavi yöntemine teslim olmuyorum. Uyuşmak değil iyileşmek istiyorum.

Ama devrimcilerin bile klişelerde ısrarcı olduğu yani devrim istemediği bir ülkede, sarı sendikalara mahkûm olmuş işçiler neylesin? Türkiye için en 'devrimci' talepleri seslendiriyorlar:

"İşçiler kardeş, AKP kalleş."

İnanın bu tarz dünyanın en kolay muhalifliğinin tezahürüdür. Yandaşınıza faydası olmadığı gibi, karşısında olduğunuz güce de zarar vermeyen bu yöntem tam olarak statükonun istediği şeydir. Her dildeki karşılığı da mastürbasyondur.

Aslında, bugün MHP'nin tekel işçilerini parti binasında balla börekle karşılaması, CHP'li vekilin Sıhhiye'de işçilerle birlikte gaz yemesi bile, çözümün siyasal iktidara beddua okumaktan ya da yalnızca ekonomizm temelli talepleri dillendirmekten geçmediğini anlamak için yeterli.

Bir düşünün, bu ne ikiye bölünmüş bir oyundur; nasıl bir kısır döngüdür. Bırakın tekel işçilerinin yanında olmayı, MHP tarihin her döneminde, gerektiğinde cinayet bile işleyerek grevleri kıran militanların devam ettiği bir partidir. Bir dönem Türk-İş'in ağalığı görevini icra etmiş Bayram Meral'in CHP'sinin iktidar ya da iktidar ortağı olduğu dönemlerde emekçilerin halinin ne olduğu da sır değil.

E hal buyken, gözlerimizin önünde sergilenen bu parodiye ortak olmanın ve olmayanları kınamanın ne mantığı var?

Tekel işçileri, ucuz hamaset yapanların değil, kendisi için bir iş şey istemenin samimiyeti ve özverisiyle ülkenin sorunlarına kapsayıcı bir biçimde yaklaşanların yanlarında olduğunu anlamalıdır.

Düşünce pekliliğinden mustarip 'solcuların', sorunlarını, ülkenin demokratikleşmeye ve şeffaflaşmaya dair problemlerinden tecrit etmeye yönelik ajitasyonlarına gelmemeliler.

Çünkü Tekel işçileri, bugün taleplerini elde etseler bile, bu hengâme sürdükçe gerçekten yeni bir hayat kazanamayacaklar.

O halde, yalnızca Tekel işçileri için değil Türkiye'nin tüm ezilenleri için zihnen tıkıldığımız kafesten çıkmanın yolunu aramamız gerek.

İşte en azından işçi dostlarımızla birlikte üzerinde düşüneneğimiz birkaç nokta.

Ülkedeki askerî vesayet rejiminin neden olduğu sürekli teyakkuz hali, ekonomik gelişmenin yanında, sendikalaşmayı, sivil toplumun gelişmesini ve dolayısıyla siyasal katılımı sekteye uğratmıyor mu? Dolayısıyla bu bela ile uğraşmak, en az mesai bitimlerinde Sakarya'daki sendika önünde sergilenen 'sınıf kardeşliği' kadar mücadelenize katkı sağlamaz mı?

Polis, eylemlerinize acımasızca gazla, copla müdahale ettiğinde, “Habur’da teröriste gül, bize dayak” diye bağırarak ülkenizin bütünlüğüne değil, güvenle sömürüleceğiniz ve gıkınızı çıkartamayacağınız polis devletinin yekpareliğine harç kaddığınız fark etmiyor musunuz? O copun ne dini ne imanı ne de milliyeti olduğunu hâlâ anlamadınız mı?

Küreselleşme yalnızca sermayenin değil, demokrasi mücadelesinin yaygınlaşması için de nimetler sunmuyor mu? (Lütfen, yazar burada küreselleşmeye değil, enternasyonalizme güzelleme yapıyor) “Avrupa’nın komiserleri işimize karışmasın” martavallarını bırakıp, uluslararası toplumun sivil çalışma uzmanlarını Türkiye’de cirit atmaları için yüreklendirmenin zamanı değil mi? Belki böylece kâğıt üzerindeki sayının onda biri kadar üyeye sahip sendika çiftlikleri, gerçek birer sendikaya dönüşür ve sizler de hakkınızı alabilirsiniz.

Bu arada hükümetin sizlere önerdiği 800 TL’nin altı-yedi katı maaşla çalışan sendikanızın ekonomi uzmanlarınızdan (Bkz. yine Sayın Meral’in oğlu) özelleştirme maliyetleri hesaplanırken, işçilerin mağduriyetlerinin giderilmesi için önerilerde bulunacak bilimsel bir rapor hazırlamalarını da talep edebilirsiniz. Böylece elinizde dövizler dışında somut bir şeyler de olur. Gerçi, bizim gazeteden Süleyman Yaşar hemen her gün bu işi sizlerden herhangi bir ücret talep etmeden yapıyor. Ama belli ki yazılarına “Tekel işçileri yalnız değildir” başlığı atmadığı için dikkatleri çekmiyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarın bugünden kurulum

Melih Altınok 08.01.2010

O günlere bu denli özlem duyan arkadaşları dinledikçe, bir an için inanası geliyor insanın, AKP gelene dek mutlu mesut yaşadığımızı.

Acaba ben mi abartıyorum diyorum ama şöyle bir düşününce 5-10 yıl öncesini, “Âlem Pollyanna olmuş” demekten alamıyorum kendimi.

Kısa flashbackler yeterli olmalıydı aslında hipnotize olmuş zihinleri şoklatmaya. Öyle ya şunun şurasında kaç yıl öncesinden bahsediyoruz. Ama bir İñárritu filmi gibi klasik kurgunun zamanıyla oynamak şart, “Türkiye tek parti rejimine koşuyor” diyenlerin amnezisini gidermek için.

Yoksulluk, işsizlik yine diz boyuydu o günlerde de. İşçiler, memurlar, öğrenciler eylemsiz gün geçiriyorlardı. Kaç ekonomik kriz geçmişti üzerimizden değil mi? Esnaf bile tarihinde ilk kez kazan kaldırmıştı hatta bunlardan birinde. Bugün başbakanlığın önünden geçerken gördüğümüz o yüksek demir parmaklıklar, işyeri kapanan bir yurttaşın Ecevit’in üzerine yazar kasa atmasının ardından yerleştirilmişti şimdiki yerine. İntihar girişimleri bile yaşanıyor sokak ortasında.

Polis o zaman da sevgi dolu değildi bizlere karşı. Gazın, copun bini bir paraydı. Ulucanlar’da, ‘Hayata dönüş’ operasyonlarında mahkûmlar öldürölüyordu. Bugün Ergenekon Davası’ndan tutuklu bulunan İbrahim Şahin ve öbürküler, yargısız infazda skor peşindeydiler. İHD ‘imdat polis!’ hattı kurmuştu da aramıştık bizler de. Emniyet TEM’de, avukatın kuyruklu olduğunu sanan timler çalışırdı o zamanlar. Sevgili Sema Pişkinsüt Meclis’e Filistin askısıyla gelmişti hatta. İşkenceye tolerans ganiydi yani. DGM’ler vardı değil mi bir de; Nuh Meteli, Nusret

Demirağlı...

Kürtlere henüz Kürt denmiyordu o günlerde. Kürt işadamlarına, yazarlarına ve aydınlarına karşı bir süre avı başlatılmıştı, resmî ellerden çıkan gayri nizami harp fermanlarıyla. Meclis kapısından toplanıyordu Kürt vekiller. O günlerde de sınır ötesi operasyonlarda donarak, vurularak ölüyordu askerlerimiz. On yedi bine yakın faili meçhulün neredeyse tamamına yakını o karanlık 90'larda gerçekleşti biliyorsunuz değil mi?

Her sabah bir savaşın eşiğinde çıkıyorduk yataklarımızdan. Bir gün 'bacımızın' Kardak saplantısı yüzünden yüreğimiz ağzımıza geliyordu, bir gün de 'babamızın' gazıyla soluğu Suriye sınırında alıp ufka bakarak konuşan bir yeniçeri ağasının yüzünden.

Uzar gider bu liste. Yeterli değil mi? Çoktan marş almış olmalı motorlar. Aklınıza ne anılar geldi kim bilir?

Peki, o halde bu neyin telaşıdır? Neyi kaybetmekten korkuyorsunuz Allah aşkına? "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olamayalım" uyarılarının anlamı ne? O günlerde yükünü tutmuş, suyun başına kazık çakmış olanlar, bugünlerde nur yağan 'arakman' 45'likler misali, gözyaşlarıyla yâd ediyorlar da o günleri, size bize ne oluyor?

Hadi *Vatan* gazetesinin "Bakın o bile tehlikenin farkında" dercesine günlerdir gözümüze soktuğu Nuray Mert mülakatlarını anladık. Nuray Hanım müjdelenen varisliğinin hakkını veriyor. Peki ya "Kozmik odaya AKP yerleşecek" diyen Cemil Bayık'ın ağzına bakan dünün 'sözde vatandaşlarına', hâlâ hâlâ "laik düzenin teminatı ordumuz yıpratılıyor" diye hayıflanan Alevilere, "Buradan bize iktidar çıkmaz" kaygısına düşen solculara ne buyrulur?

Elbette ki tüm sorunlarımızı aştık, ekonomi tıkırında, Kürt sorunu bitti bitecek, AB ile ilişkilerimiz rayında, Batı tipi bir demokrasi seviyesine eriştik falan demiyorum. Tonla sorununuz eskiden olduğu gibi mevcut şimdi de.

Ama tek bir şey bile bugünü düne yeğ tutmaya yeter de artar bile bence. İlk kez muktedirlerden hesap sormanın eşiğine bu denli yaklaştık. Yıllardır bizi aşağılayan, döven, işkence yapan, katleden ve dokunulmazlıkları Allah kelamı sayılan zalimler savunma konumunda. Ve tarihin hiçbir döneminde rastlamadığımız şekilde siyasal iktidar, ürkekçe de olsa tavrını müesses nizamdan yana değil halktan, demokrasiden yana koyuyor. Ki bence bunu hangi motivasyonla yaptığının zerre kadar önemi yok. Sadece bu hamle bile, bugünün şahane olmadığını ama dünden de kötü olmadığını savlamaya yetmez mi sizce de?

Radikalliğinize halel getirmemek için "yetmez" diyorsanız da, size yakışan dünden değil gelecekte medet ummaktır; yarın için çalışmaktır.

Günlerdir aramaların sürdüğü kontrgerilla üssünün önünde demokrasi nöbetlerine durmak, yarın için en ideal yatırım olabilir mesela. Gerçekten, neden olmasın? İnanın 1 Mayıs 77'de kontrgerilla tarafından katledilen yoldaşları anmak için Taksim Anıtı'nın önündeki parkta sabahlamaktan daha devrimci bir eylem olur bu.

Bırakın yitip giden düne, dün mutlu olanlar, ona sahip olanlar ağıt yaksın. Sahi nasıldı o marş: "Yarını bugünden kuracaksın, o senin tarihin olacak!"

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram değil seyran değil...

Melih Altınok 12.01.2010

"Kendim için istemiyorsam" isimli yazımda özetle, Tekel işçilerinin eylemlerini yalnızca ekonomizm temelinde değil, ancak demokratik açılım sürecine destek olan ve askerî vesayet sistemine karşı çıkan daha kapsayıcı bir perspektifle şekillendirmeleri halinde başarıya ulaşacaklarını savlamıştım.

Yani sendikal mücadele yaklaşımları içinde güçlü bir etkisi olan Marksist argümanları dillendirmiştim. Normal koşullarda bu yazının işçileri ve solcuları değil, statükocuları rahatsız etmesi gerekir, değil mi? Çünkü yazıda, süregelen teslimiyetçi sendikal mücadeleye karşı emekçilerin lehine bir sonuç için radikal alternatifler öneriliyordu.

Gelin görün ki bu yazının ardından, "ya sev ya Sevr" noktasına gelen ve her nasılsa 'komünist' adını alan malum grup, bir tekel işçisinin bana yazdığını ama nedense 'onlara' gönderdiğini iddia ettikleri 'meşhur' mektubu tedavüle soktular. Çeşitli ortamlarda bu metni yayarak işçileri kışkırtmayı çalışıyorlar. Serdar Akinan gibi ulusalcı tipler de son derece düzeysiz bir üslupla, benim üzerimden, bu süreci özgürlükçü bir perspektife sahip tüm sola karşı bir linç haline dönüştürmek için cansiperane çabalyorlar.

Mektubun ve mektup üzerinden yapılan yorumların hiçbirinde sistemli ideolojik bir eleştirinin olmadığını tahmin edersiniz. Tek söylenen "*Taraf*'ta yazan sözde bir Marksist, işçilere akıl veremez. Dönek vs."

Emekçilerin haklı tarihsel mücadelelerini kazanması için amentülerin dışına çıkıp alternatifler üzerine kafa yoran sosyalistlerin aforoz edilmesi, bunların yerine de bugüne değin emek mücadelesinde hep sermayenin ve statükonun yanında yer almış olanların, sırf işin içinde AKP var diye "eylem güzeli" kesilenlerin ikame edilmeye çalışılması, işçiler için büyük bir tehlike arz ediyor.

Bir düşünün, daha dün köşesinden orduyu göreve çağıran Emin Çölaşan niçin Türk-İş'in merkezine gider ve işçilere desteğini sunar? Bugüne kadar en naif demokratik eylemleri ve örgütleri hedef gösteren Çölaşan'ın bu davranışını nasıl okumak gerekir?

Çok fazla söze gerek yok. Zira yanıt ortada. Çölaşan ve diğer statükocu saz arkadaşları, hedef AKP hükümeti olduğu için işçi dostu kesildiler. MHP ve CHP'nin de söz konusu eylemi desteklemesinin tek nedeni bu.

Dikkat edin, bu çevrelerin tekel işçilerine verdikleri destek siyasal iktidar eleştirisinin dışında hiçbir alanda sürmüyor.

Grevleri, boykotları yalnızca siyasal iktidara kinin kusulduğu kısır bir zemine indirgemeye çalışıyorlar. Bu etkinliklerin içerisine, içe kapanmacı, militarist, barış ve demokrasi karşıtı söylemleri sokmaya çalışıyorlar.

Daha somut konuşalım. Çünkü su çok bulandırıldı. Bugün Türkiye'de sendikaların bir işyerinde örgütlenebilmesi için işçilerin yüzde 50'sinden bir fazlasının sendikaya üye olması gerekiyor. Peki, o "emek düşmanı, sermaye müttefiki, bölücü" AB bakan sendikalaşma için Türkiye'ye ne öneriyor. "Bu oranı düşürün yüzde 30'a indirin" diyor. Yani sendikalaşmanın önünü açıyor. İşçi eylemlerindeki tüm tepkinin kanalizasyonuna çalışıldığı hükümet de AB müzakerelerinde fasıllardan birinin içerisinde yer alan bu değişikliği yapmak için adım atıyor. Sendikalara şeffaflaşmayı öneriyor. (Bkz. Pelin Cengiz. 10.01.2010/ *Taraf*)

Tablo buyken, sendikal mücadelenin gelişmesi için AB desteğinin öneminin altını çizmek, sarı sendikaları ve sendika ağalarını eleştirmek, milyarlarca dolarımızı ve özgürlüklerimizi midesine indiren savaş ve darbe komplocularının yargıya hesap vermelerinin, tüm halkın yanında emekçilerin de çıkarına olduğunu söylemek

nasıl liberallik ya da işbirlikçilik olabilir anlayamıyorum.

Emek mücadelesini ülkenin ve dünyanın diğer sorunlarından tecrit ederek yalnızca siyasal iktidarla mücadeleye ve ekonomizme indirgemek işçi sınıfına karşı kurulmuş bir komplonun ayağıdır. Bu çaba, sendikayı, müesses nizamın bekası için görevini layıkıyla gören bir DİA'ya (Devletin ideolojik aygıtı) çevirmek içindir. Bu oyuna dahil olmak da dünyanın en basit işidir.

İşçiler, tıpkı savaşın olağanüstü ve kapalı atmosferinin karanlığında pis işlerini sürdürdükleri için barıştan korkan şahinler gibi, emek mücadelesinin yükselmesinden ödleri kopan faşistlerin ve statükocuların sahte desteğinin, ancak ve ancak sorunlarının müzminleşmesine yarayacağını görmeliler.

“Bayram değil seyran değil, grevleri kıran, işçileri katleden, Türk Metal gibi sendikaları finansman sağlamak için çiftliğe çeviren Ergenekon muhafızları niçin yanibaşımızda bitti” diye sormalılar. Bu kara propagandaya payanda olan “ulusalcı komünistlere” ise boş vermeliler. Onlar çoktan, Marks’ın dediği gibi, kemirici eleştiride uzmanlaşmış farelere havale edildiler bile.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sol nere, gelenek nere

Melih Altınok 15.01.2010

Şimdilerde pek kullanılmıyor ama, yan yana gelmesi mantıksız olan kavramlar karşısında “Bilmem ne nere, Selanik nere” derlerdi eskiden. Bugün Türkiye’de değişimi ve dönüşümü ihanet sayan solun bir kesiminin ‘gelenek’ kavramıyla olan sıkı fıkı dostluğuna şahit oldukça bu vecize düşüyor aklıma. Sol nere, gelenek nere!

Sol gelenek ya da gelenekçi sol. Hele şunu dinleyin: devrimci sol geleneği...

Ne yalan söyleyeyim, az kullanmadım bu kalıpları. Şimdi durup düşünüyorum da devrimin, değişimin bir geleneği olduğuna inanıyormuşum demek. Bu kavramlarla en iyi ihtimalle devrimin nasıl gerçekleştirileceğine dair metotlarda ısrarı kastediyor olsak bile yine de ortada bir sakatlık olduğu aşikâr değil mi?

Zira değiştirmek istediğiniz sistem sürekli değişecek ve siz onun karşısında değişmez ilkeler üzerine yemin edeceksiniz, bunun adı da devrimcilik olacak. Kusura bakmayın ama bu bana, her çekilişte numaraları değişen sayısal lotoyu tutturmak için, her hafta aynı numaralara oynayan bir emekliyi hatırlatıyor. İhtimal trilyonda bir; devrim şansa havale yani. Şans konusundaki meşhur nasihati de atlamayalım değil mi: Şansınızı arttırmak istiyorsanız şansınızı denemeyin.

Durun hemen kızmayın. Devrim ancak sayısal lotoda kazanmak kadar bir ihtimaldir demiyorum. Bilakis farkında olmadan böyle bir algı yaratanları eleştiriyorum. Zira ben devrimin tarihsel bir zorunluluk olduğunu düşünüyorum hâlâ.

Buna uygun olarak da hakça, adil, demokratik devrimin nasıl mümkün olabileceği üzerine kafa yoruyorum. Sovyetlerdeki deneyimi bir veri olarak inceliyorum elbette; hakkını da veriyorum. Ama asgari IQ’ya sahip bir olarak ne Ekim devrimindeki koşullarda yaşadığımızı düşünüyorum ne de devrimi gerçekleştiren Lenin’in örgütü gibi bir yapının hayalini kuruyorum. Mao’nun uzun yürüyüşü, Che ve gerillalarının Batista’yı devirishi...

için de aynı şeyi söyleyebilirim.

İşte bu nedenle adını zikrettiğim devrimlerin, 70'lerde Türkiye'deki yansımalarının iktidar tanımlarını, örgütleniş tarzlarını ya da söylemlerini geleneğim diye sahiplenmiyorum.

Söyleyin Allah aşkına, insanın aklını ve bilincini bir kenara koymadan bunu yapması mümkün mü zaten?

Mahir Çayan'ın coşkısına ve cesaretine büyük saygı duyuyorum mesela. Gelin görün ki, onun politikleşmiş askerî savaş stratejisine (PASS) uygun olarak, 'oligarşiye' vurdukça, kitlelerin başlardaki tepkisinin zamanla desteğe dönüşeceğine dair öngörüsünü bugün için gerçekçi bulmuyorum.

İşkencede lime lime edilen İbrahim Kaypakkaya'nın azmi ve kahramanlığı önünde eğiliyorum. Ama köylülerin ağırlıkta olduğu bir örgütlülüğün yurdun çeşitli yerlerinde kuracağı bir birinden bağımsız kızıl üslerin zamanla birleşip iktidarı 'parça parça' kurması fikrini ancak Tolkien'in yüzük kardeşliği kadar inandırıcı buluyorum. Değişmesini istediğim sistemin "patronağa" devleti olduğunyuysa hiç mi hiç sanmıyorum.

Keza Deniz Gezmiş. Hayallerinin insaniliğinden şüphe etmiyorum. Ama devrimin, Nurhak dağlarında kurmaya çalıştığı öğrencilerden müteşekkil halk kurtuluş ordusunun değil, ancak kentlerdeki silahsız ezilenlerin birlikteliğinin eseri olacağı kanaatindeyim

Peki, o dönemlerde tahayyül edilmesi bile imkânsız olan kürselleşmeyi bilmeyen, tankıyla topuyla ülkeleri işgal eden emperyalizmin bugünkü formunu görseler düşüp bayılacaklarını bildiğim, kapitalizmin Türk filmlerinde Hulusi Kentmen'in canlandırdığı fabrikatörleri bile köleleştirdiği 2010 Türkiye'sinde ve dünyasında, dünden kalan bir geleneğe ilişemeyenlerde midir suç?

Oysa bir kurtulsak dünün cenderesinden, gelecek için gelenekten medet ummaktan, inanın hem asık suratlarımız şenlenecek hem de bilinçlerimiz kanatlanacak. İşte o zaman göreceğiz mutlaka, gözlerimizin önünde gürül gürül akan dünyayı.

Mesela, Seattle'de karşısında saf tutukları küreselleşmenin nimetlerinden yararlanıp, internet üzerinde binlerce otonom grubu yan yana getirip sokağa taşıyan örgütlülüğün bugünün devrimciliği olduğunu...

Başka? Irak harekâtı için Meclis'te tezkere görüşülürken, solcusuyla, İslamcısıyla Ankara'nın sokaklarını işgal edip tezkereyi çöpe attıran savaş karşıtlığının, anti-militaristliğin, isyanın âlâsına denk düştüğünü...

Hrant'ın cenazesinde sel olup akan on binleri biraraya getiren sivil toplum aktivistlerinin, çağın 68 ruhunun bayraktarlığını yaptığını...

Darbeye karşı ortak bir pankart arkasında yürüyen, üstelik de yatay örgütlenen Türbanlı, eşcinsel, Ermeni, Kürt, Türk kardeşliğinin çağın devrimci örgüt prototipi olduğu gerçeğini...

Son söz, bulanmadan donmadan akan bir devrimcinin olsun: "Ne kadar söz varsa düne ait, şimdi yeni şeyler söylemek lazım."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hassas hassasiyetler ve entelektüel

Melih Altınok 19.01.2010

Entelektüelin, egemen söylem karşısında eleştirel bir noktada konumlanması gerektiğine sanırım kimsenin itirazı olmaz.

Ancak, entelektüelin bu görevini ifa ederken, belli ifade alışkanlıklarının egemenliği altında olan muhalif siyasal dile hapsolma ihtimalini de gözardı etmemesi gerekiyor. Zira George Orwell'ın 'dilin çürümesi' olarak tanımladığı klişeler, aşınmış metaforlar ve bayatlamış kullanımlar eleştirel düşünceyi tehlikeli şekilde sınırlandırıyor. Onu makul muhalefetin kısır döngüsüne gömüyor.

Yine Orwell'ın yerinde ifadesiyle, bu durumda zihin uyuşup pasifleşirken, bir süpermarketteki fon müziği etkisi yaratan dil de bilincin üzerini kaplayıp onu düşünce ve duyguları incelemekten, edilgin bir biçimde kabul etmeye ayartıyor.

Bugün gerek Türk ve gerekse de Kürt sol siyasetinde etkin olan kutuplara hâkim olan siyasi dil de büyük oranda çürümüş bir dil. Bu 'ana dile' histerik bir bağlılık sergileyen muhalefet, tıpkı karşısında mücadele etme iddiasında olduğu sistem gibi, klişelerin korunaklı limanından bir fersah bile açılmaya cesaret edemiyor.

Yanıt tek olduğu gibi, çözüm yolu da biricik ya, kutsal devrimci değerlerin cevap anahtarınca doğrulanmayan her türlü aykırı görüş, özgün doğaçlama, hata kabul ediliyor. Dahası tekten seçmeli bu sınavdan çakanın gözü, kötü notun yanında 'sınıftan' atılmakla da korkutuluyor.

Tekel işçilerinin eylemi tartışılırken alternatif çözüm önerilerinde mi bulundunuz? Vay halinize. O adamlar Ankara'nın soğuşunda donarken, viskinizi yudumladığınız sıcak salonlardan dillendirdiğiniz Marksist önermeler sizin olsun. Yüreklere hop ettiren on numara janjanlı sloganlar şurada dururken, yapısal çözümlerle işleri olmaz. "Şikâyet etme oy kullan" der kapıyı gösteriverirler.

Geçen cumaünkü yazısında Kurtuluş Tayiz'in de bahsettiği gibi, Kürt sorununun yegâne çözümünün, ağır aksak da olsa Cumhuriyet tarihinde ilk kez adımlar atan siyasal iktidarın tasfiyesinden geçtiği şeklindeki 'derin' söylemi mi eleştirdiniz? İki değil bütün dünya halklarının düşmanısınız. Ve hatta Türk gazetesisinizdir. PKK'yı tasfiye edip yerine, Allah korusun, içerisinde Türk demokratlarının da bulunacağı demokratik ve sol bir yapıyı ikame etmeye çalışanın önde gidenisinizdir.

Kısacası, bugün statükonun ve sağdan soldan müttefiklerinin 'makul entelektüel'i, tekerlemeden farksız kalıplaşmış önermeleri tekrarlayan dilli bir kuştan başka bir şey değil.

İşçi sınıfının mücadelesinde Ankara ayazının dışındaki etkenlerin varlığını, yüzlerce yıllık evrensel sendika deneyimini, Marksizmi falan mevzubahis yapmadan şakiyan bir bülbül mesela...

Ya da PKK ve DTP içerisinde, onlarca yıllık mücadeleyi barış ve çözüm için değil de, sanki yalnızca tasfiye edilmemek için yürütenlere sesini çıkartmayan, örgütlülüklerindeki gestapovari uygulamaları görmezden gelen, hele hele Kürt değilse ağzını bile açmayan bir papağan...

Sonra...

Sonra, entelektüeli toplumsal kesimlerde bir uzlaşma oluşturacak genel simgeleri yaratan biri değil, bu simgeleri sorgulayan, kutsal sayılan gelenek ve değerlerin ikiyüzlülüğünü, ırkçılığını, cinsiyetçiliğini teşhir eden, hiçbir fikir ayrılığına tahammülleri olmayan kutsal metin gardiyanlarıyla mücadeleden çekinmeyen kişi olarak tanımlayan Edward Said'den dem vuracaksınız.

Sartre'ın kimi zaman 'devrimci değerler' denen kutsallıkları yerden yere vurmasını sağlayan 'vicdanına' güzellemeler düzeceksiniz.

Eleştirilmekten, hitap ettiği kitlenin nezdinde popülarlığını yitirmekten korkan entelektüel değil, olsa olsa hassasiyet sarrafıdır. Duygusal dalgalanmaları ellerini ovuşturarak bekler. Punduna getirdiğinde de zaaflarından yakaladığı ezilenlerin hassasiyetlerini ucuza kapatır. Sorsanız, tek sermayesi vicdanıdır. Oysa bizler biliriz ki cesareti olmayanın kapısını çalmaz vicdan.

19 Ocakta ne olmuştu? Kişisel pozisyonu için değil hakikat için çalışan, 'cemaatten' aforoz edilmeyi göze alıp ezber bozan cesur ve vicdan sahibi bir entelektüel, resmî yetkililerin sevk ve idaresindeki bir suikasta kurban gitti.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Militarizmle ve 'harp oyunları' mücadele eylem planı

Melih Altınok 22.01.2010

Demokrasisi bir yaşındaki kadar toy, ceberutluğu 87 yaşındaki gibi keskin cumhuriyetin tarihine 27 Mayıs'ı, 12 Mart'ı, 12 Eylül'ü, 28 Şubat'ı, 27 Nisan'ı ve sayısız darbe teşebbüsünü sığdırmış bir kurum...

Özden Örnek'in Darbe Günlükleri'ni, AKP'yi ve Gülen'i Bitirme Planı'nı, Kafes Operasyon Planı'nı... ve derken Balyoz Harekât Planı'nı hazırlayan bir organizasyon...

Devletin savcılarının iddianamelerinin yanı sıra resmî kayıt ve raporlara geçen gerçekleştirilmiş işkenceler, cinayetler, suikastlar, provokasyonlar, takipler...

Ve tüm deliller kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortalığa saçılmışken, darbe planı değil bunlar bir tatbikatın senaryosuydu diye açıklama yapan general. Ya, 'Harp oyunu'ymuş!

Dünyada değil, Türkiye'de adı bunca suça ve şaibeye karışmış başka bir kurum var mı ki hâlâ faaliyette ve üstelik de 'egemen' olsun?

Mesela Tapu Kadastro Müdürlüğü. Bu kurumun yüksek bürokratları bazı memurlarla birlikte, bırakın vatandaşların canına kıymayı, maddi çıkar elde etmek için bir suç örgütü kursaydı, sizce akıbetleri ne olurdu? Kurumdan yüksek bir bürokrat, televizyonlara çıkıp kirli çamaşırlarını ortaya döken gazeteyi ve en yüksek amiri olan Başbakan'ı 'uyarabilir' miydi?

Peki, tablo bu kadar netken niçin, bu yapının şeffaflaşması, en azından hukuk ve anayasa sınırları içerisinde çalışan bir kurum olması talebi, geniş kesimlerce dillendirilen meşru bir söylem olamıyor? Neden, bu mücadele yalnızca bir gazetenin ve komplekslerinden arınıp yan yana gelebilmiş bir avuç 'tehlikenin farkında' olan demokratların sırtında.

Tamam, günlerdir bu gazetede okuyoruz. Köşe yazarlarından, siyasilerden, sivil bürokratlardan, profesörlerden destekçileri, işbirlikçileri var bu örgütlenmenin.

Haklısınız, dünyanın en büyük şirketleri arasında yer alan iktisadi örgütlenmesiyle finansman sorunu yaşamayan bir dev karşımızdaki.

Elbette bir milyona yakın silahlı adamı da var; Allah korusun!

Ama dünyanın her ülkesinde darbeciler son derce ayrıntılı planlarla hareket ederler, güçlüdürler, organizedirler. Fakat pek az ülkede orduların halkına karşı girdiği bu alçakça kalkışmalar, bizdeki gibi kurumsallaşmıştır ve süreklilik arz eder.

Bence bu paradoks, yeni bin yıl sahnesine umut vadeden bir aktör olarak çıkan dünyadaki çağdaşlarıyla yakınlaşmak kaygısı taşıyan Türkiye'deki özgürlükçü sol ve demokrat hareketin temel problemi olmalı.

Nasıl anti militarist bir konsensüs sağlanabileceğinin ve bu uzlaşının toplumun geniş kesimlerince sahiplenebilecek teorik ve pratik bir mücadele sathının argümanları üzerine kafa yormalı.

Böylelikle, Foucault'nun "büyük zindan" ya da Weber'in "çelik gibi sert kabuk" şeklinde tanımladığı askerî itaatin içselleştirildiği mekanizmanın kodları ikna edici ve sonuç verici bir şekilde deşifre edilebilir.

Zira askeri eleştiri, ancak, şiddetin skandallaştırılmasından ya da barış çağrıları yapmaktan öteye geçtiğinde askerî itaat üretiminin de eleştirisi olabilir.

Askerî itaat üretim sosyolojisi ve tarihi üzerine kum havuzunun dışına çıkan alternatif araştırmalarıyla tanıdığımız Ulrich Bröckling'in bu konu hakkındaki önerisine bir göz atalım:

"Makine benzetmesi –vicdani retten ordu grevine kadar- savaş aygıtını durdurmayı ya da en azından frenlemeyi amaçlayan muhalif pratiğin modellerini de desteklemeli. İtaatkârlığın yıkılışını hâlâ dışlilerin arasına kum kaçması metaforuyla ya da enerji krizi örneğiyle (Düşünün ki savaş çıktı ve kimse savaşa gitmiyor!) algılayan bir ordu eleştirisi, nesnelliğini çoktan yitirmiştir. Ordu eleştirisi yapılacaksa, ortaya hiçbir sonuç koymaksızın bilgisayar kıyamete kadar en yüksek randımanda çalıştıracak bir bilgisayar virüsü, belki de çağdaş bir benzetme olabilecektir."

Muhteşem bir çıkış noktası değil mi sizce de?

Mükemmel bir iş ortaya çıkartıp Balyoz Harekât Planı'nı tüm çıplaklığıyla ortaya çıkartan *Taraf*'ın önümüzdeki günlerde de tefrika edeceği veriler eşliğinde, militarizmle ve darbelerle mücadele eylem planını konuşmaya devam edelim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anormalleşip normalleşmeli

Melih Altınok 26.01.2010

Darbe planlarının vaka-i âdiyeden sayılmadığı gerçek bir demokrasiye kavuşmak için, bu utanç vesikalarının ifşa edilmesi şart elbette. Ama içine tıklandığı 'kafeste' sağlığını yitiren gerçeklik algımızın sorgulanması da elzem.

Çünkü normal bir ülkede yaşamıyoruz. Haksız mıyım? Bir bakın;

Camileri bombalanacak Müslümanlar nerede?

Yasal partileri terör örgütleri arasında sayılan ÖDP'liler, EMEP'liler... niçin bu kadar sessiz?

Yakın tarihimizdeki provokasyonlarda, adı dokuza çıkmış örgütlere havale edilen terör eylemlerinde ve iç savaşta yakınlarını kaybeden, mağdur edilen yüz binler hâlâ niçin 'davranmıyorlar?'

Darbe yandaşı olarak planlarda yer alan gazeteciler, adlarının hangi kirli işlere bulaştırılmaya çalışıldığının ortaya çıkartılmasına yardımcı olan gazete yerine, kendilerini kirli emellerine alet eden darbecilere ne zaman bulaşacaklar?..

Evet, normal koşulların hâkim olduğu bir ülke olsak, faillerinin bile varlığını inkâr edemediği bu deliller, yeri yerinden oynatmaya yeter de artardı.

Ama olmuyor işte. Yine bitiyeniklerinin peşindeler, sayısız darbeye ve muhtıraya bizzat şahit olmuş halkımız, aydınlarımız, solcularımız, demokratlarımız.

Neden? Çünkü yıllardır öylesine sistematik bir propagandayla hipnotize edildik ki, ülkece kolektif bir delilik hali yaşıyoruz.

Şemdinli'de bir kitap evine bomba atan JİTEM'ci astsubay suçüstü yakalanıyor. Olayın görüntüleri yayımlanıyor. Devletin savcısı suç mahallinde iddiaları destekler nitelikte delilleri topluyor. Tatbikat da yapılıyor. Ama birileri acaba diyor. Acaba?..

Balyoz Harekât Planı... Ses kayıtları, krokiler, sicil numaraları eşliğinde verilen isimler ortada. Hazırlayanlar bile kabul ediyor. Üstelik düzmece oldukları iddia edilmesin diye tüm materyaller devletin savcılarına teslim edilmiş. Ne var ki soruyorlar: Acaba?..

Hangi birini sayalım. Son birkaç yılda Türkiye'de ortaya çıkartılan darbe girişimi planları, bırakın bir kurumun hesap vermesini sağlamayı, paylaşırsanız AB üyesi en az on ülkede devrimlere neden olurdu.

Bizse hâlâ acabalardan müteşekkil agnostizm manifestolarıyla meşgulüz.

Bu acabalar gerçek bilgiye ulaşmak için şart olan şüpheciliğin ifadesi falan değil. Düpedüz paranoya işareti!

Zira sonuca ulaşmamızı sağlayan deliller iddialardan ibaret değil. Her biri duyu organlarımızla algıladığımız, varlığına dair karinelerin deneyimlerimizce de desteklendiği somut veriler.

Geçen cuma bu acayip durumu aşmak için, yeni bir muhalifliğin argümanları üzerine kafa yormak gerektiğini savlamıştım. Geçen birkaç gün zarfında, Balyoz Harekât Planı'nı umursamayan sol gazeteleri ve diğer muhalif grupları gördükçe, bunun gerçekten şart olduğuna daha çok kani oldum.

Etkilere uygun tepkiler vermek için, normalliğin anormal sayıldığı bugünkü atmosferde anormallikte ısrarcı olup havayı normalleştirmeliyiz.

Devlet aygıtının açık baskılarının yanında, medya, akademi, sendika, siyasi partiler gibi ideolojik aygıtların bangır bangır yaptığı propagandaya karşı kimi zaman ret ve inkârı da gözardı etmeyen bir karşı atak gerekiyor bize.

Nüfusunun yüzde ellisi 29 yaşın altında olan bir ülke burası. Manipülasyonu kırmak için popüler rol modelleri bile kullanmayı tartışabilecek özgür bir perspektife ihtiyacımız var.

Asker bir toplum yaratmanın olmazsa olmazı erkek egemen güç ilişkilerini yeniden yeniden üreten geleneklere, söylemlere, sloganlara, örgütlülük pratiklerine saldıracak cesaret bize lazım olan.

Karnından konuşmayan, devrimci bir muhalefet...

Yoksa darbe sabahı kurulacak darağaçlarında boynumuza yağlı ilmik geçirilip son sözümüz sorulduğunda da acabadan başka bir söz gelmeyecek aklımıza.

Şakir Eczacıbaşı'nı kaybettik. Vakti zamanında darbecilerin karşısına cesurca dikilip, bizlere İstanbul Film Festivali'ni armağan eden Eczacıbaşı, en değerli entelektüellerimizdendi. Toprağı bol olsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Strateji ve taktik

Melih Altınok 29.01.2010

Başarılı kamuoyu yoklamalarıyla tanınan Adil Gür *Taraf*'tan Neşe Düzel'e verdiği mülakatta, sıkıntılarına rağmen seçmenin alternatifsizlikten AKP'ye yöneldiğini söyledi.

AKP'nin alternatifi olmasa da, bir MC (milliyetçi cephe) hükümetinin kurulması ihtimalini düşünerek, umarım seçmenin bu 'yanlış bilinci' biraz daha sürer diyorum; üstelik de evelemeden gevelemeden.

Peki, niçin sırtımın sıvazlanmasına yarayacak klişelerde ısrarcı olmanın huzurunu ve hamasi sol söylemleri dillendirmenin popülaritesini terk edip 'yaramazlık' yapıyorum sizce?

Kişisel bir nedeni yok. Zira hazineden beslenen organik aydınlardan biri değilim, (pardon bazılarının –düşünün ona bile- liberal solcu dediği Gramsci'ye atıfta bulundum ama) ancak çalıştığı sürece karnını doyuran adamlardanım. Yani ne iktidarların bekası umurumdadır ne de iktidarların ne yapacağı kestirilemeyen benim gibi uyumsuzlarla işi olur.

Derdim cephe mücadelelerinin yerini çoktan mevzi savaşına bıraktığı, hareket edebilme olanağının ve inisiyatifinin yegâne güç olduğu bir çağda, olduğu yere mihlanmayı tutarlık sayıp komikleşmemek. Tavşan değil, insanım. Gözüme tutulan ışık karşısında düşünebilme ve yürüyebilme yetisine sahibim.

Dolayısıyla milliyetçi ve militarist statükoyla mücadelede, bir Haşhaşi gibi şahadet ya da feda motivasyonlarından ziyade, strateji ve taktikleri gözardı etmeyen bir perspektifi benimserim.

Demokrasiyi, Hitler'in **Mein Kampf**'ında tanımladığı gibi "yıkıcı akımların çoğalma sahası olarak" tanımlayıp ondan ürken laik elitlerin ve milliyetçilerin iktidarındansa, bu kavramı gizli hedefleri için bile olsa (ki öyle olduğunu düşünmüyorum) hâkim kılmaya çalışan bir hükümeti yeğlerim.

Askerlere sivil yargının yolunu açan yasayı Anayasa Mahkemesi'ne götürüp iptal ettiren CHP'nin değil, hukuk devletin olmazsa olmazı bu kanunu çıkartmak için çabalayan AKP'nin arkasında dururum.

IMF ile anlaşıp aldığı parayla kriz lobisini fonlamamak için direnen hükümeti, "demek ki başka yerden para buldular" şeklindeki senaryolarla eleştirenlerin antikapitalistliğinden elbette ki şüphe duyarım.

"Bacası tütmeyen evden valileri sorumlu tutarız" diyebilen bir parti karşısında, "sosyal yardımlar sistematikleştirilsin ve daha da arttırılsın" demek yerine "devletin kaynaklarını çarçur ediyorsunuz" diye çıkan zihniyetin sosyalliğine de halkçılığına da güler geçerim.

E o halde ne yapmalı?

"Kartaca yıkılmalıdır" mantığıyla, devrimci mücadeleyi yalnızca siyasal iktidara muhalefete indirgeyen ve bu yaklaşımın sonucu olarak militarizmle ve milliyetçilikle arasındaki mesafeyi kısaltan bir noktada da mı konumlanmalı?

Yoksa Ekim Devrimi'nde Genelkurmay Başkanı Kornilov'a darbe çağrısı yapan Başbakan Kerensky'nin sivil iktidarını bile 'desteklemenin' devrimci bir görev olduğunu ve somut durumu değerlendirmek gerektiğini söyleyen Lenin'e şöyle bir kulak mı vermeli:

"Şu an Kerensky'ye karşı doğrudan cephe almamamız gerek. Ona karşı dolaylı, yani Kornilov'a karşı giderek daha aktif, gerçekten devrimci bir savaş yürütülmesi talebini öne çıkarmalıyız."

Elbette aydınlatıcı olsa da, bugün solcuların ve demokratların reflekslerinin referansı 100 yıl önce çok farklı koşullarda geliştirilen bir politika olamaz. Ama bu argümana ihtiyaç duyuyorum. Zira Marksizm ya da Leninizm adına devrimci önermeleri mahkûm etmeye soyunan cenah bu dilden anlıyor ancak.

Hülasa, bugün için devrimci görev, solun, özgürlüklerin ve doğal olarak demokrasinin kurumsallaşması için elzem olan atmosferin korunmasıdır. Yoksa ehvenişer mantığıyla darbecilere ve muhalefete yedeklenmek değil.

Bugünkü iktidara karşı yürüttüğümüz daha fazla açılım talebini içeren muhalefet basamağından, süreci sıfırlayan bir MC hükümetini ilk adımı atması için yüreklendirme noktasına gerilemek istemiyorsak eğer, bu bakış açısını gözardı etmemeliyiz.

Evet, AKP'ye oy verin falan diyen yok. Ama MC muhalefetiyle bunca muhabbettin de inanın hiç âlemi yok.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sağına sarımsak soluna soğan

Melih Altınok 02.02.2010

CHP'li Kemal Kılıçdaroğlu Ankara'daki bir toplantıda "Türkiye'de CHP dışındaki sol öldü. Sol yok, sağımız güçlü bu yüzden sağa doğru gidiyoruz. Çünkü oy alacağız, kimden alacağız" dedi.

Sağ kulağa sol elle dokunmak anlamına gelen bu yaklaşım, CHP'nin bir açılımı olarak değerlendirildiğine göre, demek ki bazı çevrelerde CHP'nin bugüne değin tavizsizce sol politikalara sahip çıktığı ve buna uygun söylemleri dillendirdiği kanısı hâkim.

Önce, Kılıçdaroğlu'nun sağ-muhafazakâr seçmen olarak tanımladığı vatandaşların, CHP'nin itibar etmediği bugüne kadar ki politikaları nelerdi, hatırlayalım.

Partinin Genel Başkanı Deniz Baykal'ın açık açık Ergenekon'un avukatlığını üstlenmesi, darbecileri sahiplenmesi mi?

CHP'lilerin, sosyal devletin olmazsa olmazı sosyal yardımları 'sadaka' olarak nitelendirmesi ve bu yardımlardan yararlanan yoksulları "Oyunu satan onursuzlar" olarak görmesi mi?

Askerlere sivil yargının yolunu açan yasayı Anayasa Mahkemesi'ne götürüp iptal ettirmeleri mi?

Birleşik Kıbrıs perspektifi karşısında taksimi savunmaları, dış politikadaki komşularla sıfır sorun şiarını 'eksen kayması' olarak yorumlamaları mı?

Demokratik Açılım'ı 'bölünme projesi' olarak tanımlamaları ya da Dersim Katliamı'na güzellmeler düzmeleri

mi?

İşte sağa doğru açılacağını ilan eden sosyal demokrat CHP'nin son yıllara damgasına vuran somut birkaç politikası. Ve açıkça gördüğümüz üzere CHP bu sağ politikaların bayraktarlığını yapmasına karşın sağdan oy alamadı. AKP ise söz konusu başlıklardaki demokrat-sol tutumuyla sağ-muhafazakâr seçmeni kendisine çekti.

Evet, CHP'nin sağ ve sol tanımlarında ciddi bir sorun olduğu aşikâr.

Bir defa, hâlâ sağ seçmenin oyuna sağ göstererek talip olunacağı noktasındalar. Çünkü Türkiye'deki seçmen profilinin nevi şahsına münhasır bir yapı arz ettiğinin farkında bile değiller.

Bunca deneyime rağmen, bu ülkede sağ seçmenin, evrensel kriterlere göre sağda tanımlanan politikaları sahiplense de 'sol' partiye oy vermediğini, özgürlükçü ve demokrat rotayı izleyenlere yöneldiğini görmüyorlar. Tek parti rejimine tepkinin yükselttiği Demokrat Parti ya da darbe sonrası ANAP'ın seçim başarısı örnekleri şuracıkta duruyor.

İşin diğer boyutuysa, CHP'nin hangi yöne olursa olsun değişim konusundaki bilindik tavrı.

Sizce, son dönemde CHP'de "çok ciddi bir değişim yaşanacak" mottosuyla pohpohlanan ve tamamen Baykal tasdikli olan hareketliliğin, yukarıda saydığım temel politikalarda radikal bir değişime yol açması ihtimali var mı?

CHP, TSK mensuplarının ve ailelerinin çoğunluğunu oluşturduğu kentli elit tabanının uykularını kaçırarak böylesi bir değişimi göze alıp sağda gördüğü sol politikalara yaklaşabilir mi?

Hal buyken, CHP açılımlarının, en fazla birkaç tesettürlü yurttaşa altı ok rozeti takılması ya da partinin vitrinine yaşar Nuri Öztürk benzeri isimlerin çıkartılması dışında bir değişimle sonuçlanmasını beklemek ham hayal gibi görünüyor bana.

Gün gibi ortada olan bu tabloya karşın, CHP'nin, Kılıçdaroğlu'nun son çıkışı ya da Gürsel Tekin'in seçim dönemindeki benzer ataklarıyla tıklandığı kaptan çıkıp evrensel sola yaklaşacağına ve AKP'den rol çalacağına dair ümitlenen iyi niyetli solcular artık kendilerine gelmelidir.

Türkiye'de demokratik sol bir alternatifin güçlenmesini talep eden sola düşen, İdris Küçükömer'in "Türkiye'de sol sağdır sağ soldur" şeklindeki meşhur önermesinin ışığında bu sosyolojik gerçeği değerlendirmek bence. Yeni sol parti girişimi de bu noktayı gözardı etmemeli.

AKP'nin hayrındansa CHP'nin şerri teranesinde ısrarcı olanlar varsa da kendilerine başlıktaki yöntemi tavsiye ederim.

Çiçek çocukları ve gerçeklerinin gardiyanları

Melih Altınok 05.02.2010

Varlığından, bir Ergenekon sanığının aranması sayesinde haberdar olduğumuz Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'ndeki (MGSB) tehdit başlıklarının değiştirilmesi gündemde.

Ancak konu şimdiden irticanın (ne demekse) MGSB'den çıkartılması ihtimaline takılıp kalmış durumda. AKP'nin 'gizli hedefi' doğrultusunda kendi 'tehdidine' iltimas geçeceği türünden komplo teorileri havada uçuşuyor.

Elbette ki bu açılım, söz konusu belgede bugüne değin yer alan bölücülük, yıkıcılık ve irtica gibi muğlâk tehditlerden herhangi birinin çıkartılmasından ibaret olacaksa, sonuna kadar eleştirilmeyi hak eder.

Fakat devlet aklının toplum aklına üstün gelmesinin ürünü olan EMASYA benzeri özel harp taktiklerine zemin oluşturan ve bugüne değin tartışılması tabu olan MGSB gibi bir utanç vesikasının gündeme alınması şansını, makbul ve makûs tehditler eksenindeki siğ perspektifle heba etmemek gerek değil mi?

İkınmadan sıkınmadan "Ne MGSB ne de tehdit" diye haykırmalı.

Tamam, "Başka bir dünya mümkün" sloganının, sol tarafından bile hayal yaftası yapıştırılarak değersizleştirildiği bir atmosferde soluyoruz. Ancak bu durum, solun ve demokratların, Nihat Genç'in dişi versiyonu zatın siyaset biliminin Nuh Nebî'den kalma klasik devlet teorilerinden dem vurup, "tehditsiz devlet talebinde bulunmanın bohem havalarındaki çiçek çocuklarına yakışacak bir öneridir" şeklindeki tesbitinin dümen suyuna girmemizi gerektirmiyor.

Zira aynı zamanda akademisyen de olan bu kişinin ve benzeri kanaat önderlerinin, devlet olmanın gereği olarak sundukları 'tehditsiz yaşayamayan paranoyak milli güvenlik algısı' tüm dünyada bırakın solu ve demokratları, muhafazakârlarca bile sorgulanıyor.

İşte Türkiye örneği. Kendini muhafazakâr olarak tanımlayan iktidar partisi sanal tehditlere göre halkına karşı örgütlenen devlet algısını eleştiriyor. "Biz kurulu ya da kurulmakta olan tabuları yıkmak için geldik" diyor ve EMASYA'yı kaldırıyor. Onu eleştiren sol-demokrat etiketli bazı aydınlarsa, "Kurumsallıktan şikâyet etmeyelim. Güvenlik istiyorsak devletin tehdit saptaması –yani üretmesi- normaldir" diyorlar.

Güya Marksist kuramın türevlerine ait sularda kulaç atıyorlar ya, o halde Marks'ı hatırlamanın zamanıdır. Ne diyordu usta: "İdeolojiler doğallaştırır, tarihselleştirir, sonsuzlaştırır."

Onların ideolojisine göre de;

Resmî belgelerinde iç tehdidi tanımlayan, bunu deklere eden ve bu konsepti uygun şekilde (tabii ki halkına karşı) örgütlenen devlet doğaldır.

Devletin bu varoluşsal refleksinin şekillendirdiği ideoloji, tarihsel gelişmenin mantıksal sonucudur.

Doğal olduğu ve tarihsel olarak doğal duruma erişildiği için de devletin bu ideolojisi ilelebet böyle kalacaktır.

Oysa biliyoruz ki, periyodik olarak, vatandaşlarını inançlarından, etnik aidiyetlerinden, düşüncelerinden ve hatta yaşam tarzlarından ötürü düşman ilan etmeden de son derece güvenli ve müreffeh bir şekilde varlığını sürdüren devletler var. Kapıkule'den öteye başını sokmuş biri, gündelik yaşamda bile, bazılarını ütopya olarak görünen bu dünyayı hissedebilir.

Evet, başka bir devlet mümkün. Akli başında Batı demokrasilerindeki gibi, devlet pekâlâ, temel metinlerinde tanımlamadan ve bütün baş alım fiyatları gibi ilan etmeden de varlığına karşı tehditlerle, terörle mücadele edebilir. Kolluk kuvvetlerini ya da istihbarat teşkilatlarını, somut tehditlere karşı görevlendirebilir. Tehlikelere karşı uzun ve kısa vadeli polisiye stratejiler ve taktikler geliştirebilir. Ancak bunu devlet örgütlenmesine ve temel politikasına zemin haline dönüştürmez.

Ama tabii ki, Sartre'ın dediği gibi, doğası gereği özgürlüğe mahkûm olan insanoğlunun en doğal talepleriyle "bohem çiçek çocuklarının hayalleri" diye... geçen ceberut devletin yasaklarının yılmaz muhafızları, kör olmuş gözleriyle bu gerçeği göremezler. Hoş, görseler de dillendiremezler ya, o ayrı konu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Huzur isyanda

Melih Altınok 09.02.2010

Zamanında dünyayı kasıp kavuran 68'in devrimci ruhunu özgürlükçü rock kültüründen ve tabii ki müziğinden ayrı düşünemiyorum.

Sartre'ın da aralarında olduğu gençlerin Sorbonne işgallinden enstantaneleri ya da Washington'da Vietnam savaşını protesto eden on binlerin görüntüleri, Pink Floyd'un, Doors'un isyankâr parçalarından ayrı düşmüyor aklıma.

Belki herkesten çok onların eseri, barış ve özgürlük için isyan etmenin bir gençlik klasiği olması.

Dönemin rock yıldızlarının biyografileri bakın. Her biri rüzgâr gibi geçen ömürlerine nice devrimler sığdırdılar. Tıpkı Ursula K. Le Guin'in dediği gibi, kendileri devrim oldular her biri: Jim Morrison, Jimi Hendrix ya da John Lenon...

Savaşa karşı konserler veren, eylemlerde konuşan, sivil itaatsizlik bildirimleri yazan, değişim için kanı kaynayan devrimci gençlere tercüman olan rockerlar.

Sonrasında gelsin özgürlükçü, eşitlikçi, sol bir gençlik hareketi. Ve tıpkı felsefesini de özümstedikleri müzik türünün adına uygun olarak yaşadıkları zamanı ve coğrafyayı gümbür gümbür sallayan gençlerin yarattığı devrimci pratiklerle dolu bir tarihin üzerine kurulmuş demokratik bir ülke.

Bizde ise durum biraz farklıdır bildiğiniz üzere. Bu ülkede rock yıldızları itidal telkin ederler gençlere. Bazen sığ

sularda resmî söyleme ve statükoya ilişmeden çevrecilik yaparlar. Ya da en fazla hassas barometreleriyle saptadıkları yükselen popüler muhalefete uygun klişeleri dillendirirler.

Başka kimse kalmamış gibi polis günlerinde konser verir, kazanılan savaşların yıldönümlerini kutlamak için halk konserlerinde sahne alırlar.

Bu satırları yazarken dinlediğim Bulutsuzluk Özlemi'nin "Acil demokrasi" diye bağırın solistin yaptığı gibi, müziklerine can veren isyan ruhunu, yeri geldiğinde statükonun bekasını korumaya memur edilmiş parti üyeliğiyle takas edenler de vardır aralarında.

İşte bu yüzden, şarkılarındaki sıra dışı sözleri ve ritimleriyle gençlerin sevgilisi olan Teoman'ın, başka bir memlekette ancak rutin sayılabilecek darbecilerle ilgili sözleri şaşkınlıkla karşılanır bu acayip ülkede.

Oysa asi parçalarıyla yüreklerimizi hop hop ettiren rock grubu Duman'ın solisti Kaan Tangöze'nin, bir sabah sanki o coşkulu şarkılar hiç söylenmemiş, o konserlerdeki isyan bir mizansenmiş gibi saçlarını üç numaraya vurdurup paşa paşa askere gitmesine kimsecikler şaşırmaz. Nasılsa Rocker Kaan'ın yavaş yavaş eski haline doğru uzayan saçları "Emret komutanım" diye haykırdığı askerlik anılarını da örtecektir. Sonra hep birlikte sallarsınız o saçları konserlerinde.

Sahi bir tane bile 'meşhur' vicdani retçisinin olmadığı bir ülkedir değil mi Türkiye?

Ruhlarının gıdasını üreten sanatçıların Ahmet Özhanlaştığı bir memlekette gençler de pır pır atan yüreklerine onuncu yıl marşıyla gem vururlar, başak ne yapacaklar ki.

Muhafazakâr kesimlerin, gençliğin nereye varacağı kestirilemeyen hoyratlığından çekinmesi ve 'disiplinsiz' akımlardan hazzetmemesi kendi içerisinde tutarlı bir tavidir da, solun bu asi gençlik kültürüne olan mesafesine ne buyrulur?

Ağabeylerimizin nitelendirmesiyle "küçük burjuva zaafalarının yüceltildiği başına buruk ezgiler" değil "halkının değerlerine ters düşmeyen" disiplinli marşlar eşlik etmelidir gençliğin coşkusuna.

Gün doğduğunda hep birlikte uyanılmalı, uygun adımla yürünüp nizami şekilde siperlere dayanılmalıdır mesela... Öyle önüne gelen duvarı yıkmak gibi anarşist tutumların yeri yoktur devrimci şarkılarımızda. Maazallah yıkılan duvar bir köy enstitüsüne ait olabilir.

Sosyolojik yaş çizelgelerini bir daha gözden geçirmemiz gerekiyor artık. Enerjisiyle övündüğümüz gençlerimizi muhafazakâr yaşlılara taş çıkartacak kadar büyütmeyi başardınız çünkü. Sanatçılarımız da 'müşteri' profilini buna göre düzenlemeliler mutlaka. Zira isyanın üstüne yangın battaniyesi gibi çöreklenen itidal çağrılarıyla on yılda on milyonlarca ihtiyar yarattınız her yaştan.

Bütün her zaman yanlıştır

Melih Altınok 12.02.2010

Somut olayları ya da olguları kendi sınırları içinde değerlendirmekte zorlanıyoruz. Birçok gelişme büyük siyasetin karmaşık dehlizlerinde yitip gidiyor. Elde kalansa yüzeysel önermesi malum bütüne dair çıkarsamalar oluyor çoğu zaman.

Dolmuşlara ayakta yolcu alınmaması gibi doğrudan gündelik yaşam kalitemizi ilgilendiren bir düzenleme bile, AB reformları dahilinde Türk hükümetine önerilen bir madde olduğu için, emperyalizm tartışmalarına meze olabiliyor.

Asla önceden çekilmiş hazır kıyma almayan bilinçli tüketici, hükümetin gıda sağlığı reformuyla bu özel talebini bir standarda dönüştürmesi karşısında, 'Küçük esnafı bitirmeyi amaçlayan vahşi kapitalizmi' lanetlemek için balkonuna bayrak asmaktan geri durmuyor.

Devletin ideolojik aygıtları (okul, din, siyasi parti, aile, sendika vs.) marifetiyle biçimlendirilen kolektif bilinçaltımızın tezahürü bu 'şaşıklık' halinin bugünden yarına 'tedavi' edilmesini beklemek kuşkusuz ki hayal.

Ancak cin bir kere şişeden çıktı. Nekahet dönemi belki uzun sürecek ama en azından iyileşme eğrisinin eksi değerlere doğru alçalmayacağını söyleyebiliriz.

Bir defa, muktedirler, her ne kadar biatleri mutlaklaşsa da destekçilerinin sayısının artmadığını fark ediyorlar. Bugüne değin kıytırık çitlerle ayrı düşürmeyi başardıkları yurttaşların kafalarının üzerinde beliren "acaba" balonlarının iplerinin birbirine dolandığını ürkerek izliyorlar. Basit yalanlarla ve klişe bahanelerle statükoyu eskiden olduğu gibi rahatça devam ettiremeyeceklerini idrak etmeye başladılar.

Fakat bu olumlu gidişe ivme kazandırmak şart. Zira son dönemlerde yükselişe geçen eğrinin bugün vardığı noktada, bu alaca karanlıkta uzun süre duraklamamak lazım. Aksi halde geçiş sürecinin karmaşık ruh hali müzminleşecek, doğal olarak da taleplerimizi elde etme kararlılığımız azalacak.

Bunun için hareket etme basireti göstermek zorundayız. Şimdiye dek muhalefette durduğumuz mevzilerin, konumunu özgür irademizle saptadığımız noktalar değil de, kendilerini gözleyeceğimiz görüş açılarını hesaba katan muktedirlerce içine yerleştirildiğimiz mezarlarımız olabileceğini tartışmaya başlamalıyız.

Bu açılım memur edildiğimiz tepkilerin cenderesinden kurtulmamızı, beylik genellemeleri terk edip sorunları bağlamı içerisinde ele alacak bir perspektife kavuşmamızı sağlayacak.

Evet, buna gerçekten ihtiyacımız var. Çünkü Adorno'nun dediği gibi "Hayat en çok bir bütün halini aldığı zaman sahteleşiyor". Karşılaştığımız sorunları, ideolojimizin genel çerçevesinden değerlendirdiğimizde, gerçek bir teferruat dönüşebiliyor.

Bakın, sınıf çelişkisi dışında "Peki ya kimlik" deme cüreti gösterenleri hain ilan eden solun bir kesimi, Danıştay'ın on binlerce meslek liseliyi (ki içlerinde imam hatiplilerinin oranı yüzde 10'dur) mağdur eden ka(s)t sayı iptalini, ideolojisinin öğütücü bütün çerçevesinden baktığı için alkışlayabiliyor.

Oysa çocuklarını meslek lisesine gönderen ailelerin büyük çoğunluğunun, solun devrimin motoru diye umut bağladığı, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olamayan 'sınıfın' mensupları olduğu gerçeği gün gibi ortada duruyor.

Alın size sınıf çelişkisinin dik alası! Anlamakta zorlananlar, Che ve arkadaşlarının Batista'yı devirirken, sınıf çelişkisine inanç kotası koyup koymadığını araştırabilirler mesela.

Ya, çevrenin merkeze tazyikinden ödü kopan statükonun, solun dindarlara karşı (belirlediği) reflekslerinden yararlanıp, kendilerini yedeklemesine göz yuman 'devrimciler' var bu ülkede. Genel'in kör ettiği gözleriyle sınıfını el sayan 'solcular' geziyor aramızda.

Anlıyorum, bir su damlasının buharlaşmasında bile sonsuz faktörün etkin olduğu anbean genişleyen evrenin karmaşıklığında genelin kucağında huzuru bulmayı seçmek cazip olabilir. Ama ne olur varoluşun ezici ağırlığı karşısındaki kaçışlarınızı devrimci çözüm reçetesi olarak etiketleyip, koskoca bir halkın değişime dair iradesini manipüle etmeye çalışmayın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Benim Kâbem emek değil

Melih Altınok 16.02.2010

Dinlerin, insanın varoluşuna kafa yorup 'sapmasını' engellemek için, aklını ve bedenini meşgul edecek çalışma gibi aktivitelere güzellmeler düzmeleri son derece tutarlı bir politika.

Bu yüzden İslam'dan tutun da Budizm'e kadar hemen hemen her inanç sisteminde ibadetle eşdeğer tutulur çalışma. Muhammed Peygamberin, yol kenarında boş boş otururken görmezlikten gelerek yanından geçtiği bir adama, dönüşte adam sadece elindeki çomakla toprağı çiziktirdiği için, yani bir iş yapıyor diye, selam vermesi işte bu yüzdendir. Max Weber de *Kapitalizmin Ruhu* ve *Protestan Ahlakı* isimli kitabında, "Günahkârsan bile çalışarak cennet varabilirsin" şeklinde özetlenebilecek önermeyi ustaca gerekçelendirir.

Bireyin kendine yabancılaşıp köleleşmesini, müesses nizamın bekası için elzem sayan faşizm gibi ideolojilerse çalışmayı milli bir görev sayarlar. Bu yüzden Auschwitz'in girişinde kocaman harflerle "Arbeit Macht Frei" (çalışmak özgürleştirir) yazar.

Biliyorum "Peki ya komünizm" diyorsunuz. Meraklanmayın, bir Türk gibi yemeğin etini sona sakladım yine. Sindire sindire çiğneyeceğim, Stalinizm'de ya da Maoizm'de şahit olduğumuz üzere koca toplumları işçi ordularına çevirmeye çalışan bu ideolojinin pratiklerini.

Zira Tanrı, vatan ya da ulus gibi kavramlar için değil doğrudan insanın mutluluğu için var olan siyasi, ekonomik ve toplumsal bir öğretinin, çalışma gibi bir mecburiyeti fetişleştirmesinin ölümcül bir çelişki olduğu kanaatindeyim.

Aslında komünist mücadelenin en eski ve temel talebinin çalışma süresinin kısılması ve nihayetinde asgari seviyeye çekilmesi olduğunu hatırlatıp bu bahsi kapatmak mümkün. Kaldı ki Marks *Kapital*'de de açık açık "Gerçekte özgürlük âlemi ancak, zorunluluk ve dünyevi kaygılar tarafından dayatılan emeğin bittiği yerde fiilen başlar" diyor.

Gelin görün ki bugün, komünizmin ana çıkış noktalarından biri olan bu 'aksiyom', tıpkı hastalığı ilerlemiş bir cüzamlının suratında sırtan yarasız satır gibi anormal karşılanıyor, dahası anarşist bir sapma muamelesi görüyor.

Haber için Sakarya Caddesi'ndeki Tekel işçilerinin yanına her gittiğimde bu konu düşüyor aklıma. Naylon barakalarda işçilerle fotoğraf çektiren, volta atıp zaman zaman da birkaç slogan patlatan 'solcuları' izlerken, Hac farızasını yerine getiren, şeytan taşıyan dindarlar geliyor aklıma. Ne yapacaksınız, Kâbeniz emek olunca, solcu da olsanız başka türlü gelmiyor elinizden.

Sonrasında da Serdar Akinan ya da Banu Avar gibi neo-faşistlerin, Tekel işçileri için sergiledikleri duygusal hezeyanlar, ücretli kölelerin gördükleri angarya karşılığında daha fazla ekonomik ve sosyal kazanım elde etmeleri için soğukkanlı metotları dillendiren sosyalistlerin tutumlarına yeğleniyor.

Ama hava puslu olsa da, mücadelenin rasyonalize olması için, emek mevzuundaki saplantılarımızla da yüzleşmemiz şart.

Öncelikle, insanın doğasına aykırı zorunlu bir etkinlikte harcadığı beden ya da kafa gücü, temel hakkı olan yaşamak için katlandığı bir angarya, niçin kutsal olsun ki diye sorabilmeliyiz?

İnsanın ancak zorunlu olduğu için çalıştığını, ideal olanın, teknolojinin insanın daha az çalışması için geliştirilmesi hedefi olduğunu hatırlamalıyız. Demokratik ve eşitlikçi bir organizasyonun, bu gelişim sonucunda elde edilen zenginliği paylaştırabileceği ve mümkün olduğunca az çalışarak vakit 'artıran' insanın da kendisini 'gerçekleştirerek' mutlu mesut yaşayabileceği ihtimalini konuşabilmeliyiz.

Çok çalışarak makul koşullarda yaşadığımız bir memleket için değil, olabildiğince az çalışarak en iyi yaşam standartlara erişilmesi perspektifiyle, bugünü iyileştirmeye çalışmak alternatifine yoğunlaşmalıyız. Hatta artık, Türkiye solu için büyük ancak evrensel sol için küçük bir adım olan tembellik hakkını falan da gündeme almamız bence.

Hırsından tırnaklarını yiyen sosyalist maskeli ücretli köle komisyoncularına verdiğim rahatsızlığı muhteşem bir İspanyol atasözüyle perçinleyeyim: "Çalışmak insanın değerli vaktini boşa harcamasıdır."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki halkın da dostu

Melih Altınok 19.02.2010

Memleketin solcuları ve demokratları bugüne değin Kürtlerin mücadelelerini desteklediler.

Başka türlü davranmazlardı da. Diyarbakır'da olduğu gibi tabutluklarda akıl almaz zulümlere maruz kalan, köyleri yakılıp yıkılan, bırakın siyaset yapmalarını dilleri, şarkıları ve bayramları bile yasaklanan bir halktı Kürtler. Batıdaki solcuların, demokratların, yoksulların, azınlıkların, kadınların, eşcinsellerin... yaşadığı sıkıntıların katbekat fazlasını çekmişlerdi; çekiyorlar da.

Ancak Kürt siyaseti, çok değil on yıl öncesiyile kıyaslanamayacak bir mesafe kat etti. Meclis'te grupları ve yüze yakın belediyeleri var. Dahası eşit yurttaşlık talepleri siyasal iktidar nezdinde bile meşru ve haklı görülüyor. Kabul edelim, tüm bunlar azımsanacak gelişmeler değil.

Evet, Kürtler bu işi büyük oranda başardılar. Ancak PKK çizgisindeki Kürt siyaseti, savaş koşullarının bir nebze de olsa mazur kıldığı antidemokratik hareket tarzından taviz vermemekte kararlı görünüyor.

Biliyorsunuz, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir'in, iki KCK'lı tarafından sorgulanmasına ait olduğu iddia edilen ses kayıtları ortalıkta geziyor. Kayıtlarda, KCK'nın, hakkında verdiği hüküm Baydemir'in yüzüne okunuyor. Örgütün tebliğcileri bununla da yetinmiyorlar. İçlerinden aynı zamanda Baydemir'in başkanlığını yürüttüğü belediyenin işçisi olanı, başkanına tehditvârî nasihatlerde de bulunuyor.

Doğrudur, belki bu kayıtlar Baydemir'in iddia ettiği gibi hakikaten düzmecedir. Ama Cem Yılmaz'ın dediği gibi "Hepimiz cips yiyen insanlarız, birbirimizi kandırmayalım." Örgütün, komiserleri aracılığıyla seçilmiş BDP'li vekiller ve belediye başkanları üzerinde açık baskı kurduğuna dair daha pek çok somut olay var. Üstelik dahası da mevcut.

Siyaset yapması yasayla, komplolarla olmazsa da silahla engellenen bir hareket bugün bölgede makul bulmadığı politik faaliyetlere açıkça fiili müdahalede bulunuyor.

Anadili dahi yasaklanan bir halkın haklarının peşinde olduğu iddiasındaki bir örgütlenme, doğu illerinde din ekseninde yan yana gelen sivil toplum örgütlerinin ve bunların temsilcilerinin özgürlüklerini gasp edip, elitist laiklere ve orduya "burada laikliğin teminatı biziz" mesajı vermekten geri durmuyor.

Sayırsız aydını, yazarı, sanatçısı gerek devlet eliyle gerekse taşeronlar aracılığıyla yargısız infazlara kurban gitmiş Kürtlerin özgürleşmesi için var olduğunu söyleyen bir örgütlenme, politbürosunun onayı dışında kelam etme cüreti gösterenleri 'hain' ilan edip infazlar yapabiliyor. Ya da daha basitinden, siyaset yapma tarzına dair en naif eleştirilerin sahiplerini bile ahlaksız bir üslupla tehdit ediyor. Gazetecileri, yazarları tıpkı karşısında mücadele ettiği muktedirler gibi andıçlıyor.

Ama bu ülkenin demokratları, karnından konuşan, bireysel konumunun bekasını korumak uğruna vicdanına ket vurup şirinlik muskaları döktüren, statükodan kaçarken bir başka hegemonyaya ilişenlerden ibaret değil yalnızca.

On yıllardır mağdur edilmiş bir toplumun örgütlü ve görünen temsilcilerinin mücadelesini zalimlik etsinler, mağrur olsunlar diye desteklemediğimizi söyleyeceğiz tabii ki.

Seçtiğimiz siyasilerini JİTEM sorguladığında ya da Hizbullah 'mahkemelerine' çıkardığında isyan ettiyse,

Diyarbakır Belediye Başkanımız örgüt tarafından yargılandığında da “Demokratlar rahatsız” diyeceğiz illa ki.

KCK operasyonu kisvesi adı altında silahı alternatif olarak görmekten, göstermekten vazgeçip yasal siyasete kanalize olanların tasfiye edilmesi karşısında “KCK’ya değil açılıma darbe” diye yazabildiysek, örgütün siyasete müdahalesine ve siyasetleri tasfiye girişimlerine de karşı durağız elbette.

Ne olursunuz, “mazeretimiz var, ezilen ulusuz” diye başlamayın yine. Hiçbir ulvi ülkü ya da ödenen bedel, eleştiriden azade kılamaz muhatabını; hele hele devrimci olma iddiasındaysanız, hiç ama hiç şansınız yoktur.

Naçizane tavsiyemdir: Mazeret arzuhalciliğini terk edip çuvaldızı tutan elinizi korkak alıştırmayın ki, “biliriz iki halkın da dostudur” desinler.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhalefet tekeli

Melih Altınok 23.02.2010

Solun bir kesimi, bugüne değin dillendirdiği marjinal olarak nitelendirilen taleplerinin yaygınlık kazanmaya başlamasından adeta rahatsızlık duyuyor.

Bu yüzden, dün Cumhuriyet tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir şekilde, aralarında İbrahim Fırtına gibi bir türlü dokunulamayan emekli ve muvazzaf yüksek rütbeli subayların gözaltına alınmasının arkasında duran siyasi iradeyi açıkça düşman ilan ediyorlar.

Başbakan’ın davetiyle katıldığı toplantıda “Demokratik açılım yapılıyor ama bir yandan Kürt siyasetçiler, belediye başkanları gözaltına alınıyor” diyen pop şarkıcısı Hakan Peker’i tebrik edemiyorlar.

Yıllardır özgürlüklerin üzerinde ceberut devletin keskin kılıcını fütursuzca sallayan yargının içinden çıkan Osman Can gibi devrimci hukuk adamlarının demokratik-halkçı söylemlerini alkışlamıyorlar.

Sivas Katliamı’nda yaşamını yitiren yurttaşlara “Durun kalabalıklar diyemediğimiz için bizi affedin” diye seslenen, Sevgililer Günü’nü Batman’daki Kürt yaşlılarıyla kutlama güzelliği gösteren Genç Siviller’i, aralarında dindarlar var diye içlerine sindiremiyorlar.

Darbe karşıtlığını Kenan Evren’e lanet okumanın ötesine taşıyıp, andıçlanmayı, yargılanmayı göze alarak militarizmin karşısına dikilme cesareti gösteren liberal demokratların altında buzağı arıyorlar.

Her seferinde de argümanları aynı: Takiye yapıyorlar!

Buna inanmıyorum ama hadi farz edelim ki, öyle olsun. Peki, daha ne istiyorsunuz diye sormazlar mı adama?

Öyle ya takiyeye niçin başvurulur? Toplumun genelinde kabul gören değerlere sahip çıkıyor görünüp, destek sağlamak için değil mi?

Yukarıda saydığım somut olaylara aklınıza gelenleri de katıp bir düşünün o halde. Solun yıllardır uğrunda mücadele verdiği radikal barış, adalet ve demokrasi söylemi, siyasal iktidarın, apolitik kesimlerin, hukukçuların, dindarların ve demokrat liberallerin 'takiyesi' olmuşsa bu kaygılanacak bir durum mudur Allah aşkına?

Memlekette, takdir toplamak için solun evrensel değerlerine sahip çıkmak şart olmuşsa niçin sevinemiyorsunuz?

Geçtiğimiz pazar IRA barışının mimarlarından Lord John Alderdice Ankara'da bir seminerde deneyimlerini bizlerle paylaştı. Alderdice'in konuşmasının ardından söz sırası bana gelince yukarıda dillendirdiğim görüşleri içeren kısa bir konuşma yaptım. Özetle şunları söyledim:

"Muhafiflerin, statükonun, 30 yıldır süren savaşın müsebbibi olan devlet kanadının edimlerini eleştirme noktasında bir sorunu yok. Bu eleştirilerin dahil olduğu muhalefet süreci sayesinde azımsanamayacak kazanımlar da elde edildi. Ancak sorunun mağdurlar cephesinde, bu kazanımlardan adeta rahatsızlık duyanlar var. Çözüm ortamına yaklaşılmasını, siyasetlerinin bekasına karşı bir tehdit olarak algılıyorlar. Ve bu halleriyle de barışa en az karşı taraf kadar tehdit oluşturuyorlar. Statükoyu sağıyla soluyla konuşmadan, bir özeleştiri vermeden sağlıklı bir sonuca ulaşmamız mümkün değil."

Tahmin edeceğiniz üzere, bu sözler, konuşmacı olan kimi katılımcılar tarafından pek de hoş karşılanmadı. Hatta benden sonra söz alan bölge vekillerinden Muttalip Özbek'in "Bu sorunu yaşayamayan ve hiç bedel ödemeyenler sorunla çok ilgilenir hale gelmiş; bu da hoşuma gitmiyor" şeklindeki sözlerini en az Lord Alderdice kadar üzerime alındım ve de üzuldüm.

Olsun, derdim, Edward Said'in de eleştirdiği entelektüel tipi gibi, ne insanları teskin etmek ne konsensüs yaratmak. Şükür, Yasemin Çongar'ın tanımladığı 'simetri hastalığını' atlatalı da epey oluyor. Yaşanan acıları, ödenen bedelleri elbette ki gözardı etmiyorum. Ancak, mağduriyet dilinin gizemli çekiliciliğine kapılanların muhalefet tekeli korumak için çözümünden feragat eden yaklaşımlarını onaylamam da mümkün değil.

Çözüm için değil tasfiye olmamak için çalışanların ve muhaliflik payesini bile paylaşmakta bu denli hasis olanların iktidar olma ihtimali çok düşük olsa da, uykularımı kaçırıyor doğrusu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genelkurmay Başkanı neyin başı

Melih Altınok 26.02.2010

CHP'li Onur Öymen, geçtiğimiz günlerde Brüksel'deki bir toplantıda, Avrupa Parlamentosu Türkiye Raportörü Ria Oomen-Ruijten'i, Türkiye'de siyasal iktidarın orduyu tasfiye etmek için sistematik bir kampanya

yürüttüğüne ikna etmek için çabalıyordu.

Öymen'in ağzından "pireyi deve yapıyorsunuz canım" anlamına gelen şu sözler dökülüyordu:

"Sekiz yıl içinde TBMM'den askerlerin tavsiyesi ile bir yasa dahi kabul edilmedi"

Ruijten'in bu sözler üzerine gözlerinden okunan şaşkınlık bile, Öymen'in dehşet verici mantığına yeterli bir yanıtı ama yine dayanamayıp konuştu Ruijten, bir çocuğa anlatır gibi:

"Bir de bu olacak mıydı? Bu olacak iş değil."

Evet, normalin ne olduğunu unutmamış bünyeler için bu tarz konuşmaları dinlemek de onlara karşılık vermek de züldür.

Ama bıkkınlar yan yana gelip arzu ettiğimiz yaşamı kuracağımız ütopya coğrafyalara doğru 'uzun yürüyüşe' çıkamayacağımıza göre, tıpkı Batı demokrasilerindeki yurttaşlar gibi, generallerin soyağaçlarının umurumuzda bile olmayacağı bir ülke için mücadele edeceğiz.

Bunun için de unutulmuş normallikleri anımsatmaktan imtina etmeyeceğiz. Aksi halde inanın, bugün olduğu gibi refleksler düzleminde süren bu didişme boğar bizi.

Bakın, bu satırları yazdığım saatlerde Cumhurbaşkanlığı'ndaki üçlü zirve sonuçlandı. Gül, Başbakan Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı Başbuğ görüşmesinin ardından "Kurumlarımızın yıpranmaması için herkesin sorumluluk bilinciyle hareket etmesi gerektiği..." şeklinde sade suya tirit bir açıklama yapıldı.

Ortada bize göre anormal bir durum yok değil mi?

Söz konusu görüşmenin toplumdaki gerginliği gidermesine dair temennilerle oyalandığımıza, temel soruna, yani ülkedeki siyasi gelişmelerle ilgili bir toplantıda, Genelkurmay Başkanı'nın ne işi olduğu üzerine kafa yormadığımıza göre öyle. Yoksa uzlaşmaya kurban ettiğimiz mantığı raftan indirip hep bir ağızdan şu temel sorularla sıkıştırdık muhataplarını:

Devletin zirvesinin biraraya gelip gidermeyi amaçladığı gerginliğin kaynağı, iddia edildiği gibi toplumda mıdır yoksa anayasada tanımlanan sınırlarını aşır Yasama'nın ve Yürütme'nin görevini fiilen üstlenmeye soyunan ve bir milyona yakın silahlı adamı olan kurumda mı?

Cumhurbaşkanı Gül'ün devletin en tepesindeki isim olması hasebiyle gelişmelerden haberdar olmak için böyle bir toplantı düzenlemesi doğaldır. Yürütmenin başındaki Başbakan Erdoğan'ın da sorumluluğu gereği burada yer alması normaldir. Peki, Genelkurmay Başkanı'nın bu hiyerarşideki yeri nedir? Sayın Başbuğ'un üstünde, onun edimlerinden sorumlu olan kimse yok mudur? Kendisi, yıllardır açıkça mustarip olduğumuz askerî vesayeti önemsemeyip, sivil vesayetten (ne demekse) kaygılanan kesimleri temsilen mi oradadır, yoksa 'adamlarının' gözüne alınmasının hesabını soran bir şef olarak mı zirveye iştirak etmiştir?

Soruyu basitleştirelim. Hani eskilerin dediği gibi, Cumhurbaşkanı cumhuriyetin, Başbakan siyasal iktidarın başıdır da, Genelkurmay Başkanı bir demokratik hukuk devletinde neyin başıdır?

Sayın Ruijten umarım bu yazıyı okumaz. Yoksa Öymen'in sözleri karşısında gelip yüzüne kurulan şaşkınlık eşliğinde bana da bir temel mantık dersi verir mutlaka. "Ne diyorsun çocuk sen" der. "Koskoca sütunu ta Montesquieu' nun yıllar önce çözdüğü bir probleme ayırarak heba etmişsin. Devletin ve medyanın büyüklerinin bunları bilmediğini nasıl düşünürsün?"

Bayan Ruijten haklı ama biz kuvvetler ayrılığı ilkesinin öznelerinin fiilen hava, kara ve deniz diye tanımlandığı az gelişmiş bir ülkenin geri kalmış yazarlarıyız. Bizim ülkemizde silahlı adamları gözaltına alınan bir yapının lideri, anayasal kurumlarca teskin edilmezse Allah korusun fena şeyler olur. Ne yapalım işte, akıl tutulması ikliminin hüküm sürdüğü ülkemizde işe Big Bang'den başlarız bizler de. Ve biliyor musunuz Sayın Ruijten, bu üslup son derece de marjinal karşılanır bizim illerde. İnanmıyorsanız gelecek tepkileri ve mailleri size yönlendireyim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulusal solun çağdaş ülkü ocakları

Melih Altınok 05.03.2010

BDP İstanbul Milletvekili Ufuk Uras geçen salı bu sütunda duyurduğum vaadini dün yerine getirdi. Meclis'te, Nur Sertel döneminde İstanbul Üniversitesi'nde kurulan ikna odalarında sorgulandıkları iddia edilen öğrencilerle birlikte bir basın toplantısı düzenledi.

Önce, basın açıklamasının ardından görüştüğüm dönemin mağdur öğrencilerinden Kadriye Birinci'ye kulak verelim:

"Kayıt günü okula gittiğimizde diğer öğrenciler gibi ben de sıraya girdim. 20-21 yaşlarında, üzerlerinde Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD) yazan yelekler giymiş gençler koridorlarda geziyorlardı. Bunlardan biri yanıma gelerek 'Bu şekilde sıraya giremezsiniz' dedi. Şaşkınlıkla 'Niçin' dedim. Başımdaki örtüyü işaret etti. Buna hakkı olmadığını söylediğimde de, bu kişinin talimatıyla üniversitenin güvenlik görevlileri devreye girdiler."

Çağdaş yaşamın milisleri Kadriye gibi türbanlı öğrencileri üç dört kişilik ikna odalarına yöneltmişler. Bu odalarda öğrenciler, başlarını açacaklarını taahhüt eden belgeleri imzalamaya zorlanmışlar. Odalardaki görevliler, türbanlı öğrencilerin yaşam felsefelerini ve inançlarını aşağılayan bir propaganda yapmayı da ihmal etmemişler. Öğrenciler sözünü ettikleri taahhütnamelerin orijinalini de basına dağıttılar.

Sonrası malumunuz. Yüzlerce öğrenci, çiğnenen onurlarını da yanlarına alıp evlerine dönmüşler.

Aslında buraya denk anlattıklarım, henüz on iki on üç yıl öncesine ait taze anılar olduğu için hepimizin anımsaması gereken olaylar değil mi? Yoksa Nazi Almanyası'ndan falan söz etmiyoruz.

Ama belli ki basın toplantısı sırasında söz alan Ankaralı 'çağdaş solcu' meslektaşlarımdan 28 Şubat'ın utanç tablolarından biri olan bu olaylardan haberleri yokmuş(!)

Toplantı sırasında basın mensuplarının mağdurlara ve kalıpları kırıp gerçek bir demokrat gibi bu organizasyonu gerçekleştiren Ufuk Uras'a yönelttikleri tepkiyi görmeyi isterdim.

Başka bir olay olsa, bir siyasi aleyhinde ortaya atılan en mantık dışı delilsiz iddiaları bile manşete taşıyacak kadar hassas olan bu arkadaşlar, nedense o anda sorguç rolüne soyunuverdiler. Sorular birbirini ardına geldi:

"Madem birbirinizi tanımıyorsunuz Sayın Uras'la nasıl biraraya geldiniz o zaman?"

"ÇYDD'ye çok ağır ithamlarda bulunuyorsunuz. Maksudınız nedir?"

Daha önce yazdığım gazetede, ÇYDD'nin adını anarak eleştirilerde bulunma cüreti gösterdiğim için linç edilen bir yazar olarak, söz konusu örgütlenmenin nasıl faşizan bir zihniyetin tezahürü olduğuna dair kanaat sahibiydim. Ama yaşadığım bu son olayın ardından, solun geniş bir kesiminin adıgeçen derneğin ulusalçı ekseninde 'çağdaşlaşmaya' meylettiğini üzülererek kabul etmek zorunda kaldım.

Düşünebiliyor musunuz, siyasal iktidardaki İslamcı refleksleri ağır basan partiyi, demokrasiye kastetmekle suçlayan Türkiye'deki bu amorf sol, bir muz cumhuriyetinde bile abes karşılanacak bir uygulamanın mağdurlarının ve bu zulme karşı duran demokratların karşısında, statükonun, faşizmin safında yer alıyor. Evet, bu ülkedeki demokrasi ve özgürlük mücadelesi, net bir biçimde vicdan sahipleriyle vicdansızlar arasındaki kamplaşmaya dönüşmüştür.

Vatandaşların mağduriyetlerini bir değer skalasına tabi tutmadan tavır alan demokratların karşısına, "Hırsızın hiç mi suçu yok" kabilinden görece daha yumuşak girizgâhlarla çıkan dostları da, yukarıda bahsettiğim faşist cephenin muhteremlerine yeğleyemiyorum artık.

Çünkü "Tamam iyi niyetlisiniz ama bunca sorun varken türbanlı öğrencilerin haklarını aramak siz sosyalistlere mi kaldı" ya da "El verdiğiniz o adamlar solcuların hangi sorunuyla ilgileniyor" türünden iğrenç bir mantığın ürünü olan sözüm ona aklıselim politik yaklaşımları dillendirmek de, gelin çekinmeden söyleyelim düpedüz ahlaksızlıktır.

Son söz Brecht'in olsun o halde:

"Hiçbir şey bilmeyen cahildir, ama bilip de susan ahlaksızdır."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tehlikeli oyunlar

Melih Altınok 09.03.2010

Üniversitenin ilk yıllarında, Erdal Yıldırım'ın MHP'li belediyenin kurduğu A Takımı isimli çete tarafından öldürüldüğü Ankara'nın Ovacık isimli kenar mı kenar mahallesinde 'çalışıyordum'. Oturduğumuz evleri de bu mahallede tutmuştuk. Çoğunluğu Alevi ve Kürt ailelerden oluşan Ovacık, belediyenin de yoğun çabalarıyla faşist grupların at oynattığı Keçiören'de adeta bir vaha gibiydi. Aileler kurulan derneklerde görev alarak örgütlü bir şekilde hareket ediyorlar, mahallelerinde faaliyet yürüten gençlerle iyi ilişkiler kuruyorlardı.

Tüm Türkiye'deki sol gruplar için örnek alınan bir model olan Ovacık, kısa süre sol örgütler için adeta bir Filistin'e dönüştü. Nerdeyse tüm gruplar, 'oyun' oynamak için Ankara'nın en uygun ikliminin yaratıldığı bu mahalleye üşüştüler. Kimileri dolunayda gizli toplantılar yapıyor, kimileri de geceleri silahlı nöbetler tutuyordu.

Bu 'asrısaaadet' günlerinden aklımda kalan bir sahne var ki, bugün bile hatırladığımda ağzımın kulaklarıma doğru yayılmasına engel olamam. Gece geç saatlerde eve dönerken, mahallenin yanı başındaki mezarlığın kenarında bir grup gördüm. Yanlarına doğru yürüdüm. Elleri bellerinde karşıma dikilen erketelere kendimi tanıttıktan sonra ne yaptıklarını sordum. Sırlarını benimle paylaşmadılar elbette. Ancak biz konuşurken yeri eşleyen birinin topraktan bir dergi balyası çıkardığını gördüm.

Ertesi gün evden çıkarken kapının önüne bırakılmış dergiyi görünce, gece şahit olduğum olayın hikmetine vardım. Bir gece önce gördüğüm arkadaşlar, muhtemelen diğer yoldaşlarının daha önce gömdükleri dergileri topraktan çıkartmışlar ve tüm mahalleye dağıtmışlardı. Yani eylem yapmışlardı ve bunu da Rus klasiklerindeki devrimcilere en yakın tarzda yapmak için böylesine bir ritüele ihtiyaç duymuşlardı. Oysa dağıttıkları o dergi,

künyesi falan da olan ve bayilerden satın alınabilen bir dergiydi. Hani derler ya, kendi kendilerine film olmuşlardı yoldaşlar.

O gün gülümseyerek karşıladığım, örgütlerin bu ve benzeri faaliyetlerinin, bölgeye ilk gelen ve akli başında işlerle mahallelinin takdiri toplayan grup sayesinde Ovacık'ta yeşeren demokratik ortamın köküne kibrit suyu ekeceğine üzülerek şahit olacaktım daha sonra. Zira mahalledeki olumlu gelişmelerden rahatsız olan yerel yönetim ve polis, yukarıda sözünü ettiğim kepezelikleri gerekçe göstererek Ovacık'ı da 'Türkiye Cumhuriyeti'ne dahil etmeyi' başaracaklardı.

Yukarıdaki örnekte olduğu gibi, Türkiye'deki sol grupların çok büyük kesiminin mustarip olduğu "illegale-silahlı mücadele fetişizmi" adeta delikanlılık çağında yakalanmaktan gurur duyulan cinsel bir hastalık gibi halen varlığını sürdürüyor.

Kökleri 12 Eylül öncesinin yeraltı örgütlenmelerinde olan ve bugün yasal zeminde partileşen hareketlerde bile, hâlâ illegal kanatlarının var olduğuna dair efsanelerin dilden dile dolaşması bunun en açık kanıtı.

Sol gruplar arasındaki rekabette itibar nedeni sayılan bu sakat durumda romantik nedenlerin etkili olduğu açık. Ancak yasal siyasetin kanalları tıkanıldığında devreye girmesi meşru sayılabilecek bir tarz-ı siyasette, bu kanallar açıldığı zaman da ısrarcı olmak, kitleleşmemek ve hatta başarısız olmak için çabalamak anlamına gelmiyor mu? Belçika'da, PKK'nın bazı organlarına karşı yapılan operasyonları da, tez elden telin etmek yerine bu bağlamda bir kez daha değerlendirmek gerekiyor bence.

Çünkü ne kadar hoşgörülü olsa da dünyanın hiçbir demokrasisine, Demokratik Açılım için güçlü bir siyasi iradenin oluştuğu, yıllardır devlet tarafından mağdur edilmiş bir halkın temsilcilerinin Meclis'te siyaset yapabildiği bir ülkede, silahlı mücadelede ısrarcı olmanızı anlatamazsınız.

Kaldı ki yıllardır demokrasi manifestosu yazıp, savaşçılarınızı finanse etmek için sizce meşru olan kara para aklama, haraç ya da vergi kaçırma (daha ağırları da var) gibi tahammül sınırlarını aşan yasadışı işlerinizi, tekil adli olaylar olarak değerlendirip tepenize binmeyen Batı'ya da fazla haksızlık etmemek lazım değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İhtarname

Melih Altınok 12.03.2010

Bir yılı aşkın süredir hazırlıkları süren yeni sol parti projesi, geçtiğimiz hafta içinde resmiyete döküldü. Eşitlik ve Demokrasi Partisi (EDP) yarın ana bileşenlerinden olan SHP'nin yaygın örgütlenmesinden ötürü seçimlere katılabilme hakkından yararlanabilmek için olağanüstü kongrede bu partiye katılacak ve SHP, EDP adını alacak.

Partileşme sürecini başından beri yakından izliyorum. Bugüne değin, girişimin öznesi olmasam da bir sol seçmen olarak yeni sol partiye partililerden daha çok ihtiyacım olduğu için, gözüme çarpan aksaklıklarda ketum davrandım. Ama artık iş ciddiye bindi ve konuşacağız. Zira bu ve benzeri girişimler, genç bir müteşebbisin eksisinin de artısının da kendi hanesine yazıldığı serüvenlerden değil; her kredi tüm solun umudunun, heyecanının ortak hesabından kullanılıyor.

O halde başlayalım.

EDP'nin Genel Başkanı Eski CHP'li Ziya Halis partilerinin bir Alevi partisi olmadığını ısrarla vurguluyor ve kendisinin de Alevi olmasının bu gibi yorumlara yol açmış olabileceğini belirtiyor. İlk elden mevzua buradan girdiklerine göre, belli ki bu nokta partilileri rahatsız eden en önemli konu.

Bir kere bu minval üzere yapılan eleştirilerin partinin kurucularının etnik ya da dinî kimliklerinden kaynaklanmadığı çok açık. Partileşme sürecindeki tartışmalarda yaşanan gerginliklerin bu eleştirilere kaynak olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu yüzden, EDP yönetiminden daha doyurucu bir yanıt beklerdik doğrusu. Ama geç değil.

Evet, partinin hitap edeceği kitlenin büyük bölümünü oluşturan Alevilerin hassasiyetleri gözetilerek, Kürt sorunu, Kemalizm ve türban meselesi başlıklarıyla off the record sohbetlerde dillendirilen üç temel konudaki çekinceler üzerine amasız net bir açıklama bekliyoruz.

Kürt sorununda barışçıl bir çözüm gibi muğlâk ifadeler, yeni bir sol bekleyen biz seçmenleri kesmez. Örneğin geçtiğimiz günlerde TBMM Araştırma Merkezi tarafından hazırlanan 'İrlanda Modeli' gibi alternatifleri en azından siyasal iktidar kadar cesurca gündeme taşıyabilecek misiniz? Sizin de bu konuda üniter yapı ya da ulus-devletin muhafazası gibi kırmızıçizgileriniz var mı?

Bugün solun geniş bir kesiminde hâkim olan Atatürkçü damarın tazyikini, sizler de vantrilok arkadaşlar gibi "Atatürk tartışılmaz ama Kemalizm'e daha çağdaş bir yorum getirilebilir" türünden oksimoronlarla absorbe etmekle mi yetineceksiniz?

Ve dananın kuyruğunun koptuğu nokta. Üniversitelerdeki hizmet alan gençlerin temel haklarının ihlali anlamına gelen türban yasağına ve ayrımcılığın daniskası olan katsayı uygulamasına da, zorunlu din dersi kepezeliğine karşı çıktığınız gibi muhalefet edebilecek misiniz? Burası gerçekten hayati. Çünkü (kelimeden artık tiksindim ama) bu sizin vicdanınızın turnusolü olacak.

İnanın "Benim anam da Türktü" beyanatlarını akıllara getiren popülist yanıtlar yerine bu sorulara vereceğiniz amasız yanıtlar kafalardaki tüm soru işaretlerini giderir. Dahası, her kesimden Türkiye'nin yıllardır özlemini çektiği değişim rüzgârına direnmeyen şimdiki siyasal iktidara daha fazla özgürlük talebiyle muhalefet eden böylesine bir parti, solun makûs talihini de gerçekten değiştirmeye aday olabilir.

Herbert Marcuse'un dediği gibi, solun muhafazakârlaşması ve gelenekselleşmesi de en az karşısında mücadele ettiği musibetler kadar tehlikeli. Yukarıda bahsettiğim konuların yanı sıra, Sovyetik proleter kültür, çevre hareketleri, eşcinseller, azınlıklar ve kadın hakları gibi temel konularda gerçekten yeni sola yaraşır ezber bozucu söylemleriniz ve politikalarınız yoksa yıllardır dinlediğimiz ninnileri faklı hafızlarınızca dillendirecekseniz, gölge etmeyin.

Çünkü İktidar umurumuzda bile değil. Asıl olan gündelik hayat devrimleri bizim için; yaşanacak bir hayatımız var. Yeni bin yıla asırlık uykusundan uyanıp giren dünyanın tüm ezilenleri gibi "yeni güç ilişkileri üretmeyecek bir toplumsallığı amaçlayan yeni soldan" yanayız. Gözümüzü kararttık, sayımız hızla artıyor. Sandıkta da sokakta da gözümüzü bile kırpmayız haberiniz ola

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşasın partisiz gençler

Melih Altınok 16.03.2010

Cuma günkü yeni sol partiye ihtarname çektiğim yazımın sonunda yer alan

"Gözümüzü kararttık, sayımız hızla artıyor. Sandıkta da sokakta da gözümüzü bile kırpamayız haberiniz ola" sözleri üzerine adres soran çok oldu.

Düzenli okurlar adres göstermekten ziyade kaybolmayı tavsiye eden biri olduğumu biliyorlar gerçi. Ama her yazı yeni okur için ilkyazıdır düsturuyla kastımın ne kurulan yeni sol parti ne de kinayeli mesajlardaki gibi "AKAPE" falan olduğunu pe inen söyleyeyim.

Kimseye hele gencecik insanlara, sağdan ya da soldan  topyacıların dalaletine alet olmalarını nasıl önerebilirim? Siyasal mükemmeliyetçilik kültünün vaat ettiği o 'korkunç cennetin' hipnotize olmuş köleleri olmalarına hangi vicdanla önayak olabilirim?

Siyasi faaliyetleri ve onun zorunlu kıldığı örgütlülük pratiklerini, aklen sağlıklı bir insanın ancak angarya olarak görebileceğini düşünürken "kahrolsun partisiz yurttaşlar" diye kontrollü özgürlük naraları atamam. Hele hele bu riyak rlığa, pek  okları gibi, kişisel tarihime anlam kazandırmak için asla d  emem.

Derdimiz, dini, ırkı, sınıfı ne olursa olsun tüm insanlar değil de, sadece 'o büyük   lene' katılmaya layık bulunduğumuz yolda larımız olsaydı i imiz kolay olurdu elbette. Altı  st  bir tabelaya ve biraz m ride bakan partilerimizin 1000 tanesi on liraya mal olan kartvizitlerinden dağıtıverirdik bol keseden. Ama hücrelerimize kadar sirayet edip, muhalefet ettiğimizi sanırken değirmenine su ta ıdığımız bu aşağılık düzenin, ba ı-sonu, sağı-solu öngörülen toplumsal ilişki pratiklerimizle beslendiğini, güçlendiğini, sömürdüğünü ve öldürdüğünü görüyoruz artık.

Bu yüzden, sorgusuz sualsiz yüceltilen o temsiliyet parodisinde piyon olmayız.  n nde el pençe divan duracağımız gençlik kolları başkanı, il başkanı, genel başkanımız olmadığı için yeni kurulan sol partiye de AKP'ye de  una da buna da ihtarname  eker, "Adınıza, tarihinize, simgelerinize değil, içinize bakarız ve ona göre sizi ya ihya ya da rezil ederiz" deriz.

İ te sayımız artıyor dediğim kitle, birbiriyle otoriter ve hiyerarşik ilişkisi olmayan böylesine h rlerden oluşur. Aramızda, 12 Mart'ın yıldı n m nde Denizleri katleden darbecilere lanet okuyan twitter mesajını yalnız benim gibi bir solcuyla değil, arkadaşlarıyla da paylaşan Müslümanlar da vardır, türbanlı okul arkadaşının yüzüne duvar olan  niversite kapısını yumruklayan ateist solcular da.

Çünkü vicdanlarının ve gençlik ate lerini harlayan isyanlarının hesabını verecekleri mercileri yok bu h r gençlerin. Tüzüğe, parti disiplinine, mebus olabilme ihtimaline değil yaşama karşı sorumlular.

Olsun, iki elleri kanda da olsa, faksla gelen bir emirle Galatasaray Lisesi'nin önünde hazırola geçecek kadar örgütlü değillerdir belki ama üzerlerine vazife olmadığı halde, dayak yiyenin üstüne kapandıklarında da ferishtahı gelse vazgeçiremez onları mazluma kalkan olmaktan.

Birbirlerine karşı hiçbir sorumluluğu olmayan –hatta hatta tanı mayan bile- insanların bu fiil  birlikteliğini ve dayanışmasını inanın yeryüzündeki hiçbir parti modeli sağlayamaz. Kaldı ki bakmayın itaat simsarlarının "...birle in" ya da "din karde iyiz" dediklerine. Böyle bir birliktelik, ister sağda isterse solda olsun, iktidar perspektifine k le olmuş tüm hiyerarşik örgütlenmelerin ve partilerin korkulu rüyasıdır.

Bereket, yaşadığım ülkede de, vicdanın kalpte değil akılda olduğunu anlayanlar var. Farklı inançlardan, etnisitelerden ve görüşlerden ezilenler, ceberut sistemin, otoriter-hiyerarşik örgütlenmelerle iktidara talip olup

kamplaşarak değil, aralarında devletin kendini yeniden üretmediği özgürlükçü ve dayanışmacı yeni bir hayat tarzı kurularak yıkılabileceğini görerek selamlıyorlar 21. yüzyılı.

Söyleyin, bundan âlâ devrim mi olur? Ya da Cem Yılmaz'ın dediği gibi (Ne yapayım seviyorum adamı) sizin bir devrimden beklentiniz nedir?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetiş ya Marks, yetiş ya Lenin

Melih Altınok 19.03.2010

Tamam, zor geliyor, yıllardır "kutsal metninden" değil de tefsirinden öğrenip dillendirdiğimiz söylemlerimizi tartışmaya açmak. Hele ki ödediği bedellerden dolayı, kapitalizmin yeni dünya düzenindeki form değiştiren tahakkümü karşısında ulusal temelli yaklaşımlarla direnen ve bu yüzden ceberutlaşan devletten ziyade, ortodoks Marksizm'den öznel kopuşları sorumlu tutanların sesi bu denli çok çıkarken.

Oysa sürekli değişerek ve dönüşerek varlığını sürdüren kapitalizmin ve onun yeni egemenlik formu kürselleşmenin sınır tanımadığı bu süreçte, muhalefetin de "hareket etmesi" gerekiyor.

Gelin görün ki Marksizm'in klasik tedrisatının bile yıllarca yasaklandığı, bu nedenle yalan yanlış metinler üzerinde ezber yapan hafızların bile 'marjinal' karşılandığı bir memlekette yaşıyoruz. E, hal bu olunca da "başka bir hayat ve bu hayata başka bir yolla ulaşmak mümkün" diyenler, işte o tekeli hafızlar tarafından son yılların en revaçtaki değersizleştirme ön ekiyle yaftalanıyor: Post!

Hiçbir coğrafyada 'post'un bizdeki gibi bir anlamı karşılamadığını bilmek gerçekten şaşırtıcı ama gelin sizlere daha şaşırtıcı bir konudan, bir post-Marksistten bahsedeyim.

Tanıyorsunuz canım, hani, Marks'ın somut koşullarından ötürü devrimin gerçekleşmesini öngördüğü adrese, Avrupa'ya taşınmak yerine, "Marks bir, ülke dokuz" dedikten sonra "biz burada da pekâlâ devrim yaparız sinyor" diye haykıran ve azıcık ezber bozsak "ama o ne demişti" diye karşımıza diktiğiniz Lenin var ya, işte o.

Peki, nasıl oldu da "saptı" Lenin? Şöyle: ortodoks Marksizm'in devrimin yegâne motoru olarak gördüğü endüstriyel işçi sınıfı, Lenin'in memleketinde "azıcık" kalmıştı. El mecbur, mutfaktaki malzemelerle bir "ev devrimi" yapacaktı Lenin. İşçi sınıfı dışındaki diğer sınıfları (köyüler gibi sınıf olmayanları da) sınıflaşmaya karşı örgütlemek üzerinden bir perspektif geliştirdi. Nesnel koşulların olgunluğu meselesini bırakıp devrime politik öznellik üzerinden yaklaştı.

Bakınız Nisan Tezleri 'nde neler yazdı:

"Biz Marks'ın ya da Marksistlerin, sosyalizm yolunu bütün yönleriyle tanıdığını savunmuyoruz. Bu saçmadır. Biz, bu yolun yönünü tanıyoruz. Hangi toplumsal güçlerin oraya götürdüklerini biliyoruz. Ama somut olarak, pratik olarak ne olduğunu, işe koyuldukları zaman milyonlarca insan gösterecektir."

İmdi, Komünist Manifesto'nun üzerinden henüz 50-60 yıl geçmişken bile, "dünya değişti, tabii Lenin de değişti" diyerek post'laşabiliyorken, ne Marks'ın ne de Lenin'in tahayyül edeceği küreselleşme çağında sınıf'ın niteliği üzerine farklı birkaç kelam etmek hiç ayıp olur mu?

Yıl 2010 beyler bayanlar. Negri ve Hardt'ın dediği gibi, kapitalizm yeni formuyla bizleri eskiden olduğu gibi yalnızca fabrikada sömürüyor, tüm yaşam bir fabrika artık:

"Beden artık her şeyiyle, sadece maddi üretimiyle değil, maddi olmayan üretimiyle de, yarattığı duygulanımlarıyla da kapitalist bir tarzla tahakküm altına alınmaktadır... Bu anlamda, bu tahakküme direnecek ve bu tahakkümü ortadan kaldıracak olanlar artık sadece fabrikadaki işçi sınıfı değildir."

Kimdir? Yanıt yine ustalardan, tek kelimeyle: Çokluk.

Korkmayın, tüm dünyanın işçilerinden, azınlıklarından, göçmenlerinden, ev kadınlarından, eşcinsellerinden, dindarlarından, yoksullarından... müteşekkil çokluk, başlarında kaptan olmadan rotasını yitirip kaybolur diye bu engin sularda. Çünkü kurtuluş, bugünkü haliyle her şeyden çok sınırsız olan dünyada bir "adada değil adayla birlikte" yaşamakta.

Çok mu romantik? Evet, en az, nasıl yan yana geldikleri kimilerine göre hâlâ 'sır' olan onbinlerce insanın, 1 Mart tezkeresini postalaması, Hrant'ın cenazesinde "hepimiz Ermeniyiz" diye haykırması, Seattle'ı karnavala çevirmesi ve dünyayı kasıp kavuran 68 kuşağı fırtınası kadar romantik...

Yıllardır ısrarcı olduğunuz edimlerinize ve söylemlerinize "nasıl olmayacağını" bir güzel bellettiniz hepimize. O halde bırakın "ortalık bozuldu düzen değişti" deyip kırklarınızı, yedilerinizi çağırmayı da "az romantik" olun; âlem devrim görsün.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Antimilitarist bir adım

Melih Altınok 23.03.2010

Ufuk Uras gibi, savaş kararı alabilecek bir Meclis'in Anayasa'yı değiştirmeye muktedir olamamasını benim de havsalam almıyor.

Ama olmuyor işte. Eldeki hamur bu, ne yapacaksak, en azından şimdilik, onunla yapacağız. Kaldı ki bu satırları yazarken açılan anayasa değişikliği paketi belki evrensel normlara göre küçük bir adım ama Türkiye için önemli olduğu kesin.

Kuşkusuz taslakta değiştirilmesi öngörülen maddeler içerisinde en önemli bölümü, askerî vesayet rejiminin ağırlığını biraz olsun kırarak antimilitarist nitelikteki değişiklik önerileri ve 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını engelleyen, Anayasa'nın geçici (ama bir türlü geçmeyen) 15. maddesinin kaldırılması oluşturuyor. Ancak bununla da sınırlı değil. Jüristokrasinin etkinliğinin azaltılması hedefleyen, sivil toplumun ve demokratik katılımın geliştirilmesi yönündeki taslak maddeler de hayati önem taşıyor.

Eğer başarabilirsek, Batı demokrasilerine bir adım daha yaklaşıyoruz.

Bizde de;

Bugüne değin, 'irticai ve bölücü faaliyet' gibi esnek kriterlere göre aldıkları kararlar 'Allah kelamı' muamelesi gören Yüksek Askerî Şûra da (YAŞ) kanunlara tâbi olacak. (M. 125)

Askerî Yargıtay'ın kuruluşu ve işleyişi 'askerlik hizmetlerinin gereğine' (yani kafalarına) göre değil, adli yargıda olduğu gibi, mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkim teminatı esaslarına göre kanunla düzenlenecek. (M. 156)

Cinayet işleyen, çete kuran, işkence yapan... askerler de biz sıradan vatandaşlar gibi, bağımsız adli (sivil) mahkemelerde yargılanacak; vatandaşlar da müebbet askerlikten kurtarılıp askerî mahkemelerle muhatap edilmeyecek. (M. 145)

Halk iradesini iolemeyen, Türkiye halkının meclisinde alınan kararları 'esastan' eleyen ve velinimeti CHP'yi küstürmemek için demokrasiyi teferruat sayan Anayasa Mahkemesi'nin yapısı değişecek. Yıllardır manipüle edilen, dünyadan kopuk hukuk algımızın 'sandığının' aksine, mahkemelerdeki atanmışların ağırlığını bir nebze olsun kırmak için seçilmişler de sürece dahil edilecek. (M. 146)

Şimdiye kadar "Bana faydası olmayan mahkemenin yargıcını neyleyeyim" diyen Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları da Anayasa Mahkemesi'ne başvurabilecek. (M. 148)

Yargının demokrat üyelerini, hâkimlerimizin ve savcılarımızın yüksek kurulundaki "Aman canım bir seçim sandığıdır tutturmuşsunuz" türünden incileriyle tanıdığımız yargı savarların hışmından azıcık da olsa sakınacak düzenlemeler yapılacaktır. (M. 159)

Sayma işini bile Anayasa Mahkemesi'ne devretmek zorunda kalan Sayıştay, artık işini yapacak. Siyasi partilerin mali denetimini üstlenecek. Darısı TSK'nın başına. Partilerin kapatılması zorlaşacak, inisiyatif halkın meclisinde olacak. Siyasi yasakların süresi beşten üç yıla düşürülecek. (M. 69)

Yurtdışına çıkma özgürlüğü 'vatandaşlık ödevi' gibi otoriter ve muğlâk tanımlarla değil ancak suç soruşturması ya da kovuşturması sebebiyle hâkim kararıyla sınırlandırılabilir. (M. 23)

Kamu görevlileri ve memurlar hakkında verilen disiplin kararları yargı denetimine açılacaktır. (M. 129)

Hükümetlerin memurlara "Konuşalım ama ne değişecek" demekten başka bir anlama gelemeyen görüşme 'lütfunu' toplu sözleşme hakkı da eklenecek. (M. 53)

Yalnızca etli butlu aile kurumu değil, güçsüz, dilsiz çocuklar, yaşlılar, engelliler de nihayet devletçe korunacak. (M. 10, M. 41)

Naçizane ricalarını devlet babaya ileten yurttaşlar artık okullarından atılmayacak ya da haklarında dava açılmayacak. Dilekçe verme ve bilgi isteme serbest olacak. (M. 74)

Lütfen bu maddeleri bir kez daha dikkatlice okuyun. İçerisinde sizi rahatsız eden varsa üzerini çiziniz. Kimlerin bu değişiklikleri niçin elinin tersiyle ittiğini düşünün.

Elbette söz konusu reformla hayat bayram olmayacak, ama eskisinden iyi olacağına şüphe yok. Haklısınız, başında da söylediğim gibi daha pek çok eksikimiz var; ideal olanı yeni bir anayasa. Ama zaten mutlu sona ulaşmanın bu denli kolay olacağını düşünen de yoktu sanırım aramızda, değil mi?

"Ya hep ya hiç" deyip daha da ileriye götürülebilecek iyileştirmeleri, iflah olmaz mükemmeliyetçiliğimize kurban etmemeli.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kutsal ittifak

Melih Altınok 26.03.2010

Statüko bugüne değin, devlet aygıtının bizzat kendisinin yanı sıra ideolojik aygıtlarının da yardımıyla, cemaatlerinde çelik ilkeler etrafında kutuplaşan halkın homojenizasyonunun bozulmasına dair girişimleri bertaraf etmeye çalışarak bölücülük yaptı, yapıyor.

Bu amaçlı faaliyetlerinin son günlerdeki gözdesi de, siyasal iktidarın safında, genel olarak Marksistlerden, liberallerden ve İslamcılardan müteşekkil bir kutsal ittifakın varlığına dair dillendirilen komplo teorileri.

Evet, adı geçen kesimlerden insanların kimi gündem maddeleri üzerinde benzer tavır takındıklarına şahit oluyoruz. Ancak, söz konusu komplo teorilerine ziyadesiyle meze olan birisi olarak, sözü edilen 'ittifakın' masa başında oturulup karar verilmiş mutlak bir konsensüsün değil, ihtiyaçların ve taleplerin kesişmesinden doğan fiili bir yan yana gelişin ifadesi olduğunu bizzat görüyorum, biliyorum.

Bence en sağlıklı olanı da bu tarz kendiliğinden, demokrasi ve özgürlük gibi evrensel meşruiyeti olan müştereklerde bir ortaklaşma. Yoksa sağdan soldan cemaatlerin, 'merkez komitelerin', amacı haklı kılan pragmatist bir perspektifle şekillendirip mensuplarına dayattıkları ve 'ateşkesin' ötesine geçmeyeceği başından belli ittifaklar değil. Örneğin bir dönem İBDA-C ile Devrimci Sol arasındaki "taraf olmayan bertaraf olur" şeklinde formülize edilen eylem ve söylem dayanışması bunun en trajik örneğiydi.

Bereket son üç beş yıl içerisinde Türkiye'deki politik ve kültürel atmosferin dünyaya akredite olmasının önündeki engellerin yıkılmasıyla birlikte, sivil toplumu bir 'karadulun örümcek ağı' gibi tasvir eden üçüncü dünyacı yaklaşımlar marjinalize olmaya yüz tuttu. Avrupa'da ya da ABD'de de ezilenlerin ezber bozan pratikleri, bizde de tartışılmaya ve uygulanmaya başladı.

Demokrat Müslüman gençler 1 Mayıs 1977'de katledilenleri en radikal şekilde hatırlatıyor, hem devrimci hem de sosyalist gençler ise, türbanlı öğrencileri de yanlarına katıp, "arkadaşıma dokunma" diye haykırıyor...

Ama arada sıkıntılar doğmuyor da değil. Geçtiğimiz günlerde Hilâl Kaplan bu 'sıkıntılardan' birini dillendirdi gazetemizdeki köşesinde. Sol içerisinde kimi isimlerin 'İslamifobyadan' mustarip olduğunu yazdı.

Konumuz bu eksendeki tartışmalar değil. Ancak konu dışına çıkmak pahasına da olsa, söz konusu tartışmadaki bir rezervimi de belirtmeden geçemeyeceğim. Hilâl'in, adını saydığı, Nuray Mert gibi zaten hiçbir zaman demokrat olarak görmediğim isimlere yönelik eleştirilerine diyecek bir şeyim yok. Haklı, din mevzu özgürlükçü solcuların bile yumuşak karnı; bunu ben de sıkça hatırlatıyorum. Ama en azından sol içerisinde sınıf dayatması konusundaki cesur ve yol gösterici önerilerinden ötürü çok şey borçlu olduğumuz Ahmet İnsel'i bu cepheye dahil etmenin biraz haksızlık olduğu kanaatindeyim.

Bu örnek bile kendi başına, daha demokratik ve özgür bir ülke için somut gelişmeler karşında ortak tavır alan insanlar arasındaki ilişkinin ne kadar sağlıklı olduğunun bir göstergesi aslında. İşte ilişkileri, iktidar vaadinin kafesleyici ve ketumlaştırıcı organik bağına dayanmayanlar, ortak aklın olmazsa olmazı özgür eleştiri konusunda ellerini korkak alıştırmıyorlar. Müzakere sürecini işletiyorlar ve önlerine bakıyorlar. Görün, önümüzdeki günlerde, bahsettiğimiz fiili birlikteliğin sınanacağı somut bir olayda, İnsel, yine kendisinden beklenen özgürlükçü söylemleriyle yer alacaktır.

Tıpkı, bugüne kadar, ezilen yurttaşların dinî ve etnik aidiyetini söz konusu yapmadan, İHD gibi, TİHV gibi demokrasi ve insan hakları mücadelesini yükseltmesine karşın, "eşcinsellik hastalıktır" diyen Bakan Kavaf'a destek mesajı yollayan ve bizleri şaşırtan Mazlum-Der gibi.

Kimse evinin önünü süpürmekle yetinmemeli; komşunun kapı önüne de el atmalı ki bütün şehir pirüpak olsun. Ve bu 'iyi komşuluk' da komplo teorilerinden beyni sulanmışların kâbusu olsun.

Not: Bugün saat 11.00'de, TV24'te 'Günün Manşeti' isimli programda olacağım. Son anayasa değişikliği paketi karşısında solun tavrı üzerine konuşacağız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şer ittifakı

Melih Altınok 30.03.2010

Ne yalan söyleyeyim, değişime karşı direnen ulusalcı cepheye, sosyalist solun bu denli angaje olabileceğini tahmin etmiyordum.

İşin içinde İslamcı refleksleri ağır basan bir siyasal iktidar olduğu için, en fazla bu elitist-faşist güruhla yolları kesişmiştir, nasıl olsa 'ayıkırlar' diyordum.

Özgürlükleri ve demokrasiyi, Kartaca yıkılmalıdır mantığına kurban etmeyecek kadar solduyu sahibi olduklarından şüphem yoktu.

Ama ne yazık ki çok iyi niyetliymişim.

Bu arkadaşların son anayasa değişikliği paketi karşısında aldıkları tavrın ardından neredeyse tüm umudumu yitirdim.

Adını koymak lazım. Türkiye'deki solun ciddi bir kesimi, özgürlükçü ve demokrat solun karşısında mücadele edilmesi gereken bir şer cephesidir artık.

Zira acemi ve öngörüsüz tavırlarıyla, 28 Şubat'a zemin hazırlayan psikolojik harbin mimarlarının oyununa alet olmak gibi bir durum söz konusu değil artık. İş bu boyutu çoktan aştı.

Bilinçli bir direnç söz konusu. Türkiye'deki solun büyük bir kesimi, askerî vesayet rejimine ideoloji pazarlar halde bugün.

Halk iktidarı söylemlerinden, terminolojinin ruhuna rahmet okutan 'sivil vesayet' saçmalıklarına doğru savrulanları mı ararsınız, "faşizme karşı omuz omuza" noktasından, "ya sev ya Sevr'e kayanları mı?

Bakın şimdi de sözüm ona Türkiye devrimci tarihine damgasına vuracağını iddia ettikleri, anayasa değişikliğine karşı bir "hayır cephesi" örgütlemeye çalışıyorlar.

Kimler yer alacak bu şer ittifakında?

Müzmin darbe rejiminin parlamentodaki temsilcisi CHP ve bu zihniyetin medyadaki, iş dünyasındaki bilumum savunucuları...

Şeflerinin büyük kısmı Silivri'de paşa paşa yargılanan nasyonal sosyalistler ve onların boşluğunu doldurmak için hilali yıldızı, çekiç orağın yerine ikame edip 'Türk' Komünist Partisi imajına ağırlık veren güruh...

Milliyetçi parti ve onu bile ılımlı olmakla eleştirip kitlesine 'ereksiyon' çağrısı yapan ırkçı goşistler...

Partideki ağırlığını korumak için bir gün Kandil'i bir gün BDP'yi adres gösteren ve son olarak tüm solcuları hayır cephesinde birleşmeye çağıran Öcalan...

Bunca yanlış, götürmedik doğru bırakır mı ortada, siz söyleyin Allah aşkına?

İnanın tarih, şer cephesinin bu ittifakının aktörlerini bir bir yazacak.

Venedik Kriterleri gibi özgürlükçü metinler içerisinde bile, o hep yakındıkları 82 Anayasası'nı değiştirmeye kasteden gafilleri savuşturacak yasaklar devşirmeye çalışanları...

AKP'nin anayasa değişikliği paketi girişimi nedeniyle, bir süredir hazırlıkları süren kapatma davası dosyasının artık 'piştiğini' ellerini ovuşturarak dile getirenleri...

Elinde on binlerin kanı olan darbeci sistemi görmezden gelerek, "Asıl önemlisi entelektüel terör meselesi" diyen; paramiliter grupların bastırmaya çalıştığı, emir komuta zincirinin dışında gelişen kendiliğindenci sivil toplum eylemliliklerini "işte otoriterizm böyle toplumsallaşır" şeklinde değerlendiren sinir yumağı akademisyenleri...

Anayasa değişikliği paketi için "İçinde istediğimiz değişiklikler de var ama kim yapıyor ona bakmak lazım" diyen, ancak bu cümledeki 'ama'nın devrimciliklerine düşülen bir şerh anlamına geldiğini fark edemeyen 68'li ağabeyleri de...

Ama telaşa mahal yok. Bu ülkedeki sol yalnızca, Türkiye'nin adım adım dünyaya entegre olma yoldaki zihinsel dönüşümünü karşısında barikatlar kuran 'muhafazakârlardan' ibaret değil. Bereket, yaşanan değişim karşısında haklar ve özgürlüklerin yetersizliğinden ötürü rezervlerini koruyarak "Bu anayasanın neresini değiştirsen kârdır" diyebilen Aydın Çubukçu gibi sosyalistler de var aramızda.

Hayırcı şer cephesinin karşısına hep beraber dikileceğiz ve Tan Oral'ın geçen cumartesi gazetemizdeki karikatüründe yer verdiği Shakspeare'in asırlar öncesinden süzülüp gelen "Kötü durumdakiler için her değişim iyiye doğrudur" şeklindeki sözleri gibi, bizim sözlerimiz de tarihe kazınacak, başkalarına ders olacak:

"Değişime direnmeyin" diye haykırmak için yüzünüzü döndüğünüz yön, asla sol olamaz!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Kutlu doğum haftası' hayırlara vesile olsun

Melih Altınok 02.04.2010

Önümüzdeki pazar Abdullah Öcalan'ın doğum günü. Muhtemelen yine binlerce insan Öcalan'ın doğum yeri olan Amara'ya gidip dereye karanfil bırakmak için yola çıkacak. Birtakım tatsız görüntüler yaşanmaz umarım. Biliyorsunuz, geçtiğimiz yılki doğum günü kutlamalarında iki yurttaşımız hayatını kaybetmişti.

Dünyadan bu tablo nasıl görünüyor net olarak bilmiyorum tabii. Zira gerçeklik algısı ciddi zarar görmüş bir Türkiyeliyim ben de. Dolayısıyla bizler bu konuyu da nesnel bir zeminde tartışmıyoruz. Yıllardır süren iç savaşın ve Kürtlere reva görülen zulmün etkisiyle, mevzuu haklar ve özgürlük alanına dahil edip konuşuyoruz.

Bu eksen tümüyle yanlış değil elbette. Çünkü gerçekten bu kutlamayı yapmak isteyen yurttaşlarımız içinde Öcalan'a politik nedenlerden ziyade gönül bağıyla yönelenler de olabilir. Bu ritüeli gerçekleştirmek de onların

en doğal hakkıdır. Devletin bu sürece tek müdahalesiye, bu etkinliği gerçekleştirecek olan insanların güvenliğini sağlamak ve haklarını kullanmalarının engellenmemesi için gerekli tedbirleri almak noktasında olmalıdır. Yoksa onları gazlayıp kurşunlamak falan değil.

Ancak takdir edersiniz ki, işin din ve vicdan hürriyeti dışında kalan ideolojik bir veçhesi de var. Zira söz konusu olan sosyalistim diyen bir isim, onun, Marksist-Leninist olduğu iddiasındaki partisi ve BDP. Ve hepimiz çok iyi biliyoruz ki, bu ve benzeri etkinliklerin organizasyonu da söz konusu yapının inisiyatifinde gerçekleştiriliyor.

Kürt sorununa dair bugüne kadarki tutumunu politik bir eksen üzerine kuranları da elbette ki konunun bu noktası daha çok ilgilendiriyor. Çünkü Kürt sorununa “Bijî serok Apo” (Yaşasın Başkan Apo) gibi romantik bir konumda değil “Bira Apo jî bijî” (Apo da yaşasın) diyerek müdahil olan demokratlar, sosyalistler, adı geçen siyasi yapılanmayla hangi kanaldan ilişki kuracaklarının netleşmesini talep ediyorlar.

Bu talep, seçilmiş yasal iradenin mi yoksa hareketin illegal ama meşru liderliğinin mi muhatap alınacağı sorunuyla sınırlı değil. Zaten işin hukuki boyutunu da ilgilendiren bu noktada benim tavrım, farklı öznelerin kendilerine farklı muhatapları olacağı alternatifleriyle yanıtlanabilir. Asıl sorun, solun tercihi hangisi olursa olsun, karşısındaki muhatabının ideolojik niteliğiyle ilgili kısım.

Bakın anayasa reformu tartışmalarında, yalnızca Kürtlerin oyuyla değil tüm Türkiye’nin demokratlarının da desteğiyle parlamentoya giren BDP kilit bir rol oynuyor. Ve kimi arkadaşlar, seçmeni de olduğumuz partimizin söz konusu reform paketi karşısındaki tavrına dair yürüttüğümüz tartışmada, bölge halkının bugüne değin maruz bırakıldığı acılardan ötürü bir takım eleştirilerden azade tutulmasını ciddi ciddi önerebiliyorlar. Öcalan’ın sürece sekter bir biçimde müdahalesine dair sözlerimizi ‘vicdansızlık’ olarak nitelendiriyorlar.

Gerek seçmenin refleksleri gerekse vekilleriyle Parlamento’daki tek sol parti olarak gördüğüm BDP ile “bağrından nice peygamberler çıkartmış topraklarının kutsal ruhunun temsilcisi” olarak mı konuşacağız yoksa daha ‘seküler’ zeminde sol bir jargonla mı? Bu sorunun yanıtı artık netleşmeli.

Vakit, salı günü sürmanşetten “TRT’yi paşalar kuşatmış” başlığıyla çıktı. TRT’de bir dönem beraber program yaptığımız sevgili arkadaşım Pınar Şenel’in resminin nal gibi basıldığı haberde kendisinin Tümgeneral Erdal Şenel’in kızı olduğu iddia ediliyordu. Pınar’ı aradım. “Aşkolsun bugüne değin gerçeği benden niçin sakladın” dedim. Meğer Pınar’ın dört yıl er olarak askerlik yapan rahmetli babası, tümgeneralliğe kadar yükseldiği gerçeğini öz kızından bile saklamış. Hâsılı, *Vakit* muhteşem gazeteciliğini konuşturarak bir gerçeği daha ortaya çıkarttı yine. Tüm gazeteyi kutluyor, bu gerçeği kabullenemeyen ve kendisine sitemlerini ileten Pınar’ı köşesinde azarlayan Ankara Temsilcisi Serdar Arseven’i pişkinlik kavramının içeriğine yaptığı katkıdan ötürü ayrıca tebrik ediyorum. Ve tek kelimeyle “yuh” diyorum; yuh!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devrim mi, nihai çözüm mü

Melih Altınok 06.04.2010

Türkiye'deki bir kısım solda anayasa değişikliği paketi tartışmalarıyla ayyuka çıkan 'halk paranoyası' dost meclislerindeki off the record sohbetlerde zaten her dönem ifade edilirdi.

Kimileri bu elitist söylemi fütursuzca dillendirirken kimileri de halkın başıboş bırakılmayacağını daha politik bir jargonla mesela 'kaptansız gemi' metaforuyla falan açıklardı.

Gelin görün ki, cemaat merkez komite toplantılarının bu gizli gündemi artık alanlarda sol bir söylem olarak açık açık ilan edilmeye başlandı. Acı olansa, söz konusu yapıların hedef kitlesi olan ve onları destekleyen 'halk' da kendisini güvenilmez ilan eden bu söylemleri sahiplenip canhıraş sloganlaştırıyor. "Halka güven olmaz, Anayasal kurumlara onların seçtiklerini sokmayın" demek için tertiplenen mitinglere katılıp, "Tehlikenin farkında mısınız" diye haykırıyor.

İşin bir başka ironik yanıysa, eski söylemlerin tümünden terk edilememiş olması. Bir yanda siyasi iradenin nerdeyse bayındırlık işleriyle sınırlandırılmış bir yürütme faaliyetine indirgenmesini talep eden eylemler, diğer yandaysa bu eylemlerde "söz yetki karar iktidar halka" şeklindeki katılımcı ve demokrat taleplerinin yer aldığı sloganlar.

Gerçekten çok merak ediyorum. Bu arkadaşların sözün de yetkinin de kararın da asıl sahibi olduğunu iddia ettikleri halk ne menem bir şey? Nerede yaşar, ne yer ne içer, in midir cin midir? Eğer yalnızca eylemlerine katılarak ya da partilerine aidatlarını ödeyerek kendilerini ihya edenlere bu sıfatı layık görüyorlarsa, geriye kalan yetmiş milyon Türkiyeli için hangi tanımı kullanıyorlar acep?

Ezkaza iktidarı zorla ele geçirirse, söz, yetki ve karar hakkı talep eden bu milyonlar için ne gibi bir çözümleri olacaktır dersiniz? Patenti Nur Sertel'e ait ikna odalarını memleketin dört bir yanına yayıp hepimizi ikna mı edecekler? Ama bu hem daha masraflı hem de çok uzun zaman alacağı için, Naziler gibi 'nihai çözümlere' meylederler mi dersiniz?

Vallahi ne yalan söyleyeyim ben korkuyorum. Devrim öncesinde bile ihtiyaçları olduğu halde kitleselleşmekten bu denli korkanların, devrim olunca artık halka hiç eyvallahı kalmayacağına göre, söylemin de ötesine geçecek eylemlerinin neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

O halde romantizm gerçeğin ta kendisi

Devletin Batı tipi demokrasilerde olduğu gibi, yurttaşların yaşamını kolaylaştırmak için örgütlenmiş ideolojik değil teknik bir organizasyon olmasını hedefleyen ve bu doğrultuda iktidar perspektifi denen asırlık baş belasından rücu edenlere yapıştırılan 'romantik' yaftasını anlamlandırmakta zorlanıyorum.

Sanırsınız bu eleştirilerin sahiplerinin en nihayetinde yaşamın özüne aykırı olan müesses nizam öngörülerinin gerçekleştirilebilirliği kesinmiş gibi.

Öyle ya her sorunu, devrimle ele geçirilecek iktidarın bahşedeceği sihirli değnekle çözeceklerini iddia edenlerin ufakık bir mucizesine bile şahit olmadık henüz. Ama o romantik dedikleri tutum sayesinde, en azından muvazzaf subaylar hakkında bile tutuklama emrinin çıkartılabileceği bir ülke konumuna yükseldik.

Bir tarafta her şeye karşı olan, ama tek bir şey olmasını sağlayamayan ya da tek bir şeyin olmasına bile engel olamayan, 19. yüzyıl anarşizmi kıvamında bir reddiyecilik... Diğer yandaysa düne göre daha özgür bir ortama ulaşmak için adım adım mevzi kazanan, gündelik devrimlerle daha özgür ve demokratik bir yaşamı ilmik ilmik dokuyan bir gerçekçilik.

Biliyorum ilkinin tarif ettiği ideal, bugüne değin yaşama geçirilmiş hiçbir pratiğinin olmamasından ötürü eleştiriden muafmış gibi algılanıyor. Ne var ki diğerinin gerçekliği de, Kapıkule’den burnunu çıkartan bir turistin bile algılayacağı kadar yalın ve ortada.

Evet, farkındayım söylediklerim ‘tek yol devrim’ gibi ‘janjanlı’ değil. Ama gündelik değişim ve dönüşümler yolunda verilen radikal bir mücadelenin, topyekn bir değişikliği hedefleyen ancak totalde bir taşı bile yerinden oynatamayan eylemelere odaklanmaktan daha az devrimci olduğunu iddia etmenin inanın pratikte hiçbir karşılığı yok.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İktidar bölünüyor biz birleşelim

Melih Altınok 09.04.2010

Ulusalcı kesimlerin, iktidar partisinin icraatları karşısında “Hiçbir hükümet muhaliflere karşı bu denli tahammülsüz olamamıştı” türünden hezeyanlarına hepiniz gibi ben de alıştım. Ancak bir takım rezervlerini koruyarak AKP’nin demokratikleşme yolundaki adımlarını destekleyen solun vicdan ve izan sahibi kesimlerinin amnezi ürünü bu sylemelere prim veren tavırlarını üzülerek takip ediyorum.

Geçtiğimiz günlerde gazetemizin Ankara bürosuna ziyarete gelen sosyalist bir dostumla bu şaşkınlığımı paylaştım. Konuşmamız süresince, hükümetin olumlu adımlarının hakkını o da verdi, sağ olsun. Ancak sohbetimizin sonlarına doğru oturduğu koltukta sola doğru kaykıldığını görünce, “tamam” dedim “doğru konuşacağız”. Yanılmamışım, amalı bir girizghla başladı konuşmaya:

“Bugüne değin kaç hükümet gördün Melih?”

“Bilmem, aklım başıma geldiğinden beri 5-10 tane görmüşümdür herhalde.”

“Peki, hangi dönemde siyasal iktidara karşı geliştirilen muhalefet bugünkü gibi sert bir şekilde bertaraf edildi?”

O anda kısacık hayatım gözümün önünden geçti. Kendi mağduriyetlerimi çabucacık geçip, daha ortada AKP yokken yürüttüğümüz muhalif faaliyetlerinden ötürü halen cezaevinde olan ‘yoldaşlarım’ geldi aklıma. Ama uzatmadım.

“şaka mı yapıyorsun” demekle yetindim.

“Hayır” dedi. “nk şimdi hükümetle değil, asker iktidarla uğraşıyorsun. Bu yüzden de siyasal iktidarın baskısından etkilenmiyorsun.”

Evet, pek çoğunuzun bu minval üzere gelişen tartışmalara takılıp kaldığınızı adım gibi biliyorum; bunalıyorsunuz da.

Ama bence bu tartışmalarda gözden kaçırdığımız çok önemli bir nokta var ve bunun üzerinde ısrarla durmalıyız. O da Cumhuriyet tarihinde ilk kez siyasal iktidarla, asker ve bürokratik iktidar ayrımının belirginleştiği ve bu sürece koşut olarak da bugünkü muhalefetin, geçmişte yekpare bir devlet aygıtına karşı verilen mücadeleden farklı bir niteliğe büründüğü.

Başından söyleyeyim, yaşadığını iddia ettiğim saflaşmanın, solun arzu ettiği radikal bir dönüşümle sonuçlanıp sonuçlanmayacağı, bu süreçte muhaliflerin tavrının çerçevesini belirleyecek en tâli konu. Zira kimse solun kendisi üzerinde var ettiği zeminlerden uzaklaşmasını, bugün ülkede yaşanan kutuplaşmanın ana unsurlarına yedeklenmesini falan önermiyor. Bilakis, dünya konjonktürüne uygun olarak Türkiye’de yaşanan iktidar bölünmesini algılayıp, daha da ‘radikalleşen’ ve söylemlerini bu değişime uygun biçimde revize eden özgürlükçü solcuların ve demokratların yegâne önerisi, solun evrensel değerlerini anımsayıp, statükocu oligarşik iktidara karşı mücadelesini kesintisiz sürdürmesi.

Ancak, bugüne değin resmî ideolojiye karşı her türlü hamlesi, muhatabı askerî ve bürokratik oligarşiden önce onun sivil görünümlü taşeronluğunu yürüten siyasi iktidarlarca bertaraf edilen sol muhalefetin titreyip kendine gelmesi zaman alacak elbette.

Ama er ya da geç, CHP, MHP, DSP, DYP... hükümetleri döneminde ceberut devletin, karşılarına yekpare bir yapıda dikilmesine alışan sol, bugün muktedir olmak için demokratik açılımlara mecbur olan ve bu nedenle ürkek de olsa statükoya vuran AKP’nin icraatlarına, ulusalcı ‘yurttan sesler korusu’nun “içki yasağı geliyor” gibisinden ezgilerinden mest olup karşı çıkarken, asli düşmanına muhafızlık ettiğini anlayacak.

Bu yüzden, Orwell’in meşhur romanındaki tarihi öğüten hafıza kutuları misali, çok değil yedi sekiz yıl önce siyasal iktidarların halkına karşı oligarşiyle giriştiği işbirliğine dair unutturulmaya çalışılan notlarımızı paylaşmanın tam zamanıdır.

İşte o zaman mesela, kendi kontrolündeki cezaevlerinde mahkûmların katledilmesi emrini veren bir hükümetin mi yoksa ‘polisine’ Ergenekon sanığı paşaların ses kaydını almak için sanat tarihi dergilerinden satırlar okutacak kadar ‘ileri giden’ (Bkz. *Radikal*/ 7 Nisan 2010) bu iktidarın mı daha ceberut olduğu daha rahat anlaşılacaktır.

Siyasal iktidar sürüden ayrılmaya meyletti, Türkiye’nin 80 yıllık mutlak iktidarı bölünüyor. Muhalefet birleşmeli ki, halkın iradesini yine kurt kapmasın.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Hayır’ cephesi BDP’yi bitirir

Melih Altınok 13.04.2010

Anayasa değişikliğine karşı bir ‘hayır’ cephesinin örgütlenmesini öneren ancak daha sonra topu taca değil gol atması için BDP’ye atan Abdullah Öcalan son görüşmesinde “Kürtler kendilerini tanıyan, demokratik açılımlar getiren bir anayasayı kim yaparsa yapsın desteklemelidir” dedi.

Öcalan’ın bu açıklamasının, BDP kanadının anayasa tartışmalarında dillendirdiği üçüncü yolcu söylemlerde bir değişikliğe yol açacağını umuyordum. Ancak *Milliyet*’ten Devrim Sevimay’ın BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş’la dün yaptığı mülakatı okuyunca fazla iyi niyetli olduğuma kanaat getirdim.

BDP gibi sol bir partinin anayasa değişikliği karşısında takındığı statükoya hizmet eden anlaşılabilir tavrın tek müsebbibin ‘İmralı vesayeti’ olmadığını düşünüyorum artık. Kaçırdıysanız mutlaka bulup okuyun. Eminim sizler de, Demirtaş’ın, Baykal’ın anayasa değişikliği konusundaki itirazlarını aratmayan yanıtları karşısında Sevimay’ın sorularına bile yansıyan şaşkınlığına ortak olacaksınız.

Bence BDP içerisindeki etkin kanat da, ‘tasfiye’ paranoyasından mustarip ve bu süreci engellemek için sarıldığı demokratik açılımlardan feragat etmek anlamına gelen pragmatist politikalarını, Öcalan’ın zaman zaman dillendirdiği uzlaşmaz romantik söylemlerle gerekçelendirme çabasında. Yani BDP’nin de, kitlesini motive eden militarist perspektifte dönüşüme yol açacak açılımları siyaseten bekası için reddetme noktasında Öcalan’dan kalır yanı yok.

Ama CHP bile, seçmenleri arasında yer alan demokratik unsurların gözündeki imajını kurtarmak için üç madde dışında paketle bir sorunu olmadığını itiraf ederken, BDP’nin ‘istemazük’ tavrında ısrarcı olmasıyla iyiden iyiye su yüzüne çıkan bu tarz-ı siyasetinin sürdürülebilirliği mümkün değil artık. Çünkü tarihin hiçbir döneminde Kürtler, dönemsel çıkarları için bile olsa darbeyi zihniyetin politikalarına onay vermediler. Her daim demokratik taleplerde bulundular. Şimdi de farklı olmasını beklememiz için hiçbir neden yok.

Hülasa, ister Öcalan isterse BDP karşı çıksın, Kürt illerinden olası bir referandumda kitlesel ‘evet’ler çıkacak. Hatta iddialı konuşayım, Türkiye ortalamasının çok çok üstünde onay alacak bu değişiklik bölgeden.

Yıllardır savaşın mağdur kanadının sözcülüğünü yapmalarının konforuyla, siyaseten güdük söylemlerinde bir revizyona gitme ihtiyacı duymayan BDP’li dostlarımızın benden daha iyi bildikleri bu gerçeği gözardı etmek yerine, birazcık olsun ezber bozmaları şart. Daha somut konuşalım.

Seçim barajı ya da siyasal partiler kanununda değişiklik yapılması gibi önerileri elbette haklı talepler. Ne var ki bunlar, statükocu darbe zihniyetinde yapısal dönüşümlere neden olacak bir değişime şart koşulacak konular değil. Sayın Demirtaş’ın “HSYK’nın ve Anayasa Mahkemesi’nin yapısının antidemokratik bir biçimde düzenlenmek istenmesine evet diyemeyiz” şeklindeki sözlerinin de jüristokrasiden en çok mustarip olmuş bir halk tarafından kabul etmesi olanaksız. Referandum sathı mailinde AKP’nin askerî operasyonu onaylamak gibi falsolar vermesinden medet ummaksa tek kelimeyle korkunç.

Öcalan’ın önümüzdeki günlerdeki açıklamalarında daha açık bir biçimde paketin desteklenmesi tavsiyesinde bulunacağını düşünüyorum. Çünkü Kürt halkının reflekslerini, hareketin resmî penceresinden değil, objektif bir bakış açısıyla yansıtan yayınları yakından takip ettiğini, dahası bu yayınların demokratik söylemini desteklediği biliyorum. Bunun bir temenni olmadığını, kendisiyle görüşen hukuki kaynaklardan edindiğim güvenilir bir kulis olduğunu da belirtiyim.

BDP’li vekillerimiz de, siyasi hasımlarının ellerini ovuşturarak, sandığa gömülmeleri için hayırcı cepheye intikal etmelerini dört gözle beklediklerini artık görmeliler. Başbakan gibi “bize akıl vermeyin” diye esip gürlemeyi bırakıp, aynı zamanda seçmenleri de olan dostlarına kulak vermeliler.

Yazarımız Sevgili Evrim Alataş’ı dün kaybettik. Kuşkusuz her ölüm erkendir ama gençlerin ölümünü daha zor kabulleniyor insan. Toprağı bol olsun.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polis devleti kimin eseri

Melih Altınok 16.04.2010

Hakkârî'de polisler, bir protesto gösterisinde 14 yaşındaki H.K'yı annesinin kollarından zorla alıp yerlerde sürüklüyor...

Kuşadası'nda 27 yaşındaki Umut Tamaç'ı kovalayan polis yakaladığı genci, iddialara göre çevredeki esnafın yalvarışlarına aldırmadan alnından vuruyor...

Evet, bunlara yürek dayanmıyor gerçekten. Ancak müzminleşen bu sorunun aşılması için bugüne değin itibar ettiğimiz söylemler üzerinde biraz durmamız gerekiyor. Bence bunların başında da, kimi çevrelerin askerî vesayet sisteminin alternatifi olarak örgütlendiğini iddia ettikleri 'polis'i demokrasinin önündeki birincil problem olarak tanımlamak geliyor.

Haklısınız bu indirgemeci yaklaşımın cazibesine kapılmak kolay. Ancak, pek çoğunuz gibi zamanında polis şiddetinden ziyadesiyle çekmiş ve askerî vesayet sistemiyle polis terörünün simetrik tehditler olduğu şeklindeki yanlışa düşmüş birisi olarak söylüyorum, bu, hedef saptırmaktan başka bir şey değil; uyanmalıyız.

Aslında basit bir muhakemeyle de sonuca ulaşabiliyor insan. Bir düşünün, parlamentoyu askıya almaktan falan geçtim, hangi polis amirinin, bırakın başbakanı azarlamayı, üstündeki müdürünün iradesini tanımadığını söyleyebilir ya da buna cüret ederse başına neler gelir?

Eğer bugün bir polis teröründen söz ediyorsak bunun yegâne sorumlusu, bütün olarak ülkedeki antidemokratik ortamın kurucusu ve kollayıcısı askerî vesayet sistemidir. Polisin, belediye zabıtasının ya da tapu kadastro memurlarının fütursuzluğunu bu tehdide eşdeğer tutmak büyük bir yanılgıdır.

Sivil toplumun ya da uluslararası toplumun baskılarıyla demokratikleşme için adım atma iradesi gösteren bir siyasal iktidar tamamen kendisine bağlı bu kurumlara pekâlâ çekidüzen verebilir. Başbakan yarın hükümetin bu noktadaki kararlılığını açıklasın ve atla deve değil, birtakım yasal yaptırımlar getirsin, bakın görün ertesi gün polis teröründen söz edebiliyor muyuz?

Peki, ya tüm kurum ve kuruluşları 'halkına karşı' örgütleyen 80 yıllık askerî vesayet sistemi için bunu söyleyebilir miyiz?

Bakın, adam öldüren bir polis idari izin vb. zorluklar olsa da en azından adlî mahkemelerde yargılanabiliyor. Ama biliyorsunuz bizler hâlâ, adlî mahkemede 36 yıl ceza alıp askerî mahkemece tahliye edilen astsubayla, hiç olmazsa adalet karşısında eşit olmanın mücadelesini veriyoruz.

Silah alımlarında askerin tekelinin kırılması gibi tartışmalar vesilesiyle, ulusalcı kesimlerin pohpohladığı polis devleti kuruluyor martavallarına kanmayın. Polis devleti, antidemokratik kurumların ve yasaların varlığını sürdürdüğü ülkelerde söz konusu olur. Ve bu ülkelerin tümü istisnasız biçimde militarist nitelikte, darbe ideolojisinin hâkim olduğu ülkelerdir.

Polis devleti, siyasi iradeye bağlı kolluk kuvvetlerinin hâkimiyetini tanımlamak için değil, halkın iradesini tanımayan ve antidemokratik biçimde demokrasinin kurum ve kuruluşları üzerinde hâkimiyet kuran darbe rejimleri için kullanılır.

Farkındayım, mevzu çarpıtılmaya çok uygun. O yüzden altını çizerek bir kez daha söyleyeyim. Solcular, demokratlar her zaman olduğu gibi polisin ya da herhangi bir kurumun hukuksuzlukların üzerine hep gittiler, gideceklerdir de. Bu konuda yapılması gereken ne varsa yaparız. Ama demokrasi mücadelesini, statükocu darbe ideolojisinin bataklığı şuracıkta dururken, sivrisineklerle uğraşmaya indirgemenin mantıksızlığını da dile getiririz.

Sözünü ettiğim perspektif yaşama geçirilerek polis terörüyle nasıl mücadele edileceğini merak edenlere, oğlu Baran Tursun'u polis terörüne kurban veren Mehmet Tursun'un kurduğu Baran Tursun Polis Mağdurları Vakfı'nın çalışmalarını yakından izlemelerini tavsiye ederim.

1 Mayıs için Taksim'i aldık nihayet. Peki, şimdi ne olacak? Tabelalarında solu çağrıştıran amblemler bulunan kimi partiler, tüm demokratların bu 30 yıllık talebi AKP iktidarında yerine getirildiği için huzursuz olmuşlar mıdır dersiniz? Bence afişlere yazacakları sloganları hazırdir bile: "Taksim sizin olsun, devrimci 1 Mayıs için Çağlayan'a!"

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çelişkiler keskinleşsin diye...

Melih Altınok 20.04.2010

Samsun'un Ladik ilçesinde geçen cumartesi gerçekleştirilen saldırıda iki polis memuru yaşamını yitirdi. Olasılıklar muhtelif. Şu an içinse en akla yatkın olanı bu işin bir provokasyon olduğu.

Ayrıntılar ilerleyen günlerde daha da netleşecektir. Ancak işin beni asıl ilgilendiren noktası, silahlı mücadeleyi esas alan sol örgütlenmelerin bu tarz tertiplerin 'kolay lokması' olmalarına neden olan şiddeti fetişleştiren siyaset tarzları.

İş yalnızca adı geçen örgütlerin sayıları yüzlerle ifade edilen militanlarıyla sınırlı olsa bu noktayla da ilgilenmeyecektim. Ne var ki, söz konusu yapılarla organik bir bağı olmayan ancak 'yabancıların' olmadığı samimi derneklerde bu tarz işleri koltukları kabararak destan havasında anlatan azımsanmayacak sayıda 'solcu' var.

Bugün, yaşının başının aklının referansı sayılacağını düşünüp 'dışarıda' şiddetin sonuç getirmeyeceğini dillendiren 'büyüklerimiz' bile, deruni sohbetlerde bu riyakârlığı açık etmekten çekinmezler. Paşalar gibi "Bizim çocuklar" derler, mahallelerinin katillerine.

Pek matah bir şeymiş gibi Lenin'in "ajitasyon ajitasyon ajitasyon" düsturunu ilke edinmiş kesimlerin, eleştirilerimize konu olan tutumlarını, solun örgütlü faşist saldırılar karşısındaki tarihî direniş pratikleriyle meşrulaştırmaya çalışmalarına alışmışız. Ancak bu savunma da bugün artık geçerliliğini tamamen yitirdi.

Zira canı kıyılan, Çorum'da, Maraş'ta... kolluk kuvvetlerinin desteğiyle insanların canına kasteden faşistler değil, görevini yapan iki memur ya da Reşadiye'de olduğu gibi belki ite kaka askere giden gencecik çocuklar.

Tamam, ülkedeki yoksulluğu, işsizliği, hukuksuzlukları inkâr eden yok. Ama sanırım hiçbiriniz memlekette silahlı bir direnişi meşru kılacak açık faşizmin hâkim olduğunu söyleyemezsiniz değil mi? O halde artık gerçekten barış yanlısı olan solculara ve demokratlara düşen, afroz edilmeyi de göze alıp silahlı mücadelenin aldığı her canın bir 'cinayete' kurban gittiğini dillendirmektir.

Evet, bu söylemler cemaatteki radikal konumumuza hâle getirir belki. Ancak ülkede yeşermesi için mücadele ettiğimiz demokrasi, şeffaflık ve barış için bu cesareti göstermekten imtina edemeyiz.

Çünkü şiddet bir sarmal şeklinde derinleşiyor toplumda. Tıpkı iç tehdit algısını çeşitli provokasyonlarla diri tutan ordular gibi, varlığını fiili saldırı tehdidinde borçlu olan ve buna uygun olarak örgütlenen 'muhalif' yapılar da, normalleşmeden son derece rahatsızlar.

Silahlar sustuğunda, demokratikleşme adımları atıldığında, yasaklar kalkmaya başladığında pürüzleri yavaş yavaş kapatmaya başlayan normalleşmeyi kazımaya başlıyorlar. Doğası gereği özünde 'zor' olan ancak çağın gereklilikleri, uluslararası toplumun ya da iç dinamiklerin etkisiyle yumuşayan devlet aygıtını 'özüne' döndürmek için çabalıyorlar adeta.

Hukuk, demokrasi ya da ekonomi alanındaki iyileşmeleri, adına suni denge dedikleri gerçeği 'yanlış bilinç' sahibi halkın gözünden sakındığı için, uyuşturucu olarak görüyorlar.

Siyaset yapma araçları üzerinde tartışma yapmayı 'günah' saydıkları için vazgeçemeseler de grevler, boykotlar ya da barışçı herhangi bir mücadele sonucunda elde edilen kazanımlardan rahatsız oluyorlar.

Bu yüzden yıllardır talep ettikleri haklar tanınınca sudan çıkmış balık gibi oluyorlar. Bu adımları kiteselliğe ulaşmak için üzerinde yükselecekleri bir kazanım olarak değerlendirip hanelerine kaydetmek varken, zahmetsiz reddiyeciliğin kollarında tatmin oluyorlar. "Lütuf" diyorlar "istemezük" diye tutturuyorlar.

Ve o anda silah yetiştiriyor imdatlarına... O silah ki, beş yaşında bir çocuğun bile horozu kaldırılmış tetiğine basabileceği ve bir idiyotun bile sesine kayıtsız kalamayacağı ancak ayakları üstüne dikilebilmek dışında vicdan ve akıl gibi özellikleriyle insan olmaya başlamış birinin sesini her işittiğinde utandığıdır; biliyorsunuz değil mi?

Peki ya utanıyor musunuz? Utanıyorsanız söylemelisiniz de. Susmak utanmazlıktır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Misille-me

Melih Altınok 23.04.2010

Samsun Ladik'te iki polis memurunun yaşamına ve onca insanın umuduna mal olan saldırıyı PKK'ye bağlı HPG'nin üstlenmesinin ardından "Aceleci davrandınız. Bakın provokasyon değilmiş, PKK'nin işiymiş" şeklinde eleştiriler alıyorum.

İçinde provokasyon maddesinin de yer aldığı sözlüklere, e-postaların gönderildiği o mecrada herkes rahatlıkla ulaşabilir. Ancak şunu söylemekle yetineceğim. Provokasyon, eylemi gerçekleştirenden ziyade o eylemin niteliğiyle alakalıdır. Bir eylem için bu nitelendirme kullanılacaksa, nasıl bir süreçte gerçekleştirildiği ve sonuçları itibarıyla nelere yol açtığı gözönünde bulundurulur; 'yönlendirilenlerin' kim olduğu tali bir konudur. Provokasyona ortak olmanın en net kanıtıysa misilleme yapmaktır.

Kaldı ki, Ahmet Türk'e yumruk atanın da kimliği ve tarafı da açıktı. Hal buyken Türk'e yumruk atılmasını provokasyon, bu elim saldırının hemen ertesinde polislere düzenlenen saldırıya ise failler belli diye 'misilleme' olarak tanımlamanın iler tutar yanı yok.

Geçen salı günkü yazımda daha muğlâk ifadeler kullanmıştım. Ancak madem örgüt, 'ayıbını' itiraf etti, o halde eveleyip gevelemenin bir anlamı yok. PKK bu eylemiyle provokasyona açıkça alet olmuştur. Bu saldırı da tıpkı Öcalan'ın bile "anlayamadım" sözleriyle karşıladığı Reşadiye saldırısı gibi, kafalarda ciddi sorular uyandırmıştır.

“Ladik’teki eylemi bana yapılan saldırıyla ilişkilendirmeyin” diyerek çırpınan Ahmet Türk’ün misyonuna halel getirilmiştir; barış için umutlanan tüm Türkiyeliler gücendirilmiştir.

Örgütün önder kadrolarının, Ergenekon uzantılarının yönlendirmesine son derece müsait, inisiyatif kullanma yetkisine sahip El-Kaidevari hücrelerin ‘çıkıntılıklarını’ sahiplenmelerini sorgulamıyorum. Ancak Kürt sorunu doğuran devletin ceberutluğuna dair anıların sıcaklığıyla, “vur gerilla vur, üçe beşe bakma vur” diye haykıran bir kısım ‘çevrenin’, eskiden yine bu harekete ait olan o yakıcı söylemi de anımsamalarında yarar var.

Hatırlıyor musunuz, Özgür Gündem kontrgerilla tarafından bombalandığında gazete hangi manşetle çıkmıştı: “Bu ateş hepimizi yakar!”

Evet, Kürtlerin haklı mücadelesinin temelinde, bu halkın şiddet olgusuyla yakın ‘ilişkisi’ yatar, doğrudur. Ancak bu halkın mücadelesinin meşruluğu, şiddete başvurusundaki fütursuzluğundan değil, maruz kaldığı şiddetin fütursuzluğundan kaynaklanır. İşte bu haliyle Kürtlerin ‘son büyük kavgası’ Türkiye devrimci tarihinde hiçbir fraksiyonun sahip olamadığı bir benzeşmeye nail olmuştur. Kotardıkları, doğrudan eyleme yaklaşan pek çok ‘şiddetsizlik’ eylemi, sivil itaatsizlik literatüründe paragraf açmıştır.

İşte şimdi, amasız barışı savunan demokratların ve solcuların belki de en çok bu açıdan hakkını verdiği Kürt hareketinin Gandi’ye dönüp bakmasının tam zamanıdır. Öyleyse indirgemeci bir yaklaşımla, yalnızca ‘pasif direnişle’ anılan büyük direnişçi Gandi’den gelsin:

“Savunmaya yönelik şiddet, saldırıda kullanılan şiddetten üstündür... Kendiliğinden şiddet, önceden tasarlanmış şiddetten üstündür... Uzun süre baskı altında tutulmuş, birlikte harekete geçme kapasitesine sahip olmayanların şiddeti, siyasal yaşama katılma ve örgütsel güç geliştirme olanağına sahip olanlarınkinden daha ‘anlaşılır’ bir şeydir... Ve şiddetsizlik şiddetten sonsuz derecede üstündür.”

Bakın otuz yıldır bu coğrafyada bahar, topla tüfekle girişilen bir ‘temizlik’le başlıyor. Eylemleriyle, yukarıdan Gandi’den derlediğim şiddet skalasında oturdukları yer malum olanlara nasıl kalkan olacak bu ülkenin demokratları, solcuları?

Mazlum bir halkın zalim karşısındaki direnişini Ladik’teki gibi misillemelerle örgütlediğini düşünenler bu noktayı bir kez daha düşünmeliler. Misilleme yaptıkları şeyin barış olduğunu da akıllarından çıkarmamalılar.

Anayasa Değişikliği Paketi’nde, siyasi partilerin kapatılmasını zorlaştıran 8. Madde’ye yalnızca 5 BDP’li ‘sembolik’ olarak evet dedi. Grup disipliniymiş! Peki ya partileriniz kapatılırken sık sık anımsattığınız disiplinsiz vicdan ne olacak? O da mı sembolikti?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Az yiyin de hizmetçi tutun

Melih Altınok 27.04.2010

Elias Canetti’nin o muhteşem tanımıyla “bilinçli emir bekleme durumu”nun bireyin yaşamı boyunca sürekli hale getirilmesinde birincil rol oynayan askerî itaat, iki kez kodlanmış bir disiplindir.

Bu çiftte su verilmiş disiplin, bizzat zorunlu askerlik sürecinde edindirilen koşulsuz itaat etme kuralının yanı sıra, toplumdaki, "homoerotik libidoyu saldırganlık üzerinden dışa yöneltmiş erkekler birliğinin" (askerlik) kültürünü fetişleştiren ilişkiler sayesinde ömür boyu sürer. Öyle ki bu kültürel pratikler sayesinde, birey ancak zorunlu askerlik cenderesinde yontulduktan sonra yaşamında yeni bir safhaya (rite de passage) geçebilir.

Kuşkusuz bu sakatlık, ordu ile ayrılmaz bir bütün olan pek çok ulus-devletin "paryaları" için geçerli. Ancak bizdeki durum epey vahim.

Düşünün askerî itaat üretim mekanizmaları öylesine güçlü ki Türkiye’de, bırakın ordunun harcamalarını ve ticari teşebbüsleri sayesinde sağladığı geliri, daha tam olarak kaç adet askeri olduğunu bile bilemiyoruz, soramıyoruz da. Tahminlerle yetiniyoruz.

Her yıl kaç adet araba üretildiğini bilmenizde bir sakınca yok mesela. Ancak aşağıdaki sorular gündeme geleceği için, ordu hakkındaki istatistiklerin sır gibi saklanması şart:

Türkiye niçin kendisiyle aynı coğrafi büyüklüğe, benzer jeopolitik konuma, aynı nüfusu sahip ülkelere, hatta savaş halindeki devletlerden bile katbekat fazla askere sahip?

Vergi veren, istihdam sağlayan ve üretimden düşürülüp silah değil "süpürge altına" alınan kaç yurttaş, sayıları onbinlerle ifade edilen askerî lojmanlarda kapıcılık yaptırılıyor; meslek sahibi kaç genç boya badana işlerine koşturuluyor?

Angaryayı yasaklayan Anayasa’mızın 18. maddesi ihlal edilerek, askerlikleri boyunca yurttaşlara gördürülen hizmetlerin satın alınması mı terörle mücadelede zafiyete neden olacak?

Kuşkusuz, geçen cuma bedelli askerlik konusunda, üst düzey askerî bürokratını ikna etmek için iki saat 15 dakika dil döken Başbakan da bu soruların yanıtlarını çok iyi biliyor. Kendisi de, sorunun her yurttaşın "o tezgâhtan" geçirilip devletin varlığının belletilmesi olduğunun, ömür boyu hazır asker olan polisin bile bu angaryaya tâbi tutulmasının da aynı nedenlerden kaynaklandığının farkında? Ama her nedense, konu sanki teknik noktalarda düğümlenmiş gibi, "Öğrendik ki koşullar oluşmamış" diyor.

Oysa bizler de çok iyi biliyoruz ki, bir başbakan ve hükümet üyeleri kamuoyunca ilgiyle takip edilen konularda ardı ardına açıklamalarda bulunuyorlarsa, bu beyanatlar anlık çıkışların değil, ilgili birimlerin teknik çalışmaları sonucunda olabilirliği üzerinde uzlaşma sağlanan hususlardır. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un geçen yıl haziran ayında bedelli askerlik konusundaki kulaklarımızda hâlâ çınlayan çıkışı da cabası: "Kesin olarak söylüyorum bu konu kapanmıştır!"

Vay be bu ne fors bu ne özgüven değil mi? Sizler hiç, hükümetin, Meteoroloji Genel Müdürlüğü’nün personel rejimi hakkındaki bir tasarrufunda, başbakanın kurumun başındaki bürokrati ikna etmek için 2,5 saat süren bir zirveye ihtiyaç duyduğuna şahit oldunuz mu mesela?

Bedelli askerlik gibi bir uygulamanın, her gün türlü çeşitli vesilelerle soluğunu ensemizde hissettiğimiz askerî vesayetin kırılmasında tek başına yeterli olacağını elbette kimse iddia etmiyor. Ancak bu adımın, siyasal iktidarın kendi tasarrufunda olan bir alan olan askerî konulardaki inisiyatif kullanabilme muktedirliğini göstermesi açısından altın vuruş niteliğinde olduğu da aşîkâr.

Eğer başbakan iddia edildiği gibi, siyasi reflekslerle topu askere atıp seçmenine "biz denedik ama onlar istemedi" mesajı vermek istiyorsa durum daha vahim. Zira bu halk, bunca oyla bir bürokratını ikna etmekten aciz görüntüsü çizen bir siyasal iktidara bir daha biraz zor teveccüh eder.

Evet, devrim yapıyoruz hacı ağabeyler

Melih Altınok 04.05.2010

Üniversitenin ilk yıllarında devam ettiğimiz kahvehanenin eski tüfekleri, masa başındaki hararetli tartışmalarımıza şahit olduklarında "n'aptınız, yaptınız mı devrimi" diye takılırlardı bize. Çok sonra anlayacaktım ki bir devrimcinin yegâne hedefi iktidar değildir. Hatta gerçek bir devrimcinin iktidarla arası hiç mi hiç hoş değildir. Ama o zamanlar belli etmesek de çelişkimizi yakalamışlar gibi alınırdık işte.

32 yıllık yasaktan sonra Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılmasının ardından kapışan iki kutbu gördükçe bu eski hikâye düşüyor aklıma.

Olayların kahramanları da nerdeyse aynı üstelik. Bir yanda tıpkı bizler gibi, devrimi iktidarın el değiştirmesinden ibaret bir 'olay' olarak algılayıp öncesindeki süreci talileştiren, ânın kazanımlarını yarına endeksleyen ve "Bugün Taksim yarın devrim" diye bağırırlar. Öte yanda da o yollardan gece geçmiş edasıyla "Taksim' e çıktınız da ne oldu devrim mi oldu" diye soran kahvenin itidal sahibi gediklileri.

Biri ne yaptığının farkında değil, diğeri neler olduğunun.

Seksen yıllık Cumhuriyet tarihinin yekpare bir görünüm arz eden mutlak iktidarı bölünüyormuş; son on yılda neler değişmiş, değişiyormuş kimin umurunda!

İktidarı alacak bir devrim yaptın mı, şöyle 'ideal' bir devrim, sen onu söyle?

Evet, arkadaş, hem de bir değil pek çok...

32 yıldır ceberut devletin yasakladığı ve senin girmek için kimi zaman kanını akıttığın bir alanın kapsındaki kilit kalkıyorsa, üstelik de bu talebinin bir hak olduğu karşında mücadele ettiğin otorite tarafından kabul ediliyorsa bu pekâlâ bir devrimdir. Ve bu devrim, yakın bir süre önce senin tuzun biberin olan ama o zaman da farkına varamadığın devrimlerin tetiklediği bir devrimdir.

Anmaktan imtina etmeyelim:

Barışçıl bir eylemde göstericilerin üzerine ateş açıp 33'ünün canını alan bir paşanın isminin, hem de o katliamın yapıldığı kentte bir kışlaya verildiği bir ülkede, askerlerin adli (sivil) mahkemelerde yargılanmasını sağlayan yasal düzenlemeler yapılıyor.

Yıllar sonra, 1 Mayıs 77, Maraş, Sivas gibi devlet eliyle kotarılmış katliamlar için Meclis Araştırma Komisyonu kuruluyor. Üstelik de bu teklifin altında siyasal iktidar partisinden 115 vekilin imzası var.

Daha düne kadar varlığı bilinmediğinden, üzerinde herhangi bir yasaklamaya bile ihtiyaç duyulmayan Ermeni Soykırımı için anmalar yapılıyor Taksim'de. Soykırımın konuşulduğu bir panel, eski reflekslerle hareket eden işgüzar bir polis şefi tarafından yasaklanmaya kalkınca devreye bizzat Dışişleri Bakanlığı girip engelleri kaldırıyor.

Ve daha niceleri...

Bunlar birer devrim değil de nedir Allah aşkına, söyler misiniz?

Hakkını verelim, AKP'nin diğer siyasal iktidarlar gibi bu tazyike direnmemesi ve hatta devrimlerin yolunu açması takdire şayandır. Ama ne olur bu noktaya takılıp kalmayın, siz kazandınız, tadını çıkartın, değerini bilin.

Bizler gündelik yaşamımızı dünle kıyaslanmayacak şekilde iyileştiren devrimleri küçümseyip, her sorunu sihirli değneğiyle çözecek ve aslında hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir hayale havale ettikçe statükonun diğer kanadı giriyor devreye. Devrimciliği, devrimi elzem kılan çözümsüzlükte ısrarcı olmaktan menkul olanlar, olanca 'devrimcilikleriyle' tüm kazanımlarımızı üzerimize deviriyorlar. "Bu kazanımlar göz boyamadan ibaret, kazandığınız bir şey yok" diye haykırıyorlar. Bakın işte, 32 yıllık talebimizi elde edeceğimiz bir devrimin arifesinde Tunceli'de bir karakola dalıp dört körpe fidanı katlediveriyorlar.

Girişte sözünü ettiğim kahvehane kapanalı çok oluyor. Ama o ağabeylerden birini yolda görürsem bir çift sözüm var kendisine. "Bir zamanlar örgütü iktidarı ele geçirmediği için katkı sunduğu devrimleri fark edemeyen bir genç vardı ya" diyeceğim. Ardından es vermeden yıllardır içime oturan tacizlerinin karşılığını vereceğim "Biz sürekli devrim yapıyoruz, senden ne haber hacı abi? Hâlâ işin kolayına kaçıp gökten zembille inecek devrimi mi bekliyorsun."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu kaçınıcı kırmızı pazartesi

Melih Altınok 07.05.2010

Márquez, muhteşem romanı *Kırmızı Pazartesi*'de, bütün kasabanın öleceğini bildiği halde katiliyle karşı karşıya gelen ve sonunda da öldürülen bir gencin hikâyesini işler. Usta romancı gerilimi, merakla beklenen bir son üzerine değil, okurun ta başından bildiği sonun değişmesi umudunu diri tutarak korur.

Yasemin Çongar'ın geçtiğimiz hafta dört gence mezar olan Sarıayla Karakolu'nda görev yapmış bir kaynakla yaptığı görüşmenin (5 Mayıs 2010) notlarını dehşet içinde okurken bu roman geldi aklıma. 30 yılda on binlerce can alan bu savaşı klişeleşmiş politik argümanları unutarak bir de bu gözle düşündüm.

Çongar'ın röportajının gücü, tıpkı Orhan Pamuk'un dediği gibi, okuru "hah ben de tam bunu diyecektim ama böyle söyleyemezdim" dedirten cesaretinden ve gerçekçiliğinden geliyor.

Ancak bugüne değin gerçekleşen benzeri olayların üç aşağı beş yukarı benzer şekilde geliştiği ve sözkonusu bilinçli ya da bilinçsiz ihmallerin sorumluluğunun kimlerde olduğu biliniyordu değil mi? Sokakta karşılaştığınız herhangi bir vatandaşa sorun size bu savaşın sonlanmasını istemeyenler olduğunu söyleyecektir.

Peki, nasıl oluyor da, romanda bile insanı dehşete ve şaşkınlığa sürükleyen, derin bir varoluş sorgulamasının içine iten bu suskunluk sarmalı onca yıldır şahit olduğumuz binlerce kırmızı pazartesiye rağmen derinleşiyor.

Bu sırrı herkes bildiği halde nasıl oluyor da durduramıyoruz genç ölümlerini? Öyle garip bir durum ki, benim bu yazıyı yazdığım saatlerde milyonlarca insan bir vesileyle bu konuyu düşünüyor ve konuşuyor ama kimse yeni bir kırmızı pazartesinin yaşanmasına engel olamıyor.

Devletin bu işteki vebalini hep konuşuyoruz; asıl sorumluluk onlarda, buna şüphe yok. Ancak bu savaşın simetrik iki kutbundan biri olmasa da sol'un da taraf olduğu kesin ve kimse kusura bakmasın yine çuvaldızı alacağım elime.

Camiadaki bireysel konumunu muhafaza etmek ya da yeniden 'seçilmek' gibi kaygılar taşımadığım için ne düşünüyorsam onu söylemekte bir sakınca görmüyorum. Bu yüzden net olarak diyorum ki, silahlı mücadeleyi esas alan Kürt hareketini, ortaya çıktığı dönemde kısmen de olsa meşru kılan koşullar bugün büyük oranda ve hatta tamamen ortadan kalkmıştır. Evet, bölgede kolluk kuvvetlerinin insan hakları ihlalleri batıyla kıyaslanmayacak oranda fazla ama bu asla Leninist parti modelinin dayattığı silahlı mücadele için yeter koşul olamaz.

Kürt siyasetinin önemli bir isminin burnundan akan kanın intikamını almak için polis öldürmek, asker vurmak ne halkların kardeşliği söylemiyle bağdaşır, ne de demokratik bir cumhuriyet kinle inşa edilir.

Türkiye solu Kürt sorununu ta Mahir Çayan döneminden kalma formüllerle analiz etmenin kolaycılığını artık terk etmeli. Tıpkı CHP'nin ve Baykal'ın işgal ettiği yer gibi, Kürt siyasal hareketinde tekel konumunda olan hâkim yapının politikalarını ve eylemlerini masaya yatırmalı. Bu iş dünyaya bakıp yalnızca BASK modelini falan görmekle de olmuyor. Çünkü BASK diye tutturursanız, sosyalist parti önderliğindeki solcuların, ETA'nın bardağı taşıran bir eyleminden sonra Madrid sokaklarından taşan eylemini de hatırlatırlar adama.

Dün Sarıyayla'da, yarın kim bilir nerede yaşanacak kırmızı pazartelerde statükocuların suçu günahı malum da, 'serhıldan' edebiyatının, 'ezilen ulusun meşru milliyetçiliği' zırvalıklarının rolü de sorgulanmalı artık. Sevgili Yıldırım Türker'in dediği gibi, "barışa can atanlar savaşa can pazarlamazlar" çünkü.

Yunanistan'daki gösterilerin topyekûn olarak 'Antik Yunan Ulusalçılığı' şeklinde nitelendirilmesini doğru bulmuyorum. Bir defa solcuların ve anarşistlerin başat rol oynadığı bu eylemler silsilesinin hedefinde açılım politikaları ve AB değil, AB desteklerini cebe indiren bürokratların ve siyasilerin arsızlıklarının faturasının kendilerine çıkartılması var. Aralarında illa ki milliyetçi unsurlar da yer almıştır; kuşkusuz yaşanan ölümler de çok acı. Ancak yoksullaştırılan ve aldatılan halkın sokağa çıkmasından daha doğal bir refleks olamaz diye düşünüyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mehmetçik ökse sopası mı

Melih Altınok 11.05.2010

Bölgede süren savaşın sonlanması için verdiğimiz mücadeleyi bugüne değin daha çok siyasi ve ideolojik argümanlara dayandırdık. Ancak bu barış mücadelesinin teknik ve hukuki boyutu hep güdük kaldı.

Taraf'ın bu savaş karşısında takındığı ve fiili çatışma halinin sonlanmasından ödü kopan herkesi rahatsız eden

nesnel duruşu bu açığı gidermeye aday. Bakın askerler, 'şehit' aileleri akreditasyonunun değil cesaretin başarı sayıldığı ve övüldüğü bu mecradan medet umuyorlar, buraya konuşuyorlar.

Çünkü bu acılı insanların ne politik zaferler umurlarında ne de söylemlerin doğruluğu ve haklılığı. Gencecik çocukları ölmesin, sorumlular hesap versin istiyorlar, o kadar.

Sol da artık soruna bir de bu noktadan yaklaşmalı. Tıpkı, 30 yıldır savaştığı örgütü muhatap almayacağını söyleyen muktedirler gibi komik olmayı bırakıp, telin ederken muhatap saydığı devleti, düzelmesi için eleştirilecek bir merci saymama gafletine düşmekten artık vazgeçmeli.

Aslında yaşananlarda teknik nedenlerin 'de' etkisinin olduğu vurgulanarak, konu pekâlâ ajitatif milliyetçi söylemin etkisinden çıkartılabilir, yaratılan mitlerden sterilize edilebilir ve nihayet daha sağlıklı, akliselimin hâkim olduğu bir atmosferde tartışılabilir.

Bakın geçtiğimiz günlerde Adalet Bakanlığı, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na Genelkurmay Başkanı hakkında vatandaşlar veya sivil toplum örgütleri tarafından suç duyurusunda bulunulup bulunulmadığını sormuş.

Anlaşılan Bakanlık yetkilileri, AB Komisyonu Türkiye Delegasyonu temsilcilerinin siyasi toplantılarda konuyu gündeme getireceklerini düşünmüşler. Ecnebilerin, "bünyesinde bunca ölümün yaşandığı bir kurumun ve bürokratlarının 'dava manyağı' olmaları lazım" diye düşüneceklerini hesaba katmış olmalılar. Ama sonuç menfi. Savcı Zekeriya Öz, Bakanlığa "ne haddimize" anlamında bir cevap yazmış.

Olsun, hiçbir halk ceberut devletiyle baş başa bırakılacak kadar sahipsiz değil, sınırların günden güne muğlâklaştığı bu dünyada işte. El mecbur Türkiye de AB ile bütünleşecek ve bu ülkede de cinayetler politik kan davalarının konusu olmaktan çıkıp hukuki mecrada değerlendirilecek.

Bu savaşın mağdurlarının hukuki alanda hak aramalarına dair örneklerle önümüzdeki günlerde sıkça rastlayacağız. Sürece bir katkı da ben yapmak istiyorum. Sözü geçtiğimiz günlerde Ankara büromuzda konuştuğum, gencecik oğlunun bedeninin, kuş yakalamak için kullanılan ökse sopası gibi karanlık dağlara atılıverdiğini anlatan bir asker annesine bırakayım:

"Oğlum Tunceli sınırında görev yapıyor. Son günlerde zaten huzursuzduk ancak geçen gün kendisinden aldığımız bir telefonla uyku nedir hepten unuttuk. Oğlumu yanındaki birkaç arkadaşıyla birlikte karakollarından 6 km. uzakta, dağın başında nöbete çıkartıyorlarmış. Bir düşünün hiç bilmediğiniz bir coğrafyada, zifiri karanlıkta 12 saat nöbete dikliyorsunuz. Genelde hava yağışlılığı olduğu için de görüş mesafesi nerdeyse sıfırmış 'Anne' diyor oğlum, 'ani bir pusunda en sıkı çatışma dakikalar içinde sonlanıyor. Sarıyayla'ya kaç saatte takviye ulaştırdılar. Bir aksilik olsa kim bilir bize kaç saatte yardıma gelirler.' Oğlum karakol komutanına bu durumdan ötürü yakınınca da aynen şu yanıt almış: 'Siz orada duracaksınız, olası bir müdahalede önce siz çatışacaksınız. Sizin müdahalenizle karakol da tetikte olacak, hazırlıklarını yapacak. Yakınacağına işini yap. Sana kimse yardım edemez burada.'"

Görüyor musunuz, gencecik bedenler bir alarm düzeneğinin parçası gibi kullanılıyor. Ne kadar ekonomik değil mi? Genelkurmay'ın bu durumdan haberi var mı acaba? Eğer karargâh kucağına gönderilen ana kuzularının hayatından biraz olsun endişe ediyorsa, sözünü ettiğim askerin tam kimliği ve görev yaptığı birliğe dair ayrıntılar bende mevcut. Yoksa sorumluların, olası kötü bir gelişmede taammüden adam öldürmek suçlamasıyla karşı karşıya kalabilecekleri ihtimalini hatırlatmak isterim.

Geçen pazar anneler günüydü. Annelerimize resmî törenlerle plastik çiçek 'ikram' edeceğinize, çocuklarını bağışlayın efendiler. Çünkü hakikaten skorsky doğurmuyor anneler; can doğuruyor, can.

Ne içirdiniz 'ulen' bize

Melih Altınok 14.05.2010

Ya, hatırlıyorsunuz değil mi, çok değil 20-25 yıl öncesine kadar bu ülkede solcular CHP'ye (SODEP, SHP) oy verirdi.

Meğer bizlerle birlikte CHP'yi ihya edenler arasında ne dün ne de bugün solla uzaktan yakından alakası olan, hatta müzmin bir şekilde solfobiden muzdarip arkadaşlar da varmış. Bakın Fatih Altaylı da atadan, babadan CHP'li olduğunu açıkladı.

Tamam, Altaylı ya da 'öbürsüler' için ortada garip bir durum yok. Bu güruh, artık Ergenekon hukuk bürosu işlevi enikonu su yüzüne çıkan partiyle münasebetlerinden ötürü bugün rahatsız olmadıkları gibi, dünkü tavırlarını da sahipleniyorlar.

Peki, bu paradoksu nasıl açıklayacağız? Nasıl olmuş da biz solcuların yolu beyaz Türk elitlerinin bu kadim partisiyle kesişmiş?

Birkaç alternatif var değil mi? O halde biraz onlar üzerinde duralım.

"CHP sol bir partiydi ama çok değil henüz birkaç yıl önce 12 Eylül'ü gerçekleştirmiş askerler ve onların sivil destekçisi seçkinler bunun farkına varamadıkları için bu partiyi destekliyorlardı veya onlar da solcuydu." Tamam sustum.

"Yanılmışız" ya da "yokluktan işte" gibi yanıtlar üzerine de söylenecek bir şey yok.

Başka? "CHP o zamanlar solcuydu, şimdi değişti." İyi de bir partinin solda sayılabilmesi için bir takım evrensel kriterler var değil mi? Peki nedir bunlar, kıstaslar? Namaz kılmamak, oruç tutmamak, hacca gitmemek... mi? Değilse ne?

Enternasyonalist olmak bunlardan biri değil mi? Peki, emeğin ve demokrasinin Avrupa'sı için frengistanın ezcümle solcularının desteklediği dünyanın ilk tek sivil toplum projesi olan AB üyeliği için CHP ne yapmıştır mesela? "Onlar ortak biz pazar" martavallarıyla, içe kapanmacı ekonomik ve siyasal politikaların bayraktarlığını üstlenmediler mi utanmadan? Kıbrıs'ta taksimi faşistlerden bile daha ateşli savunmadılar mı? Onlar da uluslararası toplumla ilişkileri kesmiş, hesap vermeyen, 'az despotik olması' şansa bağlı ulus-devlet mitine halel getirecek en naif tartışmalarda bile istavroz çıkartmadılar mı? Bok yedirilen Kürtlerin durumunu yerinde incelemek için gelen Avrupalı Sosyalistlere ve Yeşillere, hakaretler eşliğinde "komiserler" diye höykürenlerin sesine ses vermediler mi?

Emekçilere grev ya da sendikalaşma hakkı tanınması için ne gibi radikal adımlar atıldılar? Hangi büyük grevi örgütlediler ya da yanında yer aldılar. İktidar ortağı olduklarında bu konuyu hatırladılar mı?

İnançsızlığın da garantisi olan din ve vicdan hürriyeti konusunda ne dediler, ne yaptılar? Haklısınız, oy deposu olarak kullandıkları Alevilerin zorunlu din dersinin kaldırılması gibi temel talepleri için bile kılını

kıpırdatmayanlardan, hiç olmazsa, hizmet alan dindar yurttaşların hak ve özgürlükleri için girişimde bulunmalarını mı bekleyeceğiz?

Evet, anti-militarizm de solun alâmetifarikasıdır değil mi? Memleketin tapusunun ve milletin vekâletinin anlı şanlı ordusunda olduğunu her fırsatta dillendiren, darbelere zemin hazırlayan TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesine, başa çıkmadıkları siyasi rakiplerini tasfiye etmek için sarılan bir parti değil mi sözünü ettiğimiz?

Dikkat ederseniz, CHP'nin tek parti olduğu dönemdeki faşizan uygulamalarından, yıllardır vesayeti altında inim inim inlediğimiz jüristokrasiye dair statükocu tutumundan ve işimi çok kolaylaştıracak olmasına rağmen bugününden söz etmiyorum bile.

Yiğit Özgür'ün çok sevdiğim bir karikatürü var. Adam yatakta telaş için uyanıp şaşkın bir ifadeyle, yanında yatan kadına "Dün geceyi unutalım, ikimiz de çok sarhoştuk" diyor. Kadın daha da şaşkın bir ifadeyle "Ne diyorsun Sedat" diyor, "dün gece düğünümüz vardı, evlendik ya biz" Adam finali getiriyor: "Oha... Ne içirdiniz bana lan!?"

Hakikaten ne içirdiniz bize de sol diye tutunduk her dönem statükonun operasyonel gücü olan bu partiye? Baksanıza esrikliği hâlâ sürüyor. Belki partinin son yirmi yıllık milli şefi dönmez de yerine eli yüzü düzgün bir başka partili gelir ve sol şahlanır diye düşünenler var aramızda. Aspirin içip terramisin sürsek, üstüne de koca bir kupa espresso devirsek aylır mıyız acep?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu başkan, CHP şampiyon mu

Melih Altınok 18.05.2010

Kemal Kılıçdaroğlu, partisinin Dersim gafında değerlendiremediği tarihi fırsatı bu kez kaçırmadı. Lider sultasının mutlak hâkimiyeti altındaki partisinde, her kula nasip olmayacak genel başkan adaylığını açıkladı. Hafta sonu yapılacak kurultayın sonucunu beklemeye gerek yok. CHP Genel Başkanı artık Kemal Kılıçdaroğlu.

Peki, bu değişimin partide ve doğal olarak genel siyasette ne gibi etkileri olabilir?

Bir defa, partinin başına Kılıçdaroğlu'nun gelmesinin bir nebze de olsa anlam ifade etmesi için, Baykal'a koşulsuz biat eden ve CHP'nin elitist statükocu tavrıyla özdeşleşen kadrolarına karşı bir tasfiye sürecinin başlatılması elzem. Zaten gelen sinyaller de bu yönde. Ancak Kılıçdaroğlu'na adaylık sürecinde desteğini sunan, delege teşkilatı üzerindeki etkisi malum Önder Sav gibi eski isimlerin de yeni yönetimde aktif rol oynayacağına kesin gözüyle bakılıyor. Partinin üst yönetiminde genel başkan yardımcılıklarının sayısının arttırılması gibi birtakım reformların planlandığı da Ankara kulislerinde konuşuluyor.

Ne var ki bu saydıklarım, partinin politik söylemelerinde bir kırılma sağlayacak yapısal değişiklikler değil.

Önümüzdeki günlerde, başta ana akım medya olmak üzere, yoğun bir Kılıçdaroğlu güzellemesine maruz bırakılacağız. CHP'nin örgütlenme pratikleri, yeni bin yılın siyasetindeki en önemli konulardan olan küreselleşme, özgürlükler, reformlar, azınlıklar ve AB gibi noktalarda partinin meşhut politikaları mevzubahis yapılmayacak. Baykal'ın Ricky Martin şarkıları eşliğinde takdim edildiği değişim parodisinin bir benzeri, bu kez de "halk adamı mülayim kemal" mottosuyla önümüze sahnelenecek.

Devamlı okurun çok iyi bildiği üzere, sanıldığına aksine CHP tabanının büyük bölümünün sol ve demokrat reflekslerle bu partiye yönelmediği iddiasındayım. Elbette ki sosyal grupların kusursuz bir homojenlik arz ettiğini iddia edemem. Partinin seçmenleri arasında demokrat Aleviler, AKP fobisinden ötürü ehvenişer deyip hareket eden demokratlar da mevcut. Ama kabul etmeliyiz ki bugün CHP büyük oranda TSK mensuplarının, kentli elitlerin, Kürtler ve Ermeniler gibi ötekilere karşı hasmane tavırlar besleyen ulusalcı-milliyetçilerin, kısacası statükonun bekasını korumaya gönüllü memur olmuş kesimlerin partisidir. Bu haliyle değil sol, sosyal demokrat bir parti de değildir.

Siz söyleyin, Kemal Kılıçdaroğlu CHP'nin bu seçmenlerinden feragat edebilir mi? Örnekler üzerinden daha somut sorular soralım.

CHP kitesinin, son anayasa değişikliği paketinde yer alan yargı reformuna büyük oranda karşı olduğu sır değil. Kılıçdaroğlu Sosyalist Enternasyonal'e (nasılsa hâlâ) üye olan bir partinin değişim vaat eden yeni genel başkanı olarak, jüristokrasiye tavır alabilir mi mesela? Partisinin Batı demokrasisindeki muadilleri gibi, bir sosyal demokrat olarak, ülkede parlamento iradesinin müdahil olmadığı alanlara gözünü dikebilir mi?

Ermenistan ve Kıbrıs gibi konularda, milliyetçilerin pabucunu dama atan taleplere sahip tabanını yok sayarak, bu konularda en azından AKP iktidarı kadar cesur adımlar atabilir mi?

"Ruhban okulu niçin açılmasın" diye sorabilen Bülent Arınç kadar ya da "Ceddim rahatsız olmamış ben niçin rahatsız olayım Ekümeniklikten" diyebilen Erdoğan gibi, bu cumhuriyetin asli unsuru olan gayri Müslimleri onore edecek cesur söylemleri dillendirebilir mi?

Tabanının ciddi bölümünü oluşturan, yukarıda sıfatlarını sıraladığımız kitleye rağmen bunları yapabilir mi? Ya da tüm bunlara cesarete ederse o seçmen hâlâ CHP'de kalır mı?

Hiç sanmıyorum ama yaparsa ne âlâ. Ağır aksak da olsa uyguladığı açılım politikalarına güvenip "biz varken sola ekmek yok" diyen AKP'lilere, daha fazla demokrasi ve özgürlük talebiyle alternatif olabilse keşke. Ama bu iş "keşke"lerle olmuyor işte.

Bence Kılıçdaroğlu'nun gelişinden kaygılanacaklar, İzmir ya da Eskişehir gibi illerde CHP'nin milliyetçi politikalarını pasif bularak kendisine yönelen seçmenler sayesinde ihya olan Bahçeli'dir, Sarıgül'dür, ötesi değil.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok öyle bedavadan Gandi'lik

Melih Altınok 21.05.2010

Kemal Kılıçdaroğlu'nun partiyi daha sol bir çizgiye doğru evrimleştireceğine dair söylemleri, üst yapıdaki demokratikleşmeden ziyade genel olarak ekonomi temelli bir perspektife dayanıyor. Adaylığını açıklar açıklamaz soluğu aldığı merkez medyada verdiği mesajlar da bu tesbiti doğruluyor.

Geçtiğimiz günlerde görüştüğüm, Kılıçdaroğlu döneminde partinin özellikle ekonomi politikalarının belirlenmesinde aktif rol alacağı izlenimi edindiğim ve daha önce CHP'ye genel başkan adayı olan ekonomi profesörü Hurşit Güneş de bu görüşte. Güneş, partinin yeni dönemde yoksul kesimlerin ekonomik taleplerini daha fazla önemseyeceğini ve bu nedenle 'daha sol' bir parti olacağını savlıyor.

Baykal döneminde politikalarını, seçmen tabanının büyük bölümünü oluşturan kentli orta sınıfın laiklik gibi ideolojik beklentilerine göre şekillendiren ve bu yüzden de halktan koptuğu eleştirilerine hedef olan CHP'nin, Kılıçdaroğlu döneminde ağırlıklı olarak yoksul kesimlere seslenen sosyal-ekonomik politikaları vitrine çıkartacağına tanık olacağız.

İlk bakışta bu yaklaşım cazip geliyor aslında. Öyle ki, pek çok 'solcu' üst yapıda yapısal dönüşümlerin gerekliliğine vurgu yapan aydınları "Siz bunların yoksuldan emekçiden söz ettiklerini duydunuz mu hiç" diye eleştirmekte beis görmüyor.

Oysa sözünü ettiğim popülist indirgemeci yaklaşım, solun en eski ve köklü hastalıklarından birine işaret ediyor. Bu büyük tarihsel yanlış, Marx'ın ekonomik belirleyiciliğe dair yaptığı vurgunun yanlış anlaşılmasından kaynaklanıyor.

Bakınız Engels ta 21 Eylül 1890'da Joseph Bloch'a Londra'dan yazdığı mektupta, "alt yapı (ekonomik üretim ilişkilerinin tümü) üst yapıyı (siyasal, hukuksal, dinsel, felsefi, ideolojik vs. kurum ve oluşumlar) belirler" şeklinde formülize edilen bu yaklaşımdan nasıl yakınıyor:

"Tarihin belirleyici etkeni, son çözümlemede, gerçek yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. Ne Marx ne de ben bunun ötesinde bir şey söyledik. Ama biri çıkar da bu deyişe, ekonomi tek belirleyici etkendir anlamı yamamaya kalkışırsa onu soyutlaştırır, saçmaya indirger. Ekonomik alt yapı etkendir ama ideolojik üst yapı da etkendir. Bütün bu etkenler karşılıklı etki halindedir."

Evet, zaten böyle bir doğrudan belirleme olsaydı mücadeleye gerek kalmazdı. Çünkü değişen ekonomik yapıya uygun bir üst yapı oluşurdu ve üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasında bir çelişki de oluşmazdı.

O halde rahatça diyebiliriz ki, yoksullukla mücadele edeceğim diyen, üst yapıdaki arızaları da gidermek zorundadır.

Siyaseti işlevsiz kılan, onu değersizleştiren darbeci askerî vesayet rejimini tasfiye etmeden, halkınızı zenginleştiremezsiniz mesela.

Halkın iradesinin tezahürü olan yasama ve yürütmeden rol çalan yargıyı erkler ayrılığı ilkesindeki 'eşit' rolüne kavuşturmadan, yasanın icraatlarına ket vurmasına engel olmadan, yoksulluğa, yolsuzluğa çözüm bulamazsınız.

Kürt halkının yoksulluğunu yalnızca bölgeye salça fabrikası açarak değil, ancak Kürtler üzerindeki her türlü baskı ve ayırmacılığı ortadan kaldırarak çözebilirsiniz...

Marx'tan, Engels'ten bahsediyorum, çünkü Kılıçdaroğlu yönetimindeki CHP'nin sosyal demokrat hatta sol bir alternatif olarak siyaset sahnesine çıkacağı iddia ediliyor. Biliyorsunuz, sosyal demokrasi, Marksist literatüre dahil bir kavramdır. Avrupa'da sosyal demokrat partilerin pek çoğunu Marx büstleri süsler.

Eğer Kılıçdaroğlu, Baykal'ın yaptığı gibi akla 'sosyalist' Baasçıları getiren Anadolu solu türünden sade suya tirit projelerle değil de, politikaları evresel normlara göre şekillendirilmiş sosyal demokrat bir partiyle halktan oy isteyecekse bunları dikkate almalıdır. Siyasal iktidarların el mecbur milyarca dolar ayırmak zorunda kaldığı askerî harcamaları yok sayıp, "Mercedes'e değil Renault'a bineceğim" falan diyerek yoksullukla, yolsuzlukla mücadele edilemeyeceğini görmelidir.

Kimin Gandhi olduğunu merkez medya, popülist söylemler ya da fiziki benzerlik (!) değil, üst yapıdaki yapısal açılımları kimin gerçekleştirdiği tayin edecek. Üst yapı Gandi'yi belirleyecek.

Statükodan beş benzemeze bir rest daha

Melih Altınok 25.05.2010

Hafta sonu CHP Kongresi'ni başından sonuna dek izledim. "Hiç bu kadarını bekliyordum" ama yine şaşırmadan edemeyeceğim ayrıntılara şahit oldum.

Şans bu ya, salonda Ankara Büromuza ayrılan masa, *Hürriyet* ekibinin tam arkasına denk gelmişti. *Hürriyet*'in Oktay Ekşi ve Tufan Türenç gibi kurmaylarının, salona beraber giren Kılıçdaroğlu-Sav ikilisini ayakkabılarını çıkartıp çoraplarıyla bastıkları sandalyelerinin üzerinden canhıraş alkışlamalarının şokunu henüz üzerimden atlatmıştım ki, konuşmalar faslı başladı.

Çıkışlarıyla CHP tabanında pek muteber olan CHP Artvin İl Başkanı Uğur Bayraktutan, "Türkiye İran olmayacak, Artvin olacak" şeklindeki vecizesini ulusalcı literatüre not düşerken, aynı masayı paylaştığımız türbanlı arkadaşlarımız partililerin sözlü tacizlerini savmakla meşguldüler. Gülücüklerle karşıladığım ve pek de anlam veremediğim "Artvin olmanın" hikmetine o anda varıverdim.

"Devrimci Kemal" sloganlarıyla karşılanan Kılıçdaroğlu, Ergenekon sanıklarının görüntüleri eşliğinde konuşmasına başladığında, benim gibi kendini özgürlükçü solda tarif eden bazı yazarlar da, sosyalist enternasyonale üye "sosyal demokrat" partinin kongresinde yuhalanıyordu.

Bir kere bile "Kürt" dememeyi başararak 'Güneydoğu illerindeki düşük yoğunluklu fenalıklar'dan duyduğu üzüntüyü dile getiren Kılıçdaroğlu, Kıbrıs'ta milliyetçi Eroğlu hükümetiyle partisinin ilerdeki olası başarısını eşleştirekense, 12 Eylül'ün resmî şarkısı "bir başkadır benim memleketim" nakaratıyla salondaki nümayiş doruğa çıkmıştı bile.

Karanlıktan kırmızıya doğru kayan bir fonda, balıkçı yaka kazağıyla sol yumruğunu havaya kaldırmış 'Devrimci Kemal', "Halk devrimcisiyiz" (ne demekse) diye haykırmaya 'çalışırken' kalabalıktan da "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları yükseliyordu. "Pazar sabahları Aydın Doğan sponsorluğundaki bedava solculuk"larıyla bir dönem bizlerin de gözlerini boyayan *Radikal* gibi merkez medyanın 'soluysa', bu sloganların kongre boyunca ekranlarda beliren darbecilere karşı atılmış olduğunu sanmış olmalılar. Zira ertesi gün manşetten kongredeki sol vurgusunu müjdeliyorlardı.

Kongrenin pazar oturumu da, o gün "Bu mudur" manşetiyle çıkan *Taraf*'a ve demokrasiden medet uman kesimlere net bir yanıtın verileceği sahnelerle doluydu. Sonuçta, derin devletin Baykal'ı tasfiye operasyonunda işbirliği yapan Sav ve Kılıçdaroğlu cephelerinin tedbiri elden bırakmayarak blok listelerde birbirlerini çizdikleri sandıklardan şu isimler çıktı:

Süheyl Batum, Mehmet Faraç...

Bu kadarı bile yeter dediğinizi duyuyorum ama ne yazık ki dahası var:

Cihangir'deki entelektüelleri "Eteklerini kışlarına kadar sıyırmış altmışlık hatunlar" diye tanımlayan Enver Aysever.

Militarizm g z llemeleriyle Fatih Altaylı'nın medya grubunun 'merkeziliğine' zarar vereceğini d   nd  ğ  için  rkt  ğ  ve yollarını ayırdığı Genelkurmay Başkanı'nın imaj maker'ı Nuran Yıldız.

Ordu göreve çağrılarının yapıldığı Cumhuriyet mitinglerinin 'anası' Necla Arat...

Tanrım bu nasıl bir ittifaktır! Dahası bu nasıl bir cesarettir ki, onca seyircinin önünde be  benzemezle böylesine iddialı bir rest çekilebilir.

Yukarıdaki kadroyla Kılı daroğ lu ve Sav  nderliğindeki CHP. Yanında, Ek ili, Mengili, Yetkinli, Bilalı merkez medya. Kurdukları partinin başına Hulki Cevizoğ lu'yu getirebilecek kadar solcu olan Ecevitler. Sahne dışına itilmiş, Demokrat Parti'ye, Sarıg l'e vs. ili mi  bilumum d    nler. Ve nihayet son açıklamasıyla Kılı daroğ lu başkanlığındaki CHP'den medet uman  calan.

Pokerde rest çekmek eli berbat olanlar için son çaredir. Ama biliyorsunuz be  benzemezden ibaret hilkat garibesi elinizi açmanızı isteyebilirler diğ r oyuncular; bu çok çok yüksek bir ihtimaldir de. Ve o anda oyunu kaybetmeniz falan değil, kızaran yüzünüz, utancınız masaya damgasını vurur.

Hiç olmazsa elinizde "as sandıydım" diyebileceğiniz soldan renkli bir kart olsaydı be arkadaşlar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizin devriniz bitti

Melih Altınok 28.05.2010

Bir devir bitiyor, yenisinin e iğindeyiz. Yaşadığımız sancıların tümü de bu doğumun habercisi.

Siyasette, yargıda ve mutlaka medyada taşlar yerinden oynayacak.

Siyaset, doğal dinamikleriyle işleyen bu süreçten nasibini büyük oranda aldı. İlerleyen süreçte daha da fazla etkilenecek. Siyasetin  l ms z aktörleri, kli e söylemleri tamamen değişecek. Ekonomiden trafik sorununa, demokratikle meden iklim olaylarına kadar her alandaki politikaların küresel bir perspektifle değerlendirilmesinin elzem olduğu bu çağda, yerel siyasette bugüne değin prim yapan sığ ulusalcı yaklaşımlar el mecbur revize edilecek.

Siyaseti işlevsiz kılarak statükoyu korumak amacıyla ülkenin üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan yargı da bu değişime kayıtsız kalamayacak. Bu alanda da halkın desteğini arkasına alan ciddi bir hareketlilik ba  gösterdi. Osman Can gibi, Orhan Gazi Ertekin gibi devrimci ve genç hukuk adamlarının sayısı arttıkça, demokrat cephenin sesi daha g r çıktıkça, yargı kendine çekidüzen verecek. 367 kararı gibi kepazeliklerin mucidi, kıymeti kendinden menkul engizisyon hukukçuları ve onların zihniyeti tarihe gömülecek.

Değişimin en şiddetli mukavemetle kar ıla acağı alanlardan birisiyse kuşkusuz medya olacak. Darbe rejiminin en etkili ideolojik aygıtlarından olan medyanın baronları,  nder Savları, çevreden değişim talebiyle gelen taziyik karşısında, eskiden olduğu gibi fütursuzca 'yaptırımları' uygulamaya koymadıkları için daha da hır ınla acaklar, al alacaklar.

Ulusal sınırları açıp tüm dünyayı kasıp kavuran bu değişim dalgası karşısında direnmekten ba a şansları da yok. Çünkü senelerdir suyun ba ını tutmuş 'merkezdeki' bu gedikliler isteseler de değişime ayak uydurmayacak

kadar köhnemişler; telaşları da bu yüzden zaten.

Demokratikleşme için, kalkınma için, barış için tek bir çabasına bile şahit olmadığımız medyanın 58 yıllık duayenleri, ülkede her alanda değişimin motor gücü işlevini yüklenen gençler karşısında entelektüel bir tartışma yürütecek donanıma sahip değiller.

Bu yüzden de değişim karşısındaki mücadelelerini mecburen, "satılmış", "dönek", "hain", "liboş" gibi nesnel zeminde hiçbir karşılığı olamayan moral değerler üzerinden yürütüyorlar, yürütecekler. Mevzuu, geçtiğimiz hafta ülkenin gündemi olan "çoraplı destek" tartışmalarında olduğu gibi magazinleştirip değersizleştirmeyi deneyecekler.

Ancak ne olursa olsun ok yaydan çıktı artık. Bugüne değin haklarında en ufak bir eleştiride bulunan basın mensuplarını, 'centilmenlik anlaşması gereği' işsiz bırakan, 'haddini aşan' gazetecileri linçe tabi tutan bu 'zevat' artık eskisi kadar rahat olamayacak.

Zihniyeti genç, kendisi genç gazeteler ve gazeteciler, erke dönengeci misali gücünü suç ortaklığından alan darbe rejiminin ve onun medyadaki operasyonel gücü yazarlarının günahlarını ifşa edecekler.

Bu ceberut sistem tüm ayaklarıyla değişecek, demokratikleşecek, olması gerektiği gibi halkın hizmetine girecek. Ve sizler bize ne kadar küfür etseniz de buna engel olamayacaksınız.

Parayı veren düdüğü çalıyor işte

Twitter gazetecisi Ahmet Hakan'ın dün köşesinde, internet ortamındaki alışkanlıktan olsa gerek yüz kırk karakter kuralına da dikkat ederek "İktidar sahibinden maaş alan... İktidar sahibi tarafından göreve getirilen... İktidar sahibine tiraj ve reyting hesabı veren... Bazı gazeteci bozuntularının... 'Ayağa kalktı', 'sandalyeye çıktı', 'alkış bastı', 'güldü', 'heyecanlandı', 'gaz verdi' diye yazıp çizdiklerini gördükçe..." diye yazıktırış. Bu saçmalıklara dair elinde tek bir kanıt olmadığı için isim veremiyor arkadaş. Ben de kimsenin ismini vermeden, CHP kongresinden twitter'da "cüzdanım kayboldu"dan başka bir izlenim yazamayan arkadaşların yalancı şahitliğinden tiksinti duyduğumu belirtiyim. Yalnızca kongrede verdikleri "yüz lira borç"la yetinmeyip, bu gazeteciyi "maaşa bağlayan" duayen 'ağabeyleri' tahmin etmek hiç zor değil.

Bugün saat 11.00'de TV24'te Günün Manşeti'ndeyim. Hürriyet yazarlarının CHP kongresindeki akıl almaz tavırlarına dair konuşulmayanları konuşacağız.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zalimin ulus-devleti varsa mazlumun enternasyonalizmi var

Melih Altınok 01.06.2010

İsrail Ordusu'nun Gazze'ye insani yardım taşıyan enternasyonalist aktivistlere sert müdahalesi, artık miadı dolan köhnemiş ulus-devlet modelinin açık bir tezahürü.

Ulus-devletler sınır fetişizminden başka sarılacak kurtarıcıları olmadığı için milli güvenlik paranoyasından sonuna dek yararlanıyorlar.

Üstelik ulus-devletler temellerindeki bu 'dört tarafı düşmanlarla çevrilmiş ülke' martavalını, diplomatik ilişkilerden ziyade bir iç politika malzemesi olarak kullanıyorlar.

Koskoca bir halkın onurunu, geleceğini, çevresi mayınlanmış, telörgülenmiş kıcı kırık iki hudut taşının izinsiz geçilememesine endeksleyen faşizan zihniyet, çoğu zaman en insani taleplerle gerçekleşen 'ihlalleri' bile savaş nedeni sayabilecek kadar sertleşebiliyor. İşin acı tarafı bu faşizan zihniyetin sahipleri, sözkonusu mantıksızlığa halkını da ikna edebiliyorlar.

Kimbilir kaç İsrailli, ordularının bu katliamı halkını korumak için yaptığını düşünüyordur, değil mi? İşte zaten İsrail'in tarihindeki en milliyetçi partilerini iktidara taşıyanlar da insanlıkları 'manipüle' edilmiş bu kitleler.

Dünyanın her yerinde 'kapansın el kapıları' demiş devletler, ceberutlukları farklı tonlarda da olsa aynı reflekslerle hareket ediyorlar; benzer zalimliklerin altına imza atıyorlar. Bu devletler, her türlü uluslararası denetim mekanizmasından nefret ediyorlar. Ülkelerin, birbirine, insanlığın ortak birikimi olan evrensel değerler üzerinden hesap vermesi mantığı üzerine kurulmuş organizasyonları 'emperyalizmin gizli işgal araçları' olarak değerlendirip reddediyorlar.

Diyarbakır Cezaevi'nde, 'hayata dönüş' operasyonlarında, Ulucanlar'da, demir çubuklarla, kurşunlarla katledilen savunmasız insanları düşünün. Ya da tıpkı şimdi İsrail'in uluslararası toplum karşısındaki tavrı gibi, Güneydoğu'da insan hakları ihlallerini tüm dünyaya duyurmak için Avrupa'dan gelen sosyalistlere ve Yeşillere karşı yürütülen nefret kampanyalarını hatırlayın. Tablo çok mu farklı sizce?

Bereket suçta ortaklaşan bu ur devletlerin karşısında, demokrasi cephesinde de bir saflaşma var. İsrail Devleti'nin bu son vahşeti üzerine başta Yunanistan ve İspanya olmak üzere AB ülkelerinden gelen tepkiler gerçekten umut verici. Birleşik Krallık gibi daha ketum duran devletlerse, kamuoyu tarafından sıkıştırılmaya başlandılar bile.

İlerleyen günlerde bu küresel eylemlilikler daha da artacak. Kimbilir belki Seattle'da olduğu gibi, milyonlarca Müslüman, Hristiyan, Musevi, anarşist, sosyalist, çevreci, feminist... aktivist yan yana gelip küresel bir intifadanın fitilini ateşleyebilir.

İnanın bu işin başka bir çözümü de yok. Dünyanın dört bir yanındaki 'çokluk' gökkuşağının yedi rengi gibi yan yana gelip, siyah ve beyaz dışındaki renkleri yok sayan ulus-devletlerin esir halklarına el uzatmalı.

Ama mutlaka Antisemitizmin tuzağına düşmeden. İsrail ordusunda Filistin yerleşimlerini bombalamayı reddeden vicdani retçi askerlere, savaş karşıtı Musevilere selam çakarak. Misilleme çılgınlıklarına şiddetle karşı çıkarak.

İsrail Ordusu'nun vahşi saldırısında yaşamını yitiren tüm aktivistlerinin önünde itikatlarınca eğiliyorum. Ta İtalya'dan yola çıkıp Filistin'de yaşamını yitiren Rachel Corrie gibi enternasyonalistleri de bu vesileyle bir kere daha anıyorum.

Evet, zalimin zulmü varsa, mazlum hakların da enternasyonalizmi var. Çatısı, dayanışmacı ve barışçı argümanlarla kurulacak bu küresel intifada belki dünyayı topyekûn kurtarmayacak ama tüm ezilenlere daha yaşanılır bir dünya sağlayacağı kesin.

Allah dünya üzerindeki hiçbir insanı, yurttaşı olduğu devlette bir başına bırakmasın; bırakmayalım.

Tekerrür eden tarih mi...

Melih Altınok 04.06.2010

PKK 1 Haziran 2010 itibariyle daha önce tek taraflı ilan ettiği ateşkesi bozdu. Bu kaygı verici gelişme karşında kaygılanmamak olanaksız.

Kimse kusura bakmasın, "Ben söyleyemiyorum ama sen yazmalısın bunları Melih; çünkü sen nasıl olsa gemileri yaktın" diyen yazar büyüklerimiz gibi, bireysel konumumun uğruna vicdanımın sesini bastırmayı beceremiyorum ne yazık ki.

Bu yüzden lafı eveleyip gevelemeyeceğim. Çoğumuzun bildiği ama her nedense dillendirmediği birkaç noktayı açık açık konuşacağım sizlerle.

PKK 1999 yılında, hangi 'yüce politik strateji' gereği sınır ötesine geçip silah bırakmıştı?

Abdullah Öcalan'ın, perde arkası halen net olarak aydınlatılamayan bir pazarlık sürecinden sonra yakalanıp Türkiye'ye teslim edilmesinin ardından. Yani örgüt, konulduğu İmralı'da resmî yetkililerle bir dizi görüşme yaptığı sır olmayan liderlerinin siyaseten bekası uğruna bu kararı almıştı. Ve biliyorsunuz bugün Silivri'de hesap veren Ergenekon örgütü, o yıllarda her 'alanda' fütursuzca at koşturuyordu.

Peki, ne olmuştu da örgüt, varoluş nedenleri arasında saydığı olumsuzlukların büyük oranda giderildiği, OHAL'in kaldırıldığı, Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskıların gevşetilmeye başlandığı ve bu kazanımların daha da ivme kazanmasının koşullarının olduğu AKP iktidarının ikinci yılında ateşkesi bozmuştu?

Söyleyeyim. 2004 yılı Ergenekon'un darbe planlarının olgunlaştığı PKK de dâhil olmak üzere pek çok illegal yapıdaki Ergenekon işbirlikçilerinin, darbe sonrasındaki kazanım vaatleriyle sarhoş olup örgütlerini daha radikal bir zemine kaydırmak için faaliyete geçtikleri bir süreçti.

Ve ülkece, provokatif eylemelere girişen ve adları o güne değin duyulmamış ancak PKK'ye bağlı oldukları açıklanan taşeron yapılarla tanıştık. O güne değin gerillalarının her hareketliliğinin ardından ânında açıklama yapan örgüt, eylemleri günler sonra üstlenmeye, çoğu zaman da çelişkili açıklamalar yapmaya başlamıştı. Aslında bu durum, örgüt içindeki iktidar mücadelesinin de bir yansımasıydı. Âdeta bazı eylemler 'istemeden' üstleniliyordu.

Dönem dönem ilan edilen kısa süreli bir ateşkes kararlarının ardından örgüt, Danıştay saldırısı ve cumhuriyet mitingleri gibi Ergenekon faaliyetlerinin hız kazandığı 2007 seçimleri öncesi süreçte Öcalan'ın cezaevi koşullarını gerekçe göstererek sokağı hareketlendirdi.

PKK, AKP'nin ikinci döneminde de "tek rakibim siyasal iktidar" düsturunda vazgeçmedi. Dağlıca, Aktütün, Tokat ve Samsun gibi çoğuna Öcalan'ın bile akıl sır erdiremediğini söylediği provokatif eylemlerin altına imza attı.

Derken geldik, derin bir komplonun ardından CHP'yi ve Türkiye siyasetini biçimlendirmeye çalışanlarının faaliyetlerine hız verdikleri günümüze.

2011 seçimlere dek AKP'nin yıpratılıp yerine CHP-MHP gibi ulusalcı bir koalisyonun ikame edilmesi için her çeşit faaliyetin yürütüleceği, her 'aracın' kullanılacağı aşikâr olan bir dönemde, Öcalan mayıs sonunda süreçten çekileceğini açıkladı. Örgüt de gecikmeden ses verdi ve İskenderun'da donanmaya ait üsse saldırıp altı askerin yaşamını yitirdiği bir saldırı gerçekleştirdi.

Söyleyin Allah aşkına tüm bu anlattıklarımın rastlantı olması ihtimali var mı sizce?

"Tekerrür eden tarih değil insanların aptallığıdır" diyor Çetin Altan. Şom ağızlı olmak istemem ama geçmişteki ve şimdiki tüm veriler, önümüzdeki süreçte PKK'nin daha da aktifleşeceği ve siyasal iktidarın yıpratılması için seçimlere kadar kanlı bir efor sarf edeceğini gösteriyor.

Kürt kardeşlerimiz bu sırları ifşa edenlerin, Kürt halkının 80 yıllık Cumhuriyet tarihinde yaşadıkları zulümleri yazdıkları için 301'den tutun da envaiçeşit suçtan soruşturmaya ve kovuşturmaya uğrayan gazeteciler olduklarını unutmaları.

Cesaretle aykırı ses veriyorsak bunun yegâne nedeni, siyasetin bölgede düzenlediği al gülüm ver gülüm konferanslara davet edilip tatmin olmayı değil, vicdanımızı önemsememizdir.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sosyal sorumluluk kermesi değil sivil itaatsizlik eylemi

Melih Altınok 08.06.2010

Gazze eyleminin hemen ardından bu işin enternasyonalist bir nitelik taşıdığı ve mevzuun ulus-devletin meşruiyetini tartışmaya açacak küresel çapta bir dizi eylemliliğin fitilini ateşlemesini umduğumu yazmıştım. İlerleyen günlerde sol, demokrat ve İslami çevrelerden bazı kalemlerin de bu minval üzere görüşleri dile getirdiklerini görünce umudum bir kat daha arttı.

Ancak olayın sıcaklığı ve ölümlerin yaşanması nedeniyle olsa gerek, iflah olmaz bir kaç "vicdansız" dışında dillendirilmeyen "hırsızın hiç suçu yok mu" teranesi, son günlerde sözüm ona nesnellik zırhıyla ön plana çıkmaya başladı.

Bizler bu insansız ve soğuk dilin, ceberut devletin canlara mal olan gövde gösterileri sonrasında fütursuzca kullanılmasına fazlasıyla aşınayız ne yazık ki.

Bu yüzden Eğinlerin, Zilelilerin zırvalarına kulaklarımız zaten tıkalı da, kendini solda tarif eden okurlardan ve aydınlardan aldığım itidal telkin eden mesajları anlamlandırmakta gerçekten zorlanıyorum. Çoğunluğunun ana fikrini şu cümleyle özetlemek mümkün:

"Takıldık İslamcıların peşine Allah sonumuzu hayretsini!"

Öncelikle bu eylemin arkasında duran sol-sosyalist kesimlerin, politik jargonla ifade edersek, kuyrukçuluk yapmadıklarını söyleyeyim. Sol, yapması gerekeni yapıyor; bir lütuf sözkonusu değil. Solu, nevi şahsına münhasır sığ bir yerellik içerisinde değil de evrensel normlara göre yorumlayan herkes, gönül rahatlığıyla bu eylemi desteklemeli. Avrupa'nın dört bir yanında sol çevrelerin benzeri eylemler için hazırlık içinde olmaları bunun açık bir kanıtı.

Kaldı ki uzun bir dönem Türkiye solu için eylem okulu işlevi gören Filistin mücadelesinde, Hamas ipleri ele almadan önce önderliği üstlenen FKÖ döneminde de İslami motifler süreçten hiçbir zaman eksik olmamıştı. Bu halkın büyük çoğunluğu Müslüman işte arkadaş, ne yapacaksınız!

Fethullah Gülen'in geçtiğimiz günlerde eylemle ilgili açıklamalarıyla taşıdığı paralelliği gülerek fark ettiğim, yöntem üzerine soldan gelen eleştirileriyse daha da şaşırtıcı buluyorum. İsrail devletinin bu tarz eylemler karşındaki bilinen tepkisinin yok sayılarak aktivistlerin kurban edildiği ya da İsraili yetkilerle işbirliği içerisinde bu eylemin gerçekleştirilmesi gerektiği şeklinde önerileri kimse kusura bakmasın ama tek kelimeyle boş buluyorum.

32 ülkeden aktivistin gerçekleştirdiği bu eylem bir sosyal sorumluluk projesinin kermesi değil, enternasyonalizm vurgusu enikonu hissedilen bir sivil itaatsizlik eylemiydi. Devam edenler de öyle.

Dolayısıyla, eğer sorun Gazzelilere 500 kilo çimentoyu ya da 100 kg. süttozunu ulaştırmak olsaydı, dağıtım organizasyonunun sevk ve idaresi için İsraili yetkililerle işbirliği yapmak gerçekten de en akılcı yöntem olurdu. Ne var ki aktivistlerin amacı, Gazzelilerin bir günün kurtarmak değil, Filistinlilere daha özgür ve müreffeh bir hayatın kapılarını açacak yolun taşlarını döşemektir.

Amaç, Gazze'ye hukuksuz bir ambargo uygulayan, insani değerleri, uluslararası anlaşmaları ve teamülleri yok sayarak katliamlar gerçekleştiren İsrail zulmüne dikkat çekmektir. Hülasa konu gemilerin yükünün bekası değil, eylemin insani politik hedefiydi. Rota da İHH'nın o çokça dillendirdiği slogandaki gibi, Gazze değil insanlıktı, enternasyonalizmdi yani.

Hikmet Kıvılcımlı'nın deyişiyle "İnce sinekkaydı kıl kesen" dostlara naçizane tavsiyem, konuya bu geniş perspektife bakmalarıdır.

"Yok, eylemin en çok dikkatimizi çeken noktası, *Hürriyet*'in her zamanki gibi bir taşla iki kuş vurmak amacıyla yayımladığı fotoğraflardaki ağlayan İsrail askerine karşı aktivistlerin sert tavrı ve şiddeti reddeden doğrudan eylem modelinin zafiyete uğratılmış olmasıdır" diyorsanız da, tek söyleyebileceğim, şefkatinizin ve mükemmeliyetçiliğinizin çok ürkütücü olduğudur.

Ama dert başka ve bunu sizler de biliyorsunuz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokratlar için sınav vakti

Melih Altınok 11.06.2010

CHP'nin başvurusu üzerine anayasa değişikliği paketinin yüksek yargı ile ilgili kritik iki maddesini iptal edeceği yönündeki emarelerin güçlendiği Anayasa Mahkemesi, 'esastan' sınırlarımızı bozuyor.

Kafalar karışık. Herkes "şimdi ne olacak" diye soruyor.

Referandumda, iptal edilen maddeler dışındaki 'ehvenişer metin' mi oylanacak ya da bu metin kabul edilse bile ne olacak?

Darbe rejiminin direktifleri doğrultusunda kendisini işlevsiz kılmaya memur edilmiş yargı karşısında siyasal iktidar nasıl bir hamle yapacak?

Bu soruların yanıtları, yalnızca paketin mantıksal bütünlüğünün korunması noktasında teknik-hukuki bir problemin çözülmesi için değil, halkın tek meşru temsilcisi olan siyasal iktidarın rüştünü, rüştümüzü ispatlaması için de bir sınav niteliğinde. Zira siyasilerin sistem normları üzerindeki tasarruf hakkının uzunca bir süre daha gündemde olmaması tehlikesiyle karşı karşıyayız.

Bu konuda en net çıkış, Anayasa Mahkemesi'nin yapısını ve işleyişini yakından tanıyan Demokrat Yargı Derneği Eşbaşkanı Osman Can'dan geldi. Can, hükümetin, Anayasa Mahkemesi'nin olası bir iptal kararını yok hükmünde sayarak Meclis'i yüceltmesini ve oluşan meşru anayasal iradeyi kullanarak iptal edilen maddeler de dâhil olmak üzere paketi bir bütün halinde referanduma götürmesi gerektiğini söylüyor.

Osman Can siyasal iktidarın bu yöndeki olası bir adımının hukuksal olarak doğru olacağını, dahası, yasamadan rol çalan yüksek mahkemenin büyük bir hukuksuzluğunun önünü keseceğini de sözlerine ekliyor. Demokrasinin karnını doyuracak iki kuşu bir taşla vurmak mümkün yani.

İlk olarak bugüne değin kapalı kutu durumundaki 'memur' yargıdan Can gibi, Orhangazi Ertekin gibi, Kemal Şahin gibi (sayıları tam olarak şimdilik 48) cesur yüreklerin çıkıp, yargının, demokrasinin ve hukukun korunması yolundaki asli görevlerini hatırlatmaları gerçekten umut verici.

Çünkü bizler, Sabih Kanadoğlu gibi 'ağaların' lafının üstüne laf etmekten ödü kopan ve bu yüzden ağızlarını her açtıklarında ortalığa saçılan salgıların ancak yargı vesayeti duvarına harç olduğu memurlara alışmışız.

Siyasal iktidar da, mesleki kariyerini umursamadan ve soruşturmalardan korkmadan "kral çıplak" diyebilen hukuk adamlarına kulak vermeli.

Yüksek mahkemenin hukuken 'yok hükmündeki' kararlarına boyun eğip halkın nezdinde 'yok hükmüne' düşmemeli.

AKP cephesinden aldığım tüyolar, hükümetin, Can'ın önerdiği hukuki ve de en önemlisi evrensel normlara göre meşru adıma, bir sistem krizine neden olabileceği endişesiyle mesafeli durduğu noktasında. Ulusalçı cephenin, hükümetin demokrasi ve hukuk yolunda atacağı bu yöndeki bir adımı, ne yazık ki koca koca adamların tartıştığı 'sivil vesayet' kepezeliği için kullanacağından endişe ediyorlar.

Ne var ki bu yol tümünden rafa kaldırılmış değil. Hükümet bu işin hukuki ve siyasi boyutlarını enine boyuna değerlendiriyor.

Gelişmeleri ilerleyen günlerde hep beraber izleyip göreceğiz. Ama bu süreçte Osman Can'ın şu sözlerini hiç aklımızdan çıkartmamalıyız diye düşünüyorum:

"Anayasa Mahkemesi'nin olası bir iptal kararının ardından paketin tümünden referanduma götürülmesinden doğacak bir sistem krizinden siyasal iktidar değil Anayasa Mahkemesi sorumlu olacaktır."

Can sonuna kadar haklı. Sistem krizinden korkması gerekenler, Anayasa'nın ilk üç maddesi hariç tümünü değiştirme tasarrufunu mutlak bir hak olarak elinde bulunduran siyasiler değil, anayasa değişikliklerini üç şekil unsuru dışında değerlendirmeleri mutlak yasak olan Anayasa Mahkemesi'dir.

Siyasal iktidar "denedik olmadı" kolaycılığını bırakıp, "olması için deniyoruz" noktasına evirilmedikçe, istedikleri kadar Küçük Emrah gibi kaşlarını çatınsınlar, mağdur edebiyatından ekmek yok kendilerine.

Zira biz artık mağdurların ağıtlarını dinlemek değil, yıllardır bizi mağdur edenlerin karşısına cesurca dikilenlerle birlikte özgürlük şarkıları söylemek istiyoruz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eksenî kayasıcalar

Melih Altınok 15.06.2010

Son dönemlerde yükselen trende uyup dozunda "anarşik" takılan Okan Bayülgen, pazar gecesi *Medya Kralı*'nda, kentli olduğu kadar çağdaş da olan konuğu Tolga Karel'e soruyor.

"Son günlerde Türkiye'nin dış politikasında en çok tartışılan konu nedir?"

Birbirinden matrak şıkları dinleyen Karel, Bayülgen'in vurgusunun etkisiyle kameralara dönerek protest yanıtını yapıştırıyor:

"Şaft Kayması"

Son dönemde Kemalist bir güruhun terör estirdiği ekşisözlük'ün hassasiyetlerini kendine rehber edindiğini açık etmekten çekinmeyen Bayülgen de istediği buram buram klişe kokan yanıtın etkisiyle oturduğu döner koltuğun eksenini seyircilere doğru 'döndürerek' haykırıyor:

"Şaft Kayması... Bravo!"

Salonda alkışlar, nümayiş...

Bayülgen'in ve saf konuğunun yüzünde, "gizliden şeriatçı" olduğu yetmiyormuş gibi bir de atalarının muasır medeniyet hedefini İran'a doğru kaydırması an meselesi olan AKP'ye çakmanın saadeti, huzuru, mutluluğu...

Resmî söylemin sacayaklarından biri olan popüler kültürün münevverlerinden Bayülgen'in son parodisinden alıntıladığım bu sahne, ulusalcı cephede son dönemde yürütülen eksen kayması tartışmalarının karakteristiğini çok iyi yansıtıyor.

AKP'nin belki de en başarılı olduğu dış politika alanındaki açılımlarını, kadim Tük dış politikasında doğuya doğru bir kayma olarak lanse etmeye çalışan 'yurttan sesler korosu'nu kaygılandıran değişimler neler olabilir sizce, bir bakalım mı?

Aralarında dört bir tarafımızı sardığı iddia edilen ezeli 'düşmanlarımızın' da olduğu altmışa yakın ülkeyle vizelerin kısmen ya da tamamen kaldırılması mı?

Entelektüel birikimi ve perspektifiyle Türkiye için bir şans olarak gördüğüm Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun, bugüne değin resmî yetkililerimizin 'aşiret reisi' diye hitap ettiği Kürdistan Bölge Başkanı Mesut Barzani'ye Kürtçe "Hoş geldin Mesut Ağabey" demesi mi?

Siyasal iktidarın, Avrupa'daki ve tüm dünyadaki solcularının-sosyalistlerin de çözüm için aktif rol oynadığı Gazze sorununa müdahil olması mı?

Hükümetin, Kıbrıs'taki 'haksız işgal'in yarattığı travmadan beslenen Denктаş kuyrukçusu Derviş Eroğlu yerine, birleşik Kıbrıs ve barış diye çırpınan sosyalist Mehmet Ali Talat'ı desteklemesi mi? Rum kesiminin tanınması konusunda, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın yılların sanrısından ayılıp cesur bir şekilde gerçek dünyaya terfi ederek "Bütün dünya tanıyor biz tanımasak ne olur?" demesi mi?

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Ermenistan Devlet Başkanı ile birlikte futbol maçı izlemesi mi?

Yoksa Türkiye'nin bugüne değin süregeldiği üzere ABD'nin dümen suyundan bir fersah açılıp, tarihi boyunca dünya barışı yolundaki en radikal adımlardan birini atması ve Brezilya ile birlikte İran'la uranyum takası anlaşması yapması mı?

Yerim dar, rahatlıkla uzayıp gidecek örnekleri burada kesmek zorundayım. Ama lütfen elinizi vicdanınıza koyarak söyler misiniz? Bu saydıklarım arasında Türkiye'nin uluslararası toplumla, Avrupa ile ve komşularıyla dostane ilişkiler geliştirmesini arzu etmesi gereken solcuları, demokratları, liberalleri rahatsız edecek ne var Allah aşkına?

Tamam dikensiz gül bahçesi tarif etmiyorum elbette. AKP'nin dış politika alanında da pek çok eksiği var.

Evet, Barzani'ye olması gerektiği gibi davrandığı için hakkını verdiğim Davutoğlu, basın açıklaması sırasında, bir Kürdistan bayrağını çok gördü komşumuza. Ya da Başbakan'ın Gazze konusundaki meşru çıkışında dozu kaçırıp, Hamas'ı resmen sahiplenmesi yanlıştı. Ama devede kulak sayılacak bu ayrıntıların, yıllardır "kapansın el kapıları" eksenine sıkı sıkıya sarılıp şaftımızı kaydıran müesses nizamın yediği herzelerin yanında lafı edilir mi?

Hâsılı, statükocu oligarşin varlığını sabit kalmasına borçlu olduğu o içe kapanmacı, ceberut eksen umarım daha rahat radikal şekilde kayar; Avrupa'ya doğru, komşularımıza doğru...

Umut Sarıkaya'nın şu sözleri, ilkokul düzeyindeki bir toplumsal gerçekçilik güzellemesiyle ahaliyi "Uyanın İran oluyoruz" paranoyasına inandırmaya çabalayan Bayülgengiller için söylemiş âdeta:

"Samimiyet keşfedilince cehalet meşrulaştı."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaprağını yerken ktır ktır, sapına gelince me!

Melih Altınok 18.06.2010

Darbe rejiminin en önemli supaplarından yargı çocuk, gazeteci demeden tüm vatandaşların üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor.

Amaç, Sartre'ın dediği gibi, insanların düşündüğünü söylemesini engellemekten ziyade, düşünmemelerini sağlamak.

Yargının son mağdurlarından biri de Ankara İletişim'den (İlef) arkadaşım gazeteci İrfan Aktan. İrfan *Express*'te yayımlanan bir yazısından ötürü bir yıl üç ay hapis cezası aldı. Ama elbette bir tek o değil. Hepimizin başı bu tarz davalarla belada. Namık Durukan, Rıfat Başaran...

Peki, bu ve benzeri sorunları hangi organ, nasıl aşacak?

Kuşkusuz ki bu sorunun yanıtı demokratik hukuk devletlerinde nettir. Halkın iradesinin tek ve meşru temsilcisi parlamento, askerin ve darbe ideolojisinin bekasını korumaya memur edilmiş yargının vesayetine karşı durarak yasama yetkisini kullanacak.

Yüksek yargının yapısı ve işleyişi de dahil olmak üzere kapsamlı bir yargı reformuyla, türlü çeşitli ceza metinlerinin muhtelif yerlerine, biri kaldırılrsa diğeri devreye girecek şekilde özenle yerleştirilmiş tüm mayınları imha edecek.

Bütün kavga gürültü de sivil iradenin bu evrensel ve meşru hakkını kullanmasının gündeme gelmesinden kaynaklanıyor işte.

Bir yanda seksen yıllık statükonun karşısına evrensel demokrasi ve hukuk normlarıyla dikilip "bütün iktidar ait olduğu gerçek sahibine, halka" diyenler. Diğer yanda ise, tarihin garip bir cilvesi olarak aralarında "söz, yetki, karar, iktidar, halka" sloganını dillendirenlerin de bulunduğu, "iktidar ne isteyeceği belli olmayan 'çoban halka' verilirse sivil vesayet tehlikesi başgösterir" diyenler.

İlk grupta yer alanların, İrfan'la aynı kaderi paylaşan gazetecilere sahip çıkmaları, taş atan çocuklar için ivedilikle bir çözüm bulunmasını talep etmeleri sonuna dek tutarlı ve samimi. Çünkü insanlar Meclis'in, darbe rejiminin ideolojik aygıtı yargının vesayetinden kurtarılması ve ülkenin demokrasi, hukuk ve özgürlükleri temel alan gerçek bir yargıya sahip olması için çabalıyorlar.

İkinci gruptakilerse, daha düne kadar devrimciler yargısız infazlarda katledilirken, ölüm evlerinin önünde İstiklal Marşı okuyanlar, Hrant Dink ve Perihan Mağden gibi gazetecilerin ceza aldıkları davaları bayrak timleriyle basanlar. Şimdiyse, gazetecilere ceza veren, taş attılar diye küçücük çocukları cezaevine tıkan, eskiden olduğu gibi (AKP öncesi) bağımsız ama tarafsız olamayan yargı değilmiş gibi, sorumluluğun tümünün siyasal iktidarda olduğu yönünde kara bir propaganda yürütüyorlar.

Elbette basiretli davranıp arkasındaki bunca desteğe rağmen kapsamlı bir yargı reformu yapamayan, bu çağdışı yasaları değiştirmeyen hükümet, yaşanan tüm bu olumsuzluklardan sorumludur. Bunu defalarca yazdım.

Ancak bugün siyasi iktidara çakmanın dayanılmaz hafifliğiyle mal bulmuş mağribi gibi bazı yargı mağdurlarının üzerine atlayan ulusalcıların, sivil vesayet paranoyasından mustarip cumhuriyetçilerin ve onlara ilişkin sözüm ona solcuların gerçekten dertleri özgürlükse, önce vesayet rejimi karşısında eli kolu bağlı olan sivil iradeye özgürlük talep etmeleri gerekiyor mu?

Bakın "AKP taş atan çocukları niye bırakmıyor" diye bas bas bağırان CHP'liler, çarşamba günü AKP çocuklar için bir takım iyileştirmeler içeren yasayı Meclis'e getirince kazan kaldırmaya başladılar, höykürüyorlar: "İmralı'yla pazarlık yaptılar, teröristlere gizli af çıkartıyorlar!" Görün yarın gazetecileri özgürleştirecek bir yasa tasarısı hazırlasın hükümet, bunlar gecesinde iptal için Anayasa Mahkemesi'nin kapsında alırlar soluğu.

Bu zevatı gördükçe, aklıma Ege'de çok yaygın olan şu güzel deyiş geliyor:

Marulun yapraklarını yerken ktır ktır, sapına gelince me!

Özbudun demokratlığa devam ediyor hâlâ

Çarşamba günü Ergun Özbudun'un Osman Can'ın önerisi hakkındaki görüşlerini manşete taşıdık. Haberden sonra görüştüğüm Ergun Hoca, manşette yer alan 'destek' ibaresinin kastını aştığını, Can'ın önerisinin hukuk

mantığında yeri olduğunu ancak, gerek siyasi sonuçları gerekse pratikte karşılığı olmadığını düşündüğü için bu öneriye destek vermesinin söz konusu olmadığını söyledi. Ergun Hoca'nın anayasa tartışmalarındaki özgürlükçü ve demokrat tutumu sır değil. Sevgili hocamın yazdığı ve bizlerin de "Üzgünüz hocam manşetimiz yok hükmündedir" başlığıyla, yayımladığımız mektubun çeşitli yerlerinde ve özellikle 3. maddesinde de bu tutumunu yineliyor. Dolayısıyla ortada hocamızın da gazetemize yazdığı mektupta belirttiği gibi "manşeti itibariyle" bir aşırı yorum var, ötesi değil. Gazetemizin iç sayfalarında yayımlanan ve altında da imzam olan ana haber metnini okuyan herkes de bunu rahatlıkla görebilir; hatta hatta "Kemalist kişilik bozukluğundan" mustarip hukukçular, siyasiler ve gazeteciler bile.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devrilmemek için hızlanmalı

Melih Altınok 22.06.2010

Anlaşıldı. Kürt sorununu çözebileceksek eğer, bunu PKK'nin kösteklerine rağmen yapacağız; ama asla Kürt halkının yakın tarihimiz boyunca maruz bırakıldığı tarifi imkânsız zulümleri her platformda dillendiren birisi olarak, çaresizce söylüyorum bunu.

"Bağımsız Kürdistan'ı kurmak için amansız bir savaşa girdik" dersiniz, kimsenin söyleyecek sözü olmazdı inanın. Ayrı bir ulus-devlet kurmak için ölmenin de öldürmenin de saçmalıktan ibaret olduğunu düşünsem bile, anlamsızca sürdürdüğünüz şiddetin kendi içerisinde tutarlı argümanları olduğunu söyleyip, savaşçılığınızın ve idealistliğinizin hakkını verirdim ben de.

Ama öyle demiyorsunuz işte. Ne istediğiniz bile belli değil.

"Halkımız çok acı çekti" yeterli bir gerekçe değil artık. Asker öldürerek, militanlarınızı feda ederek, insanlara daha çok acı çektirerek mi dindireceksiniz acıları?

"Muhatap kabul edilmek" gerekçesiye saçmalığın daniskası. Tehditle birkaç resmî yetkiliye sesinizi ulaştırırsanız ne yazar? Öldürdüğünüz insanların eşleri, anaları, babaları, çocukları ve sevgilileriyle kuracağınız diyalogu ne yapacaksınız?

Kültürel haklar, dil mevzularına zaten hiç girmeyin. Bakın, bu gibi temel haklar noktasında her daim yanınızda olan AB'nin büyükelçileri bile, Van'daki cenaze töreninde dikildiler karşınıza. Sizlerin de katkısı olduğu kolektif deliliğe aklını kaptırmamış her sağlıklı insan ancak güler geçer bu bahaneye.

Başka? Yok başka bir şey. Tasfiye edilmemek için ölüm emirleri veriyor, ölüyorsunuz. Hükümet, Kürt halkının tüm haklı taleplerini eksiksiz yerine getirse bile, derdinizin başka olduğunu hepimize açıkça gösteriyorsunuz işte.

Ne olur, düz mantıkla "her örgüt tasfiye olmamak için çabalar. Bu eşyanın tabiatıdır" falan türünden savunmalarla, genç ölümlerine son vermesi için cesaret, basiret ve insaniyet tavsiye ettiğimiz PKK'yi, kahrolası bir gerçekçilik düzleminde açmaza doğru cesaretlendirmeyin.

Çünkü amasız barış diyen bizlerin umurunda olan, saçmalayanların saçmalıklarına ne denli iman ettikleri değil. Talebimiz net.

Türkiye'nin tüm solcuları ve demokratları silahların koşulsuz şartsız susması talebini haykırmalı artık; vicdanlarından şüphe etmesek de suskunluklarından hicap duyduğumuz Kürt kanaat önderleri de mümkünse daha yüksek sesle. Ama öyle bazı BDP'li vekillerin yaptığı gibi, düne dair referansların ağır bastığı yuvarlak cümlelerle değil. Keskin ve net bir biçimde; Özgür Gündem bombalandığındaki "bu ateş hepimizi yakar" söylemine yakınlaşarak mesela.

Elbette sorumluluğun büyük kısmı da siyasal iktidara düşüyor. Yaşamını yitiren askermiş, PKK'liymiş ayırmadan acıyı tümünden paylaşan Egemen Bağış'ın çizgisi, AKP'nin tek kurtarıcısıdır. Yoksa muktedir olamadığı iktidarı boyunca toplumun demokratikleşmesine yaptığı katkılarda başat rol oynayan açılım politikalarını çıkartın, ne kalır AKP'den geriye?

Muhafazakârlıkta, milliyetçilikte, MHP, CHP... şuracıkta duruyor işte. Kimse aslı varken suretine yönelmez; unutmayın bunu.

Evet, ülke tepesinde olduğumuz ve kullanmayı yeni öğrendiğimi bisikletin devrilmemesi için pedal çevirmeliyiz; ne çevreden "korkak korkak" diye bağırانların gazına gelip ellerimizi gidondan ayırmak gibi artistik hareketlerin cazibesine kapılarak, ne de "bisiklet de nereden çıktı, herkes kuyruğunu kıstırıp otursun gettosunda" diyenlere aldırarak, anbean hızlanarak.

Belki Nâzım'ın o güzel şiirindeki gibi yüz altmış kilometreye ulaşamayız ama bayır aşağı eskisinden daha hızlı giderken bisikletlerimizle, küslerin kucaklaşması inanın harikulade olur. Ve inan düşeyazan bisikletin üzerinde birbirimizi yumruklamaktan daha kolay ve daha az tehlikeli bu iş.

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ dün: "Şu an için bölgede OHAL uygulanmasını düşünmüyoruz!" dedi. Pardon ama sayın general, bunu siz düşünmeyeceksin zaten. O iş parlamentonun görevi! Sizin işiniz başka. Önce, zorla silâh altına alınan çocukların can güvenliğini sağlayacaksınız; esasa girmeyeceksiniz yani.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuklara kıymayın efendiler

Melih Altınok 25.06.2010

Çok değil on, on beş yıl öncesine kadar, hava durumu bültenlerini andırırdı bölgeden gelen çatışma haberleri. Diyarbakır 20/10, Hakkâri 18/13...

Çok kişiyi rahatsız edecek biliyorum ama itiraf edeceğim, gerillanın 'zayıyatı' azsa sevinirdik; tıpkı aksine sevinen öteki cenahtakiler gibi.

Kapalı devreydik. Ölen askerlerin aileleri de vardı çevremizde ama umurumuzda bile değildi mahallemizin gençlerinin evlerindeki acı. Yolda karşılaştığımızda yaslı analara, babalara el mecbur bir "başınız sağ olsun" demek zül gelirdi. Annelerimiz kızardı "Ne olmuşsun sen, ne kadar katılaşmışsın, insanlıktan çıkmışsın. Çocukken oynardınız beraber..."

Derken çok sular aktı köprünün altından. Genç ölümlerinin 'skorer'ler misali listesi tutulacak bir istatistik olmadığını anlamaya başladık yavaş yavaş. Annelerimiz haklıydı.

Çarşamba günü, Halkalı'daki bombalı saldırıda öldürülen Buse Sarıyağ'ın Elmadağ'daki cenazesinde, Buse'nin beş yaşındaki kardeşi Sude'nin ablasının tabutuna uzanıp "Buse burada mı" diye mırıldanmasına şahit olduğumda bunları düşündüm.

Cenazeye gitmek için gazeteden aceleyle çıkmıştım ama bereket güneş gözlüklerimi yanıma almışım. Yoksa *Habertürk* ya da *Hürriyet*'in foto muhabirlerine yakalanıp "*Taraf* yazarı bile dayanamadı" başlıklı haberlere meze olabilirdim. Kuşkusuz Sözcü gibi daha yaratıcı olanları da çıkardı: "Timsah gözyaşları!"

Bizimkiler de kızarlardı kuşkusuz, "Neydin, ne oldun" diye...

Hakikaten neymişim, neymişiz?

Biliyorum bu savaşın her iki tarafında saf tutanlar arasında, benim gibilerin o dönemdeki ruh haline sahip milyonlarca insan var hâlâ.

Bu yüzden ne "Etle tırnak gibiyiz, kız aldık kız verdik" (Bkz. Sivilay Genç'in dünkü yazısı) safsataları sonlandırabiliyor bu iğrenç savaş ne de halkların değil ancak insanların kardeş olabileceği gerçeğini gözlerden irak tutan "Yaşasın halkların kardeşliği" gibi hiçbir anlam ifade etmeyen sloganlar.

Kimse inanmıyor söylediğine. Çünkü kimse gettosundan çıkmaya cesaret edemiyor. Yetmiyormuş gibi hiçbir politik bilinç gerektirmeyen, yalnızca biraz vicdana ihtiyaç duyan en basit önermelerimize dudak büküp romantik diye yaftalıyorlar.

Zor ve imkânsız olan insan olmak öyle mi?

Gerçekçi bulmadığınız şey, yaşadığı o yoksul mahallesinde otobüs beklerken başka bir çocuk tarafından yakılan Serap'ın fotoğrafını görünce kahrolmak, babasına yardım ederken o minnacık bedeni kurşunlarla doldurulan Uğur'u hatırladıkça ağlamak, adına mücadele denen bu katliam pratiklerinin demokratlıkla, insanlıkla, vatanseverlikle ya da sosyalistlikle alakası olmadığını söylemek mi?

Bu ölümlerin ne işe yaradığını gerçekten anlamak isteyen varsa, şimdiye kadar ölümlerine daha az 'üzüldüğü' cephenden bir çocuğun cesedi dokuz tahta altına konulurken bir izlesin hele. Belki o ânı hep hatırlayacağı için keşke gitmeseydim diyecektir sonradan ama bir yandan da kefen içinde büzüşen şeyin kısacık bir süre önce gülümseyen bir insan yavrusu olduğunu 'gerçekten' anlamasını sağladığı ve vicdanında yeni bir pencere açtığı için şükredecektir bu deneyimi yaşadığına.

Biliyorum ölmüşlere bir faydası yok ama yine söylemek istiyorum. Bugüne kadar devlet terörüne kurban giden çocuklarımıza göre biraz da olsa kayıtsız kaldığım tüm 'öteki' ölü çocuklardan, dökmediğim her damla gözyaşı için, haykırışlarımı daha gür sesle yapmadığım için binlerce kere af diliyorum.

Yazımı yazarken Sevgili Nazan Öncel'in aşağıda linkini verdiğim parçasını defalarca dinledim. Başlık da Öncel'in şarkıda ağız dolusu söylediği nakarat olacaktı; çocuk ölümlerine politik gerekçeler bulan, cinayetin ta Habil'le Kabil'den beri her dem cinayet olduğu gerçeğini örtmeye çalışanlara ithafen, ama...

http://www.youtube.com/watch?v=CJOY1-G_phs

Yarın Ankara’da “Yetmez ama Evet! Anayasa Değişikliği Paneli” düzenleniyor. Eğer, aranızda, sonuna kadar “Evet” dediğim pakete dair soru işaretleri olan varsa, kaçırmayın derim. Çünkü Sevgili Osman Can’ı dinledikten sonra aklınızdaki tüm griliklerin sıcak renklerle yer değiştireceğini garanti ederim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özgürlükçü bir CHP bizler için hayal, sizler içinse kâbustur

Melih Altınok 29.06.2010

Kılıçdaroğlu dalgası, bugüne değin vicdanın sesini dinleyip ani çıkışlarla siyasal iktidarın açılımlarını destekleyenleri etkilemedi. Ancak stetoskop hassasiyetiyle bireysel pozisyonları için en ufak hareketlilikleri bile ölçen ve ona göre konumlananları harekete geçirdi.

Ahmet Hakan gibi kalemler günlerdir köşelerinde, AKP’nin güç kaybettiği ve CHP’nin dörtnala iktidara yürüdüğü öngörüsüne dayanarak, siyasal iktidara açılım politikaları ve anayasa değişikliği gibi atılımları noktasında destek veren sol ve liberal kesimlerin ‘tavır’ değiştireceğini savlıyorlar.

Çünkü bu grup, yaşamının odağına iktidar perspektifi gibi pragmatist bakış açılarını yerleştirmeyen, bu nedenle de hedef küçültüp, gündelik devrimler peşine düşen ‘serüvencilerin’ istikballerini umursamaz hallerinin kodlarını çözecek verilere sahip değiller.

Bu yüzden, “Aman AKP’li demesinler” kaygısına düşmeden ezber bozanların, tıpkı kendileri gibi illa ki menfaatleri icabı hareket ettiklerini düşünüyorlar.

Sayıları on bini bulan yargıç ve savcıların arasından baş kaldırıp, statü ve maaş gibi gerekçelerle kim bilir kaç kişinin rüyalarını süsleyen mesleklerinden ihraç edilmeyi göze alan elli Demokrat Yargı üyesi mi bireysel çıkarlarının peşinde koşuyor?

Merkez medyadaki meslektaşlarının bir aylık maaşlarını neredeyse bir yılda kazanan bu gazetenin yazarları mı menfaatlerinin kölesi olan?

İhalelerde kolaylık sağlayacak yasal düzenlemeleri için değil, demokratikleşme reformları yüzünden omuz verdikleri siyasal iktidara yeri geldiğinde en ağır eleştirileri yönelten; Kürtler, azınlıklar ve tüm ezilenler için soruşturmaları ve kovuşturmaları umursamadan sesini yükselten ancak şiddet cemaatlerinin tümüne dur diyen gazeteciler mi çark edecekler?

Eğer bugün CHP’ye, MHP’ye ya da BDP’ye dair bir eleştirimiz söz konusuysa bunun nedeni, siyasal iktidara demokrasi ve özgürlükler yolunda atmadığı adımlar için muhalefet etmeleri değil, gerçekleştirdikleri açılımlar için muhalefet etmeleridir.

Eğer Kemal Kılıçdaroğlu, partinin bugüne kadarki statükocu politikalarının şekillenmesinde başat rol oynayan Önder Sav faktörünü elimine edip, hâlâ nasılsa sosyalist enternasyonale üye olan partisini sola çekebilirse bu bizleri ancak memnun eder. Çünkü AKP'nin bugün için desteklediğimiz adımlarının tümü evrensel sol söylemlerle örtüşenlerdir, ötesi değil.

Özgürlükçü solcular ve demokratlar için Kılıçdaroğlu başkanlığındaki bir CHP'nin statükonun duvarında açacağı her gedik de bir hava deliğidir. Zira Çetin Altan'ın onlarca yıldır yakındığı gibi hazineden geçinmiyorlar onlar. Ne iktidar umurlarında ne de onun ihsanları. İşte bu yüzden CHP'de veya başka bir partide sol ve özgürlükçü bir umudun oluşmasına dair ufacık emarelere rastladığımızda heyecanlanırsınız, destekleriz ama ne yazık ki durum şimdilik eski vahametini koruyor.

30 yıldır on binlerce insanımızın canına mal olan savaşın sonlanması için siyaseti adres gösteren, diyalog diyen bir işadammının görüşlerini yorumlamasını istediğim CHP Genel Başkanı Hakkı Süha Okay "Bu, terör siyasetinin argümanıdır" diyor. Sayın Okay ya da CHP'nin her hangi bir kurmayı, aynı soruyu yönelttiğim AKP Grup Başkan Vekili Bekir Bozdağ gibi "Artık bu sorunun sadece güvenlik boyutundan ibaret olmadığını, silahlı mücadelenin her şeyi çözemeyeceğini herkes görüyor. Çözümüne endeksli her türlü tartışmayı önemsiyoruz" noktasına geldiği gün, "CHP'nin başımın üstünde yeri vardır" derim; ama ancak o zaman.

Umarım Sayın Kılıçdaroğlu da merkez medyanın twitter gazetecilerinin, bugüne kadarki edimlerinin nedenini itiraf etmek anlamına gelen öngörülerinin efsunundan kurtulmayı başarsın. Zira bu cenah onu ve partisini düştüğü çukurdan çıkarsa çıkarsa Gediktepe'ye çıkartır ancak, üzerine de askerî üniforma giydirebilir hatta.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vasat

Melih Altınok 02.07.2010

BDP demokratik özerk yönetim tartışmalarını başlatınca, "Hah bu kez evrensel meşruiyeti olan sol bir zemin buldular" diye sevinmeye başlamıştım.

Gelin görün ki, bu memlekette, biraz tarih bilgisinin, temel kavramlar düzeyinde felsefeye ve sosyolojiye aşinalığın, telaffuzu zor üç beş kelimeden müteşekkil bir jargonun politika alanında at koşturmak için yetip de arttığını, her kilidi açan sihirli bir anahtar olduğunu unutmuşum heyecandan.

Sanattan tutun da, gıda güvenliğindeki teknik ayrıntıların konu edildiği tartışmalar bile illaki politikanın atmosferinde cereyan eder bizde. Hal böyle olunca da, sorunlar müzminleşir, komplo teorileri de havada uçuşur.

Önerinin sahibi BDP çevresine ve buna, bölünüyoruz teranesiyle karşı çıkanlara bakın. Her iki cephe de, özünde, vatandaşın yerel yönetimlerden, daha hızlı, ekonomik ve sağlıklı hizmet alması için geliştirilmiş bu modeli tartışırken, yalnızca ve yalnızca politik argümanlar üzerinden yürüyor. Teknik boyuta dair tek bir kelime eden yok.

Çoğu kös solcunun "emperyalizmin yol haritası" deyip, gördüğünde istavroz çıkardığı, ancak iki satırını okusalar Komünist Manifesto sanacakları AB Komisyonu raporlarını şimdi kim okuyacak, değil mi?

Teşkilattan küçük Berkay havalarında "Hişt mevzu politik" deyince, müzakere ve ikna gibi zaman kaybettirici aşamaları bir çırpıda hop atlamış oluyorsunuz nasıl olsa.

Yoksa halleri nice olurdu, zaten? Dünyanın pek çok 'üniter' devletinde koç gibi uygulanan özerk yönetim modelinin adını duyar duymaz "istemezük" diyen ulusalcılar da, enbiöz eşbaşkanlarının direktifiyle konuyu gündeme getiren BDP'liler de karşılıklı olarak gerekçelerini, kamuoyu önünde bilimsel ve sağlıklı bir zeminde ortaya koymak zorunda kalırlardı. Ve biliyorsunuz, muhtemelen de söyleyecek tek bir sözlere olmazdı o zaman.

Mehmet Altan geçtiğimiz günlerde *Star* gazetesindeki köşesinde bu sorunsalı şu güzel örnekle taçlandırmıştı:

"Mardin'in Kızıltepe İlçesi'ndeki Zergan Deresi yirmi yıldır açıktan akan bir kanalizasyona dönüşmüş ise siyaseten 'yönetim' kavgası vermenin ora halkına ne yararı olacak ki?"

Hadi ulusalcıları geçtim. Savundukları karikatürize fikirlerine ve önermelerine, 'vatan millet sakarya' edebiyatının abanoz rengi politik fragmanı giydirmek zorundalar. Ama solculara ne oluyor anlamıyorum. Bu faşist güruh karşısında, ellerini politik söylemlerden kat be kat fazla güçlendirecek, yararına olduğu için kimsenin öyle kolay kolay karşı çıkamayacağı, üstüne üstlük uluslararası toplumun desteğini de kazanmalarını sağlayacak nesnel gerekçeler üzerinde niçin durmuyor olabilirler? Niye her konuda politik arenaya çıkmak için can atıyorlar?

Yanıt acı ama gerçek: Vasatlık Türkiye solunun geniş bir kesiminin en bariz niteliği artık.

Kutsal politik söylemlerinin huzurlu çağrısı ve cezbedici vasatlık güzellemesinin kolaycılığı, Yunan mitolojisindeki ezgileriyle insanları mest eden sirenler misali, Türkiye solunun geniş bir kesimini hipnotize etmiş durumda.

Bu yüzden imza toplamak hâlâ yaratıcı eylem Türkiye'deki sol için.

Bu nedenle, benim diyen sanatseveri, "amatör tiyatro insanlık ayıbıdır" dedirtecek noktaya getiren, bir de utanmadan Brecht'in adını beceriksizliklerine kılıf yapan ve kendilerine tiyatro kolektifi gibi isimler bulan solcu sanatçılar memleketin dört bir yanında. Politika yapıyor ya arkadaşlar, dramaturjinin, estetiğin, yaratıcılığın falan ne önemi var? Önemli olan amaç ve mesaj işte; nasıl verirsen ver!

Oysa yıllarca, üç kuruşluk entelektüel birikimimizi, Batı'nın düşünsel ve kültürel rekabetinden korumaya da yarayan gümrük duvarları sağ olsun, işimiz de çok zor değildi hani. Politikanın kucağından inip azıcık yaratıcı olabilesek, solu yıldız yapardık bu ülkede.

Bitirirken, filmlerindeki her karede politik kolaycılığın uyuşturduğu beyinler için 'özet geçen' Passolini'ye kulak verelim de moralimiz düzelsin, çünkü hâlâ umut var:

"Kültürel bir çöl yaratılmışsa orada her şey satılabilir, çünkü çölde her şey mucize etkisi yapar."

Adam haklı beyler.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sol seçmenin makûs talihi

Melih Altınok 06.07.2010

İyi ya da aksak işlese de demokrasiye sahip ülkelerde siyasi partiler, toplumdaki sosyal tabakaların (social cleavages) aynasıdır. Ancak Türkiye'deki siyasi pratikler, sahne aynı olsa da rollerin başka olduğunu gösteriyor bize.

Çok partili yaşama geçtiğimizden beri, kendisini muhafazakâr demokrat olarak tanımlayan partiler, genel olarak solda tanımlanabilecek politikalarla büyük başarılar yakalıyorlar.

Demokrat Parti, resmî ideolojinin partisi olan CHP'yi, vergiler altında inim inim inleyen köylülere, ithal ikameci politikalarla karneye muhtaç bırakılan kentli yoksullara, "Vatandaş Türkçe konuş" kampanyalarıyla dışlanan azınlıklara ve Kürtlere seslenerek devirmişti.

Turgut Özal da, 12 Eylül sonrası Türkiyelilerin darbecilere tepkisinin sayesinde iki dönem iktidarda kaldı. Kürt sorunu ve dünya ile entegrasyon gibi alanlarda ezberlere cesaretle saldırdı.

AKP ise, iki ileri bir geri tavrına rağmen, Türkiye tarihinde görülmemiş bir şekilde askerî vesayet sisteminde yapısal dönüşümlere yol açacak hamleler yaptı. Ekonomi alanında ise, büyük oranda Avrupa'nın üçüncü yolcu sosyal demokrat politikalarını uyguladı.

Hal buyken, militarizme karşı durmak ve çevreye hitap etmek gibi sol politikalara sarılmak siyasi arenada başarının anahtarıken, solda sayılan partilerin statükonun yedeğinde merkezin şövalyeliğine soyunmalarında, çağdışı pozitivist aydınlanmacı reflekslerle hareket eden seçmenin payı kuşkusuz ki büyük.

CHP seçmeni olmayan solun geniş bir kesimi ise, demokrasi ve özgürlükler konusunda yukarıda saydığım örneklerle rağmen din konusundaki rezervlerinden ötürü bu partilerden uzak duruyorlar.

Ancak son dönemde, Dersimli bir Alevi ve kendisi kabul etmese de Kürt olması gibi etkenler sayesinde, Kemal Kılıçdaroğlu, bu partisiz kesimler arasında da bir heyecan yaratmışa benziyor.

Gelin görün ki bu büyü de bozulmaya başladı. Henüz partinin başına geleli bir ay olmasına rağmen değişim vaat etmediğini pek çok kere açık etti Kılıçdaroğlu.

Son olarak, hizmet alan türbanlı öğrencilerin en temel haklarını savunabilecek kadar bile solcu olmadığını, üstelik de aksi yöndeki haberleri tekzip ederek, açıkça gösterdi.

Akla, Tansu Çiller'in kontrgerilla şefi kurmaylarını alıp cepheleri gezmesini getiren, karakol ziyaretiyse bardağı taşıran damla oldu.

Düşünebiliyor musunuz, alakası olmasa da bir şekilde sosyal demokrat sayılan partinin Gandi'ye benzetilen genel başkanı, kum torbalarının arkasında dikilerek medyaya poz verebiliyor? Üstelik de bunu, iktidardaki muhafazakâr demokrat Başbakan'ın bir askerî mevzide 'çömelererek' durmasına nazire olarak yapıyor.

Avrupa Parlamentosu Sosyalist Grup başkan yardımcılarında Hannes Svaboda bir konuşmasında, CHP'nin solla alakası olmadığını, AKP'nin kendilerine CHP'den daha yakın olduğunu söylemişti. Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin internet sitesinde bir onur nişanı gibi sergilenen bu fotoğraflarının ardından neler diyeceklerini merak ediyorum. Bakalım CHP'nin üyeliği konusundaki sıkıntıları sır olmayan Sosyalist Enternasyonal nasıl bir adım atacak?

Asıl merak ettiğimse, bugüne değin sahipsizlikten Kılıçdaroğlu'ya "Size baba diyebilir miyim" noktasına gelmiş olan sol seçmenin, Kılıçdaroğlu'yu, tüm bu adımlarına rağmen destekleyerek daha nereye kadar sağa iteleyeceği.

Benim gibi, sola kaymış bir CHP gerçekten arzunuzsa kardeşlerim, o halde ulusalcıların MHP-CHP koalisyonu megalo ideasına ortak olmayı bırakmalısınız. Kılıçdaroğlu'yu milliyetçi bir parti başkanı gibi davrandığında ve konuştuğunda bile inadına desteklememelisiniz.

Böylece en azından CHP'ye sosyal demokrasiyi hatırlatmış, hem de AKP'yi kendine getirmiş olursunuz. Yoksa açılımların durduğu, AB üyeliğinin hayal olduğu, reformların geriye alındığı 'cinnet' bir vatanda ulusalcı ve milliyetçi partilerden parti beğenirsiniz kendinize.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz de esasa girelim artık

Melih Altınok 09.07.2010

Anayasa Mahkemesi, Anayasa Değişikliği Paketi'nin yüksek yargı ile ilgili olan iki maddesini kısmen iptal etti.

Kararın açıklanmasının hemen ardından konuştuğum Osman Can'ın ifadesiyle "yıkım sınırlı" oldu.

Değişiklikten yana olanlar, alkolik kocanın elinden bu gece tek bir tokatla kurtulmanın mutluluğunu gizlemiyorlar; sesiz sitemleri ise sevinç şımarıklığından olsa gerek.

Öyle ki, Yüksek Mahkeme'nin sicilinin referansıya, Başkan Haşim Kılıç'ın açıklama yapacağı saatlerde eyleme hazırlananlar bile "Karar iyiymiş eylem iptal" mesajları geçmeye başladılar.

Evet, hükümet cephesinden de mahkemenin Anayasa değişiklikleri karşısındaki kararlılığını eleştiren açıklamalar geldi. Ama onlar da Kılıç'ın bile "Bu sefer esasa girdik ama belki bakarsınız bir daha girmeyiz, neden olmasın hı" sözleriyle kamuoyu önünde açık açık itiraf ettiği hukuksuzluğa rağmen siyaseten esasa girmeyi ve kararı yok hükmünde saymayı göze alamadılar.

Aylardır yaşadığımız gerginliğin mimarı Anayasa Mahkemesi'nin partisi CHP ve koalisyon ortağı HSYK ise hem şaşkın hem hüznü.

Anayasal yargının yetki gaspı yaptığını söyleyen Bahçeli kadar bile olamayan 'Solcu' Kemal Kılıçdaroğlu, "Bugün alkışlanan mahkeme kararları yarın vicdanlarda mahkûm olabilir" diyerek, kerhen de olsa demokrasinin bir adım atmasını içine sindiremediğini sıkılmadan söyledi.

HSYK Partisi Başkanvekili Kadir Özbek de "Yürütme, kararı timsah gözyaşlarıyla karşıladı. Mutlulukları yüzlerinden okunuyor" şeklinde konuştu.

Yine 'anarşikliğin' üzerinde diyeceksiniz ama Anayasa Değişikliği Peket'i'ne ta ilk günden beri "yetmez ama evet" diyen birisi olarak, pakette çok büyük bir delinmeye neden olmasa da bu gelişme beni hiç ama hiç memnun etmedi.

Nasıl etsin dostlar? Görmüyor musunuz, mevzu esastan farklı.

Yetkisi ve görevi, okuma yazma bilen herkesin de anlayacağı şekilde Anayasa'nın 148. maddesinde açıkça tanımlanan bir kurum, gözümüzün içine bakarak irademiz üzerinde keyfi bir tasarruf daha yaptı.

Bizim oylarımızla oluşan ve demokrasilerde halkın iradesinin tek meşru temsilcisi olan parlamento "Anayasada naçizane birtakım değişiklikler yapacağım" dedi. Beylerden ve beylikte onlara taş çıkartacak hanımefendilerden müteşekkil teşkilat "Hele bir dur bakalım, " diye yanıtladı, "Daha reşit değilsin!"

Yüksek Mahkeme, demokrasinin, halkın egemenliğinin ve hukuk devletinin temeline yine, yeniden esastan girdi.

Ölümü gösterip sıtmaya razı edilmişler bu karardan mutlu olabilirler. AKP hükümeti içerisinde, BDP'lilere dağa adres gösteren general konuştuğunda da sesini çıkartmayan ve hatta destek veren Mehmet Ali Şahinler ya da üyesi olduğu hükümeti yok sayan Yüksek Mahkeme'nin kararını "fevkalade olumlu" bulan Cemil Çiçekler bu gelişmeye fit olabilirler.

Ama ben olmam. Çünkü derdim, yedisinden yetmişine tüm demokratların ve solcuların yakındığı cambaz sistemin üzerinde yürüdüğü ipin titrememesi değil, hiç değil. Bir elif miktarı da olsa neresi değişirse değişsin demokrasi için kâr sayacağım statüko krize girecek diye ödüm kopmuyor; daha insani ve sağlıklı korkularım var.

Durum buyken, son yıllarda kamuoyunda oluşan hukuk ve demokrasi bilincinin tazyikiyle meşruiyetinin sorgulanmaya başladığının farkında olan Yüksek Mahkeme bile, yargı vesayetini sürdürme mücadelesinde vites küçültmek zorunda kalmışken, ben niye hızımı arttırmayayım.

Tamam, adamlar referandumda çıkacak yüksek evetlerin, tıpkı 367 kararında olduğu gibi, suratlarında patlayacak bir tokat olacağının bilinciyle bir hamle yapmış ve kimseyi çok da kızdırmayacaklarını umdukları bu formülü geliştirmiş olabilirler. Ama bana ne vesayet demokrasisinin radikal bir sorgulamaya girmesini engelleyecek milli mutabakat supaplarından?

Anayasa değişikliği referandumuna "bu kadarı yeter evet" değil de "yetmez ama evet" derken böyle bir perspektiften bahsediyorum ben, yanılıyor muyum?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanı bunları

Melih Altınok 13.07.2010

Anayasa değişikliğinin karşısına 'İnadına hayır" diye dikilen Bremen mızıkacıları her gün yeni bir berbat ezgiyle kulaklarımızı tırmalıyorlar.

İlk günlerde olduğu gibi, söz konusu değişimin bir 'sivil vesayet' tehlikesini beraberinde getireceği zırvallığının detoneliğini kendileri de fark ettikleri için, bugünlerde başka beste peşindeler.

Şimdilerde dört elle sarıldıkları atonal ezgi ise, değişiklik paketinin teorik olarak doğru olduğu ancak pratikte iddia edildiği gibi ülkenin özgürleşmesine ve demokratikleşmesine katkı yapmayacağı. Aslında optimist bir bakış açısıyla bu sevindirici bir gelişme. Çünkü söz konusu metin mart sonunda netleşti. Ve dört ay da bu

arkadaşların hepi topu birkaç sayfalık Anayasa değişikliği paketinin içeriği kabaca da olsa anlayabilmeleri için az bile sayılır.

İşte bu yüzden, İstiklal Marşı'nın ilk iki kıtasını ezberlemiş bir ilkokul talebesini heyecanıyla "Söyledikleri gibi 12 Eylül darbecilerini yargılamayacaklar mesela, zaman aşımı var akıllım. Arapçası da müruruzaman hatta! O halde bu pakete evet dememiz için ortada hiçbir gerekçe kalmıyor" diyorlar.

Karşımızda anayasaları, zamanla gelişip değişmeleri kaçınılmaz 'çağlarının çocukları' (Hegel) olarak düşünebilecek sağlıklı dimağlar yok; kestirmeden gidemeyiz.

Anayasayı, başkentin adı, bayrağın rengi ve ebatları gibi teferruatları koruma altına alan, her adımımızın tarif edildiği değiştirilemez kutsal bir metin olarak gören az gelişmiş ülkenin geri kalış gazetecileri, hukukçuları ve siyasileriyle muhatap olduğumuz için sinirlerimize hâkim olup tane tane anlatmaktan başka çare yok.

Anayasalar çerçevedir. Dolayısıyla, Anayasa değişikliği paketinde, darbeci zihniyetle hesaplama iradesinin turnusolü sayılan (ki bence yüksek yargıda reform daha hayati) Geçici 15. Madde'nin kaldırılmasının ne gibi sonuçlara yol açacağına yer verilemezdi. Şunu yargıla, buna dokunma falan denemezdi yani.

Geçtiğimiz günlerde konuştuğum TBMM Anayasa Komisyonu Başkanı Burhan Kuzu bu durumu şöyle özetliyor: "Biz Meclis olarak bir ayıbı, darbecilerin yargılanması önündeki hukuki engeli kaldırdık. Gerisi yargının bileceği iştir. Bir savcı çıkıp bu isimlerin ifadesini alabilir. Muhatapları da kendilerini gerekçeleriyle savunurlar."

Kenan Evren hakkında iddianame hazırladığı için meslekten ihraç edilen Savcı Sacit Kayasu da aynı fikirde. "Hukuki engel olduğu için darbeciler hakkında zamanaşımı hükümleri işletilemez" diyor.

E daha ne arkadaşım? Eğer gerçekten derdin, 12 Eylül darbecileriyle hesaplaşmaksa, demokrasi sınırları içerisinde, bulunduğun konumda elindeki enstrüman neyse onunla kamuoyunu örgütlersin. Kamuoyu baskısı oluşturarak savcılarını göreve çağırırısın. Ama bunun için önce ne olması gerekir? Darbecilere anayasal koruma sağlayan maddenin kaldırılması değil mi? E, 12 Eylül'de oylanacak metinde bu adım yok mu? O halde, darbecilerin yargılanmasını isteyen biri, bu değişikliğe hangi mantıkla karşı çıkabilir?

Referandumda paket geçmezse ve darbecileri koruyan Geçici 15. Madde yerinde kalırsa, 12 Eylül darbecileriyle nasıl hesaplaşacaksınız? Hadi bizi bırakın, bu sorunun yanıtını kendinize nasıl veriyorsunuz?

Elbette boş durmayacağız. Referandum gününe dek sivil bir anayasanın bu ilk adımına gözleri bağlı saldıranların kepezeliklerini deşifre edeceğiz. Ama yine de demokrasi düşmanlarını bellemenize yardımcı olması için şu formülü aklınızdan çıkartmamanızı tavsiye ederim. Tekerleme niyetine:

Anayasa değişikliğinin sivil vesayeti getireceğini iddia eden hukukçu cahil, referandumda evet demenin AKP'ye oy sayılacağını söyleyen siyasi sahtekâr, Geçici 15. Madde'nin kaldırılmasına rağmen darbecilerin zaman aşımı hükümlerinden yararlanıp yargılanmayacağı kehanetinde bulunan gazeteci ise Ahmet Hakan'dır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boykot diyorum, halkım sen evet anla

Melih Altınok 16.07.2010

Anayasa Değişikliği Paketi gündeme geldiği ilk günden beri, bu değişime en yüksek oranda evet oylarının Kürtlerin yoğun yaşadığı illerden çıkacağını iddia ediyorum.

Bu, temenninin ötesinde, ülkenin en çok acı çekmiş kesimlerinin başında gelen Kürtlerin, bugüne değin demokratikleşme yönündeki her değişim iradesine verdikleri desteği gözlemlemiş birinin vardıgı mantkı bir sonuç.

Paketin netleştiği mart ayından beri bu konuda konuştuğum Kürtlerin ezici bir çoğunluğu da pakete “tabii ki evet” diyeceklerini söylüyorlar zaten

Ama gelin görün ki, Kürtlerin TBMM’de grup kurmayı başarabilmiş en örgütlü temsilcisi olan BDP, referandumu boykot edeceğini açıklıyor.

Bu kararı, Kürt halkına demokratik kazanımlar sağlamak politikasını feda etmek pahasına, İmralı’nın da etkisiyle, bölgedeki en büyük rakipleri olan AKP’ye karşı muhalefet mantığı içerisinde aldıklarını söylemek için kâhin olmak gerekmiyor. Zaten bunu da çeşitli platformlarda defalarca dile getirdik.

Ancak BDP’nin hayırcı cepheyle birlikte yarattığı manipölasyon, bazı kalemlerin bu saçmalığı mantığa büründürme çabalarının da etkisiyle, tabandaki demokrat unsurların refleksleri üzerinde de ne yazık ki etkili olmaya başlıyor, kafaları karıştırıyor.

Bir okur soruyor: “Bir Kürt olarak tek bir satır benden bahsedilmeyen bu anayasaya niçin evet demeliyim?”

İşte size, varoluş nedenlerini inkâr edecek kadar pragmatist yaklaşımlara sahip ‘kör’ siyasi aktörlerin, Türkiye’nin en demokratik kitlesi üzerinde yarattığı tahribatın trajikomik bir örneği.

Akla ziyan etnik temelli bir politik perspektifle, ülkede yıllardır süren fiili çatışma halinin birinci derece sorumlusu olan askerî vesayetin surlarında gedik açacak, “Kürtlerin öldürölmesini isteyen köşe yazılarını” fikir özgürlüğü kapsamında değerlendiren yargıya az da olsa çekidüzen verecek... bir değişiklik karşısında, bir Kürt’ü “Hani Kürt’ün adı. Paket bana fayda sağlamıyor” dedirtebilecek noktaya getirmeyi başardılar.

Fakat tüm enerjisini PKK’nin tasfiye olmamasına kanallize etmiş ekip dışında, BDP içerisindeki pek çok milletvekilinin ‘tehlikenin farkında’ olduğunu ve son dönemdeki boykot söylemleri karşısında naçar kaldığını bilmenizi isterim.

Görüştüğüm bir BDP’li vekil, yukarıda çizdiğim tablo karşısında “Daha referanduma çok var. Bu tutumda bir revizyona gidilebilir” şeklinde söze başlıyorlar. Bir diğeri açık açık “Hükümet, kitlemizin karşısına çıkarken bize hava deliği olması için, pakete en azından taleplerimizden ufacak bir şeyler ekleyebilirdi” diyor.

Mahcuplar. Nasıl mahcup olamayacaklar ki? Bugüne kadarki demokrat söylemlerinin üzerine kalın bir çizik atıp, CHP-MHP gibi statükocu güçlerin yedeğine düşmek hazmedilir mi?

Seçmenin çıkarına olduğunu bildikleri halde bir reform girişimine, mazlum insanların gözlerinin içine baka baka, “boykot edin” demenin vicdani sorumluluğunu taşımak kolay mı?

Ben geçtiğimiz seçimlerde oy verdiğim BDP’li vekillerle onlar adına bu işi yaptım ama boykot propagandasına soyunan Kürt kardeşlerime naçizane tavsiyem, asıp kesmeden önce vekillerine samimi görüşlerini sormalarıdır.

Çok iddialı bir şekilde söylüyorum, boykot kepazeliğinin el mecbur deklere edilmiş bir hata olduğu yanıtını ‘inceltilmiş’ de olsa her BDP’li vekilden duyacaklardır.

Muhtemelen, önümüzdeki günlerde partiden bazı isimler, kendilerini seçmen karşısında zor duruma bırakmayacak bir yöntemle, hükümetin diyaloga el vermesi için birtakım girişimlerde bulunacaklar.

Hükümetin de bu girişimi yanıtsız bırakmaması ve İmralı'nın çok yüksek ihtimalle referanduma yakın bir süreçte boykot kararından rücu etmesi halinde, "İnadına hayır" diye haykıran kraldan çok kralcıların ne söyleyeceklerini merak ediyorum.

Oyuna gelmeyin.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Psikolojik savaş derken

Melih Altınok 20.07.2010

Mazlum edebiyatının eleştiriden muaf koltuğunun konforuna yaslanıp savaşta can bulanlar, medyada ve siyasette tekellerin kırılmaya başlamasıyla ortalığa saçılan kirli çamaşırların sahiplerini açık edenleri ihanetle suçluyorlar.

Üç maymunu oynayan ahalinin içinden cesurca sıyrılıp, statükonun devlet kanadının yediği herzeleri deşifre ederken sırtını sıvazladıkları dostlarına, bugün kendilerinin suçunu ve günahını duydukları, gördükleri ve söyledikleri için 'işbirlikçi' diyorlar.

Öcalan'ın bile akıl sır erdiremediği Reşadiye saldırısının ya da bayram değil seyran değil patlayan bombaların Kürt halkına ne faydası olduğunu sorgulamamızı istiyorlar.

Ergenekon davasına Fırat'ın ötesine geçmediği gerekçesiyle karşı çıktıkları halde, Ergenekon'un PKK ile olası bağlantılarına dair güçlü bir şekilde beliren emareleri konuşmamızdan rahatsızlık duyuyorlar.

BDP'ye, hiçbir maddesine karşı olmadığını söylediğiniz, içerisinde tüm Türkiyeliler gibi Kürtlerin de daha demokratik bir ülkede yaşamasının yolunu açacak reformların yer aldığı Anayasa Değişikliği Referandumu'nu nasıl boykot edersiniz, diye sorma cüreti gösterince kızıyorlar.

TSK içerisinde, PKK'nin hareketliliğini gözleyip kendilerine istihbarat sağlayan Heronların düşürülmesini isteyen subayların olduğunu halka anlatmamız gerektiğini söylüyorlar.

Günlük gazetesinden Veysi Sarisözen, cuma günü yazımdan yaptığı alıntılamanın ardından şu satıları kaleme almış: "'İddialı' yazar belli ki, psikolojik savaş çevrelerinin 'oyununa' gelmiş. Ve elbette bu oyuna gelmenin ne büyük bir 'kepezelik' olduğunun farkında bile değil... Psikolojik savaş çevreleri, yalan haber ve yorumlarla Kürt kamuoyunda tereddüt yaratmaya çalışıyorlar."

Ardından, psikolojik savaş tiradını KCK Yürütme Konseyi Üyesi Mustafa Karasu devralıyor:

"*Taraf* gazetesi bir iki Kürt'e, bir iki liberal ve eski komüniste köşe vererek kendi yüzünü maskeleymektedir... PKK'ye karşı yürüttüğü psikolojik savaş bu gazetenin önceliklerindendir."

Dikkatinizi çekti mi bilmiyorum ama bu psikolojik savaş teranesine, muhtelif aralıklarla Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ da konuşmalarında yer verir.

General de faili meçhullerden söz ettiğimizde, PKK'lilerin cenazelerine işkence yapılmasına karşı çıktığımızda, KCK operasyonlarını eleştirdiğimizde falan çıkıp tıpkı yukarıda bahsettiğim kişiler gibi, bizi psikolojik savaşa âlet olmakla suçlar.

Ne gariptir ki, her iki tarafın da psikolojik savaşa âlet olduğunu iddia edip andıçladığı yazarlar ve gazeteciler, aralarında PKK propagandası yapmaktan tutun da 301'e varıncaya kadar onlarca davayla cebelleşirler.

Bakın, bilinen derin devlet söylemi gibi 'derin PKK' olgusundan bahsetmenin yanlış olmayacağını ve PKK'nin Kürtlere yönelik açılım politikasını tıkadığını söyleyen AB-Türkiye Parlamentosu Eşbaşkanı Helene Flautre de "Türkiye'de demokratikleşme süreci derinleştikçe, PKK'nın çözümün değil sorunun bir parçası olduğu kendi tabanında bile hissedilmektedir" diyor.

Merak ediyorum, Kürt halkının demokrasi ve eşitlik mücadelesini bunca yıldır destekleyen Avrupalı solcuları ve demokratları da psikolojik savaşa âlet olmakla suçlayacak mısınız?

Gerçekten üzücü.

Bugün ülkeyi kan gölüne çeviren savaşın, mücadeleyi varlıklarını meşrulaştırmaya ve tasfiye olmamaya indirgemiş taraflarının, psikolojik savaşa âlet olmakla suçladıkları insanlar, amasız demokrasi ve barış diyen, Kürtlerin haklarını en netameli zamanlarda bile savunmaktan çekinmemiş insanlardır.

Ancak açıkça anlaşılıyor ki, savaş baronları psikolojik savaş derken, savaşın sonlanması için verilen mücadeleden bahsediyorlar.

O halde gönül rahatlığıyla söylüyorum:

Türkiyeli ve Avrupalı sosyalistlerin-demokratların savaşın durması ve Kürt halkının da özgürleşmesi için verdikleri psikolojik savaş cephesinde ben de en ön saflardayım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Söz, 'nayır' diyeceğim

Melih Altınok 23.07.2010

12 eylüldeki Anayasa Değişikliği Referandumu'nda CHP, MHP ve ulusalcı solcuları dinleyip "Hayır diyelim ya da BDP'nin çağrısına uyup sandığa gitmeyelim ki; kadınlar, çocuklar ve dezavantajlı kesimler için herhangi bir pozitif ayrımcılık uygulaması yapılamasın. Bu konumdaki vatandaşların hayatını kolaylaştıracak bir yasa, mesela kadın kotası zorunluluğu, Anayasa'nın eşitlik ilkesine aykırı olduğu gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'nce reddedilebilsin. Böylece feministler, çocuk hakları savunucuları, veee ekmek kapısı Yüksek Mahkeme olan CHP işsiz kalsın.

Özel hayatın gizliği, bireysel verilerin korunması ve dilekçe hakkı gibi konularda AB standartlarında düzenlemeler yapılsın. Mahremimiz çetelere, askere, istihbarata, polise ve medyaya meze olsun. Bir de bu

işsizlikte, gizli istihdam yaratan rüşvet ve şantaj sektörü yara almasın.

Yurtdışına çıkışlarda vatani görev ya da suç soruşturması gibi muğlâk ve vatandaşları esir alıcı uygulamalar devam etsin. Çıkış yasağı için ancak ve ancak hâkim kararı şartının aranması uygulanmasına geçilmesin. Bir akademisyen yazdığı bir yazıdan ötürü hakkında soruşturma açıldığı için, ülkenin üniversitelerinin yerlerde sürünen bilimsel itibarını yükseltecek yurtdışındaki bir konferansa katılamasın. Döviz memlekette kalsın.

Memura toplu sözleşme, işçiye de işyeri işgali ve dayanışma grevi yasakları sürsün. Sendikalar, her mitingde açtıkları pankartları değiştirmek zorunda kalsın, masraf olmasın.

İdari soruşturma sonucunda verilen disiplin cezaları yargı denetimine açılmasın. Amiriyle anlaşamayan memur kuyruğunu kıstırsın, otursun oturduğu yerde. Yargının dosya yükünü arttırmamasın.

Askerlere sivil (adli) yargı yolu açılmasın; sivillere de askerî mahkemelerin kapısı kapatılmasın. Adli mahkemede 36 yıl ceza alıp, askerî mahkemece salıverilen 'iyi çocuklar' gibi yırtmak için yırtınan Dursun Çiçek'in çığılı yankı bulsun. Askerler biz reayalar gibi sivil mahkemelerde sürünmesin. Bizler de adli mahkemelere göre daha hızlı çalışıp jet hızıyla sivillere verdiği onlarca yıl cezalarla meşhur askerî mahkemelerin adaletinden mahrum kalmayalım.

Anayasa Mahkemesi ve HSYK'nın yapılanmasında parlamentonun (yani bizim) daha fazla söz sahibi olmasını sağlayacak düzenlemeler yapılmasın. Süren davaların hâkimleri görevden alınabilsin, ulusalcılara ceza verme ihtimali olan hâkimlerin sürgün ve tazminat cezalarıyla gözleri korkutulabilsin. Yasama, yürütme ve onların üzerinde konumlanan YARSAV ayaklarından oluşan kuvvetler ayrılığı ilkesi zedelenmesin.

Vatandaşlara, Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru hakkı tanınmasın. CHP'nin oyuncağına ortak çıkmasın. Yoksa kafayı vatandaşların hak kırıntılarına takabilirler.

YAŞ kararlarına yargı yolu açılmasın. "Allah Allah diye hücumu geçen" ordunun, Allah rızası için namaz kılan ya da serviste logosu görünmesin diye özenle katladıkları *Taraf*'ın müptelası oldukları bulmacasını çözen mensupları sorgusuz sualsiz kapı önüne konulabilsin. Böylece terörle mücadele 'zafiyete' uğramasın.

Darbecilere yasal zırh sağlayan Anayasa'nın geçici 15. maddesi kaldırılmasın. Yaşı büyütülerek asılan Erdal Eren'in katilleri hakkında hemen 13 eylül sabahı hukuki süreç başlatılamasın. Devrime kadar beklesinler ki, ha bugün ha yarın devrim olacak diye (Bkz. Ece Temelkuran) her gün ölüp ölüp dirilsinler.

Yıkılmasını istediğimiz sistemi azıcık da olsa sarsacak bu değişikliğe hayır diyelim ki, sistem 'meşrulaşmasın.'

12 eylül sabahı AKP'nin bu reform girişimini 'hayır'larımızla, boykotlarımızla başına çalalım ki, işleyişinden çok memnun olduğumuz demokrasimize, hukuk devletimize halel gelmesin. Yoksa, 12 Eylül Anayasası'nı böyle parça parça değiştirecek bu AKP. Tehlikenin farkında mısınız?

Bundan daha mantıklı bir 'hayır' yazısı okudunuz mu Allah aşkına? Varsa gösterin, size söz veriyorum "hayır" diyeceğim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdanın yaşı değil canım o, paşa çayı

Melih Altınok 27.07.2010

Bu ülkede binlerce genç, Anayasa'yı silah zoruyla değiştirmeye teşebbüs gibi, kendilerine isnat edilen koca koca suçları gerçekleştirme ihtimallerine kargalar bile gülerken halen cezaevlerinde tutuluyor.

Geçen cumaysa, emirleri altında bir milyon asker, tank, top, tüfek olan ve bir süre önce Anayasa'yı silah zoruyla değiştirme kudretine sahip olduklarını hepimize belleten, aralarında iki kuvvet komutanının da bulunduğu 29 general hakkında yakalama kararı çıkartıldı.

İşin hukuki veçhesi öte yana, ahalinin bir kısmı, ağızlarına hiç yakışmayan sade suya tirit bir vicdan söylemiyle kazan kaldırıyor.

Oray Eğin hukukun, "direncin simgesi" diye tanımladığı TSK'yı zayıflatmaya memur edildiğini buyuruyor. Son tutuklamaların ardından "Artık bu ordudan hiçbir şey beklemeyin" diyor. Mesane kanseri vücudunun her yerine yayılmış Erol Zavar'ın ve daha nicelerinin tüm doktorların uyarılarına rağmen kilit altında olduğu bir ülkenin gençlerinden ne "bekleyebileceğimize" tabii ki değinmiyor, yaşı otuz ruhuysa ceberut ihtiyar Eğin.

Che'yi, Deniz'i, Atatürk'ü ve Hz. Ali'yi bir kadraja sığdırıp tişörtlerin üzerine basacak kadar mevzua hâkim "Kemalist kişilik bozukluğundan mustarip yurttan sesler korsunun" Türk tipi faşizme uygun söylemleri şaşırtmıyor bizleri tabii ki.

Ama ya, memuru olduğu halkının üzerine ateş açıp 33'ünü öldüren, sonra da şaka gibi, adı katliam yaptığı ilçede bir kışlaya verilen Muğlalı Paşa rezaletindeki çıkışıyla tüm demokratların takdirini kazanan AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'e ne oluyor?

Çelik "Mahkemeye daha var. Niye şimdi alıyorsunuz paşaları canım" diyor.

Tedavi olabilmesi için sadece "tutuksuz yargılansın" diye yırtındığımız canımız Güler Zere, mahkemesine değil, ölümüne beş ay kala bile tutukluydu hatırlıyorsunuz değil mi Sayın Çelik? Hâlâ her gün tek talebi tedavi olan kanser, siroz... hastası genç tutuklulardan mektup alıyoruz; ister misiniz ulaştırayım size onları?

Haber kaynağı olarak sıkça görüşlerine başvurduğum Hüseyin Çelik'e bu sözlerini sormak için defalarca ulaşmaya çalıştım. Yanıtını merak ediyorum.

Biliyorsunuz, başından beri daha da ileriye götürülmesi gerektiğini savunduğum Ergenekon kovuşturmasında da evrensel hukuk normlarına riayet edilmesi gerektiğini savundum, savunuyorum. Tutukluluk süreleri her davada minimum seviyede tutulmalı. Katalog suç gibi gerekçeler bu işe zemin yapılmamalı.

Ama kimse kusura bakmasın, memleketin dolup taşan cezaevlerinde binlerce siyasi tutuklu ranzaları nöbetleşe kullanırken, onlarla aynı suçtan yargılanan bir takım imtiyazlı generallere iltimas geçilmesini savunamam.

Bırakın bu ayak oyunlarını. Yazılarınızdan, sözlerinden damlayan, ancak bütün menteşeleri gıcırdayan statükoya yağ olacak paşa çayı gibi renksiz sıvıyı, vicdanımızın gözyaşı diye satmaya çalışmayın. Yemezler.

Adaletse herkes için adalet.

İkikerekiki

İsimleriyle solu çağrıştıran bazı partiler, Anayasa referandumu için iki kere hayır kampanyası başlattılar. Darbecilerin yargılanması gibi yıllardır talep ettikleri adımların atılmasına bir değil iki kere karşılanmış. AKP'nin 12 Eylül'ün ürünü olduğunu söyleyip, 12 Eylül Anayasası'nın değişmesine direnecek kadar komikleşen bu arkadaşlara yanıt, geçtiğimiz günlerde görüştüğüm ve sol adına yüreğimize su serpen EDP'nin Genel Başkanı Ziya Halis'ten gelsin: "Bugün sol olarak bu değişikliği yönlendirme gücüne sahip değiliz ne yazık ki. Yapmamız gereken, sürece müdahil olmaktır. Aksi takdirde statükocu bir tavırla, bizi ilgilendirmez diyeceksek, siyaset sahnesine çıkmamızın da bir anlamı yok. 12 Eylül Anayasası'nı AKP değiştiriyor diye bu değişime duygusal nedenlerle karşı çıkan sol, sol değildir"

Yalnızca iki kere değil, böyle sola yüz bin kere hayır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP-ML'liler

Melih Altınok 30.07.2010

Türkiye devrimci solunun 'alayına isyan' tavrına hepimiz aşinayız.

Tanımadıkları, halka ve onun temsilcisi iddiasında oldukları için kendilerine karşı örgütlendiğini düşündükleri bir sistemin tüm resmi bileşenlerine doğal olarak karşıdılar.

Çünkü bu anlayışa göre, parlamentonun çıkardığı bir yasa, yargının bir kararı ya da belediyenin bir faaliyeti, içeriği halkın çıkarına bile olsa, son tahlilde sistemin devamına hizmet eden bir hamle, bir göz boyamadır.

Devrimci solun bu geniş reddiyecilik perspektifi, sistemin devlet aygıtı dışında kalan yargı, parlamento, sendika vs gibi kurumlarını ideolojik aygıt (DİA) olarak sınıflandıran Althuzer gibi pek çok Marksist yönelimli isim tarafından da gerekçelendirildi. Bu nedenle önermelerinin genel olarak kendi içerisinde turtalı olduğunu söylemek pekâlâ mümkün.

Bizde teorik boyutu göz ardı edilerek daha çok bir 'ergen isyanı' şeklinde tezahür eden bu 'yıkıcı' yaklaşımı eleştirmenin çok da anlamlı olduğunu düşünmüyorum. Teorik olarak doğru olabilir ama kazın ayağı öyle değil der geçirim.

Ama yukarıda tanımlamaya çalıştığım ideolojik perspektifte son dönemde pragmatist yarılmalar yaşanıyor. Ve bu yarılma sol kamuoyunda ciddi bir manipülasyona yol açıyor.

Bu yazıyı yazarken NTV'deki mülakatını dinlediğim Ertuğrul Kürkçü, halen devrimci sol cephede durduğunu iddia edip, DİA'ların demokrasi için attıkları adımların daha da ileriye götürülebileceğini iddia eden solcuları 'liberal', 'sisteme entegre' olmuş aydınlar olarak nitelendiren, buna karşın, dialardan dia beğenmekte beis görmeyenlere tipik bir örnek. Bu yüzden birkaç laf etmek farz oldu artık.

Biliyorsunuz CHP, TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesinin değiştirilmesi için Meclise bir teklif verdi. Değişiklik dediklerine bakmayın. Önerileri, TSK'nın söz konusu maddede tanımlanan cumhuriyeti koruma vazifesine "parlamente demokratik sistemin işlerliği çerçevesinde ve Anayasa bağlı olarak" diye bir ek yapılmasından ibaret.

Yani, TSK asli görevi olan dış tehditlere karşı örgütlenmek yerine, 'iç düşmanlara' (bildiğiniz halk canım) karşı cumhuriyeti koruma işgüzarlığına parlamentoya ve anayasa uygun olarak devam etsin diyor CHP.

Nerden baksan tutarsızlık nerden baksan ahmakça!

Solun dümen suyundan hâlâ hâlâ çıkamadığı, ehveni şer diye göz kırptığı sosyalist enternasyonal üyesi parti, "Neyi kimden koruyorsun, bir ordu halkına karşı örgütlenir mi, bu ne saçmalıktır. 35. madde kaldırılсын" demiyor da, "Defalarca bu maddeyi gerekçe gösterip bizi darbeleyen ordumuz, Cumhuriyeti bizden yasal sınırlar içerisinde sakınsın" diyor.

Peki, Türkiye devrimci solunun sembol isimlerinden Sayın Kürkçü ne diyor dersiniz bu kepazeliğe? Şöyle: "Kemal Kılıçdaroğlu'nu tebrik ediyorum. Askeri vesayetin kırılması yolunda önemli bir adım atmışlardır." Ardından Anayasa değişikliğine, tam bir özgürlük getirmediği ve AKP iktidarını meşrulaştıracığı gerekçesiyle karşı olduğunu ekliyor tabii ki.

Peh! Dikkat edin, CHP'nin 35. maddeyi tahkim eden önerisine yetmez ama evet falan değil, sonuna kadar evet diyor devrimci Kürkçü. Yoldaşlarının aksine, CHP'yi AKP gibi düzen partisi olarak görmüyor belli ki.

Kuşkusuz ki bu görüş yalnızca Kürkçü'ye ait olsa boş ver der geçerdim. Ama aynı zihniyetteki pek çok devrimci bu ruh halinde.

Darbecilerin yargılanması, askerlere sivil mahkemelerin yolunun açılması, yargı vesayetinin zayıflatılması gibi içerisinde onlarca madde olan Anayasa paketine, "düzen içi çözüm bunlar. AKP iktidarını güçlendiriyor" diye karşı çıkıyorlar. Ama sırf, üstüne basarak söylüyorum sırf CHP'den geliyor diye, 35. madde değişikliği önerilerinde tescillendiği üzere TSK partisi olduğunu kanıtlayan bu partinin her türlü edimini, "düzen içi çözüm" şerhi düşmeden, destekliyorlar.

Devrimci solcularmış! Hadi canım. Sizden olsa olsa CHP'li Marksist Leninist olur. Ahalinin bu amorf titre neresiyle güleceğini merak ediyorsanız da, Avrupalı sosyalistlerin- Marksistlerin CHP'nin nevi şahsına münhasır solculuğuna dair yaptıkları açıklamaları okuyun yeter.

Herkes için adalet

Geçen hafta, 102 subay hakkında yakalama emri çıkartılması karşısında "ne aceleniz var" diyerek tepki gösteren AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'i eleştirmiştım. Sayın Çelik aradı. Genel bir sorunun altını çizildiğini, yalnızca askerler için değil, tüm yurttaşlar için evrensel hukuk normlarının işletilmesi gerektiğini söyledi. Bugüne değin gerek Ergenekon davası gerekse darbeci zihniyet karşısında hükümet içerisinde cesur çıkışlarıyla tanıdığımız Çelik'e hassasiyetinden dolayı teşekkür ediyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçeğe tanık suça ortak 'sol'

Melih Altınok 03.08.2010

Günlerdir ne korkunç iddialar yaymıyoruz farkında mısınız?

Şemdinli Gediktepe’de polis “dikkat edin saldırı olacak” diye Jandarmaya faks geçiyor. Jandarma istihbaratı dikkate almıyor. 11 asker yaşamını yitiriyor.

Çukurca Hantepe’de heronlar PKK’lilerin sızmasını Genelkurmay’da dahil otuz birime iletiyor. Komutanlar görüntüleri canlı izliyor. Ama müdahale edilmiyor. 7 asker yaşamını yitiriyor.

Daha önce çoğu Mehmet Baransu tarafından ortaya çıkartılan ve Taraf’ın da manşetten gördüğü nice askerin yaşamına mal olan benzer skandalları saymıyorum bile.

Başka bir ülkede olsa bırakın olayın doğrudan sorumlusu Genelkurmay Başkanı’nı, hükümeti bile düşürebilecek güçteki bu skandallar karşısında muhataplarından tık yok.

TSK doğal olarak savunma pozisyonunda. Zorla silâh altına alınmış ve can güvenliğinde sorumlu olduğu gençlerin tabiri caizse patır patır dökülmelerinde, ihmalleri ve hatta ihanetleri olabileceğine dair iddiaları her zaman ki gibi boru edebiyatının kalkaniyla savuşturmaya çalışıyorlar.

Hükümet ise, iddiaların kamuoyunda tartışılmaya başlamasından biraz rahatsız gibi. Zira tabanın bu tablo karşısında “hadi hadi” diyeceğini biliyorlar. Bu yüzden de dengeleri gözeterak ağır aksak da olsa yürüttükleri ‘muhalefetin’ hızlanmasına neden olacak yakıcı gerçeklerin üzerine, çaktırmadan, su dökmeye çabalyorlar.

Merkez medya da müesses nizamın sorgulanmasına neden olacak skandalları, varlık nedeni olan habercilik refleksini göz ardı ederek örtmeye çabalyor. Bu reflekslerinin basın tarihine kara bir leke olarak kaydedilen son örneğini Pazar günü Yıldıray Oğur köşesinde yazdı. Okumayan varsa, Yıldıray’ın ‘iliştirilmiş değil askeri yatılı’ medyanın somut delileriyle ortaya koyduğu suç ortaklığına dair yazısına mutlaka dönüp bir baksın derim.

Peki ya solun, daha doğrusu Türkiye’deki sol’un bu tablodaki yerine ne buyrulur? Evrensel referansları gereği militarizm karşı her hamlede öncü rolü oynaması gereken solun Türkiye’deki müsveddesinin, gerçeğe tanık suça ortak hali utanç verici değil mi?

Hakikaten siz de merak etmiyor musunuz, AKP Öncesi dönemde (A.Ö) kontrgerilla faaliyetlerinin üzerine cesaretle giden sol, şimdi sayfa sayfa yayımladığımız iğrenç özel harp taktikleri karşısında niçin suskun?

Sol yıllarca halkı, adına kulak memesi kıvamında fenalık falan denen çatışmaların, kirli bir savaş olduğuna ikna etmek için çalışmadı mı? Aydınlar, gazeteciler, aktivistler, öğrenciler, bu uğurda bedeller ödemedi mi? E arkadaş daha ne istiyorsunuz diye sormayalım şimdi?

Eskiden iddialarınız, elinizde bir delil olmadığı için kanaatin ötesine geçemiyordu. Muhatapları iddialarınızı “yıkıcıların, bölücülerin propagandası” söylemiyle değersizleştiriyor, kamuoyu sizi dikkate almıyor, neticede elinizde kocaman bir sıfır kalıyordu.

Şimdikilerse, altında resmi görevlilerin imzalarının bulunduğu belgeler, görüntüler ve ses kayıtları. Üstelik muktedirlerce inkâr edilmeleri öyle kolay değil bu iddiaların; zaten çoğu da mahkemelerce kabul görüp değerlendiriliyor. Demokratikleşme ve şeffaflaşma yolunda oluşan toplumsal destek de cabası.

Sesimiz duyur musunuz ey savaş karşıtları, vicdani retçiler, sol partiler, savaşın birebir mağdurları... Oturun ve kendinize bir sorun, bu iddialara, iktidarda AKP olmasa ya da Taraf yayımlamasa nasıl tepki verirdiniz? Avrupa’daki muadillerinizin, bu gibi skandallar karşısında neler yapabileceklerini de tahayyül etmeye çalışın.

Elbette rotasını şaşırmamış ve bu kolektif deliliğe ortak olmayan pek çok solcunun, yaşananlara tepki verdiğini biliyorum. Ama ne yazık ki, yıllardır dillendirdikleri iddiaların kanıtlandığı, sorumlular hesap verdiği bir Türkiye’yi kâbuslarında görenler, sol içerisinde çoğunlukta.

Ne diyeyim, Allah akıl fikir versin. Bakın Allah dedim. Yazıdaki yüzlerce kelimenin içinden bunu cımbızlar. Ona odaklanırsınız şimdi; Nato mermer nato kafalar sizi.

Yazık!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teamülmüş

Melih Altınok 06.08.2010

Dikkat edin, ta ana kucağından itibaren, Cumhuriyetin, köhnemiş Osmanlı'nın köhnemiş kurumlarını alaşağı edip bizleri yeni ve diri bir sisteme kavuşturduğu mitiyle algımıza tecavüz edenler, bu 'modernizm' atağının resmi başlangıcı 1923 olmasına karşın, neredeyse tüm kurumlarının kuruluşunu çok daha eski dönemlere tarihlerler.

Hanedan ailesini, kendini ele güne rezil etmek pahasına, 'Misakı Milli' sınırları dışına sürüp orada yoksulluktan öldüren, üzerine kurulduğu 600 yıllık devletin dilinden tutun da giyim kuşam kültürüne kadar her şeyini yasaklayan Cumhuriyet, meydanlarda "87. yılımız kutlu olsun" pankartlarının altında polis teşkilatının 165. kuruluş yıldönümünü kutlar.

Posta Teşkilatı 169 yıldır vardır.

İtfaiyesi 296 yıl önce kurulmuştur.

TSK ise, sıkı durun tam olarak M.Ö. 209'da (Bkz. Kara Kuvvetleri arması) kurulmuştur. Amanın. Bırakın her konuşmada söyledikleri gibi Anadolu'da kurulan Cumhuriyeti, tüm Orta Asya'nın tapusu ağabeylerdeymiş.

Şaka bir yana tabelasındaki kuruluş tarihini mümkün olduğunca eskiye doğru sallayıp müşterilerini pilavın en iyisini yapacağına ikna etmeye çalışan esnaf lokantaları misali, köklülüğü saplantı haline getiren muktedirlerin tek bir amacı var. O da tarihin batan güneşinin ışığının yardımıyla, halkın üstüne çöreklenen gölgelerini büyütme.

Marks, sistemlerin, meşruiyetlerini borçlu olduğu kurumları ve bunların işleyişine dair pratikleri mutlaklaştırmalarını, ideolojilerinin doğallaştırıcı, tarihselleştirici ve sonsuzlaştırıcı etkisiyle açıklıyor.

İşte bugün ulusalcıların ve sağdan soldan envai çeşit faşistin, hükümetin YAŞ'taki cesur çıkışı karşısında kurtarıcı diye sarıldıkları teamül can simidi de, jilet olacağı günlere adım adım yaklaşan resmi ideolojinin bu "Bandırma" gemisindendir.

Ordunun başına kimin geleceği, hangi subayın hangi göreve getirileceği geleneklerle belirlenirmiş. Buna müdahale edilmesi nizamı bozarmış.

Öyle ya, karşınızda 2219 yaşında bir kurum var. Aralarında "çobanların, bidon kafalıların, göbeğini kaşıyan kara derililerin" olduğu ahalinin oylarıyla seçilen siyasilerin tevellüdü kaç ki? Başında oldukları, henüz 87 yıl önce kurulan, onun da ancak son altmış yılında işleyeme başlayan bir demokrasi. Kim takar...

Kafanızı karıştırmalarına izin vermeyin kardeşlerim. "Teamül" dedikleri şeyin hiçbir kutsallığı yok. Bu zırvalık, otu boku kutsallaştırıp, "köklü Türk devlet geleneği" türünden söylemlerle ensemizde boza pişiren ceberut ulus devlet(ler)in koca bir yalanı.

Neticede vatandaşın huzuru, güvenliği ve refahı için örgütlenmiş bir mekanizmanın bir bileşenin işleyişine dair teknik bir hususun ne teamülü olacak ki?

Hijyen koşulları neyi gerektiriyorsa tuvalet öyle temizlenir; o kadar.

Bizden aldıkları vekâletle, emri altında çalışan memurların en verimli şekilde nasıl çalışacağına elbette hukuk çerçevesinde siyasal iktidar karar verir. Hiçbir kurum oturup, ayrı bir devletmiş gibi temsilcilerimizle pazarlık edemez.

“Terfi alacak paşaların geleceği karartılıyor. Biraz daha beklenemez miydi” türünden zıvalıklarına da aldırmayın bu güruhun. SBS giren gençler bahsetmiyoruz. YAŞ’ta “hele bir dur bakalım” denilenler, savcılar tarafından, bağlı bulundukları hükümeti devirmek ve halkı esir almak gibi çok ama çok ciddi suçlamalarla itham edilen şüpheliler.

Hükümetin, YAŞ’ta eşi benzeri görülmemiş şekilde askerin dayatmasına direnmesi, Türkiye demokrasisi için psikolojik eşiktir.

İçiniz rahat olsun. Önümüz açık.

Ama şunu aklınızdan çıkarmayın derim dostlar:

Bize kapıkulu olmadığımızı hatırlatan sivil iradenin bu cesur adımı karşısında kim teamülden dem vuruyorsa bilin ki, geçimini dün de bugün de o kapıya kulluktan sağlayan ve gelecekte de bu imtiyazdan vazgeçmek istemeyenlerdir. “Ağanın malı gider kâhyanın canı gider” hesabı, bu sistemin bekasından nokta kadar menfaati olmadığı halde reformlardan huzursuz olan, kul olduğu saltanat yıkılacak diye kederlenen solcu ise olsa olsa mazoşisttir.

Mazoşistle sadistin hikâyesini başka bir yazı da anlatırım size.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Esame

Melih Altınok 10.08.2010

Geçtiğimiz hafta boyunca bu memlekette bir kurum, emri altında olduğu halkın tek ve meşru temsilcisi siyasal iktidarla bir hafta boyunca bazı isimlerin atanması için pazarlık etti.

Sizlerse, adına YAŞ krizi denen bu çatışmanın niteliğiyle alakası olmayan isim değişikliklerinden ibaret sonuçları üzerine yürütülen yorumlarla süreci takip ettiniz.

Netice de ortaya yendi yenildi netliğinde bir skor çıkmadığı için, muhtemelen ne olduğunu kimin kaç gol attığına ve çalımların ‘güzelliğine’ bakarak anlamaya çalışıyorsunuz.

“Hükümetin istediği bilmem kim yerine askerlerin istediği Fenerbahçeli general atandı.”

"Askerler, Başbakana 'alçak' diyen orgenerali önerdi, hükümetse henüz kendisini muhtıra vermeyen generali tercih etti."

Yeniçeri ağalarının isimleri üzerinden sürdürdükleri tartışmalarla algılarımızı iğdiş edip bizleri yanıltan doğru çıkabileceğine inandırmak istiyorlar.

Hükümetin evrensel demokrasi tarihi için küçük, ama Türkiye için son derece büyük bu adımını değersizleştirip, ordunun yıllardır sahip olduğu mevzilerdeki hâkimiyetinin öyle kolay değiştirilemeyeceği mesajını vermeye çalışıyorlar.

Var olan iki iktidar algısının, çağdaş batı demokrasilerinde olduğu gibi teke indirebilmesinin, azıcık cesaret sahibi bir sivil irade sayesinde pekâlâ mümkün olabileceğine dair toplumda oluşmaya başlayan umudu yok etmeye çalışıyorlar.

Evet, yeni KKK Erdal Ceylanoğlu 28 Şubat sürecinde tankların yürütülmesi terbiyesizliğinin hesabını hâlâ vermemiş bir general. Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner ise, ulus devleti ve pozitivizmi demokrasinin ön koşulu sayan bir geç dönem aydınlanmacısı.

Evet, Balyoz davası sanığı subaylara, apoletli blogcuya ya da Cumhurbaşkanı Gül'ün eşine saygısızlık yapan generale dur deme basireti gösteren hükümetin, Ceylanoğlu ve Koşaner'e de müsamaha göstermemesi, sicilindeki suçlar "daha tolere edilebilir" isimleri tercih etmesi kuşkusuz ki iyi olurdu. Ama bu durumda da sonuç çok tatmin edici olmayacaktı, değil mi?

Öyle ya, YAŞ'ta kilitlenmeye yol açan bu iki görev için, Genç Sivillerin önerisine uyularak kariyer sitelerine ilan verilmedi. Netice de Ceylanoğlu ve Koşaner, iddiası devletin ve milletin vasiliği olan ve bu işgüzarlığı açık açık dillendiren bir kurumun üyeleri.

Ve bırakın bu kurumun yönetici konumundaki generalleri arasından demokrasiye saygılı birini bulmayı, çok açık söylüyorum, bu atmosferde, TSK içerisinde halka haddini bildirmek için sokaklarda tank yürütmekte tereddüt edecek astsubay bulmakta zorlanabilirsiniz.

Bu yüzden isimlerin çok da bir önemi yok. Bırakın zarfı da mazrufa geçelim. Önce milliyetçi- militarist güruhun terörize ettiği ortamda zor bir iş olsa da askerî itaat mekanizmasının sosyolojisi üzerine kafa yoralım biraz. Sonra da, askerî vesayetin kırılması için nasıl bir psikolojik eşiği daha aştığımızı, ne kazandığımızı anlayalım.

Bence bir daha ki YAŞ toplantısında asker "karşımda halkın temsilcisi amirim var" diye düşünmeye başlayacak ve kriz çıkartmakta bu denli cüretkâr olmaya çekinecektir. Tıpkı biz siviller gibi, onlar da işinde yükselmek için tehdidin işe yaramadığını, mesleklerinde uzmanlaşmalarının şart olduğunu bir nebze de olsa anlamaya başlayacaklardır.

Tabii ki o zaman karşılarında, bir dediklerini iki etmeyecek, efelenmelerine ses çıkartmayacak CHP-MHP'den müteşekkil bir MC hükümeti olmazsa.

Hasılı, O güzel hafızalarınızdaki generallerin adlarını postalayın çöpe. Boşalan yere, çocuğunuzun doğum gününü, sevginizin burcunu, iyi yemeklerin tarifini ya da muhteşem filmlerin yönetmelerini koyabilirsiniz pekâlâ.

Sizin ve sevdiklerinizin hayatını karartan kendini bilmez memurlara haddini bildirecek dirayette sivil siyasi temsilcilerin ya da postal yalayıcısı kukla siyasilerin isimlerini da sandıkta hatırlasanız yeter!

melihaltinok@gmail.com

Habur'dan beş bin kişi girse...

Melih Altınok 13.08.2010

Son dönemde yan yana gelen düzinelerce sivil toplum örgütü savaşın bitmesi için her iki tarafa da çağrı yaptı. Özetle, "ordu operasyonları durdursun, PKK de silahlarını sustursun" diyorlar.

Sizleri bilmem ama ben bu çağrıların hiçbir anlam ifade etmediğini düşünüyorum.

Kuşkusuz söz konusu çağrıyı yapanlar iyi niyetle böyle bir girişimde bulunuyorlar. Ancak bu durum, siyasettin iyi niyetle değil geçerli argümanlarla yapıldığı ve bu çağrılarının sahiplerinin ezbercilikten siyaseten körleştikleri gerçeğini değiştirmiyor.

Birincisi kalıcı barış tahsisi için istediğimiz çatışmasızlık çağrısını, tarafların filen coğrafi sınırlarla birbirinden ayrıldığı bir ülkede değil, uluslararası hukuka göre egemen ve meşru bir devlete yapıyorsunuz. Ve dünyanın en demokratik ülkesi bile egemenlik alanı içerisinde örgütlenmiş kendisini tehdit eden silahlı bir yapıyla silahla da mücadele eder.

İkincisi ve belki de daha önemlisi, PKK ayrılıkçı bir örgüt değil. Silahlı mücadelesini Kürtlerin demokratik haklarını kazanmak için sürdürdüğü iddiasında. Barış sürecinin başlatılması gerektiği ve hükümetin demokratik açılımlarda samimi olmadığı söylemini dilinden düşürmüyor. Söyler misiniz, dünyanın neresinde barış isteyen ve yalnızca demokratik talepleri olduğunu söyleyen bir örgüt günde üç beş kişiyi öldürür Allah aşkına.

Bakın bu mantıksızlığı bunca yıl Kürtlerin demokratik taleplerini en radikal biçimde destekleyen, T.C'ye bu konuda baskı yapan ve hatta PKK'nin birçok siyasi yapılanmasına 'müsamaha' gösteren Avrupa bile anlamıyor.

Öyleyse oturup düşünmenin zamanı değil mi dostlar?

PKK'yi ortaya çıkaranın ceberut ulus devlet olduğunu, Kürtlerin yaşadığı zulmün artık son bulması gerektiğini ya da tüm demokratik haklarını eksiksiz kazanmalarının bir zorunluluk olduğunu kimse inkâr etmiyor. Artık gelin siz de bu işin yolunun, yönteminin silahlı mücadeleden geçmediğini, PKK'nin koşulsuz şartsız silah bırakması gerektiğini, mücadelelerinin yeni bir evreye, siyasi alana doğru kaymasının elzem olduğunu dillendirin.

Bu ihtimalin gerçekleşmesi halinde neler kazanacağımızı bir düşünün. Bize göre ürkek de olsa cumhuriyet tarihinin en radikal demokratikleşme adımlarını atan hükümeti vites küçültmeye zorlayan milliyetçi-ulusalcı cenahın ne kadar az malzeme kalır elinde. Bölgeden gelen asker-polis cenazeleri karşısında savaş tamtamlarının sesini bastırmaya çalışan biz solcuların, demokratların eli nasıl güçlenir. Demokratik Avrupa da arkanızda durur. Ve dahası, şimdi yalnızca bir kısmının desteğine sahip olduğunuz Kürtlerin tümü demokrasi mücadelenize nasıl da omuz verir.

Evet, kuşkusuz bu sürecin bedelleri olacak. Ama ölümden daha ağır bedel ne olabilir ki? Dağda ölmeyi göze alan binlerce genç ve PKK'nin kendini "Kürt halkına adanmış" komutanları silahlarını bırakıp kitlesel halde Habur'dan giriş yapınca T.C'nin kendilerini tutuklamasından, hapis yatmaktan mı korkuyorlar?

Önerimi hayal olarak görenler olduğunu biliyorum. Ama bence, ordunun silah bırakmasını istemekten, milliyetçi dalga bu denli yükselmişken ve daha da yükseliyorken devletin PKK'nin taleplerini kabul etmesini beklemekten çok hem de çok daha gerçekçi.

“Bizim vaktimiz var mücadele uzun solukludur. 30 yıl önce bu konumda değildik” diye başlamayın lütfen yine. Sizin olabilir ama, bu ülkenin insanların yıllarca beklemeye, binlerce evladını daha yitirmeye mecali kalmadı artık.

Barış için bedel ödemekten korkan, garanti verilmezse savaşa devam bencilliğinde ısrar eden PKK çizgisinin gediklileri, barış cephesini yüreklendirmek için yazarların Mandela’dan bahsetmesinden son derece memnunlar biliyorum.

Ama savaşçılarımız bu adımı ya da benzerlerini niçin atmadıklarına, gençleri hâlâ niçin silâh altında tutuklarına bizleri ikna etmedikçe, şahsi hiçbir talepte bulunmadan halkı için zindanlarda çürümeyi göze alan Mandela’nın adını falan ağızlarına almasınlar bence. Komik oluyorlar.

Ne bu yahu, Gandilik, Mandelalık ne kadar ucuz bu memlekette.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün iktidar sivillere

Melih Altınok 17.08.2010

Lenin, 1905 Şubat Devrimi sonucunda ortaya çıkan ikili iktidarın tüm yetkilerini, halkın temsilcisi olan ve yine ona hesap verme sorumluluğu taşıyan Sovyetlere devretmesi gerektiğini Nisan Tezleri’nde şu meşhur mottoyla ifade etmişti:

“Bütün iktidar Sovyetlere!”

İktidarı güvenilmez (o dönemin de bidon kafalıları) halka devretmeye başından beri karşı olan Stalin ise, Sovyet Devrimi’nin Lenin dönemindeki bu demokratik perspektifini “aşamalı devrim” gibi gerekçelerle daralttıkça daralttı. Sonuçta SSCB’de tüm iktidar, merkez komite bürokrasinin elinde toplandı ve komünizmin bu ilk çocuğu büyüdükçe Frankeştayn’a dönüşüp milyonlarca insana hayatı zehir etti.

Aranızda Komünizm falan deyince istavroz çıkaranlar olduğunu biliyorum ama Lenin’in bu demokratik önermesi, köklü bir sosyal demokrasi geleneğinin her zaman güçlü olduğu batı demokrasilerinde de yıllardır aksiyom muamelesi görür.

Avrupa ülkelerinde kamuda, halkın tek ve meşru temsilcisi olan siyasal iktidarın müdahil, dahası en etkin aktör olmadığı küçük bir alan bile bulamazsınız.

Bizim meclisin genel kurul duvarındaki “Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir” yazısının gerekliliği de budur aslında.

Ancak egemenliği bürokratik bir cumhuriyetin mutlak hâkimiyeti olarak okuyan Kemalist elit ve onların gönüllü köleleri, tıpkı Stalin gibi halkın iradesinden öcü gibi korkarlar.

İşte, “siyasal iktidarın muktedirliğinin sınırlandırılması demokrasinin temel koşuludur” türünden oksimoronları utanmadan sıkılmadan dillendiren bu güruh, birkaç gündür Hrant Dink’in ailesi tarafından AİHM’de açılan davada, Türk tarafının yaptığı iğrenç savunmayı bu amaçları doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlar.

Türkiye’nin, canımız Hrant’ın 301’den aldığı mahkûmiyeti, AB’nin Nazi yanlısı yazarlara verdiği cezalarla gerekçelendirmeye çalışan ahmakça ve çağıdışı savunması, üstüne basarak söylüyorum, hükümetten ziyade Türkiye devlet bürokrasisinin ayıbıdır.

Rapordan haberdar olur olmaz görüştüğüm hükümet üyeleri, bürokratlar ve Hrant’ın davasının yanı sıra hakları ihlal edilen pek çok Türkiye Cumhuriyeti yurttaşını AİHM’de savunan hukukçular da bu noktanın altını önemle çiziyorlar. Ulusalcıların borazanı haline gelen merkez medyanın, bu utanç vesikasını tüm sorumluluğunu siyasal iktidara yükleyerek manipülasyon yaptığını vurguluyorlar.

Bakın bu rapor da, Türkiye’nin AİHM’deki bütün davalarında olduğu gibi, Dışişleri Bakanlığı bünyesindeki bürokratik mekanizmalar tarafından hazırlandı. Ve içeriği basına sızan bu metindeki argümanlar demokratik açılım perspektifine zarar vereceği için hükümet cephesinde tepkiyle karşılandı. Artık bu savunmaların, ilgili bakanlıkların bünyesinde konumlanıp, resmi ideolojinin bekasına memur edilmiş bir takım bürokratların inisiyatifine bırakılmayacağı belirtiliyor.

Gocunmadan “Hepimiz Ermeniyiz” diyebilen demokratları, solcuları, Hrant’ın katillerine yardım ve yataklık edenlerin manipülasyonlarına karşı uyanıp olmaya çağırıyorum.

Söz konusu raporu halka karşı hesap verme sorumluluğu olan hiçbir siyasal iktidar hazırlayamaz. Ama işte, yüzü olmayan bürokrasi, skandalın siyaseten sorumluluğunu umursamadığı için böylesine fütursuz davranabiliyor. Dolayısıyla bu gibi ırkçı çıkışları engellemenin yolu, eski rejimin kalıntısı bürokrasinin değil, siyasetin daha fazla inisiyatif almasını savunmaktan geçiyor.

Elbette siyasal iktidar da bu tabloda sütten çıkma ak kaşık değil. Tüm enerjisini Türkiye’nin demokratikleşmesine engel olmak için harcayan bu bürokratik eliti hâlâ o görevlerde tutmalarının izahı yok. Bakanlıkların yanı sıra devletin tüm birimlerindeki uyuyan Ergenekon hücrelerini bulmalı ve tasfiye etmeliler. Artık bahane değil, cesur somut adımlar bekliyoruz kendilerinden.

Hrant’ın ve darbe ideolojisinin katlettiği tüm yurttaşların anısına sahip çıkmak için, “Bütün iktidar sivillere” diye haykırmak gerekiyor. Stalin’in 2010 Türkiye’sindeki muadillerinin etkisi kırılmadıkça, askeri-sivil bürokratik vesayette hepimiz güvercin tedirginliğinde yaşayacağız.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halkı soldan soğutmak

Melih Altınok 20.08.2010

Oruç tutmuyorum ama iftar davetlerine elimden geldiğince katılmaya çalışıyorum; iyi de oluyor. Ülkenin büyük çoğunluğunu oluşturan ancak "birarada yaşamı savunalım falan" dememize rağmen pratikte bunca yıl şizofren bir tavırla yok saydığım(ız) Müslümanlarla 'tanışmamı' sağlıyor bu davetler.

Çarşamba günü de MÜSİAD'ın Ankara'daki iftar yemeğindeydim. Yemek sonrası, zar zor ikna ederek yemeğe getirdiğim 'komünist' arkadaşım Fırat'la kuytu bir köşede sigaralarımızı tütürürken, sağ olsunlar, tanıyıp gelen ve sıcak bir "hoş geldiniz"le elimi sıkan Müslüman gençlerle sohbet imkânı bulduk.

Gelen maillerden, facebook'daki ya da twitter'daki sohbetlerimizden bu kesim tarafından da yakından takip edildiğimizi gayet iyi biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu.

Yazılarda kullandığım Marksist argümanlardan örneklerle söze başlayan gençlerden birinin "Sizle (Taraf) birlikte solla tanıştık." sözleri göğsümü kabarttı.

"Salı günü Lenin'in demokrasiye dair sözlerinden bahsetmişsiniz. Şaşırdım. Sovyet tarihini okumaya başladım" cümlesini duyduğumdaysa ayakların çoktan yerden kesilmişti bile.

Kısa süren sohbetimizin ardından, Fırat'la yol boyunca "hıyarlığımız" üzerine konuştuk. Gerçi hiçbir zaman Kemalist olmamıştık; ne bireysel olarak ne de siyaseten İslamcılara karşı histerik bir tavır takınmıştık ama, yıllarca halkı soldan soğutmak için epeyce çaba harcamıştık gerçekten. Yok saymış, küçümsemiş, gettolarımızdan burnumuzu bile çıkartmamıştık

Oysa an meselesiymiş, bir adıma bakıyormuş, kimsenin kimseye 'kafa kol atmak' için uğraşmadığı bir ilişki kurmak. Biat etmeden, Tıpkı Şeyh Galip'in "Her renge boyan da renk verme" dediği türden bir diyalog pekâlâ mümkünmüş.

Sözlerimin, Türkiye'deki solun "Ya sev, ya Sevr" noktasına gelmiş faşistleri üzerinde çok da muteber olamadığının farkındayım elbette. Ama YAŞ'ta darbeci zihniyetin, yaz atamalarında HSYK vesayetinin, Anayasa referandumunda elitist ulusalcıların ve milliyetçilerin... yedeğine düşmelerinin "halkına güvenmediklerini" açık etmek, onlara "bidon kafalı" demek olduğunu fark edemeyen gerçek solcu dostlara kesinlikle diyalog tavsiye ediyorum.

"Devrim" sonrası milyonlarca Müslüman'ı toplama kamplarında 'ikna etmek' gibi bir şansınız olmadığına göre zaten buna mecbursunuz da.

İnanın, halkı soldan soğutmaktan vazgeçtiğimiz gün, Nazım'ın dediği gibi, elbette ki, dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya, dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle bu memlekette de sol.

Hani psikolojik savaşın piyonuydum

BDP ve PKK çizgisinin boykot kararını çok ateşli bir biçimde savunurken ve kimse ağzını açamazken, bu sütunda "Boykot diyorum, halkım sen evet anla" başlıklı bir yazı yazdım.

KCK Yürütme Konseyi Başkanı Mustafa Karasu'nun startı vermesiyle Günlük gazetesinin yazarları beni "psikolojik savaşa alet olmakla" itham ettiler. Bazı BDP'li vekiller de, kulis aldığım kişinin kendileri olmadığını kanıtlamak için telefon görüşmelerimizi partinin yetkililerine dinlettiler.

Sonra ne oldu dostlar? Aradan bir ay geçti ve iddialarımın tümü doğru çıktı. Öcalan "Halkımız da son güne kadar tartışsın, gözlem yapsın. Buna göre kendi kararlarını versin, eğilimlerini olgunlaştırsın" dedi. BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, hükümetin atacağı adımlara göre tutumlarının değişebileceğini söyledi; diğer BDP'li vekiller de onu takip etti. Son olarak DTK Başkanı Ahmet Türk de boykot kararının değiştirilebileceğine dair çok açık sinyaller verdi.

Bu hatırlatmayı "Ne diyorsak o" demek için falan söylemiyorum elbette. Yanılabılırdım de. Tek derdim, tüm 'sahipsizlerin' yanı sıra Kürtlerin de sorunlarına duyarlı olan bu gazeteye ve yazarlarına yapılan saldırıya dikkat çekmek. İşte ta bir ay önceki o yazımın son cümleleri:

"Kürtler, çok iddialı bir şekilde söylüyorum, boykot kepezeliğinin el mecbur deklare edilmiş bir hata olduğu yanıtını 'inceltilmiş' de olsa her BDP'li vekilden duyacaklardır.

Muhtemelen, önümüzdeki günlerde partiden bazı isimler, kendilerini seçmen karşısında zor duruma bırakmayacak bir yöntemle, hükümetin diyaloga el vermesi için birtakım girişimlerde bulunacaklar.

Hükümetin de bu girişimi yanıtsız bırakmaması ve İmralı'nın çok yüksek ihtimalle referanduma yakın bir süreçte boykot kararından rücu etmesi halinde, kraldan çok kralcıların ne söyleyeceklerini merak ediyorum. Oyuna gelmeyin"

Evet, merak ediyorum, ne diyorsunuz savaşçılar? Kimmiş psikolojik savaş veren?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan'a 'posta koyacak' müdür kim

Melih Altınok 24.08.2010

Ergenekon ya da derin devlet denen yapılanmanın kimlerden oluştuğunu, ne yiyip ne içtiğini net bir şekilde ortaya koymayınca, elinde binlerce insanın kanı olan bu korkunç mekanizmanın "adı yok sanı yok bir garip kuştur" muamelesi görmesi de kaçınılmaz oluyor.

Açık açık konuşalım, Ergenekon, seksen yıldır halkın büyük çoğunluğu üzerindeki vesayetini sürdüren elitlerin, devlet içerisinde kilit konumlarda örgütlenmiş askeri-sivil bürokratlarından oluşuyor.

Bu bürokratlar, bulundukları mevkide, siyasal iktidarın müesses nizama karşı yaptığı salvoları savuşturmaya memur edilmişler.

Son olarak Hrant Dink'in ailesinin AİHM'deki davasında, Türkiye'nin yaptığı rezil savunmada ayak izlerini gördük bu bürokratik oligarşinin.

Yekpare iktidar algısını kanıksamış bazı demokratlar ve solcular ise, son dönemlerde şahit olduğumuz siyasal iktidar ile askeri- sivil bürokratik iktidar arasındaki ayrışmanın bu ayrıntısını ısrarla görmezden geliyorlar.

Siyasal iktidarın inisiyatif dışında gelişen bürokratik direnci deşifre etmeye yönelik tutumuzu, "hükümeti aklama faaliyeti" olarak yorumluyorlar.

İnsaf...

Bugüne değin yapıla geldiği gibi, maksimalist bir bakış açısıyla birbiriyle çatışan odakları bile bir potada eritip "Katil devlet" diye bağırırsam çitları çıkmayacak.

Ama bu tarz-ı muhalefetin havanda su dövmek dahası siyaseten körlük olduğunu düşünüyorum.

Ama bunun farkına varan solcular olduğunu sevinerek görüyorum.

Hafta sonu Demokratik Toplum Kongresini izlemek için Diyarbakır'daydım. BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'la sohbet etmek imkânı bulduk. Demirtaş'ın, vesayet rejiminin bölgedeki provokatif faaliyetlerinin tümünü hükümete yükleyen kolaycılığın cazibesine kapılmamasına sevindim.

Başkanın BDP'nin Siirt'teki mitinginde yaşananlara dair söyledikleri kulak verelim:

"İçişleri Bakanlığı kısa süre önce bölgedeki mülkü amirlere, tüm siyasi partilerin referandum çalışmalarında kolaylık sağlanması için bir genelge gönderdi. Pek çok yerde de, çalışmalarımız kolaylaştırılmasa da en azından güvenlik problemi yaşamadık. Ancak Siirt'te adeta başka bir devlet var. Referandum mitingi için Siirt'te bulunan diğer Eşbaşkanımız Gültan Kışanak polis tarafından tartaklandı. Güvenlik büro amiri bir müdür "Sizi burada konuşturmayacağım" demiş. Arkadaşlarımız "Başbakan geldiğinde onu konuşturmayacak mısınız" deyince, müdürden 'Evet' yanıtını almışlar."

Selahattin Demirtaş özellikle Siirt'te derin bir yapılanmanın işbaşında olduğuna dikkat çekiyor. Bölge halkını şiddete tahrik eden bu bürokratik yapılanmanın yalnızca BDP'ye değil, AKP'ye karşı tavır içinde olduğunu da önemle vurguluyor. İçişleri Bakanı Beşir Atalay'a da "Bakan bu ilde neler oluyor mutlaka incelemeli. Aksi takdirde buradaki uygulamalardan sorumlu olduklarını düşüneneğiz" diye sesleniyor.

İddialar vahim. Düşünebiliyor musun, bir memur, halkın büyük çoğunluğunun oyuyla seçilmiş vekili tartaklayabiliyor, gerekirse en tepedeki amiri olan Başbakan'a bile "posta koyabileceğini" ulu orta dillendirebiliyor.

Bu ne cesarettir?

Her şeyi devrime havale edip, sorunların sorumluluğunu sistem denen muğlâk bir yapıya yükleyenler, bu tavırlarıyla somut olayların adı sanı belli müsebbiplerini koruyup kolladıklarını ne zaman anlayacaklar? Suçlular onların bu topyekûncu tavrı sayesinde, kolektif sorumluluğun konforuyla fütursuzlaşıyor ve yüzlerini maskeliyorlar.

"Münferit vakalar, bürokrat dediğin nedir ki" demeyin. Başbakanı bile takmayacağını açıkça söyleyip halkı provoke eden polis müdürünün nelere yol açtığı ortada. Başına buyruk 'bağımsız' bürokrat prototipinin dışına çıkıp 'işini' yapan, halka 'insan' gibi davranan ve büyük ihtimalle de bu yüzden katledilen Gaffar Okkan'ın Diyarbakır'da neleri değiştirdiği de...

Bürokratik oligarşi yaşıyor, savaşıyor!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerden baksan tutarsızlık, nerden baksan...

Melih Altınok 27.08.2010

Lemal Kılıçdaroğlu'nun "Paket kımıl zararlısıyla mücadele eden çiftçiye ne veriyor" türünden incilerini saymazsak, 12 eylülde oylayacağımız Anayasa değişikliğinin içeriğine dair kimsenin bir itirazı yok.

Boykotçular ve hayırcılar da, kararlarının siyaseten alınmış bir tavır olduğunu açık açık dillendiriyorlar zaten.

Bu sütunda değişiklik paketinin içeriğiyle ilgili pek çok şey yazdım. İsterseniz şimdi de hayırcıların ve boykotçuların 'siyaseten' gerekçelerine bir bakalım.

a) "Anayasa değişiklikleri toplumun tüm kesimlerinin dâhil edileceği bir mutabakatla yapılır. Çağdaş demokrasilerdeki pratikler bunun kanıtıdır. Oysa AKP herkesi sürecin dışında tuttu."

Birincisi mutabakat dediğiniz şey, iddia edildiği gibi her derde deva teramisin değildir.

Dünyanın hiçbir demokrasisinde anayasalar yüzde yüz mutabakatla yapılmamıştır. Üzerinde tüm toplumsal kesimlerin yüzde 90 oranında falan "uzlaştırıldığı" anayasa değişiklikleri (Bkz. TC 1982 Anayasası) ancak diktatörlükler de olur. İkincisi, çağın gerekliliklerinin ve demokratik teamüllerin zorunlu kıldığı yasal değişiklikler, mutabakat gözetilmeksizin gerçekleştirilir. Aksi takdirde, "sol" kesimlerin de desteklediği idam cezasının kaldırılması asla ve asla mümkün olmazdı mesela.

b) "Yetmez ama evet dersek, elimizde, AKP'yi yeni bir anayasa yapması için sıkıştıracak argüman kalmaz. Bu yüzden hayır diyorum."

Evet, haklısınız bu önermeyi ileri sürenlerin nasıl olup da üniversiteye giriş sınavında felsefe grubu sorularını çözebildiklerine, gazeteci, sosyolog ve hatta hukukçu olabildiklerine ben de akıl sır erdiremiyorum. Ama başka şansımız yok, yanıt vereceğiz. Siyasal iktidarı kapsamlı bir değişikliğe ikna etmek amacıyla, devamı getirileceği açıkça beyan edilen ve bizim de içeriğine karşı olmadığımız bir değişiklik girişimine engel olmaya çalışmak, asansörün bulunmadığı bir binada, onuncu kata çıkmak isteyen birinin ilk katları bombalamasından farksızdır. Varmak istediğiniz kata ne kadar yakınsanız, üst katlara çıkmanızı engellediğini iddia ettiğiniz iktidar karşısında eliniz o denli güçlüdür. Sendikal mücadeleden tutun da, demokratik alandaki pek çok mücadele aracı ve yöntemi bu temel mantık üzerine kuruludur.

c) "Bir solcu olarak çoğunu ben de istiyor olsam da, hükümetin önerdiği Anayasa değişikliğini kabul edersem, düzenin suruna harç olurum.

Bu yüzden boykot ediyorum."

Dağdaki gerillanın ya da diğer yeraltı örgütlerinin bunu dillendirmesine hiçbir sözüm olmaz. Adamlar sistemi tüm kurumlarıyla reddediyorlar ve bu yüzden 'oynamıyorlar'. Özetle tavırları Yıldırım Türker'in mızıkçılığından epeyce farklı. Ancak parlamentoda grubu bulunan bir partinin ya da Meclis'e girmek için sistemin tüm yasal prosedürlerini yerine getiren partilerin boykot demesi düpedüz kolpacılıktır. Bu mantıkla, Terörle Mücadele Kanunu'nun iyileştirilip taş atan çocukların cezaevinden kurtarılması da düzen içi bir çözümdür ve son tahlilde sistemin meşrulaştırılmasına hizmet eden bir gelişmedir. Dolayısıyla sonucunu desteklese de güvenmediğimiz siyasal iktidardan gelen bu ve benzeri yasal düzenlemeleri boykot etmemiz gerekir. Bence bu arkadaşlar bir adım daha ileri gidip, Meclis'i, yargıyı, tapu dairesini... de boykot etmeliler. Meraklanmasınlar, halkının çıkarına olduğunu bildikleri bir anayasa değişikliğini siyaseten reddederken ve boykotu dayatırken yaşamı boykot ediyorlar zaten; lafı bile olmaz yani.

Demokrasi geçer akçe oluyor

Geçen cuma yazımın ardından AKP Grup Başkanvekili Ayşenur Bahçekapılı aradı. İstanbul'da düzenledikleri sokak iftarlarının atmosferini mutlaka solumam gerektiğini söyledi. Çarşamba akşamı Ayşenur Hanım'la ve Belediye Başkanı Hüseyin Bürge ile birlikte Fatih'teki bir sokak iftarına katıldık. Gerçekten de muhteşem bir atmosfer vardı. Ama benim asıl ilgimi çeken Ayşenur Hanım'ın insanlar oruçlarını açmadan önce sahneden yaptığı konuşma oldu. Ayşenur Hanım "Kanla, baskıyla yapılmış 12 Eylül Anayasası'nı, daha demokratik ve özgürlükçü bir hale getirmek için atılan bu ilk adıma referandumda 'yetmez ama evet' diyoruz" dediğinde, kendisini dinleyen "muhafazakâr" kalabalığın coşkusu, bu ülkeye dair umutlarımı arttırdı. Memleketimde dindarlar da, demokrat bir milletvekilinin özgürlük ve eşitlik talep eden konuşmasını yürekten alkışladıktan sonra dualarını okuyup oruçlarını açıyorlar. Bahçekapılı gibi, önyargıları kıran, kitlesini dönüştüren, demokrat ve cesur vekillere her partide ihtiyaç var.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Psipisikopatım...

Melih Altınok 31.08.2010

Solun jargonunda en çok kullanılan kelime sanırım halktır. Öyle ki 12 Eylül öncesi sol örgütlerin büyük kısmı isimlerinde mutlaka halk kelimesine yer verdikleri için kısaca "Halkın sülalesi" diye anılıyorlardı.

Ancak adını ağzından düşürmediği halde halk, Türkiye solunun büyük kesimi için ne yapacağı kestirilemeyen "hafif meşrep sarışın aptal"ın ötesine bir türlü geçemedi.

Halk iyiydi hoştu, sevecendi, samimiydi ama eğitilmesi de şarttı. Ve lanet olsun ki ta Marx'tan beri gönlünü kaptırmıştı sol ona.

Lenin bile "ne seninle ne de sensiz" mealinde, devrimci partinin 'kocalığından' mahrum kalan halkın kötü yola düşeceği uyarısını yapmadan edemiyordu.

Oysa o halk, kendisi için kariyerini, hayatını hiçe sayıp dağlara çıkan, yollara düşen solu punduna getirir getirmez jurnallemekte, amiyane tabirle 'satmakta' bir an bile tereddüt etmedi çoğu zaman.

Karda kışta Sivas'ın yollarına düşen Deniz Gezmiş'in, güvenlik güçlerinin değil de halkın eline geçmesi halinde başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemedi sol.

Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşlarının katledildiği evi ihbar eden de halk değil 'muhtardı' zaten.

90'larda vaka-i âdiyeden sayılan ve nice gence mezar olan yargısız infaz evlerinin önünde İstiklal Marşı okuyanlarsa suret-i halktan sayılmayacak kadar 'kalabalıklardı.'

Peki, ne oluyordu da azıcık boşluk bulsa vefakâr ve cefakâr sevgilisi solu ele güne karşı yapayalnız bırakmaktan çekinmiyordu bu halk; kendisine zulüm edenlere kaçıyor, oyunu ona veriyordu?

Elini kalbine vurarak "Bizde tezahürat yoktur, sevgimiz nah buramızdadır" diyen Kadir İnanır misali, bir kez olsun adını anmadan halkın gönlünü çelen sağıın sırrı neydi?

Tamam, yanlış bilinçti, egemenlerin propagandası güçlüydü falan da bu kadar vefasızlık, hele ki Anadolu'da biraz fazla değil miydi?

Oysa belki de sorun, gururuna yediremediği için doktora görünmeyi bile reddeden soldaydı.

Bir defa hiç saygısı yoktu yavuklusuna. İnançlarını küçümsüyordu. Doğrularını yanlış sayıyordu.

Alışkanlıklarına bağımlılık, özlemlerine aptallık diyordu.

Sürekli değişmesini isterken, ideal görünüşünün ne olması gerektiğini dayatırken, “kulun kölenim” demesinin çok da inandırıcı olmayacağını fark edemiyordu bir türlü.

Bu karşılıksız aşkın mazisi epeyce uzun olmasına karşın değişmeyi hiç ama hiç düşünmedi sol.

Şimdilerde belki de son kozlarını oynuyor ama hâlâ akıllanmışa benzemiyor.

30 yıl önce canına, namusuna kast eden darbecilerle hesaplaşmak için önüne çıkan fırsatı tepmesini istiyor sevgilisinden.

Haklarını gasp eden, eşini dostunu hapisle, hücreyle terbiye eden yargıya ‘gık’ demesini istemiyor.

Elindeki silahın gücüyle her an karşısında tehdit olanların hukuk sınırları içine çekilmesine karşı çıkmasını istiyor.

Hatta hatta, sevgilisinin posta kutusuna koyduğu pusulaya “Pazar günü sokağa çıkarsan bacaklarını kırarım” diye yazıyor.

Şeytan diyor, bırak bir kez daha alsın ağzının payını ama kıyamıyor, içi acıyor insanın. Çünkü gerçekten sevdiğini biliyorsunuz halkını solun.

Ah bir bırakabilse bu psikopat sevgili pozlarını, bir son verse “seni seviyorum der senden kaçarım” şarkısını söylemeye. Bir taşla iki değil üç-beş kuş birden vuracak.

Hem ezeli sevgilisinin, her ikisinin de bahtını kuracak tercihiyle mesut olacak hem de kavuşmasınlar diye dua eden ezcümle hasımlarına, aşkına gerçekten saygı duyduğunu kanıtlamış olacak,

Biliyorum, “Nafile uslanmaz bu sol” diyorsunuz, “13 eylül sabahı kuytu bir meyhane köşesinde halkının yorumuyla o güzel Zuhal Olcay şarkısını dinleyecek yine, çaresiz, bedbaht” diye söyleniyorsunuz.

Sahi nasıldı o şarkı:

“Şarkı söylerim beğenmezsin, konuşurum dinlemezsin. Şakalarım gülmeyizsin; işin aslı sevgilim, sen bana fazla iyisin, iyisin fazla... Ben hiç mükemmel değilim, belki de sıradan biriyim. İşin aslı sevgilim sen bana fazla iyisin, fazla...”

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tehlikeli ilişkiler

Melih Altınok 03.09.2010

Ulusalçılıklarından sual olunmayan birtakım Yargıtay üyelerinin referandumda “hayır” çıkması için, daha düne kadar “terörist” dedikleri BDP ile kurdukları ilişkiye ve Öcalan’ın devreye sokulması beklentilerine dair telefon

kayıtlarını dinledikçe, Laclos'un ölümsüz eseri *Tehlikeli İlişkiler* geliyor aklıma.

Laclos hikâyesini, kahramanlarının cinsellik aracılığıyla komplolar kurarak çevrelerindeki insanların hayatlarıyla nasıl oynadıkları üzerine kurgularken, aynı zamanda ihanet, ihtiras ve intikam gibi arketiplerin yüzyıllardır hiç değişmeden insanlığın gündeminde nasıl kalabildiğini son derece dramatik ve çarpıcı bir biçimde sergiler.

Sivillerin anayasa yapabilmeye muktedirler olup olmadıklarının sınanması açısından bir milat niteliği taşıyan Anayasa referandumu öncesi, statükonun bekası nedeniyle paniğe kapılan yargı çevrelerinin karanlık ve tehlikeli ilişkilerine dair bu son örnek de, müesses nizamın onlarca yıllık komplocu zihniyetinin açık bir göstergesi niteliğinde.

Gelin görün ki skandalın ayrıntıları net, tanıkları hayatta ve görev başında olmalarına karşın merkez medya sessizliğini koruyor. İçlerinden topa girenlerse, gol olmasın diye her zamanki gibi topa elle müdahale etmekten çekinmiyorlar. İddiaların muhatabı Yargıtay üyeleri suspus. BDP de beylik açıklamalarıyla yetinmemizi istiyor. Telefonda hakkındaki iddiaları kendisine sorduğum, Selahattin Demirtaş'la görüştüğü iddia edilen, Ergenekon sanığı Savcı Cihaner'in Avukatı Turgut Kazan ise "Bunlar alçaklık" demekle yetindi.

Ama ben yetinmedim. Konu hakkında bilgisi olabilecek kim varsa ulaşmaya çalıştım. Sonuçta da çarpıcı bilgilere ulaştım.

Kaynaklarım bölgede yaşadıkları için açıkça mahalle baskısından mustarip olduklarını gizlemiyorlar. Ben de isimlerini açıklamayacağım. Ancak başka delillerle birlikte isimlerinin bende mevcut olduğunu belirtiyim.

Bölgedeki bir sivil toplum kuruluşunun başkanlığını yürüten ve aynı zamanda hukukçu olan kaynağım, konuyla ilgili şahitliğini çeşitli platformlarda da şu sözlerle ifade ediyor:

"Referandumdaki tavırlarıyla ilgili bir sorum üzerine BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak bana 'Yargıtay üyeleri bize pres yapıyor. Boykot evet demektir lütfen hayır deyin diyorlar' dedi."

Gültan Hanım, son dönemde havaalanlarında falan karşılaştığı Yargıtay üyelerinin kendilerine karşı "muhabbetlerini" de saklamıyormuş.

Bölgede tanınan ve güvenilen bir isim olan bu kişinin tanıklığına dair sözlerini, skandal ortaya çıkmadan önce, sosyal paylaşım sitesi twitter'da paylaştığını ve AKP'li bir bölge milletvekilimizin de bu notu sayfasında tekrarladığını söylersem, Kürt çevrelerinde sözkonusu ilişkiye dair ne denli yaygın bir kanaat olduğu ve bugün ortaya çıkanların aslında "sır" olmadığı daha iyi anlaşılır sanırım.

Konuyla ilgili görüştüğüm bir bölge milletvekili de yukarıdaki bilgileri doğruluyor. Hatta işi bir adım daha ileri götürüp, ölüyü diriye unutup gözünü referandumdaki Kürt oylarına diken yargının, KCK operasyonlarındaki katı tutumunu da bu çerçevede okuyor, dinleyelim:

"Ne yazık ki Kürtler ve demokrat çevreler, KCK operasyonlarını yapanın hükümet olduğu propagandasına inandırıldılar. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Bu işi yapan doğal olarak yargı. Yargının bu operasyonları Kürtlerde hükümete karşı bir tepki yaratmak için yaptığını aslında herkes biliyor."

Bu tabloya bir de Şamil Tayyar'ın çarşamba günü köşesinde yer verdiği şu satırları ekleyin lütfen:

"Şimdi daha iyi anlaşılıyor, Yargıtay Birinci Başkanlığı'nın sürpriz bir kararıyla BDP'nin 6 eylüldeki Adli Yıl açılış törenine daveti..."

Merak ediyorum, şüphesi olan var mı hâlâ?

Bir şey daha takılıyor aklıma. BDP yöneticileri ve PKK'liler niçin çıkıp "Evet bize bu yönde teklifler var ama biz bu oyuna kesinlikle gelmeyiz" diye net bir şekilde konuşmuyorlar. Suça ortak değillerse, neden bu tezgâhı deşifre etmiyorlar "Hantepe'de TSK'nın zafiyeti yoktu" dedikleri gibi, şimdi de kendilerini yargının prestijini korumakla mı mükellef sayıyorlar.

İddiaların muhatabı BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak olduğu için kendisini aradım. Kışanak iddiaları yalanladı. "Üzerimizde evet ve hayır cephelerinden baskı olduğuna dair söylemlerim olmuş olabilir, ancak sözünü ettiğiniz şekilde bir diyalogumuz olmadı" dedi.

Her zaman yanında olduğumuz mazlum Kürt halkının önünde iki seçenek var şimdi! Ya tıpkı girişte adını andığımız romanımızdaki elitler tarafından deney faresi olarak kullanılan insanlar misali hayatların kaydırılmasına ses çıkartmayacaklar. Ya da kendilerine yakışanı yapıp asi ruhlarının rehberliğinde, artık deşifre olan bu tehlikeli ilişkilere ve referandum sürecinde üzerlerinde oynan oyunlara isyan edecekler.

Sahibi oldukları bu topraklarda, paylarına tam yirmi dokuz isyan düşen Kürt kardeşlerimiz en doğrusunu bilirler elbette. Benimkisi naçizane bir uyandırma hizmeti, o kadar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kışanak "yapmadığı" konuşmanın kaynağını şıp diye nasıl buluyor

Melih Altınok 04.09.2010

Ünku köşede, bazı Yargıtay üyelerinin, referandumda hayır çıkması için BDP ile kurdukları ilişkiyi, partinin Eşbaşkanı Gültan Kışanak'ın da doğruladığını şahitlerin anlatımıyla sizlere aktarmıştım.

Hafıza-i beşer bölgede biraz da mahalle baskısıyla maluldür deyip dün Taraf "aldırılmayanlar" için özet geçeyim:

Geçtiğimiz günlerde bir ses kaydı gündeme bomba gibi düştü. Bu kayıta bazı Yargıtay üyeleri, referandumda boykot kararı alan BDP'yi "Hayır'a" döndürmek için partinin Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'la ilişkiye geçildiğini ve Öcalan'ın da devreye sokulmasının iyi olacağını söylüyorlardı.

Bu flaş haber üzerine ben de bölgedeki kaynaklarımla görüştüm. "Bölgede STK yöneticiliği de yapan bir avukat" şeklinde tanımladığım kaynağım, kaydı halen elimde olan konuşmamız esansında bana aynen şunları söyledi:

"BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak bana 'Yargıtay üyeleri bize pres yapıyor. Boykot evet demektir lütfen hayır deyin diyorlar' dedi. Gültan Hanım, son dönemde havaalanlarında falan karşılaştığı Yargıtay üyelerinin kendilerine karşı "muhabbetlerini" de saklamıyormuş."

Telefonla görüştüğüm BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak, iddiaları kesin bir dille yalanladı. Daha sonra da arayıp yazımdaki kaynakların isimlerini istedi. Elbette vermedim.

Bu satırların dün Solaçık'ta yayımlanmasının ardından da tabiri caizse kıyamet koptu.

Neredeyse sırayla bölgenin tüm STK yöneticileri arayıp yakındılar. Bunlardan birisi de Diyarbakır Baro Başkanı Emin Aktar'dı. Aktar, yazımda bahsettiğim kişiyi herkesin kendisi sandığını ve bu durumdan son derece rahatsız olduğunu söyledi. Böyle bir sorumluluğum olmamasına karşın Aktar'ın "Diyarbakır'ın hassasiyetleri malum, burada Taraf'ı herkes okuyor, ya sokakta başıma bir şey gelirse" sözü üzerine vicdani sorumluluğum gereği kaynağımın kendisi olmadığını yazacağımı söyledim.

Aktar'ın telefonu üzerine arayan AKP'li bir milletvekili de "Bölgede neredeyse tüm STK yöneticileri, bahsettiğin kişinin kendileri olmadığını kanıtlamak için hummalı bir çalışmaya girişmişler" dedi.

Derken beklediğim telefon da geldi. Yazımda bahsettiğim ve bana Kışanak'ın sözlerini aktaran kaynağım aradı. Gültan Kışanak'ın kendisini aradığını, kendisinin de "Yazıda yer alan sözler bana aittir. Allah var, söylemediğim hiçbir şey yazmamış Melih Bey. Ama köşede diğer yorumlar elbette ki yazarına aittir. Dolayısıyla hiçbir şeyi yalanlamam mümkün değil" dediğini aktardı.

İlginç değil mi? Gültan Hanım iddialarımı kesin bir dille yalanlıyor, öyle bir konuşma olmadı diyor ama her nasılsa "olmamış" görüşmeyi yaptığı STK yöneticisi haber kaynağımı şıp diye bulup, konuşabiliyor. Ve söz konusu kişiden köşemde yer alan sözlerinin doğru olduğu yanıtını alıyor.

Ben, bölgedeki mahalle baskısının benim diyen STK yöneticilerini bile ne denli korkuttuğuna üzülürken, Batman'dan bir telefon daha aldım. Ahizenin karşı tarafında "Taraf tek sığınağımız" diyen bir vatandaş, "Muhtar oy pusulasını alanları malum kişilere bildiriyor. Bu kişiler bizi evimizin bahçesinde bile tehdit edebilecek kadar fütursuzlar" dedi çaresizce, "Ne olur yardım edin." Konuşma kaydının elimde olduğunu yine hatırlatayım da.

Ey hat, bugüne değin siyaset yapmaları yasaklandığı için onca yargılamayı, baskıyı ve tehdidi göze aldığımız siyasetin yöneticilerinin tavrına bakar mısınız?

Gizli olmayan ve başka kişilerin de olduğu bir toplantıdaki diyalogu bir gazeteciye aktaran ya da BDP hakkında söz söyleme cüreti göstermeyeceklerini kanıtlamak için çırpınan Kürt aktivistleri üzerinde bile terör estiren BDP yöneticilerinin bu "höztötcü" tavırlarını biraz da olsa sorgulamaları gerekmiyor mu?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gandi Kemal Seyit Rıza'ya karşı

Melih Altınok 07.09.2010

Kemal Kılıçdaroğlu'nun Ankara'daki mitinginde yaptığı konuşmayı dinlerken, aksakallı Seyid Rıza Amca'nın, darağacına giderken çekilmiş fotoğrafı düştü aklıma. Çok alışık olmadığı kameraya bakıyor, boynu hafif yana düşmüş, bıkkın, yorgun... Belki bu kareden önce söyledi belki de sonra, "Ben sizin yalanlarınızla baş edemedim, bu bana dert oldu" diye.

Hakikatten dert olur insana.

Kemal Kılıçdaroğlu bağırıyor kürsüden: "Eğer bir sabah evlerinizin basılıp gözaltına alınmak istiyorsanız referandumda 'evet' deyin"

Kılıçdaroğlu'nun, arkadaşları tarafından öne itilmiş bir çocuk edasıyla yaptığı bu tehdide kendisinin de inanmadığına adım gibi eminim.

Günden güne Sav gibi ağabeylerine rüşünü ispatlayıp CHP'li olan Kılıçdaroğlu'nun, akla partisinin Menderes dönemindeki "Solcu gençler kıyma makinesinden geçiriliyor" zıvalıklarını getiren bu sözleri, her nasılsa siyaset arenasında üzerinde tartışılan bir argüman haline gelebiliyor.

Ülkenin büyük çoğunluğunu oluşturan ve şimdi yirmi yaşlarında olan pek çok genç için, AKP'nin iktidara geldiği 2002 öncesi Türkiye'si, bugün ulusalcı cenah ve onun borazanlığını yapan merkez medya tarafından yazılan 'tarihten' ibaret.

Hata bizlerin. Güncelin kısır döngüsüne kapılıp ülkenin o en karanlık dönemlerine dair toplumsal belleği diri tutmak için pek bir şey yapmayınca, George Orwell'ın 1984'de anlattığı, tarihin bugün yeniden yazılmasını içeren Ingsos sisteminin gerçeğin üzerinde talan rüzgârları estirmesi de kaçınılmaz oluyor.

Çok değil daha sekiz yıl önce ülkede asrısadet döneminin hüküm sürdüğü ve demokratik bir ortamın olduğu ancak AKP'nin başa gelip ülkeyi "sivil diktatörlüğe" götürdüğü şeklindeki mit, özellikle gençlere şırıngalanıyor.

Evet, arkadaşlar çok geriye gitmeye gerek yok. Benim lisede olduğum doksanlı yılların başı, Cumhuriyet tarihinde eşî benzeri görülmemiş baskı politikalarının, resmî ideolojinin emrine amade hükümetlerin de katkısıyla fütursuzca uygulandığı karanlık bir dönemdi. Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'sinin de bir dönem iktidar ortağı olduğu o dönemlerde yüzlerce devrimci genç yargısız infazlara kurban gitti. Bölgedeki çatışmalar da bugünle kıyaslanmayacak şekilde tavan yapmıştı.

1996 ölüm oruçları, Özgür Gündem'in bombalanması, bölgede Kürtler üzerinde uygulanan tarifi imkânsız zulümler, Dersim'de iki paket sigarayla yakalan dedelerin ya da çantasından iki kilo un çıkan ninenin ambargoyu deliyor diye öldüresiye dövülmeleri, 2000'lerin başında cezaevlerindeki hayata dönüş operasyonlarında diri diri yakılan, öldürülen solcu mahkûmlar...

İşkence sıradan bir olaydı. Şimdi Ergenekon davasından Silivri'de tutuklu bulunan azılı katiller Perpa'da, Çiftelhavuzlar'da, Bağcılar'da birer ceylan gibi avlıyorlardı devrimcileri... Hangi birini sayayım!

Sorun ağabeylerinize, ablalarınıza anlatsınlar. Ya da daha kolayı internette bu döneme dair kısa bir sörf yapın. Dinlediklerinizden, öğrendiklerinizden ürkeceksiniz.

Kemal Bey, ülkesinin dünü unutturulan solcu gençlerini, partisinin kemikleşmiş faşizan kitlesine dâhil etmeye çalışıyor. Birkaç 'hayır' oyu uğruna manipölasyonun dibine vuruyor, solcu geçmişini, köklerini yok sayıyor.

Halkını esir almak için darbe planları yapan ve bu iddiayla gözaltına alınan Ergenekon sanıklarının durumunu, devrimcilerin solcuların gözünü korkutmak için kullanıyor. "'Evet' dersiniz onlar gibi eviniz basılır, gözaltına alınırsınız" diyebiliyor.

Devrimciler, solcular halkına karşı darbe planlamadılar ya da darbecilerin avukatlığına soyunmadılar ki Kemal Bey. Referandumda çıkacak 'evet' onları niçin korkutsun?

Ah Gandi Kemal ah! Gerçi inkâr ediyorsun ama biliyoruz Dersimli bir Kürt Alevisisin. Seyit Rıza'nın hemşerisisin yani. Şimdi senin bu yalanların üzerine, halkına zulüm eden, onları katletmek için planlar yapan darbecilerin avukatlığına soyunman karşısında susmak olur mu?

Sen çoktan biat etmişsin ama, hatırlıyorsun değil mi, Köylü Seyit Amca ne diyordu kendine dert olan yalanlarıyla baş edemediği zalimlere:

"Ben de önünüzde diz çökmüyorum, bu da size ders olsun."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu kez başarabiliriz, evet!

Melih Altınok 10.09.2010

Referanduma iki gün kaldı. "Hayır" demeye yeminli kesimlerin metnin netleştiği ilk günlerden beri dilinden düşmeyen şu meşhur cümleyse hâlâ tedavülde:

"Oyumuz belli ama aslında neyin oylanacağını herkes gibi biz de bilmiyoruz."

Haklısınız, "E yeter artık canım. Onca yazıya, tartışmaya, mitinge rağmen bi zahmet öğreniverseydiniz aylardır neye 'hayır' dediğinizi" dememek için zor tutuyor insan kendisini.

Gelin görün ki, Yasemin Çongar'ın kabuk değiştiren mavi yengeçler metaforuyla çarpıcı bir şekilde anlattığı, içinde bulunduğumuz değişim sürecinde, sitem etme lüksümüz yok.

Çünkü biz hangi değişikliklere "Yetmez ama evet" dediğimizi; niçin hedef küçülttüğümüzü ve feragat ettiğimiz maksimalistliğimizin son dönemde irtifa kaybeden demokratlığımız için illaki atılması gereken bir safra olduğunu gayet iyi biliyoruz.

Bildiğimiz bir şey daha var ki o da ayakkabımızın içinde bir taş parçası kadar somut; neye "hayır" dediğinizin pekâlâ farkındasınız!

Bu yüzden, centilmenlik kurallarına aykırı gibi görünse de, "bilmemek ayıp mı" bahanesinin ardına sığınıp, seyirciler yüzünü döndüğünde bize dil çıkartanların vicdansızlığını ve riyakârlığını çarpacağız suratlarına.

Evet, yalan söylüyorsunuz; gayet iyi biliyorsunuz neye "hayır" dediğinizi ve bunu yalnız kaldığınızda kendinize de itiraf ediyorsunuz.

Mevzu oylayacağımız metnin imlası değil, manası.

Çevreden merkeze doğru yaklaşan 'kara derililerin', aydınlatmacı itikadınızca 'cahillerin', giyim kuşamlarıyla göz zevkinizi bozan 'görgüsüzlerin', efendilerinizin sahip oldukları yanında lafı bile edilmeyecek kıcı kırık 'ayrıcılıklarınıza' ortak olması tehlikesidir, "hayır" diyerek istavroz çıkardığınız.

Nazilerin toplama kamplarında, "daha az işkence, daha çok yemek, daha geç ölüm" yevmiyesiyle kardeşlerinin başına polis diye diktikleri işbirlikçi Musevilerin "evet"inin muadilidir şimdiki "hayır"larınız.

Aynı kaderi paylaştığınız halde ayrı düşürüldüğünüz (bu kelimeyi sevmiyorum ama) öteki kardeşlerinizdir, koruyup kollamaya çalıştığınız tepenin eteklerinde yaşamaya meyledenler.

Ne acı değil mi?

Temelleri sarsılıyor dedikleri rejimi bir düşünün. Bunca yıl size ne konfor sağlamış o "yıkılıyor sarılın" dedikleri sistem?

Karnınızı mı adamakıllı doyurmuş?

Sokağa çıktığınızda kendinizi huzurlu ve güvenli hissetmenizi mi sağlamış?

Gece yastığa başınızı koyduğunuzda, "Yarınım ne olacak" diye düşünmeden uykuya dalabilmenizi mi başarmış?

Askere gönderdiğiniz civan gibi delikanlılarınızın canını mı koruyabilmiş?

Mağdur edildiğinizde, mahkemelerde hakkınızı mı vermiş?

Ürkek de olsa "Benim bir çift sözüm var" deyip içinizi dökmenize müsaade mi etmiş?

Hepsine verdiğiniz yanıt kocaman bir hayır değil mi?

İşte referandumda Anayasa değişikliğine "hayır" derken, sürmesini istediğiniz sistemin, evet deyip onayladığınız satır başlarıdır bunlar.

Şimdi önümüzde bir fırsat belirdi.

Yalanla dolanla, nifakla, cinayetle, baskıyla, zulümle sürdükleri eski sitemin kaymağını yiyenlere "Bizim de aklımız, irademiz, tercihlerimiz var. Hep beraber yasa da yaparız anayasa da" deme şansı yakaladık yılar yıllar sonra.

Birarada yaşadığımız, Kürt, dindar, Alevi, solcu, demokrat, yoksul kardeşlerimizle "evet" diyerek, Avrupa standartlarında yeni ve sivil bir anayasa yapabileceğimize dair moral vereceğiz birbirimize.

Üstelik bu kez, yakın tarihimizde hiçbir zaman olmadığı gibi, siyasal iktidar da değişime direnen seçkinlerin, ceberut bürokrasinin safında değil; yanibaşımızda.

İki gün var. Ne olursunuz vicdanınıza tecavüz eden sağdan soldan sahtekârların çığlıklarına kısa bir süreliğine de olsa tıkayın kulaklarınızı. Sakin kafayla oturup bir düşünün.

Ne kadınlara, çocuklara, sakatlara... pozitif ayrımcılık tanınması, zaten hiçbir zaman hanenize yazılmayan gelirinizi eksiltecek ne de yüksek mahkemelerde halen görev yapanların yanına, bu memleketin başka hukukçularının da oturması zarar verecek o çok memnun olduğumuz 'hukuk sistemimize'.

Ya hep beraber ezildiğimiz bu sistem eskisi gibi devam edecek yoluna patikada ya da demokratik ve müreffeh devletlerin koştuğu anayola hep beraber çıkaracağız Türkiye'yi.

Bu kez başarabiliriz; evet!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Medet ya iktidar' dedirten 'sol'un trajedisi

Melih Altınok 14.09.2010

Şu anda televizyonda anadilini İrlanda aksanıyla konuşan Nurşen Mazıcı isimli akademisyenin "Bingöllü ne bilir HSYK'nın yapısındaki değişimi. Eğitimsiz kitle somut kazanımına bakar. Demokrasi, özgürlükler kentli, okumuş... kesimlerin talebidir" mealindeki sözlerinin türevlerine önümüzdeki süreçte de çokça şahit olacağız.

Aldırmayın; tıpkı Orhan Veli'nin o güzel şiirinde dediği gibi, biliyorsunuz "aydınlatmacı elitler bu yalanı her seçimden sonra söyler".

Lamı cimi yok, referandumda Türkiye halkının büyük bir çoğunluğu değişimden yana bilinçli iradesini ortaya koydu; yani öyle birilerinin sandığı gibi kömüre, makarnaya tav olmuş "uçurum insanlarının" tamahkârlığının trajedisinden daha politik bir tabloyla karşı karşıyayız.

Çünkü oylama sürecinde CHP'siyle, MHP'siyle ve ne yazık ki bir kesim 'sol' partisiyle birlikte hayırcı cephenin "Sistemin temelleri sarsılıyor, rejim değişiyordu, ülke bölünüyor" vs. türünden argümanları tamamıyla siyasi içerikliydi.

Buna karşın AKP de propagandasını "Vesayet ve darbe sistemine son, yeni ve sivil anayasa" gibi söylemlerle son derece radikal politik bir zeminde yürüttü.

Dolaysıyla Anayasa değişikliğine "Evet" diyen yüzde 58'ler, arkaik politik tehditlere yeni bin yılın politik gereklilikleriyle direndiler.

Gelin görün ki referandum sonrası gece kameraların karşısına geçip "İnada devam" diyen Kılıçdaroğlu başta olmak üzere, ona eklenen ÖDP, TKP ve benzeri 'sol' yapılar ısrarla bu gerçeği görmezden geliyorlar. Halkın teveccüh etmediği gerekçelerde ısrarcı olacaklarını açıkça ilan ediyorlar, onu küçümsüyorlar.

Türkiye halkının taleplerini doğru okuyup "başaran" siyasal iktidarın karşına, sandığa gömülen eski argümanlarla çıkmanın, "başaracağız" değil "başarana direneceğiz" anlamına geldiğini anlamıyorlar.

Bu şekilde hareket ederek, kendilerinden çare bekleyenleri bile "medet ya AKP" noktasını getirdiklerini görmüyorlar.

İnternette yaydıkları, Aziz Nesin'in "Türkiye halkının yüzde altmışı aptaldır" şeklindeki sözleriyle, referandumda "evet" oyu veren yüzde altmışı taşıyorlar.

Dün de bir gazete ilk sayfadan "Türkiye'de yüzde 60 sağ, yüzde 40 sol dengesi kemikleşti" spotuyla çıktı.

Değişime direnişin tuzlu sulu coğrafyalarına doğru çekilip tecrit olmayı, Türkiye'nin yeni muhafazakâr kesimini daha da kemikleştirip marjinalize etmeyi kendilerine hedef olarak seçmişler. Ne diyelim yolları açık olsun.

Şimdi bu ülkenin demokratlarına, sosyalistlerine, özgürlükçü solcularına düşen, siyasal iktidarı, "daha fazla özgürlük ve demokratikleşme" perspektifiyle yönlendirecek ve denetleyecek bir muhalefet ihtiyacını gidermektir.

Elzem olan, solu, vesayetin halkın iradesine müdahale araçlarına sıkı sıkıya sarılarak, karşısında mücadele ettikleri iktidara "bahane" silahını altın tepsi içinde sunan, statükonun bekçiliğine soyunup hayır cephesini örgütleyen CHP'yi, MHP'yi, YARSAV'ı, İP, TKP'yi kemikleşmiş sol sayan yeni muhafazakâr cenahtan ayırtırmaktır.

Yo yo sözünü ettiğim bir siyasi parti falan değil, en azından şimdilik değil. Zira cin olmadan adam çarpmaktan başka bir anlama gelmeyen Türkiye solunun partileşme fetişizminin sonuçsuz kaldığını onca deneyimin ardından hepimiz çok iyi gördük.

Türkiye'nin son birkaç yılına damgasına vuran ve fiili yan yana gelişlerle gündemi belirleyip güçlü siyasal iktidara bile zaman zaman yön veren partisiz sivil toplum muhalefeti önümüzü aydınlatabilir.

Referandum sonucuna büyük katkıyı yapan kesimlerin, Yetmez ama Evet Kolektifi'nin, Genç Siviller'in, Demokrat Yargı'nın... ve yatay örgütlenmiş, ağasız, şefsiz sözkonusu oluşumlara destek veren yüz binlerce yurttaşın, *Taraf* okurunun pratikleri de bu tahayyülün pekâlâ mümkün olduğunun açık bir kanıtı.

Tüm dünyada değişen ve atomize olan iktidar tahakkümüne koşut olarak muhalefet de dönüşüyor ve yaygınlaşıyor. İşte bize lazım olan da budur. Halkı, alternatifini de mevcut iktidarın içinde aramaya mahkûm etmeyen demokratik olarak örgütlenmiş, özgürlükçü ve devrimci bir muhalefet.

Evet, ilk adımı attık; başarabiliriz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

20 eylül sonrasının provası

Melih Altınok 17.09.2010

Hakkâri'deki dokuz kişinin yaşamını yitirdiği mayınlı saldırıya dair soru işaretleri çoğunlukta. Olay yeri yakınında üç çanta dolusu askerî mühimmatın yanı sıra piyade tüfeği mermileri bulundu. Patlamanın gerçekleştiği köyde koruculuğu bırakanların yaşadığı iddia ediliyor. PKK de hiçbir eylem sonrası alışık olmadığımız bir süratle eylemi "kontrgerilla işi" olarak nitelendirdi; net bir ifadeyle, eylemsizlik kararına son vereceği 20 eylüle kadar "meşru müdafaa" dışında hiçbir silahlı bir eylem yapmayacağı şeklindeki açıklamasını yineledi. Örgütün bu kararını delemek olağanüstü bir gelişme olmadığı gözönünde bulundurulursa, kanlı eylemi onların gerçekleştirdiğini söylemek için güçlü bir nedenimiz yok. Ancak, resmî yetkililerin eylemin PKK'nin işi olduğu şeklindeki refleksi açıklaması bir yana, kontrgerillanın bu kadar "parmak izi" bırakmasını anlamak gerçekten anlamak zor. Bir yanda, daha geçenlerde kendi döşediği mayınlarla askerlerin ölümüne neden olduğu ortaya çıkan, ancak ilk günlerde işi PKK'nin üzerine yıkan TSK, diğer yanda da Reşadiye saldırısını ânında reddedip daha sonra faturayı bağımsız birimlerine çıkartan PKK var. Dolayısıyla tarafların açıklamaları güvenilirlikten uzak; ortalık toz duman. Bu durumda aklıma gelen tek alternatif, eylemi yapanların amacının, bu işi bir grubun üzerine yıkmaktan ziyade, "kontra eylemleri de dâhil olmak önümüzdeki süreçte neler yapabileceklerine" dair somut mesaj vermek olduğu yönünde. Bakın, şimdiden Başbakan Tayyip Erdoğan'ın BDP ile yapacağı görüşmeyi iptal ettiği konuşuluyor. Birileri demokratikleşme cephesine gözdağı veriyor: Akıllı olun! Evet, bu son katliam, PKK'nin eylemsizlik kararına son vereceği 20 eylülünden 2011 yazındaki genel seçimlere kadar neler yaşayabileceğimizin somut bir göstergesi. Referandum sürecinde büyük bir stratejik hata yaparak yeni anayasanın aktif bir aktörü olmayı ellerinin tersiyle iten PKK ve dolayısıyla BDP çevresi artık net olarak kararını vermeli. Eğer çatışma ortamına dönme kararını revize etmezlerse, eylemsizliğin biteceği tarihten sonra, dün olduğu gibi, üstlenmedikleri eylemlerin bile muhatabı olmaktan kurtulamayacaklarını akıllarından çıkartmamalılar. Hükümet de failinin adı ne olursa olsun, ülkedeki dönüşüm sürecini baltalamak isteyen kesimlerin gerçekleştirdiği aşikâr olan benzeri eylemleri engellemek istiyorsa, radikal kararlar almaya mecbur. Bence bunların başında da, mesajları süzgeçten geçirilerek birtakım odakların harekete geçmesi sağlanan Abdullah Öcalan'ın kamuoyuyla iletişim sürecinin şeffaflaştırılması geliyor. Geçtiğimiz günlerde Akşam gazetesinin manşetinde yer alan Özlem Çelik Akarsu imzalı Abdullah Öcalan röportajı, "Önder irademdir" diye imza veren üç buçuk milyon Kürt'ün üzerinde önemli etkisi olan 'mermi mesajların', derin güçlerin yönlendirmesine ne denli açık olduğunun bir göstergesiydi. AKP, referandum öncesi boykot hakkındaki sözlerinin yansıtılmasında da şahit olduğumuz üzere, Öcalan'ın sözlerini sansürledikleri ve böylece 'kitleyi'

manipüle ettikleri sır olmayan avukatlara basından daha mı çok güveniyor? Öcalan'ın her hafta avukatlar aracılığıyla kamuoyuna görüşlerini açıklamasına zaten engel olmuyor. Peki, bu iş niçin PKK çizgisinden bağımsız basın aracılığıyla da yapılmasın. Böylelikle hem örgütün sık sık başvurduğu ve önderliğin mesajlarını yorumlayarak harekete geçtiğini söylediği "bağımsız birimlerin inisiyatifi" bahanesi elinden alınmış olur hem de Ergenekon'un Öcalan'ı imajını kullanarak PKK içindeki bazı birimleri sevk ve idare etme tehlikesi bertaraf edilebilir. Referandum sonrası hezimete uğrayan ve tek silah olarak Kürtlere ve onların örgütlülüklerine sarılan statükonun elindeki tüm silahların etkisiz hale getirilmesi gerekiyor. Hükümet, tabanındaki milliyetçi unsurların reflekslerinden çekindiği için atamadığı her adımda, karşısındaki karanlık cepheye ilerlemek için yer açtığını artık anlamalı. Kaldı ki bir hükümet, vatandaşlarının yüzde altmışından demokratikleşmeye ve şeffaflaşmaya dair destek aldığı anda bile inisiyatif kullanamıyorsa ne zaman hareket edebilir? Hatırlıyorsunuz değil mi Sayın Başbakan, milliyetçi cephenin yanı sıra BDP'nin şovenist politikalarına aldırmadan size en kitlesel desteği sunanlar arasında Kürtler başta geliyordu. Şimdi kirli bir savaşta bir bir katlediyorlar. Kardeşlerinize, destekçilerinize, vatandaşlarınıza ne zaman sahip çıkacaksınız? melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boykot yetmez ama Evet

Melih Altınok 21.09.2010

BDP anadilde eğitim talebine dikkat çekmek için okul boykotu kampanyası başlattı.

Boykot çağrısına uyan Kürt aileler, beş gün boyunca çocuklarını okula göndermeyecek; bu süre içerisinde de çocuklarına Kürtçe eğitim verecekler.

Haklarıdır, boykot eylemini sonuna kadar destekliyorum.

İnsanların konuştuğu dilde eğitim alma hakkını engellemenin bu çağda yeri yok artık. Ulus devletin 80 yıldır süren bu zulmüne boykot gibi demokratik yöntemlerle karşı çıkmak BDP çizgisi için ileri bir adımdır.

Vatandaşların anadilini siyaset malzemesi yapanların "Çocukları siyasete alet etmeyin" yönündeki açıklamalarıysa tam bir felaket. PKK'nin verdiği silahlı mücadelenin argümanları arasında yer alan bir talebin, barışçıl yöntemlerle siyasi alanda savunulmasından niçin rahatsızlık duyduklarını anlamak gerçekten mümkün değil.

Ancak başlıktan da anlaşılacağı üzere, BDP'nin de bu tavrının içeriğini anadille sınırlı tutarak ciddi bir stratejik hata yaptığı kanaatindeyim.

Oysa bu boykot kararının içeriğini, hizmet alma hakları engellenen türbanlı öğrencilerin, katsayı uygulaması mağdurlarının ve zorunlu din dersinden rahatsız kesimlerin taleplerini de kapsayacak şekilde genişletip, bütünlükçü bir eğitim sistemi eleştirisine dönüştürebilseydiler ne harikulade olurdu.

Hem BDP, Türkiye solunun laiklik histerisine genelde ortak olmadığı için bu yaklaşım partinin genel politikalarıyla da çelişmezdi.

Üstelik böylece, dinî hassasiyetlerinin yüksek olduğu sır olmayan "ulaşamadıkları" Kürtlerin yanı sıra, Kemalizm virüsünün bilinçlerini tamamen ele geçirmediği, kendileriyle birlikte öldürülen, dışlanan, ezilen Alevi kardeşlerinin ve diğer Türkiyelilerin de desteğini alabilirdi BDP.

Ama olmuyor işte. Sol partiler, en büyük hayalleri olduğu halde adeta kitselleşmemek için özel bir çaba harcıyorlar.

Bir türlü kitlesini kemikleştirme safhasını geçip genişleme evresine terfi edemiyorlar; küçük olsun benim olsun demeyi bırakıp başarıya ulaşabilme olasılığını görmezden geliyorlar.

Hâlbuki BDP Türkiye’de başka bir siyasi harekete nasip olamayacak son derece demokrat ve ilerici bir seçmen kitlesine sahip. Onları dönüştürmek için özel bir çaba harcamasına bile gerek yok.

Gelin görün ki, referandum sonuçlarından da ders almamışlar arkadaşlar. AKP’nin nasıl olup da kendi seçmenlerini ve özgürlükçü demokratların oyunu alabildiğini oturup analiz etmemişler.

BDP kadroları bozulan pusulalarını onarana kadar, referandum sürecinde yüzde yüze varan ‘Evet’ oylarıyla Türkiye’nin gerçekten aydınlık yüzü ve süreci en doğru okuyan kitlesi olduklarını bizlere bir kez daha gösteren Kürtlerin işaret ettiği yöne doğru ilerlesinler yeter.

Duyuyor musunuz huysuz yoldaşlarım, “Okulu, mayını, silahı boykot ettiniz de yetmez ama evet demedik mi” diye mırıldanıyor milyonlar size? Gelin inat etmeyin artık; ehvenişer demek zorunda bırakmayın insanları.

Tehlikenin farkında mısınız?

Taraf, hafta sonu Kazım Çeliker imzalı manşetleriyle “Çocuk da yaparım kariyer de” düsturunun manifestosunu yazdı adeta. Askerî vesayet gibi konulardaki kimsenin cesaret edemediği çıkışlarının yanı sıra, “söz konusu çocuklarımızın, insanlarımızın sağlığıysa reklâm teferruatıdır” diyebileceğini de ele güne gösterdi.

Bilen bilir dostlar, AB grubu içerisinde tirajı oldukça iyi olan ulusal bir gazetenin, Maret ve Burger King gibi, yayın organlarının en çok reklâm aldığı ve bu nedenle de epeyce “tırstığı” iki büyük markanın suçuna günahına ses çıkartması öyle kolay iş değildir.

Ahmet Altan’ın geçen pazar “Anayasa ve hamburger” isimli yazısındaki tahmini doğru çıktı işte. Merkez medya bu flaş haberimizi görmedi bile. NTV gibi prestij kanallarıysa, ağababalarının yanında saf tutup, reklâm verenlerini aklamaya çalışıyorlar hâlâ.

Merkez medyanın yanı sıra, son dönemdeki “vatandaş dalkavukluğuyla” tiraj patlaması yapan *Sözcü* gibi Türk tipi faşizmin gazeteleri ve “halkçı” oldukları iddiasındaki “sol” gazetelerimizse halkın hayatını, *Taraf*’ı referans almama saplantısına kurban ettiler. Makul muhalif “şaka” dergilerimizse siyasileri maymunlaştırmakla meşguller her zaman ki gibi. *Zaman* dışındaki “yandaş” medyanın hali de pek içi açıcı değil.

Şahit olduğumuz riyakârlık, mahalle fırınlarının tepesine Azrail gibi çöküp küçük esnafın suratına lama gibi tüküren Uğur Dündar gazeteciliğinin sınıfta kaldığının resmidir kardeşlerim.

Tehlikenin de çarenin de nerede olduğunun farkındasınız değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

inî hassasiyet değil sınıf kini

Melih Altınok 24.09.2010

Referandumda "sivil vesayet"ın de onayladığı yaygarasını kopartan kesimler, Tophane'deki saldırıyı ellerini ovuşturarak karşıladılar.

Doğan grubu tüm gün yayınlarını bu olaya ayırdı; ipotek hâlâ da devam ediyor.

Medya Mahallesi'nin dedikoducusu Ayşenur Aslan ilerlemiş astigmatıyla mevzuu "görenler ve görmeyenler" üzerinden yorumlamaya çalıştı. Neticede ortaya çıkan realist bir tablodan ziyade, ilk gün saldırıyı birinci sayfadan görüp ertesi güne tam sayfa işleyen gazeteleri bile mahkûm eden sanatsevi Ayşenur Hanım'ın sürrealist mutluluğunun resmiydi!

Akşam'ın bizleri umutlandırdıktan sonra halen ABD'ye yerleşmeyen yazarı Oray Eğin ise, Sözcü gazetesinin perşembe günü manşetinin tüyosunu kimden aldığını açık eden yazısıyla bizlere Madımak'ı hatırlattı. Hazretleri, bu iğrenç saldırının yalnızca kendisinin bildiği sorumlularını ise sona saklamıştı, öğrenelim:

"Hasan Cemal'den güç alıyorlar. Lale Mansur'dan, Zeynep Tanbay'dan, Halil Ergün'den, Cengiz Çandar'dan, Sezen Aksu'dan... Bunca yıl 'Yaşam tarzımız tehdit ediliyor' diyenlere karşı 'Türkiye demokratikleşiyor' diyenlerden. Türkiye'nin 'ileri demokrasiye' geçtiğine inananlardan, bunu canla başla savunanlardan."

Eğin'in neyin kafasıyla bu tesbitte bulunduğunu bilmiyorum ama içinden sanatın da geçtiği bir mevzuda fırsatını bulmuşken "evetçi sanatçılarımıza da çakayım" demesi karşısında "Yetiş ya Picasso yetiş ya Dali!" demekten daha mantıklı bir yol göremiyorum.

Kemalist kişilik bozukluğundan mustarip camianın kıyamet alâmetlerinden sonuncusu saydığı, AKP'nin gizli ajandasındaki son aşama olan referandum maddesinin yanına da çentik atmasının ardından yoğunlaştığı iddia edilen bu olaylar, taşra kültürünün yaygın olduğu her yerde olduğu gibi bizim memleketin de karakteristiğidir.

Paralı güzel kadınların, yakışıklı adamların, üstelik de akşam hava karardıktan sonra, biraraya gelip sergi ya da konser kokteyllerinde kadeh tokuşturmaları, dünyanın her yerinde o hayatın yakınına bile yaklaşamayan yoksul gençleri hırçınlaştırır. Çoğu zaman da bu sokak kedileri, ciğerci kedilerine saldırır.

Hele hele çevrelerinde, kendilerindeki şiddet potansiyelini altın madeni olarak gören milliyetçi ve dinci simsarlar varsa, gençlerin bu enerjisi, politik atmosferin manipüle edilmesi için adeta nükleer reaktör vazifesi görür.

Saldırının ardından kameraların karşısına geçen mahalleli de elbette ki çocuklarının "terbiyesizliğine" makul gerekçeler bulmaya çalıştı. "Kadınlara laf atıyorlardı, gürültü yapıyorlardı, bize tükürüyorlardı" falan dediler. Ne diyeceklerdi ki?

Başbakan'ın tabiriyle "sulu kuru takılan" yani dinî hassasiyetleri benden bile zayıf olan gençlerin membaı semtlerin her birinde onlarcaşı yaşanıyor bu olayların. Çiçin'de, Dolapdere'de, Kadifekale'de, Suriçi'nde...

Gece Aşk-ı Memnu'nun yüzüncü tekrarını izlediği kondusunun, sabah yüzünü yıkamak için çıktığı avludaki lavabosunun aynasından, Ataköy'ün trilyonluk evlerinin aksini gören her gencin içindeki burukluğun aksisedası bu olaylar.

Hatta genç yaşta büyük şehre gelip flört nedir, gece hayatı nedir bilmeden işe koyulan ve o olayları engellemeye memur edilmiş yirmi yaşındaki bir polis memurunun içinde de vardır, bu "sınıf kini".

Bunları Tophane'deki saldırıyı masumlaştırmak ya da gerekçelendirmek için söylemiyorum. Bilakis tek amacım, birarada yaşamamızın önündeki temel sosyolojik problemlerimizin, bir siyasal iktidara husumetten kaynaklanan hedef saptırmalarla gölgelenmesine, bizi sorundan uzaklaştırmasına, dahası yaramızı derinleştirmesine karşı çıkmak.

Salı akşamı Tophane'de yaşanan rezalet, westernlerden âşına olduğumuz, kasabaların girişlerine asılan "biz burada yabancıları sevmeyiz" sloganının dışavurumudur.

Doğrudur, belki saldırganları dünden razı oldukları edimlerinin 'meşruiyeti' konusunda yüreklendiren bir cemaat de vardır orada; bölgedeki rantın iştahlarını kabarttığı mafyavari emlak simsarlarının da etkisi olmuştur. Ama bu boyut, yaşananların sistematik bir tehdit olup olmadığı ya da farkında olunacak bir tehlikeye mi işaret ettiği şeklindeki soruların yanında ancak ve ancak teferruattır. Bu kriminal nokta, politikanın belirleyiciliği cenderesinden ne yazık ki halen kurtulamayan memleketimde tali bir konudur.

Yapmamız gereken, sinekten yağ çıkartıp ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecinde safları keskinleştirmek değil, birarada yaşama irademizi güçlendirecek teşhislerde bulunmak ve tedaviye odaklanmaktır.

Ve biraz da, *Taraf*'ın dün ilk sayfasında söylediği gibi delikanlı olmaktır.

Herkese geçmiş olsun.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaybedenler kulübü

Melih Altınok 28.09.2010

Çok alâmetler belirdi. Bugünden yarına bir sonuç beklenemez elbette, ancak otuz yıldır iliğimizi kemiğimizi emen savaşın sonuna yaklaşıyoruz.

PKK sürekli, eylemsizlik süresini uzatıyor; bunlar kalıcı ateşkesin sinyalleri. Gerillaların sınırdışına çıkması söz konusu. Dün de Aysel Tuğluk, Öcalan'la görüşmek için İmrâlı'ya gitti. Harekete yakın kaynaklar, Tuğluk'un Öcalan'a tabanlarında oluşan "önlenez" beklentilerin yanı sıra hükümet cephesinde beliren iradeye dair mesajlar ileteceğini ve "Başkanlıktan alacağı aracısız telkinleri" kamuoyuyla paylaşmasının beklendiğini ifade ediyorlar.

Hükümet ise PKK'nin olgunlaşmaya başlayan çekilme kararının altyapı çalışmalarını netleştirmek için bölgedeki diplomatik faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Sermayenin bölgedeki yatırımlarını arttıracak yönünde çeşitli duyumlar da mevcut...

Kuşkusuz bu durumda bir iradenin varlığı etkili oldu. Ama asıl etkili olan faktör kronik krizin olduğu aşama. Zira artık bizzat krizin kendisi çözümü dayatıyor; sürdürülebilirliği kalmadı. Atılan adımlardan daha çok atılamayanların göze çarpması biraz da bu yüzden.

Bereket siyasal iktidar da bu durumu fark etti. Savaşın bitmesi ve kanın durması için başlatılan ancak ağır aksak ilerleyen demokratik açılım karşında Türkiyelilerin tavrının, histerik söylemlerle kışkırtıcılık yapan milliyetçi parti

ile tasfiye paranoyasından mustarip Kürt ve Türk solunun bazı kesimlerinin ittifakından etkilenen kesimlerinin refleksî tepkisinden ibaret olmadığını kavradı.

AKP, oğlu askerde ölen sakallı hacı amcaların bile basın açıklamaları düzenleyip "hesap" sormasının, PKK'nin baskısına aldırmandan ortaya çıkıp "êdî bese" diyen gerilla annelerinin, işadamlarının kısacası sessiz çoğunluğun isyanının, twitter yorumcusu gibi her konuda görüş beyan eden "aktif kitlenin" beyanatları karşısında daha yaygın bir kanaati temsil ettiğini görüyor.

Hâsılı önümüzdeki günler barış adına mutlu haberlere şahit olacağız.

Elbette barış, ondan ödü kopan statükonun gediklilerine prim veren Türkiyelilere de kazandıracak; barışın kaybedeni olmaz. Ama ne var ki bu başarının siyaseten kimlerin hanesine yazılacağı ve artının önümüzdeki dönemde kimleri ihya edeceği şeklindeki soru da geçerliliğini koruyor.

Yeni ve sivil bir anayasa yapılması sürecinin başrolünü, Avrupalı sosyalistleri bile hayrete düşürecek argümanlar eşliğinde siyasi rakipleri olan AKP'ye altın tepsi içinde sunan, safını, içlerinde değişime direnen elitlerin, ulusalcıların ve faşistlerin çoğunlukta olduğu cephede seçen Türkiye solu bir kez daha aynı hataya düşerse uzun süre ayağa kalkamaz.

Hele hele temsilcisi olduğu iddiasındaki Kürt halkının, değişime verdiği yüzde yüze yakın desteği görmezden gelerek "ağanın lafı üstüne laf olmaz" ısrarını dayatan BDP için bu konu daha da hayati.

Bunca yıldır süren mücadelenin bir iktidar kavgası mı yoksa ezilmiş bir halkın hürriyet mücadelesinin önderliği mi olduğunu göstermeleri için somut bir fırsat var önlerinde. Birtakım kaprislerle gelmesi kaçınılmaz barışa direnen taraf mı olacaklar yoksa onun mimarı mı?

Bunun için de artık, barışın önündeki en büyük engel haline gelen, üst düzey PKK kadrolarının siyasi bekası probleminin, karnından konuşmayı âdet haline getirmiş bazı aydınlarımızın iddia ettiğinin aksine, Kürt halkının başat kaygısı falan olmadığını görmeleri, dahası kabul etmeleri gerekiyor.

BDP, sürecin en aktif aktörü olmalı. Ancak bugüne değin öncülüğünden anladıkları gibi, "kilit" konumda olmalarının konforuyla davranıp üç beş adım sonrasının taleplerini gündeme getirmekte ısrarcı olmalarını kastetmiyorum.

Kürt siyaseti, kazan kazan mantığıyla bugün için siyasal iktidarın ve küresel güçlerin de gerçekleştirmeye kararlı olduğu hamlelere kolaylık sağlamalı. Ulusalçı muhalefetin hükümetin barış adımlarına direnci karşısında, "düşmanımın düşmanı dostumdur" zihniyetiyle sessiz kalmak yerine, jel vazifesi görecek birtakım ufak jestlerle akışı kolaylaştırmalı.

Kaybedenler kulübünün müdavimliğinin prestiji ortada, bu mekânın hemen kapı komşusu olan kazananlar derneğinininki de.

Müzmin muhaliflik kader olamaz. İçinde bulunduğumuz sürecin AKP'ye sunduğu nimetlerden bizim de tatmamız için yersiz kaygılarımız dışında önümüzde hiçbir engel yok. Bu kez yalnızca yakının değil, başarıya ortak olalım, hep beraber kazanalım.

Haydi, ne duruyoruz.

Majestelerinin yargıçları ve kraldan fazla kralcılar

Melih Altınok 01.10.2010

Bu ülkede yargı, kum havuzunun dışında oynamaya cesaret eden devrimcilere, demokratlara ve Kürtlere, evrensel hukukun temeli olan ve kâğıt üzerinde Türk hukuk sisteminin de kabul ettiği “suça orantılı ceza” ilkesini ayaklar altına alarak tarifi imkânsız acılar yaşattı.

Cumhuriyet’in ilk yıllarında, ünlü Türk faşisti Mahmut Esat Bozkurt’un inşa ettiği hukuk sisteminin ürettiği içtihatlar üzerinden gitmeyi “adalet” sanan yargıçlar, yirmi yaşındaki çocukların ve edimleri pekâlâ tolere edilebilecek siyasetçilerin Azrail’i oldular; suçlular dururken tecavüze uğrayan kadınları, hapishanelerde yakılan mahkûmları, faşistlerin, polisin saldırısına uğrayan öğrencileri mahkûm ettiler.

Elbette mazide kalmış karanlık günlerden bahsetmiyorum. Aynı yargı bugün de işbaşında. Bir panelde “Parasız eğitim” pankartı açan Ankara Üniversitesi öğrencisi Berna Yılmaz 6,5 aydır tutuklu; hakkında 15 yıl ceza istiyor savcı...

Ama ortada öyle garip bir durum var ki, bugün birkaç general ya da Hanefi Avcı tutuklandığında yargının ceberutluğunu hatırlayan kesimler, çözüm olarak bu “frankeştayn” yargının daha da fütursuz hareket edebilmesi için, parlamentonun atamalar boyutundaki müdahalesinden bile muaf tutulması gerektiğini savunabilecek kadar ahmaklaşabiliyorlar. Ne yazık ki, 12 Eylül döneminde açılan davaları halen süren bazı eski “yoldaşlar” bile bu kafada.

Biliyorum kafalar karışık. Eli kolu, 80 yıllık darbe rejiminin güdümündeki yargı eliyle bağlandığı halde, anlaşılmasız şekilde sorumlulukların babası üzerine yüklenen siyaset kurumuna karşı müthiş bir güvensizliğimiz var.

Ancak inanın, aralarında hukukçuların da bulunduğu dünya tarihinden bihaber koca koca adamların uydurduğu mitleri bir yana koyup yakın tarihe dair birkaç okumayla, algılarımızı manipüle eden saldırıları bertaraf etmek, karamsarlıktan kurtulmak mümkün.

Örneğin bizim yurttan sesler korosunun, HSYK’nın ya da Anayasa Mahkemesi’nin yapısının değiştirilmesi gündeme geldiğinde sürekli tekrarladıkları Almanya örneğine, “Hitler de yargıyla denetlenmeyen bir parlamenter sistemin sonucunda iktidar oldu” zırvalığına kısaca bakalım isterseniz.

Nazi partisi, söylediği gibi siyaset kanallarının açık olduğu demokratik bir ülkede değil, bizzat Alman yargısı tarafından parlamentonun –gerçek anlamda- esir alındığı bir ortamda, ordunun vasiliğinde iktidara getirildi.

Tıpkı bizde Kürtlere ya da sosyalistlere yapıldığı gibi, faşistlerin, Almanya’nın Yahudiler, komünistler ve liberaller gibi “tukaka” kesimlerine karşı yürüttükleri kıyım faaliyetleri cezasız bırakıldı. Yine bizde olduğu gibi, iki kez açık darbe girişimde bulunan Hitler ve avnesi bu icraatlarından ötürü bırakın cezalandırılmayı âdeta ödüllendirildiler.

İşte, Hitler devrildikten sonra demokrasiye geçmeye karar veren Almanya’nın, ilk iş olarak yargıyı halkın emrine sokmasının ve bürokratik bağımsızlığını sınırlandırmasının nedeni de budur.

Bugün, Paris Komünü’nü değerlendiren Marx’ın, “Kral gitti ama majestelerinin yargıçları iş başında” diye yakınmasının hikmetini kavrayan çağdaş demokrasiye sahip pek çok Avrupa ülkesinde olduğu gibi, Almanya’da

da aralarında yargı da olmak üzere, siyaset kurumunun müdahil olmadığı hiçbir alan yoktur.

Bereket biz de bu yola girdik. Demokratikleşme ve hukuk devleti olma yolunda Anayasa referandumunda kazanılan başarı, meyvelerini vermeye başlıyor. HSYK'nın yapısının değiştirilmesi için uyum reformları gündemimizde.

Majestelerinin yargıçlarının etkinliği kırıldıkça, bir polis şefi gözaltına alındığında komplo teorilerini değil, delilleri konuşacağız. Kafalarımız karışmayacak, kaygıya kapılmayacağız.

Majestelerinin yargıçları resmî ideolojinin değil, demokratik siyaset kurumunun, yani bizlerin bekası için çalışmaya başladıkça, kolluk kuvvetleri bir bürokrati darbecilik suçlamasıyla tutukladığında bireysel özgürlüklerimiz adına korkmayacağız, aksine sevineceğiz.

Gerçek bir yargı en çok mağdurların çıkarınadır. Gerçek bir yargı, yazının girişinde bahsettiğim Berna gibi gerçek yargı mağdurlarının yanı sıra, ülkenin AKP'nin sivil vesayeti altına gireceği paranoyasından mustarip olanların da tek kurtuluşudur.

Yazımın ilgili bölümlerinde Osman Can'ın *Darbe Yargısının Sonu* isimli kitabından yararlandım. Eğer hâlâ okumayanlar varsa, değerli dostum Can'ın kitabını hararetle tavsiye ediyorum. İnanın kafanızdaki pek çok soruya yanıt bulacak, netleşeceksiniz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP uyuma statükonun bürokratlarına uyma

Melih Altınok 05.10.2010

Cümle âlem biliyor ki, 12 eylüldeki referandumda bizlerin "Evet" dediği, sınırı belli düzenlemelerden ziyade, yargı vesayetinin zayıflaması yönünde yapısal değişikliklerin yolunu açacak yüksek yargı ile ilgili maddelerdi.

AKP, ideolojik duvarların arasından sıyrılmış milyonlarca sol, liberal ve dindar seçmenin etkileşim içerisinde, demokrasi müşterekinde dönüştürdükleri dinamiklerinin gücüyle, muhalefetin "o iki maddeyi çıkartın" histerisine aldırmadan cesur bir adım attı.

Bizlere ne dedi AKP? Gerçek bir yargıya kavuşacağız. Yargıç ve savcılar üzerinde darbe ideolojisinin kılıcını sallayan HSYK'nın yapısını daha çoğulcu bir hale getireceğiz; homojenizasyonu kıracağız. Yargıçların ve savcıların örgütü olması gerekirken bürokratların at koşturduğu bir 'çiftliğe' dönüşen HSYK'da kürsü hâkimlerinin temsilini sağlayacağız.

Peki, şimdi ne yapıyor AKP? Anayasa değişikliğinin "anlamı" olan bu ruha ihanet ediyor.

Bunu nasıl mı yapıyor? 17 ekimdeki HSYK seçimlerinde, kendisinden önce de var olan "eskinin" birtakım Adalet Bakanlığı bürokratlarını aday gösteriyor. AKP bu adımıyla, referandumda "Evet" diyen yüzde elli sekizle birlikte değil, Türkeş'le aynı noktaya gelenlerin tesbitiyle "ne kemiği ulan mermer mermer" kesimlerle saf tutuyor.

AKP YARSAV'ın dediğini demiyor ama onun yaptığını yapıyor.

Eski YARSAV Başkanı Ömer Faruk Eminağaoğlu'nun bile dayanamayıp, statükocu vakfına rest çekip karşı çıktığı yanlışa ortak oluyor. Tıpkı YARSAV gibi "HSYK'da bürokratlarla devam" diyor.

Evet, çok açık söylüyorum, AKP adeta kendisini esir almış olan birtakım Adalet Bakanlığı bürokratlarının oyununa geliyor. HSYK seçimlerinde aday gösterdiği bürokratların kazanması halinde kaybedenin devrim niteliğindeki reform, sivillerin muktedirliği, hukuk ve demokrasi, dolayısıyla kendisi olacağını gö-re-mi-yor (mu?)

Ben, Adalet Bakanlığı bürokratlarının Başbakan'ı yanılttıklarını düşünüyorum. Çünkü bu durum partisinin de aleyhine; bile bile ayağına sıkamaz, diyorum.

Kaygılarımı paylaştığım ve görüşlerini aldığım Demokrat Yargı Derneği Eşbaşkanı Orhan Gazi Ertekin ise benden daha umutsuz. Ertekin, ne yazık ki hükümetin durumun farkında olduğunu ama ses çıkartamadığını söylüyor. Kulak verelim:

"Hükümet seçim öncesi belli kazanımlarını konsolide edip, bir de yargıyla uğraşmayayım diyor. Bu durumun farkında olan Adalet Bakanlığı bürokrasisi de, tabanının gücünü ve konumunu hükümete karşı bir koz olarak kullanıyor. AKP'ye 'Tamam sizin istediğiniz gibi süreci yöneteyim ama ben yöneteyim' diyor. Böyle davranarak da hükümete ve yargı içerisinde temsil ettiği tabanına tuzak kuruyor. Bu tavır bürokrasinin klasik refleksidir. Hükümet de bu oyuna gelerek ne yazık ki, dindar tabanın, sivil dinamiklerini geliştirmek için başlatılan mücadeleyi yarıda kesiyor, devletçi bürokratik kanada destek oluyor."

Bugün Türkiye'de yaşanan "devrimin" ana duraklarından biri olan, önümüzdeki en az beş yılın gündemini şimdiden ipotekleyen ve statükoyla değişim iradesi arasında en çetin savaşların yaşanacağı yargı reformu alanında beliren bu tehlike, ne yazık ki seçim sathı mailinde pek de önemsenmiyor. Ama inanın konu çok hayati.

Başbakan ilerde ah edip vah etmemek için, iddia ettiğim gibi eksik bilgilendiriliyorsa da, birkaç cephede mücadele edip gücünü bölmek için kısa vadede bu gelişmelere göz yumuyorsa da artık sürece el koymalı. Bakanlarına, hukukçu milletvekillerine ne oluyor diye sormalı. Faaliyetlerine en son Hrant Dink hakkındaki savunma rezaletinde şahit olduğumuz başka bakanlıklardaki statükonun uyuyan hücre pozisyonundaki bürokratlarının yanı sıra, Adalet Bakanlığı bürokrasisine de el atmalı. Bazılarına bürokrat olduklarını, memuru olduklarını hatırlatmalı. Eğer aralarında siyaset üretme merakındakiler varsa da önlerini açıp, memurluk sıfatlarını vestiyere asmalarını söylemeli.

Kimseye akıl ermiyorum, haddime değil. "Gaz" da vermiyorum, hâşâ, zira ne öyle bir gücüm ne de etkim var. Tek derdim, referandumda "Evet" dediğim değişim iradesine, bir vatandaş olarak sorumluluğunu hatırlatmak. Bir genç olarak ülkemizin geleceğiyle ilgili yeşermeye başlayan umuduma, umudumuza göz diken bürokrasinin ayak oyunlarına dikkatleri çekmek.

Zira "yetmez ama Evet" diyenler, "yetmez"de ısrar edenlere pekâlâ "Hayır" demesini de bilirler.

O halde bir kez daha ve bu sefer yüksek sesle:

Bütün iktidar sivil siyasete!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sana ne, devlete ne, kime ne

Melih Altınok 08.10.2010

Üniversitelerde faşizan türban yasağı uygulamaları başladığında, o dönemde adı SİP olan bugünkü TKP, İşçi Partisi çevresi ve birkaç yapı daha, üniversite idarelerinin yasakçı zihniyetine ortak oldular. Hatta bu yasağın uygulanması için taşlı sopalı kavgalara girmekten ve muhbirlik faaliyeti yürütmekten bile geri durmadılar.

Benim de içerisinde olduğum diğer bazı sol gruplarsa, İslamcılarının mücadelesine aktif destek vermeseler de bu yasağı tasvip etmemekle yetindiler.

Hizmet alan-veren mantığı ekseninde, hizmet alan konumundaki öğrencilerin üniversiteye alınmamasının bir insan hakları ihlali olduğunu savunuyorduk. O yıllarda bu tavrın sol içerisinde oldukça marjinal kaldığını ve tepkiyle karşılandığını anımsatmama gerek yok sanırım.

Hizmet alan-veren ayrımı bize, muhafazakâr yaşam tarzının yaygınlaşmasına hizmet ettiğimiz yönündeki eleştirileri savuşturma konforu sağlıyordu.

İlerleyen yıllarda bu hizmet alan-veren kavramının, devlet tarafından pozitivist bir zihniyetle şekillendirilmiş modernist bir normallik tanımını kabul etmek anlamına geldiğini düşünmeye başladım. “Kısmi özgürlükçü” yaklaşımındaki otoriter tınıyı keşfettim.

Bu tavrımın, kendimi Marksist olarak tanımlasam da devlet konusunda anarşizme varan yaklaşımlarımla çeliştiğini fark ettim.

Bugün dönüp baktığımda sözkonusu tutumumun son derce ikiyüzlü ve dahası baskıcı devlet aygıtının varlığını ve işleyişini onaylayıcı bir karakteri olduğunu daha açık görüyorum.

Zira böyle davranarak, ürkekçe de olsa, yasakçı yasalarını kafamıza vurup “uy ya da öl” diyenlerle, tüm “tukaka” kesimler gibi tesettürlüleri de yok sayan faşistlerle saf tuttuğumuzun ayırdına varamamışız.

Bugün de kadının gündelik hayatını zorlaştıran dinî, ahlaki ya da politik nedenlerden kaynaklanan ve yalnızca bir gruba-cinsiyete özgü olan örtünme gibi pratikleri, özellikle kadının kamusal alanda tecridini meşrulaştıran araçlar olarak gördüğüm için tasvip etmiyorum. Ama bunun doğru olduğunu düşünen ve böyle yaşamaya karar veren insanların bu özgürlüklerinin, zaman ve mekân sınırlaması olmaksızın, devletin müdahale alanı dışında kalması gerektiğini düşünüyorum.

Tıpkı cinsiyet değiştiren insanların tercihlerini özgürce yaşamaları gerektiği iddiamı hizmet aldıkları süreyle sınırlandırmadığım, bu temel haklarını, yaşamlarını sürdürmek için çalışırken, yani hizmet verirken de kullanmaları gerektiğini savunduğum gibi...

Türkçesi, sana ne, devlete ne, kime ne?

Başka yolu da yok dostlar.

Öyle ya, türbanlı bir öğrencinin hukuk fakültesinde okurken örtünme hakkını kullanabileceğini ancak mezun olup da hâkim ya da avukat olduğunda bu özgürlüğünden mahrum kalması gerektiğini savunmanın özgürlükçülükle ne alakası olabilir Allah aşkına?

Ne yapacak bu insan? Çalışmayacak mı? Karnını doyurmayacak mı? Hayata katılmayacak mı?

“Biz ona başından sonunu söyledik” ya da “Türkiye’nin reel politik koşulları bunu kaldırmaz” gibi gerekçelerin faşistler ve ulusalcılar için bir anlamı olabilir ancak; asla ve asla özgürlükçü solcular için değil

Mevzu saptırılmaya çok müsait farkındayım, ama özgürlükçülüğün pazara kadarı olmaz. Özgür bir ülke ve dünya istiyorsak, yasaklardan yasak beğenmeyi bırakıp topyekn bir karşı duruş sergilemek zorundayız. Hatta işi bir adım daha ileri götürüp türbanlı arkadaşlarımızla birlikte eylemlerde, etkinliklerde yan yana gelmeliyiz.

Ben şahsım adına üzerime düşen sorumluluğu yerine getirmeye çalışıyorum. Geçen aylarda İstanbul milletvekilimiz Ufuk Uras ile birlikte, ikna odası mağduru türbanlı öğrencilerle Meclis’te yaptığımız basın açıklaması bunun güzel bir örneğiydi.

Her zgrlk solcuyu da, bu ezilen kardeşlerimizden esirgediğimiz hakkaniyetin kefaretinin ödemeye çağırıyorum. Bugün bize düşen, anadilde eğitimi savunurken, zorunlu din dersi uygulamasına karşı çıkarken, homofobik uygulamaları eleştirirken, yalnızca hizmet alanların değil, hizmet verenlerin de dinî tercihlerine uygun yaşayabilmelerini savunmaktır.

Gnlnz rahat olsun; dünyanın her yerinde, özgürlükleri savunmak solun işidir. Kendine demokrat cahil felaket tellallarının “İran oluruz, Tudeh’in başına gelenleri unutmayın” martavallarına aldırmayın. Onlar bilmezler ama siz unutmayın ve yeri geldiğinde de hatırlatın:

İran, solcular şahla birlikte yasakları savunmadıkları için değil, İslamcılarla birlikte yasakları savundukları için, pragmatist bir işbirliği yaptıkları için İran oldu.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah halkla aranızı aımasın

Melih Altınok 12.10.2010

AKP’den Avrupalı yeşiller-sosyalistler benzeri politikalar izlemesini falan beklediğimiz yok elbette.

Angajman markajından kurtulmayı başarmış onca demokrat, solcu, liberal ve dindar da, reel politikanın AKP’ye dayatmalarından ve statükonun riyakr hamlelerinden haberdar oldukları için kalender meşrep davranıp **“hakkınızı”** veriyorlar zaten.

Ama anlaşılan o ki Sayın Başbakan ve bazı kurmayları bu durumun farkında değiller.

Muhtıralar ve Cumhuriyet mitinglerinin histerisi, partinin kemikleşmiş tabanını ve onlara yakın duran kanaat önderlerini bile suskunlaştırmışken, bu demokrasi ittifakının nice yaftaları göze alarak reformlara omuz verip statükonun karşısına dikildiğini unutmuşlar sanki.

Yine bu kesimlerin, referandum öncesinde, Türkiye demokrasi tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir yan yana geliş pratiği sergileyerek yarattıkları **“meşruiyet”** atmosferinin bugün gelinen noktadaki katkısını anlayamamışlar gibi.

Yo, sözlerimin yanlış anlaşılmasından hiç çekinmiyorum; niye ekineceğim ki? Referandumda **“Yetmez ama evet derken”**, YAş atamalarında kriz belirince **“bütün iktidar sivil siyasete”** diye haykırırken, kapatma

davalarını **“Majestelerinin yargıçları işbaşında”** sözleriyle karşılarken, üstelik de **“asıl”** bizken, **“vekillerimizden”** azıcık hakkaniyet beklemeye hakkımız yok mu?

Sağ olsunlar, bazen olmadığını düşündürüyorlar.

Avrupa’daki bazı entegrasyon faaliyetlerini bile (hoplayanlar oturabilirler, asimilasyon yok demiyorum) asimilasyon olarak değerlendirerek benim diyen hürriyetçiye nal toplatın Başbakan Erdoğan’a, anadilde eğitim konusundaki fikrini mi sordunuz? Ecnebinin elinde her nasılsa asimilasyona dönüşen Türk tipi entegrasyona dair şu cümlesi tokat gibi patlar suratınızda:

“Ana dilde bir defa kendi bölgenizde nerede isterseniz isteyin kurslarınızı açabilirsiniz. Ama bizden resmî olarak anadilde bir eğitim beklerseniz, bunu bizden beklemeyin. Çünkü Türkiye’nin resmî dili Türkçedir. Ezberleri bozmaya devam edeceğiz.”

Ailesiyle birlikte milyonlarca vatandaşın beklentisi olan bedelli askerliğe dair, başkalarının da değil hani, AKP’li vekillerin açıklamalarını ve bizzat kendisinin (10 Eylül 2010 Mehmet Barlas’la ATV’deki programı) **“Hele referandumda bir evet çıksın”** şeklindeki taahhüdünü mü hatırlattınız?

Bilesiniz ki **“Pişmemiş aş su (ki biliyorsunuz su katılmaması gereken pişmiştir) katmışsınızdır.” “Türk Silahlı Kuvvetleri(nin yaklaşımının kendileri için ne kadar önemli olduğunu”** gözdardı etmişsinizdir. **“TSK ile müzakere”** ettiklerini bilmemektesinizdir.

Ama bu bir garip **“müzakere”**den bir tek habersiz olan kuşkusuz ki siz değilsinizdir.

Çağcıl siyaset bilimi teorilerine göre **“devlet”** olması gereken hükümetin, bir kurumuyla müzakeresi ne iş diye merak mı ettiniz? Ardından, aklınıza askerlerin, hükümetin, Kürt sorununun demokratik çözümü faaliyetlerine karşı sır olamayan mukavemeti mi geldi, densizce? Ve siz de tutup Devlet Bakanı Cemil Çiçek’e mi sordunuz bunu kazara? Devlet Bahçeli’den de pekâlâ alabileceğiniz **“Askerle sorunun ne?”** benzeri bir yanıt almanız an meselesidir.

TSK’nın hükümetle müzakere yapabilme ayrıcalığı Başbakan’ın da açıkça söylediği ve aslında sır da olmadığı halde, Çiçek size **“Anlamıyorum niçin bir tek askerın tavrını soruyorsunuz”** diyebilir. Zira hükümetinin demokrasi için elzem olan, askerın **“de”** anayasal sınırlara çekilmesine dair bir perspektifi olduğu imajı, her nedense rahatsız eder Sayın Çiçek’i.

Listeyi uzatmak mümkün. Alevi açılımını yürüten Devlet Bakanı Faruk Çelik’in, AİHM kararları doğrultusunda son derece meşru taleplerini dillendiren Alevilere **“Din dersi kalsın diyor. Ne derdiniz var din dersiyle, niye kalsın din?”** demesini mi sayalım...

İnan bu yukarıda saydıklarım, marjinal kesimlerin talepleri değil, AKP’ye hükümet armağan eden, Türkiye tarihinin şahit olduğu en hızlı dönüşüm sürecinin destekçisi geniş halk kesimlerinin beklentisi.

Bakın halkın taleplerini absorbe etme tarzı siyasetinde uzmanlaşan CHP bile durumun farkına vardı. Tarihindeki tek oy patlamasını, 1970’lerde AP çizgisinin 27 Mayıs zihniyetine, yani militarist-darbeci kanada kayması, CHP’ninse bu boşluğu doldurmasıyla elde ettiğine dair yakın tarihi biraz biraz **“okumaya”** başladılar sanırım.

AKP ise türban sorununun çözümü ve yeni anayasa derken, CHP’nin, MHP’nin ve hatta BDP’nin naif tutumlarının bile gerisine düşerek cephe üstüne cephe kaybediyor.

Ne için?

Onlarca yıldır her siyasi partiye hüsrandan başka getirisi olmayan cepheyle arası açılmasın diye mi?

Allah halkla aranızı açmasın Sayın Başbakan. Halk sekiz yıldır her sınavda yaptığı gibi o arayı layıkıyla kapatır nasılsa; ne çabuk unuttunuz?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

An gelir

Melih Altınok 15.10.2010

Orhan Veli baş şairlerimdendir. Ama şuncacık yaşıma rağmen benim bile "olmaz olmaz" dediklerim "oldukça" daha bir sık anar oldum Veli'nin oğlunu. Özellikle de şu satırlarını:

"Her şey birdenbire oldu

Birden bire vurdu günüşiği yere

Gökyüzü birdenbire oldu

Mavi birdenbire

Her şey birdenbire oldu..."

Evet, kuşkusuz niteliksel birikimlerin dönüşüm anları son yıllarda yoğunlaştığı, ardı ardına geldiği için ânın hikmetine vardık pek çoğumuz.

Elbette, ödenen onca bedelin, çekilen sıkıntıların, cüretkârların, organikliğinden feragat eden aydınların... katkısı var şahit olduğumuz keskin dönüşümlerde.

Ama bu gerçek ânın ve sonrasının büyüsunü değersizleştirmiyor; bilakis yeni değişimlerin pekâlâ mümkün olduğuna, bir ilk adıma baktığına ve o ilk adımın zamanının da şimdi olduğuna dair umudumuzu, kararlılığımızı artırıyor.

Görüyoruz, reel politikanın aslında dünle birlikte yitip giden zorunlulukların, içine ne koysanız kaldıracak aşureyi nar tanesi yok diye yapmamaktan daha anlamlı olmayan "Avrupa gibi olsaydık"ların, Kaliforniya'daki Zabriskie Point'ten (İsterseniz Bkz. Michelangelo Antonioni/1970) daha stratejik olduğunu rahatlıkla kanıtlamayacağınız "eşsiz" coğrafi konumumuzun... bizleri statükoya mahkûm eden dayatmaları bir bir yıkılıyor işte.

Kardeş Dursun (Fena olmaz Bkz. Osman Seden/ 1945) isimli filmindeki bir boğaz sahnesinin "düşman gemilerinin boğaz girişini net bir şekilde görecekleri" gerekçesiyle yasaklandığı dönemlerden, "namusumuz" hudutları "Entegre Sınır Yönetimi Eylem Planı" ile ecnebilerle birlikte daha iyi koruyabileceğimizi tartışacak akliselime terfi ettik bir anda.

Yalnız memleketin tapusunun değil, hüviyetlerimizin bile sahibi olduklarını söylediklerinde "lafı mı olur paşam" çektiğimiz askerlere bir YAŞ gecesi rüyası kadicık zaman diliminde patronun halkın iradesi olduğunu hatırlatıverdi siyasilerimiz.

Darbe yaptıklarında, işkence tezgâhlarının başını tuttuklarında, canlara kıydıklarında bırakın hesap sormayı, yargılanmalarını ima ettiğimizde yargılandığımız muvazzaflarımız, polis şeflerimiz, siyasi iradenin yarattığı atmosferi doğru okuyan 'birkaç iyi adam'ın (Mutlaka bkz. Rob Reiner/ 1992) "dem bu demdir" deyip hukuka sahip çıkmaları sayesinde bugün yargılanıyor.

Daha neler oluyor neler...

Bir savcı çıkıyor, yalnızca düşündüğünü yazan gazeteciye, talebini haykıran üniversite öğrencisine dava açılması talebini reddediyor.

Bir hakim, faturasını ödemediği için suyu kesilen yoksul bir annenin yanında saf tutup "devlet vatandaşını en temel hakkından mahrum bırakamaz" kararının altına imza atıyor.

Bir hoca, rektörünün karşına dikilip "tesettürlü öğrencime dokunamazsın" diyor...

Her şey birden bire oluyor. Geciken huzur, demokrasi, adalet bir ölümlünün o küçük adımı atacak cesareti bulduğu âna bakıyor.

Başka bir hayatın bu memlekette de mümkün olduğunun farkına varan Kürtler, solcular, dindarlar, Aleviler... de konjonktürün dayattığı ânın farkına varacak siyasilerin icraatlarına.

Devrimlerin altın çağı için hiç bu kadar müsait olmamıştı memleket.

Bu halk artık;

Ceberut laikle itidalli bir çözüm değil, türban sorununa cesur bir çözüm bekliyor sizden mesela.

Kışın kapıya dayandığı bugünlerde yoksulların karşısına, babalık davasından ret için savunma yapan biri gibi değil, hısım gibi çıkmınızı istiyor sizden mutlaka.

Kürt çocuklarına anadillerini armağan etmenizi, Alevilere, dininizi dayatmamanızı bekliyor...

An geldi.

Nelerin mutlaka olacağını keşfetmek

Sanem Altan da geçtiğimiz çarşamba günü Vatan'daki köşesinde, Exupery'nin meşhur Küçük Prens'indeki Evreni yöneten Kral'ın sözleriyle hatırlatıyordu Başbakan Erdoğan'a, nelerin mümkün olduğunu:

"Evrendeki her şey benim emirlerime uyar. Sabahları güneşe 'Doğ' derim, o da doğar. Akşamları güneşe 'Bat' derim, batar. Yıldızlara akşam olunca 'Parlayın' derim, parlarlar."

Başbakan da, Kemal Kılıçdaroğlu da, hukukçularımız da, yazarlarımız da, bizler de kulak vermeliyiz Sanem'in sözlerine:

"Görüldüğü gibi yönetmek hiç de zor değil. Olacakların olması için emir vermek yeterli. Sadece neyin olacağını bilmek gerekiyor. Benim fikrim... Başbakan, nelerin 'mutlaka' olacağını keşfedebilirse, onların olması için 'emir vermekten' korkmaz ve 'evreni' yönetebilir. Tabii bunu gerçekten istiyorsa!"

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Körleşme

Melih Altınok 19.10.2010

Tıpkı akıllara durgunluk verircesine ayrıntılandırılmış anayasalar ve ceza kanunları gibi, yalnızca genel bir perspektif çizmek yerine, hiçbir formasyonun haddine olmadığı halde "müritlerinin" hayatının her alanını düzenlemeye soyunan ideolojik yaklaşımlar da "aydınlatıcı" değil körleştiricidir.

Bu öyle bir musibettir ki, karanlıklar içinde yaşadıklarını düşündüğünüz "halka" kızarken, hatta hatta bu yüzden onları aşağılarken, aslında aydınlıktan nefret ettiğiniz gerçeği karşısında bile bilincinizi körleştirmiştir.

Elias Cannetti'nin o muhteşem romanında körlüğümüze mum yaktığı satırlarda anlattığı gibi:

"Körleşme, düşünce ile gerçeklik arasında sürekli savaşımın görkemli bir simgesidir."

Kabımıza sığmadığımız ve çıktığımız kabuğu beğenmemenin vefasızlık değil, aksine pek çoklarının mustarip olduğu statükonun rahmine dönüş sendromuna bir isyan olduğunu fark etmeye başladığımız bu günlerde, körlüğümüzü gizlememiz daha da zorlaştı.

Çünkü artık birileri, "feleğe kahredeceğine yardım alsan" diye söylenmeye başladı körleşenlere, "derdin demokrasinin ışığına ulaşmaksa rehber köpeğin olalım, bastonun olalım..."

Pazar günü yapılan ve öncesinde yırttığımız halde bir türlü ana gündemler arasına sokamadığımız HSYK seçimlerindeki bürokrasi gölgesi de, ışığımızın en büyük düşmanlarından mesela.

Ne demiştik, Adalet Bakanlığı bürokrasinin manipüle ettiği hükümete ve bizim "öbürsülere":

Referandumun anlamı değişim iradesinin tescilidir ve bu iradenin en önemli ayağı yüksek yargının evrensel hukuk normlarına göre şekillendirilmesinin yolunu açacak yapısal düzenlemelerdir.

Başka;

HSYK kürsü hâkim ve savcılarının bir kurumudur. Bürokrasinin burada işi yoktur. Ve "yargı bağımsızlığının" tüm dünyadaki yegâne anlamı, yetki gaspıyla irademizi çalıp fiilî parlamento işlevi gören yüksek yargının değil adli yargı hâkim ve savcılarının bağımsızlığıdır. Kürsüden elinizi çekin!

Ama olmadı işte. HSYK'ya, hukuk fakültesi diplomasının yerine, Harp Akademileri'nde aldığı eğitimin nişanı askerî diplomasını ikame eden üye seçtirdiler. Kürsü hâkimlerinin "haklarını" arayacak kuruma, Bakanlığın personel müdürünü getirip koydular...

Adalet Akademisi müdürü, müsteşar yardımcısı, personel müdürü bürokrat değil mi? Bakanlık listesinin harfiyen seçilmesi "atamadan" başka ne anlama geliyor? Bu listeden HSYK'ya "atanan" bir başsavcının veya mahkeme başkanının bakanlık bürokrasisine fiilen bağlanmasını kim engelleyebilir?

YARSAV hezimete uğradı falan diye düşünüp avunan dostlar, nasıl olur da yargıda reform talebimizi, gerçek bir yargıya sahip olma özlemimizi, bürokratlardan bürokrat beğenmeye, bakanlık listesinden "iyi yargıç-savcı" gösterilmesine fit olmaya indirgememizi isteyebilirsiniz.

Tamam, anlıyorum, mevzu "politik" ama bana ne bize ne. Biz gerçek bir yargı istiyoruz!

“Gelen ağam giden paşam” deseydik, o devede kulak YARSAV zihniyeti bir gol (ki emin olun hükümet ofsayda düştü) yer miydi sanıyorsunuz?

Bakın sizlerle Demokrat Yargı Derneği Başkanı Osman Gazi Ertekin’den duyduğum çok özel bir kulisi paylaşayım da, onca soruşturmayı hiçe sayan bu ülkenin gerçekten hukuk şövalyelerinin, demokratların... samimiyeti ve demokrat yargı mücadelesinin bir bireysel beka sorunu olmadığı daha iyi anlaşılsın.

Ertekin Adalet Bakanlığı’nın seçimler öncesinde kendilerine bir “aracı” vasıtasıyla Demokrat Yargı’nın iki adayını destekleyebilecekleri notunu iletmişini söylüyor. Demokrat Yargı’nın cevabı ne oluyor dersiniz, dinleyelim:

“Biz de kendilerine bir platform oluşturarak süreci beraberce yürütelim yanıtını verdik. Ancak iki şartımız vardı. Birincisi yargı bürokratları asla HSYK’ya aday olmamalıydı. ikincisiyse başkanlık seçim sürecini y netmemeliydi. Ama olmadı.”

Demokratların HSYK’da iki üyelerini garantilemekten feragat etmelerini sağlayan bu c mertliklerinin adı belki “siyaset bilmezliktir” doğru ama kimse demokratça olmadığını ve vicdan içermediğini söyleyemez.

O işte o vicdan da, flu pragmatist ittifaklar karşısında uyanık tutar gözleri.

Bu yüzden görüyoruz...

Kimi k rleşmişlerin ellerini ovuşturarak bugünkü sözlerimizi referandum sürecine dair biz özeleştiri gibi yansıtmaya çalıştıklarını da biliyorum. Af ederler mi bilmem ama avuçlarını yalarlar.

Çünkü demokratların bu son çıkışlarının adı e-leş-ti-ri-dir.

Hani yetmezdi ama o yüzden evet dedik, diyorduk ya, hatırladınız mı? İşte onun gereğini yerini getiriyoruz şimdi.

Anlayacağınız, kimilerinin neredeyse sosyalizmi kurmadığı için eleştirirken farkında olmadan desteklediği, demokratlarınsa olumlu adımlarını desteklerken bile daha fazlasını atmadıkları için eleştirdiği siyasal iktidara karşı muhalefetin hasını her zaman olduğu biz yürütüyoruz yine.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş dakika makul olun

Melih Altınok 22.10.2010

Y K,  niversitelerdeki türban zulmüne fiili üzüm bulan bir kararın altına imza atarak, aslında 2011 yazındaki genel seçimlere kadar tartışmayı sürdüreceğimiz mevzuun da fitilini ateşlemiş oldu.

Bildiğiniz  zere AKP, bu sorunun  z m  için parlamentoda bir irade oluşturmak üzere geçtiğimiz günlerde Meclis’te grubu bulunan partilerin kapsını çaldı.

CHP yine topu taca attı doğal olarak.

MHP de, genlerinde bulunan ancak zaman zaman birkaç akıllıca çıkışla üstünü örtmeye çabaladığı müesses nizamın yedek gücü konumundan bir bıyık bükümü de olsa sola dönerek "hizmet alana yasak olmaz" dedi. Tabii ki bazı hassasiyetlerin(!) korunması şerhini düşerek.

BDP ise kapsayıcı şartlı desteğiyle en makul tavrı takınan partiydi.

Görüşmeler sürerken millici güçler de boş durmadılar elbette.

Tam dip dalganın amiral gemisi *Cumhuriyet*'in "Türban dayatması ilköğretime indi" manşetinin, "bu ilk adım" alt başlığının altına özenle yerleştirdiği kırmızı halıda tören alayının önünden mahcup mahcup yürüyen First Leydi Gül'ün resmine bakıp "ironine kurban" diyorduk ki, bir kroşe de Üniversite Konseyleri Derneği'nden geldi, karın boşluğumuza.

Aralarında bir dönemler solcu zannettiğimiz Korkut Boratav, Erendiz Atasü, Aziz Konukman gibi isimlerin bulunduğu akademisyenler, yılda adam başına bir makale düşen camialarının pürmelâlini henüz sindirmiş olacaklar ki, türbanlı öğrencilerini "kabullenemediklerini" deklere ettiler kamuoyuna.

Siyasetin halkın sorunlarına çözüm bulma yönündeki bu son "densizliği" karşısında yargı da boş durmayacaktı elbette ve tüy diken de yine o oldu.

Yargıtay'ımızın başsavcısı Abdurrahman Yalçınkaya "hop" dedi halkın tek ve meşru temsilcilerine, "Siz kimin sorununu kimle çözüyorsunuz bakayım. Yine kapanmanız geldi galiba..."

Of Allah'ım of, tesettürlü üniversite öğrencilerinin en temel haklarının verilip verilmemesi üzerinden yürütülen tartışmanın nelere yol açtığına, nerelere çekildiğine, bizi nasıl oyaladığına bakar mısınız?

Yok, mevzu laik sistemin temellerini dinamitlermiş, yok türban ilkokula inerseymiş, yok gizli ajandanın bir maddesiymiş... Akıl tutulmasından mustarip bünyelerin yalnızca sofistikeseverlikle açıklanamayacak bu kepezeliklerini gör de *Vizontele* filminde Cem Yılmaz'ın canlandırdığı "Artiz Fikri" karakterin o meşhur sözlerini yâd etme:

"Peki, Zeki Müren de bizi görececek mi?"

Vallahi zarar görmez kültürümüz, ananelerimiz, Türk aile yapımız, ıvırımız zıvırımız, beş dakika makul olsak, benzeri sorunlarla ilk karşılaşan bizmiş gibi davranmasak.

Dün Avrupa Konseyi Parlamenter Meclisi (AKPM) Başkanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun, Ankara'daki bazı gazetecilere verdiği öğle yemeğinde de konu türbana geldi.

Meclis'in ilk Türkiyeli Başkanı olan Çavuşoğlu'ya sorduk. Ecnebler ne diyorlardı bu işe? Nasıl bir çözüm öneriyorlardı mesela.

Çavuşoğlu AKPM'nin burka konusunda bir kararı olduğunu ve kararın ancak iki kriter nedeniyle bir "sınırlamayı" mazur gördüğünü bizlerle paylaştı.

1- Güvenlik gerekçesiyle,

2- Kişi yaptığı görev itibarıyla tarafsız görünmesi gerekiyorsa.

Budur. Hukuk normatiftir.

Güvenlik gerekçesi yalnızca dinî ya da örfî... örtünme pratikleri için değil, her alanda bir kriterdir.

AKPM'nin ikinci kriteri ise, hizmet alan-veren ya da muğlâk kamusal alan üzerinden yürüyen kısır tartışmalara son verecek nitelikte.

Ama bizler ne yazık ki Bayan Gül, türbanlı bir hasta ya da doktor, o da olmazsa ilköğretim çağındaki bir yavrucağ gibi özel örnekler üzerinden türban sorununu tartıştıkça, cendereden kurtulamıyoruz.

Tesettürlü vatandaşların durumunu konuşurken yalnızca bu alana dair yasal düzenlemeleri değil, pek çok konuda tarafı olduğumuz uluslararası toplumun normlarını referans alarak ilerlememiz gerekiyor.

Çocuk istismarına dair uluslararası anlaşmaları eksiksiz yerine getirirseniz, ilkokul çocuklarının örtünmesi meselesi ne olacak diye konuşmazsınız. Kriterler nettir işte.

Avrupa Birliği'nin hasta haklarına dair düzenlemelerini kabul ederseniz, örtülü hasta-doktor geyikleriyle vakit kaybetmezsiniz ya da.

İdeal bir nefret suçları yasası yaparsanız, ombudsmanlık kurumunu hayata geçirirseniz, Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru hakkını geciktirmezseniz, "YÖK başı açıkların da güvencesidir" türünden açıklamalar yapmak zorunda da kalmazsınız.

Ne dert yalnızca bizde ne de derman.

İnanın insanlığın binlerce yıllık evrensel birikiminin sonucu olan sivil toplum projeleri, ortak kurumları, bizi bu kör dehlizden kurtarır.

Çok değil beş dakika kardeşimizin duymadığını duyan eloğluna kulak verelim. Beş dakika makul olalım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eyvallahım demokratik siyasete

Melih Altınok 26.10.2010

Kürt sorununda çözümün "ovada siyaset yapmaktan" geçtiğini tartışmayı bile abesle iştigal saydığımı defalarca yazdım.

PKK'yi ortaya çıkartan koşulların da, yerel ve küresel koşullar demokratik hak taleplerinde silahlı mücadele alternatifini çöplüğe attığı halde gencecik çocukların hâlâ dağda tutulabilmesinin de siyaset kanallarının tıkalı olmasından kaynaklandığını savundum, savunuyorum.

Bu gerekçe artık, Türk ve Kürt cephesinde de varlığını "iki halka düşmanlığa" borçlu olan savaş baronlarının elinden alınmalı.

Sedat Laçiner gibi, mevzua topyekûncü bir zihniyetle yaklaşırken, aslında devletin kadife eldiven içinde muhafaza ettiği demir yumruk metaforunu meşrulaştırdıklarını fark etmeyenler bir yana, bölgede değil, tüm dünyada infial yaratan o meşhur plastik kelepçeli sanıkların fotoğrafıyla zihinlerimizde yer eden KCK davasına, daha radikal bir perspektifle yaklaşanlar da var.

Bu kesime göre davayı yalnızca seçilmişlerin tutuklanması perspektifiyle eleştirmek kısır bir yaklaşım. Haliyle de PKK bir realite ve onun da üzerinde yer alan KCK'nın siyaset yapması tartışmalarında yapının "dönüşümü" tali bir husus.

Ne var ki, ayrılık ve federasyon da dahil olmak üzere nice talep varsa, tehditsiz, silahsız bir mecrada ifade edilebilmesini savunacak kadar radikal bir demokrat olsam da, bu yaklaşımı oldukça sorunlu buluyorum.

Bir defa son dönemlerde sıkça ağına düştüğümüz, olmayı bilmeye ve hatta doğrulamaya-kabullenmeye eşitleyen ontolojik hata tartışmayı kısırlaştırıyor.

Dağdaki silahlı gücünün himayesinde kentlerdeki halkın, sivil toplum örgütlerinin ve seçilmiş siyasilerin üzerinde fiili ve moral baskı kuran bir yapılanmanın siyasi örgüt olduğu kuşkusuz ki su götürmez bir gerçek. Ama bu tesbit bizi, söz konusu yapının evrensel hukuk ve demokrasi kriterleri açısından meşru olduğu sonucuna götürmüyor.

Doğal olarak da, kendini ulusal ve pek çoklarına göre kutsal bir perspektifle tanımlasa da, mafyavari yöntemlerle çalışan yukarıdan aşağı örgütlenmiş paramiliter (evet paramiliter) bir yapının siyaset yapma hakkını savunmanın, demokratlığın mütemmim cüzü olduğunu düşünmüyorum.

Dolayısıyla PKK'nın ya da KCK'nın ovaya inmesi projesine koyduğum şerh, söz konusu yapının, ağır silahlarının yerine daha hafiflerini ikame etmesine ya da dünkü imajının himayesinde takım elbise giymesinedir; KCK'nın, tarz-ı siyasetini de demokrasinin teamüllerine göre dönüştürmesini talep etmek bence demokratların önünde bir görevdir.

Ne zaman bu konu hakkında ağzımızı açsak, çevresini çizmeye çalıştığımız sağlıklı dönüşüme hemen "ne kadar mümkün ki" diye çıkışanlar, demokratik siyasetin argümanlarını dillendirmenin her zaman ve her koşulda "siyaseten doğruculuk" anlamına gelmediğini anladıklarında, "mümkün" ezgisine sarılmanın çoğu zaman kendisini dayatan çözümün önündeki en büyük engel olduğunu da tartışmaya başlayabiliriz belki.

Şaşıfelek çıkmazı

Canımız Hrant'ın katili Ogün Samast'ın çocuk mahkemesinde yargılanma talebine en güzel yorum, Rakel Dink'in "Çocuklardan katil yaratan sistem" sözlerine atıf yapan *BirGün* gazetesinden gelmişti: "Katilden çocuk yaratacaklar."

Yazıya başladığımda karar verildi ve Samast'ın dosyası çocuk mahkemesine sevk edildi. Bu kararın Samast'ın daha hafif bir ceza alması anlamına gelmediğini söylüyor emekli Yargıtay Savcısı Ahmet Gündel. Ama zaten mevzu da bir çocuğa karşı duyduğumuz kini bastırarak diyet olmasa gerek. Şahsen bana rahatsızlık veren, kararın, suçun niteliğinin kamuoyu nezdinde kemik yaşının düşürülmesi gibi son derece huzursuz edici bir algıya yol açması tehlikesi.

Ki biliyorsunuz, 19 şubatın ardından beyaz bere modasının başladığı, nüfusunun büyük ölümü çocuk olan bir memleket burası.

Samast'ın yaralandığı hak, taş atan çocuklar hakkında, bizlerin de çağrıcısı olduğumuz yasal düzenlemeden kaynaklanıyor. Ve o dönemde imza attığımız çağrı metninin altında da "çocuk çocuktur" yazıyordu. Şimdi kalkıp da "bizim sizin çocuklar" diyemeyiz elbette.

Biliyorum, isyan günlerindemiz, itidal, hümanizm çok naif kalıyor böyle anlarda. Kuşkusuz intikam değil talebimiz; aman olmasın da. Yoksa ne farkımız kalır cellâdımızdan. Elbette Samast'ın (adıyla seslenemediğimi fark ediyorum) kemiksiz ağabeylerinin yaşını da biliyoruz. Derdimiz de tetikçi çocuk frankeştayndan ziyade onlarla zaten.

Ama yine Nâzım'ın, ta o zamandan sanki bugüne yazdığı mısraları yâd etmeden geçemiyor değil mi insan, haklısınız:

Tarihsel, sosyal, ekonomik şartların

Zarurî neticesi bu!

Deme, bilirim!

O dediğin nesnenin önünde kafamla eğilirim.

Ama bu yürek

O, bu dilden anlamaz pek.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet'in beş para etmez demokratik olmayınca

Melih Altınok 29.10.2010

Başbakan Erdoğan'ın "Bu Cumhuriyet çıkırıldım bir cumhuriyet değildir" şeklindeki sözleri yeni bir tartışmanın da kapsını araladı.

Cumhuriyet tarihindeki en radikal zihniyet değişiminin yaşandığı dönemde başbakanlık yapan Erdoğan kuşkusuz ki bu sözleriyle, paranoyakların çıkışlarına atıfta bulundu.

Ne var ki, aportta bekleyenler, mevzuu Cumhuriyet güzellemesine çekmekte gecikmediler.

Konu, Başbakan'ın parti grubunda bu sözleri söylediği günün akşamı katıldığım, Ahmet Hakan'ın *CNNTürk*'teki 'Tarafsız Bölge'sinde de gündeme geldi.

Uzun uzun anlatmayacağım elbette. Ama sırf bu program bile, AKPfobiden mustarip solcuların ya da sosyalistlerin, Cumhuriyet'in tarihi ve niteliği konusunda ancak ilkokul beşinci sınıf düzeyinde bir formasyona sahip olduklarını göstermeye yetti de arttı bile.

Cumhuriyet yazarı Işıl Özgentürk'ün, yegâne anlamı anti-monarşizm, anti-teokratizm olan bir sistemi, "Cumhuriyet ne demek halk demek, demokrasi demek" şeklindeki sözlerle yorumlamasını mı sıralayayım; sosyalist olduğuna dair program boyunca "sosyalistiz ulen" höykürüşlerinden başka elimizde hiçbir veri olamayan CHP yöneticisi Enver Aysever'in, Cumhuriyet'in en büyük düşmanının, liberalizm ve onun ekonomik-politik atmosferi olduğuna önce inanmaya sonra da umarsızca inandırmaya çalışmasını mı?

Hâlâ 20. yüzyılın emperyalizm teorilerindeler. Mustafa Kemal sonrasındaki Cumhuriyet tarihi, zengin, mesut ve mazlum memleketlerin, sürekli, kötü ve komplocu ecnebilerce dürtüldüğü ve Cumhuriyet'in asıl sahibi olan askerî-sivil elit cahil halk tarafından bir türlü onurlandırılmadığı için de, iktidardaki çıplak ayaklı (ki genelde takunyalı) işbirlikçi sivillerce naçar bırakıldığı bir ağıttan (daha laik olan oratoryo formunda elbette) ibaret onlar için.

Tamam, *Cumhuriyet* gazetesi çevresi ya da kuruluşundan bu yana askerî vesayet sisteminin ideolojik aygıtı olarak işlev gören CHP'nin bu yaklaşımlarında anlaşılmas bir yan yok.

Sıkı gümrük duvarlarının, kapanan el kapılarının, yalnızca ekonomik hayatı değil kültürel ve politik atmosferi de izole ettiğinin bilincindeler. Körler ülkesinde kendilerine krallığı armağan eden şaşılıklarının en büyük düşmanının, misakı milli sınırlarından içeriye sızan ışık olduğunu biliyorlar. Çıkarlarını, var oluşlarını bu ceberut Cumhuriyet'e borçlular.

Peki ya, hiçbir nimetinden faydalanamadıkları yetmiyormuş gibi bir de demir yumruğunun altında posası çıkartılan solun, son yıllarda Cumhuriyet'e ve onun "değerlerine" dört elle sarılmalarına ne buyrulur?

Sınıfsız imtiyazsız bir toplum projesiyle yola koyulup, ilk hedef olarak kendine komünist Mustafa Suphi'yi, Meclis'in demokratik işleyişe sahip olması gerektiğini savunmaya cüret eden milletin İslamcı vekillerini ve hatta liberal Maliye Nazarı Cavid Bey'i seçen bu Cumhuriyet'in hâlâ güçlü bir şekilde temsil edilen zihniyetini, sivil bir iktidara ve onun dönüşümlerine yeğlemeyi nasıl kabul ediyorlar?

"Cahil cühela iktidarı sardı" diyen elitlerin, AKP'ye değil kendilerine sövdüğünü, halkı aşağıladığını görmüyorlar mı?

Bu akşam Köşk'te verilecek resepsiyona, bir kadıncağzın başı örtülü diye katılmayan askerleri, CHP'lileri gizli gizli alkışlamayı nasıl içlerine sindiriyorlar?

Mehmet Altan'ın muhteşem ifadesiyle, egemenliği sultandan alıp bir kısım askerî-sivil bürokrata veren Birinci Cumhuriyet'e bir vefa borçları olduğunu mu düşünüyorlar acaba?

Yapmayın devrimci dostlarım, bu satırları yazarken TKP Basın Bürosu'ndan posta kutuma düşen, "Yaşasın Cumhuriyet" mesajını sahiplenmediğinizi söyleyin ne olur?

"Kocamı gün gün öldürüyorlar"

Temellerinde Prusya ilim irfanının eseri olan askerî itaat mekanizmalarının tuğlalarının bulunduğu bu çelik gibi sert Cumhuriyet'in milyonlarca mağdurundan biri de Vicdani Retçi İnan Süver. Tek suçu onurlu bir şekilde "ölmeyeceğim, öldürmeyeceğim" demek olan İnan, İzmir Şirinyer Askerî Cezaevi'nde aylardır tarifi imkânsız bir zulme maruz bırakılıyor. İnan'ın üç çocuğu var. Telefonla konuştuğum eşi Remziye Hanım'sa çaresiz "Kocam ne yaptı" diyor, "karıncayı mı incitti?" İnanın insanın, kocasının açlık grevine başladığını, fiziki durumunun yanı sıra psikolojisinin de çok bozuk olduğunu, konuşamadıklarını anlatan Remziye Hanım'ı dinleyip de gözyaşlarına

hâkim olmak çok çok zor. Boğazım düğümleniyor. Tüm demokrasilerde normal ve meşru karşılanan bir tercihten ötürü İnan içerde, geçimini sağladığı karısı, annesi, çocukları dışarıda günbegün işkenceye maruz. Sesimizi duyan yok mu? Bir hükümet yetkilisi, Sayın Başbakan'ın Cumhuriyet'in çıkırıldım olmadığı yönündeki vurgusunu doğrulayıp, Cumhuriyet'in yıldönümünde, en azından İnan'ın ailesine bir alo diyemez mi acaba?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir çocuktan intihar bombacısı yaratan sol

Melih Altınok 02.11.2010

Taksim'deki saldırının faillerinin kim olduğu henüz netleşmedi.

Tetikçi kim olursa olsun bu işin karargâhının statüko olduğu ve taşeronların, bu resmî-sivil, legal-illegal "generallerin" icazetiyle hareket ettikleri artık sır değil.

Elbette bu işlerin, devlet tarafından illegal örgütlere alenen ihale edilmesi gibi karikatürize bir durumla karşı karşıya değiliz.

Kimi zaman Hantepe'de olduğu gibi açık edilen bir güvenlik zafiyeti ya da Reşadiye saldırısında şahit olduğumuz üzere altın değerindeki bir istihbaratın ortalığa saçılıvermesi, bazen de Gazi Mahallesi olayları ve ardından gelen saldırılarda gördüğümüz gibi tepkiyi tetikleyecek bir "etki" bu fiili işbirliğinin kodlarını oluşturuyor.

Bu yüzden söz konusu taşeronların adından ziyade, sol örgütlerin, statükonun generallerinin fiilen sevk ve idaresine bu denli kolay girmesine neden olan teorik-pratik yapılanmalarının ifşa edilmesi daha hayati önem taşıyor.

Öyle ya, nasıl oluyor da gencecik solcular, hukuki tabirle "canavarca hislerle" adam öldürecek birer ölüm makinesine dönüştürülebiliyor.

Taksim'de gerçekleştirilen intihar saldırısını duyar duymaz bu lanet soruyu düşünmeye başladım ve aklım dokuz yıl öncesine gitti.

11 Eylül'de İkiz Kuleler'e yapılan saldırının görüntüleri henüz televizyonlara düşmüştü ki, heyecanlı yoldaşlarım telefonumu kilitlediler.

Ancak, o zaman yalnızca "tüh" diyerek tepki verdiğim bir telefon konuşması vardı ki, karşıdaki arkadaşım diyalogumuzda o keşke anlamında kullandığım "tüh"ü, bugün vicdanımın-vicdanımızın suratına ağız dolusu boca ediyorum sık sık.

11 Eylül saldırısından bir önce DHKP-C Gümüşsuyu'da bir intihar saldırısı düzenlemişti.

Ajansların geçtiği görüntüler dehşetengizdi. Kaçışan insanlar, kaldırım taşlarına saçılmış insan uzuvları, kan...

Telefondaki vatandaş da bu "çakışmaya" üzülüyordu. Dünyanın başka bir memleketinde binlerce insanın yaşamına mal olan bir katliam, memleketindeki görece küçük bir katliamı gölgelemişti.

Ben de "tüh" diyordum, "tüh..." Meali: "Bir iki gün daha bekleyemezler miydi, aralarında çocukların, yaşlıların, sakatların olduğu binlerce insanı, zalimden hesap sormak adına zalimce öldürmek için... Tüh."

Evet, bizler o günlerde haletiruhiyemizin muhasebesini yapıyoruz. Ne var ki dün Akşam'a konuşan Prof Dr. Henri Barkey'in de kaygıyla dile getirdiği gibi, İstanbul varoşlarında yaşayan yoksul ve tukaka etnik-dinî kimliklerden gençler adeta patlamaya hazır birer mermi.

Rüzgâr eken fırtına biçiyor işte.

Ne var ki şu an kıvrımlarında ülke sürüklendiğimiz şiddet sarmalında, Türkiye solunun onlarca yıllık birikiminde önemli bir yekûn oluşturan şiddet fetişizminin epeyce bir tuzu biberi var.

Öncelikle oturup bunu kabul edeceğiz. Bonhoeffer'in dediği gibi, yanlış trene bindik, koridorda ters tarafa yürümenin faydası yok.

Dışarı, tüm sorumluluğu ceberut devlete ve onun komplolarına yükleyip tatmin olduğumuz kompartımanlarımız kadar sıcak ve konforlu olmayabilir ama konduktörlerin tepkisine aldırmadan, sorumluluğu göze alıp imdat frenine basmamız lazım.

İner inmez de mesela, birlikte seyahat ettiğimiz gençlerin gözlerinin içine bakarak, çocuktan katil yaratan bu sisteme, çocuklardan yarattığımız intihar bombacılarıyla karşı koyamayacağımızı itiraf etmeliyiz.

"Haklı gerekçeler" falan diye başlamayanlara da, "Solun işi ne zamandır ölmeleri, öldürmeleri haklı ve meşru diye tasnif etmek oldu. Cinayet cinayettir" demeliyiz cesurca.

Bu devlete de silahlı örgütler de rahat rahat bir otuz yıl daha savaştırır katillerini, arada ezilen çimenleri umursamadan.

Ama aramızda otuz yıl sonra da hâlâ, savaşın bitmesine dair umutların yeşerdiği, en azından buna uygun koşulların oluşmaya başladığı bir dönemde, cemaatine adam devşirmek maksadıyla, hastalıklı "pass" teorilerinde, "suni dengeyi" ezenlerin gözüne sokmak için daha derinleştirmeye çalışmakta, silahta, kanda ısrar eden savaşın generallerine Mandela ismini yakıştıranların çıkacağını sananlar varsa çok yanılıyorlar.

Mezarlarına tükürmezlerse çocuklarımız, dua etsinler; ağız dolusu, tüh diye...

Radikallerin işi artık daha zor

Bu satırları yazdığım saatte PKK, 2011 genel seçimlerine kadar eylemsizliği sürdüreceğini açıkladı. Son derce olumlu bir karar. PKK bu tavrında ısrarcı olduğu sürece, içersindeki bazı grupların kontrolsüzlüğünden yararlanan radikaller, provokatif eylemelere icazet vermekte zorlanacaktır. Ayrıca bu karar, hükümetin demokratikleşme için atacağı adımlarda da elini rahatlatacaktır. Tıpkı PKK

içerisindeki savaşı komutanlar gibi, saldırıları bahane edip hükümeti setleşmeye zorlayan ulusalcı-militarist muhalefetin argümanları da zayıflayacaktır. Hayırlı olsun. Sıra hükümette.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni bir film mi, yine bir film mi

Melih Altınok 05.11.2010

Kemal Kılıçdaroğlu'nun Önder Sav ve ekibini tasfiye eden darbesini, maziyi hayırla yâd edip "Cinema Paradiso" tadında bulanlar var.

Kılıçdaroğlu'nun henüz netleşmediğini, ancak "içgüdüsel olarak" doğruya meyledeceğini savunanların karakteristiğini en iyi yansıttığını düşündüğüm *Milliyet* yazarı Aslı Aydıntaşbaş umutlu olanlarımızdan örneğin.

Perşembe günü yazısına "Dün bir umut doğdu CHP'ye" diye başlayan Aydıntaşbaş, "Türkiye'nin geleceğiyle ilgili iki zıt vizyon arasında kıyasıya bir mücadele bu" diyor. "Aksi CHP'liler yerine, genç, yeni yüzler" göreceğinden ötürü memnuniyetini dile getiriyor.

Evet, umuda sözümüz olmaz. Hele "Daha daha" diyerek CHP'yi evrensel sola ve demokrasiye doğru evriltmesi için genel başkana cesaret vermeye hiç itirazımız olmaz.

Ama demir hakikaten tavında dövülüyor. Eğer Sayın Kılıçdaroğlu, kimilerinin zihninde, 70'lerde Bülent Ecevit'in CHP'nin devlet kuran parti sıfatından fiili kopuşunu anımsatan bir devrime soyunacak cesareti bulduğu izlenimi uyandırmışsa, niçin kalender meşrep davranacağız ki?

Ama alıştık, sözkonusu yerli malı prodüksiyonlar olunca, ecnebilerin politik sinemasını okumak için kullandığımız evrensel kriterlerin yerine, daha büyük gözlü eleği ikame etmeye.

Kendisinden devrim beklemediğiniz sağ muhafazakâr bir partinin, üzerinde konsensüs sağlanan demokrasi adına çıkışları karşısında "Yetmez ama evet" demek makul hatta çoğu zaman da elzem bir tavidir. Ama sözkonusu, sol bir partinin doğal tabanını oluşturan ancak ehvenişer demek zorunda kalan naçar ezilenlerin "tepkilerini" makul muhalefetin sınırları içerisinde absorbe eden, adeta darbe rejiminin ideolojik bir aygıtı gibi çalışan, özetle solun önünü tıkayan bir partiye kuşkusuz ki daha agresif davranmak gerekir.

Buna karşın, Kemal Kılıçdaroğlu'nun kameraların karşısına geçip elleri titreyerek yaptığı konuşmanın girizgâhında heyecanlandığımı itiraf etmeliyim. "Hadi" dedim "hadi kop da gel!"

"Bize statükocu yakıştırmaları yapıyorlar. Partideki korku imparatorluğunu yıktık, bundan sonra Türkiye'deki korku imparatorluğunu da yıkacağız. Adımız belli: Halkın partisiyiz. Halkıma güveniyorum!"

Obara...

Ama auter yönetmenimizin, genel af ve Dersim çıkışlarında olduğu gibi, aksiyon eğrisini zirveye çıkarmadan düşürme gibi bir tarzı olduğunu unutuverdiğimi anladım kısa bir süre sonra:

"Yetki verin, izin verin, CHP'yi Mustafa Kemal'in özgür CHP'si haline getirelim."

Hayda...

Kılıçdaroğlu yeni CHP'sinin yeni MYK'sını açıkladığındaysa, Antonioni'den, Godard'dan sekans apararak çekilen çakma bir "yeni dalga" filmini izlediğime şüphem kalmamıştı ne yazık ki.

Kısa bir süre önce, askerlerin siyasilere verdiği muhtelif notalardan biri hakkında yorumunu sorduğum Mesut Değer, seçim ve hukuk işlerinden sorumlu genel başkan yardımcısı olmuştu.

Oley...

AKP'nin yoksullara yaptığı sosyal yardım politikalarını eleştiren, 'özgürlükçü' türban kreasyonlarıyla Doğramacı ve Evren gibi stilistlerin pabucunu dama atan 'solcu' Prof. Sencer Ayata AR-GE BYK Platformundan sorumlu...

Var ol...

Tamam, daha fazla uzatmayacağım. Ve, the end:

"Genel Başkan Yardımcısı ve Parti Sözcüsü Prof. Dr. Süheyl Batum!"

Enternasyonal marşı eşliğinde alkışlar, nümayiş...

Ağayla marabanın "biz bu haltı niye yedik" fıkrası gelmiyor mu sizin de aklınıza?

Gelmiyor mu? Sinemadan anlamadığınız kadar ısrarcısınız da demek kolaycılık olur, kıyamam da zaten. O halde devamı çekilen 'Viva Gandi'nin dün Ankara'daki platosunda kurulan setine götürüyim sizi. Yönetmen koltuğunda yine Kılıçdaroğlu, giriş de yine serinin ruhuna uygun.

"CHP devrimcilerin partisidir!"

Oh ne âlâ ne âlâ...

"Ama bir şeyden emin olmanızı istiyoruz. Biz yeni CHP gibi derken, geçmişini unuttuk gibi bir anlayışı reddediyoruz. Yeni CHP'den kastımız, CHP'nin yeni yönetimidir."

Mısırlar elimizde patladı yine, frigolarımız da eridi.

Biliyorum, kızan dostlarımız var aramızda, "Ne kadar acımasızsın, bir şans bir şans" diye söyleniyorlar.

Peki, iktidar mücadelelerinin manifestosunu yazan The Godfather dışında üçlemelerden pek hazzetmeyen solfiller olsak da, istidadına güvendiğimiz yönetmenimiz Kılıçdaroğlu'yu izlemeyi sürdüreceğiz.

Bakalım son filminde, 80 yıllık CHP anlatı geleneğinin dışına çıkıp, öykündüğünü söylediği Ecevit'in ortanın solu çıkışına en azından yakınlaşan politik bir program ortaya koyabilecek mi? Kurguda, kemikleşmiş ulusalcı tabanını huzursuz etmeyi göze alıp, partinin Kemalizm ekseninden azıcık da olsa uzaklaşmayı göze alabilecek mi?

Boş verin yanınızdaki yeninizdekilerin "makul ol" çağrılarına Sayın Kılıçdaroğlu. Koltukta kim oturuyorsa yönetmen odur. "Kurmaca bir film, gerçeğin hizmetinde saniyede yirmi dört kare yalandır" sözünü aklınızdan çıkartmadan "gerçekçi" olun yeter.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karşı pencereden çöp evin solcuları

Melih Altınok 09.11.2010

Camı açıp güneşli sabahı esneyerek selamlarken, evi odamın penceresinin karşısına düşen ihtiyar komşumu yine balkonda buldum. İşile meşguldü, fark etmedi beni. Yaz kış demeden her sabah olduğu gibi yine epeyce kalabalık olan balkonunu düzenliyordu.

Derken balkonun korkuluklarına tutunup aşağıya doğru bağıra çağıra konuşmaya başladı komşum. Sokaktaki çöp konteynirinin yanı başına moloz yığan inşaat işçilerine sesleniyordu:

"Hepsine on lira veririm, çıkarın yukarı!"

Yaşlı kadını tanımayan işçiler şaşkındı:

"Yenge çöp bunlar, çöp..."

Çöp...

Kadın bu kelimeyi duyunca, "tarafı" komşularının zaman zaman kendisini suçladığı hastalıklı "fantezisinin" üçüncü şahıslarca da tasdik edilmesinin telaşıyla çevresine bakındı. Duyan var mıydı acaba?

Lanet olsun, kaçamadım. Komşum işçilerle diyaloguna şahit olduğumu fark edince panikle içeri girdi. Tahminim o ki küfür ediyordu, perdenin arkasından.

Utandım.

Gazeteye geldiğimde hâlâ, çöp evde yaşayan teyze vardı aklımda ama el mecbur daldım gündemin içine. Tam göz misafirliğimin ayıbını unutmaya başlamıştım ki, okuduğum gazetelerden, internet sitelerinden, gelen maillerden, sosyal paylaşım sitelerinden obsesif kompulsif bozukluğun ülkemde ne denli yaygın olduğunu fark ettim.

Memleketi "temizlemek" ideali için yan yana geldikleri mesajını, kimi zaman ellerine süpürge alıp sokağa çıkacak kadar abartan kesimlerin, müesses nizamın bugüne değin biriktirdiği ne kadar çöp varsa sahiplenmekteki cansiperane çabaları tehlikeli bir kolektif delilik halinin gün gibi kanıtı olarak üşüştü kafama.

Kim derdi ki, Kürt realitesini kabul etmek gibi naif çıkışlar yapan cumhurbaşkanlarının suikastlara kurban gittiği bu ülkede, bir cumhurbaşkanı çıkıp ovaya inip siyaset yapmak için irade koyan PKK'lileri kastederek "Dağdakilere de bir şans verilmeli" diyecek.

Irak, TC Dışişleri Bakanı "gelmeden" demokratik ve geniş katılımlı bir hükümet kurmakta zorlanacak; Türkiye, koca koca BM Güvenlik Konseyi daimi üyelerinin bile yapamadığı işe soyunup, tüm dünyanın başını ağrıtan İran sorununda düğümü çözen ülke olacak.

Otuz yıldır iliğimizi kemiğimizi kurutan savaş karşısında "Ne mozaïği lan mermer" noktasından bir adım bile atamayan, diyalogu küfür sayan devlet, Neşe Düzel'in dün *Tarafa*taki "balıkçı" röportajından okuyoruz ki, siyasal iktidarın inisiyatif almasıyla "Kiminle savaşıyorsam onunla barışırım elbette" diye ciddi ciddi söylenmeye başlayacak, cesur arayışlara girişecek...

Ne acıdır, diyalog, toplumsal uzlaş, bölgesel ve küresel barış vs, bu kavramların tekeli elinde bulunduranları aslında ne de çok rahatsız ediyormuş meğer.

Bugün Avrupa Birliği İlerleme Raporu'nda bile yer bulan benzeri hamlelerle, darbe sisteminin pisliklerinin farâşa süpürülmesi, bir zamanlar bu uğurda onca bedel ödeyenlerin talepleriyle ne kadar da çok örtüşüyormuş da onlar farkında değillermiş.

Tamam, siyaset yapıyorlar, benim gibi çoğu zaman öldürdükleri yiğidin hakkını arada bir bile olsa vermeyi "sakıncalı" buluyor olabilirler.

Ama bari bıraksalar da evin büyük çöplerini birileri atsa kapının önüne, kabaşını alsa hiç olmazsa.

Ürkekçe "Ev temizleniyor, destekçilerimi çok da küstürmeden ucundan da olsa ilişeyim" diyen alt komşuları Kılıçdaroğlu'yu, çöpün başındaki işçilerden medet uman komşum gibi, eve daha fazla pislik taşımaya azmettirmeseler.

Onlar da rötuşları yaparlar işte. Elâlem temizliğe ellerinden geldiğince katıldıklarını görür. Ülke temizlenirken onlar da arınmış olur. Haklarındaki Oblomov yakıştırmaları da silinir biraz biraz.

Yoksa bütün apartman ahalisi, çöp evi temizleyip binayı biraz da olsa temizleyen "ekipleri" alkışlarken, onlar çöpün yanı başında gözyaşlarını gizlemeye çalışacaklar; hakkı yenmiş mazlum pozlarından başka bir şey de düşmeyecek paylarına yine.

Ne güzel söylemiş eskiler: Harmanda izi olmayanın hasatta yüzü olmazmış.

Biliyorum kızacaklar, "çöp evi terk ettin döneğ" diyecekler. Hastalığının farkına varmanın dahası bunu adaplıca bile olsa ifşa etmenin ihanet olduğunu söyleyecekler.

Olsun...

Tıpkı takıntı hastalığından mustarip komşumun kendisine itiraf etmese de her işittiğinde derin bir huzursuzluk duyması ve bu durumu yüzüne vuranlara karşı kinle dolması gibi, bir kısım solcunun da muhtelif aralıklarla işitmesi gerekiyor durumlarının tanısını.

İşitecekler de.

Kokuyorsunuz... Üstelik çoluk çocuk var yanınızda. Bari onların sağlığını tehlikeye atmayın.

Haydi, şimdi, giyin bayramlıklarınızı çıkın sokağa.

Unutmayın, kendi ailesinde, cemaatinde, evinde "temizlik" önce vicdandan gelir.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu iş zor yonca, AB olmayınca

Melih Altınok 12.11.2010

Türkiye'nin Berlin Duvarı'na ciddi balyoz darbeleri iniyor; mutlaka yıkılacak.

Bu yıkım faaliyetinde, dünyanın her yerinde olduğu gibi öncü rol üstlenmesi gereken solun Türkiye'deki hali ise ne yazık ki pek iç açıcı değil.

Askerî vesayet sistemini çatırdatan yaygın toplumsal muhalefeti, "işbirlikçi siyasal iktidar vasıtasıyla dış odakların sevk ve idare ettiği" şeklindeki komplo teorileri, tıpkı milliyetçiler arasında olduğu gibi, sol kamuoyunda da yaygın bir biçimde kabul görüyor.

Kemalist-ulusalcı sol bir yana, Türkiye devrimci solu da amentü haline getirdiği klasik emperyalizm teorileri eşliğinde bu akıl tutulmasına ortak oluyor ve "onlar ortak biz pazar" martavalını coverlamaktan başka bir şey yapmıyor.

Bu histeriden bir nebze de olsa yakasını sıyırmayı başarabilmiş BDP, EDP, HAK-PAR, DSİP gibi partilerse, bu Nuh-u Nebi'den kalma paranoya politikalarına prim vermeseler de, Türkiye'deki dönüşüm sürecinin sigortası olduğunu düşündüğüm AB konusunda "naif" bir tutum içersindeler.

Aslında evrensel anlamda Türkiye'deki gerçek solu temsil eden bu yapıların ve adını saymadığım diğer oluşumların söylemleri ve perspektifleriyle büyük oranda örtüşen, tarihin en büyük demokratik sivil toplum projesi olan AB konusundaki ürkek (Bkz. Havet alternatifleri) tutumları anlamlandırmakta zorlanmıyorum.

Zira entelijansiyamız arasında, AB eşittir neo-liberalizm önermesi halen bir aksiyom muamelesi görüyor.

AB falan demek pek de öyle janjanlı devrimci bir tavır gibi algılanmıyor. İş ne idüğü belirsiz bir devrim tahayyülüne havale etmek, ne yazık ki sadece "ergenler" arasında değil, koca koca siyasi ağabeyler arasında yegâne politik perspektif olarak varlığını sürdürüyor.

Oysa demokratikleşme, azınlıklar ve Kürt sorunu gibi netameli konularda sol perdeden cesur çıkışlarıyla tanıdığımız sosyalistler, yeşiller ve sosyal demokratlar da AB Parlamentosu'nda büyük oranda temsil ediliyorlar. Dolayısıyla Birliğin genel politikalarında solun bakış açısı çok büyük orada belirleyici oluyor.

Yazımı yazarken kendisine danıştığım Türkiye'nin en birikimli AB uzmanlarından Cengiz Aktar da bu durumu şu sözlerle özetliyor:

"Kuşkusuz. Çoğunlukta olan Hıristiyan Demokratlar da yekpare bir yapıda değil, aralarında pek çok demokrat-özgürlükçü üye var. Kaldı ki Yeşiller ve Sosyalistler parlamento içerisinde önergeleriyle, projeleriyle çok aktifler. Kızıl Dany lakaplı Daniel Cohn-Bendit mesela, suya götürür susuz getirir muhafazakârları. Sol bir perspektifin parlamentoda etkin olduğunu söylemek pekâlâ mümkün."

Geçtiğimiz günlerde açıklanan, "genç" bir sol parti için pekâlâ dört dörtlük bir program niteliğindeki AB 2010 İlerleme Raporu'nun satır başlarını okumak bile, sözlerimizi doğrulamaya yetecek kadar aydınlatıcı.

Ne diyor raporda kabaca.

Neredeyse tamamını *Taraf*'ın kamuoyuna duyurduğu "Kafes", "Balyoz" ve "İrticayla Mücadele Eylem Planı" gibi yargıya intikal eden ve genel olarak Ergenekon olarak anılan tahkikatların, Türkiye'de demokratik kurumların uygun işleyişine ve hukukun üstünlüğüne güveni arttırmak için fırsat oluşturduğu vurgulanıyor.

TSK İç Hizmet Kanunu'nu kaldırın deniyor. Anayasa Mahkemesi'ne askerlerin hâlâ üye göndermesi eleştiriliyor.

Askerler ve darbeciler hakkında iddianame hazırladığı için görevden alınan hukukçular hatırlatılıyor hükümete, cesur olun deniyor.

Askerî vesayetin sonlanması için mücadeleyi solun alâmetifarikalarının başında saymıyor muyuz?

Başka;

Anayasa referandumunda değişikliklerin onaylanmasını, "doğru yönde atılmış bir adım" olarak nitelendiriyor rapor. Ama yetmez diyor; geniş katılımı bir anayasa hazırlayın.

Yeni, sivil, demokratik ve geniş katılımı bir anayasa istemiyor muyuz bizler de?

Düşünce ve ifade özgürlüğü önündeki engellerin, tutukluluk halinin cezaya dönüştürülmesi uygulamasının... kaldırılmasını istiyor.

Basındaki antisemitist ifadelere tanınan hoşgörüyü, Kürt, Alevi ve Roman açılımları konusunda hükümetin mehter takımı reflekslerini, internet sansürünü, gazeteciler hakkındaki davaları vs. vs. kıyasıya eleştiriyor.

Hangimiz eleştirmiyoruz.

O halde ne yapmalı?

Türkiye solunun diğerlerinden enikonu ayrılan özgürlükçü-demokrat cephesi çıkıp, AB'nin Türkiye hakkında hazırladığı bu son ilerleme raporunu cesurca sahiplenmeli. Statükocu sola karşı fikri mücadelesinde bir dayanak olarak kullanmanın yanı sıra, hükümete daha fazla özgürlük zemininde yürüttüğü muhalefette de etkin olarak devreye sokmalı.

Hülasa sol artık enternasyonalist bir perspektifle, Türk devleti ve hükümeti nezdinde meşruluğu olan AB'nin taleplerinin avantajlarından yararlanma becerisini göstermeli.

"Biz bize yeteriz, ele ne gerek" demeyin dostlarım. Olmuyor işte. Hem yetiyorduk da evet demedik mi?

Komşusuz olmuyor işte.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlahi Cumhuriyet

Melih Altınok 16.11.2010

Bugün Paris'te fiili sürgünde yaşamını yitiren Ahmet Kaya'nın ölüm yıldönümü.

Bir ödöl töreninde "Kürtçe şarkı söyleyeceğim, klip de çekeceğim" diyen Kaya, hormonlu birkaç çapulcunun, Onuncu Yıl Marşı'nı okuyarak startını verdikleri linç kampanyası sonucunda ülkeyi terk etmek zorunda kalmış ve adeta kahrından ölmüştü.

Güne her biri birbirinden güzel Ahmet Kaya şarkılarıyla başladım ben de.

"Siz benim neler çektiğimi ner'den bileceksiniz..."

Bir yandan da, Ahmet Hakan'ın *CNN Türk*'teki 10 Kasım özel programında "Atatürk öldü" deme gafleti gösterdiğimden beri her sabah yaptığım üzere, adeta sağanak gibi yağın hakaret ve tehdit mesajlarının çıktıklarını aldım; savcılığa suç duyurusunda bulunmak için hazırladığım kalınca dosyaya özenle yerleştirdim.

"Titrek bir mum alevinin havaya bıraktığı bir iz ve göz gözü görmez bir karanlık değildik biz" diye mırıldanırken, kendisini "minnetle" anmayanların" hâlâ hâlâ hedef gösterildiği cellâdımız Cumhuriyet'i

düşündüm.

Bu ceberut sistem seksen yıllık ömrü boyunca, mitolojide ölüleri Styx Irmağı'ndan ölüm yakasına geçiren kayıkçı Charon'a taş çıkartırcasına, ne çok mazlumu yalanla, dolanla, iftirayla öte tarafa göndermişti.

Kaya'nın şarkıları eşliğinde, Dante gibi yürüdüm, her adımda halkının hayaletleriyle karşılaştığım bu "vatandaş" cumhuriyetinin dehlizlerinde.

"Emperyalizme karşı dövüşüyorsunuz" deyip, dostunun kavgasına omuz veren, Kurtuluş Savaşı'na katılan, sonra da bizzat çığlığına ses verdiği kardeşi tarafından kallesçe Karadeniz'de boğdurtan Mustafa Suphi'ye rastladım. Yoldaşları vardı yanında da. Suphi dertliydi; belli ki o öldükten sonra, Cumhuriyet'in kabadayılarına "hediye" eden sevgili karısının dramını fısıldamıştı birileri kulağına. Birden başını dikti. Yıllar yıllar sonra partisinin adını alan bir acayip komünistlere "Ne çabuk unuttunuz bunları" diye sordu.

"Suphi, Suphi bir acayip adam..."

Bir adım daha atınca İskilipli Atif Hoca'yı gördüm. "Yalan söylüyorsunuz" diye söyleniyordu, hakkında üç yıl hapis istendiği halde, yargılamaya bile gerek görmeden kendisini astıran İstiklal Mahkemesi Reisi Kel Ali'ye. Derken, ölümünden seksen küsur yıl sonra Q harfini kullandı diye 7,5 yıl hapsi istenen hemşehrisi İsmail Beşikçi'yi sordu. Kaybedilen mezarını ziyaret eder diye umuyordu belki, İskilipli Beşikçi Hoca.

"Bir anka kuşu gibi anne, anka kuşu gibi, kendimi külümden yarattım..."

Sonra sakallı Seyit Amca'ya rastladım. "Evladı-ı Kerbalayık, bigünahık" diye fısıldıyordu. O da gözlerinin önünde asılan oğlunun acısını kalbine gömüp, yöresinde "mıstakor" denen pır pır uçaklarının, ebabil kuşları gibi tepelerine ölüm yağdırdığı Dersimli hemşehrilerin derdine düşmüştü. "Evladım Kemal" dedi Seyit Rıza birden, herhalde şimdi Paris'te Kaya'nın mezarı başında olan Kılıçdaroğlu'ya sesleniyordu "Cesur ol, yalanları bana dert olsa da önlerinde diz çökmediğim zalimlere ortak olma!"

"Artık susma, yorgun demokrat..."

Derken şarkıları hızlandı iki gözümüz Ahmet Kaya'nın; hayaletlerin geçişi de...

Varlık Vergisi denen rezil bir bahaneyle Aşkale'ye sürgün edilen, taş ocaklarında, yol inşaatlarında kölelik yaptırılan, soğuktan ölen, kalbi bu aşağılamaya yetmeyen o onurlu Yorgo Amcalar, Eleni Teyzeler koşuşturuyordu.

Başını iki elinin arasına alıp Pera'daki evinin kapısında oturmuş bir amca, masaların, plakların, duvar saatlerinin üzerinde tepinen Anadolu'dan kamyonlarla getirilmiş yağmacılara ağlıyordu.

Adnan Menderes'i gördüm, kendisine tokat atan askerin yanında, başına öne eğik. Mahkemede sevgilisinin iç çamaşırını sallayan o engizisyon savcısı da vardı.

Deniz'i, Hüseyin'i, Yusuf'u itekliyordu bir bakan.

Mahir Çayan ve arkadaşları, kendilerini katleden özel birliğin askerleriyle konuşuyorlardı.

İbrahim Kaypakkaya, işkencede lime lime edilmiş bedeninin yaralarını dağlıyordu; yüzünde de yine o meşhur gülümseyişi.

Maraş'ta kundaktaki yavrusu süngüye geçirilen bir Alevi anne ağıt yakıyordu.

Terzi Fikri, kendisini belediye başkanlığına seçen Fatsalılara ava çıkmış katillerini gösteriyordu: "Fatsa'yı bırak katil Sülü'ye bak!"

Yaşı büyütölüp idam edilen Erdal Eren o meşhur fotoğraf karesinden çıkmış, Kenan Evren'in suratına tükürüyordu.

Kemal Pir geçti önümden, Diyarbakır tabutluğunda bedeni alev almış yoldaşlarına doğru koşuyordu.

Nâzım Hikmet, Sabahattin Ali, Yılmaz Güney, Ruhi Su, Musa Anter, Metin Göktepe, Uğur Kaymaz, Ceylan Önkol, Büşra Sarıkaya, Hrant Dink, Güler Zere, on yedi bin faili meçhul...

Geçtiler de geçtiler, kimler yoktu ki araların da.

Biliyorum bugün bayram, kutlu da olsun ama Cumhuriyetimizin hayaletleri çıktılar mezarlarından bir kere, şu türküyü söylüyorlar sabah sabah bize; ne yapalım:

"Mezarlardan çıktılar, bayram benim neyime..."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

MC sol bloku

Melih Altınok 19.11.2010

Geçtiğimiz günlerde konuştuğum Sevgili hocamız Baskın Oran, CHP'de sola doğru bir dönüşümün ne derece de mümkün olduğunu ne de güzel özetledi:

"CHP değişmez, değişirse CHP olmaz!"

Budur.

Biliyorum, "Bir şans da verilemez mi" diye soranlar var aramızda. Sanki CHP'nin sola, hadi ondan da geçtim evrensel anlamda sosyal demokrat bir partiye evrilmesinin önündeki en büyük engel kredi konusundaki hasisliğimizmiş, Cumhuriyet'in partisinin elini tutan varmış gibi.

Şimdi de Baykal'ı, Sav'ı tasfiye edip yerine, canımız, çocuğumuz Ceylan Önkol'dan gazetedeki köşesinde "leş" diye bahsedebilen bir acayip akademisyeni ve KCK davasına Kürtleri "azınlık" bile saymayan Süheyl Batum'u ikame eden "yeni" CHP ile EDP, HAK-PAR, DSİP gibi bu ülkenin gerçek sol partilerini "tecrit" etmek için bir cephe oluşturmaya çalıştıklarını öğrendiğimiz kesimlerin ittifakına destek vermemizi istiyorlar.

Ne adına?

AKP'nin fütursuzluklarını bir nebze de olsa engelleyecek muhalefet ihtiyacını kapatması umuduyla...

Kuşkusuz böyle bir ihtiyaç elzemdir. Ama bugün ülkenin ihtiyaç duyduğu muhalefet sol bir muhalefettir. AKP'nin Kürt açılımı, AB üyeliği, Kıbrıs ve azınlık haklarının genişletilmesi yolundaki ileri adımlarında yetmez ama evet diyecek özgürlükçü sol bir muhalefet...

“Türkiye Bosna olmasın”, “Türban Çankaya’ya çıkmasın”, “AB üyeliği girişimleri askıya alınsın”, “Kapansın el kapıları, hatta çelik kapı yapılsın” türünden sloganlarla yan yana gelen partilerin, altı oku bu ceberut devlet aygıtının hâlâ temellerini oluşturduğu CHP ile kuracakları ittifak olsa olsa Milliyetçi cephe sol blokudur.

Ve bu blokun siyasal iktidara karşı değil, bizzat ülkenin son dönemde içinde bulunduğu dönüşüm süreci karşında konumlanmak üzere yola çıktığı aşikârdır.

Bu noktada, BDP’nin niçin böyle bir öneriyle ortaya çıktığı sorusu beliriyor elbette önümüzde.

Sanırım yanıt da Abdullah Öcalan’ın son dönemdeki görüşme notlarında gizli. Daha önce çeşitli vesilelerle, “AKP askerle aramızı açıyor” diyen Öcalan, son olarak da silahlı mücadelenin miadını doldurduğunu dile getiren Osman Baydemir gibi isimleri paylayarak “Devlet, Kürt sorununun çözümü noktasında AKP’den daha ileri bir konumdadır” dedi.

Yakın tarihte, PKK’nin bölgede laikliğin teminatı olduğu türünden CHP’vari söylemlerine aşına olduğumuz BDP’liler de, İmralı’nın ilerleyen günlerdeki muhtemel stratejisini açık eden bu pası alır almaz, ofsayda düşmek pahasına gol atma hevesine düştüler.

Ama çok açık söylüyorum, bölgedeki ve nihayetinde ülkedeki AKP etkisini kırmak için, demokrasi mücadelesini tali ilan edip, “Tek rakibim Türk Hava Yolları” diyen BDP’liler yine şahsi oynadılar.

Yenilen ama yıkılmayan Ergenekon’un, “10. Yıl Marşı’nı bırakalım 100. yıl marşına bakalım” diyen kimi aklıevvel neo Kemalistlerin teorisyenliğini üstlendiği cilalı Kemalizm devrine, çekirge rolünde ortak olamaya soyundular.

“Cilala parlat, cilala parlat çekirge!”

Ama ne yazık ki büyük kısmının sözcüsü oldukları Kürt halkı, Kürt demekten bile imtina eden, naif üst kimlik tanımına bile deliren bu partiyi ve onun yeni ırkçı söylemlerini çoktan farelerin kemirici eleştirisine terk etti.

İnanmıyorsanız, Diyarbakır’da herhangi bir kahveye girin ve ahaliden, her biri, benim diyen siyaset bilimciye sosyolojinin önemini dakkasına hatırlatacak CHP analizlerini bir dinleyin hele. Yetmezse de, sırtını 21. yüzyıla yüzünü ise 1900’lere çeviren kimi eski yoldaşlarına “Allah selamet versin” deyip ‘geleceğe dönüş’te rol alan Türkiye’nin özgürlükçü solcularına kulak verin.

Konu, Demirtaş’ın Kılıçdaroğlu’ya yaptığı bu “arkadaşlık” teklifinin hemen ardından katıldığım *TV8*’deki *Haberaktif*’te de gündeme geldi.

Programda sözkonusu ittifakta adı geçen partilerden temsilciler vardı. Konuklar, böylesine bir yan yana gelişin amacını “AKP devletin ta kendisi olmaya başladı ve Kartaca mutlaka yıkılmalı” mantığıyla teorize edip bu pragmatist ittifakın mümkün olacağını dile getirdiler.

Doğrudur. Orada da söyledim. Hedef bunca yıldır elitlerin devlet aygıtıyla (askerî güç) esir aldığı, yeni yeni muktedirleşen halkın ve onun temsilcilerinin yeniden zapturapt altına alınmasıysa, söylemleri ve edimleriyle bu sisteme lojistik destek verdiklerini fark edemeyen kimi sol çevreler, 80 yıldır bu rejimin ideolojik aygıtı olan CHP ile pekâlâ safları sıklaştırabilirler. Medyası falan da gazını esirgemez elbette.

Ama pişirilmeye çalışılan bu popülist Et Balık Kurumu milli sol ittifakı, ülkede ne kazan kazan mantığına işlerlik kazandırıp bir demokrasi bayrak yarışını başlatabilir, ne de Kürt ve Türk halklarını bugün gelinen noktadan bir adım daha ileriye taşıyabilir.

Zira hamur da belli kekin kalıbı da işte.

Kürtlerin o güzel bir deyiş i var. Kaz yumurtasından tavuk çıkmaz diyorlar ya. İşte o hesap.

Pollyannacılık oynamakta ısrar eden anaç yoldaşlara Allah zihin açıklığı versin.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahi ya Kılıçdaroğlu'nun ehliyeti var mı

Melih Altınok 23.11.2010

Yolun sonu görünmüyorsa, ya uçurumun eşiğindesinizdir ya da dönemece gelmişsinizdir. Zamanında fark etmişseniz ve mesafe de varsa, aracın direksiyonunu kırmamız gerekir. Yoksa....

Şoförün aracı feda etmeyi göze alıp kurtarabildikleriyle birlikte dışarıya atlayacak cesareti varsa ne âlâ.

CHP otobüsünün bir seçim öncesi daha siyaset trafiğindeki konumu işte tam burasıdır.

Siyaset biliminin genel argümanlarına ve yakın Türkiye tarihine hâkim olanlar için projeksiyon, Çetin Altan'ın bir yazısında dediği gibi, "tekerrür eden tarih değil insanların aptallığıdır" tesbitiyle özetlenecek kadar net.

Amentü halinde güzergâhından milim sapmadan seçimin ardından şarampole yuvarlanacak ve pelteye çıkacak olan CHP'miz, üstünkörü bir kaporta boya tamiratının ardından yeni bir uçurumun eşiğine varacağı güne dek yine devam edecek yolculuğuna. Tıpkı bir David Lynch filmindeki gibi, kayıp otobanda gidecek de gidecek. Ne yazık ki ne şoföre ne de muavinlerine, iktidar durağına varıp şöyle ağız dolusu bir "geçmiş olsun" demek nasip olacak.

Çünkü yeni muavinler de yine müşteri ilişkilerinden bihaberler arasından; yedek şoförlerse kaptana copilotluk yapıp seyahatin güvenliğine katkı sağlamak şöyle dursun, hâlâ otobüsün kaçınılmaz uçuşunda artistik puanları arttırmının hevesindeler.

Otobüsün, İzmir'den, Kadıköy'den, Çankaya'dan binen kalburüstü yolcularınıysa sormayın gitsin; cam kenarını kapmanın hırsıyla gözleri kör.

O "yolları" bildiği için otobüsü bunca yıl gözü kapalı süren şoförünün mola yerinin tuvaletinde basılmasının ardından hazin sona giden otobüsün direksiyonuna oturtulan yeni şoför de aracın boş koltuklarını doldurma derdinde. "Sezgin Tanrıkulu diye bir muavin varmış" diye söyleniyor, "Diyarbakır'da da çevresi genişmiş, çok yolcu getirir bize."

Hoş, otobüsün Diyarbakır acentesi "istemüzük" diye kazan kaldırdı zaten ama şoförümüz, sevilen bir muavinle çalışsa da hiçbir yolcunun son durağı kaza olan bir otobüse binmek istemeyeceğini, o "huysuz" yolculara yoldaşlık etmeyeceğini aklına bile getirmiyor.

Nereye gitsem, kiminle konuşsam bu mevzu gündeme geliyor.

Ne yapsın biçareler AKP'nin bir dönem daha iktidara gelmesi halinde (ki bu rekor olur) mesela, kamu da "kendilerinden" olmayanlara yaşam hakkı tanımayan bir perspektifle yürüttükleri kadrolaşmaya, açılımlar konusundaki ağırkanlılıklarına, AB ile ilişkilerin gönülsüzleşmesine ve partinin kimi kurmaylarının MHP'yi mumla aratan çıkışlarına, burunlarından kıl aldırılmaz tutumlarına kimin karşı duracağını düşünüyorlar.

Medet ya muhalefet diyorlar.

Bildiğiniz üzere ben bu tarz bir muhalefetin CHP'den geleceğine inanmıyorum. Zira ülkede gerçek bir sol muhalefeti arzulayan ve bu konuya kafa yoran bizlerin giriştiği arayış ve nihayetinde önerdiği formüller ne Kılıçdaroğlu'nun ne de ekibinin umurunda.

Kaldı ki sözkonusu tartışmalarda garip bir şekilde memleketin seçmen profilinin sosyolojisi ve satıcının iş bilmezliği gözardı ediliyor.

Moral bozmak pahasına da olsa bir an için gerçekçi olalım. Bu ülkede, MHP ve CHP gelenekleri arasında hareketlilik gösteren, siyaseten muhafazakâr olan ancak günlük yaşam patrikleri sözkonusu olduğunda elitist-modernist zihniyete sahip yüzde kırk civarında bir kesim var.

Ülkenin dünya konjonktürüne koşut gelişimiyle kısmi bir dönüşüm yaşayıp refleksleri zamanla "yumuşayacak" olsa da sözkonusu seçmen için bu örgütler bir ihtiyaç.

E, solda durmayan, devrimcilikleyse alakası bile olmayan, piyasanın kurucusu olduğu halde bir türlü sürümden kazanamayan bu seyahat acentesi, mecbur olduğu hazır müşteri potansiyelini gözden çıkartabilir mi?

Partini konuştuğum ne kadar yöneticisi varsa "zor" diyor. Kürtlerle kısmi bir seçim ittifakından ibaret pazarlama strateji karşısında bile kaygılılar. "Reel CHP" ile tanışmamızın an meselesi olduğuna dair ciddi duyumlar konuşuluyor Ankara kulislerinde.

Günlerdir bu konu üzerinde duruyor olmamıza bakıp, CHP'de bir değişim iradesinin baş gösterdiğini düşünmeyin. Bu hareketliliğin yegâne anlamı, muhalefet ihtiyacının bir kısım sol demokrat seçmenin beklentilerinde yoğunlaşmasıdır.

Hülasa, siyasi bir mücadele geleneğinden gelmeyen, iradesi dışında kaptan koltuğuna oturtulan, hatta ehliyetinin varlığından bile şüphe duyduğumuz bir şoförden uçurumun eşiğinde medet umulması güldürüyor beni.

Yirmi birinci yüzyılda yüzünü dünyaya dönmüş bir ülkenin yönetimine talip olduğunu dillendiren sol bir partinin yenilik olarak, tarihinde yalnızca 70'lerde kısa bir süre iktidara gelebilmiş önderinin argümanlarını dillendirmesi karşısında da Lenin'in şu sözleri aklıma geliyor, kimse kusura bakmasın. Kautsky'i Kılıçdaroğlu ile değiştirdim:

"Belli ki Kılıçdaroğlu, polisin kalabalık halinde halkın gülmesini yasakladığı bir ülkede siyaset yapıyor, yoksa alaya alınarak öldürülürdü."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim bu cinnet rejimin uğruna olmadı ki feda...

Melih Altınok 26.11.2010

 Kim bu cinnet rejimin uğruna olmadı ki feda... Devletin, 2000 yılındaki "Hayata Dönüş" operasyonuyla, sorumluluğu altındaki onlarca insanı katlettiği, sakat bıraktığı vahşetin fotoğraflarına bakıyorum. Adorno'nun "Auschwitz'den sonra şiir yazmak barbarlıktır" sözlerini nasıl bir ruh haliyle dillendirdiğini daha iyi anlıyor insan.

Bu konuya salı günü girmeyi düşünüyordum ama araya, son günlerde "10. Yıl Marşı'nı bırak 100. yıl marşına bak" herzeleriyle yeniden pişirilmeye çalışılan neo-kemalizmin son modernizasyon projesi girdi.

Aslı sözkonusu tartışmalar, ta kuruluşundan beri bize karşı örgütlenmiş devlet aygıtı karşısında acizimizin ağıtı olan bu yazıda okuyacağınız hikâyenin, spontane gelişen münferit bir vakanın ötesinde, sistemli bir katliam projesi olduğunun daha iyi anlaşılmasını da sağlıyor.

Çünkü net bir biçime görüyoruz ki, o frankenştayn yaşıyor, savaşıyor! Hâlâ toplumsal mühendislik projelerinin peşinde, siyaseti de yeni imajı doğrultusunda birtakım suni ittifaklarla falan dizayn etme hevesinde.

Evet, yakın tarihiniz tarifi imkânsız acılarla dolu olunca, normal şartlar altında 5-10 demokrasinin anca sindireceği bizdeki bu devlet eliyle ilenmiş katliamlar silsilesi, kolektif bilinçaltının çoraklaşmaya yüz tutmuş hafızasının kıvrımlarında önemsiz bir leke haline dönüşüyor.

Oysa ki çok değil, şunun şurasında henüz on yıl önce yaşanmış bir dram sözünü ettiğimiz. Ne var ki ülkenin büyük çoğunluğunu oluşturan 20 yaşındaki gençlerimizin, Cumhuriyet tarihinin gördüğü en büyük zulmün son sekiz yılda yaşandığına dair martavallar eşliğinde dünün gerçeklerinden uzaklaştırıldığı bir ortamda, AKP öncesine denk gelen bu baskı ve zulüm yılları, arkeologların Anadolu'da "kayıp çağ" dedikleri 400 yıl muamelesi görüyor.

Verilen mesaj ve arzulanan tepki hep aynı sloganda billurlaşıyor:

"Sivil dikta geliyor, tehlikenin farkında mısınız?"

O büyük zulmün sürdüğü günlerde bu duruma isyan eden vicdanımız Perihan Mağden gibi bir iki kalemi linç etmeye soyunan, "Sahte oruç kanlı iftar" manşetleri atan Doğan medya bugün kampuslardan öğrenci mağduriyetleri devşirmekle meşgul.

AKP fobisinin "yoldaşlığa" terfi ettirdiği kalem erbabına inat, edebilikten uzaklaşmak pahasına, hayaletleri değil gerçeği anlatmak boynumuzun borcudur.

O halde önce, bu katliamdan "ölmeden" kurtulan ve bugün 44 yaşında olan Hacer Arıkan'a kulak verelim:

"Aynı zamanda içeriye silahlarla ateş ediliyordu. O anda koğuşun camlarını kırarak içeriye atılan bombaların bazılarını dışarıya fırlattık. Bu defa camlardan ateş bombaları fırlatmaya başladılar, yataklar tutuştu. Ateşi söndürdük. Tam koğuştan çıkıp alt kattaki yemekhaneye yöneliyorduk ki, koğuş tavanında açılan deliklerden bir tanesinden hortum sarkıtıldı ve odaya bir sıvı yayıldı. O anda beynimden aşağı bir ısı hissettim, ancak alev almadığımı için yandığımı anlamadım."

Sizin de içiniz yanmıyor mu Hacer'in eriyen yüzüyle birlikte? Devam ediyor tanışımız:

"Kapiya giderken yumuşak bir şeye bastığımı hissettim. Daha sonra Gülser Tuzcu'nun cesedi olduğunu öğrendim. Şefinur ve Gülseren arkadaşlarımin halini gördüğümde şok geçirdim. Yüz derileri sarkmıştı; resmen damla damla eriyordu."

Bildiğiniz üzere üzerinden on yıl geçtikten sonra Hayata Dönüş Katliamı'nın duruşması salı günü başladı. Katliam emrini veren komutanlar ve siyasiler değil, yalnızca zavallı 39 piyon yargılanıyor.

Telefonla görüştüğüm, katliama maruz kalanların avukatlığı üstlenen Ömer Kavili "Bu, devletin sistemli bir imha operasyonuydu. Gölbaşı'dan özel bir birlik, Hava Kuvvetleri'ne ait uçaklarla operasyon noktalarına getirildi. Öldürülen tutuklu ve hükümlülerin bedenlerinden çıkan mermilerin hangi silahlara ait olduğu belli olmasın

diye, cesetlerdeki yara izleri kesici aletlerle deforme edildi. Bu durum bizzat Adli Tıp Kurumu tarafından da tesbit edildi" diyor.

Elbette hukuk önünde hesabı sorulacak sorumlulardan, ben artık buna inanıyorum.

Ama merak ediyorum, Hacer'in yukarıdaki resmi, gece başlarını yastığa koyduklarında gözlerinin önünde belirmiyor mu hiç?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni CHP, yeni Radikal ve siyasi ağabeyler

Melih Altınok 03.12.2010

Kılıçdaroğlu'nu "Çok çalışacağız" manşetiyle karşılayan **Radikal**'in, "yeni" CHP'yi de "yeni Radikal" olarak selamlaması belki kronolojinin cilvesidir.

Ama gazetenin ve bazı yazarlarının, CHP'den "umutsuz" olanlara karşı yürüttüğü ve kuşkusuz ideolojik alanda cereyan etmesi gereken bu tartışmada yalnızca moral değerlere yüklediklerini gördükçe, huylanıyor insan.

Gerçi, CHP güzellemesi yaparken kendileri tıpkı bir kedi gibi resmî ideolojiye sürtünürken yakalananların saldırganlıklarına alışmışız. Ama şimdi de bu tartışmaya, müdahaleleri daha çok mafya jargonundaki "hakemlik" müessesesini akıllara getiren siyasi ağabeyler "hop dedik" edasıyla arzı endam ettiler.

İma etmekten bîhal olanlardan değilim; çekoslovakyalılaştıramadıklarımızdanbiri falan demeyeceğim, elbette isim vereceğim.

Bugüne değin pek çok söylemini sahiplendiğim ancak **Radikal**'deki macerasının CHP kulvarında bize hayal kırıkları yaşatan **Sırrı Süreyya Önder** bu tanıma çok uyuyor.

Evet, Önder'in bir zamandır "Tek yol..." diye önerdiği, doğruluğunu da "liberallerin tepki vermesi nedeniyle" otomatikçe bağlayarak çıkarsadığı sol güç birliği ittifakında, BDP'ye önerdiği olmazsa olmaz parti CHP'dir.

Hani şu şaibeli generaller görevden alındığında, "bu sivil darbedir" açıklaması yapan, darbe planlarında makam mevki önerilecek **Süheyl Batum**, **Seyfi Oktay** gibi isimlerin yanı sıra, Diyarbakır'daki barış kutlamalarında yiyeceğimiz pastayı vestiyerde unutan **Sezgin Tanrıkulu**'nun da katıldığı tek cumhuriyetin kadim fırkası ya, hah işte o CHP!

Tamam, "Savaşma konuş" sloganından feragat edip "Yeni CHP'yi cilalayacak 500 bin radikal araniyor" kampanyasına soyunduğunuz aşikâr.

Tamam, CHP'nin Kürt ve Türk halklarının mağduriyetindeki sicilini unutup, "AKP'li muhafazakârların ülkeyi Putin-Medvedev döngüsüne mahkûm edeceğinden" ciddi ciddi kaygılanan Önder'in, "**Büyükerşen**'in cumhurbaşkanlığından onur duyacak insanları" üçe beşe bakmadan ittifaka çağırmaya elbette hakkı vardır.

Ama bunu, "Dünyanın en ahmakça referandumu" dediğin halkoylamasına teveccüh eden Türkiyelilerin güvenilmezliğine falan bağlarsan, ben de yaşıma başıma bakmadan, senin üslubunla "Hop dedik Sırrı Ağabey"

derim!"

Derim çünkü bu saçma sapan işe karşı çıkan ez cümle cepheyi "genel bir başlık altında sağ olarak nitelendirmekte" hiçbir beis görmüyorsun. Devrimci üstatlara sordum, onlar da onay verdi devrimciliğin gereği budur iddiasındasın.

"Ülke yarı başkanlık sistemine geçti farkında mısınız" derken çare olarak sunduğun MC ittifakının, ülkede başlayan dönüşüm sürecinin önünü kesecek gerçek bir karşı devrim reçetesi olduğunun da farkında değil misin Önder?

Kaldı ki, bir DHKP-C sempatzanı mesela, parlamenter sistemde çözüm olabileceğini savlayan solcuya, "liberal" de der, "revizyonist" de. Gıkımız da çıkmaz; en fazla "Hayal görüyorsun be yoldaş" deriz. Ama kendi içerisinde tutarlıdır bu öneriyi yapan radikal. Çünkü ona göre parlamento da, düzen partileri de, seçim de sistemin devamını sağlayan hava delikleridir, göz boyamadır, çelişkiyi absorbe eden birer ideolojik aygıttır.

Ama CHP "sempatizanlarının" kalkıp devletin ideolojik aygıtlarından kendi gönlünde yatanı seçmeyenleri devrimcilik adına sağcılıkla, sola düşman olmakla suçlamasından daha komik bir durum olabilir mi?

Tek sözüm Önder'e değil elbette, bir zihniyete...

Eğer bu ülkede solun gelişmesi için bir şeyler yapmak istiyorsanız boş verin şimdi size yer açmaları için CHP'ye yolladığınız "kırvelerinize" ideolojik lojistik sağlamayı; vatandaşa Cumhuriyet'in partisinin Kürt coğrafyasında salınması için manipölasyon yapmayı. Kimse yemez bunu; bu ülkenin en bilinçli kesimini oluşturan Kürtler hiç yemez.

"Organikliğinizi" azıcık sarsmayı, orta yolcu söylemlerle hiçbir şey demeden herkese mavi boncuk dağıtmayı, o ağzınızdan düşürmediğiniz "vicdanın" gereğini bir yapın hele. Mesela, **Kürt halkının güvenini ve sevgisini, "cemaatini" gerektiğinde vantrologluk yapmadan cesurca eleştirerek kazanmış Sevgili Orhan Miroğlu'nu açıkça, fütursuzca tehdit eden PKK'ye bir "hop" deyin de görelim; amasız ama, kemiksiz.**

Vakti zamanında Dersimli Kürtleri, Alevileri gazlayarak öldüren partisinin mirasını açıkça reddetmeyen, **Kürt bile demekten aciz Kılıçdaroğlu ile Kürdistan'da buluşturmayı arzuladığınız Ahmet Türk'e, "Ne diyorsun abi bir de hele, vicdanımız Orhan da tehdit edilir mi yahu" diye de sorun?**

Afili bıyığım yok, şivem de apartman çocuğu ayarında işte. Delikanlı jargonuna çok hâkim değilim yani, kabalık ettiysem affola.

Ama ne yapayım, hakikaten vaat ettikleri gibi "çok çalışıyorlar!" Ayrıca kafamdaki solun alâmetifarıkası tüm dünyada olduğu gibi ne erillik, ne de delikanlılık. Ne ağabeylik ne şeflik tanıyorum. Kızınca, "Allah taş eder çemkirilir mi onlara hiç" denenleri de eleştiriyorum.

Allah cezamı versin işte!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olağan şüpheliler

Hafta sonu Antalya’da çok sayıda eski ve yeni diplomatın katıldığı Türk Atlantik Konseyi toplantısındaydım.

Türk dış politikasına damgasını vurmuş, hepimizin tanıdığı onlarca yılın “ağır” hariciyecileri oradaydı.

Tahmin edeceğiniz üzere, Cumhuriyet’in kuruluşundan bu yana dış politikada sorunlarımızın müzminleştiği alanlarda, genel olarak iç politikaya yönelik milliyetçi söylemlerle resmî ideolojinin “katılığını” muhafaza etmeyi “diplomasi” belleyen zihniyetin kadim temsilcilerinin biraraya geldiği bu toplantıdan beyin fırtınası ürünü olan reçeteler falan çıkmadı.

Sıkıcı ezberler bir kez daha tekrarlandı ve dağıldık işte.

Ne bürokratların ne de diplomatların yabancıyım. Daha önce de bu köşede, konuya dair görüşlerimi defalarca açıkladım.

Hükümete, **“AKP uyuma bürokratlarına uyma”** diye seslendim; çözüm olaraksa **“Bütün iktidar sivillere”** diye sesim çıktığına haykırdım.

Ne var ki bu yazılar, bürokrasinin somut eylemlerini eleştiren, genel politik argümanlarla desteklenen öngörülerden oluşuyordu.

Ama Kuzey Atlantik Pakti’nin güneyde yapılan ve *Sözcü* gazetesinin nadiren masalardan eksik olduğu bu toplantısında, dört gün boyunca bürokratların gündelik yaşamlarını gözlemleyerek, içlerindeki “güneyliyi” tanıma fırsatı buldum.

Dünyayı kasıp kavuran **WikiLeaks belgelerinde “güvenilmez adam” olarak anılan Ahmet Davutoğlu’nun nasıl bir atmosferde ezber bozmaya soyunduğunu anlamaya çalıştım.**

Ve açıkçası tek kelimeyle ürktüm.

Merak ediyorum, **Sayın Davutoğlu, son dönemde herkesin takdirini kazanan cesur dış politika perspektifini, öyle kolay kolay değişmesi mümkün olmayan bu statükocu yapıya rağmen nasıl oluyor da hâlâ yürütebiliyor. Vallahi helal olsun!**

Şaşkınlığımı ve eleştirilerimi aktardığım diplomasiyi yakından takip eden ve ulusalcı reflekslerinin baskın olduğu kimi meslektaşlarımla “Başka bakanlıklar bir yana Dışişleri’ndeki bu yapı mutlaka korunmalı” dedikleri, benimse toplu halde halktan uzak bir adada yaşadıklarını düşündüğüm bu ultra elit hariciyecilere rağmen onca açılım “kazaya” uğramadan iyi sürüyor.

Tamam, bu yalnızca Türkiye’ye özgü bir durum değil. Dünyanın her yerinde bürokrasi sınıflara, sivil topluma ve dolayısıyla değişime düşmandır. Ama çok açık söylüyorum, AKP’nin bu bürokrasi içinde yatacak yeri yok.

Elbette bürokratların AKP’li olması gibi bir zorunluluk da yok ama arkadaş hepsinin CHP’li ya da TSK âşığı olması mütemmim cüz müdür?

Tabii ki ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecine entegre olmuş demokrat, reformcu bürokratların da hakkını teslim etmemiz gerekiyor. Bakanlık sözcülüğü ve ilgili birimlerde, olması gerektiği gibi “patronları” olan siyasal iktidarın reformist perspektifini benimseyen, ‘Kapıkule’den sonra’da bugünkü görevlerini layıkıyla sürdürebilecek çok değerli diplomatlarımız da var.

Ama bu istisnalar tablonun vahametini değiştirmiyor.

Bildiğiniz üzere, geçtiğimiz günlerde *Taraf*'ın manşetinde hükümetin, WikiLeaks belgelerinin yayımlanmasının ardından bürokrasiyi neşter atacağı şeklinde bir kulis haber yer aldı.

Muhtemelen yeni WikiLeaks belgeleri arasında, AKP'den rahatsızlık duyan ve "tehlikenin farkında" olan ABD'li, İsraili vs. neocon diplomatlarla yakın ilişkileri olan, mevkidaşlarına birtakım jurnaller veren diplomatlar da ifşa edilecektir. Hatta bu dalga, söz konusu diplomatlarla ilişkileri, mesleğin kulis faaliyetlerini "çoktan" aşırp "işbirliğine" dönen kimi gazetecileri de kapsayacaktır.

Bu olası fırtınanın ardından başkentte diplomasi alanında nasıl bir yaprak dökümü yaşanacak hep birlikte izleyip göreceğiz. Çok da bekleyeceğimizi sanmıyorum.

Cynara cardunculus

Maraş Katliamı davasının bir numaralı sanığı Ökkeş Şendiller (Kenger) hakkında, yalnızca dönemin mahkeme kayıtlarına yer verdiğim yazımdan ötürü dört bin lira tazminat ödemeye mahkûm oldum. Yargı süreci devam ediyor, itiraz hakkımı kullanacağım. Ancak Bay Kenger heyecanlanmış olmalı ki, geçen günlerde kimden ne kadar kazandığının listesini çıkartıp tehditkâr bir üslupla bunu basına duyurdu. Benden başka BDP Tunceli Milletvekili Şerafettin Halis ve Pir Sultan Abdal Derneği'nden de tazminat kazanmış Bay Kenger. **Bu ülkede bir gazeteci kamu yayıncılığı ve evrensel ilkeler gereği sırf tarihi hatırlattığı için, üstelik de hakaret içermeyen bir yazısından ötürü parayla terbiye edilmeye çalışılacaksa, bu da tarihte hatırlatılır kuşkusuz.** Ama bedeli ne olursa olsun mezarlarında eşek diken (cynara cardunculus-kenger) bile bitmeyecek Maraş Katliamı faillerinin peşlerini ömrün boyunca bırakmayacağım. Bu bireysel bir mesele de değil; her şeyden önce, 1978'de Maraş'ta sırf Alevi, solcu oldukları için, bizzat darbeciler tarafından sevk ve idare edilen faşistlerce katledilen ninelere, annelere ve süngüye geçirilen şuncacık bebeklere karşı boynumun borcudur.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakana solcu bir danışman lazım

Melih Altınok 10.12.2010

Kesinlikle lazım...

Elbette Başbakan'ın kendi alanlarında uzman bir danışman kadrosu var. Eminim uzmanlıkları dâhilindeki işlerini de iyi yapıyorlar.

Ama son dönemde hangi televizyon kanalını, gazeteyi açsak karşımıza çıkan öğrenci eylemleri ve polis şiddeti konusunda Başbakan'ı ve doğal olarak hükümeti, galat haliyle, "enforme" etmekte yetersiz kaldıkları aşikâr.

Tamam, Başbakan'ı hepimiz tanıyoruz. Öyle çok da "danışan" bir isim olmadığının, duygusal hareket ettiğinin farkındayız. Ama ne olursa olsun, mesela bölgedeki konuşmalarında Ehmedê Xanî'ye atıfta bulunurken, mesela partisinin son kongresinde Alevileri unutmadığını gösterirken, mesela referandum sonrası "Devrimci Sosyalist İşçi Partisi"nin nezdinde özgürlükçü solcuların gönlünü alırken birilerine "sorduğu" aşikâr.

Aslında Başbakan Erdoğan başlıktaki öneriyi, ta 2007 genel seçimlerinde, AKP'nin zaferini ilan ettiği günün akşamı yaptığı o meşhur "Bize oy vermeyenlerin de başbakanı olacağım" mealindeki konuşmasının gerekliliği olarak değerlendirmeliydi. Belki de, AKP fobiden yakasını sıyrıp gerçek muhalefete terfi eden sol ve demokrat kesimlerin partisine sunduğu şartlı desteği cesurca açık ettiği 2007'de, o onurlu "muhtıra günlerindeki isyan" sırasında yapmalıydı bunu.

Yapmalıydı çünkü Başbakan son dönemdeki bazı çıkışlarıyla, sol, sosyal demokrat çevrelerde, kendisine ulusalcı faşistler kadar önyargılı olmayanlarda bile "nefret" uyandırmak için çabalıyor adeta.

Başbakan kendisi aleyhinde pankart açtan, slogan atan öğrencileri polis hunharca cezalandırdığında, hadi "n'oluyor" falan demesinden de geçtik, hiçbir açıklama yapmasa, alışık olduğumuz ceberut hükümet liderleri gibi "Polisimiz de polisimiz" diye tutturmasa en azından, işler bu raddeye gelmezdi.

Görün bakın, o çevreleri ve reflekslerini çok çok iyi tanıyan birisi olarak söylüyorum, Başbakan ve kurmayları demokrasi açısından kabul edilemez sert açıklamalarını sürdürdükçe bu eylemler silsilesi artarak sürecek.

İşlerini yapıyor gençler; ses geldikçe de, akliselim davranması gereken hükümet "büyükleri" kendilerini tahrik ettikçe ve itidalli teyzelerin, amcaların bile otobüste, pazarda, bakkalda bu görüntülere isyan ettiğini gözlemedikçe de işin dozunu arttıracaklar.

Evet, bizzat medyanın bu olaylara aşırı yer vermesinden yakınan Başbakan'ın sayesinde, artık tek bir öğrenci yumurta atsa bile haberdır.

Dediğim gibi Başbakan'ı tanıyoruz. Aslında pekâlâ olur ama çıkıp da ilk günkü tavrında biraz bile olsa yumuşama gösteremeyeceğini biliyoruz. Ama en azından seçim sürecinde daha da yoğunlaşacaklarını tahmin etmek için kâhin olmamızın gerekmediği benzeri olaylarda biraz daha "suskun" kalmalı.

Şimdi, AKP öncesi dönemde, polis üniversitede, sokakta ensemizde boza pişirirken kapıları bize duvar olan, ancak son dönemdeki hassasiyetleri genel olarak sevindirici olmasına rağmen, konjonktürel düşündüğümüzde ikiyüzlülük kokan merkez medya ve onun vicdan simsarı münevverleri üzerine atlarlar, biliyorum.

Peşinen söyleyeyim, başlıktaki öneriyi bayram değil seyran değil yapmıyorum elbette. E ben de "tek" mesleği gazetecilik olan bir yazarım. Dolayısıyla ne kimseyi yönlendirmeye, kimseye "gaz vermeye" muktedirim, ne de bürokrasinin ya da siyasetin, tıpkı benim de kendileriyle olmayacağı gibi, bir "anarşikle" işi olur.

Evet, Başbakan'a kendini solda tarif eden ve o çevrelerin geleneğini, beklentilerini ve reflekslerini yakından tanıyan bir danışman önerildiği bilgisini, ismi bende saklı çok güvenilir bir kaynaktan edindim.

Solcu danışman önerisi referandum sürecinde yoğun olarak gündeme gelmiş, son dönemlerde de çeşitli vesilelerle üzerinde konuşuluyormuş. Hatta kamuoyunun yakından tanıdığı özgürlükçü sol çevreden birkaç somut isim bile telaffuz ediliyormuş.

Ben bu isimleri duyunca gerçekten çok heyecanlandım. Eğer Sayın Başbakan da bu önerileri dikkate alırsa, Alevi, Kürt, Roman açılımı derken toplumun tüm kesimleriyle bütünleşme perspektifini ortaya koyan, en azından buna meyleden, hükümet demokratikleşme yolunda önemli bir adım atmış olur.

Kaldı ki bu adım, politik bir tercihin ötesinde eksikliği hissedilen elzem bir "açılım" da. Öyle ya, Başbakan'ın Kürtleri, İslami kesimleri... "takip" eden danışmanları var. Sol ya da Aleviler niçin bu yelpazenin dışında kalsın, öyle değil mi? Obama'nın danışman kadrosuna bir bakın hele.

AKP içinde süreci doğru okuyan ve solcu danışman önerisini partinin daha başarılı olması için yapan kesimlerin bu talebini ben AKP'nin siyasi bekası için değil, solun temsili için desteklediğimi açık açık söyleyeyim de, satır aralarından gezip "yandaş dedektörlüğü" yapan solcumsularda çarpıntıya neden olmayayım.

Biz buna kazan kazan diyoruz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

E adınızı koyalım artık

Melih Altınok 14.12.2010

Yumurtacı gençleri kışkırtan horozların adını bile duymadığına emin olduğum Polis Mağdurları Vakfı'nın (Baransav) çağrıcısıym. Hülasa bu konudaki duyarlılığım sır değil.

İstanbul'da Başbakanı protesto eden gençlerin polis tarafından öldüresiye dövülmesini her zaman olduğu gibi elbette şimdi de şiddetle kınadım. Yaşananları televizyon programlarında, gazetedeki köşemde ve her platformda açıkça "polis terörü" diye adlandırdım. Başbakan'ın göstericilere karşı sert tavrını da "amasız" eleştirdim.

Dünyanın her yerinde meşru bir protesto yöntemi olarak algılanan yumurta atma konusundaki tek şerhimse, bu sembolik eylemin, bizde adeta bir linçe dönüştürmesine.

Öyle ya, tutup da konuşma yapan kişinin üzerine dakikalarca üç yüze yakın yumurta boca ediyorsanız, sormazlar mı adama "Yumurtayla mı öldüreceksin ulen beni" diye?

Tavrım, okuma yazma bilen, ya da beyin loblarında bir sorun olmayan herkesin anlayabileceği kadar net gördüğünüz gibi.

Ama ne fayda, ulusalcı solcular, haklısınız, o da ne artık adlarını koyalım, sol tandanslı neofaşistler bizleri kafamızda polis kaskıyla resmetmekte ısrarcılar.

Bakın, bu yazıyı yazarken MC ittifakının güzide üyesi TKP'nin sitesine düşen bir haberde aynen şöyle deniyor:

"Yetmez ama evet cephesinin üyeleri olan, Ufuk Uras, Halil Berktaş, Baskın Oran, Melih Altınok, Nabi Yağcı, Ferhat Kentel, Zeynep Tanbay, Oral Çalışlar, Yasemin Çongar, Alper Görmüş, Osman Can gibi isimler de sessizliğe bürünmüş durumda."

Ya, hamasetin tuzağına düşmeden polis terörüne yapısal çözümler sunan hatta zaman zaman çok da sertleşen *Taraf*'tan, Ahmet Altan'dan, Yıldırım Oğur'dan tık çıkmıyormuş...

Pes...

Yazıklar olsun demekten başka bir şey gelmiyor içimden.

Çünkü bu grupla artık ideolojik bir tartışa yürütmenin imkânı kalmadı.

Nuh-u Nebi'den kalma ezberlerin dışına çıkıp, başka bir sosyalizm tahayyülünü, daha özgürlükçü ve demokrat bir perspektifi dillendiren devrimcileri, bin bir türlü yalanla, sahtekârlıkla ve riyakârlıkla kanı kaynayan gençlere,

müritleri olarak gördükleri delikanlı çocuklara, kızlara "kırdırmaya" çalışıyorlar.

Baran Tursun'un, Şerzan Kurt'un, Hayata Dönüş Katliamı'nın ya da Ceylan Önkol'un duruşmalarında ne yumurtalarını ne de kendilerini gördüğümüz neofaşistler, halkın katili statükoya onca davayı, baskıyı göze alıp çatır çatır vuran devrimcilere, demokratlara saldırmakta pek bir hevesliler. Hatta öyle ki varlık sebepleri karşı devrimcilik olmuş adeta.

Sevgili dostumuz Roni Margulies'e yapılan saldırı bunun son örneğidir. Öğrendiğime göre Roni ölüm tehditleri de alıyormuş.

Düşünebiliyor musunuz İnsan Hakları Derneği'nin düzenlendiği ve hak ihlallerinin konuşulduğu, konuşmacıların ve dinleyicilerin devrimcilerden, sosyalistlerden oluştuğu bir paneli basmaya kalkıyorlar?

Biliyorsunuz, Ermeni konferanslarını, Perihan Mağden'in, Orhan Pamuk'un, canımız Hrant'ın mahkemelerini basma ve yumurta atma işi birkaç yıl öncesine kadar MHP ve İşçi Partisi'nden müteşekkil ittifaka ihale edilmişti. Şimdi onlar sessiz. "Ses çıkarma" işi bu neofaşistlere havale edilmiş anlaşılan.

Allah bu ülkenin en bilinçli kesimi olduğunu her fırsatta dillendirdiğim Kürt halkını, bilinçleri ve refleksleriyle içimizi aydınlatan yurtsever gençliği başımızdan eksik etmesin demek geliyor içimden. Zira hakikaten Kürtler ya da demokrat Müslümanlar da olmasa inanın bu ülkede devrimcilerin tek bir panelde bile konuşması mümkün olamayacak gibi.

Kolektif delilik

Taraf'ın her kesimden oldukça entelektüel bir okur kitlesi var. Ama ne yazık ki bizi, zekâ seviyeleri Türkiye ortalamasının oldukça altında olan, her edimleri ve söylemleri öngörülebilir kıt beyinli neofaşistlerin de okuduğunu biliyorum. Bu nedenle bana ayrılan vuruş sayısının büyük bölümünü, yukarıda somut örneklerini verdiğim manipölasyonlara başından engel olmak için zorunlu açıklamalarla heba ediyorum.

Geçen salı da "Başbakan'a solcu bir danışman lazım" başlıklı bir yazı yazdım. Aslında AKP içerisinden aldığım bir kulise dayandırıdığım bu yazıda, "Yanlış anlaşılmasın benim tek mesleğim gazetecilik. Kaldı ki, tıpkı benim onlarla işim olmayacağı gibi, onların da benim gibi 'anarşikle' hiç işi olamaz" dedim. Bununla da yetinmedim, yaklaşık üç paragraf boyunca bir ilkokul talebesinin anlayacağı şekilde "Kendimi kastetmiyorum, zaten bu düşünülemez bile" diye tekrarladım.

Ama yok, hâlâ sürmanşetten resmimizi basıp, içerde de **"Bu adam eskiden içimizdeydi! Başbakan'a oturduğumuz yerleri, kimliklerimizi ve eylem saatlerini mi ispiyonlayacak"** şeklindeki iğrenç imalarına yer veren yazılar yayımlıyorlar.

Anlayacağınız, işi artık hedef göstermeye, ajan provokatörlüğe kadar vardırıdılar, *Vakit* gazeteciliğinden feyiz aldıkları anlaşılan, kolektif deliliğin müsebbibi neofaşist ağabeyler.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok mu, Balyozculara yumurta yok mu

Melih Altınok 17.12.2010

Gerçi bu garip zamanlarda ÷lkemin bir kısım "devrimcisinin" gündeminde, tüm dünyada solun başat hedefi olan militarizm ve darbelerle mücadele yok ya yine de "aman" diyeyim.

Zira halkın tek ve meşru temsilcisi olan parlamentoya ve siyasal iktidara karşı örgütlendikleri iddia edilse de, kimsenin konuşma-savunma hakkının engellenmesini telkin etmiyorum elbette.

Ama dün başlayan Balyoz davasının gör÷ldüğü Silivri'deki mahkeme önünde, leyleği havada görmüş olacaklar ki yine "safları" terk eden solculara rastlamak ne iyi olurdu. Hele hele, öyle üç yüz beş yüz tane değil elbette, eylemin sembolikliğinin hakkını vererek havada uçuşan üç beş yumurtayı seyreylemek, özgürlükçü bir solcu olarak yüreğimi kabartırdı kuşkusuz. Özgür-Der üyesi Müslüman kardeşlerimiz, eksik olmasınlar...

Hey gidi günler. Alper Görmüş de yazmıştı geçenlerde, çok değil henüz on yıl kadar önce, kampuslarda, sokakta militarizme ve onun İşçi Partisi gibi ilişkilerine karşı en radikal eylemleri "Koordinasyoncular" falan koyardı.

Tamam, eksiğimiz hatamız yok değildi ama JİTEMciler ya da Ergenekon soruşturması sayesinde tutuklu bulunan Veli Küçük gibi generallerin adı anıldı mı, şimdilerde yolunu gözlediğimiz bu devrimci gençler Hızır gibi yetişirlerdi. Tıpkı Nâzım'ın Hürriyet Marşı'nda anlattığı gibi; bir elinde kitapları, yumurtalarıyla gelirdiler...

Şimdilerdeyse bazı kardeşlerimiz ve ağabeylerimiz, devrimcilerin bunca yıl yargılsınlar diye eylem manyağı oldukları darbecilerin ve kontrgerilla şeflerinin tutuklandığı dönemde, lanet olsun ki, iktidarda CHP yok diye protein küründe hedef şaşırdılar. Yumurtaları, proteine darbeciler, ulusalcılar kadar ihtiyacı olmayan devrimci, demokrat dostlarına falan sallıyorlar.

Oysa yine "tam zamanında" yoldaş kesilen merkez medyanın ve devrimcilikleri CHP-ML'likten menkul bazı siyasi ağabeylerinizin, "sivil diktaya yürüyor" diye hedef tahtasının on ikisine oturttukları siyasal iktidarın, yani sivillerin, bırakın krallığını ilan etmesini, şuncacık muktedir olabilmesi için bu ülkenin daha kaç Balyoz davasına ihtiyacı olduğunu bir görebilseniz canım kardeşlerim.

Ki kimilerinin egemenliğinden korktuğu siyasal iktidarlar, irademizin suretinden başkası değildir, değil mi? Gözünüzü bizzat sizle korkuttuklarının farkına ne zaman varacaksınız geriye döndür÷lmüş yoldaşlarım benim?

Dün *Tarafa*, "AKAPE, liboşlar, döneşler peygamber ocağının kolunu kanadını kırdı. Tehlikenin farkında mısınız" şeklindeki fevranların ortalığı kasıp kavurduğu günlerde TSK'nın hükümetten, hani ülkeyi tek parti rejimine götürecek kadar yetkin partinin başında olduğu var ya ondan işte, bizi savaşın eşğine getirecek bir harekâta kalkıştığına dair güvenilir kaynaklardan edinilmiş kulis haberimizi manşetten okudunuz.

En az on milyon vatandaşının konuştuğu Kürtçenin giremediği parlamentosunun salonunda nal gibi "Hâkimiyet bilâkaydüşart (hafızanızı zorlayın bu kelime bilinmeyen bir dilde değildir) milletindir" in tercümesi yazan ÷lkemde, fiilen egemenliğin hâlâ kimde olduğuna dair bu vahim iddiaların daha düne ait olması, yumurtalarınızın nazarı dikkatini celbetmiyor mu dostlarım?

Cumhuriyet tarihinde ilk kez topluca yargılanan ve aralarında iki ordu, iki de kuvvet komutanının bulunduğu zanlılar menzilinize girmiyor mu?

Yine gözünüzü açsanıza, yine şeflerin amentülerini unutup devrimciliğinizi hatırlasanıza, yine yetişsenize genç kardeşlerim.

Nasıl diyorduk:

Bir iki üç... daha fazla Balyoz...

Sandalyedekileri bırak eleştiren dostlara bak

Yarın kongremiz var. Twitter’da, CHP’nin Mayıs kongresinde herkese haber atlatan ve medyanın CHP’li partizanlarını deşifre eden *Taraf* ekibine, özellikle *Hürriyet* gazetesinden epeyce uzakta bir yer ayrıldığına dair mesajlar geçiliyor. Hülâsa genciz, heyecanlıyız, iple çekiyoruz yarını.

Kuşkusuz, partisinin bizler gibi yarım ağız çağırdığı konuklarının önünde, CHP’nin kurtlarıyla yapacağı kurtlarla dansın heyecanı, gözün genel başkanlık koltuğunda açan Sayın Kılıçdaroğlu’nu da sarmış olmalı.

Zira herkesin gözü Kılıçdaroğlu’nda ve dansında olacak.

Evet, yine “laikliğin teminatıyız, Haberal’a selam”lara falan takılırsa, yine bloğunda kadim ulusalcıları “follow” ederse, Sav’ın, Baykal’ın ayağına basmaz belki Kılıçdaroğlu ama “Ah gelse de bizi kaldırsa” diye umutla ağzına bakan “potansiyel” kavalieri biraz zor ikna eder dansa.

E, Retro gömlek ve Ecevit kasketi kombinasyonlarının da kendisini kurtaramayacağını, partinin son kongresinin ardından büyük umutlarla girdiği referandum sonrasında anlamış olmalı Kemal Bey.

Tüm iyi niyetimle başarılar dilediğim Kılıçdaroğlu’na dansta ayak oyuklarını bırakıp zihnini müziğin ritmine bırakmasını ve kendisine yakışanı giymesini tavsiye ediyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘İstikamet 27 Mayıs’a ‘yetmez ama evet’ diyen sol

Melih Altınok 21.12.2010

Ülkede siyasal iktidara daha fazla özgürlük zemininde muhalefet edecek bir sol arzusunda olan demokratların CHP’ye yönelik eleştirilerinin, “AKP’ye gösterdikleri müsamahayı CHP’den esirgiliyorlar” diye mahkûm edilmesini anlamak mümkün değil.

Sık sık duyduğumuz bu yaklaşımı en son dillendiren *Radikal*’den Özgür Mumcu, dünkü yazısında şöyle diyor:

“...AKP’yi bugün demokratikleştirici bir güç, Türkiye’nin en demokrat partisi olarak kabul eden çok kişi var. Aynı kişilerin bugün CHP’yi genleri bozuk, ne yapsa olmaz diye eleştirmesi ya çok ciddi bir çifte standardın ya da onulmaz bir düşmanca körlüğün göstergesi.

Bu cumartesi belirlenen yeni ‘Parti Meclisi’nde kimi isimlere bakınca, başkalarından esirgenmeyen ‘yetmez ama evet’in CHP’den esirgenmesi pek akla yatmıyor.”

Mumcu’nun yaklaşımı, tıpkı bir dönem benim de gözlerimi kör eden “Ne darbe ne şeriat” mantığında olduğu gibi, Yasemin Çongar’ın tabiriyle, sol cemahta yaygın olan “simetri hastalığı”nın müzminleşmesinin en somut ifadesi.

Solcuların, Mumcu'nun yazısında söylediği gibi, köklerinde muhafazakâr-dinî refleksler olan bir geleneğin bugün demokratikleşme açılımları gibi konularda attığı ileri adımlara verdikleri şartlı desteği, hâlâ ısrarla kendisini "solda" tanımlayan ve bu merkezî konumuyla sol muhalefeti bloke eden, Sosyalist Enternasyonal üyesi bir partinin "geriye doğru emeklemesi" karşında da beklemek siyaseten körlük değil midir?

Entelektüel seviyesinden şüphe etmediğim okurlarımız kusura bakmasınlar ama sözkonusu tartışmanın vardıgı içler acısı boyut beni şu basit somutlamayı yapmaya mecbur ediyor.

Şöyle düşünün, evrensel kriterler açısından ülkenin sol partileri mesela EDP ya da DSİP, bugün karşımıza çıkıp "Türbanlı öğrencilerin eğitim hakkı engellenemez" dese, biz solcular kalkıp kendilerine "yetmez ama evet" mi deriz, yoksa "Günaydın! Uyanın da balığa mı gidelim" mi?

Aynı mantıkla AKP tabanı ile ortak kümesi oldukça geniş olan MHP "Kürt sorununda siyasi çözüm arayışları öne çıkartılmalıdır" dese, "Niye federasyon tartışmasına destek vermiyorsunuz mu deriz yoksa "Yetmez ama evet" mi?

Hülasa "Yetmez ama evet" kampanyasının sıkı bir destekçisi ve ilk imzacılarından olarak, AKP'yi özgürlükçü solda yer alan devrimci parti olarak değil, küresel konjonktürün Türkiye'ye dayattığı çözümü fark edip buna uyguna davranmaya gayret eden "ürkek" bir reformist iktidar partisi olarak görüyorum. Dolayısıyla attıkları her ileri adım beni şaşırttığı kadar mutlu da ediyor ve saçma sapan umacılara aldırmaksızın halkın "çıkarına" uygun oldukları için destekliyorum.

Tartışmanın bu temel mantiki veçhesinin ötesinde bir de Mumcu'nun yazısında yer verdiği "CHP'nin uzun süredir baskılanan sol kanadının partide yeniden güç kazanmaya başladığı görülüyor" tesbitinin ne kadar gerçeği yansıttığı boyutu var elbette.

Partide güç kazanmaya başlayan o sol kanadın kimlerden oluştuğunu bilmiyorum, Allah için iyi de saklıyorlar bu solcuları. Ama CHP'nin cumartesi günü kurultayında salona "Mustafa Memal'in askerleriyiz" sloganları attıran, Haberal'ın, Kanadoğlu'nun ya da ADD Başkanı Tansel Çölaşan'ın ismini dakikalarca alkışlattıran yeni yönetim kastediliyor olmalı.

Kurultayından bir önce "muhtıra" yemiş bir ülkenin "sosyal demokrat" olma iddiasındaki bir partisnin genel başkanı, konuşmasında bu konuya değinmiyorsa, üstüne üstlük Ergenekon sanıklarına bir de değil iki kez selam çakıyorsa ve ben de kendilerine "yetmez ama evet" diyorsam, solculuğuma kırk şahit gerekmez mi dostlar?

Elbette, bugüne kadar ki demokrasi mücadelesine verdiği katkıları her zaman takdir ettiğim Sezgin Tanrıkulu gibi isimlerin her partide yer alması beni ancak mutlu edebilir. Ancak daha pazar günü Bitlis'te yaptığı konuşmada, adeta nazire yaparcasına "Kürt" diyen, "Kürt halkı" diyen o "sağcı" Başbakan kadar bile olamayıp, kurultay konuşmasında bir kez olsun "Kürt" diyemeyen Kılıçdaroğlu'nun CHP'si, parti içersinde çok kısa bir sürede "yalnız ve bir başına" bırakılacağı sır olmayan Tanrıkulu sayesinde mi yüzünü sola dönecek?

KCK davasında sanıkların Kürtçe savunma talebini bile hazmedemeyen ve partinin politikalarında etkinliği sır olmayan Genel Sekretere Süheyl Batum'u ve daha nicelerini nereye koyacağız mesela?

Kimse 2010 yılında bu ülkenin solcularından, sosyalistlerinden, demokratlarından, hâlâ hâlâ kurultaylarında köy enstitülerinden gelen mesajları alkışlattıranlara, söylemleriyle akla 27 Mayıs'ın o korporatist "gençliğin enerjisi, kadının yeniliği, ulusun azmi" türünden yaklaşımlarını getirenlerin kalkınma ve değişim vaatlerine "yetmez ama evet" demesini beklemesin.

Hayvan terli.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir acayip sol var CHP’de, CHP’den içeru

Melih Altınok 24.12.2010

Salı günü, referandumda “yetmez ama evet” diyen bizlerin ‘İslamcı hükümete gösterdiğimiz müsamaha’yı CHP’den esirgeyerek düşmanlık yaptığımızı iddia eden *Radikal* yazarı Özgür Mumcu’nun yanıldığını yazmıştım.

Mumcu dün köşesinde şunları yazdı:

“Geçen pazartesi şöyle yazdım: ‘CHP’nin uzun süredir baskılanan sol kanadının partide yeniden güç kazanmaya başladığı görülüyor.’ Bu ifadeyi özellikle *Taraf* gazetesinde yazan Melih Altınok başta olmak üzere birkaç kişi eleştirdi. Cümle dikkatle okunursa kastedilenin CHP’nin sol kanadı olduğu anlaşılacaktır. Yani benim ya da bir başkasının idealindeki sol değil, CHP’nin içindeki sol.”

Mumcu haklıdır. Ben de tam olarak bunu söylüyorum zaten.

CHP’nin içersinde baş verdiği söylenen filiz, bizlerin kafasındaki evrensel kritere uyan sol değil, müesses nizamı dönüştürmek şöyle dursun, onu Türkiye’nin içinde bulunduğu konjonktürde makyajlayarak muktedir kılmaya çalışan ve bu haliyle darbe sisteminin ideolojik aygıtı olarak vazife gören bir soldur.

Geçen yüzyılın terakkici söylemlerini yeni ve devrimci görmediğimiz için, şimdi karşımıza geçip bunları dillendiren CHP’ye “yetmez ama evet” demememizin en önemli nedeni de budur.

CHP-ML’li olarak tarif ettiğim solcuların, “CHP’yi AKP’den daha makbul saymak Marksizm’in mütemmim cüzü müdür” diye sorduğumuz için bizi sağcılıkla ve liberallikle yaftalamasını bir kenara koyuyorum.

Ancak, tüm iyi niyetleriyle, CHP’nin içine girdiği savlanan değişimin ardından, siyasal iktidarın, sürecin dayattığı elzem olan demokratikleşme reformlarına eskisine göre daha az muhalefet eder bir konuma gelmesine fit olacaklarını söyleyen arkadaşlar da farkında olmadan bu CHP-ML’lilere yaklaştıklarını artık görmeliler.

Öyle ya, **üçüncü kez mutlak bir seçim zaferi ilan etmesi mucize olmayacak bir siyasal iktidarın, Kürt sorunu ve askerî vesayet gibi konularda düne göre “endişeli reformist”e dönüşmesinin önüne set çekecek “sol-sosyal demokrat” muhalefetin ana argümanı “Açacaksın bölgede üç beş fabrika bak bir daha yapıyorlar mı” şeklinde özetlenebilecek et balık kurumu solculuğu olabilir mi?**

İçindeki “Truva atı” bakanların yanı sıra, askerî ve sivil bürokrasinin sultasına teslim olup, orduyu Sayıştay’ın özgür denetiminden sakınan ve askerlere yargılama yolunu açan referandum değişikliklerini, gizli gizli by-pass etmeye kalkan bir siyasal iktidar karşısında son derece saygılı, tüm dünyada solun desteklediği demokratik özerklik ve anadil tartışmalarındaysa sus pus olan bir muhalefete dünyanın neresinde sol, hatta “parti” denir. Ve biz niye kendilerine sol adına kredi açmak zorundayızdır.

Eğer bunlar umutlanmanıza yeterliyse, aynı refleksleri gösteren MHP’yi niye unutuyorsunuz o zaman? İçkiyle pek araları yok diye mi?

Evet, Mumcu haklı, nevi şahsına münhasır bir sol var CHP’de. Ve bu bir acayip sol, cemaatin önemli isimlerinden Hüseyin Gülerce’nin de makul bulduğu bir içerikte.

Çarşamba günü *Zaman* gazetesindeki köşesinde “umudunu, heyecanını” açık eden Gülerce’nin tavrı bence fazlasıyla dikkate değer. Aralarında Türkiye’de ciddi bir dönüşüm arzulayan demokrat Müslümanların fazlasıyla bulunduğu cemaati, CHP’varî bir anlayışla makul sınırlara hapsetmeye çalışanlarla, Cumhuriyet’in elitlerinin bu düşünsel ittifakı, partideki imaj çalışmasının ne anlama geldiğini sizce de açık etmiyor mu?

Yeter bunca yıldır çektiğimiz demokrasi açlığı ve muhalefet özlemini onun sapı bunu köküyle geçiştirdiğimiz. Yeterince rejim yaptık zaten, biz pilav istiyoruz.

Kampuslarda bir hayalet dolaşıyor

Bildiğiniz üzere Marx, *Komünist Manifesto*’ya “Avrupa’da bir hayalet dolaşıyor” sözleriyle başlar. 19. yüzyılın son çeyreğinde başlayarak kapitalizme epeyce korku teri döktüren bu hayalet, kimi suretlerinin pratikleri nedeniyle bizzat zincirlerini kırmayı vaat ettiği ezilenleri de korkuttu.

Ama özü olan enternasyonalizmi unutan, bu nedenle de yaşadığı kimi coğrafyalarda kendisini ulusal sınırlara hapsedip üstüne hiç mi hiç vazife olmadığı halde enerjisini yerelde dinle ve etnik kimliklerinden ötürü ötekileştirilen kesimlerle mücadeleye vakfeden komünist oluşumlara karşı duran da yine bizzat Marksistlerin kendileri.

Sokakta “yetmez ama evet” derken, şimdi de kampuslarda, darbe sisteminin ortak mağduru oldukları halde, birinin kazanımı diğerinin kaybetmesine bağlıymış gibi karşılıklı mezarlar kazmaya memur edilmiş Müslüman demokratlar, sosyalistler, solcular biraraya geliyor ve hayaleti uyandırıyorlar.

“Üniversitelere Özgürlük İstiyoruz İnisiyatifi” kampuslardan dışlanan, baskı altına alınan yoksul, Kürt ve tesettürlü öğrencilere özgürlük taleplerini yarın Ankara Üniversitesi Cebeci Kampusu önünde saat 14:00’te haykıracaklar.

Haydi, farklı inançlardan ve etnik kimliklerden oluşan devrimci gençler, kafesinden çıkartın Hayalet Casper’ı da paranormal aktivitelerle ödünü kopartın ceberut rejimin.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

BDP, HAS-PAR, EDP, niye olmasın

Melih Altınok 28.12.2010

Gündemdeki anadilde eğitim, çift dilli yaşam ve demokratik özerklik tartışmaları, 2011 haziran seçimlerinin ardından nasıl bir ülkede yaşayacağımızın ipuçlarını veriyor.

Bazılarımızın “Hiç olmazsa demokratikleşme reformlarına daha az muhalefet ederler” diye umutlandıkları Kılıçdaroğlu önderliğindeki “yeni” “solcu” CHP’nin sahadaki ilk sınavını nasıl verdiğini gördük işte.

Bölgede Kürtlerle kucaklaşmayı hedeflediklerini söyleyen (Kürt demeden tabii) partinin genel başkanı sözkonusu tartışmalarla ilgili ne diyor:

“Ama dilimiz Türkçedir, resmî dilimiz Türkçedir. Resmî dilin yanına başka bir dil koymak doğru değildir, ülkeyi böler, ayrıştırır... Bizim bir bayrağımız var, şehitlerimizin kanıyla sulanmış, göndere çekilirken hepimiz gururla saygı duruşunda bulunuruz. Bu bayrak, ne benim, ne bir başkasının bayrağı. Bu bayrak, ulusun bayrağı. Bu ulusun her parçası bu bayrağın sahibidir. Farklı bir bayrak tartışmasını yapmak bile doğrusunu isterseniz bizim onurumuzu kırıyor. Böyle bir şey düşünülemez.”

“Bayrak, saygı duruşu, şehit kanı, bölünme, ulusal onur...”

“Sol”da konumlandığını iddia eden muhalefetin söylemi bu olunca, reflekslerini bir ölçüde dönüştürmeyi başarsa da hâlâ tabanının ezici çoğunluğunu milliyetçi-muhafazakârların oluşturduğu AKP de ay yıldızlı topa girmekte tereddüt etmiyor tabii.

Başbakan Tayyip Erdoğan’dan dinleyelim:

“Kürt sorununu savunuyorum, ama biz Kürtçülüğe karşıyız. Bizim üç kırmızıçizgimiz var. Etnik, bölgesel ve dinsel milliyetçilik yapmayacağız. Türkiye Cumhuriyeti tek millet, tek bayrak, tek devlettir. Resmî dili Türkçedir. Ortak dil Türkçedir, bu gerçeği değiştirmeye yönelik hiçbir girişim kabul edilemez. Bu topraklarda ameliyata izin vermeyiz”

“Kürt sorununu savunuyorum ama... Tek millet, tek bayrak, tek devlet, tek dil!”

Elbette AKP’den ve CHP’den, BDP’nin ya da DTK’nın, bazılarını benim diyen demokratların ve özgürlükçülerin bile aşırı bulduğu taleplerini kabul etmelerini, savunmalarını falan beklediğimiz yok.

Ama büyük bir kabuk değişim sürecine girmiş, statükonun da enikonu yıpranmış olduğu 2011 Türkiye’sinde, her demokratik ülkede pekâlâ “tartışabilecek” bu konuların, geçen yüzyılda kalmış faşizan ulus-devletin argümanlarıyla savuşturulmasına karşı çıkacak, bu mevzuların “teknik” bir boyutta konuşulabilmesini önerebilecek, siyasal iktidarı ve kamuoyunu da bu akliselim atmosfere hazırlayacak bir muhalefet çıkartamayacak mıyız?

Seçime şunun şurasında altı ay kaldı. E hâl buyken, milliyetçi söylemlerin havada uçuştığı, AB üyeliği perspektifinin rafa kalktığı bu karanlık tabloda, başta AKP olmak üzere, diğer partileri seçim sonrasında yeni, sivil ve demokratik bir anayasa yapılması iradesini açıkça ortaya koymaya nasıl zorlayacağız mesela.

Hele ki haziran sonrasında Meclis’in mevcut aritmetiğinin çok değişmeyeceği, AKP’nin üçüncü seçim zaferini kazanacağı, seçime yukarıda örneklerini verdiğimiz argümanlarla giren partilerin de “muhalefet” sıfatıyla karşımıza çıkacakları ortadayken.

Duyumlarıma göre sekiz “sol” partinin CHP’de yan yana gelmesiyle oluşturulacak MC-sol blok ittifakı iyice şişirilmiş. Hatta ÖDP içerisinde bu yan yana geliş sıkıntı da yaratmış, partide yeni bir bölünmenin sözkonusu olduğu iddia ediliyor.

Bu süreçte, BDP’nin, HAS Parti’nin ve EDP’nin yan yana bir seçim ittifakına gitmesi çok mu zordur?

CHP’ye bile ittifak önerebilecek kadar pragmatistleşen BDP, “Anadil ana sütü gibi helaldir” diyen, yeni anayasa sürecini “yetmez ama evet” diye karşılayan, içerisinde Mehmet Bekaroğlu, Zeki Kılıçaslan gibi demokratların bulunduğu, Saadet’in katı milliyetçi-muhafazakâr tabanı içerisindeki demokrat unsurları kendisine çeken HAS Parti ile yan yana gelememi?

Gerek referandum sürecinde gerekse anadil, demokratik özerklik ya da üniversitelerdeki türban sorunu gibi konularda hiçbir kompleksleri olmadığını açıkça gösterip cesurca evrensel sol değerlerden yana tavır koyan EDP için bu soruları sormuyorum bile.

Nüanslarını birbirine dayatmadan, yeni anayasa ve daha fazla demokrasi müşterekinde oluşturulacak böylesine bir seçim ittifakı bence barajı aşar.

Böylece hem siyasal iktidarı daha fazla milliyetçilik yapmaya mecbur eden muhalefet etkisiz hale getirilmiş olur hem de AKP demokratikleşme reformlarında bir meşruiyet zeminine kavuşmuş olur. Sözkonusu partiler de seçim sonrası bu demokratik perspektiflerini Meclis'e taşırlar ve nicedir özlediğimiz gerçek muhalefeti bize armağan ederler.

Çok mu zor?

Tabanı bahane etmeyin lütfen. Demokratlar çoktan sokakta, fikrî boyutta yan yana geldi, görmüyor musunuz?

İnanın tüm demokratlar kazanır, Türkiye kazanır.

Bu konuyu konuşmaya devam edelim derim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dilim onurum falan değil

Melih Altınok 31.12.2010

Aşırı görecelilikle beslenen, karşılıklı öğrenmeye, diyaloga ve etkileşime kapalı, yalnızca farklılığı tanımayı, ona saygı duymayı öneren çokkültürcülük yaklaşımının nihai sonucu farklı grupların tecridi oluyor.

Hatta belirgin izlerine kimi politik formasyonlarda rastladığımız bu aşırı görecelik, kavramsal sistemler arasındaki farklılıklara o kadar yoğun vurgu yapıyor ki, sonuçta görebildiği şey de sadece farklılık oluyor.

Kültürün ve doğal olarak dilin sadece insani faaliyetlerin zemini değil, aynı zamanda bu faaliyetin sonucu olduğu gerçeğini gözardı eden yaklaşımlar, kültürün edilgen bir biçimde özümlenen bir şey değil, uyarlanan bir şey olduğu gerçeğini de gözardı ediyorlar.

DTK'nın yayımladığı ve şimdilik yoğun olarak iki dilli yaşam boyutunda kilitlenen demokratik özerklik taslağının ardından başlayan tartışmalarda, onur, gurur, namus ve kutsal kelimeleri havada uçuştugu için, bir türlü hamasetten yakamızı sıyrıp mevzuun sosyolojik ve felsefesi boyutuna terfi edemiyoruz. Ancak dünyadaki benzer pratikler bize açıkça gösteriyor ki, çözüme varan yolda, bu durağa uğramadan mesafe kat etmek nerdeyse olanaksız.

Ben dünya üzerinde hiçbir dilin "kutsal" olduğunu düşünmüyorum. Anadilim olan Türkçe "onurum" olmadığı gibi, politik dünyamı "Türkçe düşünüp" "dünyaya Türkçe bakmak" gibi söylemlerle şekillendirmenin son derece sınırlandırıcı, dahası karikatürize bir yaklaşım olduğunu düşünüyorum.

Keşke tüm insanlık ailesi ortak bir dil konuşsaydı.

Bu satırları okuyan bazı Kürt arkadaşların, elbette ki tuzumdaki nem oranını tahlil ettikten sonra, sözlerimi, egemen ulusun tepeden bakan irite edici objektifliğinin bir tezahürü şeklinde eleştireceklerini tahmin ediyorum.

Ne var ki, Kürtlerin ya da başka bir etnik grubun anadilini kullanma hakkını tartışmayı bile abesle iştigal saymamın nedeni de bizzat bu yaklaşımımdır.

Zira yol üzerindeki tabelalarda insanların anladığı dil yerine "yabancı" bir dilin kullanılmasını dayatan mantığın da, zihinsel olarak bir kedi yavrusundan farksız birkaç aylık âdemoğlunun dürtülerinden biri olan, iletişimin temel araçlarından dil'in kendisine aşırı anlam yükleyen faşizan zihniyet olduğu kanaatindeyim.

Sivil itaatsizlik yöntemlerinden biri olan suskunluk gibi, üzerinde baskılar olan dilin inadına tercih edilmesinin kendisi politik olarak bir anlam ifade edebilir. Ancak bu yaklaşıma dair söylemlerde ulus kavramının temel bileşenlerinden biri olan dilin kutsallığına yapılan aşırı vurgu, bizzat temel haklar mücadelesine zarar verir.

İşte tablo ortada, CHP'sinden MHP'sine milliyetçiler, sayıları rahat rahat iki üç milyonu bulan ve Kürtçeden başka bir dille iletişim kuramayan insanların yaşamını kolaylaştıracak bir açılım karşısında ciddi ciddi, Cumhuriyet'in temel niteliklerinden giren, "bölünmüş Belçika'nın hazin sonundan" çıkan cümleler kuruyorlar. Dahası bu konuda adım atmak isteyen icracı hükümeti de girdaplarına çekiyorlar.

Son dönemde üzerinde fırtınalar kopartılan demokratik özerklik ve iki dilli yaşam tartışmalarında pek çoğu son derce haklı ve meşru talepleri olan Kürt siyaseti, söylemlerini teknik bir boyuta indirgeyebilse, inanın sağdan soldan milliyetçi cephenin direnişini de önemli ölçüde zayıflatabilir.

Anadilde eğitim, belediyecilik hizmetlerinin iki dilde verilmesi gibi isteklerin "Kürt ulusal bilincinin inşa sürecinde kutsal bir adım olduğu" türünden zırvallıklar terk edilip, bu adımların gündelik yaşam pratikleriyle alakalı konular olduğu açıkça dile getirilse, kimse de bu taleplerin karşısına kendi meşrebince ıvır zıvır kutsallıklarla dikilemez.

Romantik ifadelerle dillendirilen talepler karşısında, bir yandan Kürt seçmenini tatmin edip küstürmemeyi, diğer yandan da milliyetçi tabanında oluşan kaygıları gidermeye çalışan AKP de reform sürecinde mehteran adımları atmaktan kurtulup hızlanabilir.

Merak ediyorum, yalnızca tabanının reflekslerini kemikleştirmek kaygısıyla hareket eden ve tıpkı karşısındaki milliyetçiler gibi ulusal değerler güzellemesinin sığılığında debelenen Kürt siyasal hareketinin liderleri, bu ileri adımlarında, sık sık referans yaptıkları İspanya ve İrlanda örneklerinin teorik çalışmalarına bir göz atmayı düşünüyorlar mı?

Yoksa, adeta Ertuğrul Özkök'ün Öcalan'ın "spritüel bir lider olduğu" tesbitinin doğruluğunu kanıtlarcasına, haklı mücadelelerini lider kültürünün konforunda ve mağduriyet edebiyatının gizemli çekiciliğinde vasatlığa mahkûm etmeye kararlılar mı?

Bence kendilerine yakışan, dünyadaki muadilleri gibi daha seküler ve sol bir zeminde söylemler üretmektir. İzliyoruz.

Happy new year.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Batık masraf hatası yaşamlar

Melih Altınok 04.01.2011

 Batık masraf hatası yaşamlar Yılbaşının ertesi günü, bir arkadaşımın şehrin sakinliğinden yararlanıp iyi blues dinlemek için Kafka'da soluklandık. Derken bir çift girdi içeriye. Oturduğumuz masaya doğru ilerlediler. Adam gözlerini kısıp bana doğru bakınca başımı sallayıp "merhaba" dedim.

"Melih Altınok, *Taraf*'ta yazıyorsunuz" dedi.

Halim yoktu, tereddütsüz bir şekilde teklemeyen, "Hayır, nereden çıkartıyorsun" diye yanıtladım, sakın bir muzırlıkla.

Adam şaşırdı. "Nasıl olur ya, sen osun diye gördüğümde başımı çeviriyorum, selam vermiyorum, sinirlerim bozuluyor" diye söylendi.

"Hayır," diye tekrarladım, "karıştırıyorsun".

Aslı şaşkın; müşterileriyle ilgilenmek için bekleyen Neslihan ise kararlı bir şekilde bu kara komediye katılmakta gecikmedi:

"Oluyor bazen, çok karıştıran oluyor."

Adam yanındaki kadına dönüp "Çok benzemiyor mu ama" diye hayıflandı. "Ya, çok sevindim. O adam sürekli sola küfrediyor. Bir ona bir de DSİP'lilere dayanamıyorum. Hay Allah çok sevindim."

Sohbete şahit olanlarla birlikte epeyce güldük bu parodiye. Ama gece boyu, *Taraf*'ta yazmaya başladıktan sonra sokakta, lokantada, otobüste yoğun bir şekilde aldığım benzeri tepkileri düşündüm.

Ülkemde evrensel değerlere uygun güçlü bir sol muhalefet arzumdan ötürü, var olan yapıların arazlarını eleştirmem küfür sayılır mıydı? E, darbe karşıtı tavrım ya da anti-militaristliğim de gerekçe olamazdı.

Belki kimi sol çevrelerin karikatürize durumlarını, bir "kutsalı" konuşurkenki ciddiyetle değil de mizahın diliyle ele almam, tepkilerini çekiyordu.

Mevzuun kolektif bilinçaltıyla ilgili olduğuna kanaat getirdim sonunda.

Zaman düzleminde değerlendirdikleri ve akıllarını tutsak eden yersiz tutarlılıklarıydı aslında karşıma dikilen.

Dünüme dair özeleştirilerim, bugün hâlâ ısrarcı oldukları hataların yüküyle kamburlaşan sırtları sızlatıyor olmalıydı.

Çünkü (gerçi alakaları yok ama) diyalektik materyalist olduğunu iddia eden bir solcu, ne dün ne de bugün yanlış düşmüş olabilirdi.

Komik!

İnanın, irrasyonel bir varlığa inançlarından ötürü, alâmetifarikaları farklılığa ve değişime tahammülsüzlük olduğu iddia edilen dindarlar, tutarlılık denen kavramın cenderesinde sıkışan sol kesimler kadar irrasyonel değiller.

Belki bu görece sağlıklı hallerinde, tevekkülün etkisi var. Bir nevi, varoluşçuluğun getirisi bu. Böylece kendilerini, pozitif aydınlanma zihniyetinin başımıza bela ettiği, insanın rasyonel bir varlık olduğuna dair "inancın" yanılgılarından koruyorlar.

Bu yüzden de insanmerkezci (antroposantrik) ve akli fetişleştiren solcular gibi, çoğu kez zamanın ruhunu ve gerçeğini bir kenara bırakma pahasına düşüncelerinin dünle tutarlı olmasına çabalamıyorlar. Bu yüzden de değişiyorlar, gelişiyorlar.

Bugün ülkenin içinde olduğu dönüşüm sürecinde, dindarların kafaları karıştırırcasına adeta bir lokomotif vazifesi görmeleri de bu yüzden.

Sol ise tüm sermayesini koyduğu ancak daha sonradan kârsız olduğunu anladığı halde bu "projeye" para harcamaktan geri durmuyor. Varını yoğunlu, değişime karşı ördüğü barikatların harcına yatırıyor. E haliyle tüm faaliyeti, batık masraf hatasında ısrardan bir adım öteye geçemiyor.

Yazık!

En devrimci haliyle değişimin hayaletlerinin bile karşısına dikilen dostlara, yukarıdaki resme bakmalarını öneriyorum. Ardından Gökbilimci Carl Edward Sagan'ın dünyaya yaklaşık altı milyon kilometre uzaklıktan çekilen bu fotoğraf (Pale Blue Dot) üzerine yazdığı şu satırlara bir göz atsinlar:

"Tüm o generaller ve hükümdarlar tarafından dökülen kan ırmaklarını düşünün... o şekilde, şeref ve zafer içersinde dönemlerinin efendileri olan, yalnızca küçük bir noktanın bir bölümünde... bu küçük pikselin bir köşesinin sakinlerinin, diğer bir köşesinin farkları zorlukla ayırt edilebilen sakinlerine yaptıkları bitmek bilmeyen zorbalıkları düşünün... başka birini öldürürken ne kadar heveslilerdi. Düşmanlıkları ne kadar ateşliydi. Afra tafralarımızın, hayali benmerkezciliğimizin, evrende ayrıcalıklı bir pozisyonda olduğumuza dair yanılgımızın, boyunun ölçüsü bu soluk ışıklı nokta tarafından alındı."

O noktada nokta bile değiliz ki, bir de o küçük zihinlerimizdeki hatalarda tutarlı olmamız beklensin bizden.

Trajedi!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu abluka AKP'ye değil demokratikleşmeye

Melih Altınok 07.01.2011

Kürtler ve Aleviler gibi dezavantajlı ve ezilen kesimlerin adını ağzına almamasını, "sınıfsız, kaynaşmış bir ulus" idealini içeren faşizan halkçılık ilkesiyle gerekçelendiren Kılıçdaroğlu, siyasal iktidarı ülkeyi bölünmenin eşiğine getirmekle suçluyor. CHP'nin, seçim dönemindeki baskın söyleminin milliyetçilik ve militarizm olacağına dair güçlü sinyaller veriyor.

Çarşamba günü Yıldırım Oğur'un *Taraf*'ın manşetindeki haberinde anlattığı gibi, MHP ulusalcı dozu en yüksek seviyeye çıkartılmış parti olarak dizayn ediliyor.

Askerî ve sivil bürokrasi de tehlike ânında kırılacak camı tuzla buz etti bile.

Darbe rejiminin ideolojik aygıtı yüksek yargı, "geciktirme" faaliyetleriyle, sistemin frankeştaynı Hizbullah gibi aktörlerin rol aldığı, "açılım ve reform sürecinin gizli ajandası" prodüksiyonuna sponsorluk yapıyor.

Diyarbakır'daki PKK'li sanıklar yasadan yaralanmasın diye, yılın son günü bu kişileri hükümlü konumuna getirecek kadar işkolik olabilen Yargıtay, dün "Hizbullah da dahil acil dosyaları bir saate görüşün" diye yalvaran AKP Grup Başkanvekili Bekir Bozdağ'a "yorgunuz" diyebiliyor.

İcracı bakanlıklardaki statükocu bürokrasi, AB üyeliği perspektifini baltalamak için, açılması öngörülen fasıllara tırnak atıyor.

Medyanın büyük kısmından da benzer tamtamlar yükseliyor. Reformist siyasal iktidarı dizginleyecek olası Milliyetçi Cephe (MC) koalisyonlarına lojistik destek faaliyeti yürüten merkez medyanın münevverleri, "Babam kayınpederim" zinde güçlerinin aile bağlarının mukaddesliğinden masuniyet karineleri devşirerek, Türkiye tarihinin en önemli davalarından olan Balyoz yargılamalarını etkisizleştirmeye çalışıyorlar.

Cumhuriyet mitingleri yeniden başlıyor.

Ulusalci abluka adım adım örülüyor...

Siyasal iktidarsa, bu milliyetçi akıntının dümen suyunda, gerici "itidal" söyleminin dozunu çoğu zaman kaçırıyor.

Çizdiğim tabloyu çok karamsar bulanlar olduğunu biliyorum.

Ama üzülerek bildiririm ki, zamansız zafer naralarının yanı sıra "Aman AKP'li sanmasınlar" paranoyasıyla hakkaniyeti ihlal eden demokratların kamuoyunda yarattığı rehavet beni fazlasıyla kaygılandırıyor.

Eğer vesayet rejimi, zincirlerini kırıp fiilen yan yana gelebilmiş bir avuç demokratın, bir gazetenin ve mehteran adımlarıyla da olsa "ilerleyen" bir siyasal iktidarın hepi topu birkaç yıldır süren faaliyetleriyle bir anda yıkılverecek olsaydı, bunca yıldır sürer miydi sizce? Bunca cana, mala mal olur muydu?

Prestiji sarsılsa da, bazı mevzileri kaybetse de, statüko hâlâ güçlü ve aktif. Demokrasi cephesinden aldığı darbelerin acısını çıkartacağı rövanşsa bir seçim sonrası kadar yakın.

Bu noktada, geniş bir kitleye sahip olmasa da, kamuoyu yaratmada ve gündem belirlemede etkisi muazzam sol ve demokrat kesimlere büyük görev düşüyor.

Bırakın, ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecindeki tarafları eşitleyip, yaşanan mücadeleyi "düzen içi iktidar mücadelesine" indirgeyen konformistlerin sıçratacakları çamurdan kaygılanmayı.

Oturup, biz Kürtleri, emekçileri, demokrat dindarları, solcuları, Alevileri, yoksulları hiç mi hiç ilgilendirmediği iddia edilen kavganın, ülkeyi üç beş yıl öncesine kıyasla özgürlük katına kaç basmak yaklaştırdığını hesaplayın.

Evet, kuşkusuz yetmez ama hayır diyebilecek kadar hürriyet zengini miyiz bizler?

Daha dün bizlerin de talebi olan demokratikleşme adımlarının hakkını, AKP'ye yarar diye vermekte ürkek davranırken, bu ağırkanlı tavrımızın reform sürecinin köküne kibrit suyu dökmek için ısıtılmaya çalışılan ittifakların değirmenine ne kadar su taşıdığını da hesaplamamız gerekemez mi?

Hesap kitap zamanıdır.

AKP eylemci fobisinden artık kurtulmalı

Ne olurdu dün öğrencilere ODTÜ kapısından AKP Genel Merkezi önüne kadar yürüyecekleri bir güzergâh gösterilseydi ve onlar da basın açıklamalarını yapsalardı? Adam mı öldü? Aleyhinde birkaç slogan duyan Başbakan ya da AKP yöneticileri erirler miydi?

Başbakan ve kurmayları, dünyanın her yerinde siyasilerin müsamaha gösterdiği öğrenci eylemleri karşısında tahammüllü olmayı öğrenmeliler. Polisi gazıyla, copuyla, panzeriyle çocukların karşısına dikip efelendikçe, sağdan soldan ulusalcı faşistin ve onlara ilişik medyanın "sivil dikta" zırvallıklarına malzeme verdiklerini artık anlamalılar.

Öğrencilerin "arkaik" söylemlere sahip oldukları ve "yönlendirildikleri" şeklindeki argümanlarla, eylemcilerin anayasal haklarından mahrum bırakılmaları gerektiğini savunabilen kesimler de "hırsızın hiç mi suçu yok" mantığından mustaripler bence.

Velev ki öyle olsun, söyler misiniz bu neyi değiştirir?

Kendi mağduriyetlerimiz sözkonusu olduğunda karşı çıktığımız ceberut rejimin eseri polis devletini, ideolojik olarak farklı düşüğümüz kesimler sözkonusu olduğunda göreve çağırarak iki yüzlülüktür.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Padişah da çok yaşasın, bence sorun yok

Melih Altınok 11.01.2011

Kolektif bilinçaltımızın da, dünün kötü olaylarını, suçlarını, günahlarını hafızasının dehlizlerine postalayıp "geçmiş" hoş sadalardan ibaret bir "mazi"ye dönüştüren bireyler gibi savunma mekanizmaları var.

Ancak kişiler geçmişe dair bireysel günahlarını çoğu zaman saklamak zorunda kalıyorlar ve bu nedenle de "sırrın" niteliği pek bir değişime uğramıyor.

Toplumun büyük kısmının dâhil olduğu kötü anılarsa, yaygın suç ortaklığının gereği mantığa büründürülerek, ulusun, vatanın ya da devletin bekası uğruna imtina edilemeyecek tercihler olarak meşrulaştırılıyor. Ve ne yazık ki bugün bile kabul görebiliyorlar.

İşte bu yüzden, bizim de içinde olduğumuz, geçmişle yüzleşememiş, arınamamış toplumların her birinin tarihi acemice üretilmiş mitlerle dolu kör bir kuyu.

Sayırsız acı, katliam, haksızlık, vicdansızlık, suç ve vefasızlık, bir yersarsıntısı ya da sel sonrasında yükselip yeniden gün yüzüne çıkacağı zamanı bekliyor dipte.

Bugünlerde ülkedeki yegâne entelektüel faaliyetin, Halil Berktaş, Ayşe Hür, Cemil Koçak, Sevan Nişanyan gibi cesur yüreklerin, yaratacakları nice şaheserleri ertelemek pahasına, kafamıza vura vura, henüz yüz yıl öncesini bize öğretmelerinden ibaret olması da düne dair bu cehaletimizden ve ondan beslenen korkularımızdan kaynaklanıyor.

Eksik olmasınlar, hiç de durmasınlar, zira bizim de ecnebiler gibi yeni şeyler söyleyebilecek bir aşamaya terfi edebileceğimiz o kutlu günlere dek bu öğretime çok ihtiyacımız var.

Can Dündar *Mustafa*'yı çektiğinde dip dalganın hareketlenmesini ve Zülfü Livaneli'nin *Veda*'yı fırlatması ya da Kanuni'nin hayatını anlatan dizinin tek gündem haline gelmesi de mızrağın artık çuvala sığdırılamadığının bir kanıtı aslında.

Aslında çok güzel alametler bunlar. Toplum olarak ancak ve ancak bir masal kadar gerçek olan dünümüzü konuşmaya başlıyoruz.

Siz aldırmayın Osmanlı'yı diriltmeye çalışıyorlar martavallarına, Marx'ın dediği gibi tarihsel süreçlerde geriye dönüş yaşanmaz. Kaldı ki, sermaye birikimi ve ticari faaliyetlerinin hacmiyle, İstanbul dukalığının tahtına göz diken kesimlerin, kapitalizmle gül gibi geçinip giden ve bu nedenle de "ilerici" olan partisi, amblem olarak kendisine Osmanlı turasını seçse bile bu mümkün olamaz.

Hatta keşke bir jest olarak, toplumun geniş bir kesiminde anısı olan hanedan ailesine sembolik hakları geri verilse de gelip Dolmabahçe'ye falan yerleşseler.

Britanya'da, İspanya'da falan olduğu gibi halkın seçtiği başbakanları usulen bir törenle son Osmanlı padişahı şereflendirse.

Ne olur yani?

Tarih uydurma zaferleriyle bizi cezbeden sığınılacak bir liman değil, kurtulunması gereken sırtımızdaki bir yük.

Ama işte köylü ebeveynlerinden utanan sonradan görme "şeerliler" gibi davranmayı bırakıp, Allahın bildiğini bizim kullardan ve frengistandan saklamaya çalıştıkça olmuyor bu iş.

Zaman hakikatlerle yüzleşme, korkuları konuşma, mazlumlara iade-i itibar zamanıdır.

Eğreti gelin emeği

Siz ortalığın endişeli modernlere ilişkin kasabalılarla dolu olmasına; dostluğun ve delikanlılığın çeşitli hallerine dair lirik cümleler sarf etmelerine bakmayın. Efendim, bunların yaşı kırk civarında olanlarının çoğu evlenirken eğreti gelin tutmuşlardır. "Pazar sabahları Aydın Doğan sponsorluğunda haybenden solculuğun" az da olsa izan gerektirdiği zamanlar, kasabalarda evlenmek dertli işti. Kimse "o gece" ne yapılacağını doğru dürüst bilmezdi.

İşte bu sorunu çözmek için eğreti gelinlik diye bir kurum iş görmekteydi.

Eğreti gelin içinde yetiştiği erkek egemen kültürün bin bir bilgi ve hurafesini, kendisiyle aynı kaderi paylaşacak bir başka zavallının üzerinde uygulaması için damat adayına boca ederdi.

Eğreti gelinlik talihsiz bir iştir. Damat adayının gözünde sadece birkaç gün sürecek bir önem ve minnete sahiptir. Ne zaman ilk deneyim yaşanır, ondan sonra eğreti geline ihtiyaç kalmaz. Bundan dolayı, ömrü birkaç gün süren mühim işler kasabalarda eğreti gelin emeği, kentlerde de istemezükçü solcu ulufesi olarak adlandırılır.

Referandum sürecinde işkencecilerine ilişip, sonrasında da dün olduğu gibi şimdi de polislin öğrencilere reva gördüğü zulmü, emekçilerin haklarında düne göre pek bir şey değişmemesini, seçim barajının

kaldırılmamasını, cezaevlerinde vaka-i adiyeden sayılan hak ihlallerini, hatta son kuşların göçüşünü “yetmez ama evet”çilere mal edenler kardeşler! Gelinim sana söylüyorum ama siz anlayın işte.

Kimse size gül bahçesi vaat etmemişti zaten, bu uzun soluklu bir mücadele.

Şimdi de demokrasi ve reform sürecine çomak sokmak, Kemalizm’i tüm Türkiye’de ve özellikle bölgede cilalamak için yan yana gelen MC ittifaklarına omuz veren “solcular” var yine.

Bari bu sefer açın gözünüzü de, uzak durun bunlardan, halktan bir aferin alın.

İsminizi karıştırsalar ne olur, tarih doğru kaydeder nasılsa!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yoksa bu son seçimdir artık

Melih Altınok 14.01.2011

İlk döneminde AB üyeliği ve demokratikleşme konusunda radikal söylemleri ve kararlılığıyla, statükodan ve onun emrine amade hükümetlerden bezen halkın takdirini alan, darbecileriyse eylem planları yapmaya mecbur bırakan AKP, 2004 yerel seçimlerinde büyük bir başarı yakaladı.

Parti reformist politikaları sayesinde, muhafazakâr gelenekten gelen tabanı dışında, özgürlükçü solculardan ve liberallerden de destek aldı. Ancak sözkonusu kesimler, AKP’nin bu seçimlerin ardından demokratikleşme adımlarını seyrekletmesini eleştirerek seslerini yükseltmeye başladılar.

2007 yılındaki genel seçimler öncesi, darbecilerle fiili ittifak yapan ulusalcıların tazyiki her kesimden demokrasi AKP çevresinde yeniden yan yana getirdi. Parti, büyük oranda bu dalga nedeniyle ikinci kez girdiği seçimlerde de muazzam bir oy oranını yakaladı.

AKP, ilk dönemindeki kadar olmasa da, bu seçimlerin ardından da askerî vesayetin kırılması yolunda yapısal adımların altına imza attı. Anayasa değişikliği referandumu sürecinde demokrasi söylemini yükselten AKP, kitle desteğini yüzde altmışlara kadar yükseltmeyi başardı.

Şimdi önümüzde yeni bir genel seçim var. AKP’nin üçüncü kez büyük bir oy oranıyla bu seçimi de kazanması sürpriz olmayacak. Hakkını vermeli, bu olasılığın gerçekleşmesi sadece Türkiye için değil dünyadaki tüm demokrasiler için de gerçekten büyük başarı.

Ne var ki bu başarı eğrisinin sarhoşluğu başbakanın ve bazı AKP kurmaylarının enikonu başını döndürmüşse benziyor.

Hükümet, yeni bir anayasanın yolunu açacak, adlî ve askerî yargı alanında az da olsa normalleşme sağlayan Anayasa değişikliği referandumundaki olumlu tavrından adım adım uzaklaşıyor.

Gündemdeki konular vesilesiyle milliyetçi çizgisini belirginleştiriyor.

AB üyeliği müzakerelerinde gönülsüz davranıyor. Ve ne yazık bizlerin de çoğu kez takdirini kazanan dış politika alanındaki “sıfır sorun” perspektifinde bile, AB konusunda milliyetçi tabana yolladığı mesajı güçlendirmek için söylem bazında geri adımlar atmaktan çekinmiyor.

Demokrat kamuoyunun kendilerinden beklediği üzere YAŞ'ta yükselttikleri çıtayı, ordunun mali denetiminin yolunu açacak Sayıştay Kanunu'nda, artık meşrulaşan değişiklikleri gerçekleştirip yükseltemiyor.

Kendisine ait, kraldan daha kralcı işgüzar yerel yönetimlerinin ve kendini bilmez sivil bürokratların, her gün bir yenisi ortaya çıkan içki yasağı vb. uygulamalarının önünü almak için kararlı bir duruş sergilemiyor.

Belki de en vahimi, Başbakan Erdoğan ve sağduyusuna güvendiğimiz birkaç isim dışındaki AKP kurmayları, mağrur bir edayla, çoğu zaman "dönek" yaftası yemeyi göze alarak demokratikleşme, sivilleşme ve şeffaflaşma alanında kendilerine destek veren kamuoyundan gelen eleştirileri ya yok sayıyorlar, ya da sert bir üslupla kestirip atıyorlar.

Evet, bizler de biliyoruz genel seçim kapıda ve CHP'sinden MHP'sine artık enikonu keskinleşmiş yekpare milliyetçi bir cephe var karşılarında. Kendisine sol adını veren kesimler bile enerjilerini "yetmez ama evet" zihniyeti yara alsın diye tüm demokratikleşme reformlarından geriye dönülmesi yoluna vakfetmiş durumdalar.

Başkentte sıkça konuştuğum tüm AKP yöneticileri bu tesbiti açıkça dile getiriyorlar. Bir yandan en temel haklarını talep eden yurttaşları tatmin ederken bir yandan da bazı kesimlerin kaygılarını gidermek gibi bir sorumlulukları olduğunu söylüyorlar.

Yüzde ellilere varan oy potansiyeline sahip bir partinin bu tarz kaygılarını anlamak elbette zor değil. Ancak onlar da artık 80 yıllık statükonun değil, Türkiye'nin reform isteyen çoğunluğunun merkez partisi olduklarını artık anlamalılar.

AKP'ye teveccüh gösteren kesimlerin büyük çoğunluğunu, "gelenekten" gelen seçmenin oluşturduğu doğrudur. Ancak sayıca büyük bir yekûn oluşturmaları da özgürlükçü sol, demokrat ve liberal kesimlerin desteği olmadan, partinin başlattığı ve yavaşlamalara rağmen hâlâ öncülüğünü üstlendiği değişim sürecinin toplumsal meşruiyeti asla ve asla sağ-la-na-maz.

AKP medyadan, akademiden, iş çevrelerinden ve sivil toplumdan almayı başardığı "yetmez ama evet" kredisini yitirdiği an bütün "büyüsünü" de kaybeder. Sonu da Ahmet Altan'ın dediği gibi ANAP'tan farklı olmaz.

Kaldı ki o oyları çantada keklik görülen muhafazakâr tabanın refleksleri de, bizzat AKP'nin ilerici politikaları çevresinde oluşan reform cephesi sayesinde çok büyük oranda demokratikleşti. Artık bu kesimler bir Saadet Partisi seçmeni değil; onlar da yetmez ama evet zihniyetini sahiplenen kesimler gibi "değişim ya AKP" derken seslerini enikonu yükseltiyorlar.

Seçime yalnız yeni dönemi kapsayacak bir programla değil, 13 yıllık bir planla hazırlandığını açıklayan AKP, halkın bu beklentilerini gözardı etmekteki ısrarını sürdürürse, seçimi kazansa da inanın iktidarda birkaç yıl bile zor dayanır.

Biz ne merkez partileri gördük, zaten yoktular.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bugünün kof yandaşları, dünün içmeden sarhoş mazlumları

21. yüzyılın eşiğindeki Türkiye'nin siyasal düşünceler tarihinin yazıldığı günlerdir.

Kuşkusuz ki, darbe ideolojisinin sokak şovlarını tırmandırdığı 2007'de temelleri atılan ve son referandum sürecinde de billurlaşan "Yetmez ama evet" tavrına, bu külliyatta genişçe bir yer ayrılacak.

Tüm siyasi formasyonların, son elli yıldaki "türev" politikaları "devletin ideolojik aygıtlarının söylemeleri" kısmında anlatılırken, resmî ideolojinin aralarına set çektiği sağdan soldan ezilenlerin fobilerinden kurtulup yan yana gelerek yarattıkları bu yaklaşımsa "ezber bozanlar" kısmında onurlandırılacak.

Aristoteles'den beri devam eden, katarsisin gözleri kör ettiği 2000 yıllık anlatı geleneğinde yabancılaştırma efektleriyle farkındalığın manifestosunu yazan Brecht ya da Godard ne ise, "kültürel çölünde her şeyin mucize etkisi yarattığı" Türkiye politik atmosferi için de "yetmez ama evet" cephesinin anlamı odur işte.

Değişim isteyen kesimlerin yarattığı meşruiyet alanında semiren ancak tek dertleri ulufe olanlara da bir bölüm ayrılacak bu anlatılarda; "değişimin tortuları" başlığı altında.

Star yazarı Mehmet Metiner, bu başlık altında resmiyle anılan isimlerden olacak mesela. Şu satırları da spottan görülecek:

"AK Parti'ye liberallerin verdiği destek elbette takdire şayan, ama unutmasınlar ki liberaller de AK Parti iktidarı sayesinde en itibarlı dönemlerini yaşıyorlar, en kârlı konumda bulunuyorlar."

Kime söylüyor bu sözleri Metiner? Ahali "Aman AKP'li sanmasınlar" diye kıvranırken yiğidin hakkını vermekten feragat etmeyenlere ama yeri geldiğinde de o yiğidi eleştirenlere.

Peki, niye söylüyor bu sözleri onlara? Cesur oldukları için, "ilişmedikleri" için, demokratinin gereğini yerine getirdikleri için.

En kârlı konum nedir, siyasal iktidara kayıtsız şartsız yandaşlıkla kimler neler kazanıyor bilemiyorum. Ama belli ki siyaseten farklı noktada durdukları bir hükümetin demokratikleşme ve şeffaflaşma adımlarına evet deyip, onun despot çıkışları karşısında seslerini çıkartanları hiç mi hiç anlamamış Metiner.

Bizleri de kendisi gibi sanıyor yazarımız. Demokratların hakkaniyetli tutumları karşısında "kaç para aldınız, kaç para, para, para..." diye söylenirken aslında sevmeyecekleri eşiğin önüne oy koymayacak kadar hesapçı olduklarını açık eden solcumsular gibi davranıyor.

Başbakan'ın "yalnız ve bir başına" *Taraf'a* ve Ahmet Altan'a 50 bin liralık tazminat davası açtığı gün teneke çalmaya kalkıyor. Aklınca adaptan giriyor ama bahşış istemenin usulünü gözardı ediyor.

Tam da Ahmet Altan'ın davaya konu olan yazsında tanımladığı konuma düşüyor; kişisel hesabı olduğu için, haddine olmadığı halde kişisel hesabı olmayan adamlarla polemik yapmaya kalkıyor ve de yüzüne gözüne bulaştırıyor.

Ah ah, reklâm kokan hareketler bunlar. Kendilerini "trafiğe kapalı" olmayan yollarda da görmek isterdik ama...

Eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ çıkıp da yalnızca bize değil, tüm medya mensuplarına "kof kabadayılık" yaptığında, "Gelin bir tepki verelim" diye aradığım ancak karargâhtaki akreditasyonlarına halel gelmesin diye "Bizi mazur gör Melih" diye mazeret bildiren Ankara'nın temsilcisi yandaş bayları da biliriz biz.

Şimdi ağalarının malı gidecek diye canı giden kâhyaların, "AKP'yi ve Gülen'i bitirme planlarını" yayımladığımızda, "Aman topa önce *Taraf* girsin" diyerek kendilerine ulaşan bilgiyi-belgeyi soğuttuklarına ve karın ağrılarını sodayla gidermeye çalıştıklarına da şahidiz.

Kimse kimseye oyun oynamasın. *Vatan*'dan Mehmet Tezkan'ın dediği gibi, Başbakan yüzde 58'in yüzde bilmem kaçını gözden çıkartıp kendisine koşulsuz şartsız biat edecek bir kitle bana yeter diyor olabilir. Siyasetteki hesapların, mahalle bakkallarının veresiye defterindeki gibi tutulacağını sanan cühelalar da Erdoğan'ın bu tavrı karşısında onun sırtını sıvazlıyor olabilirler ama hayatın sillesi ağırdır.

Geçen cuma günkü yazımda da ısrarla vurguladığım gibi, çıkar yüzde 58'den demokratları, özgürlükçü solcuları, demokrat dindarları, Alevileri, liberalleri, Kürtleri, kalmaz sana yüzde elli.

Bu ülkede, yangında ilk elden feda edilecek dolaptaki kutuda duran, demokrasiyi zenginleştiren ona reformlarla meşruiyet katan yükte hafif pahada ağır "yetmez ama evet" uranyumu değil, azıcık "hararet" görse buharlaşacak tatlı su organizmalarıdır; çoklardır, rahat bulunurlar.

Bin bir dava, baskı, hakaret ve maddi zorluk çekerek demokrasi mücadelesine katkı veren ve bu nedenle her kesimin takdirini toplayan meslektaşlarının aleyhine, dava günlerinde yalancı şahitlik edenler, devran dönünce statüko güzellemesi eşliğinde size de "kof kabadayılık" yaparlar da dava bile açamazsınız Sayın Başbakan.

Gözünüze bu küçük ama onurlu gazeteyi mi kestirdiniz efendiler?

Yanlıştır, ayıptır, günahıdır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gölcük'ü görmeyen göz Hrant'a ağlasa ne yazar

Melih Altınok 21.01.2011

Çarşamba günü Ankara'da iki ayrı Hrant Dink anması düzenlendi. Benim de katıldığım, Kürtlerin, dindarların, demokratların ve sosyalistlerin yer aldığı etkinlikte siyasal iktidarın suikastın üzerine kararlılıkla gitmemesi ve pasif tutumu kıyasıya eleştirildi ama "Katil devlet", "Hrant'ın katili Ergenekon devleti" sloganları ağırlıktaydı.

Bu kesimlerin söylemlerini ve yan yana gelişlerini eleştiren "sol"cuların düzenlediği anmada ise, Hrant için vur emri veren birinci derece suçlulardan ziyade, suikastta ihmal boyutunda sorumluluğu olan hükümet lanetlendi.

Yanlış anlaşılacağım diye karnından konuşanlardan değilim. Açık açık söyleyeceğim, katilin ve azmettiricilerin kimliği enikonu ifşa olmuşken, "Aman simetrikliğime halel gelmesin" diye, canımız Hrant'ın katledilmesinin sorumluluğunu ilk elden siyasal iktidara yükleyecek kadar vicdansız değilim. Ötesi, Hrant'ın katledilmesinin üzerinden geçen dört yıla rağmen sorumluların açığa çıkartılması için bu net tavrın elzem olduğunu düşünüyorum.

Evet, net olma zamanıdır.

Dün *Taraf*'ın manşetinde yer alan haberi okudunuz işte.

Gölcük Donanma Komutanlığı'nda ele geçirilen belgeler içerisinde Hrant Dink'in 2003 yılından beri "hedef şahıs" olduğu açıkça belirtiliyor.

Haklısınız, bu bilgi ve belgeler, Hrant'ın katledilişinde ordunun sorumluluğuna dair ilk kanıt değil. İfadeler, itiraflar, telefon kayıtları, istihbarat raporları, fotoğraflar... şuracıkta duruyor.

Ama ne olursan olsun, savcıların Balyoz davasındaki diğer iddialarıyla tutarlılık gösteren ve onları destekleyen bu ek deliller, artık kafalardaki tüm soru işaretlerini silmiş olmalı.

Hâl buyken kardeşimiz Hrant'ı katledenlerin ortaya çıkartılması mücadelesinde hedef tahtasının on ikisine AKP'yi oturttuğumuzda, Hrant'ı öldürerek ülkede bir kaos ortamı yaratmayı ve siyasal iktidarı devirmeyi planladıkları iddia edilen darbecilerle aynı noktaya gelmiyor muyuz?

Bakın, yirmi bir generalin gözaltına alındığı 22 Şubat 2010 yılında ABD'nin Ankara Eski Büyükelçisi James Jeffrey Washington'a darbe ihtimalini öngören bir kriptoyu gönderiyor.

Tehlike bu kadar yakın ve diriye, Hrant'ı katleden, yeni canları alması ihtimali hâlâ ciddi derecede mevcut olan darbecileri bertaraf etmek mi öncelikli hedefiniz olmalı, yoksa edimleri tolere edilebilir, gitmeleri için sandığınız yeterli olduğu bir siyasal iktidara karşı husumetiniz mi?

Hülasa katilleri tanıyoruz. Önce onlardan hesap soracağız, arınacağız. Sonra da AKP'nin bu suikastın aydınlatılması noktasındaki ketumluğunu eleştireceğiz. Hükümete bağlı bazı sivil bürokratların yardım ve yataklıklarını da unutturmayacağız.

Aksi halde, bir dahaki 19 Ocak'ta da "katil AKP" sloganlarıyla tatmin olmanın bir adım ötesine geçemeyiz. Hrant'a karşı sorumluluğumuzu yerine getiremediğimiz yetmiyormuş gibi, önemli gün ve haftalar seviciliğinin sığılğında, Türkiye'nin en önemli siyasi davalarından birini daha, yenilerinin yoluna açacak şekilde bir "mazluma güzellemeye" indirgeriz.

Hadi oradan

Yok, öyle isim vermeden hakaret etmek, İstanbul'daki celebrity gazetecilerden kulis arasında aldığın tüyolarla jurnalcılık yapmak Mehmet Metiner. Beş dakika delikanlı ol da, çatır çatır ismini vererek kof yandaşlığını ifşa ederken, bir "düşküne" yüklenmenin verdiği üzüntüm az da olsa hafiflesin.

Daha önce Ahmet Altan'a ve bazı *Taraf* yazarlarına söz söylüyordum. E, Bay Metiner, ne olacak? Sır mı bu? Evet, halen politik konularda farklı düşündüğüm insanlar var *Taraf*'ta. Zaman zaman HSYK, sokak eylemleri, muhafazakârlaşma, modernizm, Kürt sorunu, CHP gibi konularda da bazı isimleri eleştiriyorum.

Sen biat ilişkilerine alışmışsın. Art niyetini, bilgisizliğini ve vasatlığını ancak nihale vazifesi görerek telafi edebileceğine inanmışsın. Bu yüzden şaşıryorsun değil mi, papağanlık yapmadan var olabilen gazetecilere, yazarlara?

Ama bizim gazetede harmoni, yazarların farklı köşelerden eko vermesiyle değil, kakofoniye düşmeden, seslendirilen farklı ezgilerle sağlanıyor Mehmet Efendi.

Bu arada benim "radikalliğimi gündeme getirmenin, senin içler acısı kof yandaşlığını tartıştığımız konumuzla ne alakası olduğunu da halen anlayabilmiş değilim. Fakat madem merak ediyorsun, dün de Marksist'tim hâlâ da öyleyim.

Önce İslamcılara, sonra Kürtlere, arada devrimcilere, şimdiler de AKP'ye yamanmaya çalışarak yaşayanlara, kendisini "Kürt olduğu için belediyeden kovdurduğunu" söylediği Başbakan'a, onun bile tepkisini çekecek şekilde yanaşmalık edenlerle daha fazla vakit kaybetmeyeceğim.

Ha, dedikodulardan devşirdiğin zırvallıklarla, televizyonlarda benim olmadığım programlarda arkamdan atıp tutmayı sürdürürsen bazı şeyleri hatırlatmaktan da geri durmam elbette. Danışmanlık sicilindeki "konulu" atraksiyonlara falan girerim.

Zor olacak biliyorum ama mert ol biraz mert!

Stalinist'miş!

Cahil!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yoldaş AB ve hudut bekçisi endişeli 'moderinler'

Melih Altınok 25.01.2011

Bir yazarımız Ankara Emniyet Müdürlüğü Pasaport Şubesi'nde şahit olduğu anısını anlatıyor. Pasaportunu yenilemek için şubede görevli bir memurun odasında oturuyorlar. İçeriye bir albay giriyor. Polis memuruna "Komutanımın pasaport işlemleri için geldim" diyor.

Bir Albay "komutanım" dediğine göre sözkonusu olan kişi general olmalı.

General!

Hani çok değil üç beş yıl öncesine kadar protokollerimizdeki yeri seçilmiş siyasilerden önce gelen ve işte o günlerin gazıyla hâlâ programlarda gazetecilere "Bana bak hamamböceği" diye hakaret etmekten çekinmeyen ama "Karşında askerin mi var faşist" yanıtını alınca şimdilerde suspus olanlar var ya, işte onlar.

Polis çayından bir yudum aldıktan sonra gayet sakin bir şekilde "Komutanınızın bizzat gelmesi gerekiyor, adına işlemlerini yapamazsınız" diyor subaya.

Albay çaresiz çıkıyor odadan.

Ana!

Koskoca general Emniyet'e gelecek, biz paryalar gibi sıraya girmese de en azından o koridorlarda halkla aynı havayı soluyacak!

O polis memuru eğer bu yanıtı generalin emir subayına on yıl önce vermiş olsaydı, -ki veremezdi-, herhalde sürgüne gönderilmeden önce görev başında alkol almaktan hakkında soruşturma açılırdı. Çünkü biliyorsunuz "teamüller" gereği, tıksırincaya kadar içmemiş, kafası yerinde bir memur, kendisinden daha eşit bir askerî memura Anayasa'ya uygun muamele edilmesini teklif dahi edemezdi.

Ama burada fevri bir çıkış sözkonusu değil. Hukuk devleti adına o polis memurunun dilini çözen şey, tarihin en büyük sivil toplum projesi olan Avrupa Birliği.

Çünkü Türkiye'nin üyelik müzakerelerini yürüttüğü AB diyor ki, benim sınırlarım içerisinde seyahat edebilmek için, biyometrik fotoğraf ve parmak izi gibi ayrıntılarla daha güvenilir kılınmış pasaportları kullanacaksın. Senin ülkende sivil ve askerî bürokratların ilah olabilir. Ama benim için bu kişilerin, ne AB ne de TC vatandaşlarından bir ayrıcalığı var.

Dolayısıyla, Fuzuli'nin "selam verdim rüşvet değil deyü almadılar" sözleriyle anlattığı bir memleketin memurlarını esir eden, askerî vesayet sarmalını fiilen derinleştiren iltimas geçme zorunluluğu gibi uygulamalar, enternasyonalist bir proje tarafından otomatikman ortadan kaldırılmış oluyor.

Garip ama ülkemde bu ve benzeri hikâyelerden "kaygılanan" sözüm ona solcular var.

Zira arkadaşların derdi artık darbe olasılıklarına set çekecek demokratikleşme falan değil, promille ölçülen "büyük" tehlikelerin farkındalar ya!

Geçtiğimiz günlerde katıldığımız bir programda kendisini "solcu" olarak tanımlayan ve bizlerin solculuğuna dudak büken *Posta* yazarı Yazgülü Aldoğan bu sakat bakış açısıyla, AB üyeliği konusunda gönülsüzleştiği için eleştirdiğimiz hükümetin tavrını sahiplenip şunları söylüyordu:

"AKP, türban konusunda elini rahatlatacağını düşünüp AB üyeliğini hararetle savunuyor."

Hakları ve özgürlükleri büyük oranda genişletecek, demokratikleşmenin ve şeffaflaşmanın önünü açacak her sivil toplum projesinin esintisi, memleketin balkonlardaki bazı rüzgârgülleri çarpınca çıkan ezgiye yıllardır aynı güfte yapılır bizde:

"AB üyeliği 'vatandaşlara' özgürlük ve eşitlik sağlayacağı makyajıyla sunuluyor ama aslında çoğunluğunun başı bağlı olan ve neyi seçeceği muğlâk 'halka' birtakım haklar getirme riskini de beraberinde taşıyor! O halde AB üyeliği bize bol gelir; defactodan memnunuz, hiç olmaz şeriat tehlikesinden bizi koruyor, kapanan el kapıları."

Evet, sevgili okur, AB konusundaki bu yaklaşım, varlıklarından endişe duyduğumuz solcu "moderinlerin" kaygılarının net bir ifadesidir.

Atı alan enternasyonalistin Seattle'ı geçtiği küreselleşen dünyada, bizim, milli sermaye seviciliklerini mevzubahis yapmadan, antiemperyalist söylemle işi kotarabileceklerini sanan ve bu yüzden aslında konumları faşist bir diktatörün bile pekâlâ savunabileceği anti sömürgeciliğin bir adım ötesine bile geçemeyen arkadaşlar hâlâ hâlâ "onlar ortak biz pazar" sloganını atadursunlar, AB üyeliğinin söylentisi bile memleketi daha yaşanılır kılmaya başladı bile işte.

Devletlerin demokratikleşme konusundaki reformları gerçekleştirme işini onların tasarruflarına bırakmayan, insanlığın ortak birikimi olan evrensel değerleri referans alan uluslararası kuruluşlar ve onların eseri metinler, bizlerin özgürlüğünün ve eşitliğinin sigortasıdır.

Kürtlerin de, dindarların da, Alevilerin de, sosyalistlerin de, emekçilerin de, kadınların da, çocukların da (geriye ne kalıyor ki zaten) yoldaşı, içe kapanmacı modernler değil, sınır tanımayan küresel birliklerdir.

Hep söylüyorum, bir daha da söyleyeceğim. Allah hiçbir halkı bu dünya üzerinde (hele hele adında demokratik halk malk geçen) ulus-devletiyle baş başa bırakmasın. El kapıları da açılsın ve bir daha kapanmasın!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Katranı seçime kadar kaynatacaklar

Melih Altınok 28.01.2011

Sır değil, akıl ve vicdan sahibi olan birinin, halk partisinin dününe ve bugüne bakıp, üzerine de yarına dair vaatlerini eklediğinde, Baskın Oran'ın "CHP değişmez, değişirse CHP olmaz" tesbitinden başka bir sonuca ulaşmasının çok da mümkün olmadığı kanaatindeyim.

Ne var ki, daha önce defalarca ama defalarca üzerinde kalem oynattığımız, ekranlarda anlattığımız bu minval üzere tesbitlerimizdeki tüm analitik süreçleri görmezden gelerek, ön yargı olarak yaftaladıkları kanaatlerimizde "niyetlerimizin" etkili olduğu dışında tek bir söz söyleyemeyen anakronizmden mustarip zevatın hakaretlerinden artık gına geldi.

Geçen de, her zamanki tinerici çocuk tavırlarıyla "steril" kanalında kusursuz bir kontrast yaratan sinirli "akademik" bayan, Orhan Miroğlu üzerinden "CHP çıplak" diyenleri lanetliyordu yine:

"Be adam nereden biliyorsun CHP'nin değişmeyeceğini!"

"Be adam!"

Kürt diyemeyen bir genel başkana sahip partinin "hakikatçıklar komisyonu" önerisini haklı olarak ciddiye almadığı söyleyen Miroğlu'na, "Daha düne kadar TV'lerde ağırlarken görüyorduk seni" diye aklınca ayar vermeye kalkan "akademikin" densizliği karşısında daha fazla ne denebilir bilemiyorum.

"La havle" deyip geçelim.

İstatistikler sayesinde de açıkça gördüğümüz üzere, o kıytırık akademik unvanları, Edirne'den sonra lise talebesine denk sayılan bu ablaların, ağabeylerin içinde, CHP üzerine tesbitlerinin zavallılığının farkına varıp makas değiştirenler de yok değil elbette.

Düne kadar bizlerle benzer eleştirileri dillendiren ve bu yüzden bugün CHP'ye açtıkları kredi konusunda kendilerini de ikna etmek zorunda oldukları için makas değiştirmeye çalışan başkentteki CHP-ML'li akademisyen, gazeteci ve yazar tayfasının yeni teziyse şu:

CHP'de "için için" radikal bir değişim süreci yaşanıyor. Kemal Kılıçdaroğlu, Sezgin Tanrıkulu ve Gürsel Tekin triosunun öncülüğündeki kanat partiyi, "sola" çekmek için saman altından su yürütüyor.

Bu ekibin kurmayları, önümüzdeki birkaç ay boyunca Tanrıkulu'nun hakikat komisyonları önerisinde olduğu gibi, partiyi "sola" doğru evriltecek söylemlerin dozunu kademeli olarak arttıracak. Türkiye'nin içinde bulunduğu dönüşüm süreci için küçük, bir yıl önce Dersim katliamını sahiplenen CHP içinse büyük sayılacak demokratik çıkışların yanı sıra, AKP'nin demokrat kamuoyunda prestijini sarsacak sansasyonel "bombalar" patlatılacak.

Kılıçdaroğlu ise bu süreçte, bugüne değin son derece başarılı bir performans sergilediği kabul-inkâr, öteleme ve muğlâkta bırakma politikalarını, seçimden önceki "son çıkışa" dek sürdürerek, partiden tasfiye edilecek statükocu kanadın yıkıcı ve bölücü faaliyetlerini engelleyecek.

Sözkonusu senaryoyu adı geçenlerden müteşekkil ekiple birlikte şekillendiren perde arkasındaki "danışmanlara" göre, sekiz yılsonunda, rüyasında bile "AKP bir şekilde devrilmeli" diye sayıklamaya başlayan

kemik CHP tabanı da zaten, Kılıçdaroğlu'nun Kürt sorunu, demokratikleşme vb. konulardaki solcu söylemlerini tolere etmeye dünden razı.

Arkadaşlara göre bu strateji sonucunda, kentli elitlerin oyunun yanı sıra, kendisinden daha solcu söylemler bekleyen Aleviler, Kürtler vs'nin de oyunu alacak olan CHP seçimde yüzde otuzu yakalayacak. Nihayetinde de Süheyl Batum başta olmak üzere tüm ulusalcıların partideki izleri tamamen silinecek.

Evet budur!

Tak yapacaklar, şak olacak!

Daha dün, kırılmaya kalkılan yargı vesayetine karşı halkı direnişe" çağıran, Ürkek de olsa hâlâ Silivri'den sanık kaçırma oyununun provalarını yapan, sakat Sayıştay Kanunu'nu görmezden gelen, topraklarından ceset fıskıran Mutki'nin adını ağzına almayan, hafta başındaki karargâh açıklamasını duymayan parti niye ve nasıl bu işe kalkışacak..? Yanıtı yok elbette.

CHP Genel Başkan Yardımcılarından Hurşit Güneş'in, başarılarının hikmetine varmak için AKP'ye "ajan" yolladığını söylüyorlar. Anlaşılan o ajan AKP diye başka bir yere sızmış!

CHP için şu an partinin başında bulunanların, gizli danışmanlarına danışa danışa üzerinde karar kıldıkları partinin zafer formülü budur.

Böyle stratejiye iktidar mı dayanır be. Koçlarım benim!

Yapmayın, bu kadar da yapmayın

Bir kısım medya günlerdir tehlikenin fakında. Gazetelerinden, televizyonlarından bangır bangır uyarıyorlar 'Cemaati Müslimin'i. Neymiş, talebeler milliyetçi-muhafazakâr hassasiyetleriyle bilinen (evet aynen böyle) Erzurum'da büyük bir provokasyon hazırlığındaymış. Bereket Emniyetimiz varmış da hemen olayı ayıkmiş, her türlü tedbiri almış ve Kış Oyunları süresince kentte kuş uçurtmayacakmış. İnsaf yahu! On, on beş tane üniversite öğrencisi Erzurum'da Başbakan'ı ve AKP'yi protesto etmeye gitmesini, Mossad ajanlarının suikast planı olarak vermeniz hangi akılla, vicdanla, dinle bağdaşır? Amacınız ne sizin?

Anlaşılan, Başbakan'a yalakalık yapacağım derken, bir zamanlar sıkça şahit olduğumuz gibi, bu cennet vatani linçlerle cehenneme çevirmekte bir beis görmüyorsunuz. Bu ateş hepimizi yakar, görün artık. Türkiye'nin içinde bulunduğu dönüşüm sürecini de, AKP'yi de, sizi de!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizin bir devrimden beklentiniz nedir

Melih Altınok 01.02.2011

Türkiye solu gözlerini, kulaklarını kapaya dursun, totaliter rejimlere sahip üçüncü dünya ülkelerinde ve nihayet Arap coğrafyasında bir hayalet dolaşıyor.

Aralarında her zamanki gibi Soros'un adını ananlar ya da öküz altında ABD arayanlar da yok değil ama "bizimkilerin" sessizliklerinin ilk nedeni, isyancıların sokaktaki eylemlerine namaz arası vermesinden falan olsa gerek.

Bana bir gösterge karşısında zihninde açılan kodu söyle, sana siyaseten meşrebini anlatayım hesabı.

El insaf be mübarekler!

Sadece Tunus ya da Mısır örneğinden bu kanaate varmıyorum elbette. Kendimden biliyorum, Bosna'da binlerce insan katledilirken, "Müslümanlar mevzua sahip çıktılar, e İslami tını da yüksek" deyip dilimizi bilmem neremize tepen de bizlerdik. Afgan halkının Sovyet emperyalizmine karşı verdiği kahramanca mücadelede ya da Çeçenistan'daki zulümde "Beyazların elinde kalan son kıyıya varmak için" diye mırıldanan da...

Demek ki neymiş? Kıyısından köşesinden olsa bizim de bir parçası olduğumuz Avrupa'da ve genel olarak Batı'da, mazlumun, ötekinin diğer adı Müslümanken ve onun yanında durmak solculuğun, demokratlığın alâmetifarikası sayılırken, İslamifobiyi es geçip oryantalizm eleştirisini yalnızca Doğulu güzellemesine ve antiemperyalist söyleme indirgeyen bir kısım solcu arkadaş için de mevzu yalnızca "sınıfsal" de-ğil-miş!

Öyle ya, Mısır'da panzerin karşısına dikilen o cesur delikanlı da Müslüman ama yoksul; Tunus sokaklarında taşla sarılan o genç kızın başı bağlı ama o da faşist bir diktatöre karşı duruyor. Bu da mı yetmez, buna da mı hayır, buna da mı boykot?

Evet, gelelim girişte, bizim solcuların suskunluğunun ilk nedeni derken, vadettiğim ikinci etkene; solun, küreselleşme ve artık bir "durumdan" ziyade "akımı" temsil eden bu olgunun dayattığı örgütlenme pratikleri karşısındaki "gerici" tavrına.

Bu nokta daha yapısal bir soruna işaret ediyor aslında. Zira benim de bu köşede neredeyse her yazımda türlü çeşitli vesilelerle değindiğim, küreselleşen dünyanın zorunlu kıldığı söylem ve pratik revizyonu, solun genişçe bir kesimi tarafından hâlâ oportünizmle eş değer tutulup mahkûm ediliyor.

Çağın ezber bozan filozoflarından Zygmunt Bauman'ın dediği gibi, ortodoks sol, sınıf, coğrafya ya da ulus gibi ne varsa kullanıp biz duygusu yaratmaya çalışırken ve bu haliyle de yerele çakılı kalırken, tam da onların içe kapanmalarını, hareketsiz kalmalarını körükleyen küresel sermayenin istediğini yapıyorlar.

Bu tavırlarıyla, ilk küreselleşme karşıtı eyleme önderlik eden ve talepleri de ülkeye yabancı malı çeliğin girmemesi olan (Amerikan tekellerinin isteğiyle ne kadar uyumlu değil mi) kafası karışık (ki o günler için anlaşılırdır belki) Amerikalı maden sendikacılarının bile gerisine düşüklerini fark edemiyorlar.

Tahtları sarsılan otoriter rejimler ve ulus-devletler, yeni bin yılın, dünün teorilerini ve pratiklerini çöpe atan yeni sürekli devrim formunun, yalnızca sermayeyi kürselleştireceği sanılan bu sürecin bonusu olduğu olduğunu fark edip sokağa çıkma yaşağından önce interneti yasaklarken, temelinde enternasyonalizm ve diyalektik olan Marksizm'i sahiplendiğini söyleyen kesimler, kutsal metin muhafızlığında kararlılığı devrimcilik sanıyorlar.

Küresel çağın yegâne gücünün hareket olduğunu kaçırıp, bekliyorlar ki ulusal sınırlar içersinde bir öncü proletarya partisi çıksın da halk diye tanımladıkları ne idüğü belirsiz kitle peşine takılsın ve devrimi oluversin.

Hâlâ, Marx'ın 19. yüzyılın sonları için geçerli olan tekeli kapitalizm koşullarında şekillendirdiği, sermayenin homojen bir dünya yaratacağı öngörüsüyle hareket ediyorlar. Ama hepimiz görüyoruz ki dünya sisteminde sermaye aynı artı değer sömürsünü aynı oranlarda eşitleyerek yayılmıyor. Toplumlar hızla burjuvazi ile proletarya olarak ikiye ayrılmıyor.

Kapitalizm el mecbur çelişkileri kısmi refahla absorbe ederken, "devrimden çıkarı olan" ve sınıf olarak tanımlanamayacak yeni yeni toplumsal kesimlerin doğuşuna engel olamıyor.

Artık emekçilerden daha büyük bir kesim olan işsizler, öğrenciler, göçmenler, azınlıklar.. yalnızca ekonomik taleplerle değil demokrasi, eşitlik ve adalet isteyerek kürselleşmenin dayattığı ve ülkelerinin muğlâklaşan sınırlarından içeriye süzölüveren esintiyi hissedip sokağa çıkıyorlar. Kimileri onlara "okluk" diyor, iyi de diyor.

Cem Yılmaz'ın bir reklâm filminde dediği gibi, "Sizin bir cipsten beklentiniz nedir?"

Ülkemdeki ve dünyadaki ortodoks solun beklentisiyle örtüşüyor mu bilmem ama farklı şekillerde tezahür etse de dün Doğu Avrupa'da, Kafkasya'da, bugün hâlâ Türkiye'de ve Arap coğrafyasında yaşanan zihniye değişimi düpedüz bir devrimdir.

Görmezden gelseniz de, kulaklarınızı tıkasanız da, haykırmasanız da dünya eski dünya değildir artık. Ya ortak olacaksınız bu dalgaya, ya tekkelerinizde ninnilerle yola devam edecesiniz. Günden güne siline siline.

Dışarıda da içerde de güröl güröl akan bir dünya var!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mübareklerimiz ve devrimcilerimiz

Melih Altınok 04.02.2011

Neymiş, Mısır'da meydanlara dökülen insanların direnişini destekleyip, Türkiye'de Cumhuriyet mitingleri için sokağa çıkanları eleştirenlerin tavrı "karakolda doğru söyleyip, mahkemede şaşmak" anlamına geliyormuş. (Bkz. *Vatan*'dan Mustafa Mutlu ve "öbürsüler".)

Evet, aynen öyle.

Sayenizde yıllarca bir karakoldan farksız olan bu ülkede vuruldukları ıvır zıvır ideolojik zincirlerinden kurtulan kesimler, nihayet işkence altında verdikleri "ifadelerini" vicdan mahkemelerinde reddediyorlar.

At gözlüklerini atıp Mısır'a da, Türkiye'ye de, dünyaya da öyle bakıyorlar.

Sizse utanacağınıza, bir zamanlar işkence altınca alınan ifadelerini mahkemede kabul etmeme cesareti gösteren bazı devrimcilere polisin ve majestelerinin yargıçlarının söylediği ezgiyi dillendiriyorsunuz hâlâ.

Merkez medyanın televizyonlarında, gazetelerinde ve partisinde, çatısı beş benzemezle kurulan benzer demokrasi güzellemesi örneklerine seçime kadar daha çok maruz kalacağız.

Sıkıcı olacak kuşkusuz; ama Mısır bile uyanırken, asabiyet problemlerini bahane gösterip derin nevrotik uykuların kucağında huzur bulmak olmaz tabii.

Siyasal iktidarın hazımsız kurmaylarının egolarının tezahürü olan, sokak eylemleri karşısındaki abuk sabuk çıkışlarını, ülkedeki dönüşüm sürecinin zihniyetiyle eşitleyip, üstüne bir de dünyadan alakasız örneklerle tüy dikmeye çalışarak, içinde bulunduğumuz reform sürecini geriye döndürmeye çalışan statükonun sağının da solunun da karşısında durmak şart.

Başka bir muhalefetin, başka bir demokratiğın, başka bir solun bu ÷lkede de mümkün olduğunu göstermeliyiz.

Mısır'da otuz yıllık Hüsnu Mübarek diktasına karşı Tahrir Meydanı'nda hürriyet sloganları atan halkın kavgası statükoladır.

Yıkılmasını istedikleri, kürselleşen demokrasi mücadelesiyle ve hür dünya ile aralarına çekilen duvardır.

O meydanda yan yana gelenler de tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, birlikte ezildikleri kardeşlerine karşı ön yargılarını evde vestiyere asıp, köhnemiş askerî vesayet rejimine, baskılara, faili meçhullere, yolsuzluğa, yoksulluğa, engizisyon yargısına karşı yan yana gelen her kesimden devrimcilerdir.

Bir de çarşamba sabahından itibaren tehlikenin farkına varıp- vardırılıp, Tahrir Meydanı'nda "Mübarek'in cumhuriyeti mitingi" provalarına soyunanlar var elbette. Devrimcileri, Mısır'ın huzur ve refahına kasteden dış odakların (Soros vs.) yönlendirdiğini iddia eden statükonun "rahatsız" neferleri.

Eğer illaki ulusalcıların yaptığı gibi yüzde 42- yüzde 58 gruplaması kullanarak Mısır'la bir kıyaslamasına gidilecekse pekâlâ. Reform sürecine destek veren Türkiyelilerin payına, Tahrir Meydanı'nda demokrasi, şeffaflaşma ve hürriyet isteyen devrimcilerin safı düşer. Bu kadar açık söylüyorum.

Mübarek'in koltuğunda vücut bulan ve öncesiyle birlikte yıllardır süren Mısır resmî ideolojisinin bekası uğruna, değişim isteyenlerin karşısına onların kardeşlerini çıkartmaya çabalayan despot "cumhuriyetçilerin" bizde kimlerle eşleşeceğiyse takdirinize kalmış.

Tüm dünyada olduğu gibi, beş on yıldır Türkiye de Mısır'daki süreçle benzer bir kabuk değişimi yaşıyor. Bizdeki süreç, Türkiye'nin müesses nizamının kendine has özelliklerinden ötürü, çevredeki toplumsal kesimlerin tazyikine ve küresel rüzgârların etkisine kayıtsız kalmayan siyasal iktidarın desteğiyle ilerliyor ama niteliği farklı değil.

Eksiklikler, hatalar elbette var. Ve biliyorsunuz, son dönem su yüzüne çıkan tartışmalarda da açıkça görüldüğü üzere, reform sürecine destek sunan kesimler bu arazları en sert biçimde de eleştiriyorlar.

Ama demokratların burada koyduğu şerh, hükümetin açılım sürecine uyumlu attığı adımlara değil, atmadığı adımlara karşı.

Türkiye'de, halkın büyük çoğunluğunu, demokrasiye uygun olarak meşru ve yasal kanallarla politikalarına ikna etmiş bir hükümet işbaşında. Onu koltuğundan etmenin tek yolu da yine sandık. Hükümetin icraatlarından rahatsız olanların sokakta demokratik haklarını kullanmaları, demokratikleşmeye dair eksiklikleri protesto elbette ki yasal ve meşrudur.

Ancak bu ülkenin daha fazla demokrasi talebiyle sokağa çıkan kesimlerini, reform sürecinin sekteye uğratılması için çalışan cepheye yedeklemek için manipölasyon yaparsanız, illa ki "hop" diyen çıkar size de.

Günlerdir Ankara'daki Mısır Büyükelçiliği önünde İslamcıların ve bir avuç solcu gencin (İHD'den falan tık yok bu arada) enternasyonalist bir perspektifle örgütlendikleri Mısır'a destek eylemlerine katılıyorum.

Şu son satırı da yazıp, Meclis'te görüşülen torba yasayı protesto etmek için Ankara'ya gelen emekçilerin eylemine yetişeceğim.

Ne oldu ontolojiniz kısa devre mi yaptı, karakolda da mahkemede de vicdanını bir kenara itip itirafçı olan mübarek kardeşlerim?

Yapar tabii, biz buna sapla samanı karıştırmayan, demokrasi için küresel intifada, ayaklanma pratiği diyoruz.

Tıpkı Mısır'daki kardeşlerimiz gibi, bu ülkenin hürriyet meydanını terk etmeyeceğiz. Yıllardır bir avuç elitist olarak işgal ettiğiniz merkez, artık gerçek sahiplerinin, çevredeki çokluğundur.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayşe, aişe, ayşa...

Melih Altınok 08.02.2011

Marx, Louis Bonaparte'ın On Sekiz Brumaire'i isimli kitabında, devrimci kriz (dönüşüm) dönemlerinde toplumun yeni bir içeriği fethetmek yerine "devletin en eski biçimine, kılıçla cübbenin utanmazca basit iktidarına" geri dönüşünü şöyle yorumluyor:

"Yeni bir dil öğrenen kişi de acemiliğinde her sözü önce anadiline çevirir; oysa ancak hafızasında anadilini yoklamaksızın yeni dilin içinde devindiğinde, o dilin içindeyken, içine doğmuş olduğu dili unuttuğunda, yeni dilin ruhunu ele geçirebilecek, o dilin içinde özgürce söz üretebilecektir... 19. yüzyılın devrimi ölümlerin kendi ölümlerini kaldırmasına izin vermelidir ki, kendi öz içeriğine vasıl olabilsin."

Başbakan Erdoğan'ın bağımsız bir devletin topraklarında, birleşik Kıbrıs istemiyle yapılan bir gösteri karşısındaki sömürge imparatoru benzeri sözleri de henüz ağızda eğreti duran, restorasyon sürecinin gerekliliği yeni evrensel dile karşı yabancılığından kaynaklanıyor. Durup durup anadilini hatırlıyor.

Hatırlayın;

Ada'daki Annan Planı referandumunda, Birleşik Kıbrıs için "Evet" oyu verilmesini destekleyen oydu. Türk resmî ideolojisinin Kıbrıs'taki sömürge valisinin iktidarını yıllar sonra yerle bir eden solcu Mehmet Ali Talat'ın CTP'sinin açılım politikalarına fiilen destek vererek tüm demokratların ve AB'nin takdirini toplayan da. Hatta bugüne değin siyasilerin duyduklarında istavroz çıkardığı, Türkiye limanlarının Rum bandıralı gemilere açılması alternatifinin ciddi ciddi masaya getirilmesi de Erdoğan'ın başında olduğu hükümetin eseriymi

Tamam, seçim falan da var önümüzde. Ne var ki siyaset her zaman, iltifatından kaygı duyduğunuz kesimlerin hassasiyetleri uğruna bataklığa batmayı zorunlu kılmıyor. Bazen siyasi hasımlarınızın elinde koz olan bir argümanı koşulları ve süreci doğru okuyarak size karşı kullanılacak bir silah olmaktan çıkarmak da mümkün.

Örneğin Başbakan, Türk asker gücünün ülkelerinden gitmesini isteyen Kıbrıslara esip gürlemek yerine, "Bağımsız bir devletin yurttaşlarının talebi. Kendi kaderleri kendi tasarruflarındadır" gibi bir cümle sarf edebilir, hatta "tarafsızca" "Ada'daki Türk askerinin akıbetini soydaşlarımıza soralım" falan diyerek Kıbrıs yönetimine ve AB'ye bir referandumdan yana olduğunu bile duyurabilirdi.

Böylece hem AB sürecinde Türkiye'nin başını ağrıtan bir sorunun sorumluluğunu paylaşmış olur hem de milliyetçi cephenin dayatmaları sonucu otoriterleşen dilinden ötürü aldığı eleştirilerin önünü kesebilirdi. Ayrıca, Ermenistan'la yumuşayan ilişkilerin, Kürtlerle kısmi de olsa barışmanın ardından ellerinde sadece "Milli Kıbrıs davası" kozu kalan milliyetçilerin önemli bir argümanını daha çöpe atmış olur; böylelikle de partisinin ve elbette daha önemlisi demokratikleşen Türkiye'nin önünü açmış olurdu.

Umuyoruz ki iktidar, yeni dile acemliğini, Türkiye’de reform isteyen kesimlerin geleceğini karartacak sonuçlar doğmadan üzerinden atar. Ve müesses nizamın kokuşmuş partileri gibi kolaycılığa düşmeden, yine Marx’ın sözleriyle, endişe içinde geçmişten ruhları yardıma çağırmayı, onların adlarına, sloganlarına, kıyafetlerine sarılmayı, dünya tarihinin yeni sahnesinde bu eskilerde hürmet edilen kılıklara bürünüp, bu ödünç dille oynamaya çalışmaktan vazgeçer.

Bu şubatın etkisi bin yıl sürer

Karargâh dün bir basın açıklamasıyla, “Meğer kâğıttan kaplanmış, biz bunu asker zannedermişiz” sözleriyle açıkça darbe çağrılığı yapan CHP Genel Başkan Yardımcısı Süheyl Batum’a “ayar” verdi. “Bizi siyasi tartışmaların içine çekmeyin” dedi.

TSK’nın bu çıkışı, ülkedeki kabuk değişiminin bir meyvesidir. Ve kuşkusuz, 2011 yılında darbe çağrısı yapan bir genel başkan yardımcısına sahip “sosyal demokrat” partinin pürmelâlinin resmi olarak tarihe geçecektir.

Statükonun kalesi karargâh bile yeniçağın dilini öğrenmeye naifçe de olsa meyletmişken, şimdi gözler partisini sola kaydıracağını iddia eden Kılıçdaroğlu’nda. Bakalım tarzanca konuşmayı bırakıp, Bay Batum’u görevden alabilecek mi? Kimbilir, belki yapar.

Partisini haklı olarak eleştiren demokratlara, liberallere “Bizi tanıımıyorsunuz, gelin tanıyın” diye çağrı yapan Sayın Kılıçdaroğlu, buyurun tanıtın bize partinizi. Hodri meydan!

Nerede benim terliğim diyorum ama...

Araya girip biraz midenizi kaldıracam ama kusura bakmayın. Sağdan soldan ez cümle faşistle birlikte, genç bir kadının ölüsünden beslenmek için üzerine üşüşen sineklerin en tosunu *Akşam* gazetesindeki köşesinde iki haftadır benimle ilgili bir şeyler yazıktırıyor.

Twitter’da kendisine “ölü soyucu” dememe bozulmuş.

İstiyor ki ona onu adam yerine koyup ciddi ciddi tartışayım kendisiyle. Yavrum göz var izan var, sen benim dengim misin?

Yine mi bamya deyip geçmekten başka şansım yok. Zira hamutçuluktan semiren bu tosunun, Babîâli’nin polemik erbablarının kemiklerini sızlatarak giriştiği düzeysiz, “b” sınıfı ağız dalaşlarıyla edindiği, onurlu bir insan için utanç verici “şöhretine” basamak olmaya niyetim yok.

Hani eve giren atsineğini terliğinizle öldürmeye bile çekinirsiniz ya, terliğiniz kirlenmesin, mideniz bulanmasın diye, o hesap işte.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Statüko bekçiliğinden siyasi rakipliğe terfi şart

Melih Altınok 11.02.2011

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın geçen cumartesi Dolmabahçe'de, başımızın tacı Cumartesi Anneleri'yle buluşması bir ilkti. Toplantıda, içersinde annelerimizin mağduriyetlerine dair tanıklıklarının yer aldığı kalınca bir dosya da Başbakan'a sunuldu.

Hükümet çevrelerinden edindiğim bilgilere göre Başbakan Erdoğan dosyada yer alan ve her biri okuyanın kanını donduracak dramlardan çok etkilenmiş. Erdoğan'ın salı günü grupta yaptığı konuyla ilgili duygusal konuşmasında da, bu dosyanın çok etkili olduğu belirtiliyor. Grup sonrası konuştuğum bazı vekiller, Başbakan'ın Berfo Nine'den (Kırbayır) bahsettiği dakikalarda salonun havasının epey ağırlaştığını aktardılar.

Başbakan'ın faili meçhuller konusundaki ilgisi, bazı AKP kurmaylarının yanı sıra parti içerisinde ve tabanda da karşılık buluyor. Hatta çarşamba günü TBMM İnsan Hakları Komisyonu bünyesinde oluşturulan Faili Meçhuller Komisyonu'nun ötesinde çözüm için daha etkili arayışların olduğunu da biliyorum.

Önümüzdeki günlerde, Türkiye'nin halen imzalamadığı, hatta bugüne değin Türkçeye çevrilmesine bile gerek görülmeyen BM'nin kayıplara dair sözleşmesi gibi, uluslararası metinlerin nihayet onaylanmasını da kapsayan son derece ileri adımlara şahit olmayı bekleyebiliriz.

Ancak hükümetin birtakım kaygıları da yok değil. Örneğin hakikatler komisyonu gibi bir ismin, partinin seçimde gözünü diktiği milliyetçi tabanın hassasiyetlerini manipüle etmek için kullanılacağından korkuyorlar. Zaten bu durumun farkına varan İnsan Hakları Komisyonu'nun MHP'li üyeleri de çarşamba günü toplantıda "Ne gerek var ayrı komisyona" şeklindeki itirazlarının dozunu da arttırmışlar. Komisyon'un MHP'li üyesi Şenol Bal'ın dün Komisyon'dan istifa ettiğini de hatırlatalım.

Öte yandan AKP kurmayları, BDP çevrelerinin Hakikatler Komisyonu tartışmalarını radikal bir boyuta taşımamasından da çekiniyorlar. Örneğin, Genel Kurul'da konuyla ilgi bir toplantı sırasında BDP'li Sırrı Sakık konuşurken, AKP Grup Başkanvekili Suat Kılıç'ın bir CHP milletvekilinin yanına giderek "Görmüyor musun işi nereye getiriyorlar. Bu koşullarda nasıl olacak bu iş" dediğini birinci ağızlardan dinledim.

"Komisyon'a niçin Akın Birdal alınmadı" diye feveran eden BDP'lilerin de önce, Sayın Birdal'ın sözkonusu toplantıya niçin teşrif etmediği sorusunu yanıtlamaları gerekiyor mu sizce?

Hülasa hükümet, ülkedeki dönüşüm sürecinin reflekslerini enikonu demokratikleştirdiği kitesinden ziyade, milliyetçi partinin tepkilerinden ve BDP'nin vicdanen sonuna kadar haklı ancak siyaset stratejisi açısından kimi zaman "engelleyici" olan radikal çıkışlarına zemin oluşturmaktan çekiniyor.

CHP'nin tavrını ise "yetmez o halde hayır" noktasında.

Hükümetin bu konuda CHP'ye karşı tutumu ise, diğer partilere karşı kaygılarından farklı olarak "siyasi rekabet" noktasında.

Konuyla ilgili yazılarımin, programların ve haberlerimin ardından epey bir zamandır bazı CHP'li vekillerle yoğun "telefon polemikleri" yaşıyorum.

Bu isimlerden biri de CHP Mersin Milletvekili Ali Rıza Öztürk. Sayın Öztürk, devrimci geçmişinin yanı sıra, parlamentoda faili meçhullerle ilgili olarak altına imza attığı girişimleri nedeniyle saygı duyduğum bir isim.

Öztürk dün sabah da aradı. Konuşmamızda, bugüne değin faili meçhullerle ilgili olarak verdiği sayısız önerge olduğunu ve tümünün iktidar partisi tarafından reddedildiğini, İnsan Hakları Komisyonu bünyesinde oluşturulan alt komisyonla bu işin çözülemeyeceğine inandığını söyledi. Ve özetle AKP'nin samimiyetine inanmadığını vurguladı.

Ben de, faili meçhuller gibi netameli bir konunun izini sürmenin, önce kendisini solda tarif eden isimlerden bekleneceğini, Öztürk'ün "sağcı-muhafazakâr" olarak tarif ettiği bir partinin olumlu adımlarını yok saymak yerine desteklenmesi gerektiği yönündeki görüşümü tekrarladım. Ayrıca AKP'nin on yedi yıldır ez cümle hükümetlerce görmezden gelinen Cumartesi Anneleri'yle görüşmesini ve hatta bu yönde tamamen tatmin edici olmasa da somut bir adım atıp araştırma işine soyunmasını çok önemseydiğimi ve desteklediğimi de ekledim.

CHP hakkındaki tutumum sır değil. Devlet kuran değil, devletin kurduğu bir partinin, sağlam bir reddi miras ve özeleştirici yapmadıkça geçmişle enikonu hesaplaşabileceğine inanmıyorum.

Ancak CHP içersinde sayıları bir elin parmağını geçmeyecek demokrat unsurlar en azından faili meçhuller konusundaki "daha daha" diyen tavırlarını, "yetmez ama evet" noktasına evriltebilirlerse, bu siyasi rekabet çevresini, örneğin yargı reformu gibi demokratikleşme adımları noktasında da sürdürürlerse, partide en azından bir "hareketlenme" olduğuna daha rahat ikna edebilirler bizleri.

Hâlâ devletin ideolojik aygıtı konumundaki TCCHP'nin, (Türkiye Cumhuriyeti Cumhuriyet Halk Partisi) Bodrum Yalıkavak'taki Kenan Evren Bulvarı'nın isminin "Mustafa Balbay"la değiştirilmesini isteyen kemik tabanının, faili meçhullerle ilgili araştırmaların illa ki gelip Ergenekon'a dayanması halinde verecekleri malum tepkinin risklerini göze almak da yine kendilerine düşüyor elbette.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçimden sonrası tufan mı

Melih Altınok 15.02.2011

Geçen hafta Liberal Düşünce Derneği'nin perşembe toplantılarının konuğuydum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan yaptığımız akıcı söyleşinin sonuna doğru **bir katılımcı, hükümetin sekiz yılda askerî vesayetin etkinliğini önemli ölçüde kırdığını anlattıktan sonra, "Bu koşullarda manevra alanı genişleyen AKP'nin seçim sonrasında kendi statükosunu ülkeye yerleştirmek istemeyeceğini nerden bileceğiz" diye sordu.**

Söyleşide de açıkladığım üzere, öncelikle, **statükonun başaktörlerinin, "pes" ettiği şeklindeki tesbiti aşırı optimist bulduğumu söylemeliyim.**

Çok değil daha geçen mayısta hükümetten habersiz sınırötesi harekâta kalkışan, son YAŞ'tan bugüne geçen azıcık sürede bile **muhtıra mahiyetinde bir kaç metin yayımlayan, Erdoğan Yunanistan Başbakanı ile Erzurum'da görüşürken Ege'de it dalaşına tutuşan, Balyoz sanıkları için "araya giren" bir karargâhımız var.**

Yüksek yargı, yargıyı daha çoğulcu ve demokratik bir yapıya kavuşturacak reformları karşılıksız bırakmak için bürokrasisini seferber etmiş durumda.

Balyoz tutuklamalarından demokrasi adına MHP kadar bile umutlanmayıp “kaygılıyız” diyen TC Halk Partisi ve onun çevresinde kümelenen oluşumlarsa, içinde bulunduğumuz dönüşüm sürecinin rövanşını alıp, ülkeyi 60 Darbesi’nin zihniyetiyle korporatist bir mecraya taşıma planlarıyla ulusalcı tabanının reflekslerini kemikleştirmekle meşgul.

Dolayısıyla, hükümetin ülkeyi normalleştirmek yolunda giriştiği mücadelede ellerinden öpen daha çok ödevi var. Hâl buyken, demokratikleşmenin yanı sıra, kendi bekası için de bu yolda yürümek zorunda olan AKP’nin, reform sürecini geri döndürülemez bir noktaya taşımadan, bu süreci kurumsallaştırmadan, geleneğinin tortularının etkisiyle birtakım romantik “megali idealarının” taşlarını döşeme gafletine düşmesi çok çok uzak bir ihtimal olarak görülüyor.

Kaldı ki, silah zoruyla ve entrikalarla değil, halkın teveccühüyle iktidara gelen bir hükümet, demokratik, hukuki ve meşru karar mekanizmaların dışında kalan oligarşik odakların üzerine çıkıp, tabanının marjinal de olsa taleplerini uygulayabilmeye muktedir olmuşsa da bu kaygılanacak bir durum değil, ancak ve ancak demokrasinin zaferidir.

Zaten o noktada demokrasiyi koruyacak yine halkın kendisi olacaktır.

AKP bize seçimden sonrasını anlat

Ama ne olursa olsun, AKP fobiden mustarip olmayan ve saçma sapan umacılardan değil de reformların önceki yıllara nazaran azalmasından haklı olarak **“endişelenen” kesimlerin eleştirilerinin önemsenmesi gerektiğini düşünüyorum**. En başta da AKP tarafından.

Başkentte zaman zaman görüştüğüm AKP kurmayları, kendilerine aktardığım benzer kaygıları, demokratların “aceleciğiyle” gerekçelendirip “telaşa mahal yok” diyorlar. Bazı alanlardaki ağırkanlılıkların, bir yandan dezavantajlı kesimlerin taleplerini karşılarken, öte yandan halen partinin mevcut oyunun yüzde 60’ını aldıkları muhafazakâr-milliyetçi tabanın kaygılarını gidermek zorunluluğundan kaynaklandığını aktarıyorlar.

Örneğin **zorunlu askerliğin kaldırılması hedefine AKP seçmeninin yüzde yirmi beşinin “şimdilik” karşı olduğunu anketler sonucu saptadıklarını söylüyorlar**. MHP ve CHP seçmeni arasında bu oranın AKP tabanındaki direncin misli misli üstünde olduğunu da belirtelim.

Ancak AKP kurmayları, geçtiğimiz günlerde Mehmet Barlas’ın “liberaller desteklese CHP’nin oy oranı yüzde kırk beş olur mu” şeklindeki akla ziyan mantığını kabullenip, yalnızca **Anadolu’nun cepte oylarıyla yollarına devam etmekte karar kılmaları halinde sonlarının hüsrana olacağını anlamalıdır**.

Birincisi, AKP seçmeni eskisi gibi her önüne konanı yiyecek kadar mütevazı değil artık. Ayrıca, AKP’nin demokratikleşme politikalarının meşruiyetini borçlu olduğu kesimlerden ürkütüp kaçırdığı bir seçmenin oyu, yalnızca hanesinde bir eksi olarak değil, aynı zamanda reform karşıtı cephenin oy hanesinde bir artı olacak ve bu karşı devrimci zihniyetin toplumsal kabulü noktasında da basamak vazife görecek.

Hükümet haziran sonrası Türkiye’ye sırları dökülmemiş bir ayna tutup, AKP’nin, polisin hak ihlaline dair *Taraf*ta okuduğu bir haberin ardından pazar sabahı telefona sarılıp ne oluyor diye sorma basireti gösteren Zafer Üsküllerin ya da Bahçekapılıların, Günayların, Hüseyin Çeliklerin, Davutoğluların partisi mi, yoksa Meclis komisyonlarında boy gösterip Bakanlar Kurulu’nun demokratikleşme adımlarını makul seviyeye çeken

Çiçeklerin, hükümetin hak ihlalleri ve insan hakları konusundaki hassasiyetinden endişe eden Atalayların çiftliği mi olacağını seçmene göstermeli.

Evet, anlıyoruz koskoca bir iktidar partisisiniz ve siyasi kaygılarınız da anlaşılır. Ama siz de biz demokratları anlayın. Çok mu zor seçim öncesinde yeni anayasaya ve reformlara dair güvence vererek ya da gündelik yaşam pratiklerine saygılı olacağınıza dair birkaç somut vurgu yaparak insanları rahatlatmak.

Örneğin, **hükümetin, demokratlardan, liberallerden ve solculardan müteşekkil bazı “platformlardan” milletvekili adayları konusunda “tavsiye” aldığı şeklindeki kulislerde konuşulan haberi duymak bile pek çok kişinin kafasındaki endişeleri ne kadar azaltırdı değil mi?**

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Masumiyet karinesi ve vicdan

Melih Altınok 18.02.2011

Masumiyet karinesi bizim ulusalcıların kafasında, bazı ayrıcalıklı zatların yargının soruşturma ve kovuşturma süreçlerinden muaf tutulması anlamına gelir.

Bu yüzden bir general ya da gazeteci, hukuka uygun olarak ve hatta sıradan bir vatandaştan esirgenen bir “özenle” gözaltına alındığında bile yaygarayı kopartırlar.

Sonra gelsin **“İnanamıyorum, koca koca adamlara güneş görmeyen odalarda soğuk makarnayı reva görüyorlar yanını...”** yorumları.

Tecrit mi, kötü muamele mi dediniz?

F-Tipi protestolarında ve operasyonlarında yüzlerce devrimci katledildi, sakat bırakıldı. Gencecik çocuklar hâlâ cezaevlerindeki ranzalarda nöbetleşe yatıyorlar. Nerelerdeydiniz? Nerelerdesiniz?

Polis’in kelepçe bile takmaya çekindiği **ayrıcalıklı zatların zeytin ezmesinden mahrum kalmalarına ağıt yakarken, kan kusturulan on binlerce tutuklu ve hükümlüden, her gün toprak altından çıkartılan ölülerimizden, onların çocuklarından, eşlerinden, annelerinden utanmıyor musunuz?**

Bu sorulara verecek yanıtları yoktur.

Her zaman yaptıkları gibi manipülasyona başvururlar.

“Ne yani, tecridi mi savunuyorsunuz? İntikam peşinde misiniz?”

Hayır, efendim, **nasıl 2000 yılı başlarında, sizler dilinizi içeri tepmişken tecride karşı çıkmışsak, şimdi de karşıyız.**

Kimseyi peşinen suçlu ilan ettiğim falan da yok. Ama bazıları gibi, **haklarında geçiştirilemeyecek çok ciddi ithamlar bulunan şahıslara, mesleklerini, konumlarını gündeme getirerek, “daha eşit” davranılmasını**

talep edecek kadar da utanmaz değilim.

Bu soruları dillendirmemin yegâne nedeni, ikiyüzlülüğünüzü, ajitasyonunuzu ifşa etmek içindir.

Ha öncelikleriniz var mı dersiniz de, öyle karnından konuşan meslektaşlarım gibi lafı dolandırmadan söylerim elbette.

Eğer iki laf edecek bir mecram varsa, her kelimemi, sahihsiz, nüfuzsuz, sessiz, naçar mağdurlardan yana kullanırım. **Vicdanımda mahkûm olmuş, canımıza kastetmeye soyunduklarına inandığım seçkinlerin “huzursuzlukları” tali bir konudur benim için.**

Kaldı ki, masumiyet karinesi ancak yargı mercileri için bir zorunluluktur. Vicdanım için böyle bir kriter yok.

Hem zaten bana ya da benim gibilere de ihtiyaçları yok arkadaşların.

Baksanıza, **“Tutmayın beni, nerede bu Ergenekon üye olacağım” diye söylenirken telaşla “çıkan” yürüyen merdivenlerden inmeye çalışan TC Halk Partisi Genel Başkanı yanlarında.**

Her sözü ve eylemi, Genç Siviller’in “Darbeci Baro” tesbitini doğrulayan **baro başkanlarınız da, daha soruşturma süreci bitmemişken zanlılar hakkında “ön beraat kararları” veriyorlar ekranlarda bangır bangır.**

Medyada da durum farklı değil.

Türkiye halkının karşı karşıya olduğu en büyük darbe komploları üzerine kelim ederken “barış gazeteciliğinin” zorunlu kıldığı evrensel taraftarlığa uygun davranan meslektaşlarına, “Önce mesleki dayanışma sonra demokrasi” nutukları atan gazeteciler, merkezinde de alternatifinde de çoğunlukta medyanın.

Basının demokrat kalemleri bile korkularından kafalarını kuma gömüp, “Ali’yi tanırım”, “Veli’yle kahve höpürdetirken üstüme sıçratmışlığı olsa da...” türünden sakızları çiğnemekle meşguller.

Gözetililerin ardından medyanın hepinizin yakından tanıdığı isimlerinin birbiri ardına telefona sarılıp deruni sohbetlerde anlattıkları “şantaj gazeteciliğinin” güzide örneklerini bir duysanız, dudaklarınız uçuklar.

Ama birlerinin bizlere yaptığı gibi **önüme gelen her türlü duyumu paylaşıp, şu an için yanıt verme olasılığı olmayan insanlara yüklenmek istemiyorum.**

Hele bir yargı mercilerinin somut iddialarını dinleyim, ondan sonra konuşacağız elbette.

Bu yüzden şimdilik, Brecht’in *Galileo*’sundan şu sözlerle noktayı koyalım.

“Hiçbir şey bilmeyen cahildir ama bilip de susan ahlaksızdır.”

Hey gidi ‘Cumhuriyet’

Çocukluğumda evimize giren yegâne gazete *Cumhuriyet*’ti. Geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz **İsmail Gülgeç’in “Entelektüel Ayı”sıysa vazgeçilmezimdi.** Şimdilerde enikonu değişse de, sol tahayyülümde *Cumhuriyet*’in payı büyüktür.

Sonra köprünün altından çok sular aktı. Örnek aldığım gazetecilerden olan Hasan Cemal'in *Cumhuriyet'i Çok Sevmiştim* isimli kitabını okuduğum yıllardaysa bambaşka kutuplardaydık gazetemle.

Hafta başında **Cumhuriyet yazarı Şükran Soner**'le birlikte katıldığımız bir programda, tartışmamıza es verdiğimiz anlarda eski günler geldi aklıma.

Ergenekon ve balyoz sanıklarının cansiperane savunurken dava süreçleri hakkındaki en bayat haberlerden bile bîhaber olan ancak buna rağmen yorum yapan; pozitivist, ilkokul düzeyinde toplumsal gerçekçilik kalıbına sıkışıp kalmış bir profil vardı karşımda. Daha sonra programın kaydını izlerken, **Şükran Hanım'ın konuşmaları sırasında ara ara ellerimle yüzümü kapadığımı fark ettim.**

Belki size de oluyordur, ekrandaki insanlar saçmaladıklarında, zor duruma düştüklerinde, sıkıştıklarında onların yerine utanırım, kızarıırım.

Kalp kalbe karşıymış, *Cumhuriyet'i* o yıllarda bana sevdiren ağabeyim Orhan aradı programdan sonra. Ardından bir süre karşılıklı susacağımız şu cümleyi kuruverdi:

"Melih yıllar önce elimizden düşürmediğimiz Cumhuriyet'i hatırlıyor musun..."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtidal değil düpedüz ricat bu

Melih Altınok 22.02.2011

Salı günkü grup toplantısında, demokrasi manifestosu sayılabilecek o muhteşem konuşmayı yapan Başbakan Erdoğan'ın yardımcısı Cemil Çiçek, TSK'nın komuta kademesinin, Balyoz sanığı askerleri ziyaretini "mesleki dayanışma" kapsamında değerlendirerek şöyle buyurmuş:

"Genelkurmay Başkanı ziyaret etmeyecek de başkası mı ziyaret edecek. Kurumdan bu kadar kişi tutuklanmış, hapse atılmış. Ziyaret etmek sorumluluğudur. Kendisinden beklentilerin karşılığıdır. Niye ziyaret etti diye eleştirenler, haksız. Gazeteciler Mustafa Balbay ve Tuncay Özkan'ı nasıl cezaevinde ziyaret ettiyse, Orgeneral Koşaner'de bu ziyareti yapar, gayet doğaldır."

Geçen hafta da yazmıştım, AKP'nin müesses nizamla demokratikleşme ekseninde verdiği mücadelede Çiçek'in bir denge unsuru olduğu sır değil.

Ancak onca komplo ve darbe girişimine karşın sekiz yıldır iktidar olan ve bir dönem daha konumunu muhafaza etmesi kuvvetle muhtemel bir partinin "denge" kurma adına mücadele ettiği zihniyetin açıklarını, yasalara göre suç sayılan fiillerini kapatması da gerekmiyor sanırım.

Normalleşme yolundaki İspanya gibi ülkelerde muadilleri, ancak savunma bakanının üç müsteşarından biri olan Genelkurmay Başkanı Koşaner'in ve bazı Kuvvet Komutanlarının, haklarında çok ciddi ithamlar bulunan askerleri ziyaret etmesi, emekli Askerî Hâkim Ümit Kardaş'ın tabiriyle, TSK'nın otonomluğunu koruma ve kamuoyuna göstermeye yönelik mecbur olduğu ritüellerinden biridir.

Dolaysıyla siyasilerin, bir askerî bürokratin amiri olan Bakan'ı falan atlayıp, direkt Başbakan'la "zirve" yapmasını ya da darbe iddialarını soruşturan mahkemeleri "komplocu" ilan etmesini "doğal" karşılamaları, merkez partisinin kimi açılardan zorunlu olduğu itidal sapağından ziyade "ricat"a denk düşer.

Öyle ya, karargâhın yukarıda sıraladığımız adımları, meşruiyeti oluşmuş bir kozun kullanması değil, açığı ortaya çıkan, sıkışan bir yapının eleştirileri ve tepkileri göze alarak kalkıştığı bir intihar girişimidir.

Derdi sivilleşme, şeffaflaşma ve demokratikleşme olan bir iktidar partisinin işi, statükonun bu açıklarını tolere etmek, gerekçelendirmek midir yoksa bunları ifşa etmek mi?

Belli ki, merkez medyanın ve TC Halk Partisi'nin, dava süreci devam ederken, Balyoz ve Ergenekon sanıklarının yakınlarından derledikleri "bir yudum insan" hikâyeleri bazı AKP kurmaylarının gözünü korkutuyor. Bu yüzden de, "radikal demokrat" görünmeyelim kaygısıyla Türkiyelilerin karnının fazlasıyla tok olduğu "ordumuz da ordumuz" teranesine sarılıyorlar.

Ey AKP yöneticileri, radikal demokratlık referandumda değişime yüzde altmış oranında oy veren Türkiyeliler için ürkütücü marjinal bir tavır değil artık, görmüyor musunuz?

Seçimlerde oyuna talip olduğunuz milliyetçi seçmenin kalesi MHP bile, bu gerçeğin farkına varıp refleksleri günden güne demokratikleşen tabanı tutmak kaygısıyla, Balyoz sanıklarına destek için geçtiğimiz günlerde Ankara'da düzenlenen "mini Cumhuriyet" mitingini, yargıya müdahale girişimlerini tasvip etmediğini açıklıyor, farkında değil misiniz?

Şimdi değil de ne zaman?

Yanlış hesap Bağdat'tan döner

Haziran seçimlerinde Hayko Bağdat'ın İstanbul 2. Bölge'den aday olması gündemde. Geçtiğimiz hafta bir grup aktivist, bu konuda BDP yöneticilerinden açıkça "destek" de istediler. Duyumlarıma göre BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş mevzuu değerlendireceklerini söylemiş. Partinin Kürt olmayan isimlere batı illerinde üç ya da dört kişilik bir kontenjan ayırdığı belirtiliyor.

Kürt siyasal hareketinin, seçim öncesi fiili ittifaklarda sicilinin pek temiz olmadığını biliyoruz. Kendilerine alternatif olabilecek demokratlarla önce uzlaşıp, sonra sandıkların konulmasına beş kala "önderliğe hakaret" gibi son derece "ilkesel" gerekçelerle ittifakları bozmalarına aşınayız. Türkiyeli demokratların yüz akı Baskın Oran'ın seçim döneminde başına gelenler de hepimizin hafızasında.

Bu seçimler Kürt siyasetin değişen Türkiye'ye ne derece uyum sağlayabileceğinin de göstergesi olacak.

Bakalım, statükonun ideolojik aygıtı olan partilerle seçim ittifakını ciddi ciddi tartışan BDP, Türkiyeli demokratlarla en azından bir dirsek temasına girmeyi başarabilecek mi?

İzliyoruz.

Türker'in vicdanı

Radikal yazarı Yıldırım Türker'in çok güvendiğim vicdanın sesi olan o muhteşem dili, en netameli zamanlarda hep devreye girmiştir. En demokrat kalemlerin bile başını kuma gömdüğü, vantrilokluğa soyunduğu dönemlerde Türker hep haykırmıştır.

Ne var ki gazetenin sayfalarında pazar ve pazartesileri kendisi için gezindiğim Türker, son dönemlerde solun genişçe bir kesiminde hâsıl olan "AKP'li görünmeyelim" paranoyasından az da olsa mustarip görünüyordu.

Dün *Radikal*'deki "Soner Yalçın sınavı" isimli yazısını okuyunca "Oh be" dedim. Ortalık cep Voltairelerinden geçilmezken, üstelik de köşe komşularının mahalle baskısına rağmen "Faşist bir işadının muhalif bir basın emekçisi olarak portresini yutturamayacaksınız" cümlelerini okuyunca, Türker'in bendeki kredisinin öyle kolay kolay tükenmeyeceğini bir kez daha anladım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mümkün mü artık dönmek

Melih Altınok 25.02.2011

Sol Türkiye'de söylemleri ve edimleri çok ama çok farklı olan öylesine geniş bir cepheyi tanımlamak için kullanılan bir kavram haline dönüştü ki, artık anlamsızlık noktasına varan bir müphemiyete büründü.

İşin garip tarafı, bu listeye dâhil edilenler içerisinde solun evrensel kriterlerinin "hakemliğine" başvursak rahat rahat milliyetçilerin safına yerleşecek olanlar, Türkiye'de solun "özel bir doğal halinin" bulunduğu şeklindeki garip tezden hareket ederek bizleri bu kalıbın dışına çıkmakla, meşreplerince döneklele itham ediyorlar.

Peki, nedir o, bugün sol denen alanda oynayan tüm aktörlerin ve ilişki biçimlerinin niteliğini tanımlayan Türkiye'ye özgü solun "doğal halinin" belli başlı özellikleri?

Kemalizm mi?

Devrimi hâlâ ikinci kurutuluş savaşı metaforuyla ve Milli Demokratik Devrim (MDD) gibi perspektiflerle yorumlayan, "ordu ilericidir" martavalını açıkça reddedemeyen marjinal sol yapılardan tutun da ulusalcısına kadar hepsinin mayasında farklı oranlarda da olsa mevcut.

Anti-kapitalist söylem olmadan ancak faşizan bir anti-sömürgeciliğe denk düşen anti-emperyalist vurgu mu? Ezcümlesi mustarip.

Başka, pozitivizm?

Elbette. **Hepsi, tıpkı diğerleri gibi yalnızca bir söylem türü olan bilimsel bilgiyi, 18. yüzyıl aydınlanmacıları kadar hararetle fetişleştirip, dini ya da "diğerlerini" katlanılması gereken baş belaları olarak yorumluyor.**

Üzerine bir de, işçi, varoş maroş deseler de demokratik ikna ve katılımcı karar süreçlerini ellerinin tersiyle iten otoriter tavırlarını ya da ahaliyi okyanusta kaptansız yolunu kaybedecek biçareler, kendileri için iyi olanı bilemeyecek "bidon kafalılar" olarak gören seçkinciliklerini, ittihatçılıklarını ekleyin.

Özne benim ama mevzu şahsi değil biliyorsunuz. Anlattığım çoğumuzun hikâyesidir.

Rahatlıkla söyleyebilirim ki **ben bu lanetli mirası reddediyorum.**

Hiçbir zaman Kemalist olmasam da, kısa ömrümde uzun sayılacak bir dönem MDD gibi amorf perspektiflerin doğruluğuna inandım. Anti-kapitalist yaklaşımları hep kabul etmekle birlikte **her solcu “çocuk” gibi Üçüncü Dünyacı bir anti-emperyalist bakış açısını öne çıkarttım. Öncü Savaşı da dedim.**

Sokakta ışık söndürme eylemlerinin birinden ötekine koşarken, aslında 28 Şubat darbesine teşne olduğumun farkında değildim ama **anti-militarizm her zaman söylemlerimde baskın oldu.**

Ha onlar kadar sıkı sıkıya sahiplenmedim de yukarıda sıraladığım sakatlıkları. **Cumhuriyet mitinglerine Birgün’de “Farkındayız tehlikelisiniz” başlığıyla tepki gösteren de bendim, “Sizin darbeniz hangisi” başlıklı yazılarla 27 Mayıs’a açıkça devrim diyen, 28 Şubatı, 27 Nisan’ı görmeyenleri demokrat müsveddeliğiyle itham eden de...**

Şimdiyse, Halil Berktaş’ın tabiriyle, bilincimde, solun kolektif beyninin emperyalizm ve anti-emperyalizme, yani milliyetçiliğin Marksizm cilâsı vurulmuş varyantının bulunduğu lobuna, demokrasi, gerçek, adalet, insan ve vatandaş hakları gibi kavramların bulunduğu loba baskın geldi.

O kıyırık cemaatlerde apoletlerime hâle gelmesin diye gencecik insanları illüzyonların gerçekliğine inandırmak için yalan söylerken bir gün mutlaka yalan olacağım tehlikesini fark ettim.

Bireysel tarihimin yanlışlarını haklı çıkartmak için, farkına vardığım, gördüğüm, anladığım gerçekleri dillendirmekten imtina edecek kadar korkak da değilim.

Baasçı sosyalistleri, Kaddafi gibi faşist devrimcileri ve bu diktatörlerin devrilmesini emperyalizm umacısına bağlayan Castroları savunmak gibi bir zorunluluğum yok artık.

Evet, dünün arazlarının üzerine bugün daha kuvvetli bir milliyetçilik sosu eklenerek hepten çağın dışına itilen amorf solla olan tüm bağlarımı kopartıp, insanlığıma, vicdanıma, sola döndüm.

Haklısınız, sizler hâlâ “geleceğe” dönemediniz; postalandığınız tarihte hatalarınızı kemikleştirmekle meşgulsünüz.

Hatada ısrar etmemek anlamına gelen dönekliğim bundan ibarettir.

Biliyorum kızılıyorsunuz, hem de çok; gösteriyorsunuz da. Ama şairin dediği gibi, denizkızı girmiş düşünceme ben iflah olmam.

Sizler o sıkıcı renksiz kasabanın iskelesinde toplanmış arkamdan bela okuyup palamarı yakalamaya çabalarken (kâbus bu), ben deryaya açılan geminin güvertesinde Baba Zula’nın o ezgisini mırıldanıyorum. Neydi ismi? Hah buldum:

“El falan sallıyorum.”

Kişi kendinden bilirmiş işi

Muhteşem evleriyle Şirince'yi cennete çeviren yazar ve dilbilimci Sevan Nişanyan'ın başı yıllardır, ceberut mülki amirler ve Kemalist siyasilerle beladadır.

"Tüzük tüzük" diye söylenen bu **bekçi olduğu kadar ırkçı da olan Murtazaların son yıkım hamlesi de geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin dört bir yanından Sevan'a kalkan olmak için Şirince'ye giden demokratlar sayesinde püskürtüldü.**

O günlerde internetten, gazetelerden yaptığımız dayanışma çağrıları üzerine, kimi arkadaşlardan "Politik argümanlarla konuşuyorsunuz ama mevzu bir adamın ticari hayatı" türünden eleştiriler almıştık.

Bu yerli malı haftası kafalarının vicdanları kahreden "objektifliğine" yanıt dün bizzat Nişayan'dan geldi. **Sevan, Şirince köyünün simgesi haline gelen Nişanyan Evlerinin kendisine ait olan paylarını Selçuk tapu dairesinde düzenlenen bir törenle Nesin Vakfı'na bağışladı.**

Sorusu olan?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi de gözü Milli Görüş'e diktiler

Melih Altınok 01.03.2011

Ajanslar pazar günü Necmettin Erbakan'ın ölüm haberini geçtiğinde yazılı ve görsel medyanın ham mecrası *twitter* yıkılmaya başlamıştı bile.

Bir yanda her türlü İslami figüre karşı nefretlerini doğal olarak Erbakan'a da yansıtan ulusalcıların analogik sloganları, öte yanda Türkiye'nin son kırk yılına ve hayatlarımıza damgasına vurmuş bir liderin siyasi şeceresinin çıkartılmasını bile hakaret sayan, 28 Şubat'ın devlet terörüyle örselenmiş mütedeyyinlerin çok da garipsenmeyecek alınganlıkları.

Anlaşılmaz, en azından şaşırtıcı bir "dalaş" değil.

Ancak **Hoca'nın ölüm haberi üzerine, AKP'ye çıkacak malzeme bulmuş millici gibi klavyenin başına oturup "tekbir" getiren ulusalcıların üzerinde biraz durmamız gerekiyor sanırım.**

Nihat Genç Oda TV'deki 28 Şubat ile Ergenekon tutuklamalarını "tertipleyenlerin" bir olduğunu yazıktırdığı "Erbakan bizdendi, milliydi" başlıklı makalesinde şöyle diyor; –imla hatalarıyla:

"Başardılar, Milli Görüş'ten koparttıkları tam anlamıyla milli görüş'ün karnını yararak D8'i başka şekilde hayata sokacak bir 'ılımlı İslam' politikasını devreye soktular. Fikir Erbakan'ındı, bu fikri tornisten yani ters düz edip bu fikrin yerli ve anti-emperyalist yüzünü yok edip yepyeni kendi ifadeleriyle ileri demokrasi, özgürlükçü, ılımlı ve BOP Eş Başkanlığı gibi bambaşka bir 'elbise' diktiler."

Sözü Akşam yazarı Serdar Akinan devralıyor. Boynuz kulağı geçmiş, Akinan, Genç'in pabucunu dama atacak bir huşu ile "gelin canlar bir olalım" diye haykırıyor:

"'Milli görüş gömleğini çıkartmak' birileri için kabul vesilesi olmadı mı? Hesaplaşma haysiyetle olur. O, ahir ömründe tek bir mücadele verdi. Hak ile batılın mücadelesi. Bunun adı 'milli görüş'tü. Bu topraklarda Grek-Latin-Kilise kültürüne direnen Erbakan'dı. Allah'tan başka kimseye kul olmayanların çadırı Erbakan'dı... Bu iktidar Erbakan'ın mücadelesinin meyvesidir... Erbakan bu toprağa bir ahlat dikti. Yarayılsın olsun diye. Bazıları o ağaca armut aşıladı. Şimdi sulu armutlar yiyorlar. Yesinler..."

Peh peh peh...

Görün bakın önümüzdeki günlerde en naif ulusalcı kalemler de katılacak bu yurttan sesler korosuna. Demedi demeyin.

Çünkü ağır aksak da işlese ülkedeki dönüşüm sürecine karşı örgütlenecek "şer ittifakına" alternatifler gerekiyor.

Cilalı Kemalizm'in bölgede arzı endam etmesi için pişirilmeye çalışılan **CHP-BDP ittifakı projelerini bilinçli Kürt halkı elinin ersiyle itti; referandumda kitlesel halde "yetmez ama evet" diyerek BDP'ye de "pıst, numara yapma" dedi.**

Alevileri de Dersim'in, Gazi'nin, Sivas'ın, Maraş'ın vebalinin "şeriatçılarda" olduğu türünden akla ziyan iddialarına tam olarak inandırmadılar; kardeşlerimizin çoğu hâlâ ya partisiz ya da marjinal kulvarda.

Eğri oturup doğru konuşalım, **herkes Erbakan'ın katı bir antiemperyalist vurguyla bezeli 'üçüncü dünya'cı görüşlerinin kıymeti harbiyesinin kalmadığının farkında.** Yakın çevresinin Hoca'ya bağlılığı bile onun "davaya" olan sadakatinden ve karizmasından kaynaklanıyordu.

Yalnızca söylemlerinin bugünün Türkiye'sine uymaması değil, **Erbakan'ın 28 Şubat'taki tavrını** da dün **Taraf'ta** Şahin Bayar'ın özel haberinde okudunuz zaten. **Erbakan o kararların altına şak diye imzasını çaktı. Yetmedi bu utanç vesikasını meşrulaştıracak açıklamalarda bulundu.**

Tamam, siyaset denge işidir, evet o dönem hava da sertti. Ama müesses nizama karşı şövalyelik payesine sahip olduğunuz iddiasındaysanız, çözümün kendisini dayattığı ve kitlenin de hazır olduğu anda o **"ilk adımı" atmayı da bileceksiniz. Tıpkı Erdoğan ve partisinin Cumhuriyet mitingleri zamanı çıkışlarında, YAŞ'taki tavırlarında ya da Balyoz tutuklamalarındaki "kararlılıklarında" olduğu gibi.**

Dolayısıyla bugün ülkenin mütedeyyin kesimlerinin 12 Eylül'ü olan 28 Şubat'ın etkisi bir nebze olsun kırılmışsa, o darbeyi yapan kurumun internet sitesinde Erbakan'dan "başbakanlarımızdan" diye bahsediliyorsa, bu şimdi ulusalcı zevatın davaya ihanet etmekle suçladığı Hoca'nın öğrencilerinin, değişimcilerin yani AKP'nin sayesindedir.

Evet, hâlâ statüko, askerî ve sivil bürokrasi de yaşıyor, savaşıyor. Hâlâ başörtülü kızların eğitim hakkı engelleniyor... Ama geçen hafta da bahsetmiştim. Ulusalcıların tıpkı sola yaptıkları gibi, İslam'ın Türkiye'ye özgü "doğal halinin" Erbakan'ın 'üçüncü dünya'cı bakış açısında vücut bulduğunu savlamaları da, mütedeyyin kesimleri statükoya yedekleme çabalarının, onları makul muhalefetin sınırlarına çekme, AKP'den uzak tutma planlarının bir ürünüdür.

Erbakan'ın siyasi karnesine dair eleştirel yaklaşımlarımıza tahammül edemeyen İslamcı kardeşlerim. Biliyorum, İslam "kâfir" olmamak kaydıyla ölünün arkasından konuşulmasını yasaklıyor. Ama bence oklarınızı, itikadınca ister "kâfir" ister Müslüman olsun ölüye de diriye de hakaret etmedikçe eleştiri görev bilen dostlarınıza değil,

cenaze musalla taşına konulmadan mevtanın düşmanlarına karşı savaş baltalarını çıkartanlara, kışkırtıcılık yapanlara, size şirin görünmek, gözünü boyamak için de "tekbir" falan getirenlere yöneltin.

Necmettin Erbakan'ın ailesine ve sevenlerine baş sağlığı diliyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet'in şık gazeteciliği, Ergenekon'u pejmürdeleştiremez

Melih Altınok 04.03.2011

 Ahmet'in şık gazeteciliği, Ergenekon'u pejmürdeleştiremez Dün sabah Ergenekon soruşturması kapsamında aralarında **Ahmet Şık**'ın da bulunduğu bazı gazetecilerin evlerinin arandığı haberini alınca, dört yıla yakın bir süredir devam eden bu soruşturmanın labirentlerindeki yolculuğumuzu düşündüm.

Solun kolektif hafızasının çoraklaşmaya yüz tutmuş bahçelerinde çıkacağımız bu tarz gezintilerin, Ergenekon davasının ilk zamanlarında "temkinli" davranan zamanla ise açıkça demokrasiden yana tavır alan demokratların, solcuların kafasında bugünlerde yeniden yaratılmaya çalışılan tereddütleri gidermeye yardımcı olacağını düşünüyorum.

Çünkü gözaltı haberinin hemen ardından başlayan, Ahmet'in gazeteciliğinin şıklığıyla, onca ciddi delilin yer aldığı **davayı pejmürdeleştirme girişimlerinin**, onca **iç hesaplaşmanın ardından demokratlığa terfi edenleri bile "acaba" dedirtmeyi başardığını üzümlere görüyorum.**

2008 yılı başlarında Ergenekon soruşturması kapsamında **Küçükler, Kerinçekler, Perinçsizler gözaltında alındığında, şaşıracaksınız, Birgün gazetesi operasyonu "Ortalık güzel koktu" manşetiyle selamlıyordu.**

Ancak yine de hiçbir otoriteye güvenmeyen solcu refleksiyle, arkasında, yıllardır resmî ideolojinin emir kulu olarak görev yapmasına alıştığımız siyasal iktidar konumundaki AKP'nin iradesinin bulunduğu bu soruşturma sürecinin düzen içi bir hesaplaşma olabileceği şeklindeki şerhimizi düşmeden edemiyorduk.

Tartışmaların çok hararetli olduğu 20 Aralık 2008'de *SKY TURK*'te katıldığım bir programda tavrımı şöyle özetlemiştim:

"Yanlış anlaşılmasın, TKP Genel Başkanı Kemal Okuyan'la aynı safta falan değilim. Çünkü öyle bir algı yaratılmaya, davaya karşı homojen bir tavır alan cepheye dâhil edilmeye çalışıyoruz. **Ergenekon fasa fisodur falan diyebilir miyim, hâşâ. Benim durduğum nokta, hukuka tam riayet edilerek davanın daha da ileriye görülmesi, emeklilerin yanında muvazzafları, siyasileri ve polisleri de kapsayacak şekilde genişletilmesidir."**

Zamanla bir kısmımız, taleplerimize uygun olarak, muvazzaf subayların da aralarında bulunduğu isimlerin gözaltına alınmasıyla, Balyoz, Kafes... gibi aynı zamanda Ergenekon'u tamamlar nitelikte yeni ve çok ciddi soruşturmalarla sürecin daha da derinleştirilmesi üzerine tavrımızı netleştirdik. **O dönem aynı noktada durduğumuz bazı arkadaşların sertleşmesi ise, ne yazık ki Ergenekon'un bir komplo olduğu noktasına doğruydu.**

Köprünün altından çok su aktı.

Yukarıda anlattığım dönemlerde **kimi zaman farkında olmadan kimi zamansa**

bilinçli şekilde Melih Pekdemir gibi devrimcilere Ergenekoncu yaftası yapıştırılarak soruşturmalar ciddiyetsizleştirilmeye çalışılıyorsa şimdi de Ahmet Şık gibi, gazetecilik serüveni boyunca (*Radikal*'deki haberleri, *Nokta* serüveni vs.) demokrasiden yana durmuş bir ismin evinin aranması gibi prosedürler üzerinden tüm sanıklar için masumiyet karineleri çıkartılmaya çalışılıyor.

Çalışmalarıyla ve ortak tanıdıklarımızın referanslarıyla tanıdığım **Şık'ın Ergenekon örgütüyle organik bir bağı olduğuna inanmadığımı söyleyebilirim.** Ancak Henüz savcıların Şık'ı soruşturmanın neresine oturttuklarını ayrıntılarıyla bilmiyoruz. Örneğin Şık, geçtiğimiz günlerde gönderdiği mailde, bir kitap üzerinde çalıştığını ve bu kitap henüz basılmadığı halde *Oda TV* bilgisayarında çıkmasına anlam vermediğini söylüyordu.

Muhtemelen savcılar, Ergenekon'un medya ayağını oluşturduklarını iddia ettikleri kesimlerin Ahmet Şık ile ilişkilene çabalarının nedeni ve **Şık'ın Ergenekon hakkında kitabında anlatmadığı başka bilgilerin de olabileceği gibi noktalar üzerinde duruyorlar.**

Hülasa ilerde yine pişman olmamak için biraz sükûnet. Zira iddianamenin aleyhine bir delil ortaya çıkmış değil.

Kürtçe yayın yaptıkları için yüzlerce yıla yargılanan tutuklu *Azadiya Welat* çalışanları ya da kanser olduğu halde tedavisi bile yapılmayan Erol Zavar gibi gazeteciler için ağzını açmayan **vicdan simsarlarının şimdilerdeki intifada çağrılarına karşı, 22 Temmuz 2008'de *Birgün* gazetesindeki köşemde yaptığım uyarıyla** bitireyim:

“Artık Ergenekon'un varlığına dair bir kanıt sunma ihtiyacında değiliz. Darbe günlükleri ortada; örgütün arşivleri çarşaf çarşaf yayımlanıyor. Ancak **gelenen noktada patolojik bir vaka olan komplo teorisyenlerinin bu temizlik hareketine, demokrasi mücadelesine zarar verdiğini artık görmeliyiz. Bu fırsatı kaçırmayalım, Ergenekon susurluk olmasın.**”

Bir daha asla.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şık'ı Ergenekon'a kalkan yaptırmayın

Melih Altınok 08.03.2011

Geçen cuma Ahmet Şık'ın Ergenekon üyesi olduğuna inanmadığımı ancak kendisi hakkında tamamen kişisel düşüncelerimizden kaynaklanan şerhlerimizin, ulusalcıların ve ilişkilerinin istediği gibi, Ergenekon davasının bütününe değersizleştirmeye yetmeyeceğini yazmıştım.

Ama yok, akliselim bir tutum sergilemek adeta suç. İsteniyor ki, suçsuzdurlar diyelim.

Yahu iyi de bilmiyorum, suçlular mı suçsuzlar mı? Gözaltına alınanların hepsini yakından tanıyan insanlar var. Soner Yalçın alındığında da pek çok kişi kendisine kefil olduğunu açıkladı.

Örneğin ***Cumhuriyet* yazarı Şükran Soner de “Terörle mücadeleye ömrü adanmış şerefli askerlerin, JİTEM'cilerin bu dava kapsamında nasıl olup da PKK ile ilişkilendirildiklerini” anlayamadığını söylüyor.**

Ahmet'in kapı komşuları, çalışma arkadaşları, dostları falan da kişisel kanaatlerini açıklıyorlar, açıklıyoruz. Kimsenin de bir şey dediği yok. Ahmet'e kefil olanların pek çoğunun yaratılan atmosferden etkilendiğinden ve iyi niyetinden şüphem de yok.

Ama bırakın da davayı önemseyen ve bu kişiler hakkında şahsi kanaati olmayan insanlar da, kimilerinin "solcu, sosyalist bir ismin Ergenekon'la nasıl ilişkilendirilebileceğine" dair şüphelerine katılmadığını söyleyebilsinler. Ahmet'in pek çok solcu gibi örgüte üyelik seviyesinde olmasa da "cemaat ya da AKP paranoyasından mustarip olduğu, savrulmalar yaşamış olabileceği türünden naif eleştirilerini yapabilsinler, özetle (şeker de yiyebilsinler.)

Sözkonusu kişiler için "suçludurlar" iddiasında bulunmayan insanları, "suçsuzdurlar" diye ikrar etmedikleri için insafsızlıkla, dahası polis devleti savunuculuğuyla suçlamanın âlemi var mı?

Biliyorum, Savcı Zekeriya Öz'ün kamuoyunu tatmin etmediği, yeterli açıklamada bulunmadığını söylüyorsunuz. Gayet makul bir gerekçe. Ancak **birileri de çıkıp, "Küçükler, Perinçsizler ya da Keriñçekler hakkında da savcı kamuoyunu yeterince aydınlatmamıştı ama bu kişilerin suçsuz olduğunu iddia eden Haliç'ten (Simonlar değil) denize atıyorlar" dese ne diyeceksiniz?**

"Bu vatandaşların yedikleri herzeler ayyuka çıktı" değil mi?

Hah, bu tartışmada kriter "kemiksiz" hukuk değil de kişisel kanaatlerimizse, **bazılarımızın, evlerinin aranmasına bile tahammül edemeyecek kadar yakından tanıdığı, kefil olduğu isimleri herkesin tanınması gibi bir zorunluluk olmadığını da kabul etmesi gerekiyor değil mi?**

Mesele bu davayı ne kadar sindirip sindiremediğimiz, birbirimiz kandırmayalım.

Bir önemli notu da düşmeden edemeyeceğim. **Ahmet Şık'ın Darbe Günlükleri'ni ortaya çıkartan kişi olduğunu söyleyip "Ergenekon'un ortaya çıkmasını sağlayan biri nasıl olur da Ergenekon soruşturmasından gözaltına alınabilir" diye soranlar**, kafalarındaki bir doğruyu desteklemek için ciddi bir manipülasyona alet olduklarının ve de **Darbe Günlükleri'ni büyük bedeller ödeyerek yayımlayan bir gazeteciye saygısızlık ettiklerinin farkında değiller**. Bu hataya iyi niyetinden şüphe etmediğimiz pek çok usta gazeteci de ortak oldu, oluyor. **Darbe Günlükleri'ni kamuoyuna duyuran ve Türkiye tarihinin en önemli demokrasi davasının önünü açan yegâne kişi gazetemiz yazarlarından Alper Görmüş'tür**. Ahmet Şık da hepimiz gibi bu günlüklerden *Nokta* dergisi sayesinde haberdar olmuş, oradan okumuştur, o kadar.

Kimi Türk gazetecisi en asil duyguların insanıdır

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin (TGC) "Gazetecilere de mi kelepçe" uyarısını duyunca, Ayrancı'da bir taksi durağının tabelasında yer alan Atatürk imzalı şu slogan aklıma geldi:

"Türk şoförü en asil duyguların insanıdır."

Ankara Emniyet Müdürlüğü de çıkıp "Olur mu efem, olur mu gazeteciye kelepçe takmak" türünden bir açıklamada bulundu.

Pardon ama niye gazetecilere kelepçe takılamıyormuş?

Tamam tamam zıplayanları görüyorum, oturun, herkese kelepçe takılsın falan demiyorum elbette. Bu talebinizi yalnızca bir kesim için dillendirmeyin, elitistliğiniz sırtıyor, rezil oluyorsunuz diyorum.

Bir dönem de aynı martavalı işadamları, generaller, akademisyenler için okuyorlardı, hatırlıyorsunuz değil mi?

Sokaktaki simitçi, ev kadınları, öğrenciler... kanunlar önünde gazeteciler kadar eşit değiller mi? E bu meslek fetişizmi, ayrıcalık talebi de ne oluyor?

Mesleğim cemiyetine ve ne zaman köşelerini okusak (şaka gibi) yazacak mecra bulamadıklarından yakınan ürken, tırsan, küsen ama "bağır bağır bağır" gazetecilere sesleniyorum.

Bıkmadan usanmadan tekrar edeceğim çünkü sahipsizler, nüfuzsuzlar. **Halen tutuklu bulunan gazetecilerin yüze doksanı Azadiya Welat çalışanları, yani Kürtler ve bir kısım sosyalist basın emekçileri.** Öldürülen *Gündem* çalışanlarının cenazeleri de şuracıkta duruyor. **Gazetecilere özgürlük çığlıkları atmak Ergenekon davası vesilesiyle mi aklınıza geldi?**

Peki ya, **kanser hastalığı vücudunun her yerine yayılan Odak dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Erol Zavar'ın tedavisinin engellendiğinden haberiniz var mı? Kelepçe takılsın da yeter ki Erol hastaneye götürülsün, razıyız.**

Dram görmek istiyorsanız, karakollarda sürünen, cezaevlerindeki ranzalarda aç sefil nöbetleşe yatan yoksul gençlere, Kürtlere, ötekilere çevirin yüzünüzü.

Sizin elinizde kelepçe falan yok, uydurmayın ama gözünüzün kör, kulağınızın sağır, dilinizin lal olduğu kesin.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek rakibin THY olunca

Melih Altınok 11.03.2011

Egemen Kürt siyasasının başlarda siyasi bir refleks olarak yorumladığımız **"AKP fobisi"** artık, kendilerini üzerinde var ettikleri Kürt halkının demokratik taleplerinden feragat noktasına vardı.

AKP iktidarının, bugüne kadar ki T.C. hükümetlerinin ve Kürt demeye henüz cesaret eden "sosyal demokrat" muhalefetlerinin yakınından bile geçemeyeceği (ki biz demokratların bu ivmeye rağmen eksik bulduğu) açılımları, silahların konuştuğu dönemlerin alışkanlıklarıyla söylemleri "serhıldan" edebiyatın kolaycılığında vasatlaşan çevreleri sarstı.

Yıllardır durdukları "Muhatap kabul edilmiyoruz, taleplerimizi görmezden geliyorlar" noktasından, AKP karşısında şimdilerde "Muhatap kabul ediyorlar, demokratik taleplerimizin bazılarını karşılıyorlar ama bi sor niye" konuma gerilediler.

PKK ve çevresi, on yıl öncesi yolda beyaz Renault gördüğünde Kürtçe konuşmayı panikle kesen,

bugünlerdeyse Mardin Artuklu Üniversitesi'nin Kürdoloji Enstitüsü'ne girmeye hazırlanan **Kürt gençlerinin umutla fark ettikleri " yetmez ama evet" değişimini, vaat etikleri "altın çağın" özgürlükleri yanında deve de kulak sayıp reddediyor, dahası engellemeye çalışıyorlar.**

Bölgede referandum sürecinde MHP, CHP ve eski DYP-ANAP çevrelerinden gelen korucu aşiretlerinin yanı sıra PKK dışındaki "silahlı unsurlarla" bile boykot için ortak hareket edildiğine dair bizzat yöre halkının tanıklık ettiği iddialar karşısında sus puslar. Buna karşın, **1976 yılında Suruç'ta verdiği bir konserde Kürtçe şarkı söylediği için dönemin hükümetine bağlı kolluk kuvvetlerince peşine düşülen ve gurbete kaçan Kürt halkının sevgilisi Şivan Perwer'i, bugün hükümetin çözüm yanlısı bir bakanıyla, Bülent Arınç ile "konuştuğu" için tehdit ediyorlar.**

Liderinin zorda kalmadıkça adlarını tövbe anmadığı, her Kürt'ün hafızasında katliamların baskının müsebbibi olarak yer etmiş **malum partiden milletvekili adayı olan Kürtlere sitem bile etmezken, Orhan Miroğlu'nun uzaaaak akrabalarının AKP'den adaylığını gündeme getirip akıllarınca linç kampanyası başlatıyorlar.**

Ama çaresizlikten vicdanlarını tatile gönderip baltayı yine taş vurdular. Kurtuluş Tayiz'in çarşamba günü Şivan'la yaptığı röportajı da okudunuz işte. **Ne diyor Allah aşkına büyük sanatçı? "Teslimiyet" mi diyor? Hayır, AKP'nin ürkekliğinin ve hatalarının altını çizip "Atılan olumlu adımlara evet" diyor sadece.**

Her vesilede söylediğim gibi, koşulların bu toprakların en bilinçli ve politik seçmeni haline getirdiği Kürt halkı bu oyuna gelmez, çırpınmayın. **Ne şarkılarıyla on binlerce Kürt gencini demokrasi mücadelesine kanalize eden Şivan'ı düşman belletebilirsiniz onlara, ne de Kürt sorununa katkısı sınırlı olsa da zararı diğer partilerden katbekat az olan "AKP umacısıyla" gözlerini korkutup müesses nizamın partileriyle kurulmuş bir ittifakta desteklerini alabilirsiniz.**

Geçen seçimlerde bağımsız adaylarını desteklediğim BDP'nin sayın yöneticilerine de naçizane tavsiyem, Murat 124'lerinin arkasına **"tek rakibim THY"** yazan şoförler gibi, en hızlı gidenle mücadelelerini stratejik hatalarla karikatürleştirmeyi bırakıp, yanı başlarında seyreden denklemleri "geçmek" için kendilerine yakışan centilmenlik kurallarını ihlal etmeden gaza basmalarındır.

MHP, CHP... falan ensenizde haberiniz olsun.

Giderayak yine midemizi bulandırdı

Mide bulandırma performansı Küçüklüğüyle tezat oluşturan **Yalçın Bey, geçtiğimiz günlerde Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz'e verdiği ifadede "Ahmet Hakan'ın programında Melih Altınok 'Yalçın Küçük ile konuşmak suçtur' dedi. Şu an gözüne alınmamla da görülmüştür ki, devlet yeni bir suç tipi yaratmıştır. Bu da Yalçın Küçük'le konuşmaktır" dedi.**

Yalçın Küçük'ün, merkez medyanın otuz iki kısım tekmili birden üzerine atlayıp bolt olarak verdikleri iddialarına yanıt vermeyi zül saysam da birkaç şey söylemem elzem oldu. Zira bizler adabımızdan sessiz kaldıkça, birileri bu yalanları doğru diye kaydedip polemiklerde karşımıza çıkartıyorlar, internet ortamında ve gazetelerde yaftalıyorlar:

"Zamanında da Yalçın Küçük'ü tanımak suçtur diyen falanca filanca..."

CNN Türk'ün internet sitesinde halen mevcut olan programın kaydından aynen aktarıyorum:

“Soner Yalçın’ın Ergenekon sanıklarıyla ilişkisine dair birçok iddia olduğunu duyuyoruz, görüyoruz... Yalçın’ın Küçük’le ilişkisi sır mıdır?.. Savcılar da Yalçın’ın, Ergenekon terör örgütü üyeliğinden yargılanan sanıklarla olan örgütsel ilişkileri üzerinden gitmiş olabilirler.”

Bu sözlerim üzerine “darbeci baro başkanı” diye anılan zat ve 23 nisan da gazeteci koltuğuna oturtulup orada unutulmuş Cumhuriyet yazarı hopluyorlar: “Yalçın’ı Küçük’ü tanımak suç mu?”

E, çileden çıkıyorum tabii. En az beş kere “Yahu çıldırdınız mı? Tanımak suçtur falan demiyorum. Bunu siz söylüyorsunuz. Kayıtlara bakalım...” diye naçar çırpınıyorum.

Küçük ve şürekâsının, “Devlet yeni suç tipi yaratmıştır: Yalçın Küçük’ü tanımak” anonsuyla verdikleri son çarpıtmaları bundan ibarettir sevgili okur.

Voltaire’in çarpıtılan meşhur sözlerini bir de ben çarpıtayım:

Sizleri tanımak istemezdim, tanıyana da Allah şifa versin der geçerim. Ama Türkiye halkları ve demokrasisi açısından büyük talihsizlik ve tehlike olan fikirlerinizi çürütmek, maskenizi düşürmek için canımı bile veririm.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düğün bitti kınayı gözüne yak demememiz için

Melih Altınok 15.03.2011

Sanırım Öcalan’ın yakalandığı günlerdi. Polis, okuldaki her eyleme ülkedeki gergin atmosferi bahane eden fakülte yönetiminin çağrısıyla sert bir şekilde müdahale ediyordu.

Yine bu eylemlerden birinde tüm siyasetlerden arkadaşlarla toplanıp, DTCF’nin orta bahçesine yerleştirilen yüzlerce polise karşı nasıl bir tavır alacağımızı konuşuyorduk.

Tablo netti. Hepi topu polis sayısına denk düşen kitlemizle “harbe oturmamız” olanaksızdı. Sonuçta gözaltına alınmayı göze alıp bahçede pasif bir oturma eylemi yapmakta karar kılındı. Ama o dönem de akliselimden ve çözümünden yana olanları “liboş” bulan çevrelerin sözcüsü olan birkaç arkadaş “çatışalım” diye karara şerhlerini düştüler. Yirmi ‘evet’e karşı dillendirilen bir iki ‘hayır’ın anlamı olmayacağını kendileri de biliyorlardı elbette. Zaten bu işe kalkışacak cesaretleri olsa başka zamanlarda olduğu gibi çoğunluğu takmadan yine harekete geçerlerdi de. Ama “devrimciliklerini” tescil ettirmiş oldular, -ki yıllar yıllar sonra bir gazete köşesinde de bahsediyoruz işte.

Kemal Kılıçaroğlu'nun "ordu kışlasında onurlu [mutlaka] görev yapacak" şeklindeki sol ailesi için küçük ama CHP için büyük adımı da tıpkı yukarıda bahsettiğim delikanlı-ML'lerin tavrına denk düşüyor.

Halen Ergenekon sanıklarının aday göstermek için çırpınan, Ergenekon sanıklarıyla deruni muhabbetleri arş-ı alaya dayanan gazetecilerle akçeli ve "konulu" ilişkileri olduğu iddia edilen bir partinin lideri, milletvekili adayları netleşmeye başlamışken, tatile girecek olan Meclis'i sivilleşme reformları yapmaya çağırıyor. Önümüzdeki birkaç gün boyunca CHP'nin başka salvolarına da şahit olacağız.

Sivilleşme ve demokratikleşme adına onca adımı atmış AKP'nin bazı reformlarda ayak diremesine eleştirilerimiz tabii ki sürüyor. Ancak görüşlerini aldığım AKP'liler, "Madem bu konuda mecliste bir konsensüs sağlanması taraftarıydılar, niçin askerlik süresi gibi konularda MSB'ye ve Genelkurmay'a çalışma yaptırdığımız süreçte devreye girip desteklerini sunmadılar. Aksine kamuoyunda 'ordumuzu yıpratıyor' propagandası yapmışlardı" diyorlar.

Haksızlar mı?

CHP ya da bugüne kadar ki utanç vesikalarını unutmaya razı olduğumuz herhangi bir çevrenin süre vb açılardan maddi imkânsızlıklar taşısa da ileri reform adımlarını her halükarda destekleriz elbette.

Ama bu işi, demokrat kamuoyuna kolpa çekerek, bizleri aptal yerine koyarak yürütmeye kalkıştıklarında da "düğün bitti" deriz, kusura bakmasınlar.

Sayın Kılıçdaroğlu yukarıdaki itirazları boşa çıkartmak istiyorsa hodri meydan. Seçmenle yapacaklarını açıkladıkları "seçim sözleşmesi"nde Et balık Kurumu solculuğuna dair vaatlerin yerine, Avrupa'da ya da dünyanın herhangi bir bölgesinde, sol partilerin programlarında "sıradan" sayılan ve solundemokratların alâmetifarikası olan şu birkaç maddeyi ekleyerek AKP'yi demokrat kamuoyunun önünde gerçekten köşeye sıkıştırabilir:

Askeri politikaları tasarlama görevini siyasal iktidarların tasarrufuna bırakmak için Genelkurmay MSB'ye bağlanacak.

Vicdani ret hakkı uluslararası metinlere uygun olarak tartışmaya açılacak. Profesyonel orduya geçiş sürecinin altyapı çalışmalarına başlanacak.

Askeri Yargıtay da dahi tüm imtiyazlı hukuk mercileri evrensel hukuk devleti normlarına uygun olarak sivil yargı alanına çekilecek.

Ombudsmanlık kurumunun denetimi, AKP'nin yapamadığı şekilde, askeri faaliyetlerin yanı sıra, TSK'nın fiilen yönetiminde olan ticari teşekkülleri de "gerçekten" kapsayacak şekilde genişletilecek.

600 TL'lik aile yardımı ve benzeri sosyal politikaların finansmanı, öncelikle askeri bürokrasinin kelimenin tam anlamıyla işgali altındaki "kutsal alanların" konjonktürün gereklilikleri göz önünde bulundurularak minimize edilmesiyle sağlanacak.

Kendi mahallemden biliyorum, Çankaya'da yoldan çevirdiğiniz herhangi bir CHP seçmenin eline bu ve benzeri maddeleri içeren sözleşmeyi verseniz dayak yersiniz. Ama aramızdaki CHP-ML'lilerin hâlâ, "Elinde icra yetkisi olan AKP bu adımları atmıyorken, muhalefete yüklenmek haksızlık değil mi" diye söylendiğini duyar gibiyim.

İyi de partiyi Sosyalist Enternasyonal kriterlerince sola çekmek iddiasında olduklarını her vesileyle dile getiren "Yeni" CHP yönetimi muhalefetteyken dahi, sırtlarında yumurta kefesi yokken yani, kolpasında bile bu kadar

ürkek davranıyorsa umutlu olmamak hakkaniyetsiz davranmak mıdır yoksa "kral da soytarı da çıplak" demek mi?

Kaldı ki, hadi itiraf edin, yukarıda sıraladığım elzem reformları gerçekleştirme potansiyelinin hangi partide olduğunu düşünüyorsunuz? Tamam, zorlamıyorum. Biliyorum samimi bir yanıt verirsiniz hâşâ AKP'li falan sanırlar. Peki, içinizden geçerseniz de kâfi.

Ama bari finişe beş kala atağa kalkıp kendilerine tur bindirmiş rakiplerinin ardından "Ne var yani, bir tur daha atsaydık" diye söylenenlerin yüzüne "Pıst numara yapma. Tamam, bir daha ki dört yüz metrede engelleri aşacağına söz ver, razıyız" diye fısıldayın.

Haklısınız, çok şey istiyorum değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu yeni bin yılın yüzük kardeşliğidir

Melih Altınok 18.03.2011

Gerçi epey itirafta bulundu ama dünyayı ve Taraf sayesinde Türkiye'yi kasıp kavuran Wikileaks kardeşliğinin ardından, Fukuyama'dan "tarihin sonu" üzerine yorumlarını bir daha dinlemek isterdim.

Muhtemelen, kendisinin büyük bir iştah ve heyecanla duyurduğu zamansız ilanını "kaba ve çiğ" bulan Paul Virilio'nun "coğrafyanın sonu" tezini çalışma masasına koymuş, rahatlığının yerini de kaygı almıştır.

Yalnızca kapitalizmin şövalyelerinin tavrı ilgilenmiyorum elbette. Anlam ve değer üretim merkezlerinin, bilgi ve paylaşımı tekeli kırıan internet ağı v.b. sayesinde, yerel kısıtlamalardan kurtulmuş, yurtsuz konumunu, anlaşılmaz bir inatla küçümseyen ve hâlâ söylenti ağı şeklinde çevrilebilen "wetware" de ısrarcı olan "solcuların" tutumu da üzerinde durulmayı hak edecek kadar dramatik bence.

Zira Marks'ın 19. yüzyılın parametreleriyle sınırlarını ve içeriğini tarif ettiği solun direği enternasyonalizmi dondurup, bu olguyu başka ülkelerdeki proleter kardeşleri için grev ve sabotaj yapmaya indirgeyen, ya da trenlere binip devrim cephelerine "akmak" sanan kutsal metin muhafızlarının sesi sol içerisinde baskın.

Oysa dün Seattle'da, Gürcistan'da, Ukrayna'da... "kalkışılan", bugünse Arap coğrafyasında sokağa çıkma yasağından önce Facebook ve Twitter gibi mecraları yasaklamaya çalışan diktatörlere kâbuslar gösteren küresel intifadanın kendilerine sağladığı nimetleri bir fark edebilseler, onun dilini konuşmaya cesaret edebilseler ah; yeni devrim çağına anahtarı tam da burada gizli.

Evet, evrensel solun özgürlük ve eşitlik ile birlikte üzerinde yükseldiği sacayağının en önemli parçası olan dayanışma bugünlerde engellenemez enformasyon paylaşımı ile beslenen şeffaflaşma hamleleriyle başat bir rol oynamaya başladı. Hatta şeffaflığın, yüzlerce yıldır formunu muhafaza eden bu sacayağının evrimleşmesi sonucu, dördüncü ayağı oluşturduğunu söylemek de pekâlâ mümkün.

Mısır'da, Libya'da, Tunus'ta patlayan onlarca atom bombası gücündeki isyanlara bir bakın. Egemenler, Foucault'nun bir yıldızla benzettiği, kontrolün modernleşmesinin muhteşem bir metaforu sayılan "Panoptikon"un merkezindeki kuleden kanatlardaki "sakinler" üzerinde kurdukları denetimi artık sağlayamıyorlar. Yıllardır gözlediğimiz o kulenin taşlarını saydamlaştı. Gözleyen de gözleniyor artık. Ve

gözleyenler için daha da tehlikeli olanı, sakinlerinin, tıpkı varoluşunu fark eden birey gibi, bunun bilincine varmaları.

Türkiye de kuşkusuz ki, son on yıldır attığı adımlarla, demokrasi açısından pek çok üçüncü dünya ülkesinden ileri konuma ulaştı. Tabii ki hâlâ büyük eksikler mevcut. Ancak yamaçtan yuvarlanmaya başlayan taş artık hız kazandı, durdurulması nerdeyse olanaksız.

İşte Taraf'ın (Yasemin Çongar'ın büyük katkılarıyla) hafta başından beri ülke gündeminin ilk sırasına oturan WikiLeaks'le işbirliği de, yoğun olarak iç dinamikleriyle demokratikleşmeye çabalayan Türkiye ve diğer "sahalar" için bir dönüm noktası manifestosudur.

Taraf, Türkiye halklarını yoksulluğa, baskıya ve zulme mahkûm eden statükoyu ve sağdan-soldan ilişkilerini panikleten WikiLeaks adımıyla, Ergenekon, Balyoz, Kafes gibi sırların ifşasında oynadığı başrolünü bir adım ileri götürdü. Şimdi de ustalığını Türkiye'nin son yıllarının röntgenini çekerek devam ettiriyor.

Evet, kuşkusuz ki bu kavşak birileri için gerçekten tehliktir.

Bu şeffaflaşma ve yeni bin yılın "gazetecilik faaliyeti" tam da Soner Yalçın'ın, dönemin Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'a yazdığı mektupta, farkına vardığı "tehlike", tanımladığı "yeni konsept"tir. Yalçın'ın, ayrıcalıklarını ve hükümlerliklerini kaybetmeye başlayan seçkinlerin tercümanı olduğu, biz reayaların küresel uyanışına karşı topyekûn savaş çağrısı yaptığı mektubunu hatırlatmaktan imtina etmeyelim:

"Kafasını yukarı çevirip 'renkli devrimlere' sahne olan ülkelere bakanlar bunu anlayacaktır. Evet, bu bir iç savaştır Paşam! Bunun topu tüfeği, askeri bazı gazetelerdir, tv'lerdir. Bazı sivil toplum kuruluşlarıdır. Bazı partilerdir... Bunları ikna edemezsiniz... Paşam! Sizi zor günler bekliyor. Ya bu yeni konsepte uygun karşı adımlar atacaksınız, ya da bu savaşta yenileceksiniz."

Ya, askeri ve sivil cenahtaki paşa paşa yaşayanların, çoğunluk olduğumuz halde azınlık muamelesi çekilen bizlere şeffaflaşmanın tehlikeli olduğunu yutturmaya çalışanları, yıllardır kirli ilişkilerle elde ettikleri güçle fütursuzca gündemi manipüle edenlerin telaşını, "zamanlama manidar" zıvalıklarını, "Niçin Taraf" sorularını bir de bu gözle değerlendirin.

Özellikle kendisini solda tarif eden yoldaşlara tavsiyemdir. Nevi şahsına münhasır amorf bir sol tahayyülünden artık yakanızı sıyırıp, Halil Bertay'ın dünkü yazısında mükemmel bir biçimde tasvir ettiği haset ve nefretten kurtulun. Gelin Türkiye halkının varoluşunu keşfettiği bu küresel şeffaflaşma hareketine, kardeşliğe şahitlik edin. Dahası bir tuğla da siz kırım esaretimizin duvarından.

Not: Metinde, Zygmunt Bauman'ın "Küreselleşme" ve "Modernlik ve müphemlik" adlı eserlerindeki bazı tanımlarından yararlandım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devir değişti e Çelik de değişsin artık

Melih Altınok 22.03.2011

Yaygın internet ağı ve vb. araçlar sayesinde mekân ve zaman kısıtlayıcılarından kurtulan enformasyon akışı yalnızca sermayeyi değil, demokrasi talebini ve enternasyonalist dayanışmayı da özgürleştirdi.

Ancak bu yoğun akışın yarattığı güvensizlik nedeniyle oluşan komplo teorisi fırtınası ciddi bir yan etki olarak belirdi.

Ciddi, çünkü manipüle edilmiş bilgilerin de en az gerçekleri kadar kolay iletilebildiği günümüzde şüpheciliğin vardığı boyut, kanıtları, tanıkları ve itirafları şuracıkta duran Musevi Soykırımı'nın bile aslında olmadığı türünden uç noktalara ulaşmış durumda.

Komplo teorileri daha çok uzun süreli politik, ekonomik veya ahlaki çöküntü yaşayan veya kendilerine karşı önemli bir tehdit yöneldiğini düşünen toplumlarda kabul görüyor.

Ayrıca küreselleşmenin, yerele çakılı kalmış ideolojilerle henüz başlarında olduğumuz "yeni çağ" okumaya çalışan insanlar üzerinde yarattığı "varoluşsal emniyetsizlik" de sisler arasındaki arayışta komplo teorilerini en kolay ulaşılan teselli mertebesine yükseltiyor.

Bu kolektif paranoyanın izlerini, Diktatör Kaddafi demokratikleşme, özgürlük ve şeffaflaşma gibi naif taleplerle sokağa çıkan halkına savaş ilan etmişken, katliamları anbean canlı olarak dünyaya ulaştırken, uluslararası toplumun müdahalesinin altında buzağı arayanlarda da görüyoruz.

Yeterlilikleri eleştirilse de BM'nin ve NATO'nun Bosna'ya, Kosova'ya, Darfur'a müdahalelerini göz ardı edip, yalnızca Irak örneğinin karanlık safhalarından yola çıkılarak kurulan analogik kıyaslamalarla emperyalist batı umacısı taşlanıyor. Kahvehane sohbetlerindeki "Petroldür ağabey petrol" nidaları "size stratejist diyebilir miyiz abi ve ablalarca" medyada dillendiriliyor.

Chavez'inden, Ahmedinejad'ına üçüncü dünyanın otuz iki kısım tekmili birden neandertalleri faşist Kaddafi'nin yanında saf tuttular bile.

Hâlâ kapitalizmin bilgi çağı öncesindeki tekelci niteliği üzerinden yürüyorlar. Bir dönem sırf Halepçe'de çoluk çocuk 5000 Kürdü gazlayan Saddam'ı "yerli malı haftası kafasıyla" kahraman ilan ettikleri gibi, şimdi de Kaddafi'nin yeşil kitabında boncuk avındalar.

Ama'lı cümlelerle söze başlayan, daha aklıselim ve iyi niyetli bir noktada duran kesimlerin "bilmiyorum artık niye" şeklinde okunabilecek göz kırpmaları da ne yazık ki komplo teorilerden fazlasıyla nasibini almış durumda.

Örneğin STV Ankara Temsilcisi Abdullah Abdülkadiroğlu geçenlerde Britanya ordusunun bir yıl önce 200 bin çöl botu siparişi verdiğini hatırlattı. Doğru olabilir elbette. Ancak bu bilginin, Tunus, Yemen, Mısır ve Libya'daki halk hareketlerinin batının bir komplosu olduğu dair "müthiş bir kanıt" olarak okunması gerektiğine katılmıyorum. Bu zor çıkarsama yerine daha basit ve göz önünde olanı, Britanya dış politikası ve istihbaratının ta ikinci dünya savaşında bile pek çok örneğine rastladığımız başarılı çalışmalarını hatırlıyorum, o kadar.

Ama depremi bile bir gün sonra haber alan hantal bir devlet organizasyonun vatandaşları olan bizler için, dünyadaki hareketlilikleri stetoskop hassasiyetiyle ölçen ve olası sonuçlara dair projeksiyonlar çizen zengin ve güçlü devletlerin bu gibi hazırlıklarının şaşırtıcı olmasına şaşırmıyorum elbette.

Başta bilişim teknolojisi olmak üzere katma değer üreten yatırımları sayesinde elde ettiği kemiksiz ve dertsiz servetiyle, alayı 'Hollanda Sendromu'ndan mustarip doğal zenginliğe sahip ülkeleri medeni şekilde sömüren batının, açık işgal gibi başa bela yolları tercih etmeyen yeni konseptini artık biz muhaliflerin de görmesi gerekiyor.

Yeni bin yılın dilini öğrenmeyi ve konuşmayı reddedip işin kolayına kaçtıkça, komplo teorilerin dehlizlerinde dolandıkça inanın kolay lokma oluyoruz.

Haklısınız durum acil. Ama kahrolsun emperyalizm diye bağırarak ya da batının gücünü tartışmasız hale getirdiğimizi fark etmeden dillendirdiğimiz komplo teorileriyle ne arada kalan Libyalılara ne de yeni katliamlara engel olmak mümkün.

Tehdit değiştiyse, tesbit, önlem ve tepki de değişmeli.

Yerine şimdilik başka bir alternatif koyamadığımız uluslararası toplumun elzem müdahalelerine ilerleyen miyobumuz karşısında artık kifayetsiz kalan gözlüklerimizi çıkararak bakmalıyız.

Şimdilerde bir ritüele dönüşen tel'in aktivistliğinden, koalisyon güçlerinin karar mercilerine hava harekâtının Paris'te yapıyormuş gibi azami hassasiyetle sürdürülmesi gerektiği mesajını güçlü bir şekilde iletmek için kamuoyu yaratma noktasına varmalıyız.

Türkiye hükümetini de sürece sivil ölümlerine aşırı hassasiyet gösteren insani müdahale (humanitarian intervention) noktasında katılması için iteklemeliyiz. İslam faktörü ve tarihi nedenlerle Arap coğrafyasında daha insani refleksler göstermesini beklediğimiz Türkiye bu müdahalede etkili bir tampon olacaktır.

Biliyorum bu dil daha az "janjanlı." Hatta bu taleplerle sokağa çıksanız, yazı yazsanız size devrimci bile demezler.

Ama kayıplar havuzundan bir çocuğu çekip almak mümkünken, desinler diye, modern çağın çileciliğinin risksiz sığ sularında sırt üstü yatıp umacılar küfretmek de olmaz ki kardeşim!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kodumu oturtan sivil itaatsizlik

Melih Altınok 25.03.2011

Her ne kadar yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadı olmasa da gözlerinden ateş saçan Sebahat Tuncel'in Newroz gösterilerinde polise attığı o tokat, PKK çevresinden Kürtlerin yanı sıra soldan genişçe bir kesimin de yüreğinin yağını eritti, biliyoruz.

Bir de bunun üzerine sağdan soldan ezcümle faşistin "devletin memurunu tokatlıyorlar" feveranları ve BDP milletvekili Sevaahir Bayındır'ın kalçası polisler tarafından kırıldığında sesini çıkartmayan Başbakanın "densizliktir" açıklaması gelince ortalık hepten toz duman oldu.

Tuncel'i sahadan ziyade konjonktürün "oynattığına" şüphemiz yok. Ama bu rövanştaki röveşataya denk düşen tokadını "hayalimizdeki asri zamanlarda faul" yoktu diyerek karşılayan demokratlara reva görülen muamele, kazanımların bir Pirus zaferine dönüşmesi tehlikesine de işaret ediyor.

Aslında "Kim kime tokat attığında onayladık, karşı durmadık ki şimdi Tuncel'e alkış turalım" diyenlerin önermesi net. Tuncel'in hamlesini de bir oh çekip tezahüratlarla akliselim duvarlarını yıkanları da anlamakta zorlanmıyorlar. Zor olan da bu değil zaten. Onlar, tribün amigoluğu yapma ehliyetine pekâlâ sahip oldukları halde, linçî göze alıp ezilenlerin pedagojisinden bahsediyorlar.

"Durun siz ezilenler aşiretinden kardeşsiniz. Bu tokat altılamaz"

“Ezilenlerin pedagojisi” deyince “Freire” dediğimizi duyar gibiyim. Evet, tefsirlerini bir yana bırakıp, Paulo Freire’nin sol literatürde el kitabı mertebesine yükselen o meşhur eserine bir daha göz atmanın tam zamanıdır.

Henüz 36 yaşında genç bir kadın olan ve bir dönem hapis de yatan BDP milletvekili Sebahat Tuncel’in bırakın tokat yemeyi ne insanlık dışı işkencelerden geçtiğini tahmin etmek zor değil. Zira yakına zamana dek memlekette askerlik dönüşü başlarını okşayan annelerinden gerilla kulağı koleksiyonlarını gösterip “aferin oğluma” alan gençlerin olduğunu gayet iyi bilen kulağı kesikleriz biz.

İşte Ferire’nin aklına sağlık önermesi ve tespiti tam burada devreye girer; uzun uzun tane tane serilir gider:

“Ezilenlerin hümanist görevi hem kendilerini hem de kendilerini ezenleri özgürleştirmektir. Ancak çoğu zaman ezilenler kendilerini özgürleştirmeye giriştiklerinde alt-ezici bir konuma kayarlar ve ezenlerle özdeşleşirler, çünkü kendilerini ezenlerin kişiliğinde ‘insanlık modelini’ görürler. Bu ezen imgesinin kültürel işgal sayesinde içselleştirilmesine dayanan ‘otoriter bir gelenektir’ (prescription). Buna ‘kendini küçük görme’ (self-depreciation) duygusu eşlik etmektedir. Bu duygu bir yanda ezenlerin yaşam tarzına öykünme, diğer yanda kendisinin buna ulaşmaktaki yetersizliğine ikna olmadan kaynaklanan bir utançtan kaynaklanır. Özgürleşme ezenlere ait bu imgeyi reddetmektir.”

Evet, dün milyonlarca solcuya, Kürde, Müslüman’a, Alevi’ye, yoksula, kısacası ezilene atılan o tokatlar da, bugün Sebahat hanımın “karşılık” olarak o polis memuruna attığı sille de öğretilmiş şiddetin tezahürüdür. Derinleşen şiddet sarmalına bir katkıdır. Çözümü, rol değişimine indirgeyen, çözümü çözümsüz bırakan bir aldanma, aldatmacadır.

Meclis’ten enik gibi, boynundan tutulup alınan Orhan Doğan’ın o hazin fotoğrafları. Hakkârî’de 15 yaşındaki Cüneyt’in kolunu kıran o polislerin, annelerimiz yerde tekmeleyen jandarmaların görüntüleri.. ezilenlerin ezenle aynı silaha sarılmasının gerekçesi olamaz.

Anlayalım artık, tüm bunlar gözümüzden ırak tutulmaya çalışılan ve bizlerin bulup ortaya çıkardığı sırlar değil; kamusal alandaki devlet terörü açık bir mesajdır. Her biri, ezenlerin şiddet sarmalını derinleştirmek, yeni güç ilişkileri yaratmak, kendi varlıklarını ve politikalarını meşru kılacak, oyunu kurallarına göre oynayacak “kinli ezilenler” yaratmak için bizzat kendilerinin ifşa ettiği katalizörlerdir.

Egemen Kürt siyasasının dün itibariyle başlattığı ve ilkesel olarak demokratların desteklediği “sivil itaatsizlik” sürecini de bu perspektifle değerlendirmek gerektiği düşünüyorum.

Egemen pedagojinin şiddet öğretisi, zulüm vesikalarını, ancak şiddetin devreden çıkartılması noktasında meşruiyeti olabilecek devrimci şiddeti, silahların sustuğu dönemde başlatmak için gerekçe olarak kullanmakla bozulamaz. Söz konusu delillerin ifşasındaki yegâne amaç, çatışmasızlık, yüzleşme, şeffaflaşma ve bir adım ötesinde barışın tahsisidir.

Yoksa Gandi’nin müdafaa durumundaki zorunlu şiddeti bile asgari seviyede meşru gördüğü sivil itaatsizlik yöntemini kullanarak bölgede girilen bu eylemin dağdaki silahlı güçlerin gölgesinde sembolik kalması dahası “komik” olması işten bile değildir.

Gandi’nin Buda öğretisindeki “Öfkeniz yüzünden cezalandırılmayacaksınız, öfkeniz tarafından cezalandırılacaksınız” sözlerinin ışında geliştirdiği ve sivil itaatsizliğe atıfta bulunan BDP’nin bu dönüştürücü eylemi, “yatay şiddetle” de felce uğratılmadan, nasıl sağlıklı bir zemine çekilebilir? Ezilenler olarak bu sorunlu “varoluşsal dualitemizi” hangi yollarla aşabiliriz, somut örnekler üzerinden de giderek konuşmaya devam edelim derim.

Demokratik çözüm itaatsizliğin sivil, şiddetsiz ve yaratıcı olanını sever

Melih Altınok 29.03.2011

İstanbul ve İzmir gibi büyük batı kentlerinde çok da etkili olmasa da özellikle bölgede yüksek katılımlı "sivil itaatsizlik" eylemleri başladı. Bu yalnızca Kürtlerin değil, tüm Türkiye'nin yabancı olduğu bir yol.

Daha önce "Silahlı mücadele miadını doldurdu" deme cesareti gösteren ancak İmralı'dan ayar verilince susmak zorunda kalan Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'in polis panzeri üzerindeki takım elbiseli fotoğrafına bir bakın.

Makul muhalefetin sınırları içindeki siste naçar dolanan eylemcilerin kafasına cop indir kaldıra alışık olan o polis memurlarının amirlerine bakarken yüzlerinden düşen bin şaşkınlık, aslında müesses nizamın verdiği erordur.

"8990... Olay mahaline intikal ettik amirim. Şahıs seçilmiş bir belediye başkanı. Şiddete başvurmuyor. Parasını kendisinin verdiği panzerin üzerinde ellerini kaldırmış öylece duruyor. Ne yapacağız?.. Anlaşılamadı merkez, anlaşılamadı!"

Ama ne fayda, pasif direnişindeki "şiddetsizliği" mezara kadar değil, polis koluna girinceye kadar olan BDP Grup Başkanvekili Bengi Yıldız bluğ çağındaki ergenlerden farksız. Karakteristiği var olan şiddet araçlarını reddetmek olan eyleminde "bir şemsiyeden silah yaratacak" kadar kinli, sabırsız. Trafiğin ortasına attığı sandalyesinde otururken yanı başına duran bir sivil polis aracına dalıveriyor elindeki şemsiyle, kafa göz.

Sebahat Tuncel'in polis amirini yüzüne aşk ettiği tokadı biliyorsunuz zaten. Hani şu, kimilerinin sırtını tapışlayarak "Umarım acıtmıştır" dediği, mevzuu "kadındır, döver de sever de" noktasına getirecek kadar erilleşen sözüm ona feministlerin ise erkek egemen kültürün herzelerini sırladıktan sonra "kadın ya tokat ağır geldi" şeklinde selamladığı o tokat.

Baydemir'in ya da belediye önünde kibleye duran başı takkeli Kürt amcaların, PKK'nin en kanlı silahlı eyleminden bile pek, radikal ve katı olan politik mesajı buharlaştı mı sana?

Buharlaşmasın. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm Türkiye'nin kader yolculuğuna çıkacağı, hız yapmaya gayet müsait ve çağın teknolojisine uygun bu otobanı, radikalliğin prim yaptığı seçim sathı mailinde kum döküp stabilizeye çevirmeye kimsenin hakkı yok.

Kürt sorununda kelam etme ehliyeti almak için nüfus kütüğünün doğuda olmasını şart koşanlara bakmayın siz. Zira, demokrasimiz açısından mihenk taşı sayılabilecek bu sivil itaatsizlik girişimi, yalnızca PKK çevresinin inisiyatifine bırakılamayacak kadar hayati.

Egemen Kürt siyasetine de muhalif demokrat Kürtlerin, Müslümanların, Alevilerin, solcuların, eş cinsellerin, yoksulların... müdahil olacağı, topyekûn ama mutlaka şiddet içermeyen bir sivil itaatsizlik hareketi, anadilde eğitim engeli, fiili başörtüsü yasağı ve zorunlu din dersi uygulaması gibi artık komik kaçan her türlü ayrımcılığı siler süpürür.

Oturup hep birlikte ne yaratıcı yöntemler üretiriz, bir düşünün.

Olabilirdiğince geniş kesimleri kapsayan böylesine bir konsensüs, ezilenlerin içine işlemiş olan, ezen imgesinden kaynaklanan ve aslında kendinden nefretle beslenmekte olan ezilenlerin varoluşsal dualitesini (freire) kırarak sivil itaatsizlik eyleminin dönüştürücü etkisinin felce uğramasını da engeller. Müesses nizamın yeni bin yılda sırtan, faydasız ve gereksiz akla ziyan nizamını felce uğratır.

Sivil itaatsizliğin hedefi, siyasal iktidarı cesur reformlar için iteklemek, statükocu devlet aygıtını sıkıştırmak; kimi zamanda dozu, tepkileri ne olursa olsun radikal şekilde şiddetsiz kalacak kadar muktedirleri ajite etmektir. Bu eylemliliklerde Kürt sorunu konusunda ulusalcı-milliyetçi elitlerden fersah fersah ilerde olan apolitik, müteedeyin ya da demokrat kesimler hedefte değildir. Aksine onlar, sivil itaatsizliğin fitilini ateşleyen ezilenlerin ilk elden diyalog kuracağı doğal müttefikleridir.

Dolayısıyla, samimi şekilde şiddetsizliğin dozajını gidermek arttırmayı hedefleyen bir perspektifin “açıkça” ortaya konulması, ülkede genişçe bir kesimin “demokrasiden yararlanıp hukuku zorluyor” şeklinde özetlenebilecek kaygılarını giderebilir, sürecin meşruiyetini artırır. Böylece milliyetçi kesimlerin siyasal iktidarın en naif demokratikleşme ve açılım adımlarını bile hedef tahtasına oturtma girişimleri de büyük oranda boşa çıkartılmış olur.

Birbirlerinin mağduriyetlerini tanıyan ve bir adım ötesinde bu arazların ortadan kaldırılması için yan yana gelip itaatsizlik eden ezilenler arasındaki diyalog, söz konusu eylemlerde birincil engelleyici olan polis memurunu da üniformasının imajından kurtaracak bir iletişim seviyesine ulaştırabilir. Bu diyalog adım adım yükseltilerek bürokratlara ve siyasilere hitap edecek şekilde ilerletilebilir.

Biliyorum, tanımlamaya çalıştığım perspektiften bugün söz konusu eylemleri başlatan çevrenin radikalleri de en az statüko kadar rahatsız olur.

Ama zaten bu memlekete barış, birbirleriyle mücadele ediyor görüntüsü verirken aslında karşılıklı olarak birliklerinin varlığını meşrulaştıran, açıktan kurşun sıktığına, gizliden “ilaç satan” iki halkın da düşmanlarına rağmen sağlanacak, kuşumuz yok değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özlü bir teşekkür bekliyoruz

Melih Altınok 01.04.2011

Ankara’da kafalar karışık; kaygılar adeta “kötüye davetiye çıkartmamak” için alçak sesle dillendiriliyor. Kulislerde şu olasılıklar dolaşiyor: İlki, dört yıldır Ergenekon soruşturmasını yürüten Savcı Zekeriya Öz’ün özel yetkilerinin alınması, dava kapsamındaki bazı tutuklamalar nedeniyle kamuoyunda hükümete karşı olduğu iddia edilen olumsuzluğu dağıtmak için gerçekleştirilen bir imaj operasyonun parçası olduğu yönünde.

Bu iddiaya göre Öz’ün yetkilerinin alınması, daha ileri reform adımları atmadıkları için eleştirdiğimiz her somut olayda hükümet yetkililerinden aldığımız “Sansasyon yaratmadan reform yapıyoruz” gerekçesinin bir gereği.

Diğer senaryo ise, bu operasyonda, üçüncü dönemde hükümet kurmaya hazırlanan AKP’nin askeri vesayetle daha “makul” sınırlar içerisinde bir ilişki yürütmek için vites küçültme kararı almasının ve kısmi bir “uzlaşma” aramasının etkili olduğu üzerine kurulu.

Kuşkusuz demokratlar ilk olasılığa inanmak istiyorlar.

Ancak Başbakanın, Cumhurbaşkanının ya da hükümete yakın yargı bürokratlarının “devlette devamlılık esastır, bu süreç şahıslara indirgenemez” türünden fazlasıyla alışık olduğumuz “resmi” beyanları demokrat kamuoyunu tatmin etmekten çok uzakta.

Evet, Eski Başsavcı Aykut Cengiz Engin’in yerine Turhan Çolakkadı’nın atanması, Gölcük’teki aramaları cesaretle yürüten Fikret Seçen’in yetkilerinin korunması kuşkusuz ki olumludur.

Biz de biliyoruz, Öz gitti diye bu dava tümünden sumen altı edilecek değil elbette. Ama soruşturma sürecinin mehteran adımlarına dönüşmesi ve kapsamlı bir şekilde derinleştirilmesi sürecinin sekteye uğraması tehlikesi dünden daha kuvvetli bir tehdit olarak belirdi.

Uzunca bir süredir dile getirdiğimiz gibi, bu davanın daha ileriye götürülmesi için elzem olan kamuoyu desteğinin yalnızca hukuki normlar üzerinden sağlanması mümkün değil.

Zekeriya Öz, Cumhuriyet’in dokunulmaz elitlerinin kumdan kalelerini yıkıldığı Ergenekon davası ile özdeşleşmiş, sembolleşmiş bir isim. Dolayısıyla, kıdem gibi kimsenin itibar etmediği (ki yetkileri alınan Ercan Şafak’ın, Fikret Seçen’den de kıdemli olduğu belirtiliyor) bahanelerle kendisine tenzili rütbenin reva görülmesi, öyle kolayca sindirebilecek bir gelişme değil. Bu, her ne kadar kabul etmek istemesek de, davanın imajına, heyecanına vurulmuş bir darbedir.

Ana muhalefet partisi ve karargâh başta olmak üzere, ulusalcı kesimlerin Ergenekon sürecine dair iyi niyet sınırlar aşan “kaygılarını” dikkate alan hükümetin, kendisinden daha radikal adımlar bekleyen ve çoğunluğunun da tabanında bulunduğu demokrat kesimlerin umutlarını ve inançlarını zayıflatacak bu gelişmeyi desteklemesi kaygı vericidir.

İtalya’da yedi yıl süren Gladio soruşturmasını başından alıp sonuca taşıyan Felice Casson’u düşünün. Orada da milliyetçi kesimlerin, pislige ortak olmuş medyanın Savcı Casson’a karşı yoğun eleştirileri vardı. Ancak siyasi irade Casson’un kişiliğinde sembolleşen arınma sürecinde kuru gürültüye pabuç bırakmadı. Casson’a sahip çıktı ve davanın sonuna gitmesi için koltuğunda kalmasını sağladı.

Dün gün içerisinde görüştüğüm AKP’nin hukukçu kurmaylarının neredeyse tümünün, hükümetin Ergenekon davasındaki tavrından bir geri adımın söz konusu olmadığını düşünseler de, Savcı Öz’e davadan el çektilmesini içlerine sindiremediklerini gözlemledim.

Bu yüzden AKP Grup Başkanvekili Bekir Bozdağ’ın, HSYK kararnamesinin açıklandığı ilk saatlerde verdiği tepkinin, aceleci bir çıkış olduğu yönündeki tespitlerin gerçeği yansıtmadığını rahatlıkla söyleyebilirim.

Sayın Bozdağ’ın yorumu, davanın Türkiye tarihinde bir dönüm noktası olduğu ve daha da ileri götürülmesi gerektiğini düşünen kesimlerin yanı sıra, AKP içerisinde aynı refleksle hareket edenlerin de tercümanı oldu.

Ne var ki, hepimizin bildiği üzere, parti içerisinde, hele hele seçim öncesinde Başbakan Erdoğan’ın lafının üstüne laf etmek hiç de kolay değil.

Ancak Erdoğan’ın, AKP’yi Türkiye siyasi tarihindeki parti kalıplarının dışına çıkartan temel unsurun reformist niteliği olduğu gerçeğini göz ardı ederek, üçüncü dönemde cepte saydığı hükümeti geçen sekiz yıldaki kadar meşru ve güçlü yürütebileceğini yanılgısından kurtulmalı.

Sığ sulara etli sütlüye bulaşmadan hareket eden Merkez partisi algısı güvenli bir liman gibi görünse de, demokrat kesimler arasında Etyen Mahçupyan’ın muhteşem ifadesiyle “küçük bir mucize” olarak algılanan

AKP'yi "Büyük bir hayal kırıklığı" noktasına geriletmesi an meselesidir.

Demokratlar, hükümetten en azından endişeli modernlerin manipölasyonlarına gösterdiği kadar bir hassasiyet bekliyorlar; bu arınma sürecinde daha ileri adımlar atılacağına dair umut verici bir sinyal gözlüyorlar.

Savcı Öz'ün yetkilerinin alınmasıyla bir dönemler fazlasıyla alışık olduğumuz ve şimdilerde yeniden oluşmaya başlayan "derin devlete makul şekilde dokunmayan yanar" algısını seçim öncesinde bir an önce dağıtacak, Ağarlara, Çillerlere, Başbuğlara da soru sorulabileceğini gösterecek özlü bir adım...

Zekeriya Öz'ün sizden beklediği teşekkürün de bu olduğuna inanıyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan Press'i izlemeli

Melih Altınok 05.04.2011

Köşe yazarlığına Gündem'de başladım. Benim yazdığım dönemdeki baskılar, 90'lı yılların başında gazetenin ve çalışanların maruz kaldığı devlet terörüyle kıyaslanmaz tabii ki.

Ne var ki gazetedeki kısa sayılabilecek teşriki mesaimde bile sayısız keyfi toplatma kararına, baskına, mecburi isim değişikliğine şahit oldum. Gündem'in bireysel tarihimdeki yeri başkadır.

Pazar günü arkadaşlarımın, Gündem'in ilk dönemlerini konu alan, yönetmenliğini Sedat Yılmaz'ın üstlendiği Press filmi davetine giderken aklımda o günler vardı.

Adımlarımı hızlandırırsa, Press'in başrol oyuncusu Aram Dildar'ın canlandığı Fırat karakterinin, o dönem Gündem Diyarbakır büroda çalışan şimdiyse *Taraf*'ın politika editörlüğünü yürüten Veysi Polat'ın yaşam öyküsüyle "birebir" uyuştüğunu bilmemdi.

76 çalışanı öldürölen, yüzlercesi tehdit edilen, dağıtımcıları bile sudan gerekçelerle cezaevine tıklan, basılmadan toplatılma kararları alınan ve bombalanan bir gazetenin beyaz perdedeki hikâyesi karşısında kuşkusuz ki hüznlenecektim.

Ama Kızılırmak sinemasına doğru yollanırken merak ettiğim geçmişte neler olduğu değil, dünün bugündeki aksiydi. Aradan geçen onca zaman, Kürtlerin bilincinde Gündem'in özelinde anlatılan bölgedeki açık faşizm yıllarının izlerini nasıl biçimlendirmişti?

Yaşanan dramın boyutları bu denli korkutucu olunca, yönetmenin acının arzuhalciliğine soyunması kaçınılmaz oluyor elbette. Sinematografik açıdan onca eksigine ve klişelerine rağmen, yaşanan vahşete ayna tutması açısından saygıyı hak eden Press'ten çıktığımızda filmi beraber izlediğimiz dördü de Kürt olan arkadaşlarımla bir çırpıda bugüne sıçrayıverdik.

Zira otuz yıllık savaşın en vahşileştiği dönemlere ait tanıklıklarımızı defalarca dillendirmiştik. Biri AKP milletvekili aday adayı, diğeri halen sıkı bir PKK sempatizanı, öteki DDKO kurucusu olan dostlarımla Press'in vicdani türbölansından sıyrılıp çözüme ve niteliğine dair konuştuk. Ve pek çok noktada da uzlaştık.

Politik perspektifi AKP ile birebir örtüşmeyen ve hatta siyaseten onun karşısında yer alan demokratlar son on yılda bölgede yaşanan değişimin hakkını veriyorlar.

Artık Diyarbakır, kimsenin hava karardıktan sonra sokağa çıkmaya cesaret edemediği, beyaz Renault görenlerin köşe bucak kaçtığı, üniformasızların sokak ortasında adam vurup karakollara sığındığı bir kent değil.

Seçilmiş siyasilerin halen tutuklu olması, anadilde eğitim hakkının bir lütuf şeklinde tartışılması gibi demokrasi ayıpları elbette büyük bir sorun olarak duruyor. Ancak Ergenekon'un Fırat'ın ötesine dair perspektifi, eskisinden farklı olarak bugünkü siyasal iktidar tarafından desteklenmiyor, dahası bu zihniyet açıkça mahkûm ediliyor.

Dolayısıyla halkın cellâdının devletin en tepesindeki isimden tutun da en alt düzeydeki memuruna kadar yekpare devlet aygıtı olduğu dönemlerde PKK'nin silahlı mücadelesini vicdanlarda meşru kılan koşullar büyük oranda değişti.

Bölgenin olağanüstü koşullarının fırında, hepimizden daha fazla pişen Kürtler bunun farkında; her şeye rağmen intikam peşinde değiller.

Çabalarının yegâne nedeni, Kürt sorununun Ertürk Yöndem'in TRT ekranlarında kafalarına kese kâğıdı geçirilmiş zavallılara tekrarlattığı "hain terör örgütü" nakaratından ibaret olmadığına dair Kolektif hafızamızın karanlığına bir mum dikmek.

Çok mu?

Tabanının değişen reflekslerini takip etmekte zorlandığı için zaman zaman patinajlar yapsa da AKP milliyetçi histerinin batağından epeyce sıyrıldı. Bölgede, egemen Kürt siyasetin dışında kalan kesimlerle büyük oranda bütünleşti. Ama bu ileri hamlesini, Diyarbakır tabutluğunun, faili meçhullerin, baskının tazyikiyle kemikleşen PKK ve BDP çevresini "gündemine" alacak şekilde genişletmedikçe şiddet asla tam olarak koz olmaktan çıkmayacak.

Bunu AKP'nin siyasi başarısı, bölgedeki bekası için önermiyorum. Bu beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor da.

Ancak önümüzdeki dönemde de yürütme görevini üstlenmesi sürpriz olmayacak ve çözüm iradesine sahip olan bir partinin muhatap alınmaması gerektiğini savlayacak kadar da romantik değilim.

Sürecin geri döndürülebileceğini, yeniden 90'ların o karanlık atmosferine dalacağımızı düşünmüyorum. Ama her ânı bir cana karşılık gelen çözümün vadesinde kuşkusuz ki AKP'nin politikaları başat rol oynayacak.

Kürt kamuoyu da AKP'nin mütedeyyin tabanı da artık çözüm istiyor. Başbakan Erdoğan'ın eskinin muktedir davranış kalıplarını yıkması önündeki tek engelse olsa olsa yersiz kaygıları.

Bence Başbakan Press'i mutlaka izlemeli. Kuşkusuz o yıllara ait kendisinin de tasvip etmediği devlet terörü istatistikleri hakkında bilgi sahibidir. Ama bir de o yılları haklarından, özgürlüklerinden, mutluluklarından ve acılarından sorumlu olduğu Kürt vatandaşlarının gözünden izlemeli.

İnanın böylesine bir jest bile bölgede, geçtiğimiz dönem birkaçı hariç açılım için kollarını kıpırdatmayan AKP'nin yetmiş Kürt vekiline bedeldir.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu kadar politiklik düşman başına

Melih Altınok 08.04.2011

Üniversite sınavındaki şifre skandalını duyar duymaz "olabilir" dedim. Neden olmasın ki, sahtekârlık, rüşvet, adam kayırma memlekette yabancı olduğu mevzular değil.

ÖSYM başkanının pazar günkü konuya açıklık getirmekten uzak acemice basın açıklamasından da tatmin olmadım. Kurumu arayıp basın birimine yazacağım haber için birkaç sorum olacağını söyledim. Tabii ki "basıncı" arkadaştan "Sayın başkanımız da sayın başkanımız, söylenecek ne varsa pek de güzel söyleyiverdi sayın başkanımız"dan başka bir yanıt alamadım. Kitapçıkların basıldığı matbaada da kapılar duvardı.

İsyan ettim doğal olarak: "İddialara dair şüpheleri gidecek bir açıklama yapmak görevinizdir, lütuf değil."

Ne var ki bendeniz komplo teorilerinden yakasını büyük oranda sıyırmış bir çirkin ördek yavrusu olarak olayın teknik boyutuyla uğraşırken, sekülerliklerinin cemaatçiliklerine engel olacağını sanan solcu oldukları kadar laik tapınak şövalyelerimiz Ömer Çelakıl'ı yoldaş ilan etmişlerdi bile.

Şifre vardı ve şehadet ederlerdi ki o şifre cemaate kul köleydi.

Komplo puzzle'ının tek parçası bile yerine konmadığı halde, NTV izleyip, pazar sabahları da Aydın Doğan sponsorluğunda solculuğunu tatmin eden steril cenah için resim gün gibi ortadaydı.

AKP'yi cemaatten ibaret sayacak kadar politikadan bihaber politikler, İslamcıların kadrolaşmalarının resmini çekmişlerdi. "İmamın ordusu"na katılacak talebeler sınavda terlemiyorlardı bile.

Nihayetinde ÖSYM tüm adaylara dağıtılan soru kitapçıklarını internetten yayınladı ve görüldü ki, şifreli olduğu iddia edilen o mucizevî iki kitapçık hiçbir adaya verilmemişti. Seçim öncesi ülkece didişip çıkarmaya uğraşalım diye kuyuya atılan o kitapçık, matbaanın medyaya dağıtmak üzere hazırladığı örneklerdi.

Ama ne fark ederdi ki, kanıtın yokluğu yokluğun kanıtı sayılamazdı ya!

Oysa bu mevzu, girişte de tanımlamaya çalıştığım üzere pekâlâ kamu yayıncılığı ilkesi gereği bir iddia hakkında eğitim bürokrasisinden açıklama talep edilmesi noktasında ele alınabilirdi.

Böylece toplumun her kesimi tarafından eleştirilen sınav ve yüksek öğretim sisteminin şeffaflaşması, hesap verilebilirliği noktasında bir aşama kat edilebilirdi.

Gelin görün ki, "Kartaca yıkılmalıdır" düsturuyla açık kıyma satılması yasağını bile akla ziyan argümanlarla politik bir mecrada tartışacak kadar çıldıran şer ittifakı "otoriterleşiyoruz" çılgınlıkları atarken aslında toplumu apolitikleştiriyor.

Bu aşırı politik jargon her pisliğin, beceriksizliğin, vasatlığın üstünü örtüyor.

Politik üst anlatılarla, söylemlerle sanal bir gerçekliğe hapsedildiğimizi fark edemiyoruz bile.

Yağmur çiselediğinde bile sokaklarında selle boğuştuğumuz Çankaya'da yaşamaktan gayet mutluyuz mesela. Belediyecilik faaliyetleri vasatın altındaymış ne gam.

Laikliğin kalesi bir ilçede yaşamamanın verdiği mutluluktan ayaklarımız yere basmıyor nasılsa, kaldırıma ne hacet!

İstanbul'da OHAL mi var

Bizler Ankara'da pek şahit olmuyoruz ama, İstanbul'da uzunca bir süredir polisin keyfi genel bilgi toplama (GBT) kontrolleri yaptığına dair şikâyetler geliyor. Uygulama öyle bir hâl almış ki, gün içersinde üç dört kez bu OHAL uygulamasına maruz kalanlar oluyormuş. Pek çok arkadaşım canı sıkılmasın diye sokağa çıkmak istemediğini söylüyor.

Son olarak televizyoncu bir arkadaşım geçen haftasonu Bostancı dolmuş hattında yaşadıklarını aktardı. 30'lu yaşlarda üç polis gece yarısı dolmuşu durduruyorlar. Erkekleri aşağı indirip üzerlerini arıyorlar. İstanbul'un göbeğinde Yılmaz Güney'in Yol filmindeki sahneyi aratmayacak bir manzara. İhbar mı var, ne arıyorlar? Yanıt yok.

İstanbul dünyanın en büyük metropollerinden. Kuşkusuz güvenlik güçleri asayiş sağlaması için tedbirler almak zorunda. Bu bizlerin huzuru için de elzem. Ne var ki devletin, birinci görevi olan bu sorumluluğunu yerine getirirken kenti terörize etmesi de kabul edilemeyecek bir durum.

Polisin yol kontrolleriyle "suçlu" aramak gibi soğuk savaş dönemi uygulamalarından artık istihbarata dayalı "hayalet" yöntemlere geçmesi gerekiyor.

Delilden zanlıya ulaşmak zor olabilir ama bizler de güvenlik hakkımız sağlanırken aşılanmak, huzursuz edilmek istemiyoruz. Bu talep bir lüks değil, en temel hakkımız.

Yakınan herkese de söylüyorum. "Kimi kime şikâyet edeceksin ki" demeyin. Böyle davranarak yalnızca suskunluk sarmalını derinleştiriyorsunuz, o kadar. Bu keyfi uygulamaya maruz kaldığınızda sesinizi çıkartmıyorsanız bile olay sonrasında mutlaka ilgililere ulaşın. Şikâyetinizi, mağduriyetinizi iletin. Bu sizin en doğal hakkınız.

Hükümetin ve İçişleri Bakanlığı'nın da duruma acilen el koyması gerekiyor. Demokrasi, özgürlüklerimiz ve İstanbul, ceberut Emniyet bürokratlarının ya da işgüzar polis memurlarının inisiyatifine bırakılmayacak kadar hayati.

Sesimizi duyan var mı?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalan söylüyorlar

Melih Altınok 12.04.2011

Size de oluyordur, bazen somut bir nedeni olmadığı halde günü gergin geçiriyorum. Yazdığım cümlelere karşı hassasiyetim, mukayeselerimdeki titizliğim, hakkaniyet sınırlarında kalmak için gösterdiğim çaba, her şey her şey anlamsız geliyor.

O zamanlarda çok da manidar gelmemişti, hatta aydın kibri olarak yorumladığımı da anımsıyorum; ama şimdi daha iyi anlıyorum "mürekkebin tükendi" diyerek çekilen Gökhan Özgün'ün ruh halini.

Dün sabah gazetede Ayşenur Arslan'ın medya mahallesi isimli dedikodu programını izlerken bu konuyu bir kere daha düşündüm.

Arslan'ın, YGS olayında *Taraf*'ın tavrıyla ilgili olarak hazırladığı VTR'nin ardından gazeteyi göstererek sinirle "Ay inanmıyorum, bugün konuyla ilgili tek satır yazmamışlar ayol" türünden yakınışını dinledikten sonra, karından konuşmanın, muhatap kabul etmemenin manipülasyona ortak olmak anlamına geleceğine karar verdim.

Zira akıl ve izan sahibi demokratlar büyük resme dair yapısal analizlerle konuşurken, müesses nizamın embedded'ları, kahvehanelere, altın günlerindeki "hanımlara" hitap eden bir dille yalanın dibine vuruyorlar.

Arslan'ın, "İlk günden itibaren YGS yi manşetlerine taşıyan *Taraf*, bugün konuyu görmüyor bile" diyerek kameranın gözüne soktuğu gazetenin sür manşetinde Neşe Düzel'in söz konusu sınavla ilgili röportajının olduğu, içeride de konuya koca bir tam sayfa ayrıldığı kayıtlara geçmiyor.

Genç bir kadının bir tiyatro oyununda yaşadıkları üzerinden babasına muhalefet ettiğini düşünerek pornografik entryler giren bazı ekşi sözlük yazarları ve bilumum zinde güçler de Arslan'ın bu yalanını internette yayıyor.

Ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecinin sembollerinden olan bir gazete hakkındaki bu iftira, günü gelince Ergenekon ya da Balyoz davaları içinde geçerli olabilecek bir tavrın göstergesi olarak statükocu cephenin cephaneliğine, diğerlerinin yanına kaldırılıyor.

Merkez medyanın yalancılarının, kabadayılarının, zenginlerinin hâkimiyetindeki bu mahallede yalnız olsak da lafı dolandırmadan, eğip bükmeden "Yalan söylüyorsunuz" demek gerekiyor.

Elbette bu olay ne ilk ne de en önemli yalanları.

Ama her birini atlamadan söylemeli ki;

Leyla Zana Meclis'te Kürtçe yemin ettiğinde hoplayanların, bugün onun Kürt-kadın- mağdur kimliğini siyasal iktidarın "muhafazakârlığıyla" ilişkilendirerek hatırlamalarındaki, BDP'yi cilalamalarındaki riyakârlık gözden kaçmasın.

AKP öncesinde, solcuların hayaletinin bile uğrayamadığı ekranlarında gencecik bir talebeden azılı terörist yaratıp hedef gösteren medyanın karanlığının bugün öğrenci derneklerine olan ilgisinin, eylem alanlarında dalgalanan anarşizmin siyah bayrağı değil, felaket tellallarının gölgesi olduğu görülsün.

Arslan'ın ilkokullarda okutulan faşist andımız metnine karşı tepkilerden bahsettikten hemen sonra, İzmirli hassas bir vatandaşın "Evimin karşısındaki okulda bir öğretmen öğrencilere İstiklal Marşı okumak zorunda değilsiniz dedi" şeklindeki neyidüğü belirsiz ihbarını tehlikenin farkında mısınız edasıyla okumasının, AKP'ye değil, demokratik taleplere ve onları dillendiren her kesimden demokratlara karşı olduğu anlaşılsın.

Fırat nehri akacağım diyor sayın başbakan

Hafta sonu küçük Millet Meclisi nisan toplantısına moderatörlük yapmak üzere Adıyaman'a gittim.

Toplantıdaki tartışmalar genel olarak iki grup arasında cereyan etti.

"Solcu ve CHP'li" Alevi Kürtlerin "Diyanet Aleviliği de sahiplensin" önerisini "sağcı ve AKP'li" Kürtlerin "Bizce Diyanet tümünden lağvedilsin" şeklinde karşıladığına, bunun üzerine de öneriyi yapan solcuların "Yok daha neler" diye tepki gösterdiklerine şahit oldum.

“Soldan” gelen “İşsizlik, yoksulluk gırla, fabrika lazım, yol lazım” yakınmalarının, karşı tarafta “demokratikleşme her derde devadır. Ekonomik kalkınma özgürlüklerimizle birlikte sağlanabilir” şeklinde karşılık bulduğunu gördüm.

Hibe programlarıyla sosyal hayatın enikonu canlandığı kentte sağ-muhafazakâr seçmenin hükümetin AB konusunda vites küçültülmesine, seçim döneminde milliyetçi söylemelere sarılmasına, Ergenekon davasında tehlikeli bir sessizliğe bürünmesine verdiği tepkiyi sevinerek kaydettim.

İdris Küçükömer’in “Türkiye’de sağ soldur sol sağdır” önermesinin gerçekliğine bir taşra kentinde şahitlik etmek eşi bulunmaz bir deneyimdi.

Acep bu “sağ” seçmenin teveccüh gösterdiği Başbakan Erdoğan, grup toplantılarında merhaba dese kendisini gözyaşlarıyla alkışlayan vekillerden bölgedeki bu tabloya dair tasvirler dinliyor mudur? Reflekslerini şaşırtıcı şekilde dönüştürdüğü ve artık partisinin de önüne geçen bu kitlenin hızına yetişmek gibi bir kaygısı var mıdır, merak ediyorum doğrusu.

Bu arada uçakla üzerinden geçerken gördüm, Atatürk barajının üzerinde kurulduğu Fırat nehri birikmiş de birikmiş. Göletin kıyısında tarlaları olan köylülere ekinleri sulayamadıklarından yakınıyorlar. Anlaşılması güç bir durum. Şaka gibi.

Kapakları zaman zaman açmayı, suyun bir kısmını da yeşermek için damla bekleyen tarlalara aktarmayı ihmal etmemek lazım sanırım. Yoksa suyu biriktirip muazzam bir potansiyel güç yaratan o baraj kapakları, bir süre sonra bizzat Fırat’ın gözüne yük görünür. Aman dikkat sayın baraj yöneticileri, mühendisler falan filan.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Züğürt ağa tesellisi

Melih Altınok 15.04.2011

AKP’nin bölge adayların kamuoyu tarafından “tanınmayan” isimlerden oluşması ve aşiretlere kontenjan ayrılmamasının partinin lokal olarak en güçlü rakibi BDP karşısında elini zayıflatacağı iddia ediliyor.

Anlaşılan o ki, Nesli Çölgeçen’in ta 80’lerin ortalarında çözüldüğünü fark edip “Züğürt Ağa” da dramatize ettiği aşiret ve ağalık sistemi hâlâ pek çoğumuzun kafasında geçerli bir mit olarak duruyor.

BDP yöneticilerini “AKP’ye teşekkür ediyoruz” noktasına vardırarak bu yaygın kaniya dair merak ettiklerimi AKP Genel Merkezi’nin üst düzey bir kurmayıyla konuştum.

Güneydoğu’da “hedef küçültme” gibi bir stratejilerinin olmadığını, aksine listelerin açıklanmasının ardından ortaya çıkan tablonun, Taraf’ın adayların belirlenmesi sürecinde yaptığı kulis haberde işlenen “parti bölgeye ve kıyı illerine ağırlık verdi” şeklinde özetlenebilecek perspektife son derce uyumlu olduğunu belirten bir AKP kurmayı şunları söyledi:

“Sayın Başbakan ve listelerin oluşması sürecine katkı sunan Genel Merkez yetkilileri, aday profilinin feodal yapıdan bağımsız olarak şekillendirilmesi noktasında hemfikirdi. Zaten 2007 seçimlerinde de bu perspektif büyük oranda etkili olmuştu. Bu sayede Doğu ve Güneydoğu halkının siyasi reflekslerini aşiretlerin tekelinden kurtarıp bir anlamda özgürleştirdik. Geçen dönemdeki seçim sonuçları da bu başarıyı açıkça ortaya koyuyor.

Tek istisna olarak gösterebileceğimiz Urfa'ydı. Şimdi bu kentimizde de aşiret bazlı bir liste hazırlamadık. Çünkü bir aşiretin adayına yakınlaştığınızda, karşı aşiretin büyük politikaya dair reflekslerden ziyade yerel düşünüp rakip partiye yöneldiği defalarca deneyimlendi. Bu tarz yıllarca siyaseten bir kısır döngüye yol açtı. Bir aşiretin yanında değiliz, tüm aşiretlere eşit mesafedeyiz."

AKP Genel Merkezi, adayların belirlenmesi noktasında ülkedeki gelenekselleşmiş siyasi kültürün ve pratiklerin artık geçerli olmadığı düşüncesinde.

AKP, liderleri halka sempati vermeyen ve gelecek vaat etmeyen "dünün" siyasi partilerinin dört elle sarıldığı "yerelde isimler üzerinden başarı elde etme" klişesini açıkça reddetmiş durumda.

Partinin bakan düzeyindeki kurmaylarını bölgeye kaydırması, eğitim seviyesi yüksek, yabancı dil bilen adayları tercih etmesi ve seçim dönemine yerel vaatlerden ziyade ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecine uygun genel söylemlerle hazırlanması da bunun bir kanıtı.

Adayların bölgede tanınmayan isimlerden oluştuğuna dair eleştirileri de bu perspektif çerçevesinde yanıtıyorlar. AKP yöneticisinin "Artık partinin meşhurlar karması yapmaya, kendini bazı isimlerle akredite etmeye ihtiyacı yok. Kurumsal bir yapıyı büyük oranda oluşturduk" sözleri de bu güvenin bir kanıtı.

Bence bu yaklaşım, bölgedeki olağanüstü halin siyasette de kaldırılması yolunda önemli bir adım.

AKP'nin, çocuğunun adını Tansu koyacak kadar DYP'li Raman aşireti üyesi Faris Özdemir'in adaylığını, partideki "eski siyasetin" sembol isimlerinden Abdülkadir Aksu'yu da araya koymasına rağmen reddetmesi, bölgedeki aşiret cenderesinde sıkışmış halka nefes aldırarak bir adımdır.

Doğru, mesela siyasete DYP'de başlayan, Ardından HADEP semalarında gezen, bir süre MHP'de teşrik-i mesai yaptıktan sonra AKP aday adaylığında karar kılan Kasım Ceylan mutlaka yerelde tanınıyordur. Ya da milletvekili de olmanın gücünü yörede "her alanda" sonuna kadar kullanan Zülfikar İsol'un ismi bile yeter.

Ama gidin bölgede bir sorun bakalım, hangi feodal hısımlık bağının gücü, dünyayı, ülke gündemini günü gününe takip eden, birey olduğunu fark eden bölge insanına, hele hele Twitter'de dünyayı "follow"layan gençlere gönüllü marabalık yaptırmaya yeter.

Ama ne ilginçtir ki Kürt sorununu bölgedeki feodal yapıyla ilişkilendirme konusundaki maharetlerine hayran kaldığımız kesimler, Türkiye'nin batısına büyük oranda hakim olan "bireye odaklı siyaset" anlayışının bölgede hakim olması için ezber bozan bu anlayışı görmezden geliyor, dahası dudak büküyorlar.

Yukarıda adı geçen isimlere kapılarını sonuna kadar açan sosyal demokrat CHP'nin bölgede, yıllarca savaş ortamını körüklemesi açısından tüm Türkiye'nin anasını ağlatan DYP tarzı siyasette ısrarı da bundan.

Tamam, Kürt sorununda her derde deva teramisin olarak sunulan meşhur Kürtlerini jet sosyetenin cilalı kaldırımalarında seçim yürüyüşüne çıkartan CHP'nin bölgede bir iddiası yok. Peki ya en büyük rakibi olan siyasal iktidarın yeni bin yılın siyaset diline uygun bu hamlesi karşısında BDP nerde duruyor?

AKP'nin bölgede aşiretlerden bağımsız, "tanınmayan" adaylarının kendisine yarayacağını iddia ederken, karşımıza bir kaç hariç yegâne özellikleri Öcalan'a sadakat ya da PKK davasından onlarca yıl cezaevinde kalmak olan adaylar dışında ne sunabiliyor?

Yerelde tanınmış adaylara sırtını yaslayarak ya da lider kültürünün sağladığı konforla büyük siyasete dair reformist adımlar atmadan parsa toplama devri geride kaldı.

Voliyi vurma hayallerini bırakın da uyanın. AKP yine rol çalıyor.

Mesela siz de siyasi feodallere sırtınızı çevirin de görelim bakalım oy mu yaman devrimciliğiniz mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alnında yıldızlı bere elinde 'Hürriyet' ile

Melih Altınok 19.04.2011

Bugün henüz yirmili yaşlarının başında olan kardeşlerimin çoğu, *Hürriyet*'in dün tam yarım sayfasını Grup Yorum güzellemesine ayırmasını ya da *Vatan*'ın "Yorum farkını gösterdi" şeklindeki sayfa manşetini garipselemişlerdir.

Çok değil 10 yıl kadar önce İstiklal'e çıkan annelerimizi yerlerde sürükleyip copluyan polise "gaz veren" merkez medyadaki bu değişimin hikmetine kafa yorduklarını da sanmıyorum.

Hatta aralarında şimdi bu mecralarda boy gösteren vicdan simsarı yazar ablalarının, ağabeylerinin Galatasaray Lisesi önünde kendilerini cep telefonlarıyla fotoğraflayıp *twitter*'dan yayınlamalarına alkış tutanlar olduğunu bile biliyorum.

Kızmak mümkün mü?

Ne yapsınlar, etrafları, yakın tarihi anımsatıp kıyas yaparak değişimin kodları üzerine analitik değerlendirmeler yapanların altında AKP arayan serbest radikallerle dolu.

Yorum'un konserinde sahne alan Ramiz Dayıları ya da diğer ağabeyleri gibi "biton" bıyığım yok, kahramanlık şiirleri de okumayacağım ama söyleyeceklerim var elbette.

1990'ların başıydı. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü görevini yürütürken bir suikast sonucu yaşamını yitiren Gaffar Okkan'ın Eskişehir'deki devrimcilere göz açtırmadığı yıllardı.

Sadece ve sadece Arı Sineması'ndaki bir Grup Yorum konserinin tertip komitesinde oldukları için iki ağabeyimin tutuklanıp aylarca cezaevinde kaldığını hatırlıyorum.

Gece yarıları evimizin basılıp "delil" diye yorum kasetlerine el konulduğunu, bizlerinse ertesi gün balkona teybi çıkartıp, adına şimdilerde CHP milletvekili adaylığından aşına olduğumuz Hilmi Yarayıcı'nın "Alnında yıldızlı bere"sini çaldığımızı da, sonrasında olanları da...

Ama "bir Allah'ın kulu duymazdı çığlımızı".

Suç ortaklarıysa hazır ve nazırdı. *Hürriyet*'i mürriyeti, "teröristler" diye anonsladıkları Grup Yorum'un konserleri sonrasında tutuklanan "müzikseverleri" bile örgüt üyesi yapıverirdi.

Kirli savaşın en netameli dönemleri boyunca merkez medya yargısız infazlarda katledilen öğrencileri, 1996 ve 2000 yılındaki ölüm oruçlarında yaşamını yitiren gencecik insanları, Kürtleri sayfalarından hedef göstermekte tereddüt bile etmedi.

Derken AKP diye bir parti çıkageldi.

Bu kez “farklı” olduğunu, birliklerini şortla denetleme cüreti gösteren Turgut Özal’a karşı “alışmadım” tişörtleri giydirmeyi başardıkları ahaliyi artık kolayca kandıramayacaklarını anladılar.

Erken teşhis koyup embedded’leriyle birlikte “Tehlikenin farkında mısınız” kampanyasına başladılar.

Bu ittifakın amacı, yeni siyasal iktidarın emekli maaşlarına zam yapmasını “e iyi ya işte” diye yorumlayan *Cumhuriyet* yazarı İlhan Selçuk’a, “AKP’nin iyi bir icraatının bile övülmemesini, çünkü Kartaca’nın mutlaka yıkılması gerektiğini” öğütleyerek ayar veren Oktay Akbal’ın mantığında gizliydi.

Ayrıcalıklarını kaybetme tehlikesini ensesinde hisseden şer ittifakı beş benzemezle çekeceği restler için kurbanlarına göz dikti. Alevilere göz kırptı, ulusalcı sola göz kırptı, sekte devrimci sola göz kırptı, ülkücülere göz kırptı, PKK ve çevresine göz kırptı.

Kuşkusuz AKP ve aslında ülkedeki dünya konjonktürüne uygun dönüşüm sürecine karşı örgütlenen bu şer ittifakı yola, halk arasında “darbeci” diye anılan İstanbul Barosu’nun adına ödül de verdiği, Türkiye Cumhuriyeti Halk Partisi’nin 1930’lardaki Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt’un önermeleriyle devam edemezdi.

Hâlâ “Türk soyundan olmayanların bu memlekette bir tek hakları vardır Türklere hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı” diyecek halleri yoktu elbette. Söylemde revizyon, Kemalizm’e cila şarttı.

“Onuncu Yıl Marşı’nı bırakalım, Yüzüncü Yıl Marşı yazalım” diyerek zinde Kemalizm ihtiyacına dikkat çeken bir CHP-PM üyesinin “denişimciliğini” gözümüze soktular. Kimilerimiz de yedi.

Oysa fikri, Ergenekon sanıklarının partisinden aday gösterilmesini “Ne var yani dolandırıcı değiller ya” diye savunan genel başkanı Kılıçdaroğlu gibi lapsuslarında gizli bir statükocuydu bu abi de. Tıpkı Yorum gibi, son dönemlerde merkez medyanın gözdesi haline gelen gazetesindeki köşesinde Ceylan Önkol’dan bahsederken “leş” diye dilinin sürçmesi, liberallere karşı kinini “Cihangir’in, kışına kadar eteğini sıyırmış hatunları” şeklindeki cümleleriyle kusması henüz hafızlarımızdaydı.

“Ne var yani, ülke değişiyor, darbeciler, statükocular, elitler ve hatta CHP bile değişiyor” diyen ve “Bir daha asla” deyip bu değişime temkinli yaklaşanları kötü niyetli karamsarlar ilan eden güvercin görünümlü “danışmalar” bir kez daha düşünmeliler.

Bu iyi niyetlerine delil olarak “Tam bağımsızlık” şiarıyla Aydın Doğan sponsorluğundaki Grup Yorum konserlerini ya da steril ekranında Cihanerlerle, Ayatalarla AKP karşıtı ne kadar Kürt ya da solcu varsa yan yana getiren artı Banu Güven’i falan örnek gösteriyorlarsa vay hallerine.

Bu ülkenin demokratları, punduna getirip ayaklarını kaydıracak hasımlarının, kitleleri zaaflarından vuracak daha etkili silahlarla donanmasını kazanım sayacak, alkışlayacak kadar saf değil artık.

Unutmayın, *Hürriyet* bazen statükonun bekası uğruna alnında yıldızlı bere olanlara bile yanaşmaktadır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahne aynı, üstelik roller de

Ortada dövölerek dişleri kırılan ve öldürölen gencecik bir çocuk var.

Yazıyı yazdığım saatlerde de kulağıma Batman’da bir polisin vurulduğu haberi çalınıyordu.

Böylesine netameli zamanlarda güvenli limanlardan çıkıp kelim etmek kolay olmuyor. Söze “Şehit namırın”ın diye başlamayınca örneğin, otomatikman “AKEPE’li” falan ilan ediliyorsunuz.

Tıpkı bölgeden gelen ölüm haberlerinin, hava durumu bültenlerini andırırçasına Hakkâri 10/17, Silopi 7/13 şeklinde verildiği yıllarda “Şehitler ölmez” nakaratına katılmayanların “PKK’lı” sayılması gibi.

Ama şehitler ölür ve ölenin de, sevgilisinin de, annesinin de, kardeşinin de umurlarında bile değildir ona taktığınız isimler, ikiyüzlü sanlar.

Şehadet şerbeti dedikleri şey de bildiğiniz kandır. Organizma dışındaki ağır akışkanlığı, yapışkanlığı ve ılıkılığıyla iğrençtir. İçilmez, mide bulandırıcıdır.

Ve insanların kanını akıtan, ister üzerinde resmî üniforma olsun isterse ayağında mekap, ta Habil’le Kabil’den beri katildir.

İşte bu yüzden genç ölümlerinin ardından her ağızlarını açtıklarında “Hay kırk bin kere bölünsün emi...” diye isyan ettiğimiz vampirlerin dilinin muadilini terk etmeli önce.

Sonra, yıllardır muktedirlerin dümen suyunda verilen “Al şehit, ver şehit, ağla sevgili halkım” mücadelesini ne olur artık sorgulamalı.

Marquez’in bir gencin üzerine göstere göstere gelen ölümü anlattığı o meşhur *Kırmızı Pazartesi*’ndeki en sıradan karakter olan katilden rol çalan komşudan, bakkaldan ve hatta anneden farkımız olduğunu göstermeliyiz.

Darbe rejiminin müesses kurumlarından YSK’nın artık kimse için sır olmayan o ceberut devlet aklıyla aldığı iptal kararını açıkladığı pazartesi akşamı İbrahim ne yapıyordu acaba? Ölüm hangi kılığa girmişti ki, kendisine doğru yola çıktığını fark etmedi?

Ankara’dan yuvarlanmaya başlayan çığın sesi kulaktan kulağa nasıl ulaştı ona acaba?

Muhtemelen önce, siyasi ağabeylerinin miyopluklarının en moda ifadesi olan “AKEPE bizi seçime sokmuyor” çarpıtmalarını duydu. Ardından da “E gençlerimiz dağa çıkmasın da ne yapsın şimdi” teranesiyle yüreği kabardı.

Zaten üzerindeki çiğ bir süredir gözümüze kar gibi görünen hükümet cephesinin “Ne yapalım, hukuk” açıklamasının çaresizliğiyle de yarına dair umutlarına boş vermiş olmalı.

Kimbilir belki de İbrahim’in birkaç mahalle ötesinde oturuyordu tetikçi de. Bir çocuğu vurup yerde tekmeleyecek kadar sinirlerini geren de ekranlarda meydan okuyan Devlet Bahçeli’nin görüntüleri olabilir.

PKK bayraklarıyla donatılıp, polisin üzerine sürülecek Diyarbakır Belediyesi’ne ait kepçelerin motorlarından gelen soğuma sesleri de gecenin sessizliğine rağmen işitilmemiş belli ki.

Herkes ölümün gelmesinden endişelendiğini söylüyordu ama kimse pozisyonunu terk etmeyi göze alıp hareket etmedi, irade koymadı.

İbrahim öldürüleceği yere doğru yürüdü; tetikçisi de, işkencecisi de. Bütün ülke de canlı canlı izledi.

İbrahim güpegündüz, sokak ortasında işkence edilerek öldürüldü.

Geriye yukarıdaki karede yer alan biraz kan lekesi, bir insan dişi, gaz bombası fünyesi ve iki de boş kovan kaldı.

Yoldaki izler temizlenmiştir. Hepimizin elindeki kan ve tek dişi kalmış vicdanlarımızdaki lekeyse, ne ağıtla, ne sloganla ne de cansızlığı artık fazlasıyla can sıkıcı hale gelen resmî açıklamalarla çıkartılabilecek gibi.

Başbakan'dan bu sefer "Hırsızın hiç mi suçu yok" türünden imalara başvurmada İbrahim'in ölümünde sorumluluğu olanların hukuk önünde hesap vereceğine dair somut bir güvence bekliyoruz. Sanırım yaralı vesayetle makul sınırlar içersindeki bir mücadelenin olanaksız olduğunu da artık daha iyi anlamışlardır.

BDP yöneticileri de 80 yıldır en çok Kürtlerin ensesinde boza pişiren müesses nizamı tali plana itip AKP'yi hedef tahtasına oturtan ve bu haliyle çözüme de engel olan tavırlarını parlamentodaki siyasi mücadeleyle sınırlandırmalı bir an önce. Açık konuşalım, söz konusu bir çocuğun canıysa, Meclis'e sokacakları yüz vekil bile teferruattır.

Artık gına geldi. Ne siyasetinizin bekasına, ne kutsal davanıza, ne de gri binalardan ibaret organizasyonunuzun manevi şahsiyetine kurban verecek canımız var bizim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhalipliğim müesses nizama armağan olsun

Melih Altınok 26.04.2011

Bayramlar seyrânlar hele hele resmîleri hiç umurumda değil. Ama gündüzki oturumda başörtülü Sayıştay üyesi Nejla Eroğlu'nun oturmaya hakkı olduğu halde locadan çıkartılması skandalının izlerini sürmek üzere Meclis'teki 23 Nisan Resepsiyonu'na gittim.

Güzel güzel yenildi içildi ama baktım ki kimse orali değil.

Ertesi gün de beklediğim üzere muhafazakâr basında tık yoktu. Merkez medya ise mevzuu işlemişti ama tahmin edeceğimiz üzere "bu ne cüret" edasıyla.

Sözcü ise yine en uçtaydı: "Eroğlu'nun türbanıyla bürokratlara ayrılan bölüme oturması paniğe neden oldu!"

Panik! "Meclis'te bir türbanlı gördüm sanki, evet evet gördüm..."

İş yine bize düşmüştü. Pazar günü skandalı sürmanşetten gördü *Taraf*. Dün de yine, skandalın, üstü öyle kolayca örtülebilecek bir protokol krizi olmadığı yönündeki ayrıntılarla beslenen haberimiz gazetesinin en tepesindeydi.

Atlanacak bir haber değildi. Zira fotoğraflardan ve Meclis çalışanlarının beyanatlarından da anlaşıldığı üzere, yüksek yargı üyelerine ayrılan locadan bir örtülü kadın Sayıştay üyesi çıkartılıyordu ama orada protokol gereği yeri olmayan Meclis bürokratları, mesela Kemal Öztürk, mesela Erbay Kücet'e dokunulmuyordu.

Haberimiz üzerine Meclis Başkanlığı'ndan zevahiri kurtarmak için yapılan "Kemal Öztürk'ün yeri orasıydı" türünden açıklamanın, "Eroğlu'nun niçin orada olamayacağı" sorumuza yanıt niteliği taşıyıp taşımadığını da sizlerin vicdanına bırakıyorum.

"Eroğlu kimliğini ibraz etseydi sorun olmazdı" bahanesi ise daha vahim. Çünkü bizler "Niçin yalnızca başörtülüler kimlik ibraz etmek zorunda, bu hassasiyetin nedeni ne" diye soruyoruz.

Başörtüsü konusunda özür beklerken bahane üreten bir AKP...

Evet, bence de renksiz, tatsız, tuzsuz ve totalde hiçbir şey söylemeyen resmî açıklamaları geçelim. Pazar günü konuştuğum Has-Parti Genel Başkanı Numan Kurtulmuş'un da vurguladığı gibi, "28 Şubat günlerinde miyiz ki, çoğunluğunu oluşturduğunuz parlamentoda bile temsilcisi olduğunuz halk adına muktedir olamıyorsunuz" demekle yetinelim.

İki gündür özellikle muhafazakâr camiadan okurların olaya hayret eden mesajlarını okuyorum. Soruyorlar:

"Konuya duyarlı olmasını beklediğimiz hükümet ve basın niçin tepkisiz"

Haksızlar mı?

Ama bu sessizlik yalnızca Eroğlu olayıyla sınırlı, bugüne ait bir tavır değil. Reform otobanında hız yapan AKP'nin, zaman zaman girdiği güvenlik şeridinde ilerlemenin konforuna kapılmasının son örneği.

AKP, en sağda yer alan kesimlerin bile artık çok da açıktan muhalefet etmediği, üzerinde büyük oranda konsensüs sağlanan konularda bile ürkek davranıyor.

Dün Neşe Düzel'in *Taraf*'taki röportajında da vardı. AKP Sayıştay'ın denetim alanını genişletmiyor ama Sayıştay üyelerinin kılık kıyafetinin işgüzar denetiminin genişletilmesini bahanelerle geçiştiriyor.

Oy oranını büyük kısmını TSK mensuplarından, asker ailelerinden ve ordu muhiplerinden alan CHP bile ombudsman yasasının askerî faaliyetleri de kapsamasından yana olduğunu söylüyor. AKP ise "sonra sonra" diye öteliyor.

Vicdani redde dahi el atacak gibi yapan hükümetin zorunlu askerlik, görev süresinin kısaltılması, bedelli gibi konularda da CHP'nin bile gerisine düştüğüne şahit oluyoruz.

Başbakan'ın 2005 yılında Diyarbakır'da büyük bir cesaret göstererek tanıdığını ve çözümü için çırpınacağını söylediği Kürt sorunu konusunda bugün geldiği nokta ise "Kürt sorunu yoktur, Kürt vatandaşlarımızın bazı sorunları vardır, o kadar."

AB üyeliğine dair isteksizlikleri, ha denilse açılacak fasıllar için adım atmamaları da malumunuz.

Liste uzar da uzar.

Başbakan, partisinin attığı cesur reform adımlarını kıvırmadan alkışlayan, muhalefeti siyasal iktidara çemkirmeye indirgemeyen kompleksiz solcuların, liberallerin, ülkedeki reform sürecinin sekteye uğramasından kaygılanıp yaptıkları uyarılardan pek hoşlanmıyor, biliyoruz.

Ama Başbakan da şunu bilmeli ki, bizler söylesek de söylemesek de, artık demokratikleşen refleksleriyle AKP'nin fersah fersah önüne geçen mütedeyyin tabanı bile, MHP ile girilen milliyetçilik yarışından, müesses nizamla flörtten son derece rahatsız.

Örneğin AKP resmî söylemine azıcık sitem etti diye gazetesinden ayrılmak zorunda kaldığını bildiğimiz (kendisinin bu yönde bir beyanatı olmadığını söylemeliyim) namuslu aydınlardan Hidayet Şefkatli Tuksal'ın sorduğu şu soru, balçıkla sıvanmıyor artık:

“Başörtüsü sorunuyla ilgili BM gibi kuruluşların hükümetin bu sorunu kadına karşı ayrımcılık çerçevesinde ele alıp çözmesi yönünde tavsiyeleri var. E genişçe bir kamuoyunun talep ve beklentileri de ortada. Çözülmesine artık kimsenin karşı çıkmadığı, üniversitelerdeki başörtüsü sorununda bile fiili çözümle yetiniliyor? Peki, bunca iç ve dış desteğe rağmen hükümet bu kartları niçin kullanmıyor?”

AKP halk kendisini üçüncü dönemde iktidara getireceğinden emin. Gidişat da bu yönde. Ancak seçmenin teveccühünde AKP'nin merkezin değil, reformun merkezinin partisi olması umudunun etkili olduğunu artık anlamalılar.

Ahaliyi sükûtu hayale uğratan “öncekiler” gibi, makul muhalefetin sığ sularında kulaç atmaktaki ısrarınızı sürdürürseniz, değil 2023'e dek heyecan yaratmak, erken seçimsiz 2013'e bile zor varırsınız.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bölgeye de bir çılgın proje

Melih Altınok 29.04.2011

Çarşambadan beri bölgedeyim. **Diyarbakır, Urfa, Mardin.**

Çok değil, referandum öncesinde ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecine dair Kürt seçmende oluşan umudun ve heyecanın, yerini “boşvermişliğe” bıraktığı rahatça gözleniyor.

Bu durumda BDP ve PKK çevresinin yoğun politik faaliyetleri kadar AKP'nin yapamadıkları da etkili olmuşa benziyor.

BDP, sivil itaatsizlik eylemleriyle hedeflediği ivmeyi, seçim öncesi büyük oranda YSK kriziyle yakalamış durumda. YSK'nın bazı adayların başvurularını reddetmeye yeltenmesini, yine siyasal iktidarın bir icraatı olarak gördükleri KCK operasyonlarının bir devamı olarak seçmenine anlatan parti, reformlara karşın PKK'nin misyonunu zorunlu ve meşru kılan koşulların halen mevcut olduğu tezini ısrarla vurguluyor.

BDP'nin bu mesajı özellikle genç Kürt seçmenler üzerinde fazlasıyla etkili. **Diyarbakır'da hangi köşe başında bir genç durdursanız, silahla elde ettiklerini düşündükleri bugünkü kazanımlarını korumak için AKP ile mücadelenin birinci görevleri olduğunu ifade ediyorlar.**

Referandum sürecinde ülke ortalamasının üzerinde çıkan rekor sayıdaki “Evet” oylarına atıfta bulunan üst düzey bir AKP yöneticisinin tabiriyle “referandumun namusunu kurtaran” egemen Kürt siyasetinin dışındaki Kürtler arasında da siyasal iktidara ve reform sürecine ilişkin kaygılar artmış durumda.

Yeni anayasa bölgede de AKP'ye olan desteğin temel argümanı. Ancak partinin adaylarının nitelikleri de seçmenlerin refleksleri üzerinde bizlerin batıdan yorumladığı kadar etkisiz değil.

Diyarbakır'da BDP'nin güçlü adaylarıyla altı milletvekili çıkartacağına kesin gözüyle bakılıyor. AKP'nin işinin en zor olduğu il burası.

Urfa'da ise halk, bölgedeki feodal yapıyı kırmaya soyunduğunu ve bu hedefindeki tek istisna olarak gördüğü kentte aşiretlerden aday göstermediğini ifade eden AKP'nin bu söyleminin gerçekleri yansıtmadığı görüşünde. Zira listelerin ilk yedi sırasındaki adayların tümü yine aşiretlerden. Eskiye göre tek fark, Bucak ve İzol gibi büyük aşiretlerin yerine yeni aşiretlerden isimlerin aday gösterilmesi. "Ceket olayının" etkisi de hâlâ tam olarak geçmiş değil. **AKP'nin sekiz, BDP'nin ise kentten iki vekil çıkartması bekleniyor.**

Mardin'de ise eski İstanbul Valisi Muammer Güler'in birinci sıradan aday gösterilmesi, demokrat çevrelerde büyük rahatsızlık yaratmış. BDP de Güler'in mazisinin etinden sütünden sonuna kadar yararlanıyor elbette. **AKP ve BDP'nin kentin vekil kontenjanını paylaşması bekleniyor.**

AKP'nin Güneydoğu'daki serhat bölgesi için de benzerlikler taşıyan bu tabloyu doğru okuyup seçim öncesinde bölgede bir çılgınlık yapması şart gibi görünüyor. Üstelik öyle 10 milyar dolarlık maliyetli sürprizler de beklemiyor bölge halkı.

Başbakan'ın MHP ile girdiği milliyetçilik yarışında gaza basıp, 2005 yılında Diyarbakır'da yaptığı konuşmayı hatırlaması, bölgede silinmeye başlayan heyecanları dirilteceği gibi, gözleri "eskiyle" korkutulup hırçınlaştırılan genç Kürtleri de sakinleştirebilir.

Ayrıca bu perspektif batıda yükselen milliyetçiliğin bölgedeki yansımalarından pek de hoşnutsuz olmayan BDP'nin söylemini de daha demokratlaştırabilir.

Durun siz mağdursunuz

Diyarbakır-Urfa otobüsündeyim. Dışarıda alabildiğine ufuk. Ne insan görünüyor ne de herhangi bir canlı. Sağır dilsiz taşlar var sadece, arada da birkaç ev.

Otobüsün içi de sessiz. Şırnak'tan tezkerelerini almış dönen askerler var. Hiç biri birbiriyle konuşmuyor. Şakalaşmıyor. Oysa daha hepsi çocuk.

Tek satır laf almak mümkün değil ağızlarından. Evet, hayır...

Yanımda oturan Memed'e, "Bak," diyorum "kentte özlarsın ufku görmeyi, kaldır başını da bak."

"Abi," diyor "bir senedir hep tepelere baktım, hareket eden bir şey var mı diye. Uzağa bakmak istemiyorum."

Bir an için onun yerine koyuyorum kendimi. Kuşkusuz 15 aylık paranoya talimin etkisini çok uzun süre atamayacak Memed üzerinden. Dünyaya, Türkiye'ye, kadınlara hatta çocuklara bakışını etkileyecek bu gergin günler. Ama memleketine döndüğünde hiç değilse, oyalanacak çılgın projeleri olacak.

Çarşamba akşamı TV 8'den Tayfun Talipoğlu'nun Diyarbakır'da yaptığı programda, konuşmasını dinleyenlerin gözyaşlarını tutmakta zorlandığı 76 yaşındaki **Sakine Arat** da hep önüne bakarak konuşuyordu.

Tam dört çocuğunu bu kirli savaşa kurban vermiş Sakine anne. "Pislik yememek için öldü" dediği oğlunu 1984 yılında Diyarbakır Cezaevi'ndeki ölüm orucunda, iki oğlunu da dağda kaybetmiş. Kızı ise ağabeylerinin acısına dayanamayıp intihar etmiş. "Cenazelerini bile alamadım çocuklarımın" diyor Sakine anne.

Program boyunca bir annenin acılarını anlatmasını bile kaldıramayıp "kınama" mesajları gönderen, tırnağı kırılrsa diyet diye bağırarak kindarların aksine dört çocuğunu kaybetmiş **Sakine annenin "Artık barış gelsin"den başka bir talebi yok.** Öfkesi yok.

Bu kirli savaşın uzamından kaçıp kötü anıları zamanla unutmak gibi bir şansı da yok, programa Trabzon'dan mesaj yollayan pek bir milliyetçi askerimiz gibi. Belki bu yüzden programdan sonra şaşkınca söyleniyordu Sakine anne:

"Şimdi bana niye kızdılar ki?"

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hangi sol, tabii ki başka bir sol

Melih Altınok 03.05.2011

Cumartesi akşamı birkaç arkadaşım ile Ankara'nın pek revaçta olan bir barında sohbet ediyoruz. Mekândaki alkol seviyesi tavan yapmış durumda. Birden ortalık hareketleniyor. Alkışlar, ısıklar birbirine karışıyor. Herhalde birinin doğum günü diyoruz.

Derken hep bir ağızdan söylenen "Çav Bela"yı işitince doğum günü çocuğu "Devrimci bir kardeşimiz olmalı" diye söyleniyoruz. Nihayet tekilalar martinilerle tokuşturulduktan sonra "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atılmaya başlayınca nümayişin hikmetine varıyoruz.

Bonapartelerin "kültürel ve politik genetiğinden" yola çıkarak kapitalizmin liberal demokrasiye yaklaşımının pek de matah bir şey olmadığını savlayan Marx, küçük burjuvaların Ankara'nın en zengin semtindeki bir bardan, ertesi günkü İşçi Bayramı'na çıktıkları bu selama şahit olsa "Pıst numara yapmayın" der miydi acaba diye düşünüyorum.

Düşünüyorum diyorum ama aslına bakarsanız bu kıyas, espri üretmenin dışında hiçbir faydası ve gerçekliği olmayan zihinsel bir etkinlik.

Zira tıpkı karşınızdaki kişinin solunun sizin sağınıza denk gelmesi gibi, ideal bir sol tanımına varmak belki de mümkün değil.

Ermeni Soykırımı'nı ananları tel'in etmek için Taksim'e akın eden ve efsane komünistlerden Hikmet Kıvılcımlı'nın mirasına sahip çıktıklarını söyleyen Türkiye Halkın Kurtuluş Partisi de pekâlâ solda konumlandırılabilir. Söz konusu partinin faşizan söylemlerinin olması, Tıpkı Stalin ya da Pol Pot gibi, onu soldan aforoz etmeye yetmez.

Kabul etmek zorundayız, cevap niteliği taşısın ya da taşımasın bugün "Hangi sol" sorusuna verilebilecek tek yanıtımız "O da sol bu da..."

Halil Berktaş birkaç haftadır zaman zaman çoğumuzun düştüğü bu romantizm batağına dair muhteşem eleştirilerde bulunuyor.

Ancak ideal bir sol arayışının groteskliğinden, yeni bin yılın değerlerine uyumlu, komplekse kapılmadan reddi miras yapabilen solun yeni bir varyasyonunun olanaksız olduğu sonucuna varanlardan da değilim.

Berktaş'ın sonuna kadar katıldığım tesbitlerinin benim için önemi, Fransız Devrimi sonrası literatürde çokça yer kaplayan bu kavramın Marksizm temelinde arı bir halinin bulunduğu ve zamanla "kirletildiği", başkalaştırıldığı şeklindeki ön kabul ile girişilen her tesbit ve eleştirinin, şiarı değişim olan solu bugünün gerçekliğinden soyutlaması noktasında.

Dolayısıyla, bugün Türkiye'deki ulusalcı, Kemalist vs. sola karşı eleştirilerin, Muhammed Peygamber'in ardından kabul gören bazı uygulamaları sapma olarak yorumlayan radikaller gibi, Marx'la başlayan ve Lenin'le devam eden sosyalizmin "asrısaaadet" devriyle değil, yeni bin yılın evrensel değerleri, pratikleri ve gereklilikleri üzerinden yapılması gerektiğini düşünüyorum.

Öyle ya, bugün katı bir anti-emperyalizm vurgusuyla karşılaştığımda, Lenin'in emperyalizm teorisiyle uyumlu diye kabul edecek değilim ya. Beni ilgilendiren bu kavramının şimdiki formu ve işlevidir.

Bu yaklaşım yeni sola müthiş bir hareket alanı sağlayabilir.

Örneğin Türkiye'de liberal bir solun temellerini atmaya çalışan, ancak demokrat dindarlar gibi, ülke nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan ve bu açıdan bir siyasi parti için olmazsa olmaz kesimlere yönelik politikalar üretirken sürekli savunma halinde olan solcuları rahatlatılabilir.

Ya da programlarında, vicdanlı bir serbest piyasa ekonomisine dair olumlu kelam ederken bile Marx'ın hayaleti gece uykularına girenleri, tıpkı temellerindeki Marksizm'in sınırlandırıcı etkisinden göreceli olarak yakasını sıyrıp özgürleşen Avrupa sosyal demokratları gibi, marjinal romantizmin cenderesinden kurtarıp bugünün gerçekliğine terfi ettirebilir.

Liste uzar gider. Gerisini siz getirin.

Hem o hayalet de sola musallat oldu artık

Komünist Manifesto'ya "Avrupa'da bir hayalet dolaşüyor" sözleriyle başlayan Marx'ın öngörüsünde yanılmadığına başka bir açıdan bir kez daha şahit olduk aslında. 1 Mayıs'ta çoğunuz alanlardaydınız ya da mitinglerin görüntülerini ekranlardan izlediniz. Kortejlerde taşınan pankartlar, dövizler ve atılan sloganlar hep o hayaletlere dair değil miydi?

Peki, sizce bu hayalet kapitalizmi korkutuyor mudur? Bence bu haliyle daha çok güldürüyordur.

O halde tez elden kurtulmamız gereken bir yük olan ve ancak B sınıfı korku filmlerine senaryo olabilecek bu gerilim hikâyeleriyle dolu tarihten geleceğe bir dönüş yapmak gerekmiyor mu?

İroniktir, Marx'ın bizzat kendisi de bu öneride bulunuyor.

Çağdaşlarına, solun özgürce söz üretebilmesinin ve yeniçağın insanlarıyla diyaloga geçebilmesinin ancak "İçine doğulan dilin unutulmasıyla, yeni dilin ruhu ele geçirebilmesine izin verilmesiyle" mümkün olacağını öğütüyor.

Eşitlik, özgürlük ve adalet temelinde yükselen yeni bir sol tahayyülünün Türkiye’de de etkin bir denge unsuru olması, eskiye dair inadından kurtulup yükselmesi için artık “ölülerin kendi ölülerini kaldırmalarına” müsaade etmek şart.

Huzur Cürette!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şeriatın ayak sesi değil düpedüz sansür

Melih Altınok 06.05.2011

Demokrasinin kurumsallaştığı ülkelerde hükümet devlet demektir. Bu ülkelerde devletin, yani hükümetin, müdahil olmadığı alan yoktur. Hükümet muktedirdir. Askerî ve sivil bürokrasinin fiili özerkliği olmadığı için memleketteki her türlü resmî uygulamanın siyasi ve hukuki faturası hükümetlere çıkartılır.

Biz de ise Cumhuriyet’in ilk yıllarından beri bir devlet vardır bir de onun resmî ideolojisinin uygulayıcısı konumundaki hükmet.. Hükümet halkın oyuyla seçilse de, devlet aygıtının temel paradigmalarına bulaşmadan memur edildiği yol, su, elektrik işlerine bakar.

Hükümet seçimde beyefendi, barajda müteahhit, siyasette ise yalnızca bir taşerondur.

Hâl bu olunca ülkedeki sessiz sedasız ahalinin ve muhalif kesimlerin algısında da hükümet devletten ayrı değildir. Ama bu yekpare yapıda asıl olanın “devlet baba” olduğu tartışılmaz.

Devlet aygıtı, her alanda elini tuttuğu, kılıfına uydurarak “Allah kelamı” niteliğinde tavsiyelerde bulunduğu **siyasal** (aslında imar-iskân) **iktidarını bazen beceriksizlikle itham eder. Gemi bizzat eline alır. Bizler de buna darbe deriz.**

Bu temsili (hakikaten temsili) demokrasi-darbe sarmalı derinleştikçe, halktaki siyaset kurumuna karşı güvensizlik, onu ciddiye almama hali de müzminleşir. Siyasi partiler, parlamento işe yaramaz, kişisel istikbal hırsıyla yanıp tutuşan sahtekârların cirit attığı mecralar olarak zikredilir.

Devletin ideolojik aygıtı konumundaki kültür endüstrisi de bu paradigmayı kuvvetlendirir. **Muhalif olma iddiasındaki üniformasız sanatçılar, yazarlar, gazeteciler de “din simsarı imam”, “cahil halk”, “güvenilmez siyasi” arketiplerini tekrar tekrar halka empoze ederek resmî ideolojiye hizmetlerini sürdürürler.**

Tüm dünyada hatta kısa bir süredir Arap coğrafyasında bile etkisini hissettirmeye başlayan küreselleşmenin de etkisiyle günümüzde bu yapıda çatırdamalar başladı.

2002 yılında büyük bir oy oranıyla hükümet kuran AKP muktedirleşeceğine dair sinyaller verdi.

Statüko da boş durmadı elbette. Darbe planlarıyla asrısaaadet günlerine geri dönüş için hazırlıklara

başladı. Olmayınca da, tıpkı AİHM’ deki Hrant Dink davsında yapılan savunma gibi, bürokrasisi aracılığıyla sabotaj faaliyetlerine soyundu.

Gelin görün ki, halen eskinin muhalefet refleksleriyle hareket etmekte ısrarcı olan “çağdaş muhalefet” ve solun genişçe bir kesimi bu süreci okuyamadı. Kimileri de vasat bir perspektifle oturdukları (ya da oturtuldukları) muhalefetin kral koltuğunun konforunu terk etmemek için gözlerini kapadılar. Böylece de muktedirliklerine halel gelen askerî ve sivil bürokrasinin demokrasiye karşı hamlelerindeki gerçek tehlikeyi es geçtiler.

İşte bugün yine aynı hatalı pozisyonlarını koruyorlar.

Nasıl YSK bürokrasinin skandal kararını siyasal iktidara fatura ederek hem makul muhalifliğinin gereğini yerine getirip hem de askerlik bile yapmayan kişileri aday gösterme (bkz. **ÖDP PM üyesi Mahmut Memduh Uyan’ın** açıklamaları) beceriksizliklerinin üstünü örtmeye çalıştılsa, **şimdi de internet sansüründe AKPfobi kurtarıcısına sarılıyorlar.**

Son icraatları, 80 yıllık darbe rejiminin yasakçı-denetçi parametrelerini yaşama geçirmekten başka bir anlama gelmeyen BTK bürokratlarının yediği herzeyi, beş on yıldır yürütmeyi yürütmeye çalışan siyasal iktidarın gizli ajandasındaki bir çentik noktasına indiriyorlar. Şeriat paranoyalarını dillendiriyorlar.

Yine hedef saptırıyorlar. Yine yanlış odağa muhalefet ediyorlar. Yine sorunun üstünü örterek hürriyetimizi başka bahara erteliyorlar.

BTK’nın internet filtresi uygulaması, “Milli Güvenlik Devleti” algısının yurttaşları sokağın yanı sıra haberleşme, iletişim vb. alanlarda da kontrol etme gibi klasik politikalarının bir tezahürüdür.

Zincirlerinden kurtulmuş özgürlükçü muhalefete düşen bu saçma sapan sansüre sonuna kadar karşı çıkmak, “internettime dokunma” demektir. Ancak bu propagandayı siyasal iktidarın “hayatı muhafazakârlaştırması” türünden argümanlarla yürütmek çözüme değil, tam aksine çözüm merciiini etkisizleştirmeye hizmet eder.

Referandum sonrası hükümet HSYK listelerinde bürokratlara iltimas geçince “yetmez ama evet” dediğimiz halde ilk ve en sert tepki veren özgürlükçü solcular, demokratlar ve liberallerdi.

Şimdi de hükümete, ülkenin politik atmosferinin içinde bulunduğu dönüşüm sürecini sekteye uğratmaya çalışan statükocu devlet aklının uygulayıcısı bürokrasiye, tabanın da taleplerine uygun olarak bir neşter atması gerektiği, aksi halde suça ortak olacağını hatırlatmalıyız.

Farkındayım, onlarca yıldır liselerde kız öğrencilerin etek boylarının kontrol edildiğini 2002’den sonra fark edenlere, siyasal iktidarı, muktedir olmaya başladığı için değil, muktedir olmaya yeterince cesaret edemediği için eleştirdiğimizi anlatmamız çok güç.

Zaten boş verin de. Biz işimize bakalım, seçim öncesinde hürriyetlerimize daha sıkı sahip çıkalım. O halde bir kere daha:

AKP uyuma, statükonun bürokratlarına uyma! Bütün iktidar sivillere!

Bölgede tehlikeli dans

Melih Altınok 10.05.2011

Hafta sonu küçük Millet Meclisi toplantısının moderatörlüğünü yapmak üzere Urfa'daydım. Diğer Kürt illeri gibi burada da politika tüm sohbetlerin ana gündemi. Ve biliyorsunuz memleketin özellikle doğusunda güncel politikada umutlardan ziyade kaygılar dile getiriliyor.

Seçim öncesi yaratılmaya çalışılan yüksek basıncın yeniden bölgenin iklimi haline gelmesi, savaşın rantını yiyenlerle ilişkisi bulunmayan Kürtlerin büyük çoğunluğu için ciddi bir kaygı.

Ancak ahalî, devlet aygıtının bilindik düşmanı kimi zaman al gülüm ver gülüm şeklinde tezahür ettiği gizlenemeyen savaştan ziyade, halkın öz örgütlülükleri arasındaki bir çatışmanın daha vahim sonuçlar doğuracağını farkında.

Bu nedenle Yüksekova Mustazaf-Der Şubesi Başkan Yardımcısı Ubeydullah Durna'nın PKK'li olduğu iddia edilen bir grup tarafından öldürülmesiyle ilgili gelişmeleri sessiz ama dikkatli bir şekilde takip ediyorlar.

Kentte görüştüğüm **Hizbullah sempatanları ve örgüte yakınlığı sır olmayan Mustazaf-Derciler, Yüksekova'daki cinayetle doruğa çıkan Hizbullah örgütlenmesine yönelik saldırıların, PKK içerisindeki bir kanadın inisiyatifinde, merkezî otoriteden bağımsız geliştiğini düşünüyorlar.**

Aralarındaki 'istişare'nin ardından merkezlerinde görüşme teklifimi kabul eden **Mustafaz-Der Urfa Şube Başkanı Mehmet Kışlar** son derece politik bir dille konuşuyor. Ancak Kışlar, 1995 yılında ateşkes yapan Hizbullah ve PKK arasındaki ilişkinin yeni bir boyuta girdiğinin sinyallerini de gizlemiyor.

Kışlar, Yüksekova saldırısının ilk olmadığını, PKK çevresinin yakın zamana dek Adana başta olmak üzere çeşitli illerdeki şubelerine elli civarında "baskın" yaptığını ısrarla vurguluyor.

Bu saldırılara güvenlik güçlerinin kayıtsız kaldığını ve tabanlarını teskin etmekte zorlandıklarını belirten Mehmet Kışlar, "Misilleme gelecek mi" şeklinde ısrarlı sorularım karşısında da hareketin önde gelen isimlerinden **Molla Ekrem Kılıçarslan'ın, Durna'nın öldürülmesinin ardından söylediklerini** tekrarlıyor:

"Bizler Allah ve Resulü yolunda her şeyimizi feda ettiğimiz gibi canımızı da feda etmeye hazırız. Bizler bu uğurda canımızı da vermeyi bir şeref kabul ediyoruz!"

Hizbullah legal alandaki örgütlenmesinin sonuçlarını özellikle daha önce kapalı salonlarda düzenlediği Kutlu Doğum Haftası etkinliklerini sokağa taşıyarak açıkça ilan ediyor. On binlerce kişinin katıldığı sokak gösterileri düzenliyor.

Hareketin kadrolarına Siverek civarında askerî eğitim verdiği iddiaları güvenilir kaynaklarca da doğrulanıyor. Beykoz baskınının ardından gelişen süreçte devletle köprülerini atan örgütün finansman sorununu aşmak için çeşitli illerde alışveriş mağazaları açtığı da bölge halkınca biliniyor.

Dolaysıyla, **Hizbullah'ın hafta sonu PKK'ye açıkça failleri bulup gerekeni yapması, aksi halde misilleme yapacakları tehdidinde bulunmasını ciddiye almak gerektiği ortada.**

PKK'nin bölgedeki mücadelesinde Hizbullah'ı hedef tahtasının göbeğine yakın bir noktada konumlandırmasına dair olasılıklar da muhtelif. İsterseniz, biz kolay prim yapan komplo teorilerini es geçip, bölge halkı ve söz konusu yapılara yakın kaynakların yaklaşımları üzerinde duralım.

Hatırlayacaksınız, yılbaşında bazı Hizbullah sanıklarının tahliye edilmesinin ardından bölgede örgüt ile PKK arasında çatışmaların yeniden başlayabileceği olasılığı tartışılmıştı.

Ancak Bizzat Öcalan'dan gelen "Legal zeminde çalışacaklarsa DTK'ya da davet edilebilirler" açıklaması havayı bir nebze olsun sakinleştirmişti.

Gelin görün ki, **PKK içerisinde Öcalan'ın inisiyatifi dışında hareket etmeye meyletmış bir grubun olduğu da sır değil. Bu grup, hareketin Türkiye'deki mücadelesi için tarafı olduğu şaibeli ilişkilerinin yanı sıra, İran, Irak ve Suriye'yi de kapsayan bir perspektife sahip.**

Söz konusu çevrenin, bölgedeki mutlak hâkimiyeti için Kürt halkının yüksek dinî hassasiyetlerine de hitap eden bir yaklaşımla, otoritelerine alternatif oluşturabilecek odakları tasfiye etmeye yönelik bir politika izleyeceği belirtiliyor.

Bölgede başlayacak bir Hizbullah-PKK çatışması yalnızca seçim öncesiyle sınırlı bir tehlikeye işaret etmiyor. Zira ilk adımları atılan bu tehlikeli dalaşın, 12 Haziran sonrası bölgedeki etkinliğini "demokratik özerklik" ekseninde mutlaklaştırmaya yelteneceğinin sinyallerini veren egemen Kürt siyasetini, Hizbullah çevresine karşı daha da tahammülsüzleştireceğini tahmin etmek zor değil.

Kuşkusuz böyle bir tablo, naif Kürt açılımı ve demokratikleşme adımlarının bile bölgede bir kaos ortamı yaratacağı propagandası yapan, bu sonuç uğruna her türlü fırsatı değerlendiren askerî ve sivil bürokrasideki Ergenekon güçleri için bulunmaz nimet.

Megali idealar peşine düşenler, zamansız iktidar hırsının, bugünün küçük de olsa demokratik kazanımlarını bile aratacak eskiye dönüş zemin hazırlayacağını akıllarından çıkartmalılar.

Ceberut bir ulus-devletten biraz da olsa yakasını sıyıran Kürt halkının canını ve huzurunu yeni bir macera uğruna ateşe atmanın vebali inanın ağır olur.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tamam MHP baraj altında, normale dönebilir miyiz

Melih Altınok 13.05.2011

Çok açık söylüyorum, yeni bir anayasa yapabilmemiz için MHP'nin bu dönem parlamentoya girememesini arzulayanlardanım.

Geçenlerde Mustafa Akyol'un *TGRT Haber*'deki programında bu minval üzere görüşlerimi ifade ettiğimden beri MHP çevresinden yoğun tepki alıyorum.

Katılımcı demokrasiyi ve çoğulculuğu "herkesler olsun" yalınlığında algılayan "temsili" arkadaşların bu konudaki eleştirileri ise yine siyaseten doğruculuk noktasında.

Yeni anayasanın meşruiyetinin, metnin temel insani ve evrensel değerlere uyumluluğuna karşı olan kesimlerin dahi sürece katılmasına bağlı olduğunu söylüyorlar.

İlk olarak alt düzey bir demokrasi de bile fazlasıyla makul sayılabilecek Kürt açılımını "ihanet projesi" diye yaftalayıp seçimlerdeki söylemini bunun üzerine kuran milliyetçi bir partinin, yeni ve sivil bir anayasa yapmaya soyunmuş Türkiye demokrasisine katkı sağlayabileceğini düşünmüyorum.

E, parti yönetiminin 12 Eylül referandumunda ulusalcı kesimlere yoldaş oldukları da henüz hafızalarımızdan silinmedi.

İkincisi, anayasa yapılış sürecinin, bir metnin kapalı kapılar ardında yazılıp Genel Kurul'da onaylandıktan sonra ahalinin önüne sunulmasından ibaret olduğunu düşünenlerden değilim.

Halkın ağızından konuşacak sivil bir anayasa, sivil toplum örgütlerinin görüş-önerilerini ortaya koydukları ve icracı siyaset kurumu üzerinde baskı oluşturdıkları bir süreç sonucunda meydana getirilir.

Dolayısıyla mitinglerinde idam ipi sallandıran bir partinin faşizan görüşlerinin parlamento vasıtasıyla anayasanın içeriğine sirayet etmesini siyaseten doğruculuk adına arzuluyor görünemem.

Bereket bu memlekette en kritik anlarda zamanın ruhuna uygun sağduyu hep galip geliyor. Sahadaki gözlemlerimde, Türkiye demokrasisine zaman kazandıracak bu temennimin gerçekleşeceğine dair emareleri sevinerek izliyorum.

Çeşitli illerde sokağın nabzını ölçmek üzere görüştüğüm pek çok seçmen, MHP'nin bu dönem Meclis'e giremeyeceğine dair umudumu güçlendiriyor.

Bu satırları yazdığım, daha düne kadar MHP'nin ideolojisinin güçlü olduğu Antep'te bile seçmenler, partinin kentte bir vekil çıkartmasının zor olduğunu söylüyorlar.

MHP seçmeninin mütedeyyin fikirleri olan büyük bir bölümü AKP'ye kayıyor. Daha seküler eğilimleri olan MHP seçmeni ise, temel CHP- AKP kutuplaşmasında adı anılan bir aktör olma refleksiyle CHP'ye yönelmiş durumda.

MHP'deki erimenin gündelik siyasi tartışmaların dışında çok daha önemli bir nedeni de var ki, bu nokta, yeni bin yılın kodlarını okumaya başlayan tüm siyasi aktörleri birebir ilgilendirmesi açısından üzerinde durulmayı hak ediyor.

O da **MHP gibi partilerin artık "gereksiz" olduğu** gerçeği.

Evet, 80 öncesi komando kamplarında uluyarak siyaset yapan ve bu haliyle bir kesimin siyaseten tatmin edilmesi vazifesi gören **MHP gibi partiler, artık çok çok marjinal kesimler dışında talep görmüyor.**

Savaşın bitmesi için devletin Öcalan'la görüşmesi gerektiğini, çok büyük harflerle dillendirmeseler de bu zorunluluğu bir realite olarak görece kadar günü yakalayan çok sayıda milliyetçi var artık bu camiada. Milliyetçilerin büyük çoğunluğu, Kürt sorununda "diyalog" alternatifinin de oya sunulduğu 12 Eylül referandumundaki tavırlarıyla da bu iddiayı açıkça doğruladılar

Ne var ki, MHP yönetimi ülkenin yanı sıra, refleksleri başkalaşan milliyetçi-muhafazakâr kesimlerinin değişim hızına ayak uyduracak bir siyasi perspektife sahip değil. Hâlâ tabanındaki esnekleşmenin dönemsel olduğunu, söylemlerdeki sertleşmenin tabanı da katılaştıracağını düşünüyorlar. Değişimi sonu belirsiz bir macera olarak görüyorlar.

Kılıçdaroğlu bu değişim zorunluluğunu kısmen okuyarak kemikleşmiş tabanı çok da küstürmeden bir hâl yolu arıyor. Bu uzun vadede olumlu sonuçlar doğurabilir. Ama bu normalleşmenin, aşırı iyi niyetli bazı arkadaşların beklediği gibi bugünden yarına gerçekleşmesinin mümkün olmadığını da ekleyelim.

Bu dönüşüme herkesten önce başlayan ancak son yıllarda "gönülsüzleşen" AKP ise, sürecinin karakteristiğinin "eskide" ısrarcı olan partileri gereksizleştirdiği gerçeğini adeta görmezden geliyor.

Tamam Sayın Başbakan, istediğiniz seçim zaferinin kaderi gerçekten de MHP baraj altında kalmasına bağlı.

Ama farkında mısınız, evdeki baba baskısından bıkip size sığınan MHP'lilere şirin görünmek için, onları ağırlayacağınız mekânda baba evlerindeki atmosferi yaratmaya çabalyorsunuz?

Unutmayın, kimse aslı varken suretine yönelmez. MHP seçmenin gayrı ekseriyeti arkaik milliyetçi söylemlerinden ötürü partilerinden uzaklaşırken, Bahçeli'yi aratmayacak çıkışlarla bu küskünleri partinize çekmeniz mantiken bile mümkün değil.

Kaldı ki MHP'nin kalelerine pirince giderken, evdeki ön yargılarını aşip reform ve yeni bir anayasa talepleriyle partinize teveccüh gösteren her kesimden demokrattan olmak da var, değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

411 Ertuğrul ayağa kalk

Melih Altınok 18.05.2011

O bana "liberal arkadaş, ey demokrat" falan diye sesleniyor ama ben karnından konuşan 'organik'lerden değilim.

Size, memleketin en netameli zamanlarında attığı o utanç verici manşetleriyle zihinlerimizde yer eden Hürriyet'in kadim yönetmeni ve kanlı kaleminden bahsedeceğim.

Hani şu, Ahmet Kaya'nın linç edildiği dönemde fotomontajlarıyla ilk taşı atan, İslamifobinin ve demokrasi düşmanlığının doruk noktası "411 el kaosa kalktı" manşetini "bulan" gazeteci var ya.

Hah, şimdi bana demokrasi dersi vermeye soyunan adam o işte: Ertuğrul  zk k.

Bir dönem isim vermeden aklınca  akmaya çalıştığı ama hayatının ayarlarını yediği Perihan Mağden'in tabiriyle bu "mızımız" yayın yönetmeni eskisi, geçen cumartesi de bir yazıma cevaben "Barajın altına inerse yuh olsun" başlıklı bir şeyler yazıktırdı.

Her zamanki gibi, köşesinde ilkokul beşinci sınıf talebesi düzeyindeki belagatini konuşturan Ertuğrul'un, uzunca bir alıntılama yaptığı yazımı anlayabilmesini beklemiyordum elbette. İşim de başımdan aşkın, ama yarattığı manipülasyona dur demek için zorunlu bir açıklama farz oldu.

Mızımızın çarpıttığı yazımda, Milliyetçi camiadaki demokratikleşen refleksleri nedeniyle partiden uzaklaşan kesimler olduğunu ve bu tavırlarını referandum sürecinde kitlesel evetler vererek gösterdiklerini ele aldım. MHP y netimininse bu hareketlilik karşısında, tabanın dönüşümüne ayak uyduramadığı ve arkaik milliyetçi söylemlerini daha da sertleştirerek ulusalcı kesimlere yedeklendiğini ileri sürdüm.

Ardından bildiğiniz üzere benim için yeni olmayan bir temennimi dile getirdim. Yeni bir anayasa yapmanın eşiğinde olduğumuzu ve en naif demokratik açılım adımları karşısında bile "b l n yoruz" diye ülkeyi geren ve bu haliyle seçmenini bile kendisinden uzaklaştıran MHP'nin parlamentoda olmamasının faydalı olacağını söyledim.

Tabii ki bu tesbitimde demokratik katılımcılığa dair ezberlerle ilgili analizler de yaptım. Demokrasi inşası sürecinde, kemikleşmiş demokrasi karşıtı g  erle bir uzlaşma arayışının vakit kaybının ötesinde olanaksız olduğunu da açıklamaya çalıştım.

şimdi de, yine Perihan Mağden'in kendisine seslendiği bir yazıda dediği gibi "Anlamadıklarının listesi, hayatta, anlamayacaklarının teminatı" olan mızımızın köşesinde madde madde sırladığı yanlışlarını düzeltelim:

Bir:

"Marjinal dediği parti, şu an Meclis'te yüzde 14 oyla temsil ediliyor" diyorsun Ertuğrul. Yazı gayet açık ama bir daha söylüyorum. Ben büyük çoğunluğu ülkedeki değişim sürecine uyum sağlayan seçmenine ayak uyduramayan, h l  80'lerin arkaik milliyetçi söyleminde ısrarcı olan MHP yönetimine ve onun zihniyetine marjinal diyorum.

İki:

Arzu ettiğim anayasada sadece kendi zihniyetimin temsil edilmesini falan istediğimi nereden çıkardın anlamıyorum. Yine ensenden element uyduruyorsun. Tamamen farklı kutuplarda olduğum kesimlerin bile sivil toplum örgütleri aracılığıyla anayasa yapım sürecine dahil olması gerektiğini savunduğum bir makaleden bunu nasıl  ıkartabiliyorsun?

  :

Ülkede hani siyasi partinin olacağına ben değil kimse karar veremez elbette. Ancak demokrasi, bir sosyalistin, militarist partilerin bekasını kendine dert edindiğini deklare etmek zorunda olduğu suya tirit bir " oğulculuk" güzellemesi değildir. Mesela, Pamukoğlu'nun HEPAR'ının da Meclis'te olmasını istemem ve bunun demokratlığa hanel getirdiğini de hiç sanmıyorum.

Dört:

Türk milliyetçilerini eleştirirken, "Kürt aidiyetini savunanlara" iltimas geçtiğimi de yazımın neresinden çıkardığını gerçekten merak ediyorum? Milliyetçiliğin ne pozitifine ne de negatifine olumlu bir değer atfetmediğim sır değildir. Kürt milliyetçiliğini de tüm diğer milliyetçilikler gibi hastalık olarak gördüğümüzü sen de gayet iyi biliyorsun.

Ha bir de MHP'nin baraj altında kalacağına dair verilerin "tek kişilik anketime" dayandığını söylemişsin.

Günlerdir yollardayım. Mardin, Diyarbakır, Urfa, Adıyaman, Antep, Adana, Antalya, Mersin... Üstelik sadece bu seçim arifesinde değil ben sokakta çalışan bir yazarım, gazeteciyim. Senin gibi gölgemden korkmadığım için halkla beraberim.

Anladın?

411 Ertuğrul, görüyor musun, yine anlamadan, çarpıtarak bir yazara çemkirmeye çalışmışsın, rezil oldun. Şimdi oturabilirsin, sıfır.

Ertuğrul yoldaş kavgayı öğretiyor

Samimiyeti olmadığı insanlarla bile, parkta gezdirdiği köpeğiyle konuşur gibi diyalog kurmaya alışmış Ertuğrul, muhtelif zamanlarda siyasete, iş dünyasına ya da medyaya dair bazı çevrelerde kredi notu sayılan makûller listesi yayımlar. Yukarıda vakit kaybettiğimiz yazsının altında da benim gibi tukaka olmayan geleceği parlak "post Ergenekon yazarlarının" bir listesini yayınlamış. Kimler yok ki, bağımsız, devrimci ve bir o kadar da Radikal'in yazarı Sırrı Süreyya'yı mı ararsınız, Oray Eğin'i mi? Süper bir karma. Ama Hürriyet bu işi iyi biliyor, bilirsiniz. Bayram değil seyran değil Grup Yorum konserlerine yarım sayfa ayıran gazetemizin başındaki yazar, bana çakmaya yeltenince bir anda tüm ulusalcı-faşist solcuların da gözdesi oluverdi. Bu şer ittifakınız da hayırlara vesile olsun inşallah.

Şaşıyoruz reyiz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mağdur da olabilirsin AKP, senden büyük halk var

Melih Altınok 20.05.2011

TSK'nın son dönemdeki ilgi çekici hareketliliğinde, özellikle de Uludere'de 12 gerillanın öldürülmesinde Ergenekon'la ilişkisi olduğu iddia edilen yüksek rütbeli komutanların dahli olabileceğine tartışmalarını kaygıyla izliyoruz.

Dün Taraf 'taki konuyla ilgili haber ve yorumlarda ne denli ciddi ayrıntıların olduğunu gördük. Bunların yanı sıra, seçimler öncesi tabanın refleksleri kemikleştireceği için bölgedeki çatışma halinden çok da rahatsız olmadıklarını düşündüğüm PKK'nın komutanlarından Murat Karayılan'ın bile Uludere'deki ölümlerden birkaç gün önce söz konusu iddiaların odağında yer alan generallerle ilgili uyarılarda bulunması da dikkate değer. Askerlerin Tunceli ve Uludere'deki tepki çeken operasyonlar konusunda hükümeti tam olarak enforme etmediklerine dair kaygıların, hükümet cephesinden bazı kurmaylarda da olduğunu görüyorum.

Ne var ki AKP'deki bu yaygın kanaat, parti yetkilileri tarafından halka açık bir dille açıklanmıyor. Söz konusu halen görevinin başında olan bir general olmasına karşın, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın "Silivri ve Kandil ittifakı" şeklinde özetlediği muğlâk adres göstermeleri de başta acılı Kürtler olmak üzere demokrat kesimleri tatmin etmekten çok uzakta.

Bölgedeki savaşın Ergenekon ve uzantıları tarafından körüklenmeye çalışıldığına, AKP'nin ise bu yapılanmayı tasfiye ederek sivil siyasetin muktedirleşmesini arzuladığına dair kanaat yakın zamana dek PKK çevresindeki Kürtler arasında da kabul görüyordu.

Kürtler statükoya karşı aldıkları bu gerçekçi tavırlarını, BDP'nin boykot çağrısına rağmen 12 Eylül referandumunda verdikleri kitlesel evetlerle de açıkça gösterdiler.

Ancak bölgenin yanı sıra, Kürt nüfusunun yoğun olarak yaşadığı Adana ve Mersin gibi illerde yüz yüze görüştüğüm Kürt seçmenlerde bu kanaatin yerini yeniden yekpare devlet algısına bırakmaya başladığını gördüm. Üstelik de hızla.

Son günlerde yegane gündemleri genç ölümleri olan Kürtler, devlet aygıtından ayırıp sorunun direkt müsebbibi değil çözümün naif bir aktörü olarak gördükleri bir siyasal iktidarı daha müesses nizam partileri çöplüğüne göndermek üzereler.

Batıdaki milliyetçi oyları kaybetmemek kaygısıyla hareket eden hükümetin ortadaki tabloyu bizler gibi net bir dille ifade etmesini beklemenin çok da mümkün olmadığını elbette görüyorum. Oysa partinin en azından medyaya yansıyan yanıtı muhtaç soruları dillendirmesinin pekala mümkün olduğunu düşünüyorum.

Hükümetin, tabanındaki ve dışındaki milliyetçi hassasiyetlere sahip kitleyi huzursuz etmemek üzere ketumlaşmasının, Kürt sorunu dahil olmak üzere kendisinden her alanda radikal reformlar bekleyen seçmenini de tatmin edeceğine dair yanlış bir öngörüye sahip olması ise başka bir sorun.

Hatırlayacaksınız, ilk dönemlerinden itibaren fiili başörtüsü yasaklarına dair uygulamaları deşifre eden AKP, 23 Nisan resepsiyonunda başörtülü bir üst düzey memurun parlamentodaki izleyici locasından çıkartılması olayının da üzerini örtmeye çalışmıştı.

Hükümeti acz içinde göstermemek kaygısıyla Muhafazakar basın "atladığı" ve üzerine yalnızca Taraf'ın gittiği bu skandalda da açıkça görüldüğü üzere AKP ve özellikle Başbakan bir süredir tabanına "başardık, muktedirleştik" mesajı vermeye çalışıyor.

Belli ki bu yolla seçmeni nezdinde güvenilirliklerini arttıracaklarını düşünüyorlar.

Ancak bu zamansız zafer ilanı, bölgedeki son olaylarda olduğu gibi, doğrudan sorumlulukları olmayan ve hatta seçim öncesi doğuracağı sonuçlar açısından saflarının mağdurların yanına düştüğü durumlarda bile faturanın kendilerine çıkartılması sonucunu da beraberinde getiriyor.

Bu da AKP'nin bekasından ziyade çözüme zarar veriyor; savaşçıların çevresindeki kümeyi büyütüyor.

Önümüzdeki günlerde düzenleyeceği Diyarbakır mitinginde, Kürt sorunu konusunda son dönemdeki facia açıklamalarını revize etmesi beklenen Başbakan'ın dün Siirt'teki konuşmasında bu umuda dair izlere rastlamayı bekliyordum. Ne var ki yine üstü kapalı provokasyon söyleminin bir adım ötesine geçemedi. Yine sorumlu olarak, haklarında ciddi iddialar gündeme getirilen askeri bürokratları ima bile etmedi.

Başbakan seçim öncesi bu gergin atmosferi yumuşatacak açıklamaları her geciktirdiği günün dokuz yıllık iktidarları dönemindeki imajı olumsuz etkileyeceğini artık görmeli.

Erdoğan partisini diğerlerinden ayıran temel özelliğın müesses nizamın merkezine değıl, bugüne değın çevrede yer alan muhalefetin merkezine oynamak olduğunu ve bu çevrede Kürtlerin de bulunduğunu yeniden hatırlamalı.

Cumhuriyet tarihi önümüzde duruyor işte. Türkiye halkı mağdur olduğu halde mağrur olan siyasilere patronun kimin olduğunu gösterir; bir takım pozlar takınmadan halk adına muktedirleşecek siyasileri de mutlaka ihya eder. Görmüyor musunuz?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyisi mi sol MHP iktidarı için çalışsın

Melih Altınok 24.05.2011

MHP'ye muhabbet beslemediğimi ve yeni anayasa yapacağımız bir süreçte parlamentoda olmamalarının faydalı olacağını kıvrımadan söylememin, kimi "solcuları" ve "demokratları" bu denli huzursuz etmesini gerçekten kaygıyla izliyorum.

Pazartesi akşamı Ali Kırca'nın programında, nerdeyse "AKP gitsin de MHP'ye razıyız" noktasına gelen Selahattin Demirtaş'ı izlerken de çok üzüldüm.

Solun gerçekten ayaklarını yerden kesecek bu tehlikeli ilişkiye girmesinin temel nedeni kuşkusu ki AKPfobi ve genel olarak İslamofobi.

Ama arkadaşlar elbette ki bu saplantılarını kamusal alandaki tartışmalarda açık açık dillendirmedikleri için, son zamanlarda çantalarından eksik etmedikleri itidal kılıfıyla kamufle ediyorlar.

İlk dillendirdikleri iddia ise hepimizin fazlasıyla aşına olduğu o klişe umacı. MHP'nin parlamento dışında kalması halinde, güya Bahçeli ile birlikte baltalarını rafa kaldıran ülkücülerin tekrar sokağa çıkacağını iddia ediyorlar.

Doğrudur, merkez, siyasi fraksiyonların aşırılıklarını törpüler. **Bu öngörü, bir süredir parlamentoda olan MHP'nin Başkent'teki siyasi söylemleri için de kısmen söz konusu. Ama altını çizerek söylüyorum yalnız parlamentoda ve o da kısmen.**

Çünkü bu kabulde ısrarcı olanlar, militan tabanını yoğun olarak genç-erkek nüfusun oluşturduğu MHP'nin, Ülkü Ocakları vb. aktif örgütlülükleriyle üniversitelerde ve güçlü olduğu taşrada yarattığı milliyetçi baskıyı görmezden geliyor.

Oysa mesela Erzurum'da, Samsun'da demokrat, solcu ya da Kürt bir öğrenciyle konuşsunlar bakalım; Maraş'ta herhangi bir etkinlikten linç edilmeden kurtulmayı şans sayan bir STK aktivistini dinlesinler, yine aynı sakızı çiğneyebilir mi dersiniz?

Kısacası MHP zaten sokakta ama siz başınızı çağdaş tekkelerinizin penceresinden çıkartmadığınız için

göremiyorsunuz.

Katı milliyetçi ideolojilerinin sorunlarından ziyade beyaz çorap ve bıyık yasağı gibi imaj çalışmalarına odaklanan Bahçeli'nin, müesses nizam için bir denge unsuru olma vasfından hiçbir zaman kurtulamayan partisinin ontolojisini reddetmeye çok hevesli olduğu tesbiti bence bazılarımızın hüsnükuruntusundan ibaret.

MHP gibi statik bir partinin oy aldığı, reflekslerinin temelinde katı milliyetçilik olan kesimleri elinin tersiyle itip demokratlara yönelme macerasına soyunması kolay mı?

MHP'deki tadilat, yapısal bir dönüşüme değil, partinin konjonktürün gerekliliklerine uygun olarak silahlarını revize etmesinden ibaretti.

Bu noktada Adana'da görüştüğüm AKP Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik'in Bahçeli'nin son birkaç yıldır itidal çağrılarını yazılı, hamasi nutuklarını ise meydanlarda canhıraş sözlü ifade etme taktiğine dair tesbitlerini önemsiyorum.

Çelik'e kulak verelim: "Klasik MHP analizlerini unutun. Genel olarak Orta Anadolu muhafazakârlığından beslenen MHP son dönemde bu bölgelerde oy kaybedip sadece kıyılarda varlık gösterebiliyorlar. Okyanus ötesini adres gösterdikleri açıklamalarında da görüldüğü üzere ulusalcı kesimlere yöneliyor. Politikalarında geleneksel, yerli bir içeriğin izi bile yok. Düpedüz tipik Rus milliyetçiliğinin Avrasya'ya uyarlanmış hali ile karşı karşıyayız."

Kızılma koalisyonunu akla getirircesine MHP'ye ısınan sol çevreler, milliyetçilikle mücadele edenler dünyanın neresinde, faşizan ideolojilerin temsilcisi bir parti Meclis dışında kalır da sokağa taşar diye telaşlanmıştır, ona arka çıkmıştır, bir düşünmeliler bence.

Yoksa "E bari MHP'yi iktidar yapmak için çalışın da tümünden demokrat olsunlar" diye kendilerine takılanlara meze olmaktan öteye geçemezler.

Farkında mısınız AKP'nin meşhur seçim sloganı doğrulanıyor. Kimi Türkiyeli solcular, demokratlar, ve Kürt siyasiler, yıllardır mücadele ettikleri MHP baraj altında kalmasın diye çırpınıyorlar. Yetmiyor, "Zıyanı yok faşistler olmadan da anayasa yaparız, milliyetçilik daha da güçlenmek için form değiştiriyor" diyen solcu yazarları lanetliyorlar.

AKP sayesinde bir hayal daha gerçek oluyor işte!

CHP'ye bak MHP'yi gör

MHP'deki kaset skandallarına gelince.

Dış odakların Suriye'nin kuzeyinde bir Kürt devleti kurma emelleri için MHP'yi tasfiye etmeye soyundukları türünden komplo teorilerini bırakıp, Türkiye'deki siyasetin iç dinamiklerine odaklanmadığımız sürece bu iğrenç siyaset tarzı kaderimiz olmaya devam edecek.

Bugün MHP'yi dizayn etmek isteyenlerin kimliği ve amaçlarını merak edenler, çok değil bir yıl önce CHP'ye yapılan kaset operasyonuna baksınlar. Kimler, partinin söylemelerini demokratlaştırarak değil de, içe kapanmacı, yerel, Kemalist perspektifini cilalayarak AKP karşısında güçlü bir CHP alternatifi yaratmaya çalışıyorsa bugün MHP'ye gözünü dikenler de onlardır.

Nasıl CHP'de "yenileşiyoruz" derken Ergenekon sanıklarının milletvekili adayı yapacak bir yönetim kurulduysa, sosyal demokratlara yaraşır şekilde "ne marşı kardeşim" demek yerine ahalinin gözü "10. yıl marşını bırakalım 100. yıl marşı yazalım" diyen akli evvellerle boyanmaya çalışıldıysa, MHP'de arzulanan da bu yönde bir değişim.

Statüko, MHP'de Bahçeli'nin gerçekleştiremediği revizyonu hızlandıracak, partiye sonradan dâhil olan Engin Alan ve Ümit Özdağ gibi isimlerin yönetime getirilmesinin yolunu hazırlıyor.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsaf

Melih Altınok 27.05.2011

Bir ideolojiye angaje olmak çoğu zaman gözleri, akli ve vicdanları kör ediyor.

Hele hele biat edilen oluşum radikal bir mücadele sürecinde şeklenmişse ve hedefin kutsallığı kanıksanmışsa, mantığın bir kenara konulup diyalogun imkânsızlaşması, şiddetin devreye girmesi kaçınılmaz oluyor.

PKK çizgisindeki Kürt siyasetinin, Kürt sorununun en netameli zamanlarında, kimse gıkını bile çıkartmazken, resmî söyleme kıyasıya vuran ancak son dönemlerde, o da zaman zaman, kendilerini eleştiren aydınlara, yazarlara, gazetecilere karşı tahammülsüzlüğü bu durumun somut bir kanıtı.

Egemen Kürt siyasetinin bu perspektifi utanç verici pragmatist ittifaklara soyunmak gibi sonuçlar da doğuruyor.

Mimarı Şükrü Elekdağ'ın, "Anadilde eğitim bir AB standardı değil, mecburiyet yok" dediği ve ulus-devleti güçlendirmek için tasarlandığını açıkça söylediği "Milli Bütünleşme Projesi"ne sahip CHP'nin, Kürt olduğunu daha dün, o da pıspıs, "söyleyebilen" genel başkanının Hakkâri'deki, Ağrı'daki mitinglerine "yığmalar" yapmakta bir beis görmüyorlar.

Buna karşın, CHP'de yaşandığı iddia edilen dönüşümün, Kemalist ulus-devletin çağın gerekliliklerine göre daha güçlendirilmesine denk geldiğini söyleyen, yani açıkça ezilen Kürtlerden yana tavır alan demokratları, papağan gibi klişeleri tekrar etmedikleri için yerden yere vuruyorlar.

Hâlâ "Türkiye Türklerindir" logosuyla çıkan bir gazeteyi protesto etmek akıllarının ucundan bile geçmiyor; dillerinden "terörist, bölücü başı, leş" gibi tanımlamaları eksik etmeyenlere karşı olduklarının "tahmin" edilmesini bekliyorlar. Ancak ulusal basında Kürt sorununa duyarlılığı noktasında kimsenin eline su dökemeyeceği *Taraf*'ı hedef tahtasının göbeğine şak diye oturtuyorlar.

Madem ÷lkede hâlâ dağda silahlı adam bulunduracak kadar derin bir sorunun bulunduğunda ısrarcısınız, niçin gözünüzü bu savaşta karşı cephenizde olanlardan önce, sizden “farklı şekilde barış” diyen bir avuç demokrata dikiyorsunuz.

Öyle ya, hiç olmazsa arada bir demokratları ve liberalleri eleştirmekten fırsat bulup milliyetçilere de birkaç söz söylemeniz. Size göre “asarız keseriz”in dozunu gün be gün arttıran MHP, çözüm için atması gereken beş adımın henüz ilkinin atanlardan daha mı makbul?

Tamam, siyasal iktidarın elbette pek çok eksiğı, hatası var. Bizler de her fırsatta, üstelik de dava konusu olabilecek kadar sert bir dille bunları hatırlatıyoruz. Ama sizler AKP’ye çaktığınızın onda biri kadar “operasyon merakını” müthiş bir kararlılıkla görmezden geldiğiniz askerî bürokrasiye de sitem etseniz mesela.

Uludere’de 12 PKK’linin yaşamını yitirdiğı olayla ilgili haberlerimizde de adı geçen generalin karanlık ilişkilerine dair iddiaların üzerine gitmek sizin de göreviniz değil mi?

Niçin bölgeden gelen her tıkırtıda “kedidir kedi” deyip sivilleri adres gösteriyorsunuz. Sorumluların ortaya çıkmasından çekinceniz mi var? Yoksa sivil siyasileri savaşçılardan daha tehlikeli gören Ergenekon zihniyeti iddia edildiğı gibi bir süredir aklınızı mı çeliyor?

CHP’nin Kürt sorunun çözmek için yegâne önerisi olan Et Balık Kurumu açma formülünü, “tamam kârdan da pay vereceğim” şeklinde revize etmesini alkışladığınız kadar coşkuyla olmasa da *TRT Şeş’e*, en azından “fena değildi” diyebilmeniz örneğın.

Allah korusun Kürtler arasında çözümün sivil siyasetten, parlamentodan gelebileceğine dair “yanlış bir kanaat” uyandırmak mı istemiyorsunuz?

Bunlardan birini yapsanız, tavrınızı siyasetinizin bütünlüğünü korumak için eleştiriye tahammülsüzlüğüne yorabilirdim.

Ancak artık müzminleşen bu halinizin, o klasik “çelişkiler keskinleşsin ki...” perspektifinin bir gerekliliğini olduğuna enikonu inanmaya başlıyor insanlar.

Bu yüzden hâlâ iyi niyetini koruyup “evet iki PKK var” diyen demokratların bile adım adım “ama sanırım birbirlerinden pek farkı da yok” noktasına doğru evrildiğini görüyorum.

Evet, bin umut adaylarınıza oy vermiş bir seçmen olarak artık istediğiniz çözümün ne olduğuna dair ciddi kaygılarım var benim.

Pardon insaf minsaf diye iyiden iyiye unutmaya başladığınızı düşündüğüm martavallarla vaktinizi alıyorum. Unutmuşum, “Dersim yolunda Atatürk’ün izindegiz” diyen partinin Diyarbakır’da mitingi var, ona omuz vereceksiniz daha, değil mi?

Biliyorum canım oy vermeyeceksiniz. Daha tarihteki acıları gün gibi diri olan Kürtlerden bunu isteyecek raddeye gelmemişsindir diye umuyorum. Bölgedeki tek rakibiniz, çözüm için CHP’den katbekat ilerde olan hükümete gözdağı için bu oyunu oynuyorsunuz, farkındayım.

Ama peki siz farkında mısınız, kazancı belki oy olan bu oyununuzda, her partide kaybedilen de mutlaka can oluyor?

İnsaf

Dün yine İstanbul'un göbeğinde bir bomba patladı. Eskiden PKK'nin yaptığı söylenen eylemlerde "kontrgerilladır" diye düşünen benim gibi insanlar, şimdi Ergenekon'un parmağı olduğu iddia edilen olaylarda "PKK acaba işin neresinde" diye sorguluyor?

Suçlu yalnızca biz miyiz?

Sıkıldık, yüreğimiz yanıyor.

Bir kadının bacağını kopartacak, diğerini nefes borusuna kadar yakacak, çocukların hafızasında silinmez izler bırakacak o kutsal davalarınızın canı cehenneme. Anlıyor musunuz, alnındaki bere, cebindeki kitap cart curt unutturamaz bizlere: Cinayet her dem cinayettir, ta Habil ile Kabil'den beri.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asker artık eski asker değilmiş, dağılabiliriz arkadaşlar

Melih Altınok 31.05.2011

AKP, Batı demokrasileri için naif olsa da YAŞ'ta ve referandum sürecinde ülkedeki yegâne patronun halk olması gerektiği mesajını bir çığlık sayılabilecek şekilde ortaya koydu.

"Aman AKP'li demesinler" kompleksinden yakasını sıyıran demokratlar da onca haksız ithamı göze alarak yiğidin hakkını vermekten geri durmadılar, durmuyorlar.

Ancak bu bir biat ilişkisi olmadığı halde Başbakan, aynı çevrelerin kendi meşreplerince hükümetin hatalarını ve eksiklerini dile getirmelerinden pek hazzetmiyor. Bunu da zaman zaman sert bir üslupla ifade ediyor.

Başbakan Erdoğan'ın son dönemde tahammül edemediği konuların başında ise bir süredir seçmene uygun gündemler vesilesiyle verdiği "artık muktediriz" şeklinde son derece tehlikeli mesajların eleştirilmesi geliyor.

Ben de konuyla ilgili olarak bu köşede pek çok yazı yazdım. Geçenlerde de "Mağdur da olabilirsiniz AKP, senden büyük halk var" başlığıyla, müdahil olmadığı alanlarda hükümete haybeden sorumlulukların yüklenmesine neden olan zamansız zafer ilanını eleştirdim.

Seçim sayılı günler kala Başbakan düzlüğe çıktık vurgunsunun dozunu daha da arttırdı. Son olarak da bazı yayın organları, Aydın ve Muğla mitingleri dönüşünde uçakta gazetecilerle konuşan Başbakan Erdoğan'ın "Asker konuşmuyor, görevini yapıyor, medya tahrik ediyor" sözlerini "Asker artık eski asker değil" şeklinde manşetlerine taşıdılar.

Kuşkusuz ki bir siyasi liderin, partisinin icraatlarının sonuçlarını abartmasında şaşılacak bir durum yok.

Ancak mevzu, yapılan duble yolların vatandaşlarda kendilerini pamuk çuvalının üzerinde seyahat ediyor hissi uyandırması falan değil.

80 yıllık Cumhuriyet tarihinde nice siyasinin kellesini almış, milyonlarca Türkiyelinin hayatını kaydırmış, parlamenter sistemi ve demokrasiyi katletmiş askerî vesayet rejiminin küçümsenmesi.

Kaldı ki demokrat Müslümanlar, Kürtler, Aleviler, solcular o duble yollardan cemselerle işkencehanelere taşınmayacaklarının garantisini henüz tam olarak, hissetmiyorlar.

Dolaysıyla Başbakan “Medya tahrik ediyor” diye yakınsa da AKP’nin bekasından çok çok öte, vatandaşlar için bir ölüm kalım meselesi olan darbe ideolojisinin kuyruğunu bırakmaya bu ülkenin demokratlarının hiç mi hiç niyeti yok.

Tamam, Erdoğan bu sözleriyle daha ziyade açık açık darbe kışkırtıcılığı yapan merkez medyayı ve Aydınlik darbecilerin Sözcü’sünü falan kastediyor olabilir ama demokrat basına da sitem ettiğini hepimiz çok iyi biliyoruz.

Ayrıca Başbakan kadar iyimser olmamak da “gaflet” olmasa gerek. Yoksa tabloyu yanlış mı okuyoruz dersiniz?

Daha dün Balyoz davası kapsamında yargılan mensupları için Türkiye Cumhuriyeti’nin “bağımsız” yargısına resmî internet sitesinden “anlamıyoruz” mesajı gönderen Karargâh, Ruanda ordusuna mı ait?

Belki de 27 Nisan Muhtırası Genelkurmay’ın internet sitesinden silindi de bizim haberimiz yok.

Askerin, devletin mahkemelerinde yasalara uygun olarak yargılanan mensuplarının durumunu protesto etmek için tatbikatları iptal ettiği, yani bir nevi “kazan kaldırdığı” iddiaları da “kâğıt parçalarının” hüsnükuruntusu olmalı. Tıpkı askerî savcılıkta sonradan kabul edilenler gibi.

Yoksa, Referandum öncesi kurulan ve seçim arifesinde de hareketlendirilen beş benzemezden müteşekkil şer ittifakına teveccüh eden kitlelerin çoğunluğunun bir askerî darbeye “sıcak” baktığına dair anketler de hayalimizin ürünü mü?

Bu tartışmanın ne memleket savunmasını üstlenen kuruma güvenip güvenmekle alakası var ne de “düşmanlıkla”. Bizlerin tek talebi, dünyanın pek çok demokrasisinde olduğu gibi “asker bizi döveceğini söylemiyor” diye sevindiğimiz günlerin artık geride kalması.

Farkında mısınız, İspanya gibi darbe rejimiyle hesaplaşmasını bizimle kıyaslanmayacak şekilde kapsamlı kotarmış bir ülkenin eski Savunma Bakanı Narcis Serra bile Erdoğan kadar iyimser değil?

Serra dahi darbeye hesaplaşma için, muhalefetin ve medyanın da dahil olacağı bir konsensüs oluşturulamadıysa işiniz zor yonca derken, darbeci zihniyetin hâlâ genişçe kesimler için alternatif olarak görüldüğü ve darbenin kurumlarının anayasal güvence altında olduğu bir ülkenin başbakanının çok ama çok rahat görünmeye çalışması size de tehlikeli gelmiyor mu?

“Benimle ordunun arasına girmeyin”

Tarih tekerrür etmez elbette ama bazen aymazlıkların benzerliklere neden olabileceği kanaatindeyim. İşte yakın tarihimizden ilginizi çekebileceğini düşündüğüm bir kesit.

Birkaç gün sonra, 27 Mayıs 1960’ta iki arkadaşıyla birlikte cunta tarafından idam edilecek Menderes makamında çalışmaktadır. Milli Emniyet Teşkilatı Başkanı Ahmet Celalettin Karasapan acil görüşme talebiyle

yanına gelir ve "Efendim birkaç gün sonra darbe yapılacak" der. Başbakan sinirlenir. Cevabı da serttir: "Bana böyle ordu aleyhine haberler getirmeyin. Benimle ordunun arasına girmeyin!"

Menderes, kendisine benzer bir uyarıda bulunan Devlet Bakanı Celal Yardımcı'yı kolundan tutarak pencerenin önüne götürecektir daha sonra. Nöbet tutan askerleri göstererek "Bunlar mı bana darbe yapacaklar" diye soracaktır.

Keşke "bir daha asla" demekle asla olsaydı ama...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya yaz dönümü rüyası ya mahşer gecesi kâbusu

Melih Altınok 03.06.2011

Ankara'da iki CHP milletvekiliyle oturuyoruz. Restoranda kendilerini gören partililer masaya geliyorlar:

"Nasıl gidiyoruz sayın vekilim, bu sefer tamam mı?"

Vekiller tereddütsüz yanıtlıyorlar:

"Gayet iyi, iktidara yürüyoruz..."

Partililer masadan ayrılıp vekillerle baş başa kalınca yüzlerdeki tebessümün yerini mahcup bir ifade alıyor. Çünkü bu iyimserliğin az önce masada çizilen tabloyla alakası yok. Ancak vefanın manifestosu olduğu da su götürmez.

Aday listelerinde vekilliği garanti eden az sayıdaki heyecanlı partiliyi hesaba katmazsak, yukarıdaki sahnede rol almayan CHP'li yok gibi.

Üstelik bu ruh hali yalnızca Kılıçdaroğlu yönetiminin üzerini çizdiği vekiller ve Baykal'a yakın isimler için değil, damdan düşer gibi partinin yönetimine gelen ekipte vasat da olsa kendine bir yer edinmeyi başarmış CHP'liler için de söz konusu.

Zira CHP'liler tarihlerinde kafalarının en bulanık olduğu dönemlerden birini yaşıyorlar.

Üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra taca atılsa da partiden bir önceki dönemden farklı sesler yükseliyor ama bunların hiç birisi net, üzerinde konsensüs oluşturulmuş politikalara işaret etmiyor. Partililer ertesi gün reddedilir kaygısıyla genel başkanın ağzından çıkan sözleri bile sahiplenmekten çekiniyorlar.

AKP karşısında azami oyu alıp "karşı devrimi" geriletmeye odaklanmış Kılıçdaroğlu muğlâk söylemlerle oyunu arttırabilecek her isme sarılıp her konuya saldırırken, parti içindeki ve tabandaki kredisini sonuna kadar zorluyor.

Gözlemlerime ve seçim tahminlerime göre, Kılıçdaroğlu bu bağbozumu seferberliğin meyvelerinin tartılacağı 12 Haziran'ın son saatlerinde 'bir yaz gecesi rüyası'ndan ziyade mahşeri yaşayacak gibi.

Partililer, Kılıçdaroğlu ve ekibinden, Baykal'ın genel başkanlıktan indirildiği kurultay sonrası, küskünlerin tabirleriyle, partideki "acımasız kıyımı" mazur kılacak muhteşem sonucu isteyecekler sabırsızca.

Kuşkusuz seçmen de "hani iktidar" diyecek kadar insafsız değil. Ama Kılıçdaroğlu'nun naif "açılımlarını" sırf AKP yıkılsın diye tolere edenler arasından "madem bu haltı niye yediniz" diye soranların çıkacağı da kesin.

Partililer, 12 Haziran'a dair beklentilerini konuşurken, yalnızca partinin 2007'de aldığı yüzde 21'i değil, 2009 yerel seçimlerindeki yüzde 23'ü de hesaba katıyorlar.

Hatta bazıları, Deniz Baykal'ın 2010 yılındaki Kutlu Doğum Haftası ile ilgili olumlu açıklamalarının ardından yaptırılan ve yüzde 27'yi gösteren anketleri de çekmecenin gözünden çıkartmış durumda.

Başkentte CHP'nin anketlere uygun olarak seçimlerde yüzde 25-27 bandından çıkamaması halinde partide en az üç farklı gurubun çizgileri keskinleştireceğine hatta bu farklılaşmanın net bir ayrışmayla bile sonuçlanabileceğine dair ciddi senaryolar konuşuluyor.

Genel merkezin dışında sürdürdükleri organik ilişkilerini muhafaza eden, düzenli şekilde iletişimlerini sürdüren ve seçimlerdeki olası bir sarsıntının ardından ilk olarak sesini yükseltmesi beklenen Baykalcı gruptan bir milletvekili şunları söylüyor:

"Adaylık vaadiyle istifa eden kırk il başkanından bir kaç dışındakiler liste dışında kaldı. Keza ilçe başkanları da öyle. Seçim sonrası olası yüz kırk vekilin tamamını ve PM'den kırk kişiyi içerisine katarsanız da Kılıçdaroğlu ekibinin destek alacağı delege sayısı dört yüzü aşamaz. Yedi yüz imzayı bulacağımıza inanıyorum. **Yüzde 27 gibi bir sonuç halinde kurultay kaçınılmaz.**"

Kılıçdaroğlu ve çevresindeki "yeni" ekibin bu senaryonun oluşması halinde istifa ve sonrasında ayrışmayla sonuçlanacak bir yolu izlemeyebileceği de konuşuluyor. Umut Oran, Hurşit Güneş ve Süheyl Batum gibi partinin ağır toplarının bu senaryolara dair çizdikleri projeksiyonları çeşitli ortamlarda ifade ettikleri dile getiriliyor.

Demirel'in "tavsiyesiyle" partiye alınan merkez sağ kökenli isimlerin bir kısmının olası bir yönetim değişikliğinin ardından partiden ayrılabilmesi de belirtiliyor. Bu isimlerinin sayısının da yirmiyi bulacağı iddia ediliyor.

Sesleri gür çıkmayan ancak son dokuz yıldan ders çıkartıp ülkenin içindeki bulunduğu dönüşüm sürecini okuyup en azından "AKP kadar olmayı" önüne hedef koyan bir grup CHP'linin bu kampaşmada rol alması da olasılıklar arasında.

Bu gruptan bir milletvekilinin çevresiyle ve benimle de paylaştığı aşağıdaki muhasebe ise, değişimin artık tüm kesimler hatta bazı CHP'liler tarafından bile "kabul edildiğini" göstermesi açısından sevindirici:

"2002 yılında AKP iktidara geldiğinde, askerler nasılsa icabına bakar diyorduk. Bunlar partide açık açık dillendirildi. Sonra parti kapatılacak, AKP içindeki bizler gibi modern yaşam tarzına sahip, bizler gibi akşamları bir iki kadeh rakı içen isimlerle birlikte bir koalisyonun kurulacağı umudu doğdu. Olamayınca Cumhuriyet mitingleri gibi, arkasında askerinin olduğu organizasyonlara bel bağladık ama büyük hata ettik. Şimdi de yine halktan uzak, neyi düğü başka bir gemiye bindik."

Kimbilir, belki sürpriz olur, CHP psikolojik eşiği aşar ve kriz çıkmaz.

Ancak hedefi muhalefette makul bir banda oturmak olan bir partide ayrışma olmasa bile "kriz" yaşanmadığını söylemek ne derece doğru, karar sizin tabii ki.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bin oyum olsa da...

Melih Altınok 07.06.2011

Yıldırım Oğur pazar günü yazısında, YSK'dan 12 haziranda kullanacağı oyu mümkünse yirmi bir aday arasında paylaştırmasını rica etti.

İyi fikir aslında.

Benim de birden fazla oy kullanma hakkım olsaydı, birini mutlaka Ankara 2. Bölge'den bağımsız milletvekili adayı olan Aynur Bayram'a verirdim mesela. Sırf bir sivil itaatsizlik girişimine destek olsun diye.

EDP seçimlere girseydi şayet bir oyum da onlarındı.

HAS Parti'ye giderdi üçüncüsü de. Ama liberal ve özgürlükçü söylemlerini gölgeleyen o koyu anti-emperyalizm vurgusunu bir dahaki dönemde az da olsa törpülemeleri şartıyla.

Bilal Macit, Meltem Gürle gibi pırl gencecik adayları da atlamazdım mutlaka.

Ah bir de listelerde olmayanlar var tabii ki.

Keşke, siyaset kurumuna güvenmemizi katkı yapan, Meclis'in ufkunu açan, ancak kişiliğine ve birikime yaraşır şekilde biati reddettiği için çizilen yüz akımız Ufuk Uras aday olsaydı da gönül rahatlığıyla gidip oyumu kullansaydım.

Tabii bir de oyum bine bölünse de bir tekini bile yar etmeyeceklerim var. Ve bunlardan bazıları da Yıldırım'ın listesinde yer alan isimler.

Ayhan Çarkın gibi, yediği herzelerden ötürü ismini yıllardır telaffuz ettiğimiz bir resmî cinayet makinesini itiraflarda bulunmaya teşvik eden bugünkü atmosferi küçümseyen ve hatta siyaseten doğruculuk ya da popülarizm adına ona kastedenleri oy pusulasında görmeyeceğim mesela.

12 Eylül referandumunda "Evren'i yargılayamazlar ki" diye mızıkçılık yaparken, dün savcılar Pinochet müsveddesinin evine sokulduğundaysa "Seçim yatırımı" diye söylenenlerle de hiç işim olmaz.

Sempatiklikleri tavan da yapsa, 12 Eylül referandumunda aralarında parti kapatmanın zorlaştırılması gibi maddeleri bile elinin tersiyle itip, "Yetmez ama Evet"çilere hakaret edenlere verecek oyum da yok.

Sırf vicdanının sesine dayanamayıp, siyasi hizip örgütlediği için PKK tarafından öldürülen Hikmet Fidan'ın cenazesine katıldı diye 2007 seçimlerinde partisinden veto yiyen, daha sonra diyetini layıkıyla ödeyip bu seçimlerde listeye giren adaya da "demokrasi" adına mührü basamam.

Kişiliklerine, namuslarına güvendiğim ancak partilerinin büyük tabloda oynadığı rolden ötürü silikleşen “sosyal demokratlara” da verecek oyum yok.

Evet, ben bu seçimlerde şayet sandığa gidersem, tıpkı referandumda yaptığım gibi, hâlâ bünyemde derin izleri olan sekter saplantılarımı evde bırakmaya çalışacağım.

Ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecine türlü türlü maskelerle kaşı çıkan, ittifaklar örgütlemeye çalışan, tasfiye olmayayım derken yeni yeni yeşeren umudumuzun memleketten kapı dışarı edilmesine göz yuman her kim varsa elimini tersiyle iteceğim.

Biliyorum, ortadan ortadan, kenarlara sürtmeden, kıyırık cemaatlerdeki “desinler solculuğuma” halel getirmeden sakız çiğnemek varken, böyle açık açık yazılar yazıyorum, başıma iş açıyorum. Ama ne yapayım kendime de yalan söyleyemem ya.

Hem zaten bin değil bir oyum var. Onu da paylaştırmayı düşünmüyorum.

Biz de burada darbecileri sorguluyoruz sinyorita

Savcının Kenan Evren’in ifadesini almaya gittiği haberini bir televizyon programı esnasında öğrendim ve heyecanımı bastırmayıp “hayırlı olsun” deyiverdim. Gazeteye döndüğümdeyse *twitter* ve *facebook* gibi sosyal paylaşım siteleri ayaktaydı.

Siyaseten başarısızlıklarının sırrı aslında biraz da müzmin huysuzluklarında olan kesimler her zamanki gibi inciler döktürüyorlardı.

“Seçim yatırımı” diyenleri mi ararsınız, daha düne kadar “Yapılmamış darbeyi bırakın, 12 Eylülcülere bakın” diye söylenirken şimdi “Pekiııı Zeki Müren de bizi görecektir mi” edasıyla “Sorgulasan da yargılanamaz ki” demeye başlayanları mı?

Öyle olduğunu düşünmüyorum ama, bir ülkede seçim yatırımlarının yol, baraj vaadinden demokratikleşme taahhütlerine terfi etmesi, demokratlığın takiye malzemesi olması, geçer akçe sayılması niçin kötü olsun ki diye söylenirken telefona sarıldım.

Ahizenin karşı tarafındaki, efsane devrimci, Fatsa’nın unutulmaz belediye başkanı Fikri Sönmez’in oğlu sevgili dostum Naci Sönmez heyecanlıydı. Evren ve çetesinin balyozunu Türkiye’de herkesten önce yiyen ve 12 Eylül sonrasında, babası nam-ı diğer Terzi Fikri ile birlikte cezaevinde geçiren Naci’nin ilk sözü “Bu bir zihniyet devrimidir” oldu. Sonra birlikte o günlere gittik.

Umarım Ergenekon süreciyle solda başlayan yarılmada Naci gibi kompleksiz, şuurlu solcuların sesi, “şirin” Latin Amerika devrimlerini kitaplaştıran, rüyasında Kenan Evren’i boğduğunu gören ancak ülkedeki devrime, hukuki hesaplaşmaya burun bükene, engel olmaya soyunan arkadaşlarımızınkine galip gelir.

Ülkenin demokratlarını, liberallerini, özgürlükçü solcularını “ele güne” muhtaç etmeyecek, gönül rahatlığıyla sahiplenebileceğimiz bir oluşum da buradan doğar.

Ne mutlu ki her gün “Yetmez ama Evet” tavrının ne kadar doğru bir tavır olduğunu gösteren gelişmeler yaşıyoruz.

Darısı Ağarların, Çillerlerin ifadeleri alındıktan sonra da “Yetmez ama Evet”lerimizi hatırlatacağımız günlerin başına.

Kürt sorununda mehteran adımları AKP'yi geriletti

Melih Altınok 10.06.2011

2007 Genel Seçimleri ve 12 Eylül Referandumu'nu sonuçlarını çok düşük sapmalarla tahmin ederek dikkatleri üzerine çeken KONDA'nın başındaki isim Tarhan Erdem, merakla beklenen **"tahminlerini"** dün açıklandı.

Erdem'in Mart 2010'dan başlayarak 3-5 Haziran 2011'de sonlanan çalışmalara dayanarak yaptığı tahmine göre, AK Parti yüzde 46,5; CHP yüzde 26,8; MHP yüzde 10,8; BDP yüzde 6,7; diğer partiler ise yüzde 9,2 aralığında görünüyor.

Buna göre AK Parti 12 hazirandan sonra tek başına iktidar olabilecek ancak anayasayı referanduma götürmeden Meclis'ten çıkartabileceği 367 vekil sayısını yakalayamayacak. Partinin anayasayı referanduma götürmesine yetecek 330 vekil sayısına ulaşması ise diğer partilerin alacağı oy oranına göre şekillenecek.

CHP ise AK Parti'deki erimeden payını alamamış görünüyor. Kemal Kılıçdaroğlu'nun genel başkanlığa seçildiği Mayıs 2010'da oyunu yüzde 30'lara kadar çıkartan parti, referandumda oyunu yükseltmemiş ve yüzde 26 bandına oturmuş.

MHP de son derece tehlikeli bir sınırdan geçiyor. Erdem'in tahminine göre partinin oyu üç milyon altı yüz bin ile dört milyon dört yüz bin arasında. Yine de Ağustos 2010 ile Nisan 2011 arasında baraj altında görünen partinin son dönemde oylarını az da olsa arttırarak parlamentoda temsil edilebilme hakkını kazanabileceği belirtiliyor. Belli ki kasetler düşük oranda da olsa MHP seçmenini parti etrafında kenetlemiş.

Oyu yüzde 6,7 seviyesinde görünen ve seçime bağımsız adaylarla girecek olan BDP adayların ise **"ihtiyaçların üzerinde"** oy alabileceği, partinin de parlamentoda grup kurmak için gerekli olan 20 vekili rahatlıkla çıkartabileceği görülüyor.

Tarhan Erdem'in tahminleri, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın bir dönemdir demokrat kamuoyu ve aydınlar tarafından eleştirilmesine neden olan, Kürt sorunu ve toplumsal olaylar karşısındaki milliyetçi söylemlerinin, seçmen reflekslerinde ne gibi etkisi olduğunu yansıtmaları açısından da çarpıcı.

Milliyetçilik AKP'ye yaramadı

Tarhan Erdem, geçtiğimiz mart ayında oy oranı yüzde 51,8 görünen AK Parti'nin, mayıs ayında yüzde 49,5'e gerilediğini, partinin oylarının bir ay içerisinde de yüzde 3 azalarak yüzde 46,5'e gerilediğini belirtiyor. Erdem bu durumun son hafta da sürmesi halinde partinin oylarının yüzde 45,5 çevresine düşmesi ihtimalini dile getiriyor. Bu da AK Parti'nin 330'un altında vekil çıkartması anlamına geliyor.

Konu hakkında kişisel görüşlerini almak için konuştuğum Tarhan Erdem, AK Parti'nin oy oranındaki söz konusu düşüşün nedenini Başbakan'ın Kürt sorunu konusunda daha önceki söylemlerini sistematik hale getirememesine ve Hopa olayları gibi toplumsal vakalar karşısındaki sert tutumuna bağlıyor.

Çalışmalarında AK Parti'deki düşüşün nedenleri üzerine ayrı bir bölüm ve bulgu olmadığını kaydeden Tarhan kişisel gözlemlerine dayanarak yaptığı tesbitte şunları söyledi:

"Başbakan Erdoğan'ın son aylardaki Kürt sorunuyla ilgili söylemleri bu düşüşte etkili olmuş görünüyor. Daha önceki dönemlerdeki tavrını sitemli bir şekilde sürdürseydi bu düşüş yaşanmayabilirdi. Örneğin geçtiğimiz günlerde bir televizyon programında da, eski söylemlerinden oldukça farklı bir şekilde 'Biz olsaydık Apo'nun idam kararını infaz ederdik' dedi. Elbette yalnızca bu değil. Örneğin Hopa'daki olaylar sonrasında yaptığı sert açıklamaları da nedenler arasında sayabilir. Elbette Hopa'da jandarmanın ve polisin görevini yeterince yerine getirmemesini eleştirebilir ama doğrudan olayın tarafıymış gibi tavır alması da seçmenden tepki almış olabilir."

Son dönemlerde sıkça dillendirilen, Erdoğan'ın Kürt sorunuyla ilgili milliyetçi çıkışlarının batı illerindeki seçmeni partisine kazandıracağı şeklindeki tesbitin tam olarak karşılığı olmadığını belirten Erdem, Kürt sorunu ve demokratikleşme adımlarına duyarlı demokrat seçmenin Başbakan'ın sert çıkışlarına tepki duymasının gayet doğal olduğunu söylüyor.

Kürt sorununda artık geriye gidilmez

Erdoğan'ın ve partisinin Kürt sorunun konusunda son dönemdeki tavrının seçmen nezdinde tepkiyle karşılandığı şeklindeki iddiaları kendisine aktardığım Başbakan Yardımcısı ve Gaziantep Milletvekili adayı Hüseyin Çelik ise, AK Parti'nin Kürt sorunu konusundaki politikalarında geri adım atılmasının söz konusu olmadığını söyledi.

Şahsi beklentisinin 2007'de aldıkları oyun altına düşmemek olduğunu belirten Çelik "Biz Kürt sorunu hakkındaki politikalarımızı ilk günden beri kararlı şekilde sürdürüyoruz. Kürt yoktur noktasından taa buralara geldik. En ufak bir gevşeme ve gerileme söz konusu değildir. Ancak BDP'nin dümen suyunda ilerlememizi de kimse bekleyemez elbette" şeklinde konuştu.

Çelik BDP'nin Kürt nüfusunun yoğun olduğu bazı illerde bir miktar oyunu arttırmasının, AK Parti'nin ülke genelinde alacağı oy ve milletvekili sayısını çok fazla etkilemeyeceğini de sözlerine ekledi.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ön bahçenin balkonu daha ferah

Melih Altınok 14.06.2011

İki dönemdir iktidarda olan, iki yerel seçimden ve iki referandumdan başarıyla çıkan bir siyasal parti, üçüncü döneminde oylarını beş milyon arttırıyorsa ve halkın yüzde ellisinin onayını alıyorsa dünyanın tüm demokrasilerinde zafer ama'sız onundur. Öncelikle bu hakkı teslim edelim.

Benim için bu yeni dönemin yegâne anlamı yeni ve sivil bir anayasa olduğu için, tıpkı referandumda olduğu gibi bu iradeyi en açık ve kararlı bir şekilde ortaya koyan AK Parti'nin, parlamentoda değişikliği zorlanmadan halkın önüne koyacak bir sayıyla temsil edilmesini arzuladığımı dile getirmiştım. Buna yakın bir vekil sayısını tutturdukları için de sevinçliyim.

Rahatım da. Çünkü başkentte ve sahada kendilerini yakından izleyen bir gazeteci olarak, AK Parti yönetiminin, 2002 seçimlerinden bu yana giderek artan sayıda seçmenin teveccühünün, yeni bin yılın diline uygun reformist bir perspektifinden kaynaklandığını gayet iyi okuduklarını görüyorum.

Başarılarının altında ne yattığını okuyabilecek deneyime sahipler. AK Parti krizler ya da Milli Görüş geleneği gibi halkın yumuşak karnı olan İslam'a dair uç söylemleriyle ve Üçüncü Dünya'cı teorileriyle ilerleyen bir parti değil. Çevrenin merkezinin kurumsallaşmış partisi.

Bunu alana inip AK Parti'ye oy vereceğini söyleyen seçmenin "niyelerini" at gözlüklerini atıp anlamaya çalışan herkes de rahatlıkla görebilir.

Bu yüzden seçimlerin yegâne kaybedeni olan Kemalist-ulusalcı cephenin sandığa gömülen paranoyalarının en ufak bir inandırıcılığının kalmadığına inanıyorum. Kimse bu yükselen trendi ve oyu riske atamaz.

Ancak partinin, yeni dönemin sürdürülebilirliği açısından bölgeye dair politikalarında en azından Erdoğan'ın 2005 yılında Diyarbakır'da yaptığı meşhur konuşmanın eksenine doğru evrilmesinin elzem olduğunu da görmesi gerekiyor. Alınan destekten, seçmenin Başkanlık Sistemi gibi bir maceraya onay verdiği sonucunu çıkarmaları da hata olacaktır.

Başbakan'ın gelenekselleşen balkon konuşmasını beklediğim saatlerde, partinin Genel Merkezi'nde televizyondan izlediğim Kemal Kılıçdaroğlu'nun "zafer" konuşması ise, Yeni CHP'nin bir masal olduğu gerçeğini bir kez daha doğrulaması açısından derslerle doluydu.

Siz köhnemiş binayı yıkacaksınız, yerine onca "masraf" edip diktiğiniz yenimsi binanın daireleri eskisinden anca üç beş kuruş fazlaya satılacak ve bunu da başarı diye sunacaksınız. Müteahhit olsanız, karnesini kullanacağınız mühendis bulamazsınız piyasada.

Sonuçlar Baskın Oran'ın "CHP değişmez, değişirse CHP olmaz" şeklindeki sözlerini açıkça doğruluyor. Verileri gün gibi ortada olan sosyolojisine rağmen, bazılarımızın hâlâ sol-demokrat cepheye konumlandırma ısrarını sürdürdüğü kemikleşmiş CHP seçmeni, parti yönetiminin tutarlılık ve netlik arz etmese de naif "açılımlarından" bile rahatsız.

Ülkedeki değişimin motor gücü muhafazakâr camianın reflekslerine onay veren seçmenin büyük çoğunluğu referandumda neredeyse yarı yarıya AK Parti'ye kayan MHP'nin yüzde 13 gibi bir oranı yakalamasında CHP'den kayışların büyük katkısı olduğunu düşünüyorum.

Seçim öncesindeki CHP ile ilgili yazımda dile getirdiğim iddiayı hâlâ sahipleniyorum. Başta Aleviler olmak üzere, bu seçimde CHP'ye kredi açan kesimlerin gözüne vadenin uzunluğu batmaya başlayacak ve partide ciddi bir yarılma hiç de sürpriz olmayacaktır.

Barajı aşp rahatlayan MHP ise, Anadolu muhafazakârlığına dayanan klasik tabanının büyük çoğunluğunu AK Parti'ye kaptırmış olduğu gerçeğini fark etmiş görünüyor.

Partinin, telafiye yeni ulusalcılığın cazibe merkezi olma hedefini büyüterek arayacağını tahmin etmek zor değil. Bahçeli'nin seçime beş kala Diyarbakır'da yaptığı konuşmasını "Ne mutlu Türküm" sözleriyle tamamlaması da bu yeni politikaya dair güçlü bir sinyaldi.

Kaldı ki işleri de pek zor olmayacak. Zira seçimlerde muazzam bir örgütlülük sayesinde kazanmayı başardığı 36 vekilin, demokratik özerlik talebine verilen bir destek olduğu tesbitinden hareket eden BDP'nin varlığı MHP için bulmaz bir nimet.

Parlamentoya 36 vekil gönderme başarısını elde eden BDP'nin de, seçim döneminde Şerafettin Elçi ve Altan Tan gibi geleneksel çizgisinde olmayan isimleri bünyesine katarak oluşturmaya çalıştığı "ulusal birliğimiz kurduk" mesajını, dışındaki Kürt muhalefeti üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanmamasını umut ediyorum.

Evet, sandıktan herkese hisseler çıktı.

Liberal, demokrat, sol bir muhalefet arzulayanlar artık tabanlarına, siyaseten reform, dönüşüm ve dünya ile entegrasyon istediği halde gündelik yaşam pratiklerindeki tercihlerinden ötürü bir türlü demokratlık payesi verilmeyen Türkiye halkının genişçe bir kesiminin de dahil olduğu gerçeğini kabullenmelidir.

Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu, komplekslerinden ve ezberlerinden yakasını sıyırmış özgürlükçü muhalefeti, tıpkı Milli Görüş'ün ne uzayan ne de kısalan konforundan kopmayı göze alıp muazzam bir başarı yakalayan ve bunu da "arka bahçeye" bakandan "öndekine" geçerek sağlayan AK Parti gibi balkonunu değiştirmeyi göze almalı artık.

Bence yeni dönemde Türkiye demokrasisi için en önemli konumuz budur.

Ne kadar gerçeğiz ve daha da önemlisi ne kadar gerçek olmak istiyoruz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ders falan çıkartmayın, tatilsiniz, gezin dolaşın

Melih Altınok 17.06.2011

"Solcu" arkadaşlar da seçim sonuçlarından ders çıkartmışlar. Yazıyorlar, çiziyorlar, söylüyorlar:

Daha çok çalışmaları lazımmış!

Peki, bugüne değin az yaptıkları, daha çok çalışıp çoğaltamadıkları için hayıflandıkları şeyler nelerdi?

Mesela "Halk için kamulaştıracacağız," ya da "Halkın iktidarını kurcağız" türünden sloganlarının yazılı olduğu afişlerini daha çok insanın görmesini sağlayabilselerdi...

Ya da belirli gün ve haftalarda düzenlediklerinin yanı sıra, spontane gelişen olaylar üzerine hep aynı tiratların atıldığı, seyri, etkisi ve tepkisi rahatlıkla öngörülebildiği halde bizlerin adına hâlâ "eylem" dediğimiz o sıkıcı oyunların sayısı arttırsaydılar...

Daha fazla şenlik yapsalardı, her sokak başına stant açsalardı, beş yüz otuz altı tane daha dergi çıkartsalardı, AK Parti'ye daha fazla küfür etselerdi, günde üç yerine beş kez huysuzlansalardı...

Hatta internetteki, bana ya da ezber bozup başka bir sol tahayyüle dair kelam etme cüreti gösterenlere sövme mesaisine öğlen değil de sabahtan başlamalıydılar...

Geçenlerde birisi yazmıştı, bu dönem mutlaka yapmalılarmış ama belki seçim öncesi "yetmez ama evetçileri soldan tecrit etmek" için daha çok çalışsalardı...

Kuşkusuz seçimin ardından konumları çok farklı olurdu. Kimbilir, Türkiye’de “böyle sola böyle baraj” olan yüzde sıfır tam onda biri bile aşarlardı belki.

Kusura bakmayın ama pürmelâliniz mizahın dışında bir tarza imkân tanımıyor.

Herşey oy değil elbette ama partileriniz ya da derneklerinizle organik bağı bulunan üyeleriniz dışında dönüp de yüzünüze bakan yoksa yapmanız gereken sizi memnun olmadığınız bu sonuca götüren yöntemleri, söylemeleri tartışmak değil midir?

Ne demek daha çok çalışacağız? Para verseniz tutamayacağınız, neler neler başarabilecek binlerce genç üyenizin enerjisini daha fazla boşa harcamak için mi?

Teselliyi “kendimizi anlatamadık”larda falan aramayın. Zaten insanlar bugün ne söylediğinizi işitmemiş olsalar bile, yıllardır tekrar ettiğiniz klişelerden birine mutlaka rastlamışlar.

Kabul edin artık, ahali ne dediğinizi biliyor ama onaylamıyor işte.

Her seçim yenilgisi sonrası olduğu gibi şimdi de yeni oluşumlara dair bir hareket var solda.

Türkiye solu olarak halk arasında zerre kadar gerçekliği olmadığını fark eden bazı yapılar, aynı söylemleri devam ettirerek ömürlerini uzatabilecekleri korunaklı bir liman buldular; Kürt siyasetine iliştiler.

Akıllıca da davrandılar. Belki, cemaatlerindeki kıytırık konumlarını paylaşmayı göze alamayan gruplar gibi kartvizitleri olmayacak, çatı partisi falan derken Öcalan’ın politik hegemonyasında etkisiz eleman olacaklar ama en azından PKK-BDP çizgisinin görece gür sesinde bizim de fısıltımız var diyerek tatmin olabilecekler.

İlişenlerin ve hatada ısrarını müstakil olarak sürdürme kararında olanların dışında bir üçüncü grup daha var ki, onlarda da ufak tefek kıpırdanmalar görülüyor. Evet, tahmin ettiğiniz üzere yeni bir sol oluşum hesaplarını yapıyorlar.

AK Parti’nin politikalarından, Türkiye’deki seçmen sosyolojisinin gün gibi ortada olan reflekslerinden ve ezberlerin kısırlığından ders çıkarmış gibi görünen, aralarında CHP’lilerin de bulunduğu “yenicilerle” zaman zaman sohbet ediyoruz.

“Teşhis doğru, tesbitte fazla sorun yok ama malum araçlar ve hedeflerle bu iş zor yonca” diye mırıldanıyorum.

Kendilerine “Yeni sol parti ve iktidar perspektifi” (Tara/ 10.07.2009) başlıklı yazımı hatırlatıp özet geçiyorum:

Avrupalı demokratlarla işbirliği içersinde olacak, liberal sol perspektifi benimseyecek, dinle ontolojik problemleri olduğu martavalını terk edecek, sesleneceği tabanı radikalce yeniden tanımlayabilecek, Kemalizm’e ve militarizme koşulsuz hayır diyen, vicdanlı bir serbest piyasa ve sosyal devleti savunan ve illaki iktidar perspektifini reddedip etkin bir muhalefeti hedefleyen bir oluşum gayet iyi işler kotarabilir.

İlk günden parti fetişizmine de düşmemek elzem. Örneğin bir dahaki seçimlere kadar temel birkaç ilke etrafında yan gelip, somut gündem maddeleri üzerinden aykırı çıkışlarla sesini duyuracak ve kendisini tanıtacak bir platform. Ama kısır tartışma süreçlerinde boğulmayan, dinamik ve mutlaka akli biraz havalarda bir yan yana geliş.

Bu ülkenin yaş ortalaması yirmi sekiz, sizce de biraz çılgınlık lazım değil mi? En azından başka bir hatayı denemiş oluruz, anı olur.

Başkentte CHP'li, medyada BDP'li, sonuçta organik

Markar Esayan seçimden önceki son yazısında "AK Parti'ye oy vereceğim" deyince kimileri hopladı. Hâlâ da yerlerine oturmadılar. Markar ısrarla vurguluyor, tesbitimde AK Parti yönetimiyle ilgili bir umuttan ziyade, arkasındaki gücün, tabanının devrimci dinamiklerine dair bir heyecan vardı diye, ama nafile. Oysa CHP'ye bölgeden vekil devşiren, Kılıçdaroğlu'na fiilen danışmanlık yapan ve hatta PM toplantılarını izleyen, yeni CHP vizyonunu her sohbette cansiperane savunup ideolojik, lojistik sağlayan ancak tv programlarında ve gazetesinde "Oyum tabii ki BDP'ye" diyen organikler gibi davransaydı, kimse gıkını çıkartmayacaktı. İlahi Markar, bu ülkede samimi olmanın diyetini mutlaka ödetirler adama, bilmiyor musun?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karşı şov

Melih Altınok 21.06.2011

Gençlerin isyankârlığına hep sempatiyle baktım. Hatta bu "uyumsuzluk" halinin gençliğin alâmetifarikası olduğunu; ağırbaşlılığın, itidalin ve sükûnetin gençlik döneminde bir sorun olduğunu düşünüyorum.

Bu nedenle de "alayına isyan" diyen gençlerin sözlerinde ve edimlerinde tutarlık, sağlam bir zemin falan aramam.

"Seçim" mi dediniz, "geleceğiniz için şu şu iyi olur" diye nasihatte mi bulundunuz? Pat diye yapıştıracak cevabı: "Sandıkla mandıkla işim olmaz!"

"Peki ya okulun, eğitimin?" "Ne paralı ne parasız eğitime hayır!" bir genç için şukela yanıt bence.

Hele hele "Olmaya devlet cihanda!" gibi yaratıcı sloganları yok mu, bayılıyorum.

İşte bu yüzden, yaşamın ileriki dönemlerini telafisi güç şekilde etkileyecek ilk adımdaki hatadan dönmek için "Yaşasın partisiz gençler", "Huzur isyanda" başlıklı yazılar yazıyorum.

Gençlerin bu enerjisi katı kuralları olan ideolojilere kanalize edip, onları örgüt, dernek ya da parti hiyerarşisi içersinde Frankeştaynlara dönüştürmeye çalışanlar kızıyorlar:

"Gençliği yılgınlığa teşvik ediyorsun!"

Laf!

Asıl, artık blue çağını atlatmış titr sahibi ağabeylerimiz, ablalarımız, yüzlerine birer ciddi maske geçirerek, ideolojik ve politik gerekçelendirmeye ihtiyaç duymayan bu gençlik ateşini zapturapt altına almaya çalışırken gençliği yılgınlığa teşvik ediyorlar bence.

Tıpkı tarih boyunca, ilk iş olarak gençliğin dinamizmini "kutsal devrimlerine" kanalize etmek için çabalayan bütün faşizan, korporatist ideolojilerin yaptığı gibi.

Asi görünümlü robotlar yaratan ve ne yazık ki bizim ülkemizde kısmen meşruiyeti olan bu söylemin sonucu olan muhalefet de bir türlü makul alanının, kum havuzunun dışına çıkamıyor.

İşte bu yüzden Sorbonne'daki 68 ruhundan çok ama çok farklıydı bizim 68'li çocuklarinki; Sartrelerin yanından bile geçemezdi Doğan Avcıoğulları...

Aslında bu bir sarmal.

Zamanında flörtleri, giyim tarzları, müzik zevkleri vs. modern çağın çileciliği devrimci ahlak zıvalıklarıyla dizginlenen, bir anlamda hiç genç olamayan kuşaklar, çok çok gerilerde kalan o günleri büyüdüklerinde yaşamaya çalışıyorlar. Üstelik bir de bu refleksi çıkışları teorize etmeye çalışarak.

Ortaya çıkan da her seferinde acınası bir karşı şov denemesi oluyor.

Siyasal iktidar yol yapıyor, baraj yapıyor. Karşı çıkıyorlar. Dersim Katliamı'na atıfta bulunarak hükümetin Kürt illerine asker sevkıyatı yapmak için duble yol yaptığını ima edebilecek kadar komikleşiyor.

Karşı şovlarının büyüüne öylesine kapılıyor ki kimi zaman, yıllardır karşısında olduğunu söyledikleri müesses nizamın "kazanımlarından" dem vuruyorlar, onun örgütlülüklerine kurumlarına sahip çıkacak konuma değin geriliyorlar.

Referandumda gördünüz işte, sırf mütedeyyin üyeleri olduğu için bir hükümetin askerî ve yargı vesayetinin kurumlarında soyunduğu revizyona karşı durdular.

Karşı olacak bir şey bulamadıklarında da Sevgili Turgay Oğur'un dediği gibi belediyenin laleleriyle kavga ediyorlar.

Esad'ın katliamını tüm dünyaya duyurmak için Hatay'a gelen Angelina Jolie'ye bile karşılar. Neymiş, Jolie CIA ajanıymış. Gerisini siz düşünün artık.

Geçenlerde arkadaşlarımla ilk adımda kaçırılan bir ayrıntının sonraki bütün çıkarsamaları yanlış kılması durumuna dair bu somut örnekleri konuşurken, birkaç yıl önce başımızdan geçen bir olayı hatırladık.

Birkaç arkadaşım ile birlikte evde televizyon izliyorduk. Derken televizyonun kanalı değişti. Hepimiz sorumluyu ararken kumandanın önümüzdeki sehpa olduğunu fark ettik. Sonra gelsin senaryolar.

İzlenme, dinlenme paranoyasından mustarip her Türkiyeli solcu gibi mevzuu uzattık. Hatta vakit geçtikçe iş metafizik çıkarsamalara değin vardı. Gruptaki bir arkadaşımızın başımızdaki felaketin boyutlarını ve akıbetimizi sınamak istercesine bir kanal adı söylemesi ve bu kez de o kanalın açılmasıyla paranoyamız daha da katlandı.

Fırat şakasını itiraf ettiğinde o ilk dakikada hiç birimizin fark edemediği basit bir mantık hatasının bizleri ta nerelere götürdüğü fark ettik. Televizyonun kumandasının dışında program paketinin bir kumandası olduğunu-olabileceğini hiç birimiz akıl edememiştik.

O ilk bir dakikada fark edilmeyen, atlanan ayrıntı, sonrasında bize gayet mantıklı gelen senaryolar üretmemize ve daha da kötüsü beraberce inanmamıza neden olmuştu.

Tıpkı asli görevinin muhalefet etmek olduğu ön kabulüyle işe başlayıp, zamanla, yaratılan kolektif psikoza ortak olan pek çok solcu gibi.

Solculuk, bir ülkede müesses nizama karşı çıkıntılık yapan unsurları bile düzeltmek inip kalkan bir çekiç haline gelmişse, oturup ta başından itibaren düşünmek gerekmez mi dostlar?

Çünkü bu isyan falan değil, düpedüz bir kolektif deliliğe, grup tatminine hizmet eden bir muhalefet parodisi.

Sizin de aklınıza Ahmet Uğurlu'nun Karşı Şov'u geldi değil mi?

Nasıldı jenerik müziği? Hah buldum: "Karşıyız karşı her şeye karşı!"

NOT: Bir süredir hasta olduğumu duyduğum Birgün Gazetesi Sorumlu Yazışleri Müdürü İbrahim Çeşmecioğlu vefat etti. Kendisini gazetede yazdığım dönemde titiz ve dikkatli çalışkanlığıyla, gülen yüzüyle tanırdım. Az kahrımı da çekmemişti. Başta yakınları olmak üzere tüm dostlarının acısını paylaşıyorum. Toprağı bol olsun.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçeğin rengi gridir

Melih Altınok 24.06.2011

Dicle 2007 yılında *Anka*'ya verdiği bir mülakatta, PKK'nin eylemsizliğine rağmen TSK'nın operasyon yapmasını eleştirerek "Diğerleri de meşru müdafaa hakkını kullanıyor" dedi. Demokles'in kılıcı da özetle "Ateşkes, meşru müdafaa gibi kelimeler örgütün jargonudur" deyip Dicle'yi mahkûm etti. Ve yasalara göre Dicle'nin seçilme ehliyeti sınırlandırıldı.

Şimdi ilk olarak elde var, baskıcı ve kısıtlayıcı niteliği hakkında hepimizin hemfikir olduğu bir hukuk sistemi ve somut kararı.

Sonra? Kendilerini aldıkları provokatif kararlardan ötürü hayırla yâd etmediğimiz yargı vesayetinin kalelerinden YSK devreye girdi ve 78 bin oyla mazbatasını eline almış Dicle'nin vekilliğini düşürdü.

Buraya kadar olan müesses nizamın klasik salvoları ve demokratların yıllardır mücadele ettikleri, referandumda da yıkılsın diye komplekslerini bir yana bırakıp değişim için yetmez ama evet dedikleri statükonun meşhut suçları.

Peki, bu kısır döngüde mağdur edilen kim?

BDP'nin 12 Haziran seçimlerinde arkaik söylemleri ve popülist çıkışlarıyla tanınan bazı isimlerin de yer aldığı aday listesinde demokratların yüreğine su serpen üç beş isimden biri olan güler yüzlü bir sosyalist. Kürt siyasal hareketinin gerçekten barış yanlısı, demokrat, adam gibi adamlarından Hatip Dicle.

Başka? Elbette ki ovada siyasete dair umutları zedelenen Kürt halkı ve demokrasimiz.

Ne yazık ki mağdurların cephesine yer alan kimi dostlarımız, bu teşhis ve tesbitle yetinmeyip, makul muhalefetin sınırları içersinde arabesk bir isyana ortak olmanın ötesinde analitik bir değerlendirme yaparak çuvaldızla birlikte iğneyi elimize almamıza, çözüm için "ötesine" geçmemize tahammül edemiyorlar.

"Şu son beş on yılda yargı vesayetinin kırılması yolunda irade koyan siyasal iktidara, en azından meşrebinizce uygun bulduklarınızda destek olsaydınız, demokratikleşme hamlemiz hız kazanırdı" diyerek bundan sonrası için ders çıkartmaya çalıştığımızda cevap şak diye yapıyor suratımıza.

Örnek, mevzu ile ilgili geçen gün *twitter*'daki tartıştığımız Ahmet Hakan'dan gelsin:

"Gün haksızlık karşısında ses verme günüdür. Haksızlığa uğrayana ders verme günü değil."

Peki, "yine mi bamyâ" demeden dediğinizi yapalım. Şimdi yapalım hatta. Bu köşede, bu yazıda:

"Allah belanı vere YESEKA!"

"Kahrolasın AKEPE!"

Üzerine bir de Blok'un milletvekili Levent Tüzel'in ilk elden siyasal iktidarı hedef gösteren açıklamasını, "ekmek de vermeyin bari" diyen bir diğerinin yürek parçalayan demagojisini ya da Allah Allah Ahmet Türk'ün "Kürt halkının yanıtı ağır olacaktır" beyanatlarına güzelleme düzdük mü tamamdır.

Sonrasında gelsin molotoflar, biber gazları. Yeni İbrahim Oruçlar, yeni mayınlı saldırılar, kan, gözyaşı...

Sizi bilmem ama dostlarım, beni hakikaten tatmin etmiyor artık bu kısırdöngü. Kendimi taraf olarak bile hissetmiyorum bu oyunda.

Günü de, "Gerçeğin rengi gridir" diyen Andre Gide'i hatırlayıp, akların ve karaların çarpıştığı mert bir kavganın arenası olarak görmüyorum.

Sorunu, siyasetimin bekasından ziyade halkın iradesinin parlamentoya yansımaları olarak gördüğüm için, gözümü, kulaklarımı son çıkışıyla gole giden CHP'ye, "parlamentoda çözme imkânımız var" diyen Bülent Arınç'a, "Devletin içine kümelenmiş odaklar Türkiye'nin değişim dönüşümüne karşı olarak kaos planı devreye sokmuştur. BDP'liler Meclis'e gelerek bu oylunu bozmalıdır" diyerek bir önceki dönemde "Başbakan kızıyor, yoksa..." diye ağızlarını bantlayan AK Parti'nin bölge vekillerine de ders veren Galip Ensarioğlu'na dikiyorum.

Hukuki engelleri bildikleri halde tedbir almamaları ve sonrasındaki açıklamalarıyla sokaktaki şiddetin fitilini ateşlemeleri nedeniyle "krizden mi besleniyorsunuz" eleştirilerine muhatap olan BDP yöneticileri de bu ithamları boşa çıkartmak istiyorlarsa, önlerine türlü türlü setler çekildiği halde kapısından, bacasından girme basireti gösterdikleri parlamentoya itibar etmeliler.

Bayram değil seyran değil Kürt siyasal hareketine omuz veren ulusalcı ittifakın dümen suyunda, statükonun ve YSK'nın sorumluluğunu siyasal iktidara yıkma kolaylığından yakalarını sıyırıp, yel değirmenlerine karşı harcadıkları mesaiyi doğru adrese kanalize etmeliler.

Ha BDP'nin bu akliselim perspektife sarılmasına rağmen, Başbakan üçüncü dönem iktidar olmanın rehavetiyle reform sürecinin en önemli ayağı olan YSK ve benzeri yüksek yargı kurumlarında demokratikleşmeyi başka bahara ertelerse, Dicle'den boşalan vekilliği rahat rahat içine sindirirse amenna.

Ben Başbakan'ın ne de vicdanına güvendiğim etkili bazı kurmaylarının, böylesine bir haksız "kazanca" helal diyebileceklerini sanmıyorum.

Ama sanırım sevgili BDP yöneticisi dostlarımız, biraz da bu "bahardan" korkuyorlar.

Çünkü çözüm iradesi, "içine" güvenenlerinin giymeye cesaret edeceği şeffaf bir elbisedir.

Giyin en iddialısını, sizi Meclis'e gönderen Kürtlere bir güzel defile yapın, bizler de şapka çıkartalım, alkışlayalım.

Hem korkmayın, dökülmeye yüz tutan boyandığınız alın yeşilinin altından beliren zemindeki griyi de severiz; hele bir barışın baharında tanıyalım çıplaklığınızı.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tövbe bi daha

Melih Altınok 28.06.2011

Kuşkusuz ki insanların hata yaptıklarını, yanıldıklarını açık yüreklilikle söylemeleri ve özür dilemeleri erdemdir.

İşte bu yüzden özrü kabul etmemek de olmaz.

Ama kimi özürler vardır ki, çocuğunun evden kaçıp da otoritesini sarsmasından korkan dayakçı babanın her tokat seansından sonra gönül almasına benzer.

Geçtiğimiz günlerde, vakti zamanında tam boy resmini manşetten verip altına da "Vay şerefsiz" yazan mızımızın Ahmet Kaya'nın mezarı başından verdiği buram buram sahtekârlık kokan "helalleşme" mesajı da ikinci gruba giren salvolardandır mesela.

Bu satırları yalnızca, Fatih Altaylı'nın kendisini "Yüzümü asık gördüğünde neyin var diye sorduğu zaman yanıt vermezdim. Çünkü verdiğim yanıtta bir haber değeri görse onu bile gazete sütunları taşımaktan çekinmeyecek kadar sitcom yazarıdır" sözleriyle anlattığı, o vicdanına turp sıktığım zatı konuşmak için yazmıyorum elbette.

Zaten Perihan Mağden de, üzerine başka bir şey yazılamayacak kadar muhteşem belagatiyle bu "görevi" *Taraf*'ta yerine getirdi.

Ama Bay Özkök'ün hamlesinde vücut bulan, son dönemdeki otuz iki kısım tekmili birden müesses nizamın ideolojik bekçilerinin Kürt siyasal hareketi ve solla "yakınlaşması"nın üzerinde hassasiyetle durmak gerektiğini düşünüyorum.

Zira bazı ilişkiler hakikaten ayağınızı yerden kesebilir.

Reform sürecini sekteye uğratmak için giriştikleri mücadelede sol grupların ve Kürtlerin mağduriyetlerinden meşruiyet devşirme faaliyetleri, askerî vesayet rejimi için köprüden önce son çıkışa hızla yaklaştığımız günlerin arifesinde olmamız münasebetiyle olsa gerek, akıl almaz boyutlara ulaştı. Tavizin seviyesini yükselttikleri için de mağdurların gözünün boyanma riski enikonu arttı.

2007 yılındaki Cumhurbaşkanlığı seçiminde, Abdullah Gül'ün önünü kesmek için eşnim başörtüsünden fiilen siyasi suç üreten ve arka cebinden uydurduğu 367 önerisinin devreye sokulmasını teklif dahi eden savcıya, Hatip Dicle'nin vekilliğini düşüren mülakatı için "Halbusü suç unsuru da yoktu" dedirten de budur.

Örnekleri say say bitmez. Vaktinizi almayayım.

Hangi kesimlerin tercümanı olduğu üzerine artık kelam etmenin abesle iştigal sayılacağı *Sözcü* gazetesinin dün, Şişli'deki sert polis müdahalesini "Vekillere biber gazı sıktılar" manşetiyle vermesi gibi, dizimsel bir okumanın ardından Osman Baydemir'in o veciz ifadesini tekrar etmeden geçemeyeceğimiz bu örnekler karşısında eskiyi hatırlamadan edemiyor insan.

Geçenlerde, "Toplumsa barış" adına Ergenekon ve Balyoz davalarının üzerine fazla gidilmemesi için, bu davaların KCK süreciyle eşitlenmesi talebinde, Kürt muhalefetine desteğini sağlamak adına atılan bu adımları konuşurken sevgili dostum Fuat Uğur 28 Şubat sürecindeki sol güzellemesini hatırlattı.

Hakikaten ne çabuk unutmuşuz, bizleri de bin umuda gark eden ÖDP sürecinde, merkez medyanın kalemşorlarının, iktidardaki "irticacılara" karşı sırtımız nasıl sıvazladıklarını... Oylarını ÖDP vereceklerini açıklayıp, küçücük mitingleri manşetlere taşıdıklarını...

Ardından, "irticacılar" ışık söndürme eylemleri gibi etkinliklerle farkında olmadan desteklediğimiz post-modern darbeye devrilip de yerlerine makul bir iktidar kurulduğunda, nasıl arkamıza geçtiklerini... Örneğin ölüm oruçlarında bizleri tekrar nasıl terörist ilan ettiklerini...

Of of, hep söylüyorum Çetin Altan haklı. Tekerrür eden tarih değil insanların aptallığı hakikaten. Ama yeter artık.

Ortodoks Türk solu için artık geç kalmış olabiliriz ama Kürt kardeşlerimiz, statükonun duymanı mest eden bu sirenlerinin, gayya kuyusuna doğru yürümeleri için bir tuzak olduğunu fark etmeliler.

Bir anda 17 yıl önce Meclis kapsında enik gibi enselerinden tutularak gözaltına alınan Kürt vekillerimizi hatırlayıp "açaydım kollarımı gitme diyeydim" tadında yazılar yazan gazetecilere, andıçları, akreditasyonun bedellerini falan da sormalılar.

Ya da geçenlerde Kandil'de arzı endam eden DJ Dobi'nin sinsi yakınlaşmasına kanmadan önce, kendisinden *Kan Uykusu* isimli savaşı belgeselinde dekor olarak kullandığı, eli yaralı halde yakalanan ve öldürüldüğü iddia edilen PKK militanı Mahmut İlhan hakkında bildiklerini açıklamasını istemeliler. (Bkz. Yıldırım Oğur, Son Bakış. *Taraf*, 26.06.2011) Haberdar olup da yazmadığı "eylem planı"ndaki sorumluluğunuydu Mehmet Baransu yazdı zaten.

Evet, helalleşeceksek adam gibi bir kefalet talep ediyoruz. Çünkü size hiç güvenmiyoruz.

NOT: 2010 mayısındaki CHP Kurultayı'ndan Kemal Kılıçdaroğlu'nu sandalyenin üzerine çıkarak alkışladığını yazdığımda Oktay Ekşi bana çok ağır sözler sarf etmiş ve onca şahide rağmen olayı yalanlamıştı. Aradan birkaç

ay geçtikten sonra kendisinin Meclis'te Kemal Bey'le görüştüğünü ve CHP'den aday olacağını söylediğimde bunu da kabul etmemişti. Ekşi bu olayın üzerinden bir yıl geçmeden CHP'den milletvekili adayı oldu, seçildi. Bugün de en yaşlı üye sıfatıyla Meclis'i açacak. Bense hâlâ gazeteciliğe devam ediyorum. Daha önce darbecilerle birlikte girdiği Meclis'e yeniden dönen Oktay Ekşi'yi basın locasından izleyeceğim. Sandalyenin üzerine çıkmadan, alkışlamadan. Göz göze gelirse hafifçe başımı sallayacağım o kadar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçilen gelir demek, peki yitirilen hayatlar

Melih Altınok 01.07.2011

Neymiş, millet oyuyla tutuklu darbe sanıklarına vize vermiş?

Peki, kimlermiş, bedavadan, oh ne âlâ vizeyi kapan bu isimler?

Darbeye zemin hazırlamak için başta genç subaylar olmak üzere, orduyu kışkırtmaya çalıştığına dair ifade niteliğindeki günlükleri şuracıkta duran; metinlerden, bu tavrı üzerine askerin bile "Sakin ol Mustafa" dediğini okuduğumuz bir gazeteci.

Diğeri, tek masumiyet karinesi olarak, değerli bir generalimizin tabiriyle, "neşter tutan sincap gibi elleri" gösterilen, adını biz solcuların ta Dr. Necdet Bulut'un şaibeli ölümünden beri pek de hayırla anmadığımız Dr. No'yu aratmayacak bir profesör.

"Çakı gibi asker Engin Alan"ı ve icraatlarını da bilmeyen yok zaten.

Tümü, Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı demokratikleşme davalarında, hükümeti ve parlamentoyu ortadan kaldırmak için örgütlü faaliyetler yürütmek; kargaşa çıkartmak için camileri, çocuklarımızın gittiği bir müzeyi, gayri Müslimlerin yoğun olduğu vapur iskelelerini bombalama planları yapmak gibi son derece ağır ithamlarla yargılanan isimler.

Hadi, memlekette bu kişilerin zihniyetini, ideolojisini canı gönülden onaylayan, faşist, militarist ve ulusalcı bir kesim ve onların da partileri var. Peki ya demokratlara ne oluyor Allah aşkına?

Generallerin gözaltında sossuz makarna yedirilmek suretiyle maruz bırakıldığı büyük "işkencelere" rağmen, Ergenekon ve Balyoz davaları süresince sivil vesayet zırvallıklarına prim vermeden dik durmuş kalemlerin bu tartışmalarda "seçilen gelir" cephesinde konumlanmalarını nasıl izah edeceğiz?

Daha doğrusu kendileri nasıl ediyorlar?

Son zamanlarda sıkça dillendirilen bu klişe hangi teamülden kaynaklanıyor? Kırk elli yıllık, ağır aksak, nevi şahınsa münhasır demokrasi tecrübemizden mi?

Dünyanın hangi demokrasisinde aydınlar, hürriyetçiler, parlamentoyu, hükümeti ortadan kaldırmaya, halkını öldürmeye, esir almaya teşebbüs ettiklerine dair haklarında ciddi ithamlar olan isimler üzerinden yürütülmeye çalışılan, askerî vesayeti meşrulaştırma projelerine siyaseten doğruculuk adına sessiz kalır ve onay verir.

Mesela, bugüne değin kişiliğine ve insan hakları mücadelesine verdiği katkıları hep takdir ettiğim Sezgin Tanrıkulu bunu nasıl içine sindirir?

Ah ah. Tanrıkulu'nun, Kılıçdaroğlu'nun yemin etmeme gerekçelerine dair okuduğu o facia metnin mimarlarından olduğu yönündeki duyumları bir kenara bırakıyorum.

Bu senenin başındaydı. Kendisini "yeni CHP"ye katılmaya ikna eden ortak bir tanıdığımız, başkalarının da olduğu (şahittirler) bir yemek masasında **Tanrıkulu'nun Ergenekon sanıklarının CHP'den aday gösterilmesi halinde partiden istifa edeceğini söylediğini** aktarmıştı bizlere.

Hatta bu ortak tanıdığımız, "Ergenekoncuların aday olması durumunda istifanla vereceğin demokrasi mesajı, partiye üyeliğinden daha çok ses getirir ve ülkeye faydalı olur" diye Tanrıkulu'na telkinde bulunduğunu, onun da onayladığını söylemişti.

Ama Sevgili Tanrıkulu Ergenekon sanıklarının partinin listelerinden seçime girmesine ses çıkartmadığı yetmiyormuş gibi, üstüne üstlük tahliye edilmemelerini protesto için salı günü Meclis'te yemin de etmedi.

Hakikatlerle, komisyon önerisi vermekle değil, vicdanının hakikatine sadık kalarak hesaplaşılır.

Kürkçü "şeytanlaştırılanları" Kürtlere sorsun

Peki ya, dün de militarizme, darbelere, milliyetçiliğe, savaşa karşı olduğumuz ve bugün de bu tavrımızı sürdürdüğümüz halde, sırf mütebedeyin olduğunu gizlemeyen siyasal iktidarın bazı demokratikleşme adımlarını destekliyoruz diye bizlere "dönek" diyen devrimci arkadaşlar?..

Yüzyılın demokratikleşme davalarının meşruiyetine yapılan bu saldırıda manivela işlevi gördüklerini fark edemiyorlar mı?

BDP'nin tavrını ayrıştırmaya çalışıyorsunuz, görüyoruz. Ama tartışmalarda "KCK'lılar da seçilmiş, Ergenekoncular da, Balyozcular da, ne fark var?" diye sıkıştırıldığınızda da, Ertuğrul Kürkçü'nün bir TV programında düştüğü tuzaktan kaçışınız olmuyor değil mi?

"Seçilen gelirrrrr" dedikten sonra ne diyor Kürkçü *Habertürk*'te, hatırlayalım: "Ergenekon sanıkları da toplumun bir kesiminin gözünde şeytanlaştırılmış isimler..."

Şeytanlaştırılmış isimler ha, bravo! Yani bu bir psikolojik savaş. Onca delil, hikâye...

Peki, sizin dediğiniz gibi olsun. O şeytana bile pabucunu ters giydirecek darbe planları ve provokasyon iddialarından ötürü değil de bizlerin "şeytanlaştırdığı" Cemal Temizöz, Veli Küçük de "bir seçilen" olsaydı, yine de "gelsin miydi" Sayın Kürkçü?

Hatip Dicle'nin sözkonusu tartışmada bambaşka bir yerde durduğunu, mağdur edildiğini bu köşede de televizyon programlarında defalarca söyledim. Bir defa Dicle'yi bu tartışmadan azade tutalım.

BDP yöneticileri bu konudaki mücadelelerinin, başta Kürtler olmak üzere tüm Türkiye halkı için hayat memet meselesi olan bir davanın etkisizleştirilmesi faaliyetlerine yedeklenmek istendiğini artık fark etmeliler. Farkındaysalar da "yemeyeceğimizi" bilmeliler.

Bu arada Sayın Kürkçü'ye tavsiyemdir... Ergenekon'u bir de, onun şeytanın ta kendisi olduğunu canlarıyla deneyimleyen seçmenlerine, Kürtlere sorsun.

Yine de ikna olmazsa, söz "şeytana uydum" diyeceğim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun 2. cumhuriyeti

Melih Altınok 05.07.2011

Futbolla aram hep açıktı. Her çocuk gibi takım tutardım, Galatasaraylıydım ama liseye gelmeden unuttum gitti. Ailemden de kimse ilgilenmezdi. Hatta sohbetlerde hafiften küçümserlerdi "topla" ilgilenenleri.

Ama bu tavrımın keskinleşmesinde kuşkusuz ki sol kültürün etkisi büyük oldu. "İtikadımızca", faşizmin gündelik pratiklerini ürettiği alanların başında geliyordu yeşil sahalara, taraftar dernekleri, kulüp kurultayları vs.

Hatırlıyorum, 90'ların başında Dev-Sol, silah kaçakçılığı yaptığı ve Avrasya'da Enver Paşa'nın hayaletini kovaladığı gerekçesiyle dönemin Fenerbahçe Başkanı Ali Şen'in Ataköy'deki helikopterini yakmıştı da sevinmiştik.

Hatta o dönemde hazırlanan ve çarşıda, pazarda dağıttığımız anayasa taslağında, "iktidarımızda" milyar dolarların döndüğü profesyonel futbolun yasaklanacağı falan yazıyordu.

Yeşim Ustaoglu'nun *Güneşe Yolculuk* isimli filmindeki holiganların sokaktaki nümayişine nefretle bakan Kürt Mehmet duygularım(a)ıza tercüman oluyordu.

Milli maçlar sonrası milliyetçi histeriyle sokağa dökülüp terör estiren holiganların, kenar mahallelerden geçerken taşlanması gibi ritüeller (Keçiören Ovacık'ta birine şahit de olmuştum, itiraf edeyim ilk olmasa da bir taş da ben atmıştım) vaka-i adiyedendi.

"Risalelerimde" Kadıköy'de yolda adam durdurup İstiklal Marşı söyletme törenlerinden bahsederek bu tavrımızın ne kadar meşru olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Türkiye'nin sevdiği tat Fatih Terim'in Mehmet Ağar'la ilişkilerinden bahsediyordum...

Zamanla, bu milyar dolarlık "ideolojik aygıtın", konuyla ilgili *Birgün*'deki bir yazımın ardından Sevgili Tanıl Bora'nın gönderdiği *Kârhanede Romantizm* isimli kitabında da layıkıyla anlattığı gibi, ergen isyanının romantizmiyle etkisizleştiremeyecek kadar köklü bir sorun olduğunu daha iyi anladım.

Elbette sorun futbolda değildi. Dert, her membaı varlığını meşrulaştırmak için bataklığa çeviren vesayet rejimindeydi.

Ama Türkiye'nin en karanlık yıllarının gerektiğinde diazemi gerektiğinde de amfetamini olan futbola asla narkotik muamelesi yapıl(a)madı.

Derken Ergenekon soruşturmasıyla başlayan arınma süreciyle birlikte Türkiye halkının çok büyük çoğunluğunun da desteğini alan dalga dört bir yana yayılmaya başladı.

Daha önce biz reayaların ensesinde boza pişiren polisin kimlik sormadığı generallerin gözaltına alınabileceğini gördükçe, bu adalet, şeffaflaşma ve eşitlik rüzgârı memlekette geçer akçe olmaya başladıkça, müesses nizamın kırmızı çizgileri demokrasi için bir sınır olmaktan çıktı.

Ve nihayet, tıpkı ilk adımı Temiz Eller’le atıp, pisliklerinden arınmaya futbol piyasasına vurulan Calciopoli Operasyonu ile devam eden İtalya’da olduğu gibi, Ergenekon ve Balyoz derken bizde de Kelebek Operasyonu başladı.

Askerî ve sivil bürokratların yanı sıra, onların kuklası siyasilere koruması altındaki futbol ağalarının zırhları dökülmeye başladı.

Efsane Savcı Zekeriya Öz’ün fitilini ateşlediği bir soruşturma kapsamında, Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım’ın ve Sedat Peker hayranlığından ötürü soyadını değiştirecek kadar tehlikeli tiplerin de bulunduğu pek çok kişi gözaltına alındı.

Türkiye Cumhuriyeti’nin yeni dönemi, ikinci bölümü başlarken, Fenerbahçe Cumhuriyeti’nde ve aslında tüm futbol camiasında da ikinci cumhuriyetin arifesine gelindi.

Ama ne yazık ki ulusalcılara ilişmiş AKPfobiden mustarip bir kısım sol bu konuda da “ama”lara sarıldı.

Nasıl referandumda darbecilerin yargılanmasına karşı oy kullandıysa, nasıl yargı reformunda fiilen statükonun yanında saf tuttularsa şimdi de “Bu polis devleti. Çünkü olay çirkin. Ne şike oldu ki araştırma yapıyorlar” diyen Fenerbahçe Yüksek Divan Kurulu Başkanı Yüksel Günay’a vokal yapıyorlar:

“Zaten Hopa’da da... Yetmez ama evetçiler, alın size polis devleti işte!”

Taraf’ın başarılı Ankara muhabirlerinden Arzu Yıldız’ın her gün yeni bir özel haberinde okuyorsunuz işte, devamı da gelecek. Ergenekon’la başlayan rüzgâr, Ağarlara, Çillerlere doğru yayılıyor.

Olmadığını biliyorum, zaten olsa ilk karşı duracak kişi de ben olurum ama polis devleti dediğiniz buysa, şahsım adına eyvallah!

Öyle ya, vakti zamanında yargısız infazlarla solcu gençleri, Kürtleri katleden polis şeflerinin sırtını sıvazlayanlara dokunulmasına nasıl olur da “polis devleti geliyor” diye karşı çıkarsınız?

Bıkmadan usanmadan hatırlatmak farzdır.

Polis devleti, polisin imtiyazlılara operasyon yapabildiği devlete değil, askerî vesayetin gölgesinde çetelere eskortluk yaptığı düzene denir.

Polis devleti, yargının devletle ilişkili çetelerin üzerine gidebildiği sisteme değil, askerî-sivil bürokrasinin parlamentoyu yani halkın iradesini esir aldığı devlete denir.

Peki, solun genişçe bir kısmı bu yolun yol olmadığını göremiyor mu?

Ne yazık ki göremiyor.

O halde, yolları açık olsun.

Biz özgürlükçü solcular, liberaller yüreğimizin yağını eriten bu adımları heyecanla destekliyoruz.

Yarın sizler ah edip vah ederek bahaneler bulurken de “Bizler Pink Floyd’un ‘another brick in the wall’ unu söylerken kimi dostlarımız yalnızca duvardaki ‘bir başka’ tuğla olmayı seçmişlerdi” diye söyleneceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tamamen duygusal

Melih Altınok 08.07.2011

Özellikle son beş yılda enikonu belirginleşen soldaki yarılmanın, maziyle köprüleri atmış azımsanamayacak sayıda "araftaki" için adeta bir varoluş problemi haline geldiğinin farkında mısınız?

Hatta belki siz de bu tartışmadaki tavrı yüzünden yıllardır beraber olduğu sevgiliyle yolları ayrılan, kadim dostlarıyla selamı kesilen, mekân tuttuğu yerlerin sokağına artık uğramayan, hatta hatta ailesiyle ilişkileri minimum seviye inen benim gibi on binlerce solcudan birisiniz.

Sola dair en makul ifadelerle bozduğumuz ezberler üzerine mesajlar yollayan, mektuplar yazan, sokakta, panellerde durdurup ayaküstü "derdimize" dair deruni sohbetlere dalan o kadar çok insan var ki...

Ben, Kapıkule'nin ötesinde farklı düşünen insanların fikrî kutuplaşmasından başka bir anlam ifade etmeyecek kavgamızın "hayatımız" olmasının nedenini, teorik olarak sürdürme gayretinde olduğumuz tartışmanın, ayrı düşüğümüz eski arkadaşlarımız tarafından ısrarla moral değerler alanına çekilmesi olarak görüyorum.

Hâl bu olunca da şimdiki gibi, "pekâlâ öyle olsun bakalım" demekten başka bir çıkar yol bulamıyoruz.

Başka türlüünü yapınca, kitaptan konuşunca görüyorsunuz işte, "Safari şapkalı sömürge aydını" ilan ediliyoruz.

Mesela, Tekel işçileri eylem yaptığında ağzınızdaki sakızı tükürüp yeni bir tane alayım, tadımızı bulayım mı dediniz? Uvriyerizm'den mi bahsettiniz, gündelik kısır siyaseti elinizin tersiyle itip tüm dünyanın üzerinde sakın sakın tartıştığı zeidgeist'ten dem vurup "Benim Kâbe'm emek değil" falan deme gafletinde mi bulundunuz?

Bittiniz.

Pozitivizmin yeminli materyalistleri ânında "metafizik" alanda alırlar soluğu. Hainler, dönekler, satılmışlar havada uçuşur.

"Yanlış düşünüyorsun" eleştiri kılıfının meşruiyetinde, "niye değiştin"e, ya da "artık neden farklı düşünüyorsun"a tel'in manifestoları yazılır.

Modern çağın çilecilerinden başka hiçbir sıfatı hak etmeyen bu solcu cemaatlerin müritleri için tıpkı putları kıran peygamberler gibi bir nefret nesnesisinizdir gayrı.

Farklı şeyler söyleyip yazdığınız için geniş kitlelerin takip ettiği bir isim olmanız nefretlerini daha da arttırır.

Popülerliğinizin, bedellerini göze alıp cüret ettiğiniz farklı duruşunuzun bir "sonucu" olduğunu kabul edemedikleri için vardığınız noktanın motivasyonunuzun "nedeni" olduğunu kanıtlamaya çalışırlar.

Daha çok para ve şöhret için merkez medyaya oynamak gibi "kestirmeyi" değil de, marjinal bir konumdaki bir mecraya sürüklenmek gibi meşakkatli yolu tercih etmenizin nedeni üzerine asla kafa yormazlar. Bunun için zaten fazlasıyla müsait konumuzu elinizin tersiyle itmenizin samimiyeti umurlarında bile değildir.

Bu yüzden cemaatin güvenli kollarından atılıp emekleme zahmetine katlanmanızın yürümek için insani bir refleks olduğunu akılların ucuna bile getirmeden, değişimin ve gelişim altında buzağı ararlar.

Nietzsche'nin dikkat çektiği tuzağın ağında çırpınırlar. Karşılarındakinin hakkını verdiklerinde, vicdanlarının acizliklerinin ve riyakârlıklarının yükünü kaldıramayacağını bildikleri için içlerindeki nefreti beslemek zorundadırlar çünkü.

Samimiyetini, enerjisini, saygısını emerek beslendikleri zavallı "Tan gençliği" müşterileridir. Bizleri hedef göstermezlerse aç kalırlar, ellerini sıkan, selam veren insan evladı bulamazlar.

Sırf bu memlekette değil tüm dünyada saygı duyulan, önemsenen; cesareti, bilgisi ve zekâsıyla bugün azıcık özgür düşünebilen gençler varsa mutlaka ama mutlaka katkısı olan Murat Belge'yi bile pis bir üslupla değersizleştirmeye çalışmak için linç kampanyalarına efelikleriyle start verdiler son günlerde de.

Gerçi "sarhoşluktan" dem vurmaları falan yeni değildir, eskiden de "Gördüm ilahi dinliyordu, komünist demesin kendine" diye eklerlerdi. Halktan uzak Batılı aydın nakaratı da zaten dört elle sarıldıkları "Ön Asya Tipi bozkır solculuğu"ndaki yabancı düşmanlığının tezahürüdür...

Ama nafiledir.

Çünkü bizler biliriz ki, Belge'nin takdir edilmeye ya da itibara ihtiyacı olduğunu düşünebilecek kadar ızan yoksunu olana, konuşurken ayna karşısında "Bizim oralarda bürümür derler gardaş" demek için prova yaptığına artık şüphemizin kalmadığı simsarlara lazım gelen Marx'ın 18. *Brumaire*'i (zaten ne alakası varsa) falan değil, Freire'nin *Ezilenlerin Pedagojisi*'nin özetidir.

Zorla kolayı ayırt etmek bile karmaşık bir problem onlar için.

Kolay olan Türkiye solunun efsane isimlerinden olan Belge'nin, alacağı tepkileri göze alarak cemaatin ezberlerine hâle getirmesi, eleştirisini de yaparak hakkaniyet sınırları içersinde siyasal iktidara dair birkaç iyi söz söylemesi değildir.

Zor olan alakalı alakasız köy seyirlik tiratı atmayı çok seven "yerel motiflerin" sevmeyecekleri eşeğin önüne ot koymanın israf olmadığını düşünen ve inandığını söylemek için sopaya ya da havuca ihtiyacı duymayan dünyalı "devrimcilerin" hâlâ yaşadığını anlamalarıdır.

"Olamaz ya, Allah, Oray Eğin performansıyla Ertuğrul Özkök'ten icazet koparan komünistlerin "o devriminden" başta devrimciler, demokratlar, solcular, liberaller, Aleviler, Kürtler olmak üzere tüm halkımızı korusun, esirgesin."

Âmin.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Birleşik Kıbrıs eşiği

Melih Altınok 12.07.2011

Dış politikanın temel argümanları, pek çok ulus-devlette olduğu gibi Türkiye’de de resmî ideolojinin milliyetçi politikalarının belkemiğini oluşturur.

İçerde reform, demokrasi, adalet, özgürlük, şeffaflık ve eşitlik gibi taleplerini dile getiren kesimlerin “köklerinin” dışarıda olduğunu ve Truva atı vazifesi gören bu ağacın yaprakları vasıtasıyla memlekete sokulan zehirli besinin “düşman komşuların” evinde piştiği umacısı tekrar tekrar dillendirilir.

Kuşkusuz ta İttihat Terakki’den beri tüm siyasal iktidarların kimi zaman seve seve kimi zaman da el mecbur amentüsü haline gelen bu milliyetçi perspektifin gözdesi de Kıbrıs meselesidir.

Milliyetçi camianın her dönem en gözde dolgu malzemesi olan Kıbrıs meselesi, ne ilginçtir ki “mümtaz” Türkiye solcuları için bile adeta “soysal” bir saplantıdır. Sol’un tarihinde siyasal iktidarı elde ettiği yegâne zamanların kahramanı olan Ecevit’in sihirli iksirinde kaç tutam “Kıbrıs fatihi otu” olduğunu uzun uzun anlatmamıza sanırım gerek yok.

Balyoz davası iddianamelerinde darbecilerin Ege’de jetlerimizi düşürme planları yaptıklarına dair iddialar da, “kahpe Yunan” retoriğinin iç politikada hâlâ etkili olduğunun açık bir kanıtı.

Ne var ki Kıbrıs’ın ikinci cumhuriyetinin mimarı, dönemin CTP lideri Mehmet Ali Talat’la sembolleşen devrime, AK Parti’nin verdiği destekle birlikte Türk siyasi hayatının bu kadim paradigması da çatırdamaya başladı.

Cumhuriyet tarihinde ilk kez, üstelik de mütedeyyin kadroların oluşturduğu bir siyasal iktidar açık açık “Birleşik Kıbrıs” demeye başladı. Adadaki referandum sürecinde, Türkiye’deki statükonun da gözdesi Denktaş’a “Sen hele bir dur” deyip sosyalist Talat’ın birleşme için yürüttüğü evet kampanyasına açık destek verdi.

Reformist Talat’ın 12 Haziran seçimleri için “Türkiye’de yaşasaydım oy verirdim” dediği AK Parti Hükümeti’nin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu geçtiğimiz günlerde de Birleşik Kıbrıs perspektifini açıkça sahiplendi.

Her ne kadar bizlerin içteki “janjanlı” reformlar kadar üzerinde kalem oynattığımız bir konu olmasa da bu gelişmenin gerçek bir devrim niteliğinde olduğunu düşünüyorum.

Ancak ne yazık ki siyasal iktidarın Kıbrıs konusundaki bu olumlu bakış açısını, geçtiğimiz günlerde açıklanan ve demokratik açılım, dünya vatandaşlığı, sosyal ve ekonomik kalkınma gibi kalemler nedeniyle demokrat çevrelerin de onayını alan hükümet programının AB ile ilgili bölümünde pek fazla hissedemiyoruz.

Tamam, AB Bakanlığı’na evet ama, yetmez.

AK Parti’den AB tam üyelik müzakerelerindeki başlıkların ne zaman tamamlanacağıyla ilgili somut bir vaat bekliyoruz.

Kopenhag Siyasi Kriterleri’yle uyumlu standartların, en azından daha önce yayınlanan ulusal program hedeflerini aşmasını talep ediyoruz.

61. hükümetin programının hazırlanması sürecinde rol alan, görüşlerini aldığım AK Parti kurmayları, metindeki AB üyeliği kararlılığımız açısından göze batan eksikliğin, Kıbrıs meselesindeki cesaretle fiilen revize edilebileceği görüşündeler.

Kendilerine inanmak istiyoruz. Zira oy için, seksen yıllık dış politika teranelerini tekrarlayan papağanlığın şart olmadığını, her alanda çözüm isteyen vatandaşların, artık farklı farklı ezgilerle kulaklarının pasını silen bülbüllere rağbet ettiğini fark eden bir siyasal iktidara yakışan da bu olacaktır.

Ayrıcalık değil eşitlik istiyoruz

Müstahkem mevkilerdeki kimi "ayrıcalıklı" sanıkların kapılarında polis gördüklerinde "rahatsızlıklarını" ve adeta "gözü altında check-up rekorunu" egale etmek için birbirleriyle yarıştıklarına şahit oluyoruz. Aralarında, dış temizletme operasyonlarını masraf olmasın diye olası bir gözü altına erteleyenler bile varmış.

Bir de hastalığı panik ataktan hayli ciddi olan ancak hastane kabul masalarında doldurulan formun "rütbe" ya da "ayrıcalık nedeni" kısmını boş bırakmak zorunda kaldıkları için tedavi edilemeyen, yalnızca (varsa tabii) SGK numarası sahibi "sahipsizler" var elbette.

Bakın, Diyarbakır Sur İlçesi Belediye Başkanı Abdullah Demirtaş'ın dramı nasıl da eriyip gidiyor "hastane turizmi" haberleri arsında. KCK soruşturması kapsamında dört ay boyunca içerde kalıp sonunda sağlık nedenleriyle tahliye edilen Demirtaş "Genetik kökenli kan pıhtılaşması" denen ölümcül bir illetle cebelleşiyor. Ne zaman geleceği belli olmayan, herhangi bir küçük risk karşısında her an ölüm tehlikesi altında.

Demirtaş'ın bir an önce hastalığıyla ilgili sadece ABD, İsveç ve Belçika'da yapılması mümkün olan testlerini yaptırmayı gerekiyor. Ama malum, yurtdışına dışına çıkması yasak.

Telefonla görüştüğüm Demirtaş metanetini koruyor ama kaygılı, "Sırtıma çanta takamıyorum. Vücudumun o bölgesindeki kan hemen pıhtılaşıyor, hareket etmeye çekiniyorum" diyor. Hâsılı durum ciddi.

Hukukun kuru dilinin genç kız, baba, Ruhi Su ayırımına gitmediğini biliyoruz elbette. Ama kısa bir süre önce yitirdiğimiz canımız Güler Zere için yasal hakkını kullanarak devreye giren ve bir süredir Çankaya'yı sağduyunun köşüne çeviren Sayın Abdullah Gül'den, Demirtaş için "eşitlik" talebimize bir aksiseda bekliyoruz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cesaret

Melih Altınok 15.07.2011

Cemaatini eleştiremiyorsan, karşı mahalleye ne kadar cengâverce saldırırsan saldır kıymet-i harbiyesi yoktur.

Ha, belki iyi bir "asker" sayılırsın ama asla ve asla bu tek başına cesaretine delil değildir. Çünkü, kinlendiğin, sinirlendiğin, düşman saydığın insanların üzerine yürümek için düşünmek bile gerekmez çoğu zaman.

Bir deli bile bunu rahatlıkla yapar. Haplanıp beyninin korkuyla ilgili bölümünü tatile çıkartan serserilerin hasımlarıyla bayılıncaya kadar dövüşmelerini cesaret diye alkışlayabilir misiniz?

Cesaret bazen dövüşmemektir.

Bazen de kavgaya hazırlanan dostlarına dönüp, "Haksızız" demek ve kavga etmemek için dövüşmeyi göze alabilmektir.

İnadı, mücadeleyle karıştırmama basireti göstermektir cesaret; “Yanıldım, yanıldık” diye sesini yükseltebilmektir.

Ortada ciddi deliller varken bile Demirel gibi, “Bana bazı sol örgütler Ergenekon’a alet oldular dedirtemezsiniz” diye bağırarak her türlü reform adımının karşısına dikilmek, pozisyon koruma kaygısını devrimcilik diye satıp sokağa çıkmak da cesaret değildir mesela.

Ama kendinizi solda tanımlıyorsanız ve PKK yol kesip adam kaçırdığında Kandil’den yapılan “Operasyonlar esirlere zarar verir. Tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz” açıklaması karşısında “el insaf” çekebiliyorsanız cesaretiniz takdire şâyandır.

Bu yalnızca sola mahsus bir sakatlık değil elbette. Solun, “Kerincekler’in, Perinçsizler’in,” Küçükler’in tutuklanmasına delil saydıklarını, Devrimci Karargâh gibi kirli yapılar söz konusu olduğunda görmezden gelmesi gibi, Ergenekon ve Balyoz davalarında askerî vesayete karşı demokratik mücadelede saf tutan bazı mütedeyyinler de Deniz Feneri tutuklamaları karşısında tökezliyorlar.

Tutuklanan, üzerine gidilen PKK, generaller ya da laik solcular olduğunda, haklı olarak, masumiyet karinesinin, bazı ayrıcalıklı zatların soruşturma ve kovuşturma sürecinden muaf tutulması anlamına gelmediğini savunan muhafazakâr camianın bazı isimleri bugün, Yaşar Büyükanıt gibi “Tanınız iyi çocuktur” teranesine sarılmış durumdalar.

Bir dönem RTÜK Başkanı Zahit Akman’ı kolladığı iddia edilen Bülent Arınç’ın, yargı süreci başladığında Akman’ı sahiplenmeyeceğini söyleyerek cesaretini, vicdanını bir kez daha kanıtlamasını hazmedemiyorlar.

Demokratlığından şüphe etmediğim pek çok muhafazakâr yazar arkadaşım bile “Ama” demeye başladılar, “Gece yarısı ev basmak da ne oluyor canım!”

Bu taşra siyasetinin sirayet etmediği cenah yok gibi. Ama bereket, makamlarını mevkilerini elinin tersiyle itip bu cemaatçiliğe karşı duran cesur yürekler de var.

Ermeni Soykırımı konusundaki çıkışıyla milliyetçilerden aldığı tepkiyi, arkaik söylemlerini sahiplenerek pekâlâ solun kucağına absorbe edebilecekken, aydının görevinin “adada değil adayla birlikte yaşamayı göze almak” olduğunun manifestosunu yazıp cemaatiyle kavgaya tutuşan Orhan Pamuklar’ın cesareti geçer akçe olmaya başlıyor.

Murat Belge’nin, Sezen Aksu’nun, Halil Berktaş’ın benzer cesurlukları, hayatları olan takımları Beşiktaş’ın yönetimine “Pisliğe bulaşan arınsın da gelsin, şeffaflaşmada iltimas yok” deme cüreti gösteren Çarşı Grubu’na ilham oluyor.

Pek çok dindar da, Deniz Fener’i soruşturmasında kararlı olunmasını talep ediyor.

Bir millet cesaretle korkaklığın farkına varıyor, kendine güvenmeyi, birey olmayı öğreniyor.

Bu zihniyet değişimini görmeyip, arkadaşlarını değil de gerçeği satmanın makul olduğunda ısrarcı olanlarsa günden güne batağa daha çok saplanıyorlar. Çünkü taraftarlığın girdabı da diplere doğru karşı konulamaz bir debiye ulaşıyor ve kapıları sağını solunu ayırt edemeyecek kadar dengesizleştiriyor.

Öyle ki, gazetedeki, televizyondaki işinizden çıkartıldığınızda meçhul adreslere mektup yazacak ve bunu da hâlâ cesurca muhalefet etmek sanacak hale geliyorsunuz.

Mektubun adresi yanlış sanki

Biliyorsunuz, *NTV*'nin yüzü haline gelen Banu Güven işten çıkartılınca Başbakan'a bir mektup yazdı.

Güven'in sansürden değil de otosansürden yakındığı mektubunun muhatabının Başbakan olmadığını düşünüyorum. İlla bir mektup yazılacaksa Ferit Şahenk ilk akla gelen isimdir mesela. Patronlarının, AK Parti döneminde ahım şahım işler alamadığı için kanalı soktuğu mecrada oklarını önce reform sürecini destekleyen kesimlerle yönelten, ne idüğü belirsiz ittifaklarla bugün yakındıkları baskıyı doğuran ve besleyen statükoya hizmet eden "meslektaşlarına" da bir çift sözü olmalıydı Güven'in. Öyle ya, yayın organlarını patronların siyasal iktidarlara pazarlık aracı haline getiren merkez medya ideolojisi hiç mi eleştirilmeyi hak etmiyor?

Hem karşısında siyaseten mücadele ettiğiniz cepheye sitem etmenin, "sizden korkuyoruz" demenin anlamı var mı? Size ya da patronunuza cesareti de mi "karşı tarafın" vermesini bekliyorsunuz.

Merak ediyorum ve samimi şekilde soruyorum Güven'e, PKK'nin kirli ilişkilerine dair imalarda bulunan biz demokratların linç edildiği ya da en basitinden yok sayıldığı o ekranların, şimdi Leyla Zana ile röportaj yaptığı için kendisine kapatıldığına ve tek sorumlunun da siyasal iktidar olduğuna gerçekten inanıyor mu?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genç ölümlerinden sorumlusunuz

Melih Altınok 19.07.2011

Son olarak Van'da 18 yaşında bir kız çocuğu ateşe verdi kendini. Adı Evrim, Bu vahşi ritüel Kürt gençleri arasında ne yazık ki adeta bir moda gibi yayılıyor.

Çok açık söylüyorum, Kürt siyasal hareketinin gediklilerinin "dizginlemekte zorlanıyoruz" diyerek öne ittikleri bu gençlerin bedenleriyle kamuoyuna verilen "mesajdan" bizler kadar rahatsız olduklarını düşünmüyorum.

Öyle ya, insanların umutlarını tüketmek için ellerinden geleni yapanlar, gençlerin gün gibi ortada olan bu akıbetine bir kuru "yapmayın"la engel olamayacaklarını düşünemezler mi?

Can Yücel'in dediği, 90'ların üzerine çektikleri o süngerden sıkılınca kan damladığı halde, sabah akşam "AKP döneminde Kürtlere ve siyasilerine karşı tarihin en kapsamlı imha operasyonu yürütülüyor" demelerinin, hükümetin bölgeye "katliam" için otoban yaptığı zırvalıklarına prim vermelerinin nasıl bir sonuç doğuracağını düşünüyordlardı ki?

Tabii, "Kemalist kişilik bozukluğundan" mustarip ulusalcılar gibi "PKK olmasıydı sen yine olurdun ama baban kim olurdu bilemezdin" noktasına gelen, demokratik özerklik ilanının meşruiyetini Mustafa Kemal'le sağlamaya çalışacak kadar komikleşenler dünü manipüle etmeye mecburlar.

Evet, adeta tragedyadaki cadı korusu gibi felaket tellallığı yapan bu arkadaşlar, tıpkı karşısında konumlandıklarını iddia ettikleri ceberut ulus-devletin yaptığı gibi, Kürt gençlerine "tek yol silah" düsturunu ezberletmek için dünü hafıza kutularında imha ediyorlar.

PKK'nin silahlı mücadeleye aralıksız devam ettiği 2000 yılı başına kadar olan sürede Kürtlerin her geçen gün daha fazla baskı gördüğünü, çatışma sürecindeki kazanımların, son on yılda yaratılan çözüm ikliminin, barışın baharının meyveleri yanında devede kulak kaldığı gerçeğini gizlemeye çalışıyorlar.

Ceberut devletin ancak ve ancak silahla ıslah edilebileceği amentüsüne hâlel gelmesinden korktukları için, silahı reddeden Kemal Burkay'ın *Özgürlük Yolu*'nun, Diyarbakır'da ve Ağrı'da belediye başkanlıklarını kazandığını hatırlatacak ne kadar muhalif demokratik Kürt fraksiyonu varsa düşman ilan ediyorlar, bazen daha da ileri gidiyorlar.

Hatip Dicle'nin vekilliğinin düşürülmesini gerekçe gösterip tek ve meşru diyalog zemini olan parlamentoyu boykot ediyorlar ve hükümet çözüm için cesur bir irade ortaya koysun diyorlar. Ancak hükümet, Kürt açılımının başlarında büyük bir risk alıp milliyetçi muhalefete rağmen Habur'dan girişleri organize ettiğinde Sayın Dicle'nin Baykal'a "Hükümet teröristlerle Habur için görüştü" pasını vermesinin mantığını tartışmıyorlar bile.

Egemen Kürt siyasetinin temsilcileri gençlerin ölümünden rahatsız olduklarını göstermek istiyorlarsa fırsat önlerine geldi işte.

Bugüne değin savaşın sürmesinin "Öcalan realitesinden" kaynaklandığı sakızını çiğneyenler, şimdi pekâlâ, İmralı'nın görece olumlu çözüm iradesini dinamitleyen Kandil'e, yine Öcalan'ın Kürt halkı üzerindeki meşruiyetine dayanarak bir of çekebiliriler değil mi?

Ha, "Öz canım kurban, vay ben ölüm" falanlara da karnımız tok, söyleyelim. Net bir "öldürmeyeceksin" çılgılığı, yeter ki anlaşılır olsun, kâfi.

Kim bu adamlar?

Dönüşüm sürecine engel olmak isteyen statüko, seçim hezimetinin ardından CHP kozunu şimdilik rafa kaldırdı. Dün olduğu gibi gözünü PKK çevresine dikti.

BDP'li vekillerin Meclis'e dönmesi için müzakereler sürerken "diyalog sürmeli" mesajı veren Öcalan'ın geçen çarşamba avukatlarıyla görüşmesi komik nedenlerle ötelendi. Bir gün sonra DTK bayram değil seyrân değil üstelik de Öcalan'ın "ertelenebilir" telkinine rağmen bir acayip demokratik özerkliği ilan etti. Ve kısa bir süre önce adam kaçırma eylemlerine soyunan HPG de, DTK'nin kararıyla aynı gün Diyarbakır'da askerlere pusu attı.

Askerlerin cenazelerinin geldiği kentlerde sergilen karşı tepkiler de puzzle'daki yerine cuk diye oturuyor.

Adana'daki asker cenazesinde, cami avlusundaki ahalinin AKP Adana Milletvekili Ömer Çelik'e doğru yönlendirilmesi, Aydın'da Kürt işçilerin esir alınması, savaşçı medyanın tavrı ve pazar günü şehitlere saygı adıyla düzenlenen eylemlerdeki provokatif çıkışlara bir bakın, haksız mıyım?

Bu eylemleri yalnızca vatandaşın tepkisiyle ya da Kandil'in performansıyla titreyip kendine gelen milliyetçi partinin hareketliliğiyle açıklamanın mümkün olmadığına dair güvenilir kaynaklardan duyumlar geliyor.

Bunlar içersindeki en kayda değer olanı ise adı bende saklı olan güvenilir bir kaynağımın, "Adana'daki provokasyonda, kitleyi galeyana getirmeye çalışan gurubun arasında MHP'liler dışında, tek tip saç tıraşlı ancak sivil giyimli kişiler olduğuna dair gözlemlerimiz var" şeklindeki net beyanatı.

Pazar günü, Silvan provokasyonunu da milliyetçi histerinin tuzağına kapılmadan en sert şekilde eleştiren ve bu yüzden savaşılam diyen iki cephenin de hedefi haline gelen *Taraf*'ın yakıldığı Eskişehir'deki eylemde de benzer şahısların olduğunu öğrenince tehlikeyi daha çok önemsedim.

Sizi bilmiyorum ama benim aklım Cumhuriyet mitinglerine gitti.

Benzer eylemlerinin devam edeceği dikkatte alınırsa, MHP'nin bu son derece ciddi iddialar karşında uyanık olması gerektiği ortada.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alo, sesim geliyor mu

Melih Altınok 22.07.2011

Son günlerde, bedelin hasını ödemiş birkaç isim dışındaki BDP'lileri aradığımda, benden hazzetmediklerini açıkça ifade eden ve buna hiç de şaşırmadığım MHP'lilerin telefonunu çaldırır gibi zorlanıyorum.

Bazı BDP'liler, eksik olmasınlar, barış gazeteciliği gereği terörist ya da şehit gibi ifadeleri kullanmadığımız için bizlere Ali Kemal muamelesi çeken MHP'lilerden daha sert bir tavır takınıyorlar.

Geçenlerde BDP'den bir hanımefendi "Size konuşmama kararı aldım" diyerek telefonu yüzüme kapattı. Bir başkası da muhabirimize beni gerekçe göstererek aynı kabalığı yapmış.

Canları sağ olsun.

Diyarbakır'da taksisine bindiğimiz Kürt kardeşimin "Sizden de mi para alacağız" demesi, bir başkasının Mardin'de dönerci dükkânı kapatıp mihmandarlığımızı yapması bana yetiyor da artıyor bile.

Gerçi bazı BDP'lilerin niçin böyle davrandıklarına dair kafamda pek çok yanıt var elbette.

Ama yine de empirizmin kısır döngüsünde "bilmeyi olmaya" eşitleyen arkadaşlarımızın "Siz ne konuşuyorsunuz ki batıdan" diye yakınmalarını dikkate alarak "anlamaya" çalışıyorum kendilerini.

Ne olur bana yardımcı olun da bir hata yapıyorsam inat etmeyeyim.

Sizce bu vefalı vekillerimiz, savaşın o netameli günlerinde "gerilla" dedik, JİTEM'e yüklendik diye medyada linç edildiğimiz zamanlardaki "dostluğumuzu", ulusalcıların bile bayram değil seyran değil Kandil'e heval kesildiği bugünlerde, Diyarbakır romantizmine prim vermediğimiz için dondurmuş olabilirler mi?

İyi de dünyadaki en büyük problemin milliyetçilik olduğunu düşünen ve insanlığın baş belası bu hastalığı yeni güç ilişkileri yaratarak sürekli yeniden üreten ulus-devletle kendimi bildim bileli fikrî bir mücadele yürütüyorum.

Şimdi kalkıp, derdimiz demokratik cumhuriyet dedikleri halde, savunma konumundaki silahlı mücadelelerini özerlik ilan ettikleri bölgelere "sızma" yapan TC'ye karşı aktifleştirme kararı alan ve bu haliyle bir Kürt ulusal ordusunu haline gelen HPG'yi nasıl destekleyebilirim ki.

Hududa kadar anti-militarist vekillerimizin Karargâhın tescillenmiş gazetecilerine ve yazarlarına gösterdikleri muhabbetti, her dönem ezilenlerin safında durmuş olan bizlerden esirgememeleri için orduya ilişik çalışmamamız da yetmiyormuş anlaşılan. Ağabeyler, ablalar Kandil'e asker yazılmamızı da mı bekliyor ki?

Ama ben JİTEM'in infazları, askerlerin köylülere bok yedirmesi, çapulcu sürülerinin insanları asit kuyularında eritmesi karşısında, bu pisliklerin sorumlularının amaçları dünya görüşümlle uyuşmuyor diye değil, hangi kutsal nedenle olursa olsun insanların öldürmesine, işkence yapılmasına, aşağılanmasına "amasız" karşı olduğum için çığlık attım.

Yolda ambulans durdurup sağlık memurlarını kaçıran, madenleri basan, sığınağından çıkıp ovada gencecik insanları –Kandil'in tabiriyle– "avlayan", dışlarında kalan muhalif Kürtleri ezen silahlı bir yapıya "solcuyum, sosyalistim" iddiasında bulunuyor diye bugün "helal olsun" diyebilir miyim?

Belki de Hatip Dicle'ye bir iltimas geçilmesini, KCK sanıkları tahliye olacak diye Silivri'nin boşaltılmasına göz yumulmasını savunmadığımdandır hınçları. Şemdinli'deki Umut Kitapevi'ni bombalayanlara sahip çıkan Büyükanıt'ın ifadeye çağrılmasının da yolunu açan referandumda "boykot" demediğim için de kızgın olabilirler.

Kusura bakmasınlar ama nasıl Öcalan hakkında özel yasalara ve yargılamaya mesafeli durduysam, barışçı tavrını takdir ettiğimi her vesileyle tekrarlardım Dicle için de olsa bir güzellik bekleyecek kadar "yerel" çalışmıyor kafam.

Hatip Bey'e Meclis kapısını kapatan faşizan yasaların değişmesi için parlamentoya yasal ve meşru yollarla baskı yapılması gerektiğini savunmam ya da KCK dâhil, tüm yargılamalarda evrensel hukuk normlarının gözetilmesini talep etmem de demokratlığıma halel getirmez sanırım.

"Yetmez ama evet" diyenlerle konuşmuyorlarsa da, referandumun namusunu kurtaran ve kitlesel olarak "evet" diyen Kürt halkının telefonlarına da çıkmasınlar o zaman.

Yine olmadı...

Olması için, hamaset yapmadan barışta ısrar eden Kürt ve Türk halklarının dostlarına, bir zamanlar devletin seslendiği gibi "uy ya da sus" diye bağırıp çağırmayı bırakıp bu muhakemeyi, en azından yalnız kaldıklarında kendilerinin de yapmaları lazım sanırım.

Böylece, Karasu'nun ve Kandil'in diğer radikallerinin provokasyonlarına gerilla güzellmeleri düzerek, demokratik özerlik için "ertelenebilir" diyen Öcalan'ı, "iyi bari, içini doldurun" yani "sertleşin" demek zorunda bırakanların mı, yoksa askerinin operasyonlarına zemin hazırlayan koşullara tümenden karşı çıkanların mı Kürt halkının da dostu olduğunu anlayabilirler belki.

Ha, benim gibilere kızgınlıkları, Kürtler'in huzuruna, refahını ve güvenliğine karşı olduğumuz safsatasına gerçekten inanmaları değil de, fiili durumun devam etmesi, hatta eskinin o kanlı günlerindeki siyasi konfora dönülmesi önünde engel teşkil etmemizden kaynaklanıyorsa, tamam.

Zaten fikir teatisi ve diyalog ehliyetinde etnik köken hanesinin doldurulmasını da şart koşar hale geldiklerine göre ben de siliyorum isimlerini fihristimden.

Ama bilinmeyen numaraları yine de açacağım, bir umutla.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir tanışak belki seveceğiz ama

Melih Altınok 26.07.2011

Dün sabah gazeteyi elime alır almaz, demokratik özerkliğe dair merak ettiğim şu soruların yanıtını bulurum umuduyla ilk olarak Neşe Düzel'in BDP'li Bengi Yıldız'la yaptığı konuşmayı okumaya başladım.

Özerkliğin ilan edileceği sınırların belirlenmesinde coğrafi ya da ekonomik kriterler mi yoksa etnik yapı mı belirleyici olacak?

"Vergi vermeyelim, destek alalım" teklifi Kürt vatandaşlar için geçerli olacaksa, bölge dışındaki Kürtler, mesela İstanbul'dakiler de bundan yararlanabilecek mi?

Yok, kapsam coğrafi bir bölgenin ekonomik niteliğiyle sınırlı tutulacaksa, BDP'nin güçsüz olduğu ancak bölgenin sınırlarında yer alan ve yoksullukta sınır tanımayan Adıyamanlıların ya da Antep'linin suçu ne?

Söz konusu ilan, idari yapıda köklü bir değişiklik anlamına geldiği için referandum şart. Peki, parlamento halkoymasına karar vermezse ne olacak? Merkezî idare kabul etmezse, ağzımızdan yel alsın, bir iç savaşı göze alıyorlar mı?

Murat Karayılan geçenlerde ülkenin batı illerinde yaşayan Kürtleri kendilerini güvende hissedecekleri demokratik özerklik bölgelerine dönmeye çağırıyordu. Cemil Bayık ise mücadelelerinin "demokratik özerklik hudutlarını korumak" diye özetlenebilecek yeni bir boyuta girdiğini söylüyordu. Merak eden vardır, özerkliğin polis gücü gibi güvenlik unsurları arasında PKK'nin ve milsilerinin rolü ne olacak?

Haftasonu Mardin'de bir örneğine tanık olduğumuz üzere, mıntıkalarındaki köylüden helallik almak için gittikleri yemekten dönen ulusal ordunun askerlerinin güvenliğini de öz savunma birimleri mi sağlayacak mesela?

Egemen Kürt siyaseti ısrarla "artık" üniter yapıyla bir sorunları olmadığını söylüyor. Bölgede demokratik özerkliğe mesafeli en az BDP seçmeni kadar Kürt olduğu sır değil. Bu insanlar özerklik kararına karşı çıkarlarsa ne olacak? Bu vatandaşlara "ya sev ya bölgeyi terk et" mi denecek? Bu durumda fiilen yaşanan şey bölünme anlamına gelmeyecek mi?

Ne yazık ki, BDP'nin kurmaylarından olan Yıldız, tek tek saydım, Düzel'in mülakatının tam on yedi sorusunu ayırdığı "Demokratik özerkliğin fiziki sınırları ne olacak" sorusuna bile net bir yanıt veremiyor?

Aynı zamanda DTK üyesi de olan Yıldız sorulara "Mustafa Kemal cumhuriyeti ilan ettiğinde, cumhuriyetin tüm kurumlarını inşa etmiş miydi" türünden yanıtlar verip, olmayınca da "İnternete bakın öğrenin" diyor.

Keşke ev ödevlerine iyi çalışsalar da, varsaydı Silvan saldırılarıyla aynı güne rastlamasaydı demokratik özerklik. Öyle ya, anlaşıldığı kadarıyla hükümet kazara "ne istiyorsunuz" falan dese, onlar da ancak "kışkırtıcı laflarla yaklaşmayın" diyecek durumdalar

Malumunuz sol cemahta politikalarının tartışılması teklif dahi edilemeyen, PKK çizgisinin lafının üzerine laf etmenin epey zor olduğu günlerdeyiz.

Yazıya oturduğumda da DTK'lara katılmış, hepinizin yakından tanıdığı akademisyen bir arkadaşım ile konuştum. "Neşe Hanım Bengi Bey'e fazla yüklenmiş" diye yakındı.

Sevgili dostum Kurtuluş Tayiz bile geçen hafta "BDP'ye saldırganın dayanılmaz hafifliği" başlıklı bir yazı yazdı. Evet, doğru tahmin ettiniz, yine geldik dayandık yazının "yanlış anlamayın" bölümüne.

Affınıza sığınarak el mecbur bireysel pozisyonumuzu yeniden, yeniden, yeniden tanımlamayacağız.

Özgürlükçü solcuların, demokratların ulus-devletin tekçi paradigmalarına eskiden olduğu şimdi de Anayasa'nın değiştirilmez maddelerinin perspektifinden bakmadığı aşikâr.

Örneğin bendeniz bırakın ulus temelli olanlarını, "olmaya devlet cihanda" düsturuyla özetlediğimiz çok ama çok radikal ütopyalara sahibim.

Evrendeki doğal yaşamın dışında hiçbir kutsallığım yok.

Ama **ihtiyacı olan meşruiyet ve mantık beynimdeki gri hücrelerde mevcut olduğu halde, bu ütopyam hakkında soru soranlara diğer bir BDP'li Emine Ayna gibi "Artık senden talep etmiyorum. Ben yapıyorum, beni tanıyacaksın" falan demiyorum.**

Ayrımcılığını hiç hissetmedik, kısacık ömrümüz ekonomik sıkıntılarla ve dışlanmayla geçti ama hadi öyle olsun. Tamam biz "hâkim etnisiteye" üye olmanın konforuyla mevzuun ciddiyetine vakıf olamıyoruz diyelim. Peki ya size ne oluyor?

Yüz binlerce oy alan, yüze yakın belediyeye sahip koskocaman bir partisiniz. Üstelik yoğunluklu olarak büyük acılar çekmiş mağdur bir kitleden oy alıyorsunuz.

İlan edileli henüz birkaç gün olmasına karşın genç ölümlerine, linçlere, kitlesel kavgalara, dövüşe neden olan bu hayati konuda milyonlarca Kürt'e doyurucu cevaplar verme zorunluluğunuz da mı yok?

Yeni anayasa tartışmalarının başladığı bu kritik süreçte ülkenin atmosferini bir anda geren demokratik özerklik gibi hayati bir tartışmada, "Fransız" siyasiler kadar bizlerin de söz hakkı yok mu?

Bu konuda kompleksiz kesimleri bile ikna edebilmekten bu denli uzakken, "PKK görelim neyler, neylerse güzel eyler" demeyen milyonlarca Türk'le-Kürt'le ve onların temsilcisi partilerle hangi zeminde bir diyalog yürütebileceğinizi sanıyorsunuz?

Daha şimdiden, iyi niyetle bu temel sorulara yanıt arayanlara bile tahammül edemeyenlerin, olası demokrasisinden ve özerkliğinden ciddi ciddi kaygılanıyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aman AKP'li sanmasınlar

Melih Altınok 29.07.2011

Demokratların, AK Parti iktidarına kadar solun da temel talepleri olan Cumhuriyet tarihinde eşi benzeri görülmemiş zihniyet değişimi hamlelerinin hakkını vermeleri pek hoş karşılanmıyor.

Bir zamanlar her tartışma programında Kürt siyasilerin, yakasına Türk Bayrağı rozeti ilıştirmeye çalışan, ardında da "Hadi Öcalan'a bebek katili, PKK'ya da terör örgütü desene" diye tutturan Ergenekon sanığı Sinan Aygün'ün

“solcu” muadilleri zıplayıveriyorlar.

“Hadi AKEPE de. Tayyip’in gizli ajandası olduğunu kabul et...”

Hâl bu olunca da kendisini solda tanımlayan yazarlar için her yazı ya da konuşma, denge kurma kaygısıyla hedefinden sapıyor. En radikal reform adımlarını konu alan makaleler bile, gereksiz bir savunma halinin etkisiyle incir çekirdeğini doldurmayacak, etkisiz metinlere dönüşüyor.

Örneğin bugüne değin ülke içindeki her türlü asayiş probleminden İçişleri Bakanlığı mesul olduğu halde, bölgede yaşanan çatışmaların ardından bakanlığın, “Hainler cezasını bulacak” türünden ıvır zıvır açıklamaları dışında ağzını açtığına şahit olmazdık.

Silvan’da 13 askerin yaşamını yitirdiği saldırının ardından bir ilk daha yaşandı. Başbakan Erdoğan, “Olaya bir de sivil gözle bakalım” diyerek Karargâh’ın çatışma bölgesine gönderdiği heyetin raporuyla yetinmeyeceklerini açık etti.

İlk kez siyasi irade bir çatışma sonrası sorumlu olan askerî birlikte kamuoyunun gözleri önünde ayrıntılı bir soruşturma yürüttü. Aralarında Tuğgeneral Karaosmanoğlu’nun da bulunduğu askerlerin ifadesini aldı.

Çarşamba günü de bir Avrupa demokrasisine yakışır şekilde, hakkında soruşturma yürütülen Binbaşı Milbay Şahin ile Bölük Komutanı bir üsteğmen görevden alındı. İçişleri Bakanı İdris Naim Şener de soruşturma sürecinin daha ileriye götürülebileceğinin sinyallerini verdi.

Siyasal iktidarın bu tavrını alkışlamamak mümkün mü? Bu umut verici gelişmeyi Ergenekon davasıyla startı verilen, geçen yılki YAŞ’ta siyasi iktidarın dizginleri elini almasıyla güçlendirilen, referandum ve Balyoz tutuklamalarıyla doruğa ulaşan demokrasi ve şeffaflaşma atılımının bir meyvesi olduğunu söylememek olur mu?

Ama kasıyor insan kendisini.

Etyen Mahçupyan’ın referandum sürecinde “yetmez ama evet” diyen bizlerin, “yetmez” şerhinin gereksiz bir ürkeklikten, kompleksten kaynaklandığını söylerken işaret ettiği arıza tam da buydu aslında.

O dönemde partilerinin kurultayları için kutlama telgrafı göndermemi isteyen bir sol parti de, mesajımdaki kendilerini referandumda “yetmez ama evet” dedikleri için tebrik ettiğim cümlemi, “AKP’ye hayır, referanduma evet” şeklinde revize etmemi rica etmişti.

Komik...

Bir türlü fırsat olmadı, bugüne değin hakkını veremedik ama Mahçupyan’ın son derece haklı eleştirisinde billurlaşan bu ruh hâli demokratları yollarından alıkoyuyor.

Yüzde elli oy almış, üstelik de bu başarısını cesur reform adımlarına onay veren Türkiye’nin demokrat seçmenini ikna etmesine borçlu olan bir siyasi iktidarın, solun ve demokratların da talebi olan icraatlarının altında buzağı aramanın anlamı ne?

Grev yapan bir sendikanın, istediği zammı ve sosyal taleplerini elde edince “Tamam istiyorduk ama bir sor, kim verdi bu hakları” diye söylenerek tüm kazanımlarını elinin tersiyle itmesi kadar anlamsız değil mi bu tavır.

Kimsenin kimseye itidal telkin ettiği falan yok. Dünyada sola, demokratlara en yakışmayan tutum belki de fazlasıyla “aklı başında” olmaktır. Vatandaşlar, tabii ki siyaset kurumundan daha fazla özgürlük, refah, güvenlik vs. talep edecekler.

Ancak “Aman AKP’li sanmasınlar” saplantısının ürünü olan bu sektör tutumun, sorunların giderilmesinde, eksiklerin tamamlanmasında, daha fazla kazanım sağlanmasında zerre kadar faydası olmuyor. Dahası AK Parti ile siyaseten mücadele kılıfının meşruiyetinde, reform iklimi karşısında statükonun elini güçlendiriyor.

Kaldı ki, olumlu adımları alkışlayan demokratların, siyasal iktidarı eleştiriden azade tuttuklarını söylemek de en naif ifadeyle insafsızlık. Örneğin bugün hükümetin Silvan soruşturması kapsamında sorumluluğu olduğu iddia edilen subayları görevden almasını alkışlayanlar, ombudsman yasası çıkarken askerî faaliyetlerin denetim dışı bırakılmasını en sert şekilde eleştirenlerdi.

Eğer huysuz baylarımız AK Parti’yi taşlamayı bırakıp bizler gibi demokratik mücadeleye terfi edebilmiş olsalardı, belki bugün Silvan soruşturmasına askerî değil adli yargı bakacak ya da ombudsmanlık kurumu devreye girebilecekti.

Tabii ki zor bir muhaliflik öneriyorum. Havalı değil, slogan atıp bardaki mesaiye dönmekten daha meşakkatli.

Arkadaşlar enerjilerini askerî vesayetle mücadeleye, şeffaflaşmaya, demokratikleşmeye kanalize etseler, toplu sokak zikirlerinde tatmin olacak halleri mi kalır? Takatlerini, Ankara Yüksel Caddesi’ndeki zavallı seyyar satıcıları yüzlerce sopalı adamla döven CHP’li Çankaya Belediyesi’ni protesto eylemine sızıp, “AKP halka hesap verecek” diye bağırmaya saklıyorlar.

Demokratların, merhem olmadıkları yetmiyormuş gibi tedaviye de engel olanların mahalle baskısını yok saymayı öğrenmeleri gerekiyor sanırım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eski rejimin eski solu

Melih Altınok 02.08.2011

Referandumda “yetmez” formülüyle kendimi rahatlatmışım. Ama 12 Haziran seçimlerinde doğru adresi göstersem de oy kullanmadım.

Cuma günü Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarının istifa haberini alınca, seçim günü haber peşinde olmamı bahane gösterip, “çalışmak oy kullanmanın yarısıdır” diye geçiştirdiğim sektör tavrımın bir kez daha düşündüm.

Karargâhtaki istifaları “dünyanın çeşitli yerlerinde generaller istifa eder” soğukkanlılığıyla karşılayan “sağcı” Ömer Çelikler hükümeti koalisyonla zar zor kursalardı mesela.

Bu gelişme karşısında “Siyasi iktidar orduyu kendi kafasına göre dizayn etmek istemektedir” diye ağıt yakan “solcu” Gürsel Tekinler de statükonun elini rahatlatacak bir oy alsaydılar. Generaller, balyoz davasını protesto için istifa mı ederdi, yoksa alıştığımız gibi siyasetleri mi istifa ettirirlerdi?

Yanıt vermek malûmun ilanı olur değil mi?

Peki, bu kara senaryo gerçekleşseydi, bugün komuta kademesinin istifasını kaygıyla izleyen solcular “yeni rejimin yeni ordusu” kurulmadı deyip kendilerini daha mesut mu sayacaklardı?

Gözaltında copla tecavüz iddialarını, "Koç gibi delikanlılarımız dururken..." diye yanıtlayan darbecilerin elinden çekmediği kalmayan solcular, bu durumda eski rejimin eski ordusuna "zarif darbe" yapılmadı diye devrime daha mı yakın sayacaklardı kendilerini?

Havaya bakılırsa öyle.

O halde hâlâ niye havanda su dövüyoruz. Türkiye’de son dönemde yaşanan mucizelerden birinin bile hakkını teslim edemeyen solcuların genişçe bir kesiminin demokrat olmak gibi bir kaygıları yok işte.

Azıcık iyi niyetleri olsa, Türkiye demokrasi tarihinde sınır taşı olan bu gelişmenin ertesi günü işi gücü bırakıp bu çorbada tuzu olan gazeteyi ve onun yazarlarını karalama kampanyasına soyunurlar mıydı? Manşetlerinde *Yeniçağ* ile *Sözcü* ile pişti olurlar mıydı?

Komuta kademesinin istifası, "Bir evrensel damar var Türkiye solunda, soldan daha içerü" diye kendimizi avutmayı bırakmamız için bir milattır bence.

Artık birkaç yıldır sürdürdüğümüz tartışmada bir aşama kaydetmeliyiz. Ortodoks solun anti-demokratik tavırlarına şaşırmak üzerine kurduğumuz polemiğin düzlemini değiştirmeliyiz. Tıpkı kendilerine teşrifatçılık hizmeti verdiğimiz milliyetçi cenaha yaptığımız gibi, bu arkadaşları da ürkek kolçağına iliştikleri ulusalcılık koltuğuna buyur etmeliyiz.

Merak etmeyin haksızlık falan yapmış olmayız. Ulusalcılığı, militarizmi hakaret kabul eden solcular, askerin sivil irade karşısındaki geri adımını inatlarına kurban etmeden vicdanlarıyla değerlendiriyorlar.

Yıldırım Türker’i dün yazdığı "Kabul etmek zorundayız, AKP TC tarihinde hiçbir hükümetin kâbusuna bile girmeyen bir gelişmeyi göze almış, başarmıştır" satırları bunun en güzel örneği.

Eskiden beri çok yakından takip ettiğim ancak son dönemdeki duruşunu dillendirmesem de eleştirdiğim Türker’le belki yine ters düşeceğiz.

Olsun. Hakkaniyetli çıkışı, siyasal iktidarın, kendine bağlı askerî bürokratlar üzerinde tasarrufa gitmesini hazmedemeyen, halkın tek ve meşru temsilcisi parlamentonun muktedir olmasından ödü kopanların çoğunlukta olduğu sol kubbede hoş bir seda olarak kalacak.

Kaynakçalı internet andıcı uygulama dersi

Türkiye’nin "en" steril TV’sindeki gündem toplantılarını istisnasız "*Taraf*a ve yazarlarına medya siteleri aracılığıyla nasıl çıkarız" seremonisiyle sonlandıran "çıkma gazeteciler" hafta sonunda da işbaşındaydı.

O gün ülke "İnternet Andıcı" iddianamesinin şok ayrıntılarını konuştuğu için, rahatsız genç solcular, adlarına çıkan celbi teslim almakta daha bir hevesliyidler.

Çoğu zaman olduğu gibi ilk hedef yerli yersiz evrensel sol’dan(*) bahsedip yüzlerine ayna tutan bir yazarın haberini ameliyat masasına yatırdılar. Bir taşla iki kuş vurulacaktı(**). Hem, gelişmeler karşısında umuda kapılan ahalinin kafası bulandırılmaya çalışılacak, hem de yayınlarıyla bu demokratikleşme iklimine önayak olan gazete ve yazarına, ya tutarsa, çamur atılacaktı.

Karargâh muhipleri, Kemal Burkay’ın hayat hikâyesini anlatan bir haberdeki "PKK silahlı mücadelede ısrar eden bir örgüttü" türünden "orijinal" tesbitlerin bu gerçeği ilk kez dile getirme iddiasında olan bir metinden araklandığı bombasını tavaya atıverdiler.

Kanıtları olan "bilimsel bir makaledeki" biyografik bilgilerin hangi internet sitesinde kopyalandığının bir önemi yoktu. Ama *Taraf* yazarının neşter attıkları haber metninde, herhalde "sır" olan "bir siyasi partinin kurucularının isimlerini" nereden alındığını belirtmemesi, kuşkusuz ki intihal sayılabilirdi.

Gazeteciliğin duayeni bazı medya siteleri, haber metinlerinde biyografik bilgiler için bile kaynakça gösterilmesinin(***) komik olduğunu bilmeyecek kadar "acemi" değillerdi elbette. Ama rahatlardı, statükonun şu zor günlerinde intihalin tanımını yeniden yapmak internet andıcının ruhuna ortaklık sayılacak değildi ya.

Kaynakça: (*) "Sol" için bkz. *Felsefe Sözlüğü*, Orhan Hançerlioğlu

(**) *Çocuklar İçin Atasözleri*, Selçuk Yıldırım

(***) Başlangıç için, *Tatil Kitabım* (ilkokul 3) mantık alıştırmaları bölümü.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muktedire bakın hele

Melih Altınok 05.08.2011

AK Parti'yi "sivilden saymama" sendromundan mustarip solun, ülkenin içindeki dönüşüm sürecinin takdire şayan reformlarını küçümsemesinin politik değil psikolojik nedenleri olduğu aşikâr.

Solun ruh sağlığının bozulup kolektif deliliğin kollarına savrulmasının müsebbibi de, Tıpkı Orhan Veli'nin o güzel şiirinde dediği gibi, biraz da ülkeye hâkim olmaya başlayan "bu güzel havalar" sanırım.

Sol, mütedeyyinlerin iktidarının Avrupa solunda da kabul gören sivilleşme ve demokrasi adımları karşısında, varoluş nedenleri olan onlarca yılın paradigmaları bir bir yıkıldığı için günden güne nihilizme doğru sürükleniyorlar.

Yapılamaz dedikleri ve yıllarca gerçekleşmesi için mücadele ettikleri gelişmeler hayata geçirilmesine rağmen, siyasal iktidar sosyalizme geçiş tedbirlerini ilan etmedikçe daha da komikleşecekleri kesin.

Sol cenahta "sivil vesayet geliyor" mottosuyla özetleyebileceğimiz bu akıl tutulmasından yakasını bir nebze de olsa sıyrabilmiş bazı isimlerse son günlerde hükümeti ağırkanlı olmakla eleştiriyorlar.

Zaman zaman analizlerinde sekter saplantıların izlerine rastlasam da yeni sol tahayyülü konusunda büyük oranda uzlaştığım Ahmet İnsel de çarşamba günü *Radikal*'de hükümeti daha cesur olmaya çağırıyordu.

Köşesinde AK Parti'nin "ordu elimizi tutuyor" gibi bir bahanesinin kalmadığını belirten İnsel, "E, daha ne bekliyorsunuz" diye soruyordu.

İnsel'in siyasal iktidarı bir çözüm mercii olarak gören ve demokratikleşme taleplerinin muhatabı sayan perspektifi, kuşkusuz ki evrensel sol değerler için küçük, Türkiye solu içinse dev bir adımdır.

Ne var ki içinde bulunulan durumun ayrıntıları görmezden gelinip dayanak noktası yapılan bu zamansız “zafer ilanı” sorunlu.

Bunca cana mal olan ve kurumsallaşmasını tamamlamış 80 yıllık vesayet rejiminin, bir siyasal iktidarın üç dört yıldır süren normalleşme çabalarıyla ya da bir gazetenin onurlu duruşuyla bittiğini ilan etmek akılcı mı?

Hatta bu tesbiti bir adım daha ileri götürüp, başlangıcını Cumhuriyet mitingleri ve Cumhurbaşkanlığı seçimi sürecine dayandırabileceğimiz ve *Taraf* gazetesinin ruhunda billurlaşan demokrasi ittifakının misyonunun tamamlandığı noktasına bile getirenler var.

Pesimistlik derttir ama optimistliğin bu kadarı da hakikaten ayakları yerden kesebilir.

Çünkü askerî vesayetin tasfiyesi yolunda dünyadaki tüm deneyimler, dereyi görmeden paçayı sıvayanların sukutuhayale uğradığını açıkça gösteriyor.

Hâlâ okumadıysa, İspanya’daki darbe rejiminin nasıl sonlandırıldığına dair altın öğütler veren Savunma Bakanı Narcis Serra’nın *Demokratikleşme Sürecinde Ordu* kitabına göz atmalarını tavsiye ederim.

Serra, bir ülkede muhalefetin ve anayasal kurumların yanı sıra kamuoyunda geniş bir kesimin de eski rejimin tasfiyesine dair bir ortak irade göstermediği ülkelerde demokrasinin kurumsallaşmasının hayal olduğunu altını çizerek vurguluyor.

Türkiye’de askerî vesayete karşı böyle bir ortak aklın hâkim kılınabildiğini söyleyebilir miyiz?

Baştaki hükümetin halen toplumun azımsanamayacak bir bölümünde meşruiyetinin tartışma konusu yapıldığını görmüyor musunuz?

“Pişti artık” dediğiniz AK Parti’ye reformlarından ötürü, CHP’nin, MHP’nin ve ne yazık ki BDP’nin bile, siyasi mücadelenin sınırlarıyla bağdaşmayacak şekilde “işgalci” muamelesi yaptığına dair daha ne kanıt istiyorsunuz?

Yüksek yargısının, barolarının, müesses nizamın hamurunda yoğrulmuş ve hâlâ çoğunlukta olan kürsü hâkimlerinin, savcılarının değişim iradesi karşısındaki direncini fark etmiyor musunuz?

Ne yazık ki aynı hatayı siyasal iktidar da yapıyor. Tipik bir örneğini 23 Nisan resepsiyonunda başörtülü bir yüksek yargı üyesinin protokolden kaldırılması olayında gördüğümüz gibi, tabana güç mesajı vermek için skandalları bizzat kendileri örtbas ediyor.

Derdim ne iktidarın gerçekleştirmediği reformlara bahane bulmak ne de atılan adımları küçümsemek.

Hâlâ askerî bürokratlarıyla sanki bir başka devletle barış görüşmesi yapar gibi, günlerce müzakere eden ve Balyoz sanığı 14 generalin görev süresini el mecbur uzatan bu siyasal iktidarın muktedir olduğunu iddia etmenin sorunu küçümsemek ve müzminleştirmekten başka bir anlama gelmeyeceğini söylüyorum, o kadar.

İnsel haklıdır, demokrasi tarihimizin utanç vesikalarından biri olan Mustafa Muğlalı adının, katliam yaptığı kentteki kışlanın tabelasından kaldırılmasını talep etmek demokratların boynunun borcudur. Bahane istemiyoruz artık.

Ama mutlaka bu talebi dillendirirken, o kışlanın tabelasının kaldırılacağı gün bir pusu daha atması muhtemel yapıların ve statükonun fiili ittifak kurduğu diğer odakların köstekleyici çabalarını deşifre etmeyi de atlamamak gerekiyor.

İp üstündeki bir cambazın artistlik hareketlerdeki başarısını yerçekimin ortadan kalkmasına bağlamak yerine, ona tehlikeleri hatırlatmalı, yüksekliği hakkında sağlıklı bilgiler verip yol göstermeliyiz.

Çünkü cambaz bir karşıya ulaşırsa, geçtiği o ip bize de yol olur. Şayet düşerse de, bu macera da "kan çıkmazsa para yok" diye alkış tutan pornografi meraklılarını tatmine hizmet eder, o kadar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hem emperyalizm hem de cihad

Melih Altınok 09.08.2011

2003 yılında Meclis'te Irak teskeresi oylanırken Ankara'da on binler yan yana gelip kitlesel bir eylem yapmıştı.

Tezkere o gün Meclis'ten geçmedi ama Türkiye'nin bu tavrı, ABD'nin Irak'a müdahalesini engelleyemedi. Sonuçta eli kanlı bir diktatör devrildi ama yüz binlerce insan da yaşamını yitirdi.

Tüm solcular gibi emperyalistliğinden sual etmediğim ABD'nin her politikasına ve edimine koşulsuz karşı olduğum için o gün eylemcilerin içinde ben de vardım.

Ülkemin bu müdahalede ABD ile birlikte harekete etmesini istemiyordum. Ancak Halepçe Katliamı'nı anma eylemlerinde yer alan biri olarak çözümün ne olacağına dair elle tutulur somut bir fikrim de yoktu.

Yanlış olanın uluslararası toplumun müdahalesinin değil, tek bir ülkenin başına buyrukluğu olduğunu düşünen "siyasi ağabeylerimiz" vardı mutlaka; ama mevzu tehlikeli olduğu için "yine" sessiz kalmayı seçmişlerdi herhalde.

Elbette bu tek örnek değil. Ulusalçı solun ezcümlesi, sosyalistlerinse büyük çoğunluğu yalnızca ABD'nin değil, uluslararası koalisyonun tüm müdahalelerine hep karşı çıktılar. Bosna'da Müslümanlar soykırıma tabi tutulurken bile BM'nin ve NATO'nun geciken müdahalesini, katil sosyalistler tasfiye edilecek diye hüznle karşıladılar.

Arap Baharı'ndaki tavırları da farklı değildi. Uluslararası toplumun Mübarek yönetimine sert tavrını "Siz ne karşıyorsunuz, Mısır devrimi Mısırlıların eseri olacaktır" diye karşıladılar. Kaddafi'nin ordusu karşısına çalı süpürgeleriyle dikilen Libya halkına moral desteğinin yeterli olacağını savundular.

Şimdi de babadan diktatör Beşşar Esad'ın Suriyeli muhaliflerin üzerine ordusunu göndermesi karşısında ulusal bağımsızlık ezgisini mırıldanıyorlar.

Görün, AK Parti iktidarının Türkiye'yi "İranlaştıracığını" savunan bu ağabeylerin, uluslararası toplumun Suriye'ye karşı olası bir müdahalesi gündeme geldiğinde Şam yönetiminin yanında yer alması beklenen İran'a yoldaş kesilmelerini de ibretle izleyeceğiz.

"Emperyalist Batı" umacısının yeterince korkutucu olmadığına kanaat getirip, siyasal iktidarın "gizli ajandasından" alıntılama ihtiyacı duyan "sosyalistler" ise ayrı bir vaka.

İşte onlardan biri sağa sola cevap yetiştirdiği gazetesinde aynen şu satırları kaleme almıştı kısa bir süre önce:

“Su ile terbiye edilemeyen Suriye, cihad ile terbiye edilmeye çalışılıyor.”

Cihad!

Evet, tek suçları tüm Arap coğrafyasında esen demokrasi rüzgârında azıcık serinlemek olan Suriye halkını, tüm dünyanın gözleri önünde kılıçtan geçiren Esat’a “yapma” demenin adı, bu yerli malı haftası kafasındaki sosyalistlere göre cihad!

Benim için ortada şaşırtıcı bir durum yok aslında.

Ancak hâlâ bu İslamifobik örneğin münferit olduğunu düşünen varsa, Selahattin Demirtaş’ın Bülent Arınç’ın DTK’ye yönelik sözlerini ulusalcılara taş çıkartırcasına nasıl savuşturduğunu da hatırlatayım:

“...kendisine Damat Ferit dönemini hatırlatıyorum ben. Erzurum’da, Sivas’ta Türkler, Kürtler kongre toplarken İstanbul’da Damat Ferit o kongrelerle alay ediyordu. Kendisine bir kez daha tavsiye ediyorum. O dönemi bir daha okusun.”

Sayın BDP’li vekillerimize sorsanız, ulusalcı cenahla ortak kümelerinin günden güne büyüdüğü tesbitini yapmamız büyük haksızlık.

Siyasal iktidarın dış politikadaki hamlelerini “İslami emperyalistlikle” yaftalayan yaklaşımlarının, hükümetin sıfır sorun perspektifini ya da Gül’ün Ermenistan ziyaretini falan “neo-Osmanlıcılığa,” BOP’a bağlayan ulusalcı faşistlerden ne farkı olduğu sorusuna verecek yanıtlarıysa yok.

Bunları yazdım diye Ali Kemal’e benzetirlerse hiç şaşırmam gayrı.

Bağımsız bir ulus-devletin zulmü altında yıllarca ezilen Kürtlerin partisi olma iddiasındaki bir yapılanmanın hatalı sollamayla Türkiye ortodoks solunun ve ulusalcıların çizgisine kaymasının ya da Suriye konusunda suskunlaşmasının, Esad’ın PKK’ye verdiği destekle de alakası var.

Ama ne olursa olsun bu pragmatist yalpalama, önümüzdeki dönemde iç siyasetteki tavırlarının niteliğini belirleyecek olması açısından hayati bir tehlikeye işaret ediyor.

Zira içersine Türkiye solunun bazı unsurlarını da katarak kurmayı planladıkları çatı partisinin de, kimilerimizin umutla beklediğinin aksine daha özgürlükçü ve evrensel bir perspektif izleyemeyeceğinin somut bir göstergesi bu yaklaşım.

Kimse adına konuşma hakkım yok elbette. Ne var ki başını altına sokacak bir çatı arayan demokratların, Lenin’den kalma emperyalizm tesbitlerini ulusal kurtuluş güzellikleri ve İslamofobik yaklaşımlarla soslayanların saflarını sıklaştıracaklarını sanmıyorum.

İllaki bir saçak altı arayanların yolu açık olsun.

İrkçılık, soykırım, darbe, devlet ve hükümet eliyle katliam gibi somut suçlara müdahale edecek uluslararası gücün emperyalist tehdit olmadığını açık yüreklilikle ortaya koyacak, hatta bu evrensel projenin inşası için çalışacak bir muhalefet bize de nasip olur elbet.

O güne dek biz demokratlar şemsiyelerimizle de idare ederiz. Nasıl olsa alıştık, değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokratlık kendine yakışanı giymektir

Melih Altınok 12.08.2011

Son dönemlerde PKK-BDP çizgisine gözü kara eleştiriler yönelten solcular tabiri caizse bombardıman altında.

PKK kuyrukçularının, ulusal solun ve mevzuu komplekslerine zemin yapanların zirvalıklarını es geçiyorum elbette.

Bazı demokratların, PKK-BDP çizgisinin provokatif eylemleri ve milliyetçi-arkaik söylemleri karşısında tavır almamızı "liberal bir moda" olarak nitelendirmesini ise, sol sekterliğin zamansız nükseden romantizmine bağlıyorum.

Tartışmayı, dostluğumuzun yanı sıra, demokratlığının, birikiminin ve yetkinliğinin verdiği hoşgörüsüne sığınarak, **Alper Görmüş'ün "Masasız barış, Öcalansız masa olmaz" isimli yazısı üzerinden sürdüreceğim.**

Alper Görmüş'ün geçen salı *Taraf*'ta yayımlanan yazısındaki, "**paralel merkez medyanın**" egemen Kürt siyasal hareketine karşı iflah olmaz husumetine dair eleştirilere katılıyorum.

Ancak "eleştiriler ağırlıklı olarak hükümete yöneltilmeli" şeklindeki "makul" önermenin, son günlerde "yine" amentü haline gelmesi üzerinde biraz durulması gerektiğini düşünüyorum.

İcra makamı olan siyasal iktidarın, toplumsal meşruiyeti de oluşan, cesur adımları artık atması gerektiğine elbette ki hiçbir demokratın sözü olamaz.

Ne var ki **Görmüş'ün, Kandil'in kimi zaman var olan durumu daha da vahimleştirme girişimlerine rağmen mazlum edebiyatını fütursuzca kullanarak yürüttüğü psikolojik harbi önemsiz bir ayrıntıymış gibi sunmasının da işe yarayacağını sanmıyorum.**

Kaldı ki Kandil'in statükonun yanı sıra bölgedeki fiili durumun sürmesi için çaba harcayan Suriye gibi dış aktörlerle ilişkilerinin komplo teorisi boyutuna indirgenip değersizleştirilmesi büyük de bir ihmal.

Bu hata, daha çok eleştirilmesi salık verilen hükümete yapılacak önerileri ütöpikleştirdiği gibi, tartışmanın günün gerçekleriyle olan bağıni kopartıp, perspektifi aydınlar arası etik problemlere odaklıyor.

Örneğin Görmüş'ün Ak Parti'nin halkın demokratikleşen reflekslerine uygun adım atmadığı görüşünü desteklemek için yazdığı şu cümleye bakalım:

"Abdullah Öcalan 'devletle üç önemli konuda mutabakata vardığını ve geline aşamanın şimdiye kadarki en ileri nokta olduğunu' açıkladı... Peki, açıkladı da ne oldu?" Doğru, kamuoyu "teröristlerle müzakere yapıyorsun" deyip kazan kaldırmadı.

Peki, açıkladı da ne mi oldu?

Öcalan'ın bu beyanatının ardından PKK'nin kaçırdığı askerleri ve sağlık memurunu aramaya gidenlere pusu atıldı, 13 asker yaşamını yitirdi. Madenler basılıp iş makineleri yakıldı, işçiler kaçırıldı. Van'da bir polis sivildeyken sokak ortasında JİTEMvarî bir usulle infaz edildi. Urfa'da haraç vermeyen iki Kürt öldürüldü...

Daha sayayım mı? Haklısınız, gerek yok.

Evet, **Görmüş, "dağda silahlı adamlar gezerken müzakere olmaz" bahanesinin gerçekçi olmadığı noktasında da haklı.**

Hükümete usanmadan Davutoğlu'nun Esad'a yaptığı "Önce güvenlik sonra reform denemez" uyarısının Türkiye için de geçerli olduğu hatırlatılmalı.

Ama dağdakiler de çatışma çıksın diye çabaladığında bir hop çekmeli, değil mi? Uzaktan kumandalı mayınla pusu atmanın, çatışma çıksın diye taciz atışları yapmanın, adam kaçırmının, meşru müdafaa sayılamayacağı söylenmeli.

Kandil, devletle görüşen Öcalan'ın etkisiz olduğu mesajını sözle ve eylemle verirken, niye eleştirilerimi "ağırlıklı" olarak, Habur'a, İmralı görüşmelerindeki iradeye rağmen masaya oturmaktan imtina ediyor denen hükümete yöneltmek zorundayım, doğrusu aklım almıyor.

Yine geçen salı konuyu işleyen bir başka değerli isim **Gürbüz Özeltinli yazmıştı. Hareketin savaşçı tutumunu deşifre edilip daha meşru bir zemine çekilmesi için kamuoyu baskısı yaratılmaya çalışmanın, çözümün aktörlerinden birinin meşruiyetine niçin zarar vereceğini de anlamıyorum.**

Masanın başındaki bir savaşçının aman meşruiyetine halel gelmesin diye bırakalım dağınık mı kalsın, insanlar mı ölsün, hükümet ulusalcı muhalefet tarafından daha da sıkıştırılıp şahinleşsin mi?

Vallahi yazılar arşivde, isteyen açar bakar, yeri gelince hükümeti, militarizmi nasıl radikalce eleştirdiğimizi görür. Ancak simetri obsesyonundan mustarip değilim ve bu saplantının hakkaniyet diye cilalanmasına da eyvallah demem.

Çünkü sol camiada linç edilmeyi göze alıp PKK'yi ve BDP'yi eleştirmenin değil, bu hareketin günahlarını görmezden gelmenin "tarafdar desteğinin konforuna teslim olmak" anlamına geldiğini ve aslında bu tavrın "organiklik" olduğunu biliyorum.

Cemaatini eleştirip çirkin ördek yavrusu muamelesi görmenin moda olup olmadığıyla ise gerçekten ilgilenmiyorum. **Ben üzerime, demokratlığıma yakışanı giyiyorum o kadar.**

Ha, eskinin aksine artık PKK'nin çözümün önündeki en büyük engel olduğuna dair bunca kanıt varken susmamak modaya uyuyorsa da ne ala; güzel olmak kötü bir şey değil ya.

Bence son açıklamasında "T.C. devletine yakın duranlara, iş yapanlara, araçlarını kullandıranlara, yol ve barajda yapımında çalışanlara, orman kesenlere yaptırımlarımız olacak" türünden tehditler savuran HPG'ye bile sözü olmayan PKK muhibbi organikler de "modaya" biraz uysalar fena olmayacak aslında.

İnsan içine çıkıyoruz sonuçta, değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

—

Melih Altınok 16.08.2011

Yazarımız yıllık izninin bir bölümünü kullandığından bugünkü yazısı gazetede yayımlanmamıştır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakin ha PKK silahlı bir örgüt olmasın

Melih Altınok 23.08.2011

2004'te AB müzakerelerinin rönesansı yaşanırken, ordu operasyon yapmaz, ortalık sülümanken tacize başlayan, demokratların en umutlu olduğu dönemlerde de "meşru müdafaa" hakkını kullanıp Aktütün, Reşadiye vb. baskınlarını yapan PKK değildi sanırım.

Öyle olsa, günlerdir onca köşe yazarı PKK'nin yeniden ordunun Kandil'i vurmasının yolunu açan saldırılara niye başladığının yanıtını aramazdı, değil mi?

Bakın, genel yayın yönetmeninden çaycısına Kürt halkının dostu olduğundan şüphe etmediğimiz *Taraf*'ta bile bu konu tartışılıyor.

Gariplik bende olmalı ki, şu saat itibarıyla son olarak Ovacık'ta bir karakola asker kıyafetiyle sızma yapmaya çalışan "meşru müdafaa" halindeki PKK'lilerin yine hareketlenmesini çok da şaşırtıcı bulmuyorum. TAK'ın "artık sivillere ve turistlere müsamaha göstermeyeceği" şeklindeki tehdidini de atlamayalım tabii.

Gelin görün ki devrimci şiddetin meşrulaştırılması cephesinin birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duyduğu şu günlerde PKK çizgisinin eleştirilmesini teklif etmek dahi sol cenahta pek de hoş karşılanmıyor.

Hatta halkları kardeş kılmak için –sanırım yan yana mezarlar vasıtasıyla– tüm anti-militaristliğiyle 45 günde 45 can alan PKK'yi eleştirmenin "hükümetin propagandasına kanmak" anlamına geldiğini söyleyen dostlarımız bile var.

Onlara göre, AK Parti açılım yolunda adım atmamak için adım atmıyormuş ki PKK ve çevresi de daha çok adam kaçırsın, asker, polis öldürsün ve suçlu konuma düşsün.

Özetle hükümet, kendini her şeyden çok zora sokacak sınırötesi operasyona zemin hazırlayacak ve açılımın politikasının batıdaki meşruiyetine zarar verecek olsa da PKK'nin hareketlenmesi için çalışıyormuş. Yani bizzat ayağına sıkamak için çırpınıyormuş.

Aslında anlıyorum. Çünkü militaristlikten militaristlik beğenip PKK'nin devrimci olanında karar kılan dostların bu yaklaşımının nasıl bir zihniyetin ürünü olduğunu çok ama çok iyi biliyorum. Nereden mi, tabii ki kendimden...

Türkiyeli solcular için örgütlerinin devrimci şiddeti, illa ki barış için olduğundan, meşrudur. Kolluk kuvvetlerinin bu "barış için başvuru şiddete" son vermek için mukavemeti ise tabii ki savaşa hizmet etmektedir.

İlki mecburidir, iyidir. İkincisi ise keyfidir, kötüdür.

Bölge halkından haraç alan, her türlü aykırı ses çıkartan demokrat Kürt aydınını pıstıran, aşağılayan ve yeri gelince liderlerinin askerlere pusu atılması emrini verdiği KCK tarzı siyaset, ovaya inmenin tek yoludur mesela.

Ve eleştirilmesi gereken bu yapı değil, başka teknik takiplerde "çekirdek" diyeni mermiyi kastetti diyen gözaltına aldıkları halde, KCK'lıların "kaldırın, kaçırın" emirlerini "ezilmişliklerine" verip tolerans gösteren savcılardır.

Ha, bir de Habur'dan dönüşlerde "Hükümet savcılara tutuklamayın talimatı verdi" diyerek resmen hükümeti milliyetçilere şikâyet eden bizzat Hatip Dicle olmasına karşın, KCK davasında imaj düzeltmek için epey çaba harcayan AK Parti tabii ki.

Bereket bu mantığın solculuğun mütemmim cüzi olduğuna ikna olmamış ecnebler var ki, kendimizden şüphe etmiyoruz.

Örneğin Avrupa Parlamentosu Sosyalist Grup Başkan Yardımcısı Swoboda da AK Parti'nin kara "propagandasına" alet olmuş sanırsam.

Baksanıza o da BDP'ye "PKK ile arana mesafe koy, şiddeti açıkça reddet, Meclis'e dön" çağrısı yapmakta. Hatta bir adım daha ileri gidip, yeni anayasa çalışmaları sürerken, reform iradesi varken hükümetin sert tepkisinin bile "anlayışla" karşılanabileceğini söylemekte.

Biliyorum, şimdi "n'olacak Batılı bir sosyalist işte"nin, hükümetin "meşru müdafaa" hakkını tanıyan sözlerine yer verdim diye "sınırötesi operasyonu desteliyor" twitleri yazılmaya başlanmıştır bile.

Gerçi onlara ne yazsam boş ama yine de üşenmeyelim.

Anti-militarist tavrıma, ne AK Parti'nin hakkını verdiğim reformlarından ötürü gösterdiğim hoşgörülle ne de eskiden her Türkiyeli solcu gibi benim de fazlasıyla başvurduğum PKK güzellemesiyle halel getiririm.

Amasız tüm silahlı çözüm önerilerine karşıyım. Nokta.

Eğer siz de bu kadar netseniz;

Sınır ötesine gidin dediğiniz kadar gelin diye teneke çalan PKK'ye de amasız "artık yapma" dersiniz.

Yüzde elli oy alan bir merkez partisine rahatça "oy kaygısıyla hareket etme" diyorsunuz. O halde aynı riski, yitip giden onca can değil de, sanki tuzluk devrilmiş gibi anca "PKK iyi yapmamıştır –o da bence–" diyebilen Demirtaş'ın yüzde 6 için de göze almasını talep edersiniz.

Yalnızca ordunun sınırötesi operasyon sonrası sokağa çıkıp sergilediğiniz tek taraflı militarizm tel'inlerini, PKK'nin kanlı pusluları sonrasında yapmadıkça da "Katil sizsiniz" manşeti atan *Yeni Şafak*'ın simetrisine düşmekten kurtulamazsınız.

Evet, bu süreçte PKK çizgisini "de" eleştirmenin bir değil bin işe yaracağını düşünüyorum.

Zira demokratlar olarak 30 yıldır çok geç kaldığımız gerçek bir pasifist dalganın yaratılması için bu adım şart.

Ama siz yine de Türkiyeli anti-militarist dostlarımıza PKK'nin silahlı bir örgüt olduğunu birden söylemeyin, şoka falan girerler, onlar gerillaları Kandil'deki kreşin bakıcıları zannediyorlar çünkü. Alıştırma alıştırma...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtleri kaybeden kaybeder

Melih Altınok 26.08.2011

Seçimlerdeki BDP adaylarının "blok" diye anılmasını sağlayan, hareketin dışından gelen isimlerden, kimi "iyi niyetli" dostlarımız çok umutluydu.

O günlerde bizler "Türkiye'de en zor şey BDP'de vekil olmaktır, çünkü iradeniz ipotek altındadır" dediğimizde yemediğimiz zılgıt kalmıyordu.

Görmek için olmasa da el mecbur bekledik ve ne yazık ki gördük.

PKK çizgisinin Kürt ve Türk solunun yanı sıra dünyada meşruiyetinin göreceli olarak tavan yaptığı zamanlarda bile şiddet perspektifini kıyasıya eleştirenlerin elçileri, silah kullanmanın en zor açıklanacağı dönemde mazbatalarını ellerine alır almaz suspus oldular.

İslami duyarlılarıyla tanınanların, PKK'nin Ramazan'da henüz tan ağarmadan işlediği cinayetleri bile alttan aldıklarına şahit olduk.

Kürt sorunu, başörtüsü ya da Ergenekon gibi konularda Türk solu içindeki akıl tutulmasından en az nasibini almış partisinin tüzel kişiliğinin bağlayıcılığından sıyrılanların, BDP'nin radikallerinin yeni aynası olduğunu izledik.

Sırrının "vijdanında" olduğu söylenen ağabeyin ve ortodoks Türk solcularının dönüp dolaşıp dükkânında soluklandığı kürkünün ise, en fazla yapabileceklerinin göstergesi olan gösterilerini de hafta ortasında hep beraber izledik işte.

Bölgede gencecik canlar patır patır dökülürken, barışseverliklerinin fıtığı attığından olsa gerek eğilmeyi bile akıllarından geçirmeyenlerin, ordu operasyona başlayınca akrobat kesilip ellerini altına sokacak makul bir taş aramaya koyulduklarını duyduk.

Twitter'dan "bekleyin geliyoruz" diye duyurdukları istişarelerinden sonra ortaya çıktıklarında ise, lanet olsun ellerinde yine kauçuk eldivenler vardı.

Buyurdular ki;

"Savaş en kötü bir şeydir!"

"Sonra yeniden dövüşmek üzere her iki taraf da pes değil es desin!"

Ha tabii bir de "Analar ağlamasın!"

Lafı uzatmayalım, bu sade suya tirit sözüm ona barış çağrılarının, bir yenisine daha savrulduğumuz kolektif deliliğe ilaç olmayacağını çocuklar bile anladı artık.

Peki, bırakacağız da dağınık mı kalacak?

Bekleyelim ki BDP'lilerin kafasına taş düşsün de radikal bir tavır mı alsınlar "realitelerinin" dayatmasına.

Ama hükümetin yapabilecekleri var değil mi?

Başbakan, tok yapımcı edasıyla "liberallerin, özgürlükçü solcuların, demokratların kaç masası var ki, filmin içeriğine müdahale ediyorlar" diyenlerin yalanmalarına itibar ediyorsa, '2023 Türkler Uzayda' serisinin mutlu sonla bitmesi umudunu şimdiden unutmali derim.

Bence tez elden, serinin referandum bölümünün galasında yaptığı konuşmada yüzde elli sekize katkı sağlayan figüranları unutmayıp adlarını tek tek andığı o günleri hatırlamalı.

Bu puslu havanın moral bozan karamsarlığında, barış için "kısa bir arayış" unutmaya razı Türkiyelilerin büyük çoğunluğu.

Başbakan kaldığı yerden devam etmeli. Senaryosunun gişedeki başarısını sağlayan kodları tekrar çekmecesinden çıkartmalı. Referandumun namusunu kurtaran ve son seçimlerde büyük çoğunluğu partisine yönelen Kürtler için, "90's" partileri düzenlemekten gayri bir organizasyona imza atmayanların basiretsizliklerine alternatif oluşturacak vizyonu artık çizmeli.

Bu "açılıma devam" iradesini tüm Türkiyeli demokratlar dört gözle bekliyor. Ama demokratikleşme adına tutunulacak bu dala herkesten çok bölgedeki PKK çizgisi dışında kalan milyonlarca Kürt'ün ihtiyacı olduğu kesin.

Hatta 2009 yılında başlatılan Kürt açılımının 2. bölümü gibi bir milattan bahsetmenin belki de tam zamanı.

Ancak ilkinde olduğu gibi projenin başına Beşir Atalayları getirerek aynı hatalarda ısrar etmemek şart. Hükümet içersinde sürece hâkim, bu işi layıkıyla kotaracak, demokrat refleksleriyle tanınan ve Kürt kamuoyunda saygınlığı, güvenilirliği olan isimler mevcut.

"Terör örgütü hata yapar ama devlet terör örgütü gibi davranamaz" diyebilen; "Bir Kürt olarak partim şoven milliyetçiliğe kaysa önce ben karşı çıkarım"ın garantisini veren; BDP'lilere 'Meclis'e gelin de her şeyi orada konuşalım' çağırısı yapan AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik bu isimlerin başında geliyor.

Her kritik dönemde demokrat çıkışlarıyla yüreklerimize su serpen Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ı da unutmamalı tabii ki.

Elbette ki yalnızca AK Parti kadrolarından müteşekkil bir ekiple olmaz. Bağımsız ve tarafsız demokrat Kürt aydınlarının da bu sürece dâhil edilmesi hayati bir zorunluluk.

Zaman zaman *Taraf*'ın forum sayfalarında konuşan yalnız ama cesur Kürt aydınları bile bu iş için biçilmiş kaftan örneğin.

Umarım hükümet ve Başbakan, PKK'nin artan saldırıları karşısında sonları hüsrana uğratan diğer hükümetler gibi savaş çılgınlıklarına teslim olup milliyetçilik batağına saplanmaz. Kendisinden medet uman Kürtleri yalnız bırakmaz.

Kimilerinize iddialı gelebilir ama yakın tarihin deneyimleri açıkça gösteriyor ki Kürtleri de kazanmadan hiçbir iktidar barışı, demokrasiyi, kalkınmayı ve istikrarı kazanamaz.

İnanın Sayın Başbakan tabanınız da dâhil olmak üzere Türkiyelilerin büyük çoğunluğu bu sürece dünden hazır.

Kaldı ki bu bir tercih konusu falan da değil. Çözüm, hükümetinizin boynunun borcu; öncelikle de oyunu aldığınız yüz binlerce Kürt'e karşı.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süren davaya müdahale eden bizden değildir

Melih Altınok 30.08.2011

Deniz Feneri savcılarının görevden alınması referandum sürecinde yargı vesayetinin kırılması için mahalle baskısına aldırmadan "evet" diyen kesimlerce bile eleştiriliyor.

Haklılar da, zira tıpkı Ergenekon savcılarının görevden alınması sürecinde olduğu gibi, süren bir davaya müdahale etmenin bir izahı yok.

Referandumda siyasi iradenin yargıdaki statükonun kırılması için Avrupa demokrasilerinde olduğu gibi atamalar boyutunda söz sahibi olmasını gerektiğini savunurken ısrarla düştüğümüz şerh de bu noktayla ilgiliydi. HSYK seçimlerinin hemen sonrasında yazdığım ardı ardına iki yazıda da bu konuya değinmiş ve hükümet cephesinden, eleştirilerimin yersiz olduğu yanıtını almıştım.

Ancak görüyorum ki kaygılarım pek de yersiz değilmiş. Atamalar değil süren davalarda dizayn faaliyetine soyunmak düpedüz yargıya müdahaledir.

Davadan el çektirildikten sonra "Savcıların hukuk bilgileri yanında kendilerinde vatan, millet, bayrak sevgisinin varolması gerektiği inancındayım" diyen Mehmet Tamöz'ün savcı olması hukuk eğitimi sistemimizin bir garabeti olabilir ama bu da ilkesel tavrımızı etkilememeli.

Açık konuşalım, görevden alına savcılar hakkında soruşturma yürütülüyordu açıklaması tatmin edici değil. Savcılar haklarındaki soruşturma sürerken de pekâlâ görevlerini yürütebilirlerdi.

HSYK'nın sorumluluğu başsavcılık makamına yüklemesi de manasız. HSYK nasıl olur da istediği dosyayı istediği savcıya vermek gibi süper yetkilerle donatılan başsavcılar üzerinde hiçbir tasarrufu olmadığını iddia edebilir? Etse bile buna kim inanır?

Kaldı ki kamuoyunun bu denli yoğun ilgi gösterdiği, gözlerin üzerine çevrildiği bir davada "art niyetlerin" sanıkların aleyhine işlemesi kolay mı? Dolayısıyla davaya "olağanüstü" bir müdahaleyi gerektirecek hukuki bir tehlike söz konusu değil.

Unutmayın, hukukun pragmatist pratikler üzerinde örgütlenmesi, hele hele mevzu yolsuzluk gibi kamu vicdanında affedilmeyecek bir ithamsa, demokrasi açısından son derece zararlı bir yoldur.

Biliyorum solcumsular yine hükümete yol gösteriyor diyecek. Ama ben bu arkadaşlar gibi İsveç'te yaşamadığım ve İsveç yargısı değil de Türk yargısı hayatımı alakadar ettiği için doğal olarak kendim ve Türkiyeliler için

hükümetten talep edeceğim.

Hükümetin yanı sıra yargının değişim isteyen demokrat unsurları, siyaseten almadıkları riski yolsuzluk davalarında üstlenip reform sürecinin lekelenmesine izin vermemeliler.

Hakikaten çok kirli

90'lı yıllarda bölgedeki savaş çok daha şiddetliydi ama karamsarlığım bu denli derin değildi. Çünkü kirli savaş diye adlandırdığımız bu musibetin devletin zulmünden kaynaklandığı tesbiti, elbet bir gün gelecek demokrasi sayesinde sonlanacağı umudunu da beraberinde getiriyordu.

Ancak son birkaç yıldır her gün bir yenisine şahit olduğum gelişmeler, kahrolarak öğrendiğim ayrıntılar çözüme dair umudumu günbegün eritiyor.

İki tarafın da çözüm istemediği bir savaşın bitmesine dair nasıl umut taşıyacaksınız ki.

Barış için ülke uygun koşulları yaşarken, orman yakılmasını, konudan habersiz kumsalda yatan insanların arasına bomba konmasını bir "yanıt" olarak savunabilecek "fırtına kuşağının" yaratılması için harcıyor biri tüm enerjisini. Haşhaşiler gibi saldırıyor da saldırıyor. Mehmet'i öldürüyor, Murat'ı öldürüyor, Abdülkerim'i öldürüyor...

Diğeri açılımı sekteye uğratmak amacındaki her tuzağa balıklama atlıyor. Tahammülü de yok, polisi barış diye sokağa çıkan Muhammet'i tutukluyor, askeri Yıldırım'ı göğsünden vuruyor, öldürüyor.

"Mazlumuz" diyenlerin bile ölümlerimizin ardından savaşın jargonu dışında üzülmemize tahammülü yok.

"Şehit de" diyor, "Namerin" diye bağır istiyor. İntikam çılgınlıklarına katılmazsanız hain ilan ediyor.

Bırakın Yıldırım'ı, Mehmet'i... o plajda kast ettiğiniz çocukların kumdan kaleleri ya da "Gönderin iki genç, yaksın" dediğiniz Foça'daki ağaçlar kadar kıymeti yok ideolojinizin, kutsallıklarınızın, haklılığınızın, ıvırınızın zıvırınızın.

Siz de kirlisiniz.

Pardon ama size ne

Ramazan'ın ardından yine bir bayram geldi ve tartışmalar başladı. "Şeker mi Ramazan mı?" Dün Ahmet Hakan "Şeker gibi Ramazan Bayramı" önerisi üzerinde toplumsal bir konsensüsün sağlandığını ve bu çözümün herkesi rahatlatacağını yazdı.

Bana bu tarz çözüm önerileri de en az tartışmanın kendisi kadar anlamsız geliyor. Öyle ya dinî bir bayramın adında modernist kaygılarla revizyon önermek komik değil mi? İnanç pratikleri üzerinde konsensüs aramak da ne oluyor?

Herkesin Bayramını itikadınca tebrik ederim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir gün hepimiz 15 dakikalığına düşman olacağız

Melih Altınok 02.09.2011

1974 Nobel Ekonomi Ödülü kazanan ünlü düşünür Hayek, yüzyıl başında entelektüel camiada amentü kabul edilen paradigmalara karşı çıktığı için uğradığı linçten tüm naifliğiyle şöyle yakınıyordu:

“Arzuya şayan gördüğüm düzenin neden bana bu ülkenin insanların büyük çoğunluğuna sağlayacağından daha büyük avantajlar sağlayacağını anlamıyorum.”

Anlayamazdı. Zira baskın taraflardan herhangi birine ilişkin konforunu paylaşan türlü adlara sahip “kolektivistler” arasındaki gizli anlaşmanın mantığına göre işlemiyordu Hayek’in muazzam kafası.

Aslında “Bana sosyalist meslektaşlarım tarafından, karşı olduğum toplum içinde, onların görüşlerini benimsediğim takdirde, bir iktisatçı olarak çok daha önemli bir mevki işgal edeceğim söylemekte” derken kalkıştığı Donkişotluğun bedelinin yalnızlık olduğunu seziyordu.

Ne var ki gördüğü, fark ettiği oyunun sınırları içinde apoletli piyonluğa fit olamazdı. Çünkü o da 1940’larda tüm dünyayı kasıp kavuran sosyalizmin ya da nasyonal sosyalizmin taraftarlığına soyunmanın huzurunda huzur bulamıyordu.

O da tıpkı diğer serüvenciler gibi hakikatinin peşine düşecek ve 1943’te Cambridge’de yazdığı gibi “Her siyasal itirafta, modaya uygun şekilde menfaat bağlantılı sebepler arayanlarla” teorik mücadelesini sürdürecekti.

Biliyorum hikâye çok tanıdık geliyor. Her dönemde ideolojilerin kurşun askerleri tutuculuklarıyla Nobelli, Nobelsiz kahramanlar armağan ediyorlar işte insanlığa, eksik olmasınlar.

Refleksif bir tavır aslında, ölmelerinin ve öldürmelerinin yaşamın tek gerçeği, en yüksek ideali olduğunu teorize eden savaşçıların, radikalliğine halel getirmeyen katı düşmanlarını, içlerindeki oyunbozan “İrlandalılardan” makul saymaları.

Tıpkı “oynamıyorum” demenin en radikal biçimi olan intiharı en büyük günahlardan sayan dinler gibi, içteki düşman kültü de, benim diyen seküler ideolojilerin bile varoluşlarının gereği.

Önce mantığı kabul edilerek oyu sürece ki, başlarını kaldırıp ufkun cazibesine kapılmasın ahali, çekip gitmesin kimse.

Çünkü atmosferinde “Farz edelim ki yanlış düşünüyoruz” cümlesinin kurulabileceği bir zeminde kopmaz bağlar yaratmak öyle kolay değil ideolojiler için. Maazallah sonra ölecek, öldürtecek genç bulamazsınız bu “gevşeklikte” değil mi?

Bir yoklayın hafızanızı. Bir kesime ve onların kutsallığına haklılık atfetmeden, şerhler düşmeden barış, demokrasi, insanlık diyen ve düşman ilan edilmeyen kaç isim var yakın tarihimizde?

Ama yine de şaşırmadan edemiyor insan.

Hadi apoletini, sağdan soldan cemaatindeki makamını, mevkiini kazanmak ve korumak için yüzüne “düşmanın suretinde de sen varsın” diyen “iç düşmanlarla” mücadeleye mecbur olan gediklileri anlıyoruz.

Peki, “her kavgada ölenlerin,” ölümlerin hesabını soran cesur yüreklerden başka kaybedecek neleri var da vicdansızlara bir hop demekten imtina ediyorlar.

Görmüyorlar mı ağalarının, paşalarının ne kadar iç düşman diye hedef gösterdikleri varsa özbeöz dostları, kardeşleri.

Yetmedi mi kandıkları, dostlarının linçine ortak oldukları...

Yine tarihî bir sınav var önümüzde. Ve bu sefer sınava girenler Kürtler. İşte asri zamanların vakanüvisleri kaydetmek için bekliyor bu sınavın sonucunu da.

Ben bunca acı çekmiş Kürtlerin vicdanlarına, vefakârlıklarına güveniyorum.

Medyanın 32 kısım tekmili biri dut yemiş bülbül gibi suskunken, hava harekâtında ya da başka bir nedenle öldüğü iddia edilen, aralarında bebeklerin de olduğu yedi insanın, yedi Kürt'ün hesabını soran bir gazeteciye "düşman" diyebilecek kadar insafsızlaşanlara bir hop çeker Kürtler.

Utanmadan televizyonundaki alt yazılarda "Ahmet Altan Kürt düşmanı oldu" diye yazanlara, o gazetecinin "Af'edersin Kürt" jargonunun affedilmesinin bile tartışamadığı 90'larda, kocaman bir gazetede "Atakürt" manifestosunu yazma cesareti gösteren adam olduğunu hatırlatırlar.

Ne kadar işe yarar bilmiyorum ama eminim ki, "Kim öldürdü bu Kürtleri" diyen soran adamın adres vermediği, adres sorduğu gerçeğini savaş baronlarının yüzüne çarparlar.

Dost diye yanlarına sokulup genç Kürt ölümlerinin ardından "Hepimize böyle bir ölüm nasip olsun" diyenleri, halkı açıkça ölmeye ve öldürmeye teşvik edenleri bile 15 dakikalığına meşhur eden Kürtlerin, en zor günlerinde yanlarında olan kadim dostlarının bir anlık bile olsa düşman ilan edilmesine gönülleri razı olmaz, biliyorum.

İntihal meraklısına not: Yazar başlıkta ve yazının bazı yerlerinde ironi yapmıştır. Başlık ünlü pop art ikonu Andy Warhol'dan apartılmıştır. Te Allahım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halı sahaya canlı kalkan yok mu şampiyonlar

Melih Altınok 06.09.2011

Kürtlerin mazlumluğundan damıttığı, hatta üzerine su katıp çoğalttığı kinin bir zerresini bile ziyan etmeyen PKK, hepimize "üç gün bayram fazla size" deyip sathı meşru müdafaalara soyundu yine.

İşçilerin üzerine el bombası attı. Tunceli'de aileleriyle top oynamaya giden polislere halı sahada bile saldırdı. Bir komiseri ve eşini öldürdü, on kişiyi de yaraladı.

"Vijdan kuaförü" ablalar, ağabeyler gibi "barış yani, polis vicdanımın kaba etine cop vurdu ama" diye yazacaklarına, oturup döneke, hain yaftası yemeyi göze alarak siyasilerin tırsak açıklamalarından büyüteçle çözüm iradesi devşirmeye çabalayanlarsa tutup sildiler yazdıklarını.

Başka ne yapacaksın ki? Eskiden örnek aldığım bir yazarın “zamanındaki” tabiriyle, onlarınki ağıt yaktıkları savaşa can pazarlamaya denk düşüyorsa adressiz barış mektupları da düpedüz havanda su dövmek değil de nedir?

Daha net olmalı.

“Akan kan dursun, analar ağlamasın. Ben lafımı ortaya korum. Üstüne alan alır...” türünden soğukkanlı, sakın, sahte temennilerin korkaklık, dahası sahtekârlık olduğunu haykırmak lazım.

Çünkü bu savaş biraz da diyemediklerimiz yüzünden sürüyor.

Birincisi, istediğinizi söylediğiniz şey, yemeğinize biraz daha acı değil, bir insanın, gençlerin öldürülmemesi. Kan akmaması; kan bu kan. Dış fırçalarken musluktan akıp israf olan su değil; kan...

Ama seslerini boğazlarını acıtacak kadar yükseltmemelerinin, haykırışının temposunu bol amalı şerhlerle sürekli düşürmelerinin bir nedeni var elbet. Çünkü dillerinden “barışı” eksik etmeyenlerin de tıpkı öte yakadaki faşistler gibi tuttukları ölümleri var. Bu savaşı “kirlili” diye nitelendirse de onlar da düpedüz simetrik taraflardan.

Onlar da yalan söylüyor.

Böyle dan dan söyleyince rahatsız edici geliyor biliyorum ama yeter artık kandırmayalım birbirimizi. Hadi itiraf edin, siz özel sohbetlerde hangi “takımı” pohpohluyorsunuz?

Tamam, belki eski “tarafdarlık” defterleri kapatıp insanlığına terfi edenlerdenseniz. Artık geleceğe “döndünüz” ve ölümlerden ölüm beğenmiyorsunuz.

O zaman niye açık konuşmuyorsunuz, yazmıyorsunuz?

Ekranlarda, yazılarınızda “Cihangir’de yüz yüze bakıyoruz, Diyarbakır’daki panele aynı uçakla gidiyoruz olur mu canım” deyip ağabeylere, ablalara kefil olarak, vantrilokluk yaparak geciktirdiğimiz su faturanız değil, yokluğu her an bir cana mal olan barış.

Hangi merhabanın kefareti kaldırabilir bu yükü.

Bu kez de mi yüz yüze baktığınız kapı komşunuzla huzursuzluk çıkmasın diye, ancak evlerinin ışıklarını gördüğünüz karşı mahalledeki umacıları lanetlemekle yetineceksiniz? Etmediğiniz beddua mı kaldı ki onlara da yenilerinden medet umuyorsunuz?

Allahın günü “barış mitingi” düzenleyip hatta sesleri gür “çıksın” diye ses bombası bile kullanan dostlar, ne zaman kurtulacaklar bu riyakârlıktan.

Tıpkı Türk ulusalcıları gibi, kongrelerinde “marşları” okunurken ayağa kalkmayan gazetecileri yuhalamakla uğraşacaklarına, sırtını sıvazladıkları “our boys”larına amasız bir sitem de mi etmeyecekler?

Politik ortam müsait değil gerekçesiyle Meclis’e dönmeyeceklerini açıklayan Sayın Demirtaş, aileleriyle futbol maçına giden polislerin öldürülmesinin, ortamın iyileşmeye nasıl bir katkı sağlayacağını şöyle açık açık, ağız dolusu sormaz mı mesela?

Tamam, “öldürme” demeyi “devlet ağzı” sayıyorlarsa, “Silahın miadı doldu” diyen Baydemir’i hizaya sokan “realiteden” ürküyorlarsa, buyursunlar kendilerine özbeöz “halk ağzı”.

Saldırının hemen ardından avukat bir arkadaşımın Twitter mesajındaki sorusunu direk aktarsınlar muhataplarına, “demokrat Türkiye kamuoyu bile şu soruyu soruyor bize” diye:

“Canlı kalkan mı gerekiyordu halı sahanın etrafına?”

Tutmayın CHP’yi

Hüseyin Çelik’in benim diyen demokrata şapka çıkartacak 15 maddelik askerî çözüm önerisi CHP’yi hareketlendirmiş olmalı. Zira Kılıçdaroğlu “Kürt sorunu silahla çözülmez” şeklindeki müthiş tesbitini açıklar açıklamaz, bir vekili de, yine barış ve demokrasi için bir soru önergesi vermiş Meclis’e.

“Artık bıçak kemiğe dayanmıştır diyorum. Ramazan’a hürmeten biz şu anda sabrediyoruz” diyen Başbakan’a “nasıl siyasi nasıl siyasi” sormuş, CHP Bolu vekili: “Açılımı aynı kararlılıkla sürdürecektir misiniz?”

Tabii devamı da var vekilin sorusunun, dinleyin: “Bundan sonraki süreçte hükümetiniz için terörle mücadele mi, yoksa müzakere mi öncelikli olacaktır? Önümüzdeki süreçte İmralı’da hükümlü bulunan terör örgütünün başı ile görüşmeyi sürdürecektir misiniz?”

Sonra “muhalafete hiç kredi açmıyorsunuz”, öyle mi?

Gölge etmesinler...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olmaya devlet cihanda

Melih Altınok 09.09.2011

Somut örnekler vermek dışında, tipik örneğini geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz Mihri Belli’nin MDD tezinde gördüğümüz, muhalafetin ideolojisinin ve pratiklerinin sistem tarafından manipüle edilmesi gerçeği üzerinde çok durulmadı.

Bu nokta bence çok önemli. Zira mevzu yalnızca yakın tarihin muhasebesiyle sınırlı değil. Bu amorf muhalafet algısı, sürüye dâhil olamayan bir grup muhalifin bile, son birkaç yıldaki sağlıklı tutumlarını sorgular hale gelmelerinde etkili oldu.

Rejimin adeta ideolojik bir aygıtı olarak misyonunu yerine getiren yılların muhalafetine, kum havuzunun dışında bir mücadelenin mümkün olduğunu söyleyerek alternatif oluşturanlar, yoğun psikolojik saldırılardan olsa gerek, bu arkaiklerle benzer söylemler kurmaya başladılar.

Demokratikleşme ve reform talep eden özgürlükçü perspektifin önemli aktörleri, siyasal iktidara yakın duran kesimlerin ne kadar da yandaş olduğu tesbiti üzerinden, sivillerin yanlış icraatlarını vesayet rejiminin edimleriyle simetrik bir düzlemde eşitleyerek ürkek nizam muhiplerine yedekleniyorlar.

Biraz somuta indirgeyerek açalım. Cumhuriyet tarihinde ilk kez bir siyasal iktidar, ceberut rejimin kodlarıyla oynamaya başladı. Amentü kabul edilen, tartışması teklif dahi edilemeyen paradigmaları halk nezdinde bir bir sorgulanır hale getirdi. Daha önceki iktidarlarda olduğu gibi, yalnızca arka bahçesinin ideolojisine saplanıp kalmadı. Azınlıkların el konulan mallarını iade etti, ağır aksak da olsa Alevi açılımına soyundu, Kürt açılımına meylettii vs.

Bunun karşısında geleneksel yöntemleri ve söylemleri hatim etmeyi 'devrimcilik' belleyen muhalefet, değişim iradesi bir devrimle değil, sandıktan geldiği için afalladı. Üstelik bu hareketin motor gücü, alışlageldiği üzere "işçi sınıfının ideolojisini yapacak kentli küçük burjuvalar" değil "çevredeki" taşralı mütebedeyinlerdi. Ve her şeyden önemlisi bu iktidar "renksizdi". Bu nedenle de daha öncekilerden çok ama çok tehlikeliydi.

O halde dün oligarşinin açık faşizmine karşı verilen mücadele, bugün Türkiye halkının yarısının desteğini alsa da "halk iktidara gelmediği" için sivil iktidara yöneltilmeliydi.

Öyle ya, askerî vesayet gerilemiş, sivil irade güç kazanmaya başlamış olsa da neticede sosyalist bir devrim olmamıştı. İktidar alınamamıştı ve mücadele, koşullar her ne kadar uygun olsa da somut kazanımlar ve reformlar için değil yine devrime odaklanmalıydı.

Çünkü gerçekleştirilen reformlar, dünün talepleriyle uyum sağlasa da, atılan adımlar son tahlilde suni dengenin devamını sağlayacak bir hava deliği niteliğindeydi. Zaten demokratikleşme de çelişkilerin keskinleşmesinin ve safların sıklaşmasının önünde kuzu postuna bürünmüş kurttan başka neydi ki?

"Tamam o zaman" deyip dağılmayacağız elbette. Kargadan başka kuş olduğu gibi, iktidarı yegâne amaç olarak gören jakoben usullerden azade devrimci bir muhalefet de mümkün çünkü.

Âlâsıyla da yapıyoruz zaten. İllaki jakobenlerin sırtımızı sıvazlaması mı gerekiyor?

Yeri geldiğinde komplekse kapılmadan istediklerimizi alınca alkışladık. Polis terörüne, işkenceye, Kürt sorununda askerî çözüme dair el mecbur kararlara, demokratikleşme adımlarının ürkekliğine, yargı reformunda eskinin alışkanlığıyla dokunulamayan bürokrasi hâkimiyetine, Deniz Feneri skandalına, keyfî içki yasaklarına, heykel inadına... karşı ise en sert muhalefeti yaptık.

E bir de bunu yaparken, sivil vesayet paranoyasına onay vermek ya da iktidarın mutlaka el değiştirmesi gerektiğini savunmak zorunda mıyız?

İşin bu boyutundan bize ne?

İktidarın, sorunlara, insanlığın ortak birikim olan evrensel değerlerle uyumlu siyasi çözümler bulan teknik bir araç olduğu yaklaşımı bence bugünün devrimci muhalefetine temel eksen olmalı.

Tüm muhalefetini, yaşamı kolaylaştırmak ve düzenlemek için yalnızca zorunlu bir araç olan iktidarın sosyalistinin ya da başka bir tür idealinin kurulmasına kanallı etmek, insanlığın modern bir çileciliğe mahkûm ediyor. Ütopik olduğu için de siyaset kurumunu olanaksızlaştırıyor, değersizleştiriyor ve askerî vesayet gibi demokrasi dışı alternatiflerin bu devirde bile geçer akçe olmasının yolunu açıyor.

O halde kasmayın sevgili dostlarım. Hep eleştirmek ya da hep güzelleme yapmak bir yana, üç övüp bir yemek gibi bir kural falan da yok.

Çünkü o yalnızca "var"; daha hangi "kutlu doğumunu" bekliyoruz. Üstelik "büyüttükçe" de biz küçülüyoruz. "Tıpkı Hoelderlin'in dediği gibi:

“Devleti cehennem haline getiren şey, insanın onu cennet haline getirmeye kalkışması.”

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dikkat tavşan var!

Melih Altınok 13.09.2011

Hayatımda tek bir “fiziksel kavgaya” karışmadım desem yalan olur.

Ama ben pasifistim.

Eskiden değildim, belki kafama çok vurdıkları için böyle olmuşumdur. Zira ne kadar haklı olursa olsun kimse kimsenin kafasına vursun istemiyorum artık.

Yetmiyormuş gibi, evet, barışı sakız gibi çiğnedikleri halde, çözüm iadesinin görülmemiş şekilde belirttiği ve baskı ortamının enikonu zayıfladığı bir dönemde şiddeti tırmandıran PKK’ye iltimas geçen “yoldaşları” haftalardır eleştiriyorum.

Elbette, “mutluluk rüyam yurtta anti-militarizm, cihanda anti-militarizm” diyen “inançlı” PKK’liler ve hareketin neo-muhipleri çok kızıyorlar bu sözlerimize. Amasız barış talebini devlet ağzıyla konuşmak sayan bile var aralarında.

El filan sallıyorum kendilerine, sözlerinde mantık aramadığım için şaşırmıyorum da.

Gelin görün ki pek çok konuda uzlaştığımız özgürlükçü sosyalistlerin, mevzua dair pasifist yaklaşımımızı fabl türündeki makalelerle çürütme çabaları karşında hayrete düşmüyor değilim.

Hayır, antropomorfik egemenliğin, hayvanlar âlemi lehine kırılmasının yolunu açacak örneklemelere itirazım yok. Ayıları, hatta ve hatta mızımızı hatırlatsa bile tavşanları da en az insanlar kadar severim. İtirazım o sevimli tavşanların insanlaştırılmasına, daha da kötüsü “cani insanlaştırılmasına”. Çocuklara kötü örnek oluyorlar.

Geçenler de Sevgili Roni Margulies de bu türde bir yazı kaleme aldı.

Hayatında hiç kavga etmediğini belirttiği yazısındaki yegâne bold cümlede “Ben pasifist değilim” diyen Roni, pasifist olmaması hasebiyle hiç de eleştiriye hak etmeyen Sayın Mithat Sancar’ın kimseyi üzmeyecek son derece itidalli bir cümlesi üzerinden şu “somutlamayı” yapıyordu:

“Ormanda aç bir ayıyla bir tavşan karşılaştığında, ayı tavşanın kafasını ısırıp yemeye başladığında şiddet. Tavşan bir yolunu bulup ayıya çelme taksa, ayı düşüp kafasını kırarsa, bu da şiddet.”

Evet, PKK’yi tavşan belleyen Roni ikisine de karşı olmayı kabul etmiyor.

Roni’nin örneğinin uygunluğu bir yana, konu hayvanların “şiddetinden” mesaj vermeye gelince aklım Hitchcock’un efsanevi gerilimi *Kuşlar*’a gitti.

Bilirisiniz, filmde kuşlar ahaliye saldırır da saldırır. Çocuk, yaşlı, kadın, erkek falan ayırmaz.

Film üzerine Žižek'in Freudyen yorumlarından tutun da ekonomi-politik eksenli kritikler bile yapılmıştır. Ama Hitchcock, filminde kuşların şiddetinin nedenini seyirciye vermez Allah vermez.

Bu yöntemin adı sinemada 'macguffin tekniği'dir. Mevzu yönetmenin filmde seyirciye "merak ettirdiği" gizli neden, obje değil, olayın kendisidir.

Hitchcock başarmıştır. Mini mini bir kuş konmuştu demeden, serçeleri bile kendisinden katbekat büyük ayı gibi insanlara saldırtıp, kütür kütür varoluşunu sorgulattır adam olana.

Bence aynı zamanda bir sanatçı, şair olan Roni PKK'nin "nekaölümokakutsal" davası üzerine yorumlarında, yumurtamı tavuktan... hikâyesinin kısırlığından sıyrılıp savaşın kendisine odaklanmak için sinemadaki bu muhteşem macguffin yöntemine biraz bakmalı.

Böylece bir kez daha "Ben şiddete karşıyım" diye başlayacağı yazılar hakikaten şiddet karşıtı olabilir.

Artık örneğe gerek var mı bilmiyorum. Ama fabl denemelerinde bu yöntemi deneyecekse, şimdilerde ayı kadar olan o "ne kadar ürkek, ne kadar haklı" tavşanların, son psikopatlığını, pazar gecesi ayı kış uykusundayken Şemdinli'ye dört koldan saldırıp başlattığı savaşı düşünmesi faydalı olabilir.

Sahi Şemdinli'de tavşanlarla ayların arasında kalıp öldürülenlerden birinin adı Osman'mış. Henüz yavru, 14 yaşında. Orman kanununun diyalektiğinin falan umurunda olduğunu sanmıyorum. Kuşkusuz yatmadan önce, bir fabl dinlemek isterdi Osman da.

"TC'nin Kürdistan'a hizmet götürmemesinin" falan da karşı şiddeti meşru kılacak "şiddet" sayılabileceği anlatan ya da Çukurca'da dokuz kişiyi öldüren tavşanların internette yayınladıkları "savaş pornolarını" haklı bulan fabllarda bile, "ölmeseydik ne iyiydi" değil mi?

Acı acı bir not:

Fizik bölümü mezunu olduğu halde öğretmen olamayan ve ancak dersanelerde üç kuruş kazanacağı işler bulabilen 25 yaşındaki Ceyda Cansu Denker'in canına tak demiş. Ve ne yazık ki babasına "Bunca yıl 300 lira için mi okudum ben" deyip kendini dördüncü kattan boşluğa bırakmış.

Hükümetin tek talepleri iş olan bunca insanın önüne koyacağı, intihardan başka bir alternatifi olmalı. Ama umarım tek çözümleri yeni anayasada "Devletin görevi... siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddî ve manevî varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır" şeklindeki 5. Madde'nin korunmasından falan ibaret değildir.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Söz konusu çözümse müzakere teferruattır

Melih Altınok 16.09.2011

Devlet yetkilileri ve PKK yöneticileri arasındaki görüşme kayıtlarının MOSSAD'ın ya da MİT içerisindeki bir kanadın Ak Parti'yi milliyetçi kamuoyu önünde zora sokmak için yayınlandığı söyleniyor. Ancak bu görüşü destekleyenler koca koca istihbarat birimlerinin niçin etkisi sınırlı yayın organlarını seçtiklerini açıklayamıyorlar. Öyle ya, eğer birilerinin niyeti Ak Parti'ye milliyetçi kamuoyunda itibar kaybettirmekse bu ses kayıtlarının üzerine para verecek zibilyon tane büyük yayın kuruluşu var. Hack'lemeye, zora girmeye falan gerek yok yani.

Ayrıca barış iradesi adına içeriğinin ayakta alkışlanması gereken bu görüşmelere katıldıkları halde ağızlarındaki "inkâr ve imha" sakızını tükürmeyen ve savaşı 90'ların konseptine yükselten hareketin en kritik dönemlerde devletle müzakere yaptıklarına dair açıklamalar da şurada duruyor. Yeni bir durum söz konusu değil.

Tarafların "barışa yeşil ışık yakıldı" diyerek sonlandırdıkları görüşmenin yapıldığı 2010 yılı, Cemil Bayık ve Duran Kalkan gibi PKK'nin üst düzey komutanlarının artık devletle müzakerelerin birinci öncelikleri olmadığı yönünde açıklamalarının yoğunlaştığı bir dönemdi. Görüşmelerin dolaylı olarak ifşasını, Murat karayılan 12 Eylül referandumunun hemen öncesinde yaptığı "6 madde açıklamasıyla" da kamuoyunda kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde somutlaştırmıştı. Hatta PKK'nin diğer önemli isimlerinden Mustafa Karasu da, Öcalan'ın devletle yaptığı görüşmelerin "artık tasfiye sürecine hizmet eder bir niteliğe büründüğü" yönündeki mesajlarını açık açık vermeye başlamıştı.

Başbakan Erdoğan'ın CHP ve MHP ile polemige girerek Öcalan'la görüşmelerin kendi iktidarları öncesinde de yapıldığını söylemesi ve savunma pozisyonuna geçmesi de yine Aysel Tuğluk'un "sürecin diyalogdan müzakere noktasına vardığını" açıklamasıyla olmuştu.

Kuşkusuz örnekler bunlardan ibaret değil. Hükümetin büyük risk alarak organize ettiği Habur'dan girişlerin sonrasında Hatip Dicle'nin Baykal'ın konuyu Meclis gündemine getirmesine ve hatta MHP'nin referandumdaki Hayır kampanyasını "ihanet" teması üzerine kurmasına neden olan "jurnalciliği" de hepimizin hafızalarında.

İşte, yalnızca polisiye bir konu gibi duran, görüşmelerin içeriğinin kim tarafından kamuoyuna duyurulduğu noktasının da, görüşmelerin niçin sonuca ulaşamadığı ve bugünkü noktaya nasıl geldiği konusunda bize ipuçları sunduğu için önemli.

Farklı yorumlar yapanlar gibi benim de elimde henüz somut bir delil yok. Ancak ben yukarıdaki örnekler ışığında, ses kaydının yayınlanmasında amacın, görüşme kayıtlarını okuyan herkesin rahatça görebileceği gibi, çözüm iradesinin eşi benzeri görülmemiş şekilde belirttiği bir dönemde bile, Ak Parti yıkılmalıdır şiarına odaklana PKK çevresinin bir gövde gösterisi olduğunu düşünüyorum. Elbette taşın vurduğu iki kuşun da Ak Parti'nin "zayıflatılması" olduğunu söylememize gerek yok.

Eski politik reflekslerinden kurtulamayan PKK'nin ses kayıtlarını, hükümetin samimi çözüm iradesine rağmen savaşta ısrar eden taraf olduğunu açık edeceği ve müzakerelere katılan üçüncü tarafların güvenini sarsacağını düşünerek apar topar geri çektiğini düşünüyorum. Ses kayıtlarının ertesi günü çıkan *Özgür Gündem*'in ilk sayfasında bu önemli olaya tek bir satır bile yer verilmemesi de üzerinde düşünülmesi gereken bir nokta.

Dolayısıyla Cengiz Çandar'ın dünkü yazısında belirttiği, ses kayıtlarının yayınlanmasıyla Mustafa Karasu gibi radikallerin müzakere istemediği tezlerinin çürüdüğü türünden iddiaların hiçbir dayanağı olmadığını düşünüyorum. Hatta bence kaset, Çandar'ın söylediğinin tam tersinin kanıtı niteliğindedir.

Kürt kamuoyu çözüm iradesinin bu denli geliştiği bir dönemde savaşa bahane devşirenlerin kimler olduğunu net bir şekilde göreceği bu ses kayıtlarını çok iyi değerlendirmeli. Onların barışa destekleri hayati.

Hükümet de paniğe kapılmamalı. Yukarıda da belirttiğim gibi, PKK çevresinin referandum öncesi müzakerelere dair provokatif açıklamalarının nasıl ters teptiğini, "Evet" diyen yüzde elli sekizin "görüşmelere" de onay

verdiğini gördük. Haziran seçimlerin sonuçları da bunun tesciliydi. E milliyetçi, ulusalcı cenaha ağızlarıyla kuş tutsalar yaranamayacakları da ortada.

O halde barış isteyen Kürt ve Türk kamuoyunun "Söz konusu çözümse müzakere teferruatır" diye haykırmasının tam zamanıdır.

Ancak o zaman savaşçılar da kaset yayınlamak türünden ayak oyunlarını bırakıp el mecbur otururlar o masaya ve hakkını savundukları iddiasında oldukları halkları için barışa şerh düşmeyi bırakırlar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanan beş mahkûm için, adalet için

Melih Altınok 20.09.2011

Nakil sırasında Kayseri yakınlarında beş mahkûm yanarak öldü. Beş mahkûm! Adlarını şimdiden unuttunuz muhtemelen.

Hatırlatayım; adları, yaşları, hikâyeleri var ya onların da.

Sinan Aşka, 18 yaşındaydı.

Akif Karabalı, 24 yaşındaydı.

İsmet Evin, 33 yaşındaydı.

Abdülsetter Ölmez, 35 yaşındaydı.

Medeni Demir, 47 yaşındaydı.

Tıpkı Çağdaş Türkü'nün o içli şarkısı Rami Kışlası'ndaki gibi, hepsi de "Malatyalı, Vanlı, Muşlu..."

Unutmuşsunuzdur isimlerini diyorum ama haksız değilsiniz, ben de yazdığım için biliyorum zaten. Sıradan mahkûmlar işte, n'olacak ki... Cezaevlerinde yoksulluk, hastalık, kötü muamele... ile cebelleşen tanınmamış, nüfussuz, bırakın bir basın kartını, akademik unvanı ya da rütbeyi, doğum tarihi haznesi uydurma olmayan hüviyetlere sahip olmaları "lüks" sayılan "adi" mahkûmlar onlar.

Bereket yanarak ölmeleri hâlâ en azından haber değeri taşıdığı için yakınlarının resimlerini gördük gazetelerde de, az bucuk aşına olduk hayatlarına; onların "da" dramları olabileceğini düşünebildik bir anlığına.

Gazetelerin internet sitelerindeki ünlü ünsüz kadınların kışından oluşturdukları foto galerinin hemen üzerindeki bir başka pornodan, "yanan aracın fotoları için tıklayın" bölümlerinden bahsetmiyorum elbette.

İçinden insan geçenlerden bahsediyorum. Mesela yakılanların yakınlarından, takatsiz kalmış kollarını iki yanına sarkıtmış tülbentli (he, nineleriniz gibi) teyzenin, adamların her hallerinden okunan çaresizliklerinin, kimsesizliklerinin resimlerine bir bakın. Yananların hiç bir yerde okuyamayacağınız hikâyelerinin ipuçları oradadır.

Evet, yakılan arkadaşlarımızın dramı hakkında “enforme” edilmeyeceğiniz için iş yine size düşüyor. E biz de hiçbir şey bilmiyoruz haklarında, el mecbur, “tanınmışlar” üzerinden konuşacağız onları.

Çünkü siyasilerden, bu beş benzer “kimsesizin” nasıl vahşice ölüme terk edildiklerinin, yakıldıklarının hesabının sorulmasını isteyen “arkadaşları” yok ki köşe yazarlarına mektup yazsınlar.

Sinan’ın muhtemelen yeşil kartı için çektiği fotoğrafından başka resmi de yoktur şimdi, adına kurulacak platformlar yakalarına resmini takıp da Taksim’de gösteri yapsınlar.

Medeni Ağabey’in çocuğunun, gözaltına alınırken falan değil ha, yandıktan sonra nasıl üzüldüğünü konuşmayı da teklif dahi edemeyiz zaten televizyonlardaki “vijdan moderatörlerinin” sevk ve idare ettiği programlarda.

Kimseciklerin, elleri kelepçeli olduğu halde içine tıkıldığı ringin kapısı açılmayan ve cehennem ateşinde közlenmeye terk edilen Akif’in “işitilmeyen” çığlığını sembolize eden bantlar takıp ağzına sokağa çıkmayacağını da biliyoruz hepimiz.

Hunharca sossuz spagetti yedirilme işkencesine maruz bırakılan paşaların çiğnemenin onurunun tercümanlığına soyunanlar, İsmet’in 1600 km’lik yola çıkarken jandarmadan kuvvetle muhtemel yediği sopanın (ki nakilde vaka-i adiyedendir) mönüsünü de yazmayacaklar gazetelerinde...

Yo yo, bu örnekleri çığlığı çıkmayanların sahipsizliği üzerinden seslerinin yankı bulma ayrıcalığına sahiplere çemkirmek için yazmıyorum. Derdim “herkes eşittir bazıları daha eşittir” düsturunu hükümlüler için de hükümsüz kılmanın yolunu açmak sadece. Nokta.

Bizlerin yapmayacaklarının listesini uzun, upuzun işte Sayın Başbakan. Size, her köşede yer bulan Hrant’ın arkadaşlarının mektubundan uyarlayarak seslenmek istiyorum.

Arkadaşlarımızı yaktilar.

On yıl kadar önce Hayata Dönüş Katliamı’nda arkadaşlarımız bilerek ve isteyerek yakıldığında da adalet arayışımız kadük kalmıştı.

Bu davadaki birtakım ilerlemelere evet ama yetmez.

Simdi de yukarıda bahsettiğimiz vahşetten şikâyetçiyiz.

Adalet Bakanı konuyla ilgili olduğunu söylüyor. Ama bu “arkadaşlar inceliyor, soruşturma sürüyor” teranesi, her ne kadar arkadaşlarımızın bedenlerindeki ateş söndürülmüş olsa da bizlerin yüreğinin hâlâ yanmasına engel olamıyor.

Arkadaşlarımız içeride cayır cayır yanarken o lanet olası görev sorumluluğuyla kapıyı açmayan, aptalca, korkakça ve aslında her şeyden çok zavalıca davranan 20 yaşındaki erleri, “asmayıp besliyorsunuz, koca koca adam edeceksiniz” demiyoruz elbette.

Der miyiz hiç? Bu sistemin “aptal” ettiği gençlerle, çocuklarla değil derdimiz. Bebeklerden bile, canını devlete emanet eden ve artık yaşam hakkı onun “namusu” olan mahkûmların özgürlüğünün yanarlarken bile sınırlandırılması gerektiğini düşünebilecek canavarlar yaratan karanlıkla.

Görüneni, görünmeyi, katillerimizi istiyoruz, adalet olsun, hak hâkim olsun diye.

Cevaplarımızı almadan susmayacağız, sormaya devam edeceğiz.

Yanan kimsesiz mahkûmlar için, adalet için!

Yanan mahkûmların da arkadaşları.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bariş ve zafer

Melih Altınok 23.09.2011

Zulüm günlerinde mazlumun yanında saf tutarken farkında olmadan zalimlerle birlikte barişla da mesafe koymuşuz aramıza.

Aslında zafere kadar zorunlu bir durakmış bariş.

Yoksa silahların susması için mazlumlara lehine dillendirdiğimiz taleplerin eşliğini yükseltmek için bu kadar çaba harcar mıydık?

Geciktiği her an canlara mal olduğu halde çok istediğimiz bariş için bu denli maksimist davranır mıydık? Savaşı tırmandırmak için, intikam için kentlerde bomba patlatanları, genç kızları öldürenler karşısında "ama" der miydik?

Geçenlerde programıma çağırmak için aradığım, hepinizin çok yakından tanıdığı bir Kürt entelektüeli olan dostum, bu durumu fark etmenin verdiği çaresizlikle şöyle yakınıyordu:

"Melih Kürt sorunuyla ilgili bugüne kadarki tüm analizlerimde yanıldım. Köşeye çekildim. Başka bir konuyu konuşsak olmaz mı?"

Dostumun bugünlerde pek de alışık olmadığımız bir tevazula cesurca dile getirdiği temennisi programda pekâlâ olur da, keşke sokakta da bu mümkün olsa.

Zira bir süreliğine de olsa başka konular konuşmak umuduyla kaçtığınız "sığınaklarda" bile el mecbur düşüneceksiniz bu konuyu. Çünkü bu yalnızca zihinsel bir egzersiz, zevk için kanıtlamaya çalıştığınız bir olasılık teorisi değil. Soluduğunuz havanın tamamen azota dönüşmesi gibi "yakıcı" bir problem.

Marmaris'te bar işleten Urfalı dostuma, Şiwan'dan bir parça istediğimizde, her saldırıdan sonra ilişkileri daha da gerginleşen Türk komşusunu işaret edip "Abi saat geç oldu" dedirten yaşamsal bir gerginlik. Ve en kötüsü iki dakika sonra gururuna yediremeyip teybe yönelmesi, CD'yi eline alıp onu "Amaan adını koyalım. Kimin gücü kime yetiyorsa artık" raddesine getiren bir taraftarlık dayatması.

Bilmiyorum Urfalı dostum *Otel Ruanda'yı* izledi mi? Ama komşusuna karşı eline tutuşturulacak palaya sarılmayı göze almasında, ilk ve güçlü hamleyi yapmanın eşğine gelmesinde, amasız barişçılara bile çözümün bir hayal olduğunu ikrar ettiren "Kürt halkının özgürlük savaşçıların" tuzu biberi, emperyalistlerden ve devletten çok çok daha fazla.

Evet, artık, çözüm için hangi koşulların yerine getirilmesi gerektiğine dair tüm adımları içeren teorilerimizin bir bir üzerimize çöktüğü günler bunlar.

PKK'nin her siyasi cinayeti ve onun bu anlamsız şiddetini meşrulaştırmaya yönelik açıklamaların her iki kanattan savaşçıların elini güçlendirdiği yetmiyormuş gibi, çözüm iradesi talep edenlerin tüm argümanlarını da değersizleştiriyor ve hatta saçmaya indiriyor.

Çünkü kimilerinin "cevap" sandığı o patlayan bombalar, sıkılan kurşunlar, aslında anlamsız bir "soru". Evet, cevap değil, soru.

Barış için çalışan kafalarda bile çözüm umudunun üzerini sinsice kaplayan tortuyu kazıyacak spatula ise, her türlü bedeli göze alıp dört elle sarılmamız gereken mantık.

Çünkü saçmanın tek panzehiri her şeye rağmen "doğru".

O zaman bir anlığına sakın olup düşünelim, hatırlayalım ve yazalım.

PKK'nin 90'larda Antalya'daki dönerciler çarşısında masum sivilleri, turistleri yakmasına gerekçe gösterdiği yargısız infazcıların "ağar ağabeylerinin" yargılanması, ceza alması, hareketin "meşru müdafaasının" şiddetini azaltır sanıyorduk mesela, değil mi?

Ama demek ki, demokratların neredeyse tüm enerjisini kanalize ettiği bu adalet ve arınma talebi öyle hayati falan değilmiş. Haklılığımız pekiştirmek için her eylemde, her yazıda dillendiğimiz ajitasyon malzemelerinden biriymiş sadece. Yalanmış yani. Nasıl da inanıyorduk oysa.

PKK'nin (pardon TAK'tı değil mi) Ankara'nın göbeğinde bir genci, belki de arkadaşından "cixare kê bîde mîn" diyerek istediği sigarasını tellendirirken havaya uçurmaması için, devletin anadilde eğitim talebini de yerine getirmesi gerekiyormuş sonracığıma.

Devletin Kürt öldürülmesini de "cinayet" sayması, herkese eşit mesafede durması, hizmet vermesi vs. taleplerimiz de fasa fisoymuş.

PKK'nin, son olarak Siirt'te yaptığı gibi okuyup da sokağa çıkacak, hayata katılacak genç Kürt kızlarını öldürmemesi için, yalnızca harekete hizmet veren iş ve işçi bulma kurumu KCK'nın çalışması önündeki tüm demokratik ve yasal "engellerin" de kaldırılması gerekiyormuş.

Bu basit mantığı yürütmek, gelmesi an meselesi olan barış için elzem ama bünyelerde ciddi rahatsızlık ve pişmanlık yaratacağı kesin tabii.

Bu satırları okuyan savaşçıların çiğnediği sakızın şakırtısı geliyor kulağıma. Dostumun sizlerin de barış istediğinize inandığımız için yaptığı "yanıldık" tesbiti doğru. Ama kusura bakmayın, ne yazık ki "başka" konular konuşmaya niyetimiz yok.

Üzülerek bildiririz ki, kızlarımızın, çocuklarımızın canını alan her cephedeki savaşçılara rahatsızlık vermeyi sürdüreceğiz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aysel Tuğluk beni 'de' okuma

Melih Altınok 27.09.2011

Öncesi de var, anlatacağım. Ama ben onu son olarak YSK eliyle ülkenin yangın yerine çevrilmeye çabaladığı o netameli günlerde Diyarbakır'dan fırlayıp "Çok kötü şeyler olacak. Kürtler hükmünü verdi" kışkırtmalarını yaptığı günden beri yok sayıyorum.

Çünkü bu hanımefendi de fazlasıyla "ölümüne" konuşuyor. E ben de elalemin çocuğunu "bir garip barış" için ölüme azmettirenlerden hiç ama hiç hazzetmiyorum.

Ancak Öcalan'ın ikide bir "Biz halkı tutamıyoruz, kitle patlama noktasındadır" dedikleri için eleştirdiği Kürt siyasetçilerin prototipi olan bu hanım, Yasemin Çongar'a yazdığı mektubunda "ve hatta Melih Altınok'u da" okuduğunu söyleyince bir iki çift laf etmek farz oldu.

O bize yazılarında Diyarbakırlıların deyişiyle "çaxtırmadan" göndermelerde bulunuyormuş ama ben açıkça adını vereyim. Evet, PKK hümanizminin son sırsız aynası BDP Van Milletvekili Aysel Tuğluk'tan söz ediyorum.

Öncelikle, kariyerindeki en önemli olay "Romalı bir komutanın kızıyla evlenmesi" sayılan Tacitus'un "Kötü bir barış, savaştan daha berbattır" sözünün altına, Aiskhylos'un "Savaşın ilk şehidi hakikattir" aforizmasını yazabilme "medeni cesaretini" gösteren bu hanımefendin nezdinde "analiz ve kurgularında ciddi boşluklar olamayan" makul gazeteci sayılmadığım için çok mutlu olduğumu belirteyim.

Mektubuna gelince. Tamamen sanal bir zeminde, hedef göstermeler ve aşağılamalarla dolu metninde, PKK'nin cinayetleri şuracıkta dururken hareketi çözüm iradesinin "kadri bilinmemiş peygamberi" ilan eden Tuğluk, Habur'un ve MİT-PKK görüşmelerinin mimarı Ak Parti'yi "Kürtleri öldürüp intihar süsü vermeye çalışan" neo İttihat Terakki ilan ediyor.

Tercümesi; hükümet reformlarda yeterince tez canlı olmadığı için PKK genç kızları, genç oğlanları öldürüyor, havaya uçuruyor. Bizlerse PKK devlet olmadığı "halde" onu eleştiriyoruz. Bu yaptığımız da eşittir insafsızlık ve Kürt halkına karşı vefasızlık.

Üzerinde fazla durmaya gerek olmayan, nerden baksan tutarsız bir savaşçı pragmatizmi manifestosu işte.

Yeni de değil. Zira diğer savaşçıların yanı sıra Tuğluk'u "da" okuyanlar çok iyi biliyorlar ki, hanımefendi muhtelif aralıklarla *Radikal İki*'de boy gösterir. Ve somut güncel gelişmeler üzerinden, Kürtlerin tek ve meşru temsilcisi saydığı eli sopalı hareketini cilalamak için bir demokrat için utanç vesikası "çaxtırmalar" yapar. Tabii ki aralara Gothelerdenmötelerden alakalı alakasız aforizma parçaları atmayı ihmal etmeden.

Örneğin bir gün (ki o bir gün 27.05.2007'dir. Köfteyi çaxtınız değil mi? Ya, Cumhuriyet mitingleri dönemi) çıkar "Sevr travması ve Kürtlerin empatisi" başlıklı yazısında şunları der:

"Türk halkı tekrar Sevr tehlikesine benzer bir durumla karşı karşıyadır." Ardından Misak-ı Milli sınırlarını, Ak Parti'ye karşı kurulacak ittifak için Türk ve Kürt halklarının 'ulusalkucaklaşmazzone'u ilan eder. Demokratlardan ve Müslümanlardan yeğ tuttuğu "Kemalist aydınlara düşen görevleri" de sıralamayı ihmal etmez elbette; hem de olağanca samimiyetiyle.

Aralık 2007'de ise sanırsam milliyetçilik kötüdür demeye çalıştığı yazısında Türk ulusalcılar gibi Barzani'nin yönetiminden "Kuzey Irak'taki oluşum" diye söz eder. Tarihin en büyük katliamlarından birinde gazlanan Kürtlerin onurlu mücadelesinin kazanımlarını, ABD emperyalizminin acı meyvesi sayar.

Yetmez, "Kürt egemen sınıfları bu topraklarda olup biten her pisliğe şu veya bu oranda katılmışlardır" der. Kimdir bu Kürt egemen sınıfları? Yo yo BDP'li bazı "ağalar" değil tabii ki. Şaka gibi ama, PKK hegemonyasını reddeden "yalnız ve bir başına" Kürtlerdir sözünü ettiği.

İşte “Yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadıyız” diye söylenen Türk faşistleri gibi, “Kürtler acıyı da onuruyla yaşar” türünden vecizlerle konuşmayı pek bir seven bu hanımefendinin “kürdiliği” bile böyle amorf bir şeydir.

Kendisi ülkedeki reform sürecine karşı, yani demokrat Türk ve Kürt halklarına karşı beş benzemeyle örgütlenen Cumhuriyet mitinglerine moral destek sağlamakla meşgulken, aklınca aşağılamaya çalıştığı bendeniz aynı tarihte tüm dönecliğim ve yandaşlığımla “farkındayız tehlikelisiniz” (12 Nisan 2007 / *Birgün*) başlıklı yazılar yazıyordum. Ve diyordum ki:

“TİT’çişinden MİT’çişine, Kerinçeğinden Perinçsizine tüm Kuvvacılar, omuz omuza verip sanal bir tehlikeye karşı kurşun dökecek Ankara sokaklarında.”

Ne diyelim...

Pazar günü *HerTaraf* sayfasındaki muhteşem yazısında “Kiralayacakları eve, yürüyecekleri yola, Allah’ın selamına bile ipotek koyan eli kanlı bir örgütün ve ondan özgürlük veya yeşiller hareketi devşirmeye kalkanların” oyununa gelmeyeceklerini haykıran Emine Uçak Erdoğan gibi milyonlarca cesur, vicdanlı Kürt var.

Evet, can almak için sıkılan kurşunun adres soranının da sormayanının da “şerefesiz” olduğunu düşünen biz demokrat Türklere ve Kürtlere genç ölümleri dert oldu.

Hiç umudum kalmadı gerçi ya, politik katillere güzelleme düzmeme cesareti gösteren bağımsız ve demokrat Kürtlerin savaşıtlara yazdığı açık mektuplar da bir dahaki denemenizde size ders olur umarım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Katil yine tabii ki uşak

Melih Altınok 30.09.2011

Batman’da PKK ve polis arasında yaşanan çatışmada arada kalan 32 yaşındaki Mızgin karnındaki sekiz aylık bebeği ve üç yaşındaki kızı Sultan’la birlikte öldürüldü. Baba Talat Doru’nun yanı sıra araçta bulunan diğer üç kişi ise şans eseri kurtuldu.

Kamuoyunda büyük infial yaratan olayla ilgili PKK çevresinin iddiası şöyle: PKK sivillerin öldürüldüğü çatışmada yoktu. İçinde Mızgin’in ve ailesinin olduğu araç polis tarafından taranmıştı.

Devlet ise sivillerin yaşanan çatışma sırasında PKK’lilerin kurşunlarıyla yaşamını yitirdiğini iddia ediyor.

Dün bağımsızlığına ve tarafsızlığına güvendiğim, Batman’daki her kesimden sivil toplum örgütü yöneticisi, baro ve meslek odası yetkilileriyle bir dizi görüşme yaptım.

Bölgede özellikle böyle netameli konularda tanıklık yapmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edersiniz. Bu yüzden isimleri bende mevcut kaynaklarımı deşifre etmeden, onların Mızgin’i ve yavrularını katleden kurşunların adresini göstermeden yalnızca olaya odaklanan anlatımlarını aktarmakla yetineceğim.

Olay günü iki arkadaş Kira Dağı mevkiinde içki içip manzarayı izliyorlar. Yanlarına iki PKK’li gelip araçlarını alacaklarını söylüyor ve kinayeli bir şekilde gülererek “Batman’da küçük bir işimiz var” diyorlar. Araç sahiplerini

bağlayıp, telefonlarının SİM kartlarını da alıyorlar. Gerillaların yola çıkmasının ardından bağlarından kurtulan iki arkadaş polise başına gelenleri anlatıyor.

Olayın bir terör eylemi mi yoksa adli bir vaka mı olduğuna kesin olarak kanaat getiremediği telsiz konuşmalarından da anlaşılan polis de çevre yolunun şehre giriş kısmında tertibat alıyor. PKK'lilerin içinde bulunduğu araç polis noktasına ulaşınca durumu fark ediyor ve U dönüşü yapıyor. Gerillalar bu esnada arkalarında bir sivil polis aracının da olduğunu fark ediyorlar. Ancak arkalarında tek araç bu polis otosu değil. İçinde Mızgin ve ailesinin de bulunduğu araç da aynı güzergâhta ilerliyor. İşte ne olduysa o anda oluyor. PKK'liler iki araca da ateş açıyorlar ve çatışma çıkıyor. Ve ne yazı ki yaralanan polis memurunun yanı sıra üç sivil yaşamını yitiriyor.

PKK'liler çatışma mahallinden kaçmayı başarıp bir şantiye-inşaata sığınıyorlar. Polis de peşlerine düşüyor ve temas sağlanıyor. Kentte sivillerin olay mahallinden uzaklaşması için yoğun anonslar yapılıyor. PKK'lilere de "teslim olun" çağrısı yapılıyor. Olay yerinin çok yakınında oturan Baro'ya kayıtlı avukatlar da defalarca yapılan bu anonsları net bir şekilde teyit ediyorlar. Ama ne yazık ki çatışma engellenemiyor. İki PKK'linin yanı sıra, işçi olduğu tahmin edilen bir kişi daha yaşamını yitiriyor.

Önemle altını çiziyorum. Bu tarafsız kaynakların anlatımları, yazının başında verdiğim PKK'nın ve devletin bildiğiniz açıklamalarından farklı. Onlar Mızgin'i ve çocuklarını kimin silahından çıkan kurşunların katlettiğini söylemiyorlar. Yalnızca olayı anlatıyorlar. Eksikler hatalar kuşkusuz ki olabilir. Ne var ki bu açıklamaların, PKK'nın "Gerillalar siviller öldürülürken olay yerinde bile yoktu, inşaatta saklanıyorlardı" beyanatıyla çeliştiğine de işaret etmeliyiz. Dolayısıyla "Mızgin'i ve çocuklarını devlet öldürdü" açıklamasının kemiksiz, gün gibi ortada olan bir gerçeği yansıtmadığına dair ciddi şüpheler olduğunu söyleyebiliriz.

Emniyet kaynakları da iddiaları doğruluyor. Tarafsız kaynakların anlatımlarını doğrulayacak MOBESE kayıtlarının bir kısmını da kamuoyuyla paylaştılar. Devamının da geleceğini söylüyorlar. Sivillerin içinde bulunduğu araçtan çok sayıda kurşun çıkmasının, PKK'liler tarafından diğer sivil polis aracı gibi hedef alındığının kanıtı olduğunu kaydediyorlar. Ayrıca olay yerindeki zırh delici mermilerin, kendilerinde bulunmadığını, PKK tarafından kullanıldığını belirtiyorlar.

Bakın, bunca tanıklığın ışığında şimdi yaptığım da, tıpkı *Taraf*'ın Kandil'e hava harekâtında sivillerin ölümüyle ilgili olarak PKK'nın ve Genelkurmay'ın açıklamalarından birini seçmeden ısrarla adres sorması gibi, faillerin ortaya çıkartılmasına hizmet etmekten ibaret.

Buna mecburuz da. Zira kimse, ne bunca yıl yargısız infazlarda sivilleri katletmekten kaçınmayan devletten ne de Ankara'nın göbeğinde halkın içine bomba koyan, halı sahada sivilleri katleden, öğretmenleri gözaltına alan, gencecik misafir mühendisleri öldüren PKK'den gelen "en hümanist biziz" açıklamalarına gözü kapalı inanmamızı beklesin bizden. Yine adres vermiyoruz, sadece adres soruyoruz.

Evet, haklısınız, bir vahşet var önümüzde ve bizler de belki de mevzuun en önemsiz ayrıntısı olan kriminal boyutu üzerine yoğunlaşıyoruz. Gazetecilik refleksime verin.

Elbette farkındayım, arada kalan sekiz aylık bebeğin üzerinden polis mermisi çıkması ya da katilin PKK olmasının hiçbir önemi yok.

Sonuç ne olursa olsun suçlu, doğmamış bebeklerin hayatını ortaya koyup bu bile bile ladese tutuşanlardır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalanın barışı yatsıya kadar

Melih Altınok 04.10.2011

Batmanlı bir arkadaşım, "Mızgin'i ve bebeklerini PKK öldürmüş olsa bile bunun ortaya çıkartılması, yıllardır devletin zulmü altında ezilip hareketten medet uman Kürtleri daha büyük bir umutsuzluğa savurmaz mı, bu gerçeği yazmanın barışa katkısı ne" diye sordu.

Aslında "Ne yani tanıklar, kriminal raporlar, görüntüler ve hepsinden önemlisi araçtan sağ kurutulan babanın beyanatları şurada dururken, örgütten gelen ve hiçbir dayanağı olmayan 'Gerillalar olay mahallinde bile yoktu' açıklamasına mı itibar edecektik" demek yeterli olurdu.

Ne yazık ki normal bir atmosferde solumuyoruz; konu köşe yazısı ya da haber olsa bile gazeteciliğin olmazsa olmazlarından bahsetmeniz sığılık sayılıyor. Bu lanet olası savaş, mesleğiniz ve gereklilikleri ne olursa olsun her ediminizi ve söyleminizi politik olarak da gerekçelendirmenizi zorunlu kılıyor.

Bu yüzden el mecbur arkadaşımın yürüdüğü düzleme sıçrayıp konuşmaya başladım.

"Peki, Kürtler hakikatlerin sumenaltı edildiği, gerçeğe rağmen tahsis edilmiş bir barışa fit olurlar mı?"

Dahası, tıpkı Ermenileri katleden bir zihniyetin üzerine, azınlıkları ve kurucu unsuru olan ötekileri faşizan bir ulus inşası projesinde yok sayan Cumhuriyet'in, yüzleşmeden, hesaplaşmadan, yalanlarla ve mitlerle tahsis ettiğini sandığınız toplumsal barış gibi, bunun kime faydası olur?

Yeni bir "mazlum millet" manzumesi, büyük çoğunluğu otoritelerden otorite beğenmedikleri için naçar kalan, dışlanan, öldürülen Kürtlerin hangi yarasına merhem olur?

Kürt halkının mağduriyetlerinden kin damıtan bir hareketin sivilleri katlederek ulaşacağı askerî zaferini, bugün artık "onurlu barışın" zorunlu şartı sayan kimi arkadaşların, PKK'ye iltimas için "gerçeklerden tasarruf" talebi belki savaşın onuruna hizmet edebilir ama barışinkine asla.

Bugün Kürtler "de" öldürüldüğünde cinayet sayılıyorsa, asker de PKK de sivil ölümlerini kendilerinin gerçekleştirmediklerini kanıtlamak ihtiyacı duyuyorsa, hatta bunun için çırpınıyorsa, nedeni sol jargona uygun hazırlanmış tepkiler değildir.

Aksine bu başarıda katkısı olanlar, Reşadiye'nin, Silopi'nin, Ankara'nın faillerinin ya da MİT-PKK görüşmelerinde, Habur'da siyasi iradenin aldığı riskin deşifre edilmesinde rolü olan barış mayıncılarının maskesini düşürenlerdir. Yani müesses nizamın ideolojik aygıtı olarak görev yapan bu müzmin muhalefetin haklı savaş kültürüne "terbiyesizlik" edip gerçeği dillendirenlerdir.

Bir yandan, devletin de PKK'nin de savaş ve insanlık suçlarını iltimasız deşifre ederken öte yandan ısrarla askerî çözümleri mahkûm eden demokratları insafsızca "paralel merkez medyaya" eşitlemeye çalışanlar dönüp kendilerine bakmalılar. Görecekları, dün "Teröristler yakıyor, yıkıyor, öldürüyor adam kaçırıyor ama Tayyip hâlâ pazarlık peşinde" manşetiyle çıkan *Sözcü*'nün simetrisindeki 'devrimci' konumları ve gerçeği eğip bükerek düştükleri acınası yalancılıklarıdır.

Kaldı ki pek çoğumuzun kurulmasını arzuladığı o "hakikatler komisyonu"nunda sağdan soldan JİTEMlerin yalanları değil, yakıcı gerçekler konuşulacaktı, en azından öyle diyorduk, değil mi? Şimdi ne değişti? Yoksa yalan mı söylüyorduk yine?

Ayakkabımı çıkardım bekliyorum

BDP'nin kahvaltı ile öğle yemeği arası açlık grevini andıran boykotuna son verip sine-i Meclis'e dönmesiyle yeni anayasa çalışmalarındaki büyük bir eksik giderildi. Tüm partiler toplumsal baskıya direnemeyip uzlaşma komisyonuna katılacak gibi görünüyor. Ne hoş ne âlâ.

Kuşkusuz, CHP'nin masaya şart olarak koyacağı Silivri'den vekil kaçırma planlarının belirgin hatları gibi, MHP ve BDP de kırmızıçizgilerini komisyonda kararlı bir şekilde dayatacak. Merak ediyorum, uğruna bakanlık kurup kadrolar bile tahsis ettiğimiz, yarınımız, rüyamız, ağzımızdaki sakızımız (Nâzım Hikmet style) AB'nin kriterleri de "bizim kırmızıçizgimiz" diyecek birileri çıkar mı acep?

Karpuz kabuğunu aklıma, geçtiğimiz günlerde *TGRT Haber*'deki programımda ağırladığım Mehmet Altan düşürdü. Ben de merak edip AB Bakanlığı'ndan kaynaklarıma sordum. Bildiğiniz üzere hükümet yeni anayasa için masaya bir taslakla gelmeyecek. Ancak yeni anayasa için, Kopenhag ve Maastricht kriterlerinin yanı sıra AB ülkelerinin deneyimleri ve konuyla ilgili olarak hazırladıkları raporları içeren bir çalışmanın yapıldığını öğrendim. Son derece olumlu bir çaba. Ama ne olursa olsun, muhalefetin ve yeni anayasaya odaklanmış sivil toplum kuruluşlarının "halkın talepleri" gibi muğlâk ifadeler yerine, metinde AB kriterlerinin gözetilmesi için parlamentoyu zorlamaları gerekiyor sanırım.

Böylece Ak Parti kurmaylarının bile "böylesi dostlar başına" deyip tiye aldıkları makul muhalefetin cenderesinden sıyrılıp bir üst makama terfi edebilirler. Biz demokratlar da alkışlar kendilerini; gerekirse ayakkabılarımızı bile çıkartıp sandalyelerin üzerine çıkararak.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Operasyonlar dursun, peki ya KCK

Melih Altınok 07.10.2011

"AKP devleti" zıvalıklarına prim vermeden KCK operasyonlarının durdurulmasını savunan demokratların iki temel dayanağı var.

İlki ceberut yargı sisteminin niteliği ve işleyişiyle ilgili.

Konuyla ilgili özet geçilen AB Türkiye 2011 İlerleme Raporu'ndan bir alıntıyla bu eleştirilere katıldığımı belirteyim

"Adli denetim yerine sıkça başvuru gözümler, dosyalara erişimin kısıtlanması, tutuklama kararlarına ve bu kararların gözden geçirilmesine ilişkin ayrıntılı gerekçe verilmeyişi, Türk ceza hukuku sisteminin uluslararası standartlar çizgisine getirilmesi ve terörle mücadele yasalarının değiştirilmesi gerekliliğini ortaya çıkartmaktadır."

Üstüne üstlük KCK sanıklarının Kürtçe savunma yapma taleplerinin mahkeme tarafından kararlılıkla reddedilmesi gibi "teknik" sorunlar da cabası.

Operasyonlara son verilmesini talep edenlerin ikinci dayanağı ise, "ovada siyasetin" bir yöntemi olarak gördükleri KCK'nın üzerine gidilmesinin diyalog zeminine zarar vereceği tezi.

İşte bu noktada önümüze bazı sorular çıkıyor.

Birincisi, ovada siyaset yapmanın tek yolu olarak gösterilen KCK tarzı siyasetin tartışılmaz bir meşruiyeti olduğunu düşünmüyorum. Ayaklarındaki mekayı çıkarttıkları halde tişörtlerinin bel kısmındaki kabarıklık fark edilenlerin, muhataplarını damarlarındaki asil Kandil kanıyla tehdit etmesi sivil siyasete soyunmak olmasa gerek.

Zaten ovada siyaset için yasal ve meşru bir zeminde faaliyet gösteren, silahlı ve gizli birimleri olmayan adres de malum. Eksiklerine ve hatalarına rağmen, bu işe meyletmiş milyonları barındıracak kadar büyük bir mekân BDP.

Kandil'in "özova partisi KCK"yi kurmasının gerekçeleri arasında yer alan, BDP'nin dağın açtığı yolda cicim demokrasiciliği oynaması, kısmen güvenilmez ve denetlenemez olması gibi hususlar da Türkiye demokrasisinin değil, kendi iç iktidar mücadelelerinin bir sorunu.

Bir kitle tarafından desteklenmesi KCK'nın realite olarak kabul edilip, şiddet içeren illegal faaliyetlerine müsamaha gösterilmesi zorunluluğunu da doğurmuyor. Öyle ya, Ergenekon'un destekçisi az mı?

KCK'yı, dağdan inenlerin siyaset yapmalarının önündeki yasal engellerin aşılması için bir ara formül olarak lanse etmenin de demokrasilerde yeri olamaz. Temsiliyet sorunu önündeki ceberut rejimin engellerini kaldıracak da yine BDP'nin de yer aldığı parlamentodur. Demokratik siyasi mücadele de zaten bu yüzden var, değil mi?

KCK iddianamesinde "maktul" olmaması ya da mağdurlardan "şikâyet" gelmemesi gibi gerekçeler de hukuki sürecin başlatılmasının yanlış olduğunu göstermez. Zira dünyanın en demokratik devletlerinde bile hukuk, haraç almak, tehdit etmek, gözaltına almak, adam kaçırmak gibi faaliyetleri örgütlü olarak yürüttükleri iddia edilen bir yapılanmanın üzerine gider. Böyle bir yapılanmanın mutlak hâkimiyeti altındaki bir bölgede yaşayan insanlara "şikâyetçi misiniz" ya da "ölünüz var mı ölünüz" diye sormak da, Reha Muhtar'ın dağda donma tehlikesi yaşayan haber kaynaklarına "acı var mı acı" demesinden farksızdır.

Bakın, onca cinayet işleyen, katliamlar gerçekleştiren, HPG'nin ya da TAK'ın, KCK şemsiyesinin ne kadar dışında olduğu konusuna hiç girmiyorum bile.

KCK operasyonlarının son bulmasını talep edenlerin, soruşturma sürecindeki hukuksuzluklar ve kentte demokratik eylemlere katılan çocukların bile örgüt üyeliğinden yargılanması gibi sakatlıkları dillendirmelerine sonuna kadar katılıyorum. Ancak KCK'nın anti-demokratik yapısı, faşizan faaliyetleri de atlanmamalı ve KCK'nın sonlandırılarak BDP'ye iltihak etmesinin artık bir zorunluluk olduğu da muhataplarına cesurca ifade edilmeli.

Bu taleplerimizin zor olduğunun farkındayım. Ancak ses kayıtlarında da yer aldığı üzere "Gençler arabaları yakarak kendini yakalatmalı... Bugünden itibaren kıyamet kopartmalıyız... Nevruz şenlik havasından çıkmalıydı" talimatları veren bir yapıya hâlâ barış ve sivil-demokratik siyaset için "eyvallah" denmeli diyorsanız boş verin gitsin zaten.

Diğer gençlerimizi de "rahat" bırakın

Bir panelde parasız eğitim pankartı açtıkları için tutuklanan ve haklarında 15 yıl istenen Ankara Üniversitesi öğrencileri Berna Yılmaz ve Ferhat Tüzer'in mağduriyetlerini, yaklaşık bir yıl önce "Majestelerin yargıçları ve

kraldan fazla kralcılar" başlıklı yazımda duyurmaya çalışmışım. Berna ve Ferhat aylarca süren tutukluğun ardından dün nihayet serbest bırakıldılar.

Taleplerini barışçı ve meşru yöntemlerle dile getirdikleri halde cezaevlerinde hayatları karartılan daha binlerce genç var. Yasalarınızla gençlere zulmederek hukukun ve demokrasinin kuyusunu kazıyorsunuz. Sizler de anlayın artık Sayın Yargıçlar, "yorumlarınızla" bizleri "rahat" bırakmadıkça, ne size ne de majestelerinize rahat var.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakikaten kafanızda bit var

Melih Altınok 11.10.2011

Varlıkları "körler ülkesinde şaşılar kral olur" önermesinin tescilidir.

Hiç de hak etmedikleri halde yıllarca omuzlarında apolet olarak taşıdıkları "muhalifliklerini", 80 öncesinde Yılmaz Güney gibi birkaç delikanlı-ML sinemacının gölgesinde soluklanmalarına ve bu halkın kadirşinaslığına borçludurlar.

Ki, dünyadaki devrimci sinemacılar, tiyatrocular Aristoteles'ten beri gelen anlatı geleneğinin kodlarını yeni dünyaya göre devirip "modernizm bataklığıdır" nidaları atarken, o vahadaki yegâne rolleri de köy seyirlik oyunlarda ahaliye "çağdaşlık" telkin eden başfigüranlıktan ibarettir.

Ama değişim gibi ne yazık ki başarmışlardır.

Darbeden hemen önce moda diye üzerlerine giyindikleri "devrimci" hırkalarıyla arzı endam etmeleri için kendilerine en uygun ortamı sağlayan 80'lerin o karanlık atmosferinde, Kürtler, devrimci gençler yargısız infazlarda can verirken çıtları çıkmamıştır. Mesela 1 Mayıs 1989'da, yani alanlara çıkmak boru değilken polisin alnının çatından vurduğu Mehmet Akif Dalcı'yı sorun, duymamışlardır bile.

90'larda Kürt sorunu, savaş ve faili meçhuller ülkeyi kasıp kavururken de al gülüm- ver gülüm prodüksiyonlarda rol alıp "bizimkilerle, bizimkileri" oynamışlardır bazıları. Aciz siyasal iktidarları yermekle yetinip, gerçeğin yakıcılığını çatır çatır karikatürize edip bir güzel uyutmuşlardır ahaliyi.

Kürt sorununu çözmek için radikal adımlara soyunduğunu falan sonradan ayıkacağımız Turgut Özal'ın sonunu getiren, Çillerli, Ağarlı dönemlerin yolunu hazırlayan sürecin toplumsal meşruiyetinin yaratılmasında da az katkıları yoktur hani. Özal Köşk'e çıktığında "Alışamadım" yazılı tişörtler giyen gençleri, son derece şık elbiseleriyle alkışlayanlar yine onlardır.

28 Şubat'ta, aslında darbecilerin tanklarına palet olan, bir anda Ankara Kocatepe sırtlarında belirilip ânında ortadan kaybolan o acayip Aczimendiler değil, onların skeçlerinde, oyunlarında, kitaplarında adeta dekor olan "yobazlardır".

Ülkenin kabuk değiştirdiği 2000'li yıllarda ise nahoş mizah dergilerinin üstadı *Aydınlık*'ta köşecidirler artık.

Kavuk kâbuslarında tırnağı olamayacağı Cem Yılmaz ya da Yılmaz Erdoğan gibi gençleri gören en huysuz şirinleri açıktan darbe çağrısı yapmaktadır.

Öğrencilerine o acınası darbukacı rolünden başka hangi eserini örnek gösterdiğini merak ettiğimin bir diğeri ise referandumda "evet" diyen milyonları "geri zekâlı" ilan etmekle meşguldür.

Hafta sonu ekibin bir başka üyesine televizyonda rastladım.

Elinde, "yalnız, güzel ve tabiiğine çağdaş" ülkesinin teminatı olarak gördüğünü söylediği (demek oradan bakınca öyle görünüyor hanımefendi) Zuhal Olcay'dan aldığı "Altın Portakal Sanatta Sosyal Sorumluluk" ödülünü tutuyordu.

Mevzua, anayasasının maddesine, paradigmasının kılına hâlel gelmesin diye referandumda değişime "hayır" dediği 12 Eylül faşizminden girdi abi.

Salonda alkışlar...

Derken vasatlıklarını yüzünü vuran, darbeciliklerini ifşa eden, değişime dönüşüme destek veren kalem erbabına nazire kısmına geçti.

"Dilerim bu ödülü hak etmişimdir. Ola ki moda deyimle 'bir döneklik' olursa, bu verdiğiniz ödülü özgürce geri alma hakkına sahipsiniz" dedi.

Evet, dileği oluyordu, o önemli ödülü "hakketmeye" başlıyordu. Hem zaten yıllardır bir arpa boyu yol almadığı için hakikaten dönmemişti de.

Durmadı. Sanatçının gerçek yükümlülüğünün çağına tanıklık etmek olduğunu söyledi. Cumhuriyet balosu tadındaki salonun tek tip saçlı ve çağdaş gözlüklü ablaları arasında kıpırdanmalar hissedildi. Yo yo, Ergenekon'dan, Balyoz'dan, Kafes'ten, Evren hakkında iddianame hazırlamasından, faili meçhullerin "ağar ağabeylerinin" ceza almasından falan bahsetmeyecekti. Korkmasındı kimsecikler.

San'atçımızın derdi, darbecilerin, Kürt ve Türk gençlerinin katillerinin, yani üstünlerin "hukukunun zarar görmesiydi". Ve tabii ki "adaletsiz bir kalkınma girişiminin hızla yol aldığı" tesbitiyle taçlandırdı konuşmasını. Altın vuruşu ise, söyleyecek sözü olmayanların son modasına uygun olarak Gothelerdenmöthelerden yaptı:

"...dediği gibi dünyanın en tehlikeli hali cehaletin örgütlü eyleme geçme halidir. Bu da benim ülkemin bir gerçeğidir."

Alkışlar, kıyametler, nümayişler. Salon ayakta...

Değişim iradesine oy veren halkını ve siyasal iktidarı yine yine örgütlü cahillikle yaftalayan sanatçımızı Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı'nın ve "öbürsülerin" ayakta canhıraş alkışlamasını garipsemedim elbette.

Ama ya gençler... o gençler. Sevval Şam'dan bir daha nasıl şarkı dinlerim? Peki ya her demokratik eylemde gördüğüm Mehmet Ali Alabora'ya reklâmlarda dahi tahammül edebilir miyim? Gerçekten bilemiyorum.

"Anne kafamda bit var" isimli kitaplar yazarlar, 80'lerde çocuk olan şimdinin biz gençlerini, kafalarındaki o bitin beyinleri değil de, "sınıf neferi" bir sanatçının yoksulluğunun göstergesi bildiğiniz bit olduğuna nasıl da inandırmışlar. Ya da bizim kafamızdaki ne?

Şaşıyoruz reyiz.

Bu da mı rüzgâr değil kaptan

Melih Altınok 14.10.2011

Ak Parti dış politikadaki başarılarını iç siyasette kullanmayı gayet iyi başarıyor. Filistin için BM’de kükredikçe, İsrail’e karşı dünya kamuoyunun vicdan diplomatlığını üstlendikçe, halkını katleden Esad’a ayar verdikçe Türkiye’de de yükseliyor.

Ancak aynı Ak Parti, ülke içinde kendisinden beklenen ve artık kapiya dayanan reform adımlarının meşruiyetini güçlendirmek için uluslararası toplumun açık desteğini bile kullanamıyor, kullanmıyor.

Örneğin başörtüsü sorunu. Hükümet, BM gibi uluslararası kuruluşların başörtüsü sorununu kadına karşı ayrımcılık çerçevesinde değerlendiren ve Türkiye’den adım atmasını talep eden tavsiye kararlarını bile “koşul değil ki tavsiye” diye karşılıyor. Sanırsız CHP.

Hükümetin, çözümü tabanına verdiği vaatlerin başında gelen bu konuda bile ayak diremesini yalnızca “mağdur edebiyatından nemalanmak istemesiyle” açıklanabileceğini düşünmüyorum. Geriye 2014’te Abdullah Gül’ün ardından 10 yıl süreyle Cumhurbaşkanlığı makamında oturmak isteyen Başbakan Erdoğan’ın ülkedeki reform sürecini daha ılımlı bir seyirde tutmakta kararlı olması alternatifi kalıyor.

Gerek 12 Haziran seçimindeki adayların belirlenmesinde, gerekse kabinede, partinin başını çektiği reform sürecinin demokrat ve cesur aktörleri yerine yegâne özellikleri Erdoğan’a sadakat olan isimlere yer verilmesi de kuşkuları arttırıyor. İçişleri, Milli Savunma ya da Açılım’dan sorumlu bakanlıklara bir bakın. Eminin kafanızda beliren “keşkelerin” içinde şimdiki isimlerin esamisi bile okunmuyordur.

AB Bakanı Egemen Bağış bile, çarşamba günü açıklanan AB 2011 İlerleme Raporu’nda sıralanan eksikliklere, “AB övülecek konularda cimri, eleştirilecek konularda cömert” sözleriyle sitem ediyordu.

Ama bence Sayın Bakan komisyonun eleştirilerini hükümetin reform adımlarına destek veren Türkiye demokratların yukarıda tanımlamaya çalıştığım “samimi” kaygılarının bir yansıması olarak değerlendirmeli.

Zira komisyon raporundaki eleştirilerle, askerî vesayetin geriletilmesi gibi büyük bir başarının altına imza atan ve reformlarını tabanının “talebi” haline getirerek kitle desteğini koruyan bir partiye açıkça “omuz” veriyor. İlerletmeleri için reformların iç siyasetteki meşruiyetine dıştan destek veriyor.

Ne diyor raporda?

Askerî yargının yapısını ve görev alanını gözden geçir.

Yaş kararları üzerindeki yargı denetimine dair eksiklikleri gider.

Darbeye yasal zemin hazırlayan TSK İç Hizmet Kanunu’nu düzenle.

Genelkurmay’ı Milli Savunma Bakanlığı’na bağla.

Ortaöğretimdeki Milli Güvenlik derslerini “sivilleştir”.

Basın ve ifade özgürlüğü önündeki, kimi AKP kurmaylarının bile "biz yapmadık ki" diye eleştirdiği faşizan ceza yasalarını kaldır.

Atatürk'ü Koruma Kanunu gibi, eski binyıla ait arkaik ve bir o kadar komik yasaları "artık" kaldır.

Bu taleplerde ne var Allah aşkına?

Hangisi, 80 yıllık ceberut rejimin paradigmalarından pek çoğunu cesurca yıkan bir parti için göze alınamayacak riskler içeriyor?

Komisyonun hangi talebi, Ak Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'in geçtiğimiz günlerde açıkladığı demokratikleşme paketinden daha radikal?

E o halde niçin hâlâ helva yapmaya başlayamıyoruz? Neden, Türkiye kamuoyunun çok geniş bir kesimin talebi olan bu adımları, uluslararası toplumun da desteği sağlandığına göre, bir önce gerçekleştirip AB ile müzakerelerde "teknik" boyutu konuşmaya terfi edemiyoruz?

Sayın Başbakan 2023 megallo ideasına ulaşmak için, partiyi dikensiz gül bahçesine çevirmekten ve uluslararası toplumun desteği yerine, yaşayan ve savaşılan eski rejimin unsurlarından "fazla bulaşmama" diyeti karşılığında gelecek hayırdan medet umuyorsa çok yanılıyor.

Kadı ki ne refleksi üç-beş yıl öncesine göre akıl almaz derecede demokratikleşen tabanı eski tabana, ne de karşısındaki muhalefet, eskiden olduğu gibi iktidarın dümen suyunda ilerleyen "istemezükçü" muhalefete benziyor. Yukarıda sıraladığımız maddelerin pek çoğuna, CHP bile ülkedeki reform sürecinin dönüştürücü etkisiyle "amasız", açıktan muhalefet edemeyeceğinin sinyallerini veriyor işte.

Bakın, Meclis'te kadın milletvekillerinin pantolon giyebilmesi için verdiğiniz önergeyi evirip çevirip, tüm Türkiyeli demokratların artık talebi olan başörtüsü serbestisini de ekleyerek BDP nasıl topu doksanlara taktı. Bu da mı gol değil yoksa?

Bu soruları hükümetten kime sorsam, istisnasız, tıpkı rahmetli babam gibi "İleride mutlaka. Her şeyin bir zamanı var. Siz de çok acelecisiniz" yanıtını alıyorum ve ben de çok bunalıyorum.

Ak Parti içerde ve dışarıda kimden gelirse gelse reform iradesine destek veren rüzgârlarını arkasını alıp hızlanmak yerine ürkekçe yelkenleri indirdikçe depodaki mazottan yediğini anlamalı.

E hazıra da dağ dayanmaz değil mi? 2023'e daha çok var kaptan.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Velev ki Zerdüş'tüz

Melih Altınok 18.10.2011

Erdoğan'ın Kızılcahamam kampında sigara ve içkiye yapılan fena zamlar hakkında söylediği "Kardeşim sigarayı içmezsin, alkolü biraz daha az tüketirsin olur biter" sözleri ertesi gün gazetelerin ilk sayfalarında yer buldu. Hâlâ da konuşuluyor.

Her ne kadar akşamcılığımızı fena güncellemiş olsa da, ne anamız ne de babamızken bize nasihat veren Başbakan'ın bu sözlerini ne garipsedim ne de telaşlandım. Bir kulağımdan girdi, öbüründen çıktı yani.

Zira muhafazakâr bir başbakanın itikadınca gayet normal ve anlaşılır olan bu sözlerinin gizli ajandasından bir pasaj olduğunu falan düşünmüyorum. Hem aç parantez, her kesimden Türkiyelinin olası (olmaz ya) bir içki yasağı referandumunda en az yüzde elli sekiz oranında hayır diyeceğine ve bu retlerin 12 Eylül Referandumu'nda evet diyenlerle genişçe bir ortak küme oluşturacağına da adım gibi eminim, kapa parantez.

Beni ilgilendiren, benzine, elektriğe, suya yapılması değil, zammın kendisi. Ama nerede? Kimsecikler eşit gelirimiz olmadığı halde zenginlerle bir tek vergide eşitlenmemizin mantığını falan sorgulamıyor. Daha geçenlerde sınırötesi harekât kararı, yani açık savaş çeki almış bir hükümete, "Anlaşıldı yolunacak koyun benmişim" demiyor.

Anlayacağınız, ustaca bir hareketle yine gollük bir topu taca attı Başbakan. Dövün durun sek suyu havanda işte.

Kızılcahamam konuşmasında beni asıl üzen ve hepten tribünlere kaçan top, Başbakan'ın BDP'nin başörtüsü sorununu çözmek için attığı çalırma içerleyerek söylediği "Benim başörtülü kardeşlerimi niye istismar ediyorsun, yapacaksan yap. Dini Zerdüştlük olan bir anlayışın böyle bir derdi olabilir mi?" sözleriydi.

Ama tabii, zamdan kaygı kapıp "Türkiye, içki yasağıyla adını duyuran dünyaca ünlü Jack Daniels marka viskinin anavatanı Lynsburg mu oluyor" sloganları atan endişekolikler, mevzu Kürtler, Zerdüştlük, başörtüsü falan olunca birden ayılıverdiler.

Oysa farkına varılacak bir tehlike varsa tam da durumdan vazife çıkartılacak fırsattı. Öyle ya, ne demek "Dini Zerdüştlük olan bir anlayışın..."

Gerçi kalmadılar ya, bırakın "anlayışı" olmasını, Zerdüştlük birilerinin "dini" olsa ne olur?

Zerdüştlük suç mudur, ayıp mıdır, günah mıdır da, bir inancı "kılavuzu karga olanın" kalıbında kullanabiliyorsunuz Sayın Başbakan?

İkincisi ve elbette daha da önemlisi, tıpkı başörtüsü tartışmalarında "velev ki siyasidir" çıkışınıza destek veren demokratları, özgürlükçü solcuları, liberalleri, ateistleri ne çabuk unuttunuz? Tuzu kurular mağdurlara ağlayamaz mı?

Aklıma birden geçen yasama döneminde eski İstanbul Milletvekilimiz Ufuk Uras'ın TBMM'de ikna odası mağduru başörtülü öğrencilerle birlikte düzenlendiği basın toplantısı geldi. Bengi Yıldız da vardı. Hatta elimden geldiğince destek olmuştum ve bu tavrımdan ötürü, solcu oldukları kadar Kemalist de olabilen meslektaşlarım tıpkı sizin gibi "İdeolojisi sol olan bir anlayışın böyle bir derdi olabilir mi" diye paylamışlardı beni.

Aslında haklısınız, keşke olsalardı ama o gün salonda "dini Zerdüştlük olan anlayıştan" kimse yoktu. Tıpkı sizin ve Ak Parti'den arkadaşlarınızın olmadığı gibi.

Tıpkı, 23 Nisan Resepsiyonu'nda, başörtülü bir yüksek yargı üyesi hanımefendi localardan çıkartıldığında Meclis idare amirinizin orada olmadığı gibi. Gibi, gibi, gibi...

Evet, bir cümleliz üzerinden aşırı yorum yaptığımı düşünüyor olabilirsiniz. Belki derdiniz, BDP'nin "güvenilmez" olduğu yönündeki görüşlerinizi ifade etmektir yalnızca. Ama bunu BDP'lilerin "PKK bölgede laikliğin, seküler yaşamın teminatıdır" türünden zırvallıklarını hatırlatarak da pekâlâ yapabiliirdiniz.

Kimbilir belki de hepimizin bilinçaltına özenle enjekte edilmiş makul dinî-etnik kimliğe dair anlayış nüksedivermiş de olabilir birden. Anlaşılabilir. Peki, Kızılcahamam'ın kapanış konuşmasında Laz'ı, Arnavut'u, Kürt'ü sayarken bir de Zerdüşt deyiverseydiniz, ne olurdu? Çok mu zordur insanın hatasını bir çift tatlı sözle düzeltmesi.

Hatasız kul olamaz da başbakan olur mu Sayın Erdoğan?

Ha sahi bu arada, zam tartışmalarından zarfı geçip içkiyi konuşan aklı evveller gibi, Hz. Ali'nin sözlerini falan referans gösterip, "Zerdüştlüğü'n aslında İslam'a çok da uzak olmadığı" türünden "derinlere" dalan çıkmadı değil mi henüz?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK çözümün değil sorunun tarafı

Melih Altınok 21.10.2011

Meclis'teki sınırötesi harekât oylamasına "mazereti" dolayısıyla katılamayan PKK, "evet" oyunu günler sonra Çukurca'ya sekiz koldan saldırıp 24 genci öldürerek verdi.

Kararı Meclis'ten çıkartan ancak fiilen öteleyen hükümet ise PKK'nin davetine icabet etmek zorunda kaldı.

Ve TSK Kuzey Irak'ta...

Ankara'da ise Meclis'in yanı başındaki Atatürk Bulvarı'ndan yükselen "şehitler ölmez" sloganları arabaların destek kornalarına karışıyor. Pencereden odaya dolan sesler eşliğinde PKK yandaşı (sıfatın patenti kendilerine aittir) ANF isimli siteyi okuyorum.

Sitede, PKK'nin Çukurca saldırısını Türkiye'nin "olası" bir sınırötesi operasyonunu engellemek için yaptığı yazıyor.

Tabii ki öldürülen "insan" sayısının açıklanandan katbekat fazla olduğu böbürlenmesini içeren pornografik, insanlık ve ahlak adına utanç verici haberlerle birlikte...

Savaşın önce neyi öldürdüğüne dair aforizmaları yazsanız kitap olur. Ama yukarıdaki "mazeretleri" ve bunlarla gıcunmadan karşımıza çıkan koca koca adamları, sosyal medya çığırtkanlarını gördükçe ben maktulün "mantık" olduğuna iyice inanmaya başlıyorum.

Öyle ya, barış istiyorsan öldürmeyeceksin, saldırmayacaksın; öldürene, saldırana yandaş olmayacaksın. Bu basit önermeyi anlamak çok mu zor allahaşkına ya da bu zırvalıklara aklı başında insanların inanabileceğini sanmak bu kadar kolay mı?

Kolektif deliliğin cazibesi ne kadar güçlü olursa olsun, sürüden ayrılmayı göze almak şart.

Evet, devletin soruna dair politikalarını hep eleştirdik. Ama artık özellikle sol-demokrat çevrelerin, sürekli savaş hâlini bir başka açıdan tartışmaya açmak için PKK'nin ve şiddetinin amentü kabul edilen meşruiyetini açıkça konuşmasının zamanı değil mi?

Bu hesaplaşma, yüzleşme iyi niyetli dostlarımızın "PKK'yı askerî seçeneğin çözüm olmadığına ikna etme" önerisinin ayaklarının yere basmasını sağlamaz mı?

Doğru, PKK bir realite, var! Keşke silah bıraksa, insanları öldürmese, ovada siyaset yapsa. İyi de PKK bugüne değin ne yaptı ve şimdi ne yapıyor ki, demokratlar kendi "arzularını" PKK'nin "çözüm iradesine" eşitleme lüksüne bu denli rahat teslim oluyorlar; harekete karşı eleştiri oklarını atarken bu denli hasis davranıyorlar?

Öyle ya, meşru müdafaa nedeni sayılabilecek bir durum yokken kentlere sekiz koldan saldırabilecek kadar fütursuz, bebekleri, genç kızları, hamile kadınları katledebilecek kadar gözü dönmüş bir yapı var karşımızda. Bu haliyle "sorunun" en kararlı aktörü konumunda olan PKK'yi, "çözümün" mazlum tarafı olarak görmekteki ısrarımız niye?

PKK'yi, Kürt halkının tarihî acılarının ve taleplerinin yegâne temsilcisi ilan etmenin büyük bir hata olduğunu göremiyor muyuz?

Daha önce bazı *Taraf* yazarlarının "PKK'nin güçlü bir aktör olarak masada durması amacıyla eleştirilerin öncelikle devlete yöneltilmesi gerektiği" şeklindeki "güçlü savaşçı, güçlü barış" tezinin tehlikelerini sezemiyor musunuz?

Bu önermeyle amaçlanan "gücün" tıpkı 24 askerin yaşamına mal olan son çatışmada olduğu gibi, tarafların birbirlerine "etkili askerî mesajlar" vermesinden başka bir işe yaramadığını anlamıyor musunuz?

O halde içteki ve dıştaki karanlık ilişkileriyle bir frankeştayn olarak karşımızda duran PKK'nin kafamızdaki romantik formunu bozmaya bizler de cesaret etmeliyiz artık.

Şimdilik PKK'nin varoluşunun kodlarının, iyi niyetli dostlarımızın sanrılarından ne kadar farklı olduğuna dair somut bilgileri es geçiyorum.

PKK yönetiminin ta 90'larda bile, çözümüm önünü açacak HEP ve DEP gibi legal siyaset denemelerini nasıl boğduğunu bir düşünün mesela.

AB'nin de desteğini alan, PKK'yi ovaya indirmenin en güçlü alternatifi Kürdistan Ulusal Meclisi'nin (KUM), derin devletin ve Ergenekon'un taleplerine uygun olarak bir gecede Öcalan tarafından nasıl tasfiye edildiğini hatırlayın.

Tabii ki, Öcalan'ın tasfiye edilmesi emrini verdiği KUM üyelerinin Susurluk ekibi tarafından birer birer infaz edildiği gerçeğini Ergenekon sanığı İbrahim Şahin'in bile itiraf ettiğini atlamadan.

Son PKK saldırılarının zamanlamaları, ne üzerine yapıldıkları, neye yol açtıkları da hafızalarımızda dipdiri işte...

Tıpkı devlete yapığımız gibi, onun da ontolojisini sorgulamadan PKK'yi askerî yöntemlerin çözüm getirmeyeceğine ve barışa "ikna" etmenin artık gerçekçi bir yaklaşım olduğunu düşünmüyorum. PKK buna asla ikna olmaz. Zira derdi sistem içinde siyaset kanallarının açılması falan değil; o bizlerin hüsnükuruntusu.

Yo yo Sri Lanka modelinden falan bahsetmiyorum elbette. Bu Türk ve Kürt halklarını daha beter acılara mahkûm eder yalnızca.

Tek alternatifimiz, karşı cepheden savaşa can pazarlamayı bırakıp, barış dilinin argümanlarıyla PKK'yi çözüme "mecbur" etmek.

NOT: Çukurca’da yaşamını yitiren gençlerimizin yakınlarına sabır diliyorum. Ne kadar işe yarar bilmiyorum. Ama anlaşılır tepkilerinizi ne olur bağımsız, demokrat pek çok Kürt’ün paylaştığı şu tesbiti dikkate alarak ortaya koyun, oyuna gelmeyin: PKK iki halka da düşman; ama en çok da Kürtlere!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eski zihniyet yeni anayasa

Melih Altınok 25.10.2011

Pazar sabahı, MEMUR-SEN’in Ankara’da düzenlediği Anayasa paneline yetişmek için üç dört saatlik uykuyla yetinip 6:00’da uyandım. Apar topar Atatürk Havalimanı’na koştum.

Öyle ya, geç kalsam, ellerindeki programda adımları gören aralarında ta yurtdışından gelenlerin de olduğu katılımcılara ayıp olurdu değil mi?

Mümtaz’er Türköne, Mehmet Altan, Mahmut Övür ve Vedat Bilgin de etkinliğin düzenleneceği TOBB’a vaktinde gelmişlerdi.

Ama ne fayda! Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay ve Çalışma Bakanı Faruk Çelik toplantıyı “onurlandırdıklarından” panelin programının çöp tenekesini boylamasında bir sakınca yoktu. Bizler bekleyebildik. Salonu dolduran dinleyiciler zaten bekleyebilirlerdi.

İki saatlik gecikmeyle de olsa nihayet sıra bize geldi.

Tercümanımız Mehmet Altan oldu. “Daha zamanında bir panel düzenleyemiyoruz, yeni anayasayı nasıl yapacağız” diyerek söze başlayan Altan kısa konuştu. Çünkü vakit demokrasiydi ve programını, programa göre yapmıştı, uçağını kaçırmaması gerekiyordu. Mahmut Övür de kısa kesip gitti.

“Yüzyılın ilk anayasal meydan okuması” ve “yeni bir sayfa açıyoruz” gibi iddialı mottoların dört bir yanı süslediği salondaki konuşma sıram elbette en sondaydı. Programda olmasalar bile protokol gereği vekillerim sıramı alacak, büyükler meramlarını anlatacak, ülkenin çoğunluğunu oluşturan gençlerden biri olan bendeniz ise paşa paşa sondaki sıramı bekleyecektim.

Burada neyi eleştiriyorsam, ne yazıyorsam orada da söyledim elbette. Epey de alkış aldık. Ama korkarım ki, hem Mehmet Abi’nin hem de benim sözlerim, eskinin zihniyetine dair yapısal bir eleştiri olarak değil, panele renk getiren “samimi performanslar” olarak algılandı.

Zira bir yetkili ya da talepleri üzerine oylarımızla bizler için anayasa yapmaya memur ettiğimiz siyasetçilerin biri de çıkıp “hakikaten ya, dinleyicilerden özür dileriz” falan demeye gerek görmedi.

Hatta Bilgin, “Derdimiz siyasetin itibarı, siyasetçilerin köhnemiş protokol teamüllerinin bekası değil ki” şeklindeki tepkim üzerine düzeltse de, Mehmet Altan’ın eleştirel konuşmasının tarihinde idamlar olan, örselenmiş siyaset kurumuna haksızlık olduğunu bile söyledi.

Bekletilmiş olmamız kişisel bir problem değil elbette. Ankara’nın “eskiye” ait teamülleriyle yeni anayasa yapmanın ne kadar mümkün olabileceğine dair kaygılarımı derinleştiren bu tablonun yegâne sorumlusu da

MEMUR-SEN değil kuşkusuz. Kaldı ki, panelin aralarında yanımıza gelip sürece son derce umut verici yenilikçi görüşlerini paylaşan sendikacıları dinledikçe bir şeylerin ciddi ciddi değişemeye başlayacağına dair inancım daha da arttı.

Ne var ki darbecilerin bile “darbeciliği abesle iştigal saydıkları” şerhini düşmeden konuşamadıkları bu bahar havasında her şey söylenenlerden ibaret değil. Eskinin zihniyeti yeniden üreten ya da yavaş yavaş yenilenmiş bir statüko yaratması kaçınılmaz pratiklerin kodlarını da tartışmaya açmamız gerekiyor.

Darbecilere ve yılarca onların zihniyetine amade olan devletin ideolojik aygıtı konumundaki siyasi partilere lanetler yağdıracaksın, “yeter söz milletindir” diyeceksin ama yola yine onların siyasi kültürünün pratikleriyle koyulacaksın.

Elbette bugün siyasi aktörleri gökten zembille inmedi, eskinin içinden geliyorlar. Tamam anladık, değişim de ha deyince olmuyor. Ama nereye kadar?

Yeni Türkiye’nin gençleri, yazarları, aydınları, sendikacıları, genç vekilleri bile bu kadar akılı başında, makul oldukça, teamülperver hareket ettikçe, çıkıntılık yapmadıkça reform süreci nasıl sıçrama yapacak?

Soyunduğumuz yeni anayasa nasıl “yeni” olacak? Sevgili Osman Can’ın dediği gibi, bugünün “araçlarıyla” hazırlanacak geleceğin Türkiye’sinin yeni anayasası “geçmişin gelecekteki rekonstrüksiyonu” olmayacak mı?

Dünün baş belası mirasını topyekûn reddetmek için, memurluğu işyerinde bırakan sendikacılar, eskinin köhnemişliğine gerektiğinde “terbiyesizlik” edebilen barut gibi gençler, “deli” akademisyenler, siyasi partilere akreditasyonu umursamayan gazeteciler lazım bize.

Daha kafamızdaki devrim manifestosunun “sayın bakanım, sayın başkanım” şeklindeki dibacesini değiştirmeye cesaret edemedikçe, ister Anayasa’nın girişini silelim, isterse ilk üç maddesini değiştirmeyi teklif dahi edelim, o anayasa yeni falan olmayacak dostlarım.

Her derde deva görülen ve güncel siyasete dair atılması gereken, kapıya dayanan reform adımlarının ötelenmesi için kullanılmaya başlanan “yeni” anayasa vaadinin başındaki sıfatın hakkını verebilmesi için cüret, biraz daha cüret.

NOT: Onlarca vatandaşımızın hayatını kaybettiği Van depremi sonrası içte ve dışta sergilenen dayanışma takdire şayandı. Tabii bir de Vanlı kardeşlerimizi terörist ilan eden, yardımları “lütuf” olarak değerlendiren *atv* programcısı Müge Anlı ve türevleri var. Hakaret davasından falan korktuğum için değil, kendisine sıfatı yakıştırsam, kafamdaki “kötülere” haksızlık yapmış olacağım için susuyorum. Ama bir bedeli olmalı değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıkım bizim işimiz

Melih Altınok 28.10.2011

Atv sunucusu Müge Anlı, Vanlı depremzedeler için sarf ettiği ırkçı sözleri üzerine kamuoyundan gelen tepkiler ve tabii ki Başbakan'ın "lanetliyorum" çıkışıyla dün bir hamle daha yaptı.

"Bunun için kırılan varsa, özür dilemek değil, ama onun önünde saygıyla eğilirim."

Şimdi ne demek oluyor bu Allahaşkına?

Anlayan varsa beri gelsin diyeceğim ama arifler çok bizde. Bazı medya siteleri Anlı'nın son manyelini "Ve Anlı özür diledi" spotuyla duyurdular.

Anlı'nın ulusalcı çevrelerin hislerine tercüman olduğunu düşündüğüm faşizan çıkışında son derece "samimi" olduğunu biliyorum. Derdim de kendisini Ahmet Kaya'nın linç edildiği o geceki performansından beri hazzetmediğim bu hanımefendinin ikna olması değil elbette.

İstedikimiz, bu ülkenin artık ırkçı, şoven söylemlerin öyle uluorta dillendirileceği bir yer olmadığını Anlı'nın türevlerinin kafasına sokacak açık ve net bir özür; bu fütursuzluğun bir bedeli olması.

Bizler Anlı'nın "açık ırkçılığını" tartışırken Van'ın BDP'li belediyesinin resmî internet sitesinde "Van için tek yürek oldular" başlıklı kardeşlik postuna bürünmüş ayrımcı bir metin yayınlandı.

Metinde özenle seçilen illerdeki yardım faaliyetlerinin yalnızca BDP ve onun çizgisine yakın STK'lar tarafından yapıldığını yazmaları komik olsa da bunu siyasetin güdüklüğüyle açıklamak mümkün.

Peki, Meclis'in yegâne sosyalist partisi olma iddiasındaki, Türk solundan isimleri vekil yapan, çatı partisi çalışmaları yürüten BDP'nin bir belediyesinin buram buram "Kürdilik" kokan güzellemesini neyle açıklayacağız?

"İZMİR: Metropollerde yaşayan Kürtlerin Van depreminden etkilenen yurttaşların yardımına yetişmek için çalışmaları sürüyor.

DİYARBAKIR: Van'da meydana gelen depremin ardından adeta seferberlik ilan edilen Kürtlerin ağırlıkta yaşadığı il, ilçe, belde ve köylerden yardım gelmeye devam ediyor."

Yardım faaliyetlerinde mülki idare tarafından muhatap alınmadığından yakınan Van Belediye Başkanı Sayın Bekir Kaya, kendi internet sitesindeki bu metinle kimleri yok saydığının farkında mı acaba?

Günlerdir gece gündüz dişini tırnağına takıp çalışan ancak "solcu" ya da Kürt "olamayanlara" en azından ayıp olmuyor mu Sayın Kaya?

Bazıları Anlı'ya tepki vermemizi, "birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde" klişesini anımsatan "gün dayanışma günü, suyu bulandırmayın şimdi" çıkışıyla eleştiriyorlar. Sanırım BDP'li Van Belediyesi üzerine söylediklerimin ardından yine benzer şeyler söyleyeceklerdir.

Başta Ahmet Tezcan'ın önyak olduğu ve çığ gibi büyüyen "evimevindirvan" kampanyası olmak üzere yardım çalışmalarına sosyal medyadan verilen destek muhteşemdi.

Tv kanalları, belediyeler, yabancı ülkeler ve tüm STK'lar da canla başla çalıştılar.

İnsanlar işlerinden arta kalan o değerli zamanlarını yardım toplama merkezlerinde gönüllü çalışarak harcıyorlar.

Hele hele o zor koşullarda günlerdir enkaz eşeleyen kurtarma ekipleri... Adlarını sanlarını bile bilmediğimiz, Twitter’a falan girmeye vakitleri olmayan bu kahramanların hakkı nasıl ödenir, gerçekten bilmiyorum.

Ve tabii ki yaptığı yardımı açıklamama “hakkını” kullanan nice nice Türkiyeli...

Hepsine minnettarız.

Ancak işi yazmak olan bizlerin, Anlı ve benzerleriyle mücadelelerinin zamansız bir faaliyet olduğu kanaatinde değilim. “Takibimizin” dayanışma ruhuna zarar verdiğini ise hiç sanmıyorum.

Aksine, dayanışma ruhunda gedikler açanın yukarıda örneklerini verdiğimiz ayrımcı, milliyetçi söylemler olduğunu düşünüyorum.

Üstelik zararları bununla da sınırlı değil. Sözüünü ettiğimiz arkaik zihniyet, en tehlikeli fay hatlarının üzerinde kurulu olan bu ülkenin her deprem hazırlıksız yakalanan 80 yıllık milli güvenlik devletinin de müsebbibi değil mi?

Asıl sorumluk üzerinde olan hükümetleri, belediyeleri aklamak için hâlâ, Vanlı Veli Göçerimiz, yeni günah keçimiz Salih Ölmezlerle meşgul olmamızı sağlayan bu dümenin hilebaz oyun kurucularını deşifre etmek boş kürek çekmek mi?

Bölünme paranoyasıyla yerel yönetimleri güçlendirmekten geri duran, çadırlarını deprem riski sıfıra yakın başkentinde depolayan sonra da Van’a ırak kalan ceberut devletin ideolojik aygıtlarının aktörleri depremden daha mı az tehlikeli bir afet?

Depremden yağ çıkartmaya çalışan ve işi insafsızlık derecesinde “inkâr” boyutuna vardırın, örtülü ayrımcılık yapan “milliyetçi Kürt sosyalistlerine” sesimizi çıkartmak ayıp mı?

Yaptığımız, deprem sonrası ayakta kalacak sağlam binaların sayısını arttırmak yolunda, bu köhnemiş zihniyeti bir daha dirilmemek üzere çökertmek için bir yıkım faaliyeti.

Hâlâ hassasiyetimizin motivasyonunuza zarar verdiğini söylüyorsanız, “parazit yapıyorsunuz” diyorsanız da kusura bakmayın. Bu köşelerin “hak edişinin” hakkını vermek için aldığımız yıkım ihalesini layıkıyla sonlandırmak boynumuzun borcudur.

Tamam, siz daha faydalı oluyorsunuz ama bizler de bir yerinden tutuyoruz işte dostlarım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öldürüyorlar ama bir sor niye

Melih Altınok 01.11.2011

Pazar günü Bingöl’de çocuklarıyla yürüyen bir anne sokakta PKK’li intihar bombacısı bir kadınla karşılaştı. Görgü tanıklarının ifadesine göre, genç anne çocuklarına zarar gelmesin diye bombacının üzerine kapandı ve Azrail’iyle birlikte lime lime oldu.

Bu vahşet, 30 yıllık savaşta sivillerin katledildiği tek örnek değil elbette. Uzak geçmişi boş verin, son birkaç ay içerisindeki nice örnekler hafızlarımızda dip diri. Tunceli’de halı sahada öldürülen öğretmen, Siirt’te katledilen

dört genç kız, Batman'da karnındaki bebekle ve çocuklarıyla birlikte taranan anne...

Adı Cengiz Çandar olsa bile silah bırakmayacağını da öğrendiğimiz PKK, kendi adıyla sanıyla bu saldırıları nasıl gerekçelendiriyor acep?

Sevgili bir dostumuzun dediği gibi, "Devlet çok zalimdi, mazlum isyan etti. E bu da savaş, çocuklar da ölebilir" mi diyorlardır sizce?

Kürt analarının ve çocuklarının varlığını "Kutsal serhildan"a armağan mı görüyorlardır yoksa?

Bu acı sonları, kirli savaşta taraftar olmayanlara kesilen "ilahi" bir fatura olarak yorumluyor da olabilirler.

Belki yine o kahredici ketumlukları tutmuş, tek kelimeyle "Hata" diyorlardır.

O değil bu değil, ne o zaman, ne?

Duyuyorum, söylenenler var:

"KCK tutuklamaları dört bir yanı sardı... Asker Çukurca saldırısına karşılık operasyon yaptı. Daha öncesi de var üstelik, Kandil'in komutanları öldürülmüştü... Öcalan'ın cezaevi koşulları zaten berbat..."

Hı hı... Devlet çok zalimdi eskiden, şimdi de öyle. Başka?

Tümü, "Bize de zalim olmaktan başka çare kalmıyor"a çıkan bahanelerden başka söyleyecek bir şeyiniz yok mu?

Yok tabii.

Aslında yegâne derdinin tasfiye "tehlikesine" direniş olduğunu defalarca ortaya koyan PKK'ye bu soruları sormak kadar beyhude bir iş yok.

Öyle ya adamlar yanlış anlaşılmaktan, eleştirilmekten, lanetlenmekten zerre kadar kaygılanmıyorlar ki. Çatır çatır vuruyorlar, yakıyorlar, bombalıyorlar. Bir değil, iki değil, beş değil, her gün her saat, deprem meprem dinlemeden saldırıyorlar.

Onlara gerekçe bulmak, gün gibi ortadaki katliamlarının altında buzağı aramaksa bizimkilere düşüyor.

"Hamile bir kadını vurmuşlar. Acaba müzakere masasında ellerini güçlendirmek için yapmış olabilirler mi? Hım, üzerinde biraz daha düşünelim."

"Açılım raporu açıklanır açıklanmaz Reşadiye'de bakkala giden askerleri öldürmüşler demek. KCK operasyonları başlayacak diyorlar ya, anadilde beden diliyle savunma hazırlığı olmasın sakın. Du bakalım."

"Bayram değil seyran değil Silvan'da 13 askeri öldürmüş PKK. Olsun arkadaş, benim aydın anlayışıma göre önce devleti eleştireceksin. Çünkü öldüren tavşan, ölen ayı."

Karikatürize ettiğimi düşünüyor olabilirsiniz, ama dönün bir bakın allahaşkına yazılanlara çizilenlere, fazlası mı var eksigi mi?

KCK'nın değirmenine su taşıyorsunuz

Sevgili Ufuk Uras, KCK'nın PKK'nın ovada siyasete terfi etmesi için bir geçiş alanı olduğunu söylüyor.

Kendisiyle aynı fikirde değilim. Bence KCK, ovadaki siyaset üzerinde PKK vesayetinin bir aracı. KCK, egemen Kürt siyasal hareketinin zapturapt altına alınması, çıkıntılık yapmaması için bir denetim aracı. Dolayısıyla demokratlar olarak, sistematik şekilde şiddet pratiklerini besleyen, parlamentodaki bir siyasi partiyi denetleyen-sınırlandıran otoriter bir yapıyı zorunlu bir durak saymak mecburiyetinde falan değiliz.

Kaldı ki böyle bir geçişi meşru gösterecek olağanüstü koşullar içerisinde de bulunmuyoruz. Memlekette serbest ve genel seçimler layıkıyla yapılıyor. BDP de şuracıkta duruyor işte.

KCK operasyonlarına yaklaşımımı da bu perspektif şekillendiriyor. Nasıl siyaset kurumu üzerindeki askeri ve sivil bürokrasinin vesayetine karşı radikal tavır almak gerektiğini düşünüyorsam, meşruiyeti kendinden menkul KCK gibi bir yapılanmaya iltimas geçilmesini de tasvip edemem elbette.

Ancak, sadece sokak eylemlerinde slogan attı, yürüdü diye insanların bu dava kapsamında tutuklanmasına karşı olduğum gibi, fikren bu yapılanmayı destekleyen, yazan, çizen, konuşan insanların cezai yaptırımlarla karşılaşmasını da yanlış buluyorum.

Bu sakatlığın son örneğine, Prof. Dr. Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu'nun gözaltına alınmalarında şahit olduk. Ersanlı'yı tanımıyorum ancak sol-demokrat çevrelerde muteber bir isim olduğunu biliyorum. Zarakolu'nu ise yıllardır insan hakları alanındaki çalışmalarından tanıyoruz.

BDP'nin siyaset okulunda seminer vermeleri suç olmasa gerek. KCK'yı ovada siyasete geçişin bir aracı olarak değerlendirmeleri de ancak fikrî düzlemde doğrunun ya da yanlışın muhatabı olabilecek bir tercihtir.

Ersanlı ve Zarakolu gibi kamuoyunun genişçe bir kesiminin şiddete bulaştıklarına ihtimal veremediği bilim insanlarını, akademisyenleri, aktivistleri bile "terörist" sayan "aşırı yorumun" KCK gibi yapılanmaların değirmenine su taşıdığını görün artık.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bana bir PKK anlat baba, içinde gerçek de olsun

Melih Altınok 04.11.2011

Her şeyin en iyisini bildikleri gibi PKK'yi de KCK'yı da hepimizden iyi tanır onlar.

Tuttuğu takımın ilk on birini ezbere sayabilen çocukların ukalalığı misali, PKK hakkında ettikleri lafın üstüne laf edilmesine de çok kızarlar.

Çünkü yıllardır her gün birbirinin tekrarı olan ve totalde hiçbir şey söylemeyen gazete yazılarının 30 yıldır barışa çok büyük katkı yaptığına inanmışlardır bir kere.

Kıymetleri, koyunun olmadığı bu kirli savaşın netameli zamanlarında Ertürk Yöntemler cephesinin karşısında poşulu Abdurrahman Çelebi'yi oynamalarından menkuldür.

Üstelik, kendilerinden bir "Atakürt" falan bekleyen zaten yoktur da, hiçbir zaman radikal de olamamışlardır.

Memlekette 30 yıldır süren savaşa dair yegâne alternatif gazetecilik faaliyeti Kandil’de ya da Bekaa’da “hacı” olup, dönüşte de Kasr-ı Kanco’da ziyafetlere katılmaktan ibaret olunca, bu şerefe nail olmak da “amaç” bellenişor tabii.

Şimdi olduğı gibi, o karanlık günlerde de “amasız” barış gazeteciliğı yapan değerli isimlerin cesaretlerini, yolculuklarını ayrı tutuyorum elbette. Ama yıllardır izlediğimiz film, biri devletin, öteki hayali devleti için savaşıan örgütün gediklilerinin nezdinde meşruiyet ve prestij sağlamak için çabalayan gazetecilerin rol aldığı B sınıfı bir yol hikâyesinden ibarettir.

Bu savaş filminde adları sık sık anıldığı halde kadraja bile girmeyenlerse Kürtlerdir.

Devletin zulmünden bıkan ama silahı reddedip PKK’ye ilışmeyen, kimsesiz, nüfussuz, tek ve bir başına Kürtler. Dağda ölen oğlu, kızı, kocası için kimseye “sitem” bile edemeyen naçar insanlar.

Bölgeye giden gazetecilerin ağırlandığı konaklara, belediye tesislerine, valilik binalarına ancak dışarıdan bakabilen, vekâlet vermedikleri halde hep onlar için “en iyisinde karar kılan temsilcilerinin” konuştuğı, kıyıda köşedeki Kürtler.

E hâl bu olunca da, bir nesil ve de dünya, hakkında “realite canım realite”den başka bir şey duymadığımız PKK’nin “realitesi” neymiş, yıllarca sahada kalan elin Alize Marcus’undan öğrendi doğâl olarak.

Bugün de aynı sakızı çiğniyorlar. Romantik bir PKK ve Kürt sorunu tasvirinin dışına çıkan kim varsa, ya devlet ağızyla konuşmakla itham ediyorlar ya da devletin ağızından çıkacak sözün yazarı ilan ediyorlar.

“E peki nasıl olacak” sorularının tek birine dahi yanıt vermeden, “Silahlar ağaca ağaclar müzakere masasına dönmeli yurdunda” ezgisini mırıldanmayı PKK ile aralarındaki “mesafesinin” kanıtı sayıp, somut barış önerilerinde bulunanları “devletin tarafındaki şahinlerden” ilan ediyorlar.

Kimi kastettikleri de belli değil, yine karınlarından konuşuyorlar.

Bu kez de telaşları, “cemaatlerinin” mensubu olamayan birkaç gazetecinin, kim öldürüyorsa gocunmadan ona “katil” diyerek, tesbitlerinin kifayetsizliğini açık etmesi, barış için üstlenilecek riskin eşiğini yükseltmesinden kaynaklanıyor.

Tıpkı, Dağdaki PKK’yi anlatan Marcus’un zamanında basiretsizliklerini, beyhude gazeteciliklerini yüzlerine vurması gibi, şimdi de şehirdeki KCK’yı anlatmaya çalışanların hoyratlığından huzursuzlar.

İlişkileri, rahat alanlarda başımıza hesapçı kesilirken sivil ölümlerini net bir dille sorgulamalarına engel olduğı için, Çukurca’da olduğı gibi Malatya’da morgda yatan gençlerin akıbetini dert edinenlerin bağımsızlığından rahatsızlar.

Klişe ideolojik kalıpların esaretinden kurtulup fikir üretenlerin yıllardır havasını soluduğumuz kültürel ve politik çölün havasını ılımanlaştırmamasından ödları kopuyor. Açılan el kapılarından rahatsız ulusalcılar gibi, onlar da kendi statükolarına dört elle sarılıyorlar.

E zor tabii.

PKK’nin dünkü katliamları karşısındaki utanç verici suskunluklarını meşrulaştırmak da, yalnızca KCK davasındaki abuk sabuk tutuklamaları lanetlemekle pekâlâ mümkün. Genç kızlar, hamile kadınlar, çocuklar öldürölürken “yeni anayasa” diye söylenmenin, tavşanlar bayram değil seyran değil dört koldan Çukurca’yı bastığında “her iki tarafa da” silah bırak çağrısı yapmanın konforu dururken niye ellerini kirletsinler ki?

Üstelik bu cengâverliğin getirisi olmadığı gibi götürüsü de bir hayli fazla değil mi?

Gıdım oynasalar, elleri azıcık toza bulaşsa, bölgedeki ve Avrupa'daki konferanslara çağrılmazlar alimallah. Taze PKK muhibbi merkez medyanın kapıları duvar olabilir yüzlerine. Dağda konuştukları kadın gerillanın anlattığı yakıcı gerçekleri sansürleyip yerine "Kandil'den görünüm" yerleştirdikleri kitapları iki paralel merkez medyada bu kadar cilalanmaz mesela.

Cesaretin varsa yalnızlığı, linç, akıllara durgunluk veren karalama kampanyalarını göze alıp "cemaatini" de eleştireceksin. Derdin gerçekse, barışsa, derdin varsa, tercümanlıklarına soyunmanın getirisi olmayan marjinal bir faaliyet sayıldığı lal edilmiş "gundiler"ın evine konuk gideceksin, seslerini duyuracaksın.

Sonra arada masal anlatsanız, övünseniz, hatta kızsanız da lafımız olmaz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aynanın karşısına geçip geçip

Melih Altınok 08.11.2011

Okuma yazmaları olduğundan şüphemiz yok elbette. Çarpıtmaları yazdıklarımızı anlamamalarından değil, fena sıkıştıklarının farkında olmalarından kaynaklanıyor.

Biri çıkıyor, analizlerimizle muhalifle muktediri, güçlüyle güçsüzü, ezenle ezileni eşitlemeye çalıştığımızı, çünkü bu işe kendimizi memur ettiğimizi söylüyor; evet kendimizi...

Diğeri ise Kürtlerin en temel haklarının iadesine karşıymışız ve yaptığımız PKK'yi kınamaktan ibaretmiş gibi, niçin enerjimizi Kürtlerin hak mücadelesine vakfetmediğimizi, neden hükümetten talep etmediğimizi soruyor.

Bunlardan topu alan klavye kalemşörları ise yukarıdaki çarpıtmaları bir de kendi prizmalarında kırıp işimizi "KCK operasyonlarının danışmanlığına" kadar vardiıyor.

Kürt sorunu ve PKK üzerine yapılan tartışmaların taraflarını homojen iki kutba ayırıp konuşmak, bu arkadaşların şimdilerde sarıldıkları can simidi olabilir ama artık hakikaten kabak tadı vermeye başladı.

Demokratların, sol liberallerin ya da özgürlükçü solcuların Kürt sorununa yaklaşımını, hükümete çok ama çok yakın "paralel merkez medyanın" tutumuyla eşitlemenin ne büyük bir haksızlık olduğunu görmüyor olamazlar.

Yazdıklarımız, çizdiklerimiz, haberlerimiz ortada işte. Bir gün olsun, hükümete açılım için "yeter, daha ne yapacaksın" mı demişiz. Zaten ne haddimize de, Kürtlere ya da haklarını geri isteyen her hangi birilerine "elinizdekiyle yetinin" diye serzenişte mi bulunmuşuz? Askerî çözümün, sınırötesi operasyonun felaket olacağı şerhini düşmeden herhangi bir analiz mi yapmışız?

E o halde derdiniz ne?

Bir yandan KCK'nın anti-demokratik yapısını, işlevini ve amaçlarını ortaya koyarken, öte yandan düşünce özgürlüğünü sınırlandıran ceza kanunlarının değiştirilmesi için hükümeti ve parlamentoyu göreve çağıran yazarlarla, *Akit* gazeteciliğini eşitlemek neye memur edilmektir, merak ediyorum?

Barış için, insanlar ölmesin diye, PKK'nin caniliklerini ve BDP'nin basiretsizliğini eleştirmek, anadilde eğitim ve Kürtlerin diğer kültürel hakları için hâlâ yeterli adımlar atamayan hükümetin ağırkanlılığına destek vermek anlamına mı gelir, daha çok merak ediyorum?

Israrla kısır bir düzleme çektiğiniz bu tartışmada sizin yöntemlerinizi mi kullanalım istiyorsunuz. Siz nasıl, silah kullanmakta ısrar eden kim olursa olsun eleştiren yaklaşımımızı, "Kandil'e bayrak dikelim" diyenlerle eşitlemekte kararlıysanız, bizler de sizi, PKK'nin öldürdüğü asker sayısı ile övünen örgütün medyasıyla ya da internette asker cenazelerine yaptıkları işkenceleri ballandırarak anlatan ruh hastalarıyla bir kefeye koyup mahkûm mu edelim?

Hiç işimiz olmaz. Çünkü derdimiz tartışma yürüttüklerimize bel atı vurmak, zarar vermek değil. Bireysel pozisyonlarını korumak uğruna çözümün önünü tıkayanların ısrarının nelere mal olduğunu göstermek. Silahın ve devrimci şiddetin mazlumun isyanının yegâne "enstrümanı" olduğu şeklindeki güzellmelerin şiddet sarmalını daha derinleştirdiğine işaret etmek.

PKK'yi eleştiriden azade tuttukça, şahin milliyetçi camianın saldırılarına maruz kaldığınızı tahmin edebiliyorum. Ama bunu, egemen Kürt siyasal hareketinin karşı milliyetçiliğiyle absorbe edebileceğinizi düşünüyorsunuz büyük hata yapıyorsunuz.

Madem yazdıklarımızı, "peşin satan- veresiye satan" tablosundaki tuzu kurunun ürünleri olarak görüyor ve okumuyorsunuz. O halde dönün kendinize bakın bari.

Ne istediğini, istediği zaman yaptığı katliamlardan, saldırılardan çıkarttığımız PKK'nin mücadelesini, eşitlik, demokrasi, barış ve refah talep eden Kürtlerin mağduriyetiyle eşitleyen sizlersiniz.

PKK'ye muhalif Kürtlerin ya da "aradakilerin" yaşadığı baskıları görmezden gelip, Kürt sorununu, egemen Kürt siyasal hareketinin ulus inşası yolunda yaşadığı "sıkıntılar" gibi sunan da başkası değil.

Evet, biliyorum, fetişleştirdiği ancak hiçbir zaman kullanamadığı şiddeti layıkıyla gerçekleştiren PKK'nin kuyruğuna takılmış (aslında tek kalemde) Stalinist soldan, PKK'den ve ona destek veren Kürtlerden başka alıcınız kalmadı.

Ama inanın yazılarınızı, bu "anlaşılabilir" kaygınızı taradığınız aynaya bakıp bakıp yazdığınız fena halde fark ediliyor dostlarım.

Che nedir, ne değildir?

Ne biçim solcuymuşum, Nagehan Alçı'nın Che üzerine söylediklerine bir şey demeyecek miymişim?

Cevap: Totemleri olamayan o biçim solcuyum bu yüzden hiçbir şey demeyeceğim.

Üstelik konu, politik görüşlerini ve yöntemlerini sorgulasam da serüvenciliği ve karizmasından ötürü kahramanım dediğim Che olsa bile. Kızdığınız biliyorum ama ne yapayım, Che ile ilişkim tamamen duygusal işte.

Nagehan'ın Che hakkında yazdıklarının içeriğini tartışmıyorum bile. Yazılarında tonla sorunlu nokta olmasının da hiçbir önemi yok. Çünkü ne kadar kutsallık varsa üzerine kelimelerden, tartışılabilirliğinden haz alıyorum.

Sizler de bırakın bence mezar bekçiliğini artık. Yoksa bugünle günden güne açılan aranızı, haklarında gık dense hopladığınız solun kırkları, yedileri dirilse de kapatamayacak.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürkçülerden korunma kanunu

Melih Altınok 11.11.2011

 Atatürkçülerden korunma kanunu Eksikleri ve yanlışlarıyla Türkiye’de bir kabuk değişimi yaşıyor. Düne ait ne kadar paradigma varsa çatırdıyor. Ama bazı alanlardaki rezerv hâlâ ısrarla korunuyor.

Eski düzenin ezeli muhafızları ve son dönemde AKP fobiyle fiilen onların yanında saf tutanlar bu korumalı alanların da “karşı devrimin” lehine epeyce yara aldığı kanaatindeler. Ama ne yazık ki tablo hiç de öyle değil.

Dün 10 Kasım’dı işte. Yıllardır hiç ama hiç gocunmadan, kızarmadan sergilenen parodiler, değişen Türkiye’de aynen tekrarlandı.

Mustafa Kemal’in öldüğü söylenen (ki anma yapılabilmesi için bu saatin belirlendiğini iddia edenler de var) 9’u 5 geççe çalınan sirenlerle herkes olduğu yerde donakaldı. Kimbilir kaç insan, düşmanca bakışlara ve dahası gereksiz tartışmalara mahal vermemek için adeta bu şartlı refleksi andıran komediye ortak olmak zorunda kaldı.

Yedi yaşındaki yeğenimden biliyorum, “Atatürk” derken sesi titrer, gözleri yaşarır halde adeta transa geçen ve bu halleriyle ne yazık ki klinik psikiyatrinin alanına giren körpecik çocuklarımızın zihinlerindeki gerçeklik algısına bir kazma daha vuruldu.

Taraf, *Yeni Şafak* ve *Yeni Asya* haricinde memlekette çıkan 40’a yakın ulusal gazete, 73 yıl önce vefat eden bir devlet adamın ölümünün haber değeri taşıdığını düşünüyor olmalı ki, “gelişmeyi” ilk sayfadan gördü. *Vatan* “diktatör” tartışmalarına onun ağzından yanıt verirken, *Sözcü* “Ergenekon davasının” 1 Numarasına” atfen ilk sayfasının tamamını kahramanın fotoromanına ayırdı.

Rejim ve toplum dizaynı faaliyetlerine ara veren bir kısım sermaye de boş durmadı elbette. Koç, itinayla seçtiği *Hürriyet*, *Milliyet*, *Sabah* ve *Zaman*’ın arka kapağını kapatarak Ata’ya bağlılığını bir kez daha belletti hepimize.

“Üfürükçü” lakaplı Zöhre Ana, Alevi vatandaşlarımız adına soyunduğu şovunda, Mustafa Kemal adına bir günlük yas orucuna niyet ettiklerini, “iftarı” da Gazi’nin çok sevdiği etli pilav ve sütlaçla yapacaklarını duyurdu. Bu arada atlamayalım. Telefonla konuştuğum Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Kazım Genç, Kalpaklı Zöhre Ana’nın son üfürüğünün Alevilikte yeri olmadığını ısrarla vurguluyor.

Başbakan Tayyip Erdoğan ve Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de Anıtkabir defterinde temiz bir sayfa daha açıp “yok birbirimizden farkımız, çünkü biz de Osmanlı bankasıyız” mealinde satırlarla, makul çizgide olduklarını

gösterdiler.

Derdim Mustafa Kemal üzerine konuşmak değil. Bu işi Sevan Nişanyan gibi değerli isimler layıkıyla yaptılar zaten. Hatta kısır polemiklere girmemek için 10 Kasım'da yapılan tüm TV programı tekliflerini de geri çevirdim.

Resmî tarih dışındaki Atatürk anlatılarına rağmen "size ne kardeşim seviyoruz" diyenlere de söyleyecek bir şeyimiz olamaz. "İnanç" karşısında, bize düşen önümüzden yemektir.

Oy aldığı tabanın refleksleri ortada olsa da, müesses nizamın makul vatandaş yaratma ritüellerine katkı sağlayan siyasilerin bireysel tercihleri de kendilerini ilgilendirir diyelim

Öyle ya, herkesten, partisinin kırmızıçizgilerini elinin tersiyle itip Dersim katliamında CHP'nin sorumluluğu olduğunu söyleyen, operasyonlardan Atatürk'ün haberdar olmamasının düşünülemeyeceğini belirten CHP Tunceli Vekili Hüseyin Aygün gibi cesur olmasını bekleyemeyiz.

Beni rahatsız eden, Allah'ın bildiğini kuldan saklarcasına, pek çoğumuzun farkında olup açıktan karşı çıkmadığı hatta kimi zaman ortak olduğu bu kolektif deliliğe karşı bir çığlık atmak. Çünkü yaptığımız düpedüz sahtekârlık, korkaklık.

Evet, Atatürk'ü koruma kanunuyla "birini sevmeme" hakkımızı elimizden alan siyasilerden sevdiklerimizin, beden ve ruh sağlığımızın korunması için de tedbir almalarını istiyoruz.

Belirli gün haftalarda devlet eliyle "taptırılan" seküler tanrılardan ve onların hırçın müritlerinin dayatmalarından okulda, sokakta, işyerinde, mahkemede... bizleri ve çocuklarımız koruyacak bir yasa talep ediyoruz.

Bizim de korunacak kadar değerimiz yok mu?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Varlığımız varlığınıza armağan olmuş bir kere

Melih Altınok 15.11.2011

Kartepe Deniz Otobüsü'nü kaçıran 27 yaşındaki Mensur Güzel, cumartesi sabaha karşı SAT komandolarının düzenlediği bir operasyonla öldürüldü.

Arzumuz Mensur'un sağ olarak yakalanmasıydı elbette, ancak bu ne kadar mümkündü bilmiyorum.

Olayın ayrıntıları ne olursa olsun, dünyanın her yerinde güvenlik güçleri bu tarz eylemleri ölümle sonuçlandırmakta ne yazık ki ellerini korkak alıştırmıyorlar işte. Bu "fiilen meşruiyeti sağlanmış" tarz, devlet aygıtının olası benzeri eylemlere gözdağı vermek için bir mesajı aslında.

Kuşkusuz Mensur'a eylemin talimatını veren Kandil'in komutanları da bu gerçeği biliyorlardı. Ama Anne Sıtiye Güzel'in biricik oğlunun canını riske edip delikanlılık yapmakta gözlerini bile kırpmadılar.

HPG'nin eylem hakkında ANF'de yayınlanan açıklaması bu durumu açıkça ortaya koyuyor:

"Halkımız ve demokratik, duyarlı kamuoyu da Sinan yoldaşımızın eyleminin amacını iyi okuyarak her PKK

militanının en hassas olduğu Önderliğimizin güvenliği ve özgürlüğü konusunda gerekli tavrın sahibi olmalıdır. Önder Apo'nun özgürlüğünü her şeyin üstünde tutan Sinan yoldaşımızı bu eyleme sevk eden karar ve irade düzeyi yeni dönemde her militanın, Önder Apo'nun yolunda ilerleyen her Kürt'ün karar ve irade düzeyi olacaktır."

Yani, PKK'nin bu ve benzeri eylemlerinin yegâne amacı, ideal olan neymiş? Her şeyin üzerinde olan Öcalan'ın özgürlüğü ve güvenliği.

Başka?

Bu uğurda "Kürt'ün" karar ve irade düzeyinin dosta düşmana gösterilmesi?

Peki, ya pırıl pırıl Kürt gençlerinin hayatları, geleceği, annelerinin yanan yüreği?

Tabii ki teferruat. PKK, Kürt gençlerinin varlığını, her şeyin üzerinde tuttuğu lider kültünün ve delikanlılık naralarının varlığına armağan etmiş bir kere.

Mensur'un gazetelerde yayımlanan sarı tişörtlü, tıraşlı, gözlüklü ve palmiye fonlu fotoğrafına bakıyorum. Kaldığı virane öğrenci evinin görüntüleri de üzerine eklenince çok aşına olduğum bir profil oluşuyor kafamda.

Sizler de tanıyorsunuz, üniversitede arkadaşlık ettiğimiz, beraber yiyip içtiğimiz, gezdiğimiz, evlerinde misafir olduğumuz "yurtsever" öğrencilerden biri yetim Mensur.

27 yaşında bir gencin hayatının yitip gitmesine kahramanlık güzellemesi düzüp alkış tutan BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel'in taziyesini kabul etmeyen Sitiye Anne de çok tanıdık. Kürt arkadaşlarımızın evlerinde şenlik havası yaratan, memleketten gelen yiyecek kolilerini hazırlayan bir teyze işte.

Ve siz, her şeyin üzerinde tuttuğunuz lanet olası değerleriniz uğruna gözünü kırpmadan o Mensur'u öldürdünüz, öldürttünüz, o annenin yüreğini bir daha hiç soğumayacak kadar yaktınız.

Utanmadan da edebiyatını yapacaksınız. Yok şehit, yok gözü dönmüş terörist!

Mensur bir kahraman ya da canavar değil, amacı ne olursa olsun vakitsiz yitip giden bir genç. Sitiye Hanım'da önce acılı bir anne.

Mensur'un ölüsüne sahip çıkmak da, Sitiye Anne'nin acısına ortak olmak da önce devlete düşer. Sesimiz ulaşır mı, dikkate alırlar mı bilmem. Ama Başbakan Erdoğan ya da Cumhurbaşkanı Gül, sırasını beleyen Kürt ve Türk gençlerinin, onların annelerinin, hepimizin, barışın başının sağlığı için Sitiye Hanım'a bir başsağlığı dilemekten geri durmamalı bence.

Bir ihtimal daha var sanki

Nabi Yağcı son derece net. Diyor ki: "KCK operasyonuna verilecek destek bilinmelidir ki BDP'nin kapatılmasına verilmiş destektir."

Yağcı, her zaman olduğu gibi, "devletin KCK ardından BDP'nin tasfiyesini" amaçlayan perspektifinde ona destek verenlerin kim olduğunu söylemiyor elbette. E, bize de tahmin etmek kalıyor.

Sağ cenahtaki şahinleri kast ediyorsa, yazısının sonunda sorduğu "KCK operasyonlarını savunanlar, BDP'nin kapatılmasını da savunacak mısınız" sorunun cevabını biliyordur herhalde. Alacağı yanıt "Evet, ne var" olacaktır.

Yok, eğer muhatabı son dönemde moda olduğu üzere, operasyonlarına kayan şirazesine, bilek bükme, patronu gösterme mantığına karşı çıkıp bir yandan da BDP ve muhalif Kürtler üzerindeki baskısından, şiddet eylemlerinden ötürü KCK'yı eleştirenlerse de yaptığı en hafif tabirle insafsızlık.

Zira Yağcı, sol liberallerin, özgürlükçü solcuların, MHP'nin bile Meclis'te görmekten memnun olduğunu söylediği, Ak Parti'nin boykot bitsin de Meclis'e dönsünler diye çırpındığı BDP'nin kapatılmasına alet olacak kadar saf olduklarını düşünüyor olamaz.

Öncelikle Sayın Yağcı, kendisinden farklı düşünlerin akıntıya kapılmış piyonlar değil, tıpkı kendisi gibi iradî tercihler gösteren aktörler olduğunu kabul etmeli. Seçmenin tek ve meşru temsilcisi BDP'nin siyaset yapma koşulunu, Kandil vesayetine serbestlikle eşitlediği sorusuna "elbette hayır" yanıtını aldıktan sonra da ortaya atılmış şu soruya kulak vermeli:

BDP'nin olası kapatılması senaryolarından kaygılananlar, oy verip seçtiğimiz siyasileri sorgulayan, azarlayan, yönlendiren KCK'nın hâlihazırda zaten BDP'yi filen "kapatmış" olmasından da rahatsız olmuyorlar mı?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Yeni' Saatleri Ayarlama Enstitüsü

Melih Altınok 18.11.2011

Geçen perşembe CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'le konuştum. Dersim Katliamı'nda o dönemde iktidarda olan CHP'nin ve Atatürk'ün sorumluluğuna dikkat çeken Aygün, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile olayın aydınlatılması için görüşeceklerini söyledi.

Hüseyin Aygün'e ısrarla, partisinin kırmızıçizgilerini ihlal eden bu görüşlerinin içeride rahatsızlık yaratıp yaratmadığını sormuştum. Aygün "Hayır işte bu yeni CHP'nin farkıdır. Kemal Bey de destekliyor" dedi.

Biz de gelişmeyi *Taraf*'ta haberleştirdik. O gün bugündür CHP'deki kazan fokur fokur kaynıyor. Çarşamba günü de 12 CHP'li vekil Aygün'ün sözleri üzerine zehir zemberek bir bildiri yayınladılar.

Diyorlar ki: "En başta sayın genel başkanımız olmak üzere CHP yetkili organlarının suskunluğunu kabul etmek mümkün değildir. Sessizlik ve tepkisizliğin dolaylı yoldan söylenenleri onaylamak anlamına çekilebileceği unutulmamalıdır."

Meclis'te düzenlediği basın toplantısında "Vicdani ret düzenlemesi talep etmek Türkiye Cumhuriyeti'ne ihanet etmektir" buyuran CHP Bolu Milletvekili Tanju Özcan da Aygün'e "Milletvekili olmuş ama CHP'li olamamış" sözleriyle seslendi.

Baykal cephesinden konuştuğum isimlerse genel olarak "Aygün'ün ifadelerinin doğruluğu yanlışlığı bir yana. Biz CHP'nin ana çizgisine aykırı isimlerle partinin çorbaya çevrilmesine karşıyız" diyorlar.

Keşke Aygün'ün sözlerine verilen tepki, çok ama çok iyi niyetli dostlarımızın iddia ettiği gibi parti içerisinde yeni CHP'ye direnen bir avuç ulusalcının tavrından ibaret olsaydı.

Ama ne yazık ki, Genel Başkan Kılıçdaroğlu başkanlığında toplanan MYK'dan da 12 ulusalcının talebine uygun olarak bir "ses" çıkartıldı. Parti Aygün'den "resmen" savunma istedi.

Vay arkadaş, gümbürtüye bak! Aslında o yıllara dair azıcık kitap karıştırmış olanlar için malumun ilanı olan Aygün'ün son derece "yumuşatılmış" sözleri bile Kurultay salonuna Che bereli, Deniz Gezmiş parkalı afişleri asılan Kılıçdaroğlu'nun "Yeni CHP"sini nasıl da hoplatıyor.

Hüseyin Aygün, savaşın en netameli zamanlarında gözaltında kayıpların, köy boşaltmaların, işkencecilerin peşine düşmüş gerçek bir demokrat, namuslu bir avukat. Dersim Katliamı ile ilgili de cesur kitapları var.

Geçmiş, kişiliği ve görüşleri herkesçe bilinen Aygün partiye de bizzat Kılıçdaroğlu tarafından "ikna edilerek" getirildi.

Bundan sonra partinin disiplin mekanizmasının nasıl çalışacağını tahmin etmek zor değil. Ahmet Hamdi'nin muhteşem romanı *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*'nü akıllara getiren yeni CHP'den "devrimci" bir çıkış beklemek için yine elimizde veri yok.

Muhtemelen "arkadaşlar çalışacak", orta yolcu bir formülle krizin üstü örtülecek. Parti, Genel Başkan Yardımcısı Akif Hamzaçebi'nin dediği gibi, Atatürk ilke ve inkılapları yolunda birlik ve beraberlik için de tıngır mıngır...

Asıl soru Hüseyin Aygün'ün tavrının ne olacağı.

Ben, kendisine karşı hazırlanan bildiride "muhafazakâr ve neo-liberal tavsiye odaklarının" (tanıma dikkat) oyununa gelmekle itham edilen Aygün'ün bu zırvalıklara aldırmandan MYK'ya manifesto niteliğinde bir savunma vereceğine inanıyorum.

Dersim vekilliği Kamer Genç'lere bırakılamayacak kadar hayati bir konu. Bu ağır sorumluluk, halen gökyüzünde uçak gördüklerinde "mıstakor (Mustafa kemal'in pırpır uçakları) geçiyor" diyecek kadar katliamın izleri hafızalarında diri olan Dersimli dedelerin, ninelerin vekili Aygün'ün omuzlarında.

Derdi mazbata olmayan, Seyit Rıza'nın torunu Aygün'ün partideki onurlu isyanı, CHP'nin immortal Halit Ayarçı'larına dert, "kontenjanlardan" partiye girip gıkını bile çıkartmayan "şifa kabul etmez gayrı memnun" Hayri İrdal'lara da ders olur belki.

Muhalefet "bizim için iki eli cebinde uydurulan bir masaldır" da ısrar eden CHP'nin zembereğinin boşalıp özgürleşmesi için bu tür sarsıntılara ihtiyacı var.

Günaha gireceğiz ama, Allah'tan korkuyoruz

Hayaldi, gerçek oluyor. Bir siyasal iktidar ciddi ciddi vicdani reddi konuşuyor.

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın "Avrupa istedi diye yapıyorlar" sözleri ne kadar vahimse, yıllardır bu temel hakkı talep edenlerin "iyi de mahalle baskısı ne olacak" diye yakınmaya başlamaları da o derece komik.

Vicdani ret yasasının içeriğinin tartışıldığı bir dönemde, haktan yararlanacak kişilere, resmî kurumlarda ayrımcılık yapılmaması türünden talepleri dillendirmenin tam zamanı elbette. Ancak, daha ilk elden vicdani retçilerin "çevreden" gelecek mahalle baskısından mustarip olacakları söyleyip bu son derece olumlu girişimi değersizleştirmeye çalışan müzmin muhalif tavrı anlamak mümkün değil.

Ne isteniyor yani? Parlamento vicdani ret hakkını tanıyan yasanın yanına, "bu kişilere mahalle baskısı uygulanması yasaktır" diye bir madde mi ekleyecek.

Tartışmalar yıllar önce okuduğum bir karikatürü getiriyor. Diyalog şöyle:

- İmam Efendi, biz bu bayram üç aile günaha giriyoruz.
- Oğlum, Kurban’a girmeyecek miydiniz?
- Ateist olduk.
- Ee niye üç aile?
- Allah’tan korkuyoruz!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öyle temizdi ki sterillerin elleri

Melih Altınok 22.11.2011

Nabi Yağcı geçenlerde “KCK operasyonlarına verilecek destek bilinmelidir ki BDP’nin kapatılmasına verilmiş destektir” şeklindeki önermesini aşırı indirgemeci bularak eleştirdiğim yazımı ele aldı.

Ancak söz konusu yazımda, geçmişine ve deneyimlerine saygı duyduğum bir büyüğüm olan Nabi Bey’in “esefle” karşılayacağı ne söylemişim, merak ediyorum. Sanırım “Bana bir PKK anlat baba, içinde gerçek de olsun” isimli yazımda tanımladığım gibi, klasik bir “lafının üzerine laf edilmesinden huzursuz olma” durumuyla karşı karşıyayız.

Nabi Yağcı, “Adil olmak zor zanaat” isimli yazısına, kolay olduğunu ve adil bulmadığını söylediği “şiddeti eşitleme” tavrını eleştiren uzun bir girizgâhla başlamış. *Taraf*’ın da, kişisel deneyimlerini de anlatarak eleştirdiği bu “tarafsızlık hatasından” mustarip olduğunu yazmış.

Aynı zamanda muhabirlik de yapan bir yazar olarak, evrensel barış gazeteciliğinin gerekliliğini gözetmenin nötr bir tavır olduğunu düşünmediğimi belirteyim.

İkincisi, Nabi Bey’in şiddeti “eşitlemek olarak” tanımladığı “basit, tutarsız, adil olamayan” tavrın, Gandi’den tutun da şiddet içermeyen “doğrudan eylem” metotlarında ısrarcı olan radikal anarşistlere kadar geniş bir yelpazede “pasifizm” olarak değerlendirildiği notuna da düşeyim.

Yağcı’nın, girişte verdiğim makullüğünden sual olunmaz önermesini eleştiren bir yazarın *Taraf*’ta yazmasına şaşırmasını ise, ulusolcu politbüro tarafından kayıtlara geçirilecek takdire şayan bir “ihbar” olarak değerlendireceğine eminim.

Sayın Yağcı’nın polemik olarak algıladığı eleştirilerimin içeriğine geçmeden önce, izninizle kendisinin su götürmez şekilde polemik kokan ve asıl benim esefle karşıladığım birkaç ithamına daha değineceğim.

Nabi Bey kendisi gibi, “adil ve zor olanı” seçmememin nedeninin “Başbakan’ın AK Parti ve medya üzerindeki vesayetini” görmezden gelmem olduğunu iddia ediyor.

Doğrudur, Nabi Bey'i "*Taraf*'ın dönemeyen enbikatı solcusu" payesiyle onure eden solcumsular gibi, "Aman Ak Partili sanmasınlar" kaygısıyla, siyasal iktidarın her icraatından "sivil vesayet" paranoyaları damıtmıyorum. Ama zahmet edip hafızasını bir yoklasın ya da arşive baksın. Solcumsuların, müzmin muhalifliğin güvenli kucağının verdiği esirlikle atladığı "asıl" mevzulara, siyasal iktidarın karşı durulmaya muhtaç edimlerine kimin muhalefet ettiğini açıkça görecektir.

Ha, yerim dar, hepimizin yakındığı Siyasal Partiler Kanunu'nun bir arızası olan lider sultasını, silahlı bir yapının vesayetiyle eşitlemesinin nasıl bir kolaycılık ve adaletsizlik olduğu mevzuuna girmiyorum bile.

Yağcı'nın AK Parti'nin BDP'nin boykotu bitirip Meclis'e geri dönmesi için bir bakanını görevlendirdiği bilgisine, ardı ardına yapılan müzakerelere ve partinin kurmaylarının çağrılarına dair haberlere de Google vasıtasıyla kolayca ulaşabilir. Böylece, kendisini asıl şaşırtan "çırpınışlar" konusunda sanırım aydınlanacaktır.

Gelelim mazrufa. Nabi Bey, "KCK operasyonlarına verilecek destek bilinmelidir ki BDP'nin kapatılmasına verilmiş destektir" önermesinin hikmetine, defalarca söylediği halde KCK ve operasyonlarının ayrı tutulması "ilkesini" anlayamadığım için, varamadığını söylüyor.

Demek "adil olmak zor" diyeni mantıktan muaf tutuyorlar? Söyler misiniz, Yağcı ve onun gibi düşünenler, KCK operasyonlarını neye dayanarak eleştiriyorlar? "KCK, BDP'nin siyaset yapmasının koşulu olduğu için ona yapılacak operasyon siyasetin önünü tıkar, hatta tasfiyesinin yolunu açar" demiyorlar mı? Bu durumda KCK'yı operasyonlardan ayırmayan kim oluyor?

İnkâr etmiyorum, ben ayırmıyorum. Egemen Kürt siyasal hareketinin en tepesinde yer alan, çocukların, genç kızların, hamile kadınların katledildiği eylemlerin emirlerini veren, kentlerde sivillerin orta yerine bomba koyan, meşru müdafaa diye karakollarda uyuyan askerleri öldüren, siyasileri tehdit eden, adam kaçıran, haraç alan bir yapıyla ona yapılan operasyonu ayrı tutmuyorum.

Ama bir şeyi ayrı tutuyorum. Son AB İlerleme Raporu'nda da yer alan kovuşturma ve soruşturma sürecindeki ihlalleri, terör örgütü üyesi olmadan örgütün propagandasını yapmak gibi saçmalıkları, KCK'nın niteliğine dair eleştirilerimden azade yerden yere vuruyorum.

Bitirirken hakkını teslim edeyim. Aslında Nabi Bey tavrının zor olduğunu söylemekte haklı olabilir. Bunca cinayet, katliam orta yerde dururken, Roni'nin "PKK tavşan, devlet de ayı" fabllarını, elleri kolları bağlı boksörün çığnemen onuru diye tefrika etmek hakikaten zor olmalı. Hele hele bu angaje perspektifin kaynaklandığı siyaseten körlüğü "adil olmak" diye satmak daha zordur mutlaka.

Evet. Steril duruş eleştirisinin asıl muhatabı, "cemaatinin" şiddet kutsallıklarına kastedip günaha girmeyi göze alanlar değil, "sofulukta" ısrar edenlerdir.

NOT: Sevgili Rahmi Saltuk'un oğlu Baran'ı pazar günü 21 yaşında kaybettik. Allah kimseye böyle acı vermesin. Saltuk Ailesi'ne sabır dilerim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan Dersim özü için özü de dilesin mi

Melih Altınok 25.11.2011

Başbakan Erdoğan Dersim katliamı için devlet adına resmen özü diledi. Yıllardır talebi bu olan ve akıl sağlığını muhafaza eden bir demokrat olarak gocunmadan kendisini tebrik ediyorum.

Ama bizim cenahta gocunanlar çoğunlukta.

Erdoğan'ın bu çıkışı üzerine, iflah olmaz Kemalistlerin, "Yarayı kaşıyıp toplumu bölüyorsunuz" ya da "Gazi olaylar sırasında GATA'da tedavi görüyordu tamam mı?" türünden zıvalıklarını geçiyorum.

Ne yazık ki, solun ve Egemen Kürt siyasetinin neredeyse tamamı da, tıpkı referandum döneminde Başbakan'ın Erdal Yıldırım için yaptığı konuşma sonrasında olduğu gibi histerik inkâr nöbetindeler adeta.

PKK çevresi için Başbakan'ın devlet adına özü, lafûgûzaf. *ANF*'de yer alan bir analizin şu cümleleri durumu özetliyor: "Dersim'deki sürgünler, bugünkü KCK tutuklamalarını ve çaresizlikten göç eden Van depremzedelerini hatırlatıyor."

"Özü kabahatinden büyük manşeti" atan gazetenin tavrını öncüleyen solcumsular da bedavadan "samimi değil" psikanalizlerinden vakit buldukça Eco'nun aşırı yorum tanımının sınırlarını zorluyorlar. Başbakan'ın "Özü dilenmeli, özü diliyorum" cümlesinin başındaki "literatürde varsa" girizgâhını "gerekirse" diye okuyup "özü dilemedi ki, dilemedi ki" yorumlamak ayıp değildi ya.

Muhafazakâr bir başbakanın ceberut rejimin resmî söyleminde güzide-korunaklı bir tabuya indirdiği Balyoz darbesinden açıkça rahatsız olan solcumsuların haletiruhiyesini açıkça gösteren bu tablo, gündemdeki tartışmaların ideolojik bir düzlemde sürdürülmesinin abesle iştigal olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Tüm iyi niyetiyle "Bir sol var bu solcumsularda, soldan daha içerü" deyip, yıllardır dillendirdikleri taleplerinde kaydedilen aşamaları Kadir İnanır'ın o meşhur repliğini ve jestini andırırcısına "Yalannn söylüyorsun, yalannnn" diye elinin tersiyle iten solcumsuların hezeyanlarında nafile kazı yapanların çabası, bir emeklilik uğraşından ibaret.

Bu tesbit, solun yeni bin yılın eşiğinde Türkiye'nin bir alternatifi olmayacağını kabulü anlamına gelmiyor. Aksine başarmak için, yalnızca gündelik yaşam pratiklerindeki modernist tercihlerinden ötürü solun doğal tabanı olduğu sanısına kapıldığımız kitlenin her edimimizi, söylemimizi bağlayan zincirlerinden kurtulma zorunluluğuna işaret ediyor.

Evet, solun tabanı sandığı kesimlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok.

Türkiye'nin kabuk değıştirdiği bu günlerde, askerî vesayetın sonlaması, haklar ve özgürlükler alanının genişletilmesi, resmî tarihle yüzleşilmesi gibi taleplerin bayraktarlığını enikonu eline aldığı ve az çekmediği halde, mütediyyin olduğu için tabandan sayılmayan "ezilenlere" dönüp bakmanın zamanıdır.

Bu perspektif, tıpkı Ak Parti'nin yalnızca tabanı için değil, dışındaki çemberde yer alan kesimler için de politikalar üreterek kitlesinin reflekslerini dönüştürmesi gibi, solun potansiyel seçmeni sayılan ancak katılaşıarak günden güne gericileşen kesimlerini de bugüne getirir.

Biliyorum, çok aykırı geliyor bu önermeler. Ama yıllardır Dersim katliamı için devletten resmen özü dileyen kesimlerin, bu taleplerini yerine getiren Başbakan'dan nerdeyse "özü için özü talep eder" hale gelmeleri,

buna karşın mütedeyyinlerin katliamla yüzleşilmesine destek vermeleri bile başlı başına bir veri bence.

Åřık İhsani'nin o meşhur şarkısındaki "Taban uyanıyor taban" dizelerini "Taban değişiyor taban, uyan!" diye değiştirmeyi konuşalım derim.

Neler mi oluyor?

Uzatmak istemiyorum ama olan şudur efendim.

Sayın Nabi Yağcı'nın "KCK operasyonlarına destek BDP'nin kapatılmasına destek vermektir" şeklindeki sözleri üzerine birtakım eleştiriler getirdim. Yağcı 'da "Adil olmak zor zanaat isimli" yazısıyla yanıt verdi. Yıldıray Oğur ve Orhan Miroğlu da bu tartişmaya katkı sunan iki muhteşem yazı yazdılar. Nabi Bey dün de saldırı furyası olarak değerlendirdiği bu tartişma sürecine dair "Ne oluyor" diye sordu.

Yağcı, "Bakalım arkasından ne gelecek, hiç de iyi kokmuyor" gibi şaşırtıcı imaların ardından "Bir engelle karşılaşmazsam eğer başladığım yazılarımı sürdürereceğim" diyor.

Örgütlü ve gizemli bir saldırı furyası(!)

Burna gelen kötü kokular(!)

Engellenme kaygıları (!)

Nabi Bey'le Kürt sorunu ve şiddet konusunda aynı görüşleri paylaşan pek çok yazar var *Taraf*'ta. Sizce de bu imalar hakkaniyet sınırlarını gerçekten çok ama çok zorlamıyor mu?

Eğer Nabi Bey görüşlerine getirilen her eleştiriye, esefle kınamayı bırakıp (dünkü yazısında da ilk yazısında yaptığı gibi Orhan Abi'yi kınadı) tartişsa, ya da dengi görmediği benim gibi çocuklara abc'yi anlatsa bence bu komplocu ruh haline esir olmazdı.

Nabi Bey dünkü yazısını "Bu düzey *Taraf*a da kendime de yakışmıyor" diye sonlandırmış.

Bence, tarihi, deneyimleri ve yaşına hürmet ettiğim Nabi Bey'e yakışmayan eleştiriye tahammülsüzlüğü, muhatabını küçümsemesi ve *Taraf*'ın yazarlarına tanıdığı özgürlüğüne haksızlık eden "dokunan yanar mı" imalarıdır. Yoksa tartişmak *Taraf*a herkesten çok yakışır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Durun siz düşmansınız

Melih Altınok 29.11.2011

Her kesim varoluşunu gerekçelendirmek için devlet aygıtının birincil düşmanın kendisi olduğu miti üzerinden hareket ediyor. Bu kabulün konforuna da dört elle sarılıyor. Hâl bu olunca da yalnızca kendisine vurulan darbelerin listesini tefrika etmek gözde siyaset yöntemi oluyor.

12 Mart, 12 Eylül solu vurdu.

27 Mayıs, 28 Şubat da mütedeyyinleri.

Peki ya en ideal biçimde çoğulculuğun ve temsiliyetin sağlandığı ve demokratik bir işleyişe sahip ilk Meclis'i işlevsiz kılan 1924 darbesi aslında neyi tasfiye etmişti?

Solu mu, sağ mı, liberalleri mi, dindarları mı, Kürtleri mi, Çerkeşleri mi?

Şeyh Sait İsyanı bahaneleriyle ilan edilen diktatörlüğü, Dersim Katliamı'nı, tek parti rejiminin dindarlar üzerindeki istibdadını düşünün. 6-7 Eylül olaylarına, Varlık Vergisi'ne, Çorum'a, Maraş'a, Fatsa'ya, Sivas'a, 90'lardaki OHAL maskeli Kürt ve solcu kıyımına bakın. Kimlere kastedildi?

Bugüne gelin. E-Muhtıra'nın, Ergenekon'un darbe planlarının, mesela Balyoz'un hedefinde hangi kesimler vardı?

Yalnızca AK Parti iktidarı mı? Gülen cemaati mi? Liberal-özgürlükçü aydınlar mı? Gayri Müslimler mi?

Uz atmaya gerek yok, düşman hepimiziz. Bizler önemsesek de Türkiye oligarşisinin umurunda bile değil, adımız, sanımız, etnik aidiyetimiz, dünya görüşümüz.

Ne acıdır ki gün gibi ortada olan bu tabloya rağmen, halkın tek ve meşru temsilcisi parlamentonun ve onun içinden çıkan hükümetin muktedir olmasını savunmak Türkiye solun nezdinde pek prestijli bir iş değil. Hele ki iktidarda mütedeyyin refleksleri olan bir parti varsa.

Çünkü ortaya çıkan onca komploya rağmen bazı kesimler, 80 yıllık statükonun başat karakterinin siyaset kurumunu işlevsiz kılarak vesayet ve süreli darbe rejimini meşrulaştırmak olduğunu kabul etmek istemiyorlar.

Tarihindeki onca mağduriyete karşın, son birkaç yıldır ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecinde solun aktör olamamasında bu körlük etkili oldu. Sol, 10-15 öncesine ait askerî vesayet tespitlerini AK Parti paranoyasıyla adeta çöpe attı. Üstüne bir de AK Parti iktidarının sola karşı zaman zaman gösterdiği husumet eklenince ne yazık ki solun statükonun yedeğine düşmesi kaçınılmaz oldu.

İşte Avrupalı sosyalistlerin (onlar da yandaş ya da cemaatçi olmalı) takdirle karşıladıkları Türkiye'deki reform sürecini desteklemediği ve statükonun yanında yer aldığı için CHP'ye ayar vermesinin altında da enikonu netleşen bu tablo var.

Bereket, dün Mehmet Baransu'nun *Taraf*'ın manşetten gördüğü haberinde olduğu gibi, askerî vesayetin aldığı tüm yaralara rağmen hale diri olduğu ve hükümetin bir garip uzlaş peşinde koştuğu tehlikesine dikkat çekenler de var.

Bunu da ürkek davrandığı reform adımlarında hükümete mazeret üretmek için ya da hükümet yanlısı olduklarından değil, vesayet rejimine karşı olduklarından yapıyorlar.

İşte fark burada. Israrla manipüle edilen tavrın karakteristiği bu.

AK Parti'nin eski kurmaylarından Dengir Fırat, dün Neşe Düzel'e verdiği röportajda, hükümetin henüz 2007 yılında yeni bir anayasa yapmaması için askerler tarafından açıkça tehdit edildiğini söylüyor. Ancak "bu kadar olabilmiş" bir siyasal iktidarı eleştirirken, muktedirleşme "ihtimalinden" duyduğunuz rahatsızlığı ifade etmek için "sivil dikta geliyor" şerhini düşmek muhalefet etmek değildir.

Böyle muhalefet olmaz. Bu kaçak dövüşmektir ve hizmet ettiği yegâne cephe statükodur. Sivil siyaseti reformlar için yüreklendirmek şöyle dursun, onu tepkileri yumuşatmak için statükoyla daha ılımlı bir mücadele çizgisine çekilme zorlar.

Bu ruh hali, mesela, AK Parti'nin xqw yasağının değiştirilmemesinin değil varlığının müsebbibi olduğu tesbitine kadar sürükler insanı. Sonuçta da bu tavır, yasağı milim oynatamadığı yetmiyormuş gibi, söz konusu saçmalığın varlık sebebini örter, asıl sorumlularla ve onların zihniyetiyle hesaplanılmasını engeller.

Fırat'ın "sınırları var" dediği Başbakan'ı ve AK Parti hükümetini, yani siyaset kurumunu sınırlandırmak gerektiğini savunmak ancak muhalefetsizliği müzminleştirir.

Siyaset kanallarının açılmasının, eşit şartlarda ve demokrasi içerisinde siyaset yapabilmenin, alternatifler üretilebilmesinin yegâne koşulu, iktidarın iktidar hakkının onun dünya görüşünden bağımsız olarak verilmesini savunmaktan geçer.

İşte o zaman yürütmenin Van depremindeki acizliğinden, KCK operasyonlarında şirazesi kayan yargıdan ve kolluktan, faşizan ceza kanunlarından, gerçekleştirilemeyen reformlardan yakınmanızın bir anlamı olur.

Beraber ezildiğiniz dostlarınıza düşman kesilip, hepimizin düşmanı olan vesayet rejimine dostluk ettikçe, reform sürecinin, yani hepimizin mezarını kazıyorsunuz.

Çünkü AK Parti'nin böyle alternatifsiz hale gelmesinde, reform sürecinin rölantiye alınmasında, o insafsız dostluğunuzun kaçınılmaz sonucu olan bir acayip muhalifliğinizin az payı yok hani.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu yazıyı siz de okuyun

Melih Altınok 02.12.2011

Ankara büroyu mahkûmlar arıyor arada bir. Zar zor aldıkları telefon haklarını annelerini, sevgililerini, kardeşleriyle konuşmak için değil bir umut yakalamak için kullanıyorlar.

Af var mı diyorlar, sıkıntılarını anlatıyorlar, kitap istiyorlar...

Elimden geldiğince onlar hakkında yazmaya, konuşmaya çalışıyorum. Çünkü nasıl bir çaresizlik içinde olduklarını biliyorum.

Suçları, siyasi ya da adli olmaları beni hiç ama hiç ilgilendirmiyor. Ama itiraf etmeliyim yalnız, nüfuzsuz, yoksul olanlarının durumuna daha çok kederleniyorum.

Bu yüzden de her gün köşelerde, tv programında adları zikredilen "şanslı" tutuklu ve hükümlüler üzerinden "AKAPE'nin mahpushanelerinde güneş doğmuyor" ezgisine dair görüşlerim sorulduğunda hiddetleniyorum.

"Ya diğerleri" diye soruyorum

Ama her ne kadar bağlam içerisinde değerlendirilince (başka nasıl değerlendirilir o da ayrı konu) yanlış anlaşılması mümkün olmayan bu minval üzere sözlerim çarpıtılıyor.

"Ne yani, diğerleri eza çekiyor, 'bizimkiler' de mi çeksinsin" diye karşı çıkan bile oluyor. Hatta, bu, eşinin dostunun mağduriyetine üzülmeyle vicdan sanan vıjdanjörlerin kimisi, ciddi ciddi rövanşistlikle bile suçluyor bizi.

Ah, bir de ne zaman "iktidar" olduğumuzu bilsek...

Kimileri ise daha soldan soldan geliyor aklınca.

Vatandaşlarını üye olmadığı örgütün propagandasını yapmak gibi abuk sabuk suçlarla cezaevlerine tıkan bu ceberut rejimin müsebbiplerinin ve ilişkilerinin yargılanması üzerinden güya ceza ve infaz sistemi eleştirisi yapıyorlar.

Geçenlerde birisi de "Bu yazıyı okumayın" diye bir makale yazmıştı köşesinde. Okumasınlar dediklerine sorun diyordu okurlarına:

"Sorun onlara... 2005'te terör suçu gerekçesiyle tutuklanan insan sayısı 273 iken ne oldu da bu sayı 2010'da 12.897'ye çıktı. Bu ülkede aniden hudayınabit gibi terörist mi yetişmeye başladı?"

Sordurduğu kimlerdir, bilmiyorum ama ben Adalet Bakanlığı'na sordum. Şu yanıtı aldım:

"An itibarıyla 3684 terör tutuklusunu ve 4448 hükümlüsü var. 2005 yılında kayıtlar elle tutuluyordu. Ancak rakam söz konusu yazıdaki gibi 273 falan değil. 4000 civarında tutuklu ve hükümlü vardı."

Yetkililer Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana her yıl tutuklu ve hükümlü sayısının arttığını, 1999 yılındaki Rahşan affıyla bu artışın durduğunu ve gerilediğini, sonraki yıllarda ise artışın yine eski seyrinde devam ettiğini söylüyorlar.

"Oh ne âlâ rakamlar iyiymiş" falan demiyorum elbette. Tablo berbat. O faşizan ceza kanunları yerinde durdukça da durum günden güne daha kötüye gidecek.

Ancak bunun için verilecek mücadele, rakamları eğip büküp sorunu karikatürize etmekten, AK Parti'nin mütebedeyinliğine kızıp reform battaniyesini yakmaktan geçmiyor.

Ceberut rejimin anayasası ve ceza kanunları gibi temel dayanaklarının tartışmaya açıldığı dönüşüm sürecinden daha fazla özgürlük ve demokrasi talep etmek başka, bu iradenin ülkeyi faşizme sürüklediğini paranoyasını güçlendirmek için manipölasyon yapmak başka.

Ceza kanunlarının, tutuklu ve hükümlülerin durumlarının iyileşmesi AK Parti'nin gitmesi ile değil, AB normlarının gelmesiyle mümkün olacak. Sorun iktidarın el değiştirmesi değil, meşru zihniyetin evrensel değerlere uygun olarak dönüşmesi. Zira SHP iktidarlarını falan da hatırlıyoruz.

Bu noktada üzerimize düşen sorumluluğun, iktidarda kim olursa olsun onu, bu perspektifle yapısal çözümler için zorlamak olduğunu düşünüyorum.

Birilerinin, bugün cezaevinde olan her mahkûm ve tutuklunun mütalaasında telif hakkı olan darbecilerle ve onların sağdan soldan destekçileriyle görülen hukuki ve siyasi hesaplama vesilesiyle de olsa faşizan ceza kanunları hatırlamalarını bir kazanım sayanlar olabilir aramızda.

Ancak bu demokratlığın pazara kadar olduğunu düne bakarak görmek pekâlâ mümkün.

Siz de şunu sorun onlara. AK Parti öncesi asrısaaadet devrini yaşadığını söyledikleri Türkiye demokrasisi, 2001'deki Hayata Dönüş Operasyonu'yla onlarca genci katlederken niye "gık" bile dememişler.

Basında, Perihan Mağden ve Yıldırım Türker dışında bir Allah'ın kulunun da çıkıp "ne oluyor" demediği katliam günlerinin o hasretle andıkları özgürlük ortamındaki suskunlukları yalnızca vicdani bir "tercih" miymiş?

Peki, ne olmuş da, 'AKP sivil diktası'nın dünle kıyaslanmayacak kadar kötü istibdadında onca baskıya rağmen, hunharca sossuz spagetti yedirilme işkencesine maruz bırakılan paşaların, gazetecilerin çiğnenen onuruna sahip çıkma cesareti gösteriyorlar. Bu da vicdani bir tercih, değil mi?

Üstelik o günlerde cezaevlerinde yaşanan vahşete, durumun fenalığına dair rakamları manipüle etmeye gerek de yoktu hani. Gerçekler, bedeni alev almış mahkûmların üzerine atılan benzinli battaniyeler kadar yakıcıydı, ortadaydı. O katliamı yapanların yargılandığı bugün gibi değildi yani.

Dışarıdayken bile bir siyasi inat uğruna, bedeli hayat olan konularda tragedyadaki cadı korusu gibi felaket telalığı yapacak kadar mahkûm olanlar, içeridekileri özgürleştirecek öyle mi?

Bırakın dağınık kalsın.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhalif en asil duyguların insanı mıdır

Melih Altınok 06.12.2011

Konumuz, çok haklı olduğu ve "kutsal" vazife gördüğü halde bir türlü başaramayan "muhaleteti" eleştirenlerin kötülükleri.

Merkez medyadakilerin yanı sıra solcu kalemler de uzunca bir süredir bu temayı işliyor.

Çünkü çarpıklıklara, haksızlıklara karşı durmayı değil, "iktidara gelememeyi" muhaliflik sanıyorlar.

Zira muhalif olmak, mücadele edilen durum sonlandığında bile terk edilmemesi gereken bir yaşam biçimi onlar için. Konjonktürle falan alakası yok, kararlılıkla sürdürülmesi gereken ulvi bir pozisyon bu.

Mesleği, uzmanlığı olmayan azımsanamayacak sayıda vatandaşın tek titrinin muhalif kişiliği olması ve onunla tanınması da bu yüzden.

Türkiye muhalif kişiliğiyle tanınanlar cenneti adeta.

Atmosfer bu olunca da modern çağın çilecilerinin nezdinde, reform sürecine fiilen engel olan "muhalifin" arkaik teorilerini ve şiddet yöntemlerini eleştirmek siyasal iktidarı meşrulaştırmak olarak algılanıyor.

PKK sivilleri mi katletmiş, BDP bir tarafın şiddetine karşı sessiz mi kalıyormuş, sol referandumda "hayır" mı demiş, "devrimciler" Ergenekon ve balyoz davalarında suspus mu olmuş?

Susacaksın, söylemeyeceksin. Çünkü iktidarda değiller. Onlardan büyük Ak Parti var ve o iktidarda. Sözün varsa ona sakla.

İyi de bu saydıklarımı Ak Parti değil, bizimkiler yapıyor. Hükümeti de kendi politikaları ve edimleri için eleştiriyorum, sayılmaz mı? Kaldı ki siyasal iktidara solun, muhaliflerin yaptıkları hataları görmezden gelerek nasıl muhalefet edilebileceğinin formülünü de henüz bulamadım.

Sormanız bile gereksiz. Elbette ki sayılmaz. Çünkü arkadaşlara göre muhalifler bir şeyi yapamıyorsa ya da yanlış yapıyorsa, siyasal iktidar engellediği ya da manipüle ettiği içindir.

Ülkedeki siyasal hayatı modern çağın çileciliğinin büyüünde değerlendirince de Nuh Nebi'den kalma siyaset teorilerinin şablonlarıyla bugünü okumaktan başka yolumuz kalmıyor haliyle.

Kürt sorununu öncelikle demokrasimizin güdüklüğüne değil de, PKK çevresinin ulus inşası girişiminde engellenmesine ve demokratlarca pırpışlanmasına bağlayanlara bir bakın.

Ya da solun burjuva demokrasisine yaklaşımıyla bizler portakalda vitaminken hesaplaştıklarını ima edip, demokrasiden korktuğumuzu iddia edenleri okuyun.

Ama kuşkusuz en vahimi, Kemalist devletin kuruluş pratiklerini nerdeyse harfiyen uygulayan PKK çevresinin şiddet fetişizmini eleştirimizi, ulusların kendi kaderini tayin hakkı "ayetinin" hikmetine varamamamızdan kaynaklandığını söylemeleri.

Kendi adıma, tabanının arşa dayanmış dünyevi sorunları bırakıp, para basma gibi jestlere soyunan, lider kültünün etrafında bütünleşip Kuva-yi Milliye geleneğine atıflarda bulunarak ulus inşa etmeye çabalayan PKK çevresini muhalif diye desteklemenin demokratlığın âlâmetifarıkası olduğunu sanmıyorum.

Ne kadar ulus-devlet varsa köküne kibrit suyu derken bir yenisinin kurulması için mi heba edeceğim kendimi.

"Hey farkında mısınız, Avrupalılar muhalefeti değil iktidarı eleştiriyor" diyerek bizlere örnek gösterdikleri AB kurumlarının hükümete yönelik şerhlerinin, muhalefete dair eleştirilerimizle alakasını da kurabilmiş değilim.

Zira Avrupalı demokratlar ve Sosyalist Enternasyonal, Türkiye solunun referandumdaki tutumunu ve Kürt siyasal hareketinin siyaset kanalları açıkken silahı reddedemeyen tavrını hep eleştiriyorlar. Daha geçenlerde Türkiye'deki reform sürecini övüp muhalefete çıkışmadılar mı? Avrupalı demokratların bir yandan devleti ve hükümeti eleştirirken, muhalefeti de muaf tutmayan tavırları kızdığınız tutumumuzun simetriği değil mi? E siz örnek alın o zaman Avrupalıları.

Muhalefete, Çankaya'daki bir taksi durağında gördüğüm Atatürk imzalı "Türk şoförü en asil duyguların insanıdır" sözündeki gibi anlamsız payeler yükleyenler bakalım daha ne kadar şaşırtacaklar bizleri.

Ben de saçlarımı kestirdim Sayın Savcı

Ozan Gündoğdu isimli Mülkiye öğrencisi, Ankara'daki bir eylemde tutuklanarak cezaevine koyuluyor ve uzun saçları kesiliyor.

Arkadaşları da Ozan'a moral desteği vermek için saçlarını kestirip fotoğraf çektiriyorlar ve cezaevine gönderiyorlar.

Radikal'den Pınar Öğünç'ün haberine göre davaya bakan Sayın Savcı, gençlerin bu jestini tehlikeli bulmuş. İddianamesinde demiş ki: "tanınmamak için saçlarını kestirdiler, tiz boyunları da vurula"... Arkadaşlarına destek için saçlarını kestiren Çağrı Yılmaz, Hikmet Tanıl ve Can Kaya şimdi cezaevinde.

Tamam, şimdi diyecekler ki Çağrı, Hikmet ve Can'ın tutuklanması için elimizde ciddi deliller var, saçlarını kestirmeleri bir ayrıntı.

Sayın Savcı, bu dava da bitip gidecek, o gençler hayatlarına dönecek, saçları da uzayacak. Ama size garanti ederim ki, saçlarınızı kestirseniz de uzatsanız da siz ve davanız bu kara komediyle anılacaksınız; yani tanınacaksınız.

Bu arada hakikaten yıllardır uzun olan saçlarımı kısacık kestirdim. Gençlere destek için yapmamıştım ama sayın ki öyle olsun Sayın Savcı. Yolda tanımazsanız diye buradan yazıyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kolektif delilik

Melih Altınok 09.12.2011

Geçen salı, Hopa'da ölen Metin Lokumcu için düzenlenen protestolara katılan ve tutuklanan öğrencilere destek için bir yazı yazdım.

Sabah gazeteye geldiğimde interneti açınca bir baktım ki ortalık yıkılıyor. Küfürler, akla ziyan çıkarsamalar gırla gidiyor.

Yo Metin Lokumcu'dan bahsetmeme ya da "anarşik" gençleri desteklememe kızan "bildiğimiz" faşistler değildi hoplayanlar.

Enerjilerini Hopa olaylarının kamuoyunda hatırlanmasına vakfeden ve bu olaydan bahsetmeyenleri "yandaş" olarak lanetleyen solcumsular var ya, işte onlardı kızanlar. Tabii her zamanki gibi aralarında, artık *Taraf'a* ve yazarlarına saldırmak için uyandıklarına enikonu inandığımız zavallılar da vardı.

Kimi rahat klavyesi başında cezaevindeki mağdurlar için söz alıp "size mi kaldı devrimcileri desteklemek" diye haykırıyordu.

Çoğunluğu ise yazımda tutuklu öğrencileri sayarken yanlışlıkla Metin Hoca'nın adına yer vermiş olmamı eleştiriyordu.

Evet, hata yapmıştım. Artık dikkatsizlik mi dersiniz, yoksa yazarken aklımda Metin Lokumcu olduğu için yazıda yanlışlıkla Metin Hoca'nın da adına yer vermeme neden olan bir lapsus mu, neticede hataydı işte. *Twitter'da* da hatam için özür diledim.

Ama ne olmuştu da savundukları bir konuda kendilerine destek veren bir yazara, fahiş sayılabilecek bir hatasından ötürü gençlerin tutuklanmasını savunan devletlülardan esirgedikleri kinlerini kusuyorlardı?

Nasıl, bu hatayı daha fazla okunmak amacıyla reklam mevzuuna getirecek kadar alçılıyorlardı.

Metin Lokumcu'yu tanımadığımı "bile" iddia edebilecek yüzü nereden buluyorlardı? Lokumcu'yu kaybettiğimizde tv programlarında ve yazılarımda, Vali'nin ve Emniyet Müdürü'nün görevden alınmasını

istediğim halde sırf Başbakan'ın istifa etmesi saçmalığını dillendirmediğim için beni devlet ağzıyla konuşmakla itham edenler yine kendileri değil miydi?

"Teknik" dedikleri halde hatamı, gazetede "fıkrî şeflerime" (Belge saygı duyduğum bir isimdir ancak ne şefimdir ne pirim) ya da "orta sınıf" ailemden (anne duyuyor musun) sirayet eden özlemlerimle ilişkilendiren makaleleri ise mizahçılara havale ediyorum. Ama peki şu yorumun muhatabı hangi meslek sınıfıdır Allah aşkına, bir bakın.

"Size göre Lokumcu, Ankara'da tutuklanan öğrenciler kadar suçlu bir kişi. Yanlış falan yok, düşmanlıkta eşitleme var!"

Çıkarılmasıyla, Eco'nun yıllardır dalga geçtiği "post hoc, ergo ante hoc" (bundan sonra, demek ki bunun nedeni) ilkesiyle tescilli Rönesans hermentiklerini bile kıskandıran tapınak şövalyesi bu arkadaş şunu diyor özetle:

Destek verdiğinizi söyleseniz de, tutuklu öğrencilerle Lokumcu'nun adını yanlışlıkla olsa bir arada zikretmeniz, onun da "suçlu" olduğuna dair bilinçaltınızın ve politik tutumunuzun bir yansımasıdır.

Vay arkadaş, ne diyeyim. Hay bedavadan psikanalizine kuvvet, dedenin aşırı yorumuna da rahmet!

Konuşmacı kürsüye çıkarken sendelediği için kıkırdamak, konuşmasının içeriğini de bunun üzerinden değerlendirmek gibi ahmakça bir şey bu. Ama fazlasıyla "kötülük" içermediği anlamına da gelmiyor.

Bahsettiğim kişisel bir mağduriyet hikâyesi de değil. Bırakın *Taraf* yazarlarını, okurlarının bile maruz kaldığı akla ziyan kuşatmanın karakteristik bir örneği olduğu için üzerinde duruyorum.

Çünkü Ahmet Altan'ın, Yasemin Çongar üzerinden *Taraf*'ı yıpratmak üzere hazırlanan sahte maillerin *Aydınlık*'ta ele geçirilmesi üzerine söylediği gibi "Sahte mailden, sahte dürüstlüğe kadar her şeyin sahtesi mebzul miktarda dolaşıyor çevremizde".

Yine Altan'ın dediği gibi, "Allahtan bu ülkede kötülüğe eşdeğer bir zekâ yok" ama yine de bu ahmakça linç kampanyasına dikkat çekmek zorundayız. Zira "Eğer öyle bir zekâ olsaydı, bu kötülük potansiyeli bizi mahvederdi". Buradaki "biz"in, şeffaflık, adalet, özgürlük ve refah isteyen Türkiyelilerin büyük çoğunluğu, kısacası reform süreci olduğunu hatırlatmamıza gerek yok sanırım.

Hakikaten, sahte mailler yayımlansaydı kaç tane solcumsu bu iddianın ahmaklığını sorgulamadan "Yaaa, bakın Başbakan'dan mail yoluyla talimat alıyorlarmış" diye üstüne atlayacaktı bir düşünün.

Son yıllardaki yaşanan yarılımda solun büyük kesiminin tuttuğu safın yegâne ideolojik dayanağı işte anlattığım bu örnekteki gibi kolektif bir delilikten başkası değil.

Gelecek nesiller, darbecilerin, statükocuların yani işkencecilerin gazeteleri ve internet siteleri bürolarında üretilen akla ziyan komploları, dedikodularını konuşacaklar.

Tarih, müzmin muhalifliğin esrikliğiyle, "çevredekilerin" yani kendilerinin yanında saf tutan dostlarına karşı bunları kullanmakta gözünü bile kırpmayan, solcumsuların sefaletini farelerin kemirici eleştirisine de bırakmayacak kuşkusuz.

Bu linçten sakınmak, cemaatin çirkin ördek yavrusu ilan ettiklerinden sayılmamak için kırk dereden su getirip karnından konuşan ve yiğidin hakkını veremeyen dilsiz şeytanları da elbette.

O güne dek demokratlara en çok lazım olan şeyse, alçakça bel atı vuruşlara ve bu kolektif deliliğe karşı durmalarını, gün gibi ortada olan gerçekleri bıkmadan usanmadan tekrar edebilmelerini sağlayacak sabır.

Ya sabır.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kirli sakallının yanındaki o komutan kim

Melih Altınok 13.12.2011

"Hizmet kusurlarından" ötürü vicdanının rahat olduğunu söyleyen Mehmet Ağar, mezar taşında "Elazığlı Emniyet Müdürü" yazılmasını vasiyet etmiş.

Allah uzun ömür versin, hukuk önünde adam gibi yargılanmadan ölmesini istemeyiz. Çünkü kadı kızı göndermeleri yapan zat-ı şahanelerinin "kusurlarının" bedeli canlarımızdı.

Hem de binlerce...

Onlardan birinin, Ağar gibi ajitasyon yapmayan, gerçekten "ölen" ve efsanevi müdürün gömülmeyi arzuladığı Elazığ Asri Mezarlığı'nın yanındaki arsada gözleri oyulmuş, kulakları kesilmiş şeklide toprağa yarı gömülü bulunan Ayten Öztürk'ün babasıyla görüştüm Ankara'da.

Bir kahvehanenin arka odasında oturduk Hıdır Öztürk'le. Meclis'e gidecekti az sonra. Heyecanlıydı, elleri titriyordu. Çantasındaki tıraş bıçağını çıkartıp, tertemiz suratını elledi ve "tıraş olayım mı" diye sordu.

"Boş ver amca," dedim, "Meclis'tekiler olsun".

Nerden söze başlayacağını bilemiyordu, "Gözünü oymuşlar, kulaklarını, burnunu kesmişler kızımın..." diye söylendi. Dolan gözlerini göstermemek için yine çantasına eğildi, aramadığı halde tıraş bıçağını yokladı.

Sonra kendini toplayıp boğazı düğümlenen bir babanın titreyen sesiyle anlattı.

Yıl 1992. Tunceli Jandarma Alay Komutanı bir gün Hıdır Amca'yı makamına çağırıyor. "Kızlarını da al gel" diyor.

Her Dersimli gibi onun devletin zulmüne isyan eden akrabaları, yakınları var elbette. Ama ne kendisinin ne de kızlarının siyasetle alakaları var. Yine de telaşlanıyor Hıdır Amca. Nasıl ürkmesin ki. "Kahraman" emniyet müdürlerinin, valilerin, başbakanların görev başında olduğu, 90'ların en netameli zamanları ve yer Dersim.

Tıraşını oluyor Hıdır Amca, kızlarına da "Güzelce giyinin" diyor. Komutan'ın makamına gidiyorlar. Komutan tek tek soruyor. Hıdır Amca anlatıyor. "Ben devlet memuruyum. Bu kızım mühendistir. Bu hemşire." Ayten'i gösteriyor, "O da un fabrikasında sekreterdir".

Komutan yanında dikilmiş Hıdır Amca'nın söylediklerini elindeki deftere dikkatlice not eden zayıfça, sakallı adama bakıyor bir yandan da. Sonra da tanıtıyor:

"Polis memuru Mahmut Bey."

Hıdır Amca ne bilsin kimdir, nedir Mahmut; başını sallıyor.

Komutan “Şimdi gidin,” diyor, “ailenizdeki teröristlerden dolayı sizi sorumlu tutacak değiliz. Canınız devlete emanettir. Ama siz de rahat durun”.

Kızlarını alıp çıkıyor Hıdır Amca.

Derken Ayten ortadan kayboluyor. Aklına siyasi bir mevzu gelmiyor Hıdır Amca’nın. “Acaba,” diyor, “sevdiğine falan mı kaçtı”? Hem devletin güvenli kolları altında değiller miydi? Öyle dememiş miydi komutan. Hatta yanındaki sakallı polis de sözlerine şahitti.

Ama ne yazık ki daha sonra, o sakallı ‘Polis Memuru Mahmut’un kim olduğunu ve tek şahit olduğu şeyin bu konuşmayla sınırlı olmadığını öğrenecekti Hıdır amca.

Biricik kızının cesedi bulunduktan sonra gazetelerde gördüğü bir resim, Hıdır Amca’nın kafasındaki eksik parçayı tamamlayacaktı. O gün Jandarma Komutanı’nın yanında ailesi hakkında bilgileri not eden “polis memurundan” başkası değildi sakallı. Evet, Mahmut Yıldırım, nam-ı diğer Yeşil!

Ayten Öztürk, Jandarma’daki o görüşmeden sonra JİTEM tarafından iş çıkışı kaçırılmıştı. Eski JİTEM Abdülkadir Aygan da Ayten’in Diyarbakır’daki JİTEM karargâhına getirildiğini ve genç kıza 15 gün boyunca tarifi imkânsız işkencelerin yapıldığını anlattı.

Evet, cinayetten 19 yıl sonraki konuşmamız esnasında bile, arayan bir yakınına (sanırım kızı) “Korkma. Korkmak yok artık, gazeteci yanımda, vekiller dinleyecek beni” diyecek kadar büyük acılar çektirilmiş Hıdır Amca bugün de tıraşını olup Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun önüne çıkacak.

Dün Hıdır Amca’yla görüşen Komisyon Üyesi CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün’le de konuştum. Hüseyin Bey “Hıdır Amca komisyona ifade veren ilk mağdur. Bizim kanaatimiz bu olayda Ağar’ın, dönemin hükümetinin ve bazı askerî yetkililerin sorumluluğu olduğu yönündedir. Zaman aşımın dolmasına bir yıl var. Komisyon Meclis’e bir an önce çağrı yapmalı” dedi.

Hıdır Amca’yı dinlerken boğazıma bir yumru oturdu fakat çocuğum yok. Günlerce işkence edilen kızını, gözleri oyulmuş, kafa derisi yüzülmüş şekilde bulan bir babanın acısını tam olarak anlayamıyorumdur belki. Ama TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyelerinin içinde baba olanlar vardır mutlaka.

Gözlerimiz üzerlerinde.

Kendilerine ilk sorumuz da, kirli sakalarıyla yanı başında dikilen Yeşil’e Ayten’in ve kardeşlerinin ismini dikte eden o komutan kim? Yaşıyor mu?

Bakalım komisyon üyeleri, Ayten’in katillerini gizleyen duvardaki bu kilit tuğlayı çekecekler mi? Yoksa onlar da “Yeşil kayıp ki” bahanesine sarılıp sakallarını ve diğerleri gibi, yüzleri içlerinin aynası kirli sakallıların sırtını mı sıvazlayacaklar.

Bu arada 90’ların efsanesi Sayın Ağar mezar taşına ne yazılacağını dert etmesin. Onun da, aynı yıl Kars Jandarma Alay Komutanı olan Veli Küçük’ün meslektaş o komutanın da, diğerlerinin de mezarlarında ne yazarsa yazsın kafamızdaki sıfatları malum zaten.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babamız bizi sevmeydi

Melih Altınok 16.12.2011

Saldırıya, tacize, işkenceye maruz kalmak her zaman kötüdür elbette. Ancak en korkutucu olanı, bu tehdidin savunmasız olduğumuz durumlarda ortaya çıkmasıdır. Çünkü insanı savunmasız ânında yakalama şansı yüksek olanlar, düşmanlarından ziyade, gardını düşürdüğü yakınındakilerdir.

Savunmasızken saldırıya uğrama korkusu arketiplerimizden olmalı. Yunan mitolojisinde anne-baba katillerinin üzerine korkunç öç tanrıçaları Erinys'lerin gönderilmesinin nedeni belki de bu.

Halen gelmiş geçmiş en korkunç sahne sayılan Hitchcock'un *Psycho*'sundaki o meşhur sekansın, bir evin banyosunun duşunda, kurban çıplakken çekilmesi de rastgele değil.

Ceza kanunları, suçun usul ve fûru'ya karşı işlenmesini ağırlaştırıcı neden sayıyor. İdam cezası yürürlükteyken de, ana-baba katilleri sehpaye, diğerlerinden farklı olarak yalınayak, başı açık ve siyah bir gömlek giydirilerek götürülürdü.

İnsanoğlun bu temel korkusunun modern zamanlardaki doruğu, halkına savaş açmış devlet imgesi kuşkusuz. Daha korkuncu olamaz. İki devletin orduları arasındaki savaştan bile beter bu asimetrik tehdit. Kocaman, eli kolu her yerde, kaçıp sığınacak yer yok. Karartma da kâr etmez. Azrail dışarıda değil ki, evin içinde; üstelik yalnızca sizinkinde değil, tüm evlerde!

Bu topraklarda da ceberut devlet pek çok kez cinnet geçirdi; içindeki canavarı serbest bıraktı. 90'lı yılların neredeyse tamamı devletin bu cinnet halinin "karakter" halini aldığı karanlık günlerdi.

Memleketteki Kürtlerin, Alevilerin, solcuların, dindarların "baba" denen devlete derin bir güvensizlik duymalarının altında yatan da bu savunmazlık sendromu.

"Geçmişte faşizan uygulamalar yapıldı" kabulü alkış alan Erdoğan'ın Balyozcuların, Ergenekoncuların, 12 Eylülcülerin, Susurlukçuların, 28 Şubatçıların, yani Türkiye halkını kendi evinde, savunmasızken vuranların üzerine gitme iradesi göstermesiye partisine üç dönemdir iktidarı armağan ediyor.

Elbette hak ihlalleri sürüyor, faşizan ceza kanunları yerli yerinde. Eskiye dönüşün kapılarını kilitleyecek standardizasyonun en güvenli yolu AB projesine dâhil olmaktan da epeyce uzaktayız. Ama ne olursa olsun, devlet terörü meşru, kabul gören resmî bir politika değil artık.

Ne var ki son dönemlerde hükümetin yeni ve demokratik bir devlet paradigması yaratma yolundaki performansında ciddi sıkıntılar var.

Hadi, referandum sonrası bas bas bağırdığımız, HSYK'daki yeni "bürokratik vesayet" neden olduğu "uzlaşma tahlîyelerini", siyasal iktidarın doğrudan müdahil olmadığı bir alanda cereyan ettiği için salıya ele almak üzere şimdilik atlayalım.

Peki ya, AK Parti'nin güçlü bir çoğunlukla temsil edildiği parlamentodaki sorumluluğu ne olacak?

Nerede bizim faili meçhullerimizi araştırarak Meclis komisyonumuz?

CHP işin içine TSK'nın ve Ergenekon'un faaliyetleri ya da tek parti dönemindeki olaylar girince bu kadar talepkâr olur mu bilemem. BDP'nin de Kandil'deki PKK katliamlarının bu komisyona taşınması olasılığına

tepkisini kestirebiliyorum. Ama niyet okumamak lazım; beyan esassa, bu komisyonun kurulması için ondan fazla önerge verdiler Meclis'e işte.

Meclis'teki İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'nun neredeyse tüm üyeleriyle konuştum. Komisyonun AK Partili başkanı Ayhan Üstün'ün yanı sıra, aynı partiden, faili meçhullerin ailelerini dinleyen alt komisyonun başkanı Naci Bostancı da faili meçhulleri araştırarak bir alt komisyonun kurulmasının ihtiyaç olduğunu söylüyor. Komisyonun kurulması için güçlü bir irade olduğu konusunda da hemfikirler.

AK Parti'nin 14 önergelerini reddettiğini belirten komisyonun CHP'li üyesi Sivas Vekili Malik Ejder Özdemir de geçen günkü konuşmamızda "Talebimiz müstakil olması ama komisyon bünyesinde olsa da bir an önce kurulmalı. Samimilerse gelsinler, destek verimiz" dedi.

Evet, işte size un, yağ ve şeker. Bakın muhalefetten de destek var. Yapın işte şu helvayı, ağzımız tatlansın; aşçılıkta da ustansınızdır ya.

Adı, müstakil mi yoksa alt komisyon mu olacağı da bence önemsiz. Aslolan nereye kadar gideceği.

İyi de, bu tablodaki en temiz ele sahip olan AK Parti, "geciktirmenin" çamuruna niçin bulaşıyor o halde?

Eğer 2023 hedefi doğrultusunda, pislikleri ortalığa saçılmış enkaz bir devlet devralmaktan korktukları için bu işe engel oluyorsa, onlar da öncekiler gibi içinden dansöz çıkar diye yağşünü pastamızı vestiyerde unutacaklarsa, açık söylüyorum yazık ederler kendilerine.

Dönüp bir baksınlar bakalım düne, devletin cinnetlerinin üstüne oturarak Türkiye halkının üzerinde iktidar umanlar bugün nerelerde?

"Geçmişe sünger çekelim" riyakârlığına fazlasıyla doydular bu halk artık. Çünkü tıpkı Can Yücel'in dediği gibi, o süngeri sıkınca kan damladığını görüyor artık herkes.

Sizden beklentimiz, artık daha iyi bir "baba" olacağınıza dair iradenizi göstermeniz. Bizlere artık en azından evimizde biraz olsun güvende olacağımızı hissettirmeniz.

Evet efendim, faili meçhuller komisyonu diyoruz, bekliyoruz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O kilimi çekiyorlar Sayın Başbakan

Melih Altınok 20.12.2011

Ergenekon ve balyoz davalarındaki "gönülsüzlük," savcılara ve yargıçlara yönelik "yıldırma" girişimleri derken, 90'lardaki faili meçhullerin zanlıları bir bir tahliye ediliyor.

Hükümetin reform ve geçmişle yüzleşme motorunu rölantiye aldığı kanıtı sayılan bu gelişmelerin nedenleri üzerine çeşitli senaryolar üretiliyor.

Sanırım akla en yatkın olanı da, geçen cuma yazdığım gibi, AK Parti'nin, 2023 vizyonu ile direksiyonuna geçmeyi planladığı devlet aygıtının fazla yıpratılmasından kaygılanması.

Ancak Başbakan Erdoğan'ın ve partisinin ileri unsurlarının, AK Parti ile özdeşleşen misyonu heba edeceği aşikâr böyle bir hatanın cazibesine nasıl bu denli rahat kapıldıklarını anlamak zor.

Anlamak için, işin kolayına kaçmadan, yani sivil vesayet paranoyalarına kapılmadan, bu rota değişikliğinin olası nedenleri üzerinde durmak gerektiğini düşünüyorum.

Hükümet cephesinden görüşlerini aldığım bazı isimler yine denge politikasından dem vurup, "zamana yayılmış reform" güzellemesi yapıyorlar. Ancak konuşmalarında reform dönemini geriye döndürme hevesini kaybetmeyen güçlerin etkinliğine dair göndermeler de "hâlâ" var.

Ve bence bu örtülü yakınmanın işaret ettiği bürokratik oligarşinin, ağırlıklı olarak kendini yargı alanında hissettiren "duraklama" devrindeki sorumluluğu yabana atılamayacak kadar ciddi.

Öyle ya tıpkı müdahil oldukları İnternet Andıcı davasının sanıkları ya da tutuklanmalarının siyasi faturasını üstlendikleri Balyozcularla olduğu gibi 28 Şubat'ın da yolunu döşeyen katil kontralarla ne AK Parti'nin ne de tabanının ortak kümesi var.

Peki, o halde referandum öncesi "yargı kararlarını ve zihniyetini" kıyasıya eleştiren Başbakan ve kurmayları, şimdi niçin haklarındaki onca tanıklığa ve delile rağmen üstelik de yurtdışı yasağı olmaksızın Susurlukçuların tahliye edilmesi karşısında suspuslar?

Aralarında savcıların da bulunduğu yargı camiasından görüşlerini aldığım isimler, Adalet Bakanlığı bürokrasisindeki bazı unsurların, eskiye dönük kritik davalarda "fiili" engellemeleri olduğunu söylüyorlar.

Abartıyorlar mı, bakalım.

Susurluk'un aktörlerinin üzerine giden savcılara, Hopa ve benzeri davaların da verilmesinin anlamı ne? Başka savcı mı yok? Derine dalmasınlar, enerjilerini soruşturmaya kanalize edemesinler diye mi uğraşıyor?

Mehmet Ağar hakkında mahkûmiyet kararı veren, davadaki polisleri tutuklatan hâkimi görevden alan HSYK'nın amacı ne?

Tüm bunlar, savcıların bakanlık bürokrasına dair ima ettikleri "yıldırma" girişimlerinden mi kaynaklanıyor?

Arşivden, "yetmez ama evet" dediğimiz referandumun hemen ardından yazdıklarıma baktım.

"Bütün iktidar sivillere" mottosuyla bitirdiğim "AKP uyuma, bürokratlarına uyma" başlıklı yazıdaki bir yargı mensubundan aktardığım şu kaygıların acı meyvelerini tatmaya başlıyoruz galiba. "Seçim" öncesini "Köşk" öncesi diye değiştirin kâfi.

"Hükümet seçim öncesi belli kazanımlarını konsolide edip, bir de yargıyla uğraşmayayım diyor. Bu durumun farkında olan Adalet Bakanlığı bürokrasisi de, tabanının gücünü ve konumunu hükümete karşı bir koz olarak kullanıyor. AKP'ye 'Tamam sizin istediğiniz gibi süreci yöneteyim ama ben yöneteyim' diyor. Böyle davranarak da hükümete ve yargı içerisinde temsil ettiği tabanına tuzak kuruyor. Bu tavır bürokrasinin klasik refleksidir. Hükümet de bu oyuna geliyor."

Merak ediyorum Adalet Bakanı Sayın Sadullah Ergin, mesela, Ergenekon sanığı Bedrettin Dalan'ın iade dosyası üzerinde kafa yoruyor mu? Yoksa o da, bazı Dışişleri bürokratlarının siyasi iradedden habersiz olarak Hrant Dink hakkında AİHM'e verdikleri utanç verici savunmada olduğu gibi, kasıtları "fahiş hata" olarak görme eğiliminde mi?

Peki, ya sözünü ettiğimiz bu son uzlaş tahlîyelerinde, bakanlığının bürokrasisinin rol oynamış olabileceğine dair bizzat yargı çevrelerince dillendirilen iddialar için savcılarla konuşmayı düşünüyor mu acaba?

Üstelik, Başbakan'ın da bu tehlikenin fazlasıyla farkında olduğunu biliyoruz. 12 Eylül referandumu öncesi Kocaeli'ndeki konuşmasını heyecanla alkışlayan kalabalıklara aynen şunları söylemişti kendileri:

"Bürokratik oligarşinin bu ülkede kesinlikle terbiye edilmesi ve oturması gereken yere oturması gerekiyor... Bakan arkadaşlarıma söylüyorum, 'Aman ha, şu altınızdakilere dikkat edin. Ve bunlara çok ciddi takip koyun. Ve bunlar farkında olmadan kilimi ayağınızın altından alırlar'. Evet. Vaka budur."

Evet, vaka budur.

Yalnızca reformların ve siyasi iradenin değil, hepimizin ayağının altındaki kilim çekiliyor Sayın Başbakan. Amacınız ne bilemiyorum ama bugünkü sessizliğiniz, inanın yarın suça ortak olduğunuz iddialarını güçlendirir.

Hakkındaki onca ciddi ithama rağmen bir akşam nöbetinde tahliye ediliveren eski Özel Harekâtçı Enver Ulu, tutuklanırken, son dönemlerin en başarılı polis-adliye muhabirlerinden Arzu Yıldız'a "Kafanı yorma sen, rahat ol" demişti.

Sahi bu adamlar haklı mı? Kafa yormamız, rahatsızlığımız boşuna mı; alan almış, satan satmış mı?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayrola, kız mı doğdu?

Melih Altınok 23.12.2011

Hatırlıyorsunuz değil mi, Ergenekon deşifre edilirken "Yapılmışı varken (12 Eylül) olası darbelerle uğraşıyorlar" diye yakınıyorlardı. Balyoz'uydu Kafes'iydi derken, korkunç katliam planlarının delileri ortaya serilirken, "Peki ya olmuş katliamlar, faili meçhuller, Susurluk..." diye soruyorlardı.

Bizlerse dünle hesaplaşılmasını engelleyen askerî ve bürokratik yapıdaki vesayetçi unsurların etkinliği kırıldıkça geriye doğru bir sürecin başlatılmasının da mümkün olabileceğini söylüyorduk.

Öyle de oldu. Siyasal iktidarın ve parlamentonun hareket alanındaki "kısmi" rahatlama bile Türkiye demokrasisine tatlı meyveler armağan etti.

12 Eylül Referandumu'nun ardından, konuyla ilgili iddianame hazırlayan savcıların görevden alındığı Türkiye'de, darbeciler hakkında yargısal süreç başladı.

AK Parti iktidarda yokken aydınlatılsın diye "Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" kampanyaları düzenlediğimiz Susurluk'ta önemli gelişmeler yaşanıyor. Dönemin aktörleri, siyasi iradenin desteğiyle oluşan olumlu havadan etkilenip itiraflarda bulunmaya başladılar.

Kısmen özgürleşen parlamento da dikkatini 90'lara yoğunlaştırdı, mağdurları dinliyor. Geçenlerde de Yeşil hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Tüm katil kontraların ölüleri ya da ruhlarında yaşadığı dirileri de hesap verecek.

Ne var ki, girişte kulaklarını çınlattıklarını istedikleri gerçekleşmesine rağmen yine huzursuzlar. Geçenlerde onlardan birisi "bugünü bırakmışlar dalmışlar arşive" diye söyleniyordu.

Evet, şimdi de, KCK operasyonları çerçevesinde, stajyer muhabirlik yapan gazetecileri gözaltına alarak işi komediye indirgeyen yargının bazı unsurlarının kepezeliklerini protesto etmenin, bu sonucu doğuran askerî vesayet rejimin kodlarını deşifre etmekten daha önemli olduğunu söylüyorlar.

Dünle hesaplaşılacağını ve yüzleşileceğini göstererek bugünkü devlet aygıtına mesaj verilmesi perspektifinin, gündelik arızlara karşı verilen mücadeleye ne gibi bir zararı olabilir, anlamak gerçekten zor.

Kaldı ki, bir yandan dünü unutturmamaya çalışırken öte yandan bugün yaşanan insan hakları ihlalleri, siyasal iktidarın ve yargının sorunlu politikaları üzerine gitmekten imtina etmeyen bir muhalefet de pekâlâ mümkünken.

Ama tüm sorun sanırım eski yapının tasfiye edildiğine dair bu cenahtaki ulusalcı sanrıdan kaynaklanıyor. Üzülerek bildiririm ki çok ama çok yanılıyorlar.

Ayrıntılarına ilerde girmek üzere şimdilik bir olayı hatırlatmakla yetineyim.

Hatırlıyor musunuz 2008 yılında Meclis'te başörtüsüyle ilgili bir düzenleme görüşülüyordu. Aynı saatlerde ulusalcılar Sıhhiye'de bir miting yapacaklardı. İşte o miting alanının göbeğindeki Osmanlı Camii'nde bir bomba bulundu. Allah'tan büyük bir katliama ve sonrasında provokasyona (tıpkı Danıştay saldırısı gibi) neden olabilecek bomba patlamadan bulundu.

Savcının o bombanın envanterlerinde olup olmadığı sorusuna yanıt bile vermeyen askerî bürokratlar görevlerinin başında. Olayı soruşturan savcıya işi bırakması için baskı yapan yargı bürokratları da bugün yüksek yargıdaki müstahkem mevkilerinde. O savcı ise genç yaşına rağmen savcılık "yapamıyor!"

Elbette tek örnek bu değil. Askerî vesayet paradigması kısmen zayıfladı ama Anayasal kurumları, sivil bürokrasideki müttefikleri, siyasi destekçileri ve medya güçleri hâlâ etkinliklerini koruyor.

Kısacası aldığı "sansasyonel" darbelere rağmen Ergenekon'un tasfiye edildiği ham bir hayal. Ergenekon yaşıyor, savaşıyor!

Sahi siz yine neden sus pus oldunuz? Eski kotralar suçlarını, devletin pisliklerini itiraf ediyorlar, mezarlar kazılıyor... Gazetelerinizden çıt yok. Sokaklar bomboş.

Nedir bu sessizlik, eskilerin dediği gibi hayrola kız mı doğdu?

Kemik çıkmazsa para yok mu Nazlı Hanım

Demokrat tavrından şüphe etmediğim Nazlı Ilıcak geçtiğimiz günlerde Ayhan Çarkın'ın ifadelerini değersizleştirmeye çalışan garip bir yazı yazdı. Çarkın'ın daha önceki bazı yer göstermelerinden "kemik" çıkmadığını iddia eden Ilıcak soruyor: "Çarkın Tarık Ümit'in öldürülüp gömüldüğü yeri göstereceğini söyledi. Bakalım ne olacak?"

Birincisi Ilıcak'ın yazısında verdiği isimlerin tümünün yalnızca kemikleri değil cesetleri bulundu. Üstelik de Çarkın'ın cinayetlerin işlendiğini söylediği mıntikalarda.

İkincisi ve daha da önemlisi Çarkın bizler için yeni bir isim değil. Yıllardır konuşsun diye bas bas bağırıyoruz. Bereket vicdanının sesini dinledi. Hepimizin çok iyi bildiği cinayetleri ayrıntılarıyla anlatıyor. Çarkın'ın tanıklığı

neredeyse 20 yıl öncesine ait. Cesetlerin gömüldüğünü söylediği yerler de tabiri caizse bostan olmuş. Kimbilir kaç cenazenin nakli yapıldı o bölgelerde. Şu saatlerde kazılar sürüyor. Ne yani, şimdi Çarkın'ın aylar önce gösterdiği yerden Tarık Ümit'in kemikleri alınıp saklanmışsa. "Ümit öldürülmedi, faili meçhul cinayetler işlenmedi" mi diyeceğiz?

90'larda cesetler ortadaydı, failler yoktu. Şimdi ise failler ortaya çıkıp "Katil biziz, devlettir" diyor, birileri ise anlaşılmasız şekilde kemik peşine düşmüş.

Du bakalı n'olecek?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eylem olur biz eyleme gideriz

Melih Altınok 27.12.2011

Bu memlekette "solcu" olmaktan daha rahat hak edebileceğiniz, efor sarf etmeden ulaşabileceğiniz bir sıfat yok. Yeter ki protestolara harcayabilecek vaktiniz ve takatiniz olsun.

Konu sıkıntısı da çekmeyeceğiniz kesin. Konuyla ilgili Kültür Bakanı Günay'ın "yok öyle bir şey" taahhütlerine, "restorasyon" diyen projelerin katiliğine rağmen (bkz. *Taraf*'ın dünkü nüshası. Ertan Altan'ın yazısı) "tel'in günlerinde illa Ergenekon illa Susurluk" diye tutturana bazı *Taraf* yazarları açık birer hedef olarak önünüzde duruyor zaten.

Olmazsa muhabirlerimizin haberlerindeki imla hataları ya da fikri takip yapıp haber kaynaklarıyla görüşerek yaptıkları "devam haberlerinin" intihal olduğu zırvalığı üzerinden sosyal medyada falan bir şeyler "örgütleyebilirsiniz".

He, neticede bir yaralı parmağa bile işlememiş, çözüme tek tuğla koymamış olursunuz ama ne gam. Sen sağ, müesses nizam selamet gül gibi geçinir gidersiniz işte.

Sırtınızı tapışlayan da çok olur. Üstelik yalnızca seküler cemaatinizin gediklileri ve müritleri değil, muhalefet makamını sade suya tirit mevzularla işgal ettiğiniz için statüko da var olmanız için desteğini esirgemez.

Tıpkı erke dönengeci mantığı gibi. Makul muhalefetinizin konforuyla "kozmetik odalarını" gözden ırak tutarak gücünü muhafaza eden sistem, kör gözüm parmağına "salvolarıyla" enerjinizi diri tutarak devreyi tamamlıyor.

Büyük çarkını, yönlendirdiği küçük dişlinizin "hareketi" sayesinde döndüren sistem işine bakıyor.

Sizler, Balyoz- Ergenekon- Susurluk- KCK davalarını aynı düzleme çekip bir garip "toplumsal uzlaşma affının" yolunu döşeyen memur edildiğiniz "sivil vesayet ve AKP yargısı" protestolarıyla meşgulken o kervanını yürütüyor.

Muhalefet muhtaç alanlarda sus pus kalarak basiretsizliğine prim verdiğiniz siyasiler üzerindeki nüfuzunu kullanıp şike yasaları çıkartarak finans kaynakları koruyor.

Ombudsmanlık yasasında askerî faaliyetleri denetim dışı bıraktırıp, cirit attığı alanların özgürlüğünü muhafaza ediyor.

Suyun başını tutup testisinden yudumladığı işadamlarına, medya patronlarına, satılık kalemlere ve nihayet oradan da halen dokunulmayan askerî-sivil bürokratlara, siyasilere uzanacak Ergenekon-Susurluk soruşturmalarında "helalleşmeyi" dayatıyor.

Gazeteleri bombalayan, Kürtleri, aydınları, akademisyenleri, yazarları, öğrencileri öldüren kontraların tahliye edilmesini sağlıyor.

Kürkçü, Mavioğlu ve daha nice "solcu" ise, Cihanerlerle, Ekşilerle mekşilerle OdaTV davasını "gözlemliyor". E haliyle bu işlere ayıracak bi gıdım piretestoları kalmıyor.

Suçlarını itiraf eden, canlı tanıklığını sahada anlatan Ayhan Çarkın çırpınıyor. Kocaları öldürülmeden önce canlı yayında feryat edenlerin vekil eşleri Ankara'dan çıkmadan, Meclis'te AK Parti'lilerin "öldüren tahammülsüzlüğünü" protestoyla meşgul.

Önderlerinin cezaevi koşullarını protesto etmek için her hafta sonu Taksime'e akan hevaller de, katledilen Kürtleri daracık çukurlara gömen Ergenekoncuların davasının görüldüğü yere bir bilet almaya eriniyorlar.

Sonrasındaysa aynı terane: "Ergenekon Fırat'ın ötesine geçsin!"

Hele siz bir geçin bakalım o "öteye". Mesela, Silivri'deki mahkemenin azıcık ötesinde yer alan kazı alanına, Diyarbakır'daki KCK yargılamalarından sonra devam eden Albay Temizöz'ün davalarına... Gidin de görün, hiç geçmemiş mi yoksa geçmiş de sayenizde geri mi dönmeye başlamış.

"Amannn canım," değil mi "Eylem olur biz eyleme gideriz düz ovada otu boku piretesto ederiz. Yeter de artar bile".

Eylemeyin bizi.

Hele Yazıcıoğlu soruşturması da bi kapatılsın...

Günlerdir yazıyorum, eksik olmasınlar biraz da makul muhalefetin lojistik desteğiyle gündemden düşürülen Ergenekon davasında ve eşilen yerleri yine örtülmeye başlayan Susurluk soruşturmasında ümidimizi yitirmek üzereyiz.

Hükümet, yakın zamana kadar bu davalarda sergilediği siyasi iradenin dozunu enikonu azalttı. Bu davalarda iz süren cesur yargı mensupları üzerinde de fiili baskılar olduğuna dair duyumlar alıyoruz.

Medyada da, çok çok önemli itiraflarda bulun Ayhan Çarkın'ı ve dolayısıyla itiraflarını değersizleştirmek için adeta bir kampanya başlatıldı. 28 Şubat'ın mazlumu bildiklerimiz kontralara kefil oluyor. Karikatüristlere bile celp çıktı. *Hürriyet*'ten Latif Demirci Çarkın karikatürleri çizmeye başladı.

Bu kirli planın tutması için elimizden geleni yapacağız elbet. Ama önümüzde önemli bir sınav daha var. O da Muhsin Yazıcıoğlu dosyası.

Görevlerini cesaretle sürdüren yargı çevrelerinden konuştuğum isimler ve namuslu demokrat siyasiler, "Çarkın'ın ifadelerinin ardından, yeniden gündeme gelen Muhsin Yazıcıoğlu dosyasının da üstü örtülürse bu iş biter" diyorlar.

Gerçi ziyanı yok. Derinleştirilmesi, üzerine gidilmesi için kılımızı kıpırdatmasak da, her zaman olduğu gibi işi işten geçtikten sonra "Faili meçhul cinayetleri protesto eylemleri" yapma hakkımız baki nasılsa.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölenler insandı, kalanlardan ne haber

Melih Altınok 30.12.2011

Ölenler kaçakçıydı.

Karınlarını doyurmak için yıllardır yaptıkları gibi mayını, jandarma kurşununu göze alıp kör katırlarıyla birlikte gece yarıları hududun yolunu tutmuşlardı.

Aralarında babasından, ağabeyinden el mecbur mesleği devralmış küçücük çocuklar vardı.

Derken, korkunç sesleriyle uçaklar belirdi tepelerinde.

Evet, "batıda" hukukun mali bir suç saydığı kaçakçılık fiilini gerçekleştirenler mahkemelerde ifade veriyordu ama "iç ülkenin" müeyyideleri farklıydı.

Van'da 33 vatandaşını bir psikopat generale, Elazığ'da da 33 erini PKK'ye öldürten devlet kaçakçı vatandaşlarının üzerine jetleriyle bomba yağdırdı.

Kaçakçılar öldü.

İlk açıklama Genelkurmay Başkanlığı'ndan geldi. Özetle;

"O bölge PKK'nın ülke içindeki saldırılarında kullandığı mühimmatı geçirdiği kritik bir noktadır. Biz de tespit ettiğimiz hareketliliğin gereğini yaptık ve vurduk."

Kırsalında kimi yaylalara, ovalara, meralara girmenin öldürülme gerekçesi sayıldığı memleketin kentlerinin insanları da tekinsizdi. Türkiye kamuoyunun aynası internetteki sosyal paylaşım siteleri kaynamaya başladı.

Ölenlere "insan" dememizden bile rahatsız olanlar "kimliklerini bile bilmeden nasıl savunursunuz onları" diye sitem ediyorlardı. Oysa biz de bu "bilinmezliğe" dikkat çekiyorduk.

Devletin silah kullanma tekelinin vicdansız mantığı bir yana, onun kim olduğunu bile bilmediği insanları öldürmeye hakkı olduğunu savunmanın insafı olur muydu?

İnsanlık adına itirazımızı, "savaş bölgesindeki uçakların tehlike potansiyeli taşıyan ne idüğü belirsiz hedeflere kimlik soramayacağını düşüneyecek kadar ahmak olmamıza" bağladılar önce.

Elinde silah olanın fütursuzluğunun, iç siyaseti bırakıp işiyle, mesela hedeflere dair istihbarata yoğunlaşmasıyla engellenebileceğini haykırdık, duymak istemediler.

Kinleri insan olmalarından kaynaklanan üzüntülerine baskın gelenlerse, milliyetçi kan kardeşlerinden bayrağı devralıp ellerini ovuşturarak klavyelerinin başına oturdular. Katliamın müsebbiplerinden önce, "çobanı PKK'li sandım" deyip vururken ki hevesinin altını çizip, "PKK'lileri de çoban sandık" açıklaması yapanların hikmetini sorgulayan demokrat gazetecileri oturtttular hedef tahtasına.

Sınırötesi operasyonlara, askerî çözümlere karşı olduklarını adları gibi bilmelerine rağmen, Ergenekon'un askerî bürokratlarıyla müebbet davalık insanlara utanmadan sordular:

"Alın işte sizin ordunuz, övünün."

"Ordu işine baksın" demenin, daha çok adam öldürsün anlamına gelmediğini bininci kez tekrarlayanın manası yoktu elbette.

Taraflara ilişip vicdanı rölantiye alanlar, yaşanan acıyı es geçip, ölenin, öldürenin kimliğinden dem vurarak ortaklaşıyorlardı yine.

Ordunun, PKK'nin değirmenine su taşıyan unsurlarının deşifre edilip şeffaflaşması, evrensel insan hakları normlarına uygun olarak görevini yapması için verilen mücadelenin savaşın taraflarının değil, mağdurlarının, yani kendilerinin lehine olduğunu görmedikçe kaçakçılar, gerillalar, askerler, polisler, bizler ölmeye devam edeceğiz.

Ölenler insandı kuşkusuz; tarih böyle yazacak. Biz kalan sağların insanlığının sorgulanmaması da ölene insan diyebilmemize bağlı.

İnsan mıyız?

Sorumlular hesap vermeli

Uludere'de ölenlerin kim olduğuna dair resmî açıklama yapılmadı. Ancak yerel kaynaklar ve tüm veriler ölenlerin kaçığa çıkan köylüler olduğu yönünde. Tabii ki envai çeşit teori de ortalık da geziyor.

Bu puslu ortamda hiçbir alternatif, insana şaşırtıcı gelmiyor.

Ancak sonuç ne olursa olsun ortada bir yargısız infaz, üstelik de vahşice bir imha operasyonu olduğu gerçeği önümüzde duruyor.

Öyle ya, günlerdir Susurlukçuların pisliklerini konuşuyoruz. Perpa'da kontrgerilla tarafından öldürülen gençlerin Dev-Solcu olup olmadıklarını tartışıyor muyuz? Hayır. İsyanımız neye? Yasalara göre suçlu olsalar da bu kişilerin yargısız infaz edilmelerine, katledilmelerine.

E şimdi benzer bir vaka sırf bölgede gerçekleşti diye başka türlü davranmak olur mu?

Buraya takılmayalım derim.

Zira olaydan saatler sonra bile mevzua girmeyen, ancak Karargâh'ın açıklamasından sonra "son dakikaya" gelen medya ve "ulusal sınırların korunması için gösterilen hassasiyeti anlayışla karşılayan" muhalefetin hali ortada.

İş başa düştü. Önümüzde sorumluların bulunması ve hukuk önünde hesap vermeleri için sesimizi yükseltme görevi duruyor.

Hükümete sesleniyoruz, tatmin edici bir cevap bekliyoruz.

Ahmakça bir fütursuzluk mu söz konusu, yoksa provokasyon amaçlı bir katliam mı var?

Hepimiz gibi, Uludere’de yitip giden canların sorumluluğu da hükümetinizin boynundadır.

Nasıl, Dersim’le yüzleşme, 33 kişinin ölüm emrini veren Mustafa Muğla’nın ismini tabelalardan sildirme basireti gösterdiyseniz, şimdi de bu olayın faillerini ortaya çıkartmak ve gereken yaptırımı uygulamak zorundasınız.

Peşinen söyleyelim, onlarca can karşısında özür, bahane, sahte kardeşlik açıklamaları kifayetsiz kalır

İstifaysa istifa, görevden almaysa görevden alma.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neo teşkilat-ı mahsusa’nın kastından size ne

Melih Altınok 03.01.2012

Taraf Uludere’yi “Devlet halkını bombaladı” manşetiyle gördü.

Başbakan Erdoğan’ın ertesi gün kameraların karşısına geçip, *Taraf*’ı hedef tahtasına oturtan açıklamalarının ardından, “Türkiye Türklerindir” gazetesi de “devlet halkını bombalar mı” diye sordu.

Şaşırmıyoruz elbette. Ancak niteliği farklı olsa da, vicdanı ve cesaretiyle tanıdığımız Gülay Göktürk bile bu inkâr nöbetine durup *Taraf*’ın hükümete ve Genelkurmay’a haksızlık yaptığını yazınca üzüldüm.

Uludere’nin ertesi günü ben de “...devlet kaçakçı vatandaşlarının üzerine jetleriyle bomba yağdırdı” diye yazdım.

Taraf’ın manşeti gibi, bir tercih ya da yorum değildi bu da.

“Devlet halkını bombaladı” yaşananların fotoğrafıydı sadece.

Öyle ya, ortada 35 vatandaşımızın ölüsü vardı ve bombalamayı yapan uçakların sahibi de devletti.

Ama anlaşılan” hakkaniyet” adına bizden istenen, fotoğrafta rötuştü.

Şöyle insafsız bir rötuş. Bir kamyon aralarında çocukların da olduğu 35 kişiyi eziyor. Ve bizlerden “Kamyon 35 kişiyi ezdi” değil de “Kamyonun altında kaldılar, zaten orası yaya geçidi değildi” dememiz isteniyor. Akıl alır gibi değil gerçekten.

Kaldı ki o manşetimiz de, bizlerin fotoğraf altı yazıları da, kamyonun frenlerinin patlatıldığına dair ciddi şüpheleri ele alıyordu. Kimse direksiyondaki Genel Kurmay Başkanı’nı ve kamyonun sahibi Başbakan’ı kasıtlı itham etmiyordu.

Anlaşılan, eskiden soru soran öğrencisine tahammül gösterdiği halde, sorular zorlaşıp da eksiklerini ortaya çıkartmaya başlayınca kompleksleri depreşen öğretmen misali, Ak Parti de demokratlardan kuzu gibi olmalarını istiyor artık.

Aklıma yedi askerin yaşamına mal olan PKK’nin Hantepe baskınında, izledikleri Heron görüntülerinin gereğini yerine getirmeyerek “kast-ı mahsusa” iddialarına muhatap olan Karargâh hakkında AK Parti’li Bekir Bozdağ ile

yaptığımız telefon görüşmesi geldi.

Bozdağ, Karargâh'ın iddialar karşısındaki sessizliğine ve sorularımız karşısındaki tehditkâr üslubuna kızıp "Önce iddialar araştırılmalı. Çünkü bunu gözardı edip, sadece söz konusu görüntüleri, iddiaları sızdıranların saptanmaya çalışılması kafalardaki soru işaretlerini gidermeye yetmiyor" demişti. Bu aramızda kalan bir konuşma değil (Bkz. *Taraf*, 18 Ağustos 2010 tarihli manşet.)

Evet, birileri kızsada, bizim için "devir" değişmiyor, gazetecilik yaptığımız sürece soracağız. Suçlamıyoruz, itham etmiyoruz.

Sadece tıpkı Bozdağ'ın zamanında dediğini şimdi de biz Uludere için tekrar ediyoruz: "Önce iddialar araştırılsın, çünkü bunu gözardı edip, olayın üzerine gidenlerin, iddiaları kamuoyuna duyuranların hedef tahtasına oturtulması soru işaretlerini gidermiyor!"

Kuşkusuz ki kastınız yoktur Sayın Başbakan ve hükümet üyeleri. Ancak soru sonralara ya da imalarda bulunanlara yanıt vermenin tek yolu azar ya da beylik açıklamaların ardına sığınmak değil.

Demokratik devletlerin uyguladığı bir yöntem var. O da, kastı, ihmali ya da her neyse, sorumluluğu olan askerî-sivil bürokratların ve ilgili bakanlıkların "soruşturulacağının" garantisini vermek; özürden imtina etmemek. Özetle gocunmamak.

Tıpkı Fransa'nın, Kıbrıs'ın, Hırvatistan'ın, hatta Kolombiya'nın ve Azerbaycan'ın böyle vakalarda yaptığı gibi...

Ondan sonra ne "kast-ı mahsusanız var" diyen çıkabilir, ne de siz devlet içinde halen varlığını koruyan "teşkilat-ı mahsusa"nın kasıtlarını savunmak zorunda kalırsınız.

Kürt, kaymakamını görmesin

Nihayet bakanlar ve bölge vekilleri yas evine gittiler. Başbakan Erdoğan da aileleri arayarak taziyelerini ilettiler. Yetmez, devamını bekliyoruz ama evet.

Ancak yıllardır Ergenekon Fırat'ın öte yakasına geçsin dedikleri halde, rahat koltuklarından kalkıp, nehri çoktan geçen Ergenekon ve Susurluk davalarına teşrif etmeyenler, Uludere'nin ardından da hedef şaşırtıyorlar. Çünkü yine dertleri canlar ve hesaplaşma değil.

Siyasal iktidara karşı görevleri olan muhalefetlerine kimsenin sözü olamaz. Ancak Uludere'deki karanlık elin ortaya çıkartılmasına engel olan provokatif söylemleri ve faaliyetleri kaygı verici.

Bakın, acılı aileler taziye giden Uludere Kaymakamı öldürülmeye çalışıldı.

Acaba ne istiyorlar? Devletin, hükümetin yakınlarını kaybedenlere sahip çıkmasını, onların yanında olmalarını, desteğini, varlığını hissettirmesini istemiyor muyduk?

Eeee...

Hikâyeyi bilirsiniz. Laz ve Kürt idam sehpasındadır. Kürt'e son isteği sorulur. "Anamı görmek isterim" der. Sıra Laz'a gelir; düşünmeden söyler son dileğini: "Kürt anasını görmesin!"

"Gelmeyin, gençleri tutamıyoruz" tehditleri...

Murat Karayılan'ın "Kürt gençlerinin kanı yerde kalmayacaktır" taziyesi...

Acılarımızı kinle, intikamla kangren hale getirmek için "intikam hakkınızdır" diye gaz verenler...

"Kürt hükümetini, devletini görmesin" diyorsunuz.

Asker cenazelerinde ahaliyi siyasilere karşı kıskırtan Türk milliyetçilerinden, onun bunun çocuğunun canıyla delikanlılık yapan faşistlerden gram farkınız yok, birbirinizin simetrisindesiniz.

Kaymakama siper olan o yaşlı amcanın fotoğraflarına bakın da utanın.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Destek size değil statükoya Sayın Başbakan

Melih Altınok 06.01.2012

Uludere sonrası ortaya çıkan Başbakan ve *Taraf* arasındaki gerginlikte sergilenen "itidal" gazeteciliği örneklerini ibretle izliyoruz.

Yalnız Türkiye'de değil tüm dünyada takdir toplayan yayınlarımızı "kahramanlık hevesine" bağlayanlar resmen ayrıldıkları halde "görevlerini" yapıyorlar. Allah makamlarını, mevkilerini baki kılsın.

Manşetimizin kastı gün gibi ortada olduğu halde "Taraf'ın da gazetecilik ahlakı sorgulanır ama..." şerhini mutlaka düşerek "Ama olmadı yanırı" tadında desteklerini sunan mızımızın yamaklarını da şimdilik geçiyorum. Solcumsuların kendilerine armağan ettiği "muhalif" payesiyle ne yapacaklarını bilemedikleri için bocalayıp duruyor işte zavallılar.

Kendileri sevmeyecekleri eşeğe ot vermeyecekleri için her türlü muhalefetin ya da desteğin altında buzağı arayıp, dün de dillendirdiğimiz sivilleşme, şeffaflaşma talebimizi hükümet-cemaat çekişmesine bağlayanları zaten dikkate almıyorum. Abuk sabuk seyyar mecralarda ruh hastalarının ihtiyaçlarını gideriyorlar, o kadar.

Ama öyle bir tür var ki, reform sürecine karşı arz ettikleri tehlike açısından deşifre edilmeleri şart. *Taraf*'a çakararak hükümete "yol yakinken geri dön" çağrısı yapma fırsatı bulan bu tipler, "kökü dışarıda odakların hizmetindeki *Taraf*'ın" yayınlarıyla MİT ve bazı kurumların yıpratılmasına hizmet ettiğini savlıyorlar.

Evet, utanmadan, gocunmadan hem de.

Taraf'ın ve nerdeyse tüm yazarlarının Habur ya da PKK-MİT görüşmeleri gibi milliyetçi histerinin tavan yaptığı, "paralel merkez medyanın" bile karnından konuştuğu netameli zamanlardaki tavrı herkesçe malum.

Eğer cesur reform adımları ve demokratikleşme çabalarından ötürü bazı politikalarına destek verdiğimiz, kimi zaman da en sert şekilde eleştirdiğimiz Sayın Başbakan ve hükümet üyeleri "Taraf isimli casus gazetede başbakanın ses kaydı yayınlanırsa hiç şaşırmanın" türünden zırvalıklar kaleme alanların muhabbetinin statükoya değil de kendilerine olduğuna inanıyorlarsa, Yeni Türkiye umudumuzun vay haline!

Kendilerine, bu goygoycuların, MİT-PKK görüşmeleri deşifre olduğunda Hakan Fidan üzerinden hükümetin açılım politikasını nasıl yerden yere vurduklarını ya da son YAŞ sonrası istifaların ardından AK Parti'yi, nasıl da

TSK'yı tavsiye etmekle itham ettiklerini hatırlamalarını tavsiye ederim.

Hani kızımız olacaktı

Savcıların Kenan Evren ve kankası hakkında iki kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istemesi, İlker Başbuğ'un İnternet Andıcı Davası'ndan ifade vermesi, tırnaklarını yiyenlere rağmen referandumdaki "evet" tavrımızın ne kadar yerinde olduğunu gösteriyor.

Ancak tüm bu olumlu gelişmelere bakıp askerî vesayetin tasfiye olduğunu, ve de demokrasinin kurumsallaştığını söylemek mümkün değil. Daha alınacak çok yol var.

Kimilerimizin ilk elden vadesiz kredi açtığı, kimilerimizinse güvenmek istediği yeni Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel'in dün bazı gazetelerde yayımlanan mülakatına bakın.

Ezelden beri karargâhtan bildirmelerine alışık olduğumuz gazetecilerin amaçlarını ya da motivasyonlarını sorgulamanın pek bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ki hepimiz biliyoruz, asker mülakat davetlerine icabet etmez, söyleyeceği bir şey varsa gazetecisini kendisi bulur ve sor der; tabii ki şunları şunları... Bu yüzden beni ilgilendiren yeni Genelkurmay Başkanımızın da "konuşması" ve verdiği cevapların niteliği.

Mülakatlardan öğreniyoruz ki, Sayın Özel Kürtçe eğitime karşıymış.

Sonra;

Bedelli askerlik konusunda demokratik bir ülke için malumun ilamı olan "Asker istese de istemese de çıkacak" açıklamasında bulunan Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz'ın Özel'e giderek (astının ayağına giderek) özür dilediğini. Orgeneral Özel de bunu Türkiye kamuoyuna açıklama ihtiyacı hissetmiş işte.

Başka, Meclis'te "Asker haddini bilecek" diyerek yine olması gereken bir durumu tarif eden BDP Muş Milletvekili Sırrı Sakık'a da iki çift lafı varmış Özel'in, ama...

Eeee bu ne bu şimdi?

Daha dün aynısını, hükümetle arası iyi olmayan genelkurmay başkanları yapınca dik duranlar, şimdi aynı makamdağının Başbakanla arası "iyiymiş" diye seslerini çıkartmayacaklar mı?

Türköne gitti, dağılabilirsiniz

Adı ve ancak ilkokul talebelerine referans olacak çalışmalarıyla tanıdığımız Atatürk Kültür, bla bla Kurumu'nu bugüne değin nazarı dikkate almayanlar, Cumhurbaşkanı Gül'ün Mümtaz'er Türköne'yi buranın yönetim kuruluna atamasıyla hopladılar.

Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nün muadili bu kurumun lağvedilmesi gerektiğini savunanlardanım. Ancak bu şimdilik uzak bir ihtimal olduğu için, Türköne gibi, Atatürkçü olmadığını söyleme cesareti gösteren, bireysel tabuları ve geçmişiyle komplekse kapılmadan yüzleşen bir ismin hiç olmazsa birtakım değişiklikler yapabileceğine inanıyordum. Gelin görün ki Türköne medyadaki linçe dayanamayıp, Köşk'ü şaibe altında bırakmamak için istifa etti.

Umarım bu göreve Köşk'e uzak Atatürk'üne yakın sağlam bir üye atanır, sizler de rahat edersiniz pabucumun muhalifleri.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maç sürüyor, ne rövanşı

Melih Altınok 10.01.2012

Tabii, Fikret Bila'nın ve ifadesine başlarken kendisinin de hatırlattığı gibi tutuklanan boru değil, "TC'nin 26. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ" idi. Ona göre idi.

Özellikle Uludere sonrası, hükümetin bu konudaki politikalarını eleştiren demokratlara çakıp AK Parti'ye desteklerini sunarak onu statükonun dümen suyuna çekmeye çalışan ulusalcılar, milliyetçiler yeni stratejilerini bu tutuklama sonrasında da devam ettirdiler.

Şimdiki sakızları, "demokratların, liberallerin olası bir bölgesel savaşın eşiğinde, hükümetle askerinin arasını açmaya çalıştığı" teranesi.

Aklıma Öcalan'ın "AKP askerle aramı açıyor" açıklamaları geliyor ister istemez.

AK Parti'nin bazı kurmaylarıysa, bu güruhun "Askerî bürokratların hükümete kızarlarsa savaşmayabilecekleri" anlamına gelen tehditlerini yanıtlamak yerine, demokratları hedef tahtasına oturtular. Ülkedeki reform sürecinin ve bu iradenin üstlenicisi partilerinin düşmanı kuzu postundaki bu kurtlara pirim veren açıklamalarda bulundular, yazılar yazdılar.

Partiden, demokratlığına ve entelektüel birikimine güvendiğimiz isimler bile "rövanşist bir tavır içine girmeyelim" şerhleri düşmeye başladılar.

Evet, son günlerin gözde kelimesi bu: Rövanş!

Sanırsınız ülkede halkını, siyasileri esir alan, onları aşağılayan darbecilerle, kontralarla, sivil bürokratlarla hukuk önünde hesaplaşmış, askerî vesayet tasfiye edilmiş, demokrasi kurumsallaşmış da kindar demokratlar intikam peşine düşmüş.

Kamera nerde? Gösterin, el sallamak istiyoruz.

Öncelikle, Türkiye'nin dünyayla entegre olmuş, geçmişiyile yüzleşmiş, şeffaf, sivil demokratik bir hukuk devleti olmasını isteyenlerle, demokrasi adına kazanımları ortadan kaldırıp dünün statükosuna döndürmeye çalışan askerî-sivil bürokrasi ve müttefikleri arasındaki maç devam ediyor.

Biten bir şey yok.

Türkiye halkının ve siyasal iktidarın başına çorap örmeye çalışan beş benzemele kurulmuş şer ittifakının her gün yeni bir provokasyonuna şahit olmuyor muyuz? Üstelik geçmişin siyasi kültürü ve pratikleri de halen tedavülde.

Ergenekon'un, Balyoz'un, Susurluk'un tavsaması için muhalefet ve bazı sivil bürokratlar cansiperane çalışıyor.

Zamanda zamansız yolculuğa çıkarak izafiyetin sınırlarını zorlayan kahraman medyanın *Takvim*'leri "Ergenekon'un Başbuğ'a suikast bilem yaptığı" zırvallıklarıyla geçmiş manipüle edip demokrasimizin geleceğini dizayn etmeye çalışıyorlar.

İkincisi, anayasanın eşitlik ilkesine uygun olarak, numaralı Genelkurmay başkanlarının da biz sıra numarasız reayalar gibi hukuk önünde hesap verebileceğinin kanıtı bu son gelişmeyi takdir etmek ne zamandır rövanşistlik olarak tanımlanıyor.

Üyesi olmadığı örgüte sempati beslemek gibi sade suya tirit suçlamalarla onca genç cezaevlerinde ömür tüketirken, hakkında çok ciddi ithamlar delileriyle ortaya konulan bir generalin hukuka uygun olarak yargılanması "rövanş" tartışmasını gündeme getirir mi?

Ayrıca Sayın Başbuğ'un Seyit Rıza gibi yaşı küçültülerek idam edilmeyeceğini, Menderes gibi mahkemede ve içeride aşağılanmayacağını, İbrahim Kaypakkaya gibi işkencede etlerinin lime lime edilmeyeceğini de biliyoruz; içimiz rahat.

İflah olmaz darbeciler, statükonun asalakları, sinekten yağ çıkartır, demokratikleşme talebini hükümete umacı gibi göstermeye çalışırlar, şaşırtıcı bir durum yok.

Peki ya, AK Parti'nin bu şer ittifakının manipülasyonuna gelmekteki hevesi nedir?

Asıl rövanşistlerin, "yetmez daha fazla demokrasi" diyenler değil, demokrasiden önce son çıkışa yaklaşmanın telaşıyla bugün kendilerine itidal telkin edenler olduğunu görmüyorlar mı?

AK Parti'yi maçın bittiğine, tribünde gollerini alkışlayanların rakip takımın taraftarı olduğuna, kendi kalesinin karşı tarafın olduğuna nasıl olup da "ikna" ediyorlar anlamak gerçekten güç?

Yine mi şike? Sıktı artık.

Patrona bir çift lafınız yok mu?

Habertürk'ten atıldıktan sonra *El Akhbar*'a konuşan Ece Temelkuran, "Türkiye'ye döndüğünüzde başınıza nelerin gelebileceğini düşünüyorsunuz" sorusuna, "Dehşete düşüyorum; ille de hapse atılmaktan değil ama artık üzerime hükümet tarafından istenmeyen kişi damgasının vurulduğunu hissediyorum" diye yanıt veriyor.

Aklıma, niçin onun da diğerleri gibi yel değirmenlerinin yarattığı türbülansa lanet ettiğinin onda biri kadar bile patrona laf söylemediği takılıyor. Öyle ya kendisini işten atan patronu. Neden ona "Madem hükümetin kuklasıydın niye gazete kurdun, niye beni işe aldın, sonra da kovdun diye" en azından sitem etmiyor.

Ece Hanım'ın muhalefетinin hükümetin uykularını kaçırarak nitelikte olduğunu düşünmüyorum. Ama sanırım patrona laf edince, uluslararası basın dikkati çekilemiyor, kamuoyu yaratılamıyor. Her şeyden önemlisi birilerinin işinizi iyi yapamadığınız, okunmadığınız gibi mevzuları tartışması tehlikesi gündeme geliyor.

Umarım Ece Hanım da kısa zaman da iş bulur. Ki, kovulduğunda bile patronları kayıracak kadar vefakâr, kesin bulur. İçimiz rahat bu yüzden.

melihaltinok@gmail.com

Vakit Uludere'ye deva değil

Melih Altınok 13.01.2012

Gücünü ve prestijini temel olarak askerî vesayetın zayıflatılması yönündeki takdire şayan adımlarına borçlu olan AK Parti, son dönemde yine bu alandaki tutumunu "yükseltmemesi" hatta dönem dönem "geriletmesi" nedeniyle kıyasıya eleştirilmeye başladı.

Bu eleştirilerin tavan yapmasında, kuşkusuz Başbakan Erdoğan'ın Uludere sonrasında "ordu millet el ele" klişesini sıkça sahiplenmesi etkili oldu.

Bu tavsamayı, AK Parti'nin Ankaralaşmasına bağlayanlar da var; Ruşen Çakır'ın dünkü yazısında iddia ettiğı gibi "Ankara'nın AKP'lileşmesi" ile açıklayanlar da.

Ankara'da çalışan bir gazeteci olarak, önyargılarımdan sıyrılıp, hükümetten ve partiden ulaştığım isimlerde samimi şekilde bu sorunun yanıtını arıyorum.

Ulaştığım sonuçsa, partinin pek çok isminin demokrasi adına kararlılıkları ve garantileriyle, hükümet adına yapılan açıklamaların uyumsuzluğunun çözümlemeye muhtaç yüksek kontrastlı tablosu.

Şu âna kadarki görüşmelerin sonucunda ulaştığım parçaları toplayınca bana en ikna edici gelen kurgu ise şöyle:

Uludere'de, MİT'in bazı unsurlarının dahli olduğu iddialarının gerçeğı yansıtmadığı konusunda Erdoğan ilk anlardan itibaren ikna edildi/oldu. Ancak *Taraf*'ın olayın resmini çekip rötuşsuz yayımlamasından başka bir şey olamayan "Devlet halkını bombaladı" manşetinin de netçe yansıttığı gibi ortada bir "suçlu" vardı. Ve kuşkusuz ki Erdoğan da bu durumun farkındaydı.

Erdoğan da sıkışmasını, olayın hemen ardından yaptığı grup konuşmasında, hedef tahtasına oturtulan ancak olayda dahli olmadığına inandığı MİT'i sahiplenerek aşma stratejini denedi. Tartışmayı, artık her çıkışını gerekçelendirmek için kullanılan anlık öfkesinden ötürü değil, bilinçli olarak *Taraf* eksenine kilitledi. Böylece, ilerleyen günlerde Uludere'de askerin dahli olabileceğine dair beklenen bir sonucun açıklanmasının ardından, ulusalcı kanattan gelecek "ordu tasfiye ediliyor" eleştirilerini şimdiden bertaraf etmek için MİT üzerinden "devleti sahipleniyorum" mesajı verdi.

Hükümete yakın kaynaklarım, bu senaryonun gerçeğı yansıttığına eminler.

Uludere'nin ardından soruşturma sürüyor bahanesiyle acılı vatandaşlarından bir özrü esirgediğı, onların yanında olduğunu hissettiremediğı için ilk günden beri eleştirdiğim Başbakan'ın ve hükümetin, soruşturma sonucunda askerin sorumluluğunu teşhis eden bir açıklamayı kamuoyuna yapacaklarını düşünüyorum.

Erdoğan'ın, Başbuğ'un tutuklanmasının ardından "arzularını" dile getirmesi, BDP Eşbaşkanı Demirtaş'ın "onbaşı" çıkışı karşısında Genelkurmay Başkanı Özel'e sahip çıkması da bu sonuç hesaplanarak geliştirilmiş stratejinin bir devamı gibi görünüyor.

Ne var ki, soruşturma sonucunda beklenen açıklamada "hata" ve "kusur" gibi vicdanları yaralayıcı bir terminolojinin kullanılması ihtimali de çok yüksek.

Hükümet, belki bu “absorbe” taktiğiyle ulusalcıların, milliyetçilerin vs. eleştirilerinin etkisini hafifletecektir ama bu durum, Uludere konusunda çok kötü bir sınav verdikleri gerçeğini değiştirmeyecek.

Zira ne askerî vesayet karşısındaki ricatlara tahammülü kalan AK Parti’nin tabanı ve “kozmopolit” destekçileri bu tavrı destekliyor ne de yakın tarihten çıkardıkları dersleri sindiren pek çok AK Partili bu tutumu açıkça sahiplenebiliyor.

Uludere’den sonra geçen her dakika hükümetin aleyhine işliyor.

Üzülüyoruz da, çünkü olan reform umudumuza, Türkiye demokrasisine oluyor.

90’s

Başbakan’ın Uludere’nin ve Başbuğ’un tutuklanmasının ardından dozunu arttırdığı “ordu millet” vurgusuna dair kafa yorarken, *Youtube*’da bir videoya rastladım.

Yıl 1993. Refah Partisi hamle yapmış ve Türkiye yükselen bu “İslamcı hareketi” tartışıyor. Ordu göreve sloganları ısıtılıyor. *Kanal 6*’da Neşe Düzel’le Dinamit programını yapan Ahmet Altan da o zaman Refah Partisi’nin İstanbul İl Başkanı Tayyip Erdoğan’ı, partinin yöneticilerinden Bülent Arınç’ı, muhalif İslamcı bir dergiyi yöneten Mehmet Metiner’i ve birkaç ismi daha programına davet etmiş.

Aslında 90’ların iğrenç kruvaze ceketlerine ve saç şekillerine girmek eğlenceli olurdu ama...

Programda Kürt sorunu ve militarizm konusunda o döneme göre marjinal sayılabilecek açıklamalar yapılıyor.

Ancak programda söz alan Arınç, konu ordunun bu gidişata dur diyebileceği tartışmasına gelince, “Bu ordu Bulgar ordusu, değil Yunan ordusu da değil. Ordu- millet, bin yıllık medeniyetimize takılan isim budur” diyor. Darbeci zihniyeti ancak “çürük elmalar” düzeyinde eleştiriyor. Erdoğan da gerçek Atatürkçünün kendileri olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Mehmet Metiner ise “Asker- millete karşıyım. Eğer yeni bir devlet tanımlanıyorsa, asker- millet, asker- Refah el ele özdeyişinin devlet yönetiminde işlerlik kazandırılmasını demokrasi açısından sakıncalı buluyorum” diyerek karşı çıkıyor.

Bildiğiniz üzere bu programdan birkaç yıl sonra, ne Yunan ne de Bulgar ordusu olan TSK, üstelik de yalnızca çürük elmalarıyla değil, emir komuta zincirinde Refah Partisi’ni devirdi.

Ordu millet el ele, daha nice 28 Şubatlara!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sana güzel diyorlar, sakın olma

Melih Altınok 17.01.2012

Kendimi zorluyorum. “Yahu” diyorum, “bir furya başladı. Hakikaten 90'lara mı döndük, dönüyoruz? Mehmet Altan'ın ANF'ye verdiği mülakatta söylediği gibi 'sivil vesayet' mi var memlekette? Acaba hükümeti yeterince

eleştirmiyor muyum?”

Bizim cenahtaki bu dalga o kadar güçlü ki, Uludere gibi, kimsenin gıkını çıkartmadığı, AK Parti’yi en çok rahatsız edecek netameli konulardaki muhalefetimizin bile yetersiz olduğunu düşündürüyor bana.

Mesela, tam hükümetin 19 Mayıs kararına sevinirken, Yıldırım Türker’in dünkü “AKP’nin 19 Mayıs’a müdahalesiyle tutuklu gençler rahat bir nefes alırlar artık” iğnesi batıyor gözüme. Kafam yine karışıyor.

Deşiyorum, çırpınıyorum, kendimi inandırmaya çalışıyorum ama daha başlarken elimde olan sonucu doğrulayacak kayda değer yapısal emareler bulamıyorum.

Allah şifa versin, kolay değil. “AKP emperyalizmle işbirliği yapmış, otoriter, gericidir bir partidir” şeklindeki kabulü o kadar kanıksamışız ki, ne kadar sürüden ayrılmış olsak da, seküler çileciğimize imanımız öyle kolay kolay zayıflamıyor.

Elbette yeni bir iç hesaplaşma değil bu. Haziran 2009’da *Birgün*’deki köşede, Başkan Erdoğan’ın “Geçmişte azınlıklara faşizan yaklaşımlarda bulunuldu” sözleri üzerine başlayan inkâr nöbetleri sırasında da bu mevzua dalmışım:

“Sosyalist olmadıkça ağzıyla kuş tutanı muhatap kabul etmeyiz’ diyorsanız bilemeyeceğim. Ama benim demokratik mücadeleden anladığım, politik niteliği ne olursa olsun siyasal iktidarların, gerek kamuoyu baskısıyla gerekse uluslararası konjonktürün dayatmasıyla attığı ileri adımların önemsenmesi en azından reddedilmemesi.

Olumlu söylemleri karşı taraftan geldiği için ‘ileri bir adım’ olarak kabul etmeyi hazmediyorsak bile, işe, bu adımı muktedirlere demokratlarca attırılan ‘geri bir adım’ şeklinde okuyarak da başlayabiliriz.

Kimse bir kez evet dedi diye varlığını varlığına armağan edin falan da demiyor ayrıca; Katolik nikâhı kıymayacaksınız ya.”

Bereket, kendimle konuşa konuşa AK Parti’yi “üretim mallarını kamulaştırmadığı ya da sovyetleri kurmadığı” için eleştirmenin ahmaklık olduğunu öğrendim sonunda. Şimdi, meşruiyeti sorgulanmayan, son birkaç yıldaki dönüşüm sürecinin açtığı alanda kendisinden bekleyebileceğimiz adımlardan imtina ettiği için yükleniyorum.

Artık ona uygun ışıktaki gördüğüm güzelliği yüzünden değil, kimi zaman fark ettiğim çirkinliği için kızıyorum.

Yani, asıl şimdi onlarla göbek bağımlı kestim, sağlıklı bir ilişki kurdum.

AK Parti’nin gözü bağlı, biatli destekçisi olmamam bana Uludere sonrası özür bile dilemedikleri halde Denktaş’ın ulusal yasını ilan etmelerini kıyasıya eleştirme özgürlüğü tanıyor. Ona düşmanlık üzerinden kendini tarif eden solcumsu cenahla hiçbir bağımın kalmaması da 19 Mayıs törenlerinde yapılan değişikliğin altında buzağı aramamamı, faşistlerle ortaklaşmamı sağlıyor.

Buraya kadar olanı, mevzuun bizimle ilgili olan boyutuydu.

Bir de AK Parti cephesinin meşhut algılarına göre kendini tarif etmesi var. Ama onların da bizden farkı yok.

Dün Beşir Atalay’ın Fadime Özkan’a verdiği röportaj, benim de zaman zaman şahit olduğum, AK Partililerin konuyla ilgili psikolojisini çok güzel yansıtıyordu.

Atalay Habur, TRT Şeş, PKK-MİT görüşmesi gibi konularda demokratikleşme adına aldıkları siyasi riskin, bizzat bu reformları talep edenler tarafından kösteklendiğini söylüyor. Bu durumun da reform sürecini baltalayıp

milliyetçi-ulusalcı cepheye argüman sağladığını belirtiyor.

Ardından "AK Parti devrimci bir partidir" diyen Atalay, eski reflekslerinin yerinde yeller esse de tabanın "siz de şehirli liberaller, solcular gibi oldunuz" diye söyleneceği paranoyasıyla şerhler düşüyor. Araya "Açılım vatandaşın devlete bağlanması içindir" türünden parçalar atıp bir çuval incirin tadını kaçırıyor.

Atalay da, Başbakan ve diğer AK Partililer de, "doğru olanı" adları gibi bildikleri halde son zamanlarda, müzmin muhalifleri gibi, durdukları konumun kendilerine biçtiği daracık gömleğin içinde kıvrım kıvrım kıvranıyor.

Her iki taraf da klişe düsturların boyunduruğundan sıyrılıp doğru buldukları adımları atamıyor, söylemleri sahiplenemiyor.

Çünkü yatakta şeffaf, mutfakta demokrat, sokakta ağırbaşlı bir siyasi temsilci, kara sevdaya düşülecek esnemeyen bir ideoloji hâlâ "ideal" olarak pazarlanıyor.

Bu ikiyüzlülük ve kompleks sonucunda da Özdemir Asaf'ın o naif kıskançlığının ifadesi mısralar, tribünlerdeki ideoloji esirlerinin dilinde korkunç bir tehdide dönüşüp AK Parti'yi de muhaliflerini kısırlaştırıyor:

"Sana güzel diyorlar, sakın olma!"

Yok birbirimizden farkımız işte, çünkü bizler güzel bulduğumuz için âşık olduğumuz sevgilerimizi yine bu yüzden öldürebilecek Osmanlılarız.

Psikopata bağlamadan, bir ilişki kurmak, aşktan bile sayılmıyor.

Biliyorum bu siyasal kültürde ve pratiklerde sevgilisinin ele güne karşı nobranlığıyla ve kıskançlığıyla değil de güzelliğiyle övünebildiğini söyleyecek adama ... diyorlar. Ama mutluluğun da başka yolu yok be dostlarım.

İzin verin de bir rahatlayalım Allah aşkına.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yemezler

Melih Altınok 20.01.2012

Mahkeme kardeşimiz Hrant Dink'i iki çocuğun öldürdüğüne hükmetti. "Örgüt yok" dedi.

Doğru, örgüt yok çünkü devlet var!

Hrant'ı kaybettiğimiz günden beri devlet görevlilerinin de yargılanması için çabalayan demokratlar bugün de aynı çizgide mücadelelerini sürdürüyorlar.

Sokağa çıkıyorlar, yazılar yazıyorlar, konuşuyorlar, haykırıyorlar. Ne yapsak az.

Evet, bu dava bizler için asıl şimdi başlıyor.

Kuşkusuz yalnız bizler için değil ama...

Hrant'ın ölümünün yolunu döşeyen 301'den yargılanması sırasında "Kerincişizlerin, Perinçeklerin" saldırılarını alkışlayanlar, ona "Sorospu çocuğu ulus-devlet düşmanı" diye saldıranlar, uzlaşmacı dilini "AK Parti muhibbi" olmakla yaftalayanlar için de...

19 Ocak'tan önce başlasalar Hrant'ı bizden alan suikastın gerçekleşmeyeceğine inandığım Ergenekon, Balyoz davalarına muhalefet edenler, "azınlıkları" hedef alan Kafes Planı için "faso fisodur" diyenler, şimdi "örgüt yoktur" kararına veryansın ediyorlar.

Demokratları, Kürtleri, dindarları, Alevileri ve de Ermenileri katletme planları yaptıkları iddia edilen zanlıların salıverilmesi için çırpınanlar, düne kadar ağızlarına almadıkları Hrant'ı hatırlatıyorlar bize.

Köşelerinde, internet sitelerinde, Twitter'da "TSK mensupları örgüt üyesi, Hayaller, Samastlar değilmiş" diye yazıktırıyorlar.

12 Eylül referandumunun ardından Evren'in, Tahsinekaya'nın yargılanması golünü kalelerinden çıkartmak için, mahkemenin kararı karşısında "yetmez ama evet derken düşünecektiniz" diyen hödükler bile çıkıyor.

İnternet sitesine "On binler güvercin vurulup düştüğü yere yürüyor" manşeti atan "Türkiye Türklerindir" gazetesi ve Hrant'ı "hatırlayan" Yozdil'in kıymetli okurları, dün de Hrant'ın yürüyüşündeydiler. "Keşke Silivri'ye de böyle kalabalık yürüyebilsek" diye söyleniyorlarmış...

Kimi dostlarımız da leşkargalarının bu ikiyüzlülüğüne alet oluyorlar ne yazık ki.

Evet abi... Neymiş suikastta Ergenekon'un parmağı olduğunu söylememeliymişiz artık. Yetermiş...

Ne olduğu, kim olduğu muğlâk, "derin devlet" umacısı daha yeğ bir tanımış.

Yahu Ergenekon dediğimiz şey ne? Askerî ve sivil bürokrasi değil mi? Hrant'ı katleden bunlardan başkası mı?

Hrant'ın davasının savcısı suikastta Ergenekon bağlantısı olduğu görüşünde ısrarcı. Devlet Denetleme Kurulu da devrede. Önümüzdeki günlerde gün gibi ortada olan bu bağlantı kurulduğunda ne diyecekler merak ediyorum.

Allah kahretsin. Bu iğrenç riyakârlık karşısında, Arendt'in *İnsanlık Durumu*'nda Marksizm'e getirdiği eleştirilerine düştüğü "Onların cephesinden saymayın sözlerimi" şerhini yinelemek zorundayım.

Şöyle çıkıp Hrant'ı ağız dolusunu sahiplenmeyen, kimi zaman hedef şaşırtan paralel merkez medyanın, mevzuu AK Parti'yi aklama mücadelesine indirgeyen angaje kalemlerinin cephesinden konuşuyor gibi algılanmayı hakaret sayarım.

AK Parti'yi, ilk günden beri davanın arkasına siyasi iradesini koymadığı için yerden yere vuruyorum. Ergenekon, Balyoz ve hatta KCK davasında yargı süreci bitmediği halde fikir beyan ettikleri gibi, en azından "sonuna kadar gidilecek" türünden bir açıklamayla savcılara cesaret vermedikleri için kızıyorum. Cinayetin sorumluluk alanında işlendiği bürokratlara dokunmadıkları, terfi ettirdikleri hatta vekil yaptıkları için eleştiriyorum.

Ama "Ortaya çıkan beraat kararı, örgütün varlığının başladığı yeri gösteren bir işarete dönüştü" diyen, Ömer Çelik'in kurmayı olduğu AK Parti'nin Hrant'ın katlinin arkasındaki odak olduğuna inanmıyorum. Evet, kendisinin "Karar vicdanları yaraladı" sözünü "Demek zorunda kaldı" diye karşılayan Cengiz Çandar'a "Zorunda kalmadım, o sözü söyledim" diyen Çelik'ten bahsediyorum.

Arınç'ın ve Erdoğan'ın açıklamaları da ortada.

Hülasa, yemezler... Sizin derdiniz AK Parti, bizim derdimiz ise Hrant'ın katili devlet; yani askerî ve sivil bürokrasi. Suikastın aydınlatılması için atmadığı her adımdan ötürü bir elimiz de hükümetin yakasında.

Bi gidin Allah aşkına. Çocuk yok sizin karşınızda.

Mehmet Altan değil onu kaybeden düşünsün

Star Başyazarı Mehmet Altan'ın yazılarına son verildi. Düne kadar ona etmedikleri küfür kalmayanlar, fırsatını bulsa bir kaşık suda boğacak olan ulusalcılar, solcumsular, tıpkı Hrant davsında olduğu gibi demokrat maskelerini taktılar yine. Ama suretleri öyle kirli ki, yine kapkara görünüyor bu şeffaf maske.

Demagoji kuranların "yine de geçmiş olsun yanını" imalarını mı ararsınız yoksa mevzuu klavye kalemşoru ergenler gibi "yetmez ama evet"e bağlamaya Can Atakları, Doğanları ya da "gülme komşuna gelir başına" diyen felaket tellalı güzgülerini mi?

Bugün yaşadığımız dönüşüm sürecinde büyük katkısı olan İkinci Cumhuriyet perspektifin mimarı sayılan, her dönem cesur ve vicdanlı yazılarıyla tanınan bir isim Altan. Bu ülkenin bir elin parmaklarını geçmeyecek namuslu aydınlarının başında gelen Altan'a yazacak mecra mı yok? Onu kaybedenler düşünsün. Çıkar Mehmet Altan'ı, kaldı 10 falan mı sanıyorsunuz?

Bu arada AK Parti, sivil dikta zırvallıklarına zemin hazırlayan bu kraldan fazla kralcılık adımlarını nasıl değerlendiriyor acaba?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz ne iş yapıyorsunuz hocam

Melih Altınok 24.01.2012

Uludere sonrasındaki "mağrur" tavrını eleştirdiğimiz gibi, ne zaman hükümete bir çift laf etsek, "ilişkileri" başlıyorlar şak şak gürültüye.

"AK Parti'ye ve hükümete akıl veren kıymeti kendinden menkul birtakım zevat..." klişelerini elden ele gezdiren bu tiplerin derdi malum. Kamuoyunun ve siyaset kurumun kendilerinden esirgediği "önemi" onların eleştirdiklerine vermesini hazmedemiyorlar.

Bu yüzden çok kızgınlar. Sigortası demokratikleşme, şeffaflaşma ve sivilleşme olan ülkedeki reform sürecine ve lokomotif konumundaki siyasal iktidara bu alanlardaki eksiklerinden, hatalarından dolayı yapılan eleştirileri "ukalalık" olarak değersizleştirmeye çabalıyorlar.

Öyle cansiperane yalakalık yapıyorlar, kimi zaman öyle hızlanıyorlar ki, hükümetin kurmaylarından hatalarını telafi eder nitelikte açıklamalar geldiğinde bile bizimkiler ricat edilen tavra destekteki süratlerini kesip

duramıyorlar.

Geçenlerde bunlardan biri "Sanki hükümeti iktidara onlar getirmiş gibi konuşuyorlar" diye söyleniyordu köşesinde.

İşte kafa bu kafa. Politikanın "realitesinden" çıkmadığımızı söyleyen "peşin satanların" tek bildiği hesap bakkal defteri muhasebeciliği.

Ha, "Hem alışverişini bizden yapmıyorsun, hem bozuk süt satmamızdan yakınıyorsun" diye saçmalayanlar bir de sabırsızlığımızdan mustariplermiş.

Evet aceleciyiz, meşruiyeti oluşmuş hamlelerin geciktirilmesini kabul edemiyoruz.

"Uludere için bir özür dilense kim isyan edecek" diyoruz mesela?

Öğrencilerin cebindeki yumurtaya 44 ay ceza öngören kanunlar ne zaman değişecek diye bekliyoruz.

Eylemlerde "oynayan" çocukların oadaki vesayetini adı KCK'nın neresinde olduğunda soruyoruz.

"Halen yasakların, engellemelerin sürdüğü başörtüsü sorununa niçin girmiyorsunuz, bakın CHP bile ayak direktmiyor" diye söyleniyoruz.

Mili Savunma Bakanı, Orgeneral Özel dışında başka bürokratlarından özür dileyecek kadar hassas mı, öyleyse başka örnekleri niçin kamuoyuna açıklama ihtiyacı hissetmiyor diye merak ediyoruz.

"Ergenekon, Balyoz ve KCK davalarındaki siyasi iradenizi, yeniden alevlenen Susurluk soruşturmasında niçin göstermiyorsunuz" diye yakınıyoruz.

Öyle ya, Muğlalı Kışlası'nın tabelasını sökmekten daha mı maliyetli dağdaki taştaki, Diyarbakır göbeğindeki "Ne mutlu Türk'üm" zıvalıklarını silmek.

Tabanına girmiyorum, anket yapsanız AK Parti içinden bile ciddi destek bulacağınız bu taleplerin ve soruların sumen altı edilmesini isteme işgüzarlığınızın nedeni ne?

Hrant kararının ardından "Sizin derdiniz AK Parti, bizim ki ise katiller yani müesses nizam, devlet" diye seslendiğim, derdi bağcıyı dövmek olan sahtekârların simetrisinde bu embedded'lar da. Onların derdi de AK Parti ile "ilişkilerinin" bekası, bizimki ise yine ülkedeki reform sürecinin en önemli iradesi konumundaki siyasal iktidara geri adımlar attırılmaması.

AK Parti'nin üstlendiği siyasi riskleri, başarılarını önemsediğimizi, küçümsemediğimizi hep söylüyoruz. Ancak sizin "yeter daha ne istiyorsunuz" dediğiniz aşamanın toplumsal meşruiyetini, şimdi olduğu gibi bu adımlar atılmadan önceki "yetmez ama evet" muhalefetine borçlu olduğunu görmüyor musunuz?

Ne risk aldınız? Ulusalıcıların, solcumsuların muhalefetine "yeter çok bile"lerinizle zemin hazırlamaktan başka ne işe yaradınız?

Hadi bizi geçin. "Evet" dediğimiz referandumun ertesi günü "yetmez" diye yazacak kadar serbest radikal takılmamız, angaje olmamıza rağmen müteedeyin kamuoyunca dikkate alınmamız kanınıza dokunuyor. Zaten sizin takdirinizi alsak, tıpkı Özkök söylemiş gibi "nerede hata yaptık" diye üzülürüz de...

Ama topunuz bir, hükümete muhalefetiyle "tanımadığımız" *Yeni Şafak*'ın Ankara temsilcisi, Abdülkadir Selvi etmezseniz. Meclis'teki 23 Nisan Resepsiyonu'nda başörtüsü skandalını gören, Hrant davasında vicdanının

sesini dinleyen, Uludere’de “hele soruşturma bitsin” korosuna katılmayan Selvi de sabırsız değil mi?

Tarih bu reform sürecinde demokratların sabırsızlıklarını alkışlayacak. Müzmin itidal telkincilerineyse statükocular bölümünde bir kutu açacak en fazla.

Yokluğunuzdan hayıflanılacak kadar iş bekleyen yok zaten sizlerden de bari susun, varlığını sorgulatmayın diyoruz hani.

Sabır çekmeye tespihler yetiyor da artıyor ya, ona mahsuben.

Kürtleri küstürüyorsunuz

Haziran seçimlerinin hemen öncesinde oturmuştuk. Ankara’da bir balıkçıda yine biraraya geldik Diyarbakırlı dostlarımızla. Aralarında Dicle Üniversitesi’nden bir hocamız da vardı. “Nasılsız” diye sordum. Söze, “Allaha şükür, sıramızı bekliyoruz” diye girdi. “Hayırdır” dedim? “KCK dalgası ne zaman vuracak bakalım” dedi.

Başbakan’ın 2005 yılındaki konuşmasıyla umutlandığını, Habur sonrası heyecanlandığını, KCK operasyonunun gerekliliğinden şüphe etmediğini ve son seçimde de “borcunu oyuyla ödediğini” söyleyen bağımsız demokrat Kürt bir AK Parti seçmeninin yakınması bu:

“Artık kendimi AK Parti’ye borçlu hissetmiyorum!”

Düşmanlarınız değil bu insanlar. Yoksa yukarıdaki sabır tespihlerinin şakşakları kulaklarınızı sağır etmeye başladı da, artık duymuyor musunuz seçmenlerinizi.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilgehanlarla kurtulacaksa insanlık...

Melih Altınok 27.01.2012

Sosyalist Enternasyonal, Kosta Rica toplantısında Türkiye hakkında son derece sert bir bildiri yayınladı.

Enternasyonal’in tutuklamalarla ilgili eleştirilerine büyük oranda katılıyorum. Bildiride kınanan Kılıçdaroğlu hakkındaki fezlekenin saçmalık olduğunu da başından beri söylüyorum.

Ancak Enternasyonal’in 2010 Referandumu’yla ilişkilendirdiği, yargının yürütme tarafından “ele geçirildiği” iddiasının AB’nin evrensel sol değerleriyle çeliştiğini düşünüyorum.

Biliyorsunuz, gerek Enternasyonal’den gerekse AB Parlamentosu’nun sosyalist kanadından 12 Referandumu’nda “evet”e açık destek gelmişti. Hatta CHP’nin Enternasyonal’i “hayır”a çağıran mektubu birlik tarafından yerden yere vurulunca, toprağı bol olsun Hikmet Bila gibi ulusalcı CHP muhipleri de köşelerinde “Avrupa’nın sol soytarıları” başlıklı yazılar kaleme almışları.

AP Sosyalist Grup Başkan Yardımcısı Swoboda, 11 Temmuz 2010 tarihinde bakın ne demişti:

"Anayasa paketi reformlara, özgürlüklere açık. Türk halkına daha fazla demokrasi ve özgürlük seçeneği sunuyor. Bu reform Türk halkına çok büyük kazançlar getirecektir. Bu özgürlükler kapsamında yargı ve asker de var. CHP'ye ve yeni liderine bizim tavsiyemiz, eğer sosyal demokrat bir parti olmak istiyorlarsa bu paketin arkasında durması ve desteklemesidir."

Yargıyı ele geçirme iddiasına gelince...

Tüm Avrupa demokrasilerinde bırakın parlamentoyu, kimi zaman yürütmenin yargıdaki atamalarda belirleyici olduğu bir gerçek. Çünkü literatürde yargıya müdahale, ancak ve ancak yargısal süreçlere müdahaledir. Atamalar boyutunda halkın tek meşru temsilcisi parlamentonun müdahil olması müdahale değildir. Çağdaş anlamda kuvvetler ayrılığı ilkesinin özü de budur.

Peki, ne oldu da Referandum'a ve "anlamına" destek veren, Avrupalı üyelerinin domine ettiği sosyalistler, endişeli Türkiyeli ulusalcıları hoşnut eden bu bildiriye yayınladılar?

Bunda elbette hükümetin yargı reformu gibi adımları, ulusalcı muhalefetin, askerî ve sivil bürokrasinin hararetini arttırmamak için rölantiye alması etkili oldu.

AK Parti, doğru bulduğu, kamuoyunun büyük kesiminin hazır olduğu ve en önemlisi vaat ettiği reform kürüne ara vererek, iyileşmeye başlayan hastalığın direncini arttırdığını, metastaz yaptığını göremiyor.

Hükümetin dışarıda reformlarını ve karşı tepkinin niteliğini yeterince anlatamadığı da açık. Alanı çok boş bırakıyorlar. AB üyeliği perspektifini ötelemeleri de cabası.

İkincisi, AB ülkelerinde bu konuların konuşulduğu paneller vs, adeta Referandum'un "hayır"cıları tarafından işgal edilmiş durumda. Şu örnek sanırım bu durumun güzel bir göstergesi.

Geçenlerde Hollanda Elçiliği'nin Ankara'da bir barda düzenlediği panele gittim. Konuşmacılar arasında meşhur bir gazetecinin de olduğu "light" panelde "Sivil vesayet geliyor, bir tutturmuşlar askerî vesayet tasfiye ediliyor" yakınmaları havada uçuşuyordu.

Konuşmacı akademisyenin barlardaki "dam sorununu" anlatarak yaptığı cinsiyetçilik eleştirisi bile, hükümetin gizli ajandasıyla ilişkilendirildi. Artık Türkiyeli olan yabancı televizyoncu ise "son zamanlarda Türk televizyonlarında sevişme sahnesi göremediği" tehlikesine dikkat çekti. Solcu bir gazetenin daha sonra ben söz alınca dışarı çıkacak muhabiri "Türban siyasal bir simge olarak yerleşiyor" deyince de söz almak farz oldu.

Uzatmayacağım. "Sorunları ve muhalefeti karikatürize ediyorsunuz. Eleştirileri sığ bir zemine çekip reform sürecini mahkûm ediyorsunuz. Askerî vesayet tasfiyesini tali görmenizse içler acısı. Türkiye'nin sorunları ve siyasal iktidarın eleştiriye muhtaç uygulamaları bambaşka. Çizdiğiniz tablo sorunlu" minvalinde bir konuşma yaptım.

Arada elçilik görevlisine katılımcıların nasıl olup da bu kadar "homojen" seçilebildiğini sordum. "İlgi gösteriyorlar" dedi...

Allah dünya üzerinde hiçbir halkı ulus-devletiyle bir başına bırakmasın, temennisini dilimden eksik etmediğim için, gündemdeki konuları, halkların sigortası olduğunu düşündüğüm sınır aşan, demokratik, sivil örgütlülüklerinin perspektifiyle de okumaya çalışıyorum.

Bu yüzden gerek AB'nin gerekse Sosyalist Enternasyonal'in "işlevini" çok önemsiyorum.

Enternasyonal'in bu bildirisi üzerine AK Parti hamasete kapılmadan hatalarını, eksiklerini değerlendirmeli. Ancak Enternasyonal de AB de tanımlamaya çalıştığımız bu atmosferi görmeli.

Mesela, Türkiye'yi, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin Sosyalist Kadın Grubu Başkanlığına seçilen, Dersim Katliamı'nı çağdaşlık hareketi olarak tanımlayan CHP Genel Başkan Yardımcısı Gülsüm Bilgehan'dan falan dinlediklerinde şüpheli olmalılar.

Zira biz **"Mesela sürgünlerden söz ediliyor. O sürgünlerde çok iyi yetişmiş genç kızlar da var. Belki o bölgede, ortaçağ şartlarında kalsalardı o aileleri kuramayacaklardı" tesbitleriyle hatırlıyoruz Sosyalist Kadın Grubu Başkanı'nızı ve "öbürsüleri".**

Sahi nasıldı Enternasyonal marşının o meşhur dizesi, hah hatırladım:

"Enternasyonal kurtulur insanlık..."

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soros muhterem bir insandır

Melih Altınok 31.01.2012

Hüseyin Ergün sola dair ezber bozan açıklamalarıyla tanınan bir isim. Meşhur FKF'nin ilk Genel Başkanı. Türkiye solunun yüz akı TİP'in yöneticilerinden. 12 Mart'ta üç yıl cezaevinde kalmış. SHP'nin ve EDP'nin ardından şimdi de SODEP'in Genel Başkanlığı'nı yapıyor.

Yani konumu, sol cemaatlerde şeflik şüflük yapmak için fazlasıyla müsait. Ama yok, o eski tüfeklerin kahir ekseriyetinin yaptığı gibi kişisel tarihinin konforuyla amentülerini tekrar edip durmuyor.

Solculuk yan gelip yatma yeri değildir diyor yani. Dününü sorguluyor, geleceğe bakıyor. Solun sacayaklarını sorguluyor; "dayanışmayı" bir çırpıda atıyor. Partisinin programına, sefaleti paylaşmayı vadeden ortodoks solcuların gözünün içine baka baka "zenginlik"i alıyor. Kaliteli yaşam vaadinde bulunuyor.

Ancak marjinalleri pek bi seven merkez medyanın solcuları, kirli tişörtü üniforması haline gelen Zizek gibi "şekil yapmadığından" olsa gerek (iyi niyetime dikkat) onu görmüyor.

Hüseyin Ergün geçen cuma *TGRT Haber*'deki Siyaset Raporu'nda konuğumdu. Ergün programda "Vicdanlı bir serbest piyasa ekonomisinden mi yanasınız" soruma, kıvrımadan "Evet" dedikten sonra söz bir şekilde (nasıl bir şekilde artık) George Soros'a gelince başlıkta kullandığım sözleri söyledi.

Ben de tırnak içine alma ihtiyacı hissetmedim. Zira programda da söylediğim gibi, hislerime tercüman oldu.

Programdan sonra aralarında "Serbest piyasa ve sol ha, bir de Soros... bravo yani Solaçık, anlayana..." diye derinnn kinaye yapan kuyumcu bir CHP'linin de olduğu pek çok "solcu" kınama mesajları gönderdiler. Hâlâ da geliyor. Eminin Hüseyin Bey'e de yükleniyorlardır.

Sağdan soldan muhaliflerinin CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nu TESEV'e üye olmakla (Tercümemizde TESEV=Soros ya) "itham", evet itham, ettiği ve o genel başkanın savunmaya geçtiği bir ortamda bunlar zor

sözler elbette.

Parasını, ülkelerdeki otoriter yönetimleri sallayacak sivil toplum örgütlerine kanalize eden ve demokratik sokak hareketlerini destekleyen bu serüvencinin böylesine bir umacı haline gelmesini tek bir nedeni var. O da dindarından solcusuna memlekette herkesin milliyetçi olması. Ha tabii bir Musevi fobisi var.

Milliyetçiliklerinden utanan solun kendine bulduğu kılıfsa bildiğiniz üzere antiemperyalizm. Kazıyın altından bu çıkar. Solcuların MHP'li milliyetçilerden tek farkları dindar olmamaları.

Eskiden yine aralarında nüanslar vardı. AKP fobiyle, Ergenekon-Balyoz davalarına muhalefetleriyle ve Arap Baharı'ndaki tavırlarıyla o çizgiler de nerdeyse kayboldu.

Yo, yalnızca CHP'li ulusalcılarından falan bahsetmiyorum. Mübarek'in, Kaddafi'nin ardından Arap coğrafyasındaki Baas'çıların müttefiki kesilen ÖDP'si, "Su ile terbiye edilemeyen Suriye, cihat ile terbiye edilmeye çalışılıyor" diyen Sırrı Süreyya'sı, Esad Muhalifleri'ne karşı Lübnan'da süreklilikli avı başlattığı iddia edilen PKK'si de bunlara dâhil.

Şer ittifakının, konu emperyalizm, ABD, İsrail falan olunca ânında ortaklaştıkları Türkiye'nin Komünist Partisi'nin "Sol" isimli internet sitesinde bir röportaj okudum dün.

Suriye Komünist Partisi Siyasi Bürosu sözcülerinden Abdullah Halil ile yapılmış röportajın "Suriye'de direnen bir halk var" başlığını görünce biraz rahatladım.

"Hah" dedim, "çaktırmadan dönüşler başladı. Nihayet Faşist Esad'a karşı Suriye halkının yanında tavır almaya başladılar".

Başladım röportajı okumaya, okumaz olaydım...

Aman Tanrım, aman Tanrım!

Suriye ordusunun yurtsever olduğunu, muhaliflerin gerici takıldığını, çünkü ABD ile ilişkileri olduğunu söyleyen bu komünist, faşist Esad'a karşı bir müdahale olursa nasıl direneceklerini anlatıyormuş meğer.

Yani bebekleri bile katleden Esad'ı savunacaklarmış, çünkü insanlık adına rejimi uyaranlar yabancılarmış. Türkiye, ABD, AB vs.

Elbette askerî müdahalenin bir alternatif olması kaygı verici. Bunun bir derde derman olmayacağını onca deneyim bize açıkça gösterdi. Ancak bizimkilerin ve Suriyeli Komünist ağabeyin eleştirdiği bu değil, antimilitarist bir tavır falan yok ortada. Onların derdi militarizmin yabancı meşeli olmasında. Yerlisi olsa amenna yani.

Gel de şimdi, Keşke Soros Suriyeli muhaliflerin sivil toplum örgütlerine, derneklerine vs. kaynak aktaraydı, o örümcek ağı metaforuyla kötölemeye çalıştıkları açık toplum yayılaydı, Esad rejimi zayıflayaydı, bu kadar sivil ölmeyeydi, askerî operasyon da bir seçenek olarak önümüze düşmeyeydi, deme.

Evet, diyorum.

Hatta daha fazlasını diyeceğim, bir kere daha zıplamaya hazır olun.

Keşke Sayın Soros bir kaynak üzerinden Türkiye medyasının namusu gazetelere, demokrasinin yüz akı küçücük partilere, derneklere, vakıflara biraz daha ilgi gösterebilse.

Evet, Soros'u tanımam etmem. Ama bunu savunma için söylemiyorum. Hayıflanmağımdan söylüyorum.

Alın size bulunmaz veriler, Zavallı giz avcıları... Gerçi açık söylüyorum ama o yaratıcı dimağlarınız bu yazıdan kimbilir ne elementler üretir.

Soros, Sol, Solaçık, Suriye... Anam! Hepisi de S ile başlıyor üstelik değil mi? S.O.S, Yalçın Hoca, koş...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Melih Altınok 03.02.2012

Yazarımız seyahatte olduğundan bugünkü yazısı gazetede yayımlanmamıştır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dev-Genç'in yumruğu

Melih Altınok 07.02.2012

Grup Yorum'un Cemo'su *Star1*'de çıkacak diye anten ayarı için günü çatılarda geçirdiğimiz zamanlardı.

Yargısız infazlar vaka-i adiyedendi. Şimdi Ergenekon'dan içeride olan katiller batı illerinde, diğer örgütler hâlâ "dergi çevresi" sayıldıklarından olsa gerek, gençleri Dev-Sol'cu ilan edip evlerinde patır patır avlıyorlardı. Öyle ki "Polis İmdat 155" hattı, "İmdat Polis! 155" diye anılıyordu.

Şimdiki gibi televizyon programlarında da "devrimciler" cirit atmıyordu elbette. En fazla adları "Perpa'da teröristler ölü ele geçirildi" diye zikrediliyordu haber bültenlerinde.

İşte o yıllarda Doğu Perinçek'le aynı programa çıkmıştı Ertuğrul Kürkçü. Tartışmanın en hararetli ânında Perinçek'e "Dev-Genç'in yumruğu kafana iner" demişti.

Gerçi şimdiki gibi sol camiada muteber bir isim değildi Kürkçü o zamanlar. Kızıldere'de "ölmediği" için (yani ahmakça bir gerekçeyle) kendisinden pek de iyi bahsedilmezdi. "Şaibeli" derlerdi.

Ama yine de sevinmiştik. Çünkü bizler için şaibesiz şekilde "faşist" olan, derin devletle içli dışlı birine karşı savurmuştu bu yumruk tehdidini.

Tamam, Dev-Genç'in "ordu ilericidir" muhabbetlerine, adım adım yabancı düşmanlığına evrilen katı antiemperyalist tavrına ya da bazı yöneticilerinin şaibeli ilişkilerine dair bugün daha çok şey biliyoruz. Ancak ne olursa olsun Dev-Genç, örgütlülüğünün ve pratiklerinin dışında, ülkedeki faşizme ve baskıya karşı çıkılması gerektiğini düşünen pek çok genç için bir semboldü.

Aradan yıllar geçti. 90'lar geride kaldı. Zamanla solun büyük kesimi ile derin devletle ilişkilerinden ötürü aforoz edilen Aydınlık çevresi ve diğer ulusalcılar arasındaki mesafe neredeyse kapandı.

Şimdi o yıllarda doğan kardeşlerimizle siyaset tartışıyoruz. Onlara bugün ağabeylerinin "özgürlük tutsağı, rövanş mağduru" diye saf tuttuğu isimlerin bildiğin faşist, darbeci olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Geçenlerde twitter'da Oray Eğin'in, Etyen Mahçupyan'ın harikulade yazısı "Hrant'ın parazitleri" yazısına Nuray Mert'in verdiği cevabı "işte Dev-Genç'in yumruğu" diye anonsladığını görünce o yılları hatırladım.

Körpecik solcu gençlerin, Kürtlerin katili kontra şeflerinin, camileri bombalama, azınlıkları katletme planları yapanların yargılandığı davaları sulandırmak için formül arayışları telefon konuşmalarına bile yansıyanlar Dev-Genç'in yumruğunu sahiplenmişler.

Üstelik işi o yumrukla, Hrant'ı katleden zihniyetin açık ve ürkek destekçilerini eleştiren bir yazarı tehdit etmeye kadar vardırımlar.

Aynen öyle, Hrant'ın katillerinin açık destekçileri bunlar. Onu mahkemede tehdit eden Keriçeklerin, Perinçsizlerin, Erenerolların, Küçüklerin avukatlığına soyundukları yazıları, yayınları ortada.

Dertleri Hrant olsa, Nedim Şener gibi, bir devlet operasyonu olan Dink suikastını cemaatçi polisler oradan da AK Parti'ye bağlama, yani topu taca atma çabalarının bayraktarı bir isim üzerinden 19 Ocak'ta sokağa çıkarlar mıydı?

Oluyor işte, Eğinler, Akinanlar Dev-Genç diyor, onun yumruğundan bahsediyor.

Bakıyorum, Dev-Genç'i bizler gibi eleştirmeden hâlâ sahiplenenlerden çıt çıkmıyor. Hatta hoşnutlar darbe muhiplerinin, Ergenekon taraftarlarının bu desteğinden.

Tanıdılar sevdiler demek, içlerindeki frankeştaynı ve ruh ikizlerini.

Evet, bir nevi AK Parti faşizmi

Evet, solun son zamanlarda belirginleşen bu amorfluğunun, kepezeliğinin sorumlusu büyük oranda AK Parti.

12 Eylülcülerin, 28 Şubatçıların, Ergenekoncuların, Balyozcuların yargılandığı davaların arkasına siyasi iradesini koyması nedeniyle, refleks siyasetinden başka yol bilmeyen Türkiye solunu daha da sağa itti AK Parti. Aslına bakarsanız, bugüne değin mütedeyyin iktidarların milliyetçi-devletçi tutumları sayesinde "devrimci" geçinen Türkiye solunun içindeki faşistin zuhur etmesine neden oldular.

Faşizan 19 Mayıs törenlerine, milli güvenlik derslerine son verip Andımız'ın, Gençliğe Hitabe'nin tartışma konusu yapılmasını sağladılar. Solcu Eğitim Sen'i bile Türk Eğitim-Sen'e doğru kaydırdılar.

Tıpkı Bosna'da Müslümanlar katledilirken, mevzua dindarlar el attı diye, normalde karşı çıkmaları gereken bu katliam karşısında nasıl sus pus oldularsa, şimdi de sahip çıkmaları gereken asli konularda çıtları çıkmıyor. Dahası, "düşmanlarından" geliyor diye bu demokratikleşme ve sivilleşme adımlarına engel olmak için varlıklarını inkâr edip, faşistlerle, darbecilerle kirli ittifaklara girmekten çekinmiyorlar.

Tamam, solun renk vermesinin müsebbibi (son dönemlerde tavsadığı için eleştirsek de) reformist politikaları nedeniyle AK Parti'dir. Ama yine Türkiye solunun kurtuluşu da onun elinde.

Eğer ilerleyen günlerde bir revizyonla İçişleri Bakanımız Şahin gibi muhterem birkaç ismi daha kabineye dâhil

edebilirlerse şayet. Ya da "Kürtçe medeniyet dili değildir" türünden modernizmin hakikaten "bataklık" olduğunu gösteren açıklamaları daha çok dillendirirlerse belki Türkiye solu titreyip Avrupa solunu ve evrensel değerleri falan hatırlayabilir.

Ya, Sayın Erdoğan ve AK Parti kurmayları, Dev-Genç'in yumruğunun akıbeti sizin elinizde. Aklınıza gelir miydi hiç?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saflar keskinleşiyor, kaçış yok

Melih Altınok 10.02.2012

Askerî ve bürokratik vesayetin tasfiye olmadığına, dolayısıyla AK Parti'nin muktedirleşemediğine dair ısrarlı vurgumuzun ne kadar yerinde olduğunu gösteren açık gelişmelere şahit oluyoruz.

Uludere katliamı ve MİT'te yeni bir dönemi ifade eden Müsteşar Hakan Fidan'ın ifadeye çağrılması bunların başında gelen son örnekler.

Ülkenin batısında "müzakereci" perspektife sahip bürokratlar üzerinden reform sürecini sekteye uğratma operasyonu sürerken, PKK bölgede birkaç hedefe birden saldırıyor.

AK Parti'nin kendi paradigmasını kurumsallaştırdığını savunup "sivil dikta" geliyor propagandası yapan kesimler, hükümetin muktedir olmadığı tesbitinden rahatsızlar. Oysa kendileri de statükonun ne kadar güçlü olduğunu çok iyi biliyorlar. Ama pozisyonları "ahlaki" olmasa da anlaşılabilir, zira siyasi.

Ama yalnızca onlar değil. AK Parti de, özellikle son birkaç yıldır ısrarlı fikri takipten hoşnutsuz.

Kuşkusuz, Başbakan Erdoğan ve kurmayları da maruz kaldıkları engellemeleri, ayak oyunlarını bizlerden çok iyi biliyorlar. Ve onların pozisyonu da siyasi. Tabanlarında, "dokuz yıllık hükümet bile çözüm olmuyorsa" algısı yaratmak istemiyorlar.

Ne var ki bu siyasi pozisyonlarının, var oluşlarının meşruiyetini zayıflatacağını, dahası yok oluşlarının yolunu açacağını öngörememeleri nedeniyle tutumları muhalefetinki gibi anlaşılır değil.

Hükümetin, tıpkı Uludere sonrasında olduğu gibi, neo-Teşkilat-ı Mahsusa'nın kasıtlarını devlet adamlığının gereği olarak gerekçelendirme gayretkeşliği kendilerine zarar veriyor.

Zira bu tavır, sadece, halen yaşayan ve savaştan statükonun, medya- ana muhalefet gibi ilişkilerinin ve bugün muhalif gibi gözüktükleri halde onun ideolojik aygıtı olarak vazife gören kesimlerin işine geliyor. Dolayısıyla da açılım hamlelerinin provoke edilmesine olanak sağlıyor.

Ancak PKK'nın Silvan provokasyonu ile startı verilen, Uludere ile devam eden ve bugün MİT'e yapılmaya çalışılan "operasyonla" enikonu su yüzüne çıkan keskinleşmeyle artık mızrak çuvala sığmıyor.

Başkent'te edindiğim izlenim, yeni bir dönemin başladığının ve eski tarz politikalarla sürecin yönetilmeyeceğine dair kanaatin AK Parti'de güçlendiğine dair.

Yazıyı yazdığım saatlerde gelen habere göre MİT Müsteşarı Fidan ifadeye icap etmeyecek gibi. Bu çok olumlu bir tavır. Askerî vesayetin üzerine gidilmesi gerektiğini savunurken, Kürt sorununda müzakereci zihniyete başından beri karşı olanların girişimi olan Fidan'ın ifadeye çağırılması operasyonuna bir kararlılık yanıtı bu.

AKP kurmaylarından bir biri ardına gelen Fidan'a ve dolayısıyla reform sürecine uygun olarak yeniden yapılandırılmaya çalışılan yeni MİT'e destek açıklamaları da son derece olumlu.

Bu bir restleşme değil, halkın tek ve meşru temsilcisi parlamentonun içinden çıkan siyasal iktidarın olması gerektiği gibi muktedirleşme kararlılığının beyanatıdır.

Ancak bu irade beyanının güçlendirilmesinin yolu, MİT operasyonunun öncülü olarak okuduğum Uludere provokasyonunda hükümetin kendisinden beklenen tutumu artık göstermesinden geçiyor.

Uludere'de fatura netleşiyor

Katliamın üzerinden geçen sürede, Uludere'ye de gidip olabildiğince çok kişiyle görüştüm, başkentte de olayın izini sürüyorum.

Edindiğim bilgilere göre Başbakan Erdoğan, Mülkiye müfettişlerinin hazırlayıp İçişleri Bakanlığı'na sunduğu ve içeriğinin "çok sert" olduğu ifade edilen raporunun gereğini yapmaktan imtina etmeyecek.

Erdoğan'ın Meclis Uludere Heyeti'nin başındaki Ayhan Sefer Üstün'le, bölgeden dönüşü sonrası yaptığı ve olayı anlamak için başkana ısrarlı sorular yönelttiği toplantı da umut verici.

Hükümete yakın kaynaklar, Mülkiye müfettişlerinin yargısal süreci de etkileyecek sert raporu sonucunda iki Kuvvet Komutanı'nın (Hava Kuvvetleri ve Jandarma) görevden alınmasına kadar varabilecek yaptırımlardan söz ediyorlar.

Mülkiye müfettişleri raporlarında, karar alma aşamasında gelen farklı istihbaratlarla oluşturulan teknik analiz raporlarına dair ciddi şüphelerin yer aldığını ve yüksek rütbeli subaylara işaret edildiğini belirtiyorlar.

Umarız ki, artık Bakanlık'ta olan bu raporun, bizzat Başbakan Erdoğan'ın dikkat çektiği Ankara'nın dehlizlerinde yumuşatılabileceğine dair kaygılar yersizdir.

Çünkü, bu cesur ancak ötelenemeyecek adımın, hükümetin Uludere sonrası kamuoyunda yaşadığı azımsanmayacak prestij kaybını önemli ölçüde azaltacağından şüphe yok. Ama daha da önemlisi, Uludere provokasyonunda istihbaratıyla dahil olduğu iddia edilen MİT içerisindeki statükocu kanada ve Karargâhtaki Özel'in nüfuz alanı dışındaki kadrolara sert bir mesaj olabilir.

Hükümetin, Sayın Arınç'ın "Bu olay çok profesyonelce bir yönlendirme ile meydana gelmiş gibi" sözleriyle ifade ettiği Uludere golünü, reform ve müzakere kalesinden çıkartmasının, daha sonra da atağa geçmesinin başka yolu yok.

Kontratağın, açılımın toplumsal meşruiyeti oluşmuş, gecikmesinin nedeni ürkek olan adımlarıyla birlikte desteklenmesi de şart elbette.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boktan bir yazı

Melih Altınok 14.02.2012

Bugünlük müsaade bana.

Zira çok ama çok insani bir problemim var şu an. Tuvalete gitmem lazım. Ama hava dışarıda eksi 36 derece ve tuvalet de dışarıda. Saat gece yarısını çoktan geçti.

Kalınca giyinebilirim ama konuk olduğum evdeki insanların tetikte misafirperverliği de sorun. Çünkü biliyorum ki kapı sesini duysalar yanımda bitecekler ve bana eşlik edecekler.

Ankara'daki evimde, vakit bulup da bir tesisatçı çağıramadığım için klozetin taharet musluğunun kapanmamasından ötürü konuklarıma karşı duyduğum mahcubiyeti düşünüyorum da... Soğuğa belki ama ben hacetimi görürken birinin kapıda beklemesi hele hele bu halden mahcubiyet duymasına dayanamam.

Peki, ya az önce yatmaya zor zar ikna ettiğimiz 85 yaşındaki nine? Ateşli hastalıktan ötürü hareket kabiliyeti yarı yarıya düşmüş ortaokul öğrencisi? Sabahı nasıl ediyorlar acaba sıkıştıklarında?

Yakınmam safariye çıkmış bir kentlinin deneyimi değil. Sıkıntının hasını bilirim. Empati de kurmuyorum. Sadece bu ahmaklık canımı sıkıyor.

Çünkü köye elektrik verecek trafuyu kurdeleyle kesip utanmadan poz veren kazmaların düşündüğü gibi Afrika cingillerinin teknolojiyle henüz tanışmamış yerlileri yaşamıyor burada.

Az önce Facebook'tan arkadaşlık teklifini yollayıp da yatağa giden evin büyük torunu için şükredilecek bir durum değil sefaletin bu aşaması.

Kent yaşamının sıradan konforu burada da sıradan; lüks değil.

Anormallikten, illiklikten duyulan rahatsızlık, bana tuvalet yolunda eşlik eden evin reisinin, "Yeni evde tuvalet içerde olacak inşallah" diyen kahredici açıklamasında gizli.

Kızgınlıkla "Belediye Başkanınız ne iş yapar" diye soruyorum doğal olarak. Öyle ya, yaşam koşullarının bugünkü illikliğine tezat yüzlerce yıllık kadim bir kültürü olan Kars'ın Dağpınar beldesinin yerel yönetiminin bir açıklaması olmalı bu garabet için.

Öğreniyorum ki, KCK davasından tutukluymuş Ayhan Erkmen.

"Ne yapmış diye, neyle suçlanmış" diye merak ediyorum. Tamamıyla dinlediklerime itibar etmem doğru olmaz diyerek Belediye Başkanı hakkındaki iddianameye göz atıyorum.

Seçim döneminde PKK'nin Ermenistan sorumlusunu arayıp, AK Parti'nin adayını tehdit etmesi için ricada bulunduğu dair tape'ler deşifre edilmiş iddianamede. Dinlediklerimle de örtüşen çok ciddi ithamlar var

hakkında; öyle boktan mevzular falan değil hani.

Bugüne değin umurunda mıydı, işinin başında olsa tuvalet "sorunsalını" çözmek için bir şeyler yapar mıydı bilemiyorum Sayın Erkmen? Ama Belediye binasının ön cephesine asılmış posterindeki sol yumruğunu havaya kaldırmış pozundan ciddi politik hedefleri olan, idealist biri olduğunu çıkartıyorum.

Dışarıda olsa "bağımsız Kürdistan" megalomaniasının ya da sade suya tirit demokratik özerkliğin bu boktan konuda Kürtlere ne gibi çözüm önerileri olduğuna dair sorularıma belki yanıt verirdi başkan.

Ne diyeyim, Allah kurtarsın, onu da Karslıları da.

Bu arada, evdekiler uyumuş mudur dersiniz, bir hamle yapsam mı?

Ödülü hak eden yaşamlar

Kars *Serhat TV*'nin sahibi Alican Alibeyoğlu ile Nobel ödüllü yazarımız Orhan Pamuk'un *Kar* romanına kapak yaptığı Atatürk Caddesi'nde turluyoruz.

Aklına bir anısı geliyor Alican Bey'in. Kente gelen bir Japon heyete mihmandarlık ediyormuş zamanında. Kenti gezerlerken heyetten biri "Devlet size ne kadar prim veriyor" diye soruvermiş. Devletin daha ziyade ekstradan aldığı bedellere aşına olan Alican Bey şaşırılmış elbette: "Ne için?"

Japon daha da şaşkınmış: " Ne için olacak, burada yaşıyorsunuz diye işte!"

Bence Japon haklı beyler? Gündüzleri bile ortalama ısı eksi 15 derece olan, yılın dokuz ayı karla kaplı bu kentte kalmanın devlete ekstra bir yükü olacak elbette? Öyle bir batı iline göre daha fazla asker, tank, top konuşlandırmasından bahsetmiyorum tabii.

14 vekil çıkartırken şimdi üç vekile düşen Kars ya da olağanüstü doğa koşullarına sahip diğer kentler için bir güzelliği olmak zorunda devletin.

Asgari ücretin ülke ortalamasından farklı olması, enerji tüketim bedellerinin düşürülmesi vs.

Hatırlayın, yukarıda aktardığım boktan konuların yanı sıra bölgeye yönelik pozitif ayrımcılık önerileri o koca koca demokratik özerlik önerilerinde yoktu, değil mi?

Olsaydı ne olurdu?

Milliyetçi-ulusalcı cenahın muhalefeti önemli ölçüde yumuşatılır, argümanları ellerinden alınır, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi konusu bu denli rahat çöp kutusuna gitmezdi bence.

Taraf'ın tartışmaların henüz yeşerdiği dönemde attığı "herkes için demokratik özerklik" perspektifiyle konu sığ politik düzlemde çekilip teknik bir boyutta "tartışılabilirdi".

Böylece çelişkiler keskinleşmez ve Karslılar akın akın Serhıldan'a akmazdı belki ama hayat daha katlanılabilir olurdu kentte.

Az mı?

Aman canım...

CHP hâlâ yıkılan “ucube” üzerinden “şeriat geliyor” diye söylenir;

MHP Ermeni sınırına dikenli tel olur;

BDP “mazbata için tehdit eden de tehdit yüzünden içeri tıkılan da siyasidir” düsturunu sarılır;

E, Başbakan Erdoğan da bu siyasi konforla, Kars'ı için Grand Castle Oteli'nin adını “Büyük Kale” olarak değiştirmekle yetinir olur biter, değil mi?

Karslılar uyumayın, donuyorsunuz!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zorunda mıyım

Melih Altınok 17.02.2012

MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın ifadeye çağırılmasının ertesi günü bu gelişmeyi “müzakereci perspektife sahip bürokratlar üzerinden reform sürecinin niteliğini sekteye uğratma operasyonu” olarak gördüğümü yazmıştım.

Hükümetin Fidan'ı “radikal” biçimde desteklemesinin, Kürt sorununda müzakerenin tamamen dışarıda bırakılıp askerî ve muadili hukuki yöntemleri arzulayanlara karşı kararlığı yansıtan yerinde bir tutum olacağını iddia etmiştim.

Öyle de oldu. Hatta hükümet, kurmaylarından gelen açıklamalarla yetinmeyerek Fidan'ı yasayla da güvence altına almak için harekete de geçti.

Generaller hakkında soruşturma açılırken ayağa kalkan CHP, devlet için kurşun sıkkan katillere kahraman muamelesi yapan MHP ve hatta müzakere diye yırtınan BDP bile bu yasaya “başbakanın yetkilerini arttırır” gerekçesiyle karşı. Üzerinde fazla durmaya gerek yok, yine dertleri AK Parti işte.

Doğrudur, söz konusu yasa yanlış bir algı yaratabilir. Ancak hükümetin bu yasayla MİT içerisindeki eski yapının temizlenmesini engellemeyi değil, bilakis o yapının bir türlü içine sindiremediği Fidan'ın müsteşarlığında ifade bulan yeni döneme uygun yapının inşasını kolaylaştırmayı hedeflediğini düşünüyorum.

Tıpkı (eleştiri kalemlerim saklı olmakla birlikte) özel yetkili mahkemeler gibi, darbe rejiminin tasfiyesi yolunda geçiş dönemi yaşayan ülkelerde siyasi iradenin bu tür “riskler” üstlenmesi gerektiğine inanıyorum.

Elbette yasayı muhalefet blokundan farklı olarak “ilkesel” gerekçelerle eleştirenler de var.

Örneğin Yasemin Çongar iki gündür, medyadaki makul kutuplara dâhil edilemeyecek bakış açısıyla krizdeki tavrını ortaya koyarken, yasanın olumsuz sonuçlar doğurabileceğini de dünyadaki örnekleriyle anlatıyor.

Gelin görün ki, mevzuun aslını anlamaya yönelik bu sağlıklı perspektifin medyada adeta esamisi okunmuyor.

Krizin ilk günlerinden beri yapılan analizler illa ki, ellerindeki terazinin AK Parti'den mi yoksa cemaatten yana mı bastığını dair girizgâhların ardından başlıyor.

Zorunluluk olmayan bu beyanatı yapmayanlar bile "tahminen" bir cepheye dâhil ediliyor.

Geçen gün bu tarz gruplandırmaları pek seven bir sitenin "Kim Erdoğancı, kim Gülençi" isimli haberinde de adımı "Erdoğanlılar" arasında gördüm.

İnternet medyasında "Safını belli etmeyenler korkaktır" sloganları atanlar bile var.

Hani son Türkcell reklamında var ya, yahu, "zorunda mıyım(m)-z" ya da şart mıdır?

Daha dün, Ergenekon ve Balyoz gibi önemli davalarda cemaate yakın yargı mensuplarının cesur çabalarını övüp hükümetin ketumluğunu eleştirirken de "cemaatçi" diyordunuz. Ne oldu da şimdi "afroz" edildik.

Cemaatle ilişkimiz, ulusalcıların ve solcumsuların hakkımızdaki yakıştırmalarını tiye almak için pek çok kişinin olduğu bir ortamda "yahu bir kimlik kartı çıkartın bari" dediğim cemaatin önemli isimlerinden birinin kahkahayla "o kadarda light değiliz" yanıtındaki kadar absürd.

Koca koca adamların bizi her gün başka bir bakanına danışman yaptığı AK Parti ile muhabbetimiz ise haklarımızda açtıkları davalardan anlaşılacağı üzere "sıkı fıkı".

Ama yok, ithamlarında bile bu kadar vasat olan "kahramanların" gündeme dair konulardaki analizlerinin güdüklüğüne hareket katmak için başka çareleri yok. İlla bir cephe savaşı tasvir edip, taraf ilan ettikleri kişilerin düşünceleri üzerinde leş kargaları gibi beslenmek zorundalar.

Kişisel bir şey değil. Öyle bu kadar üzerinde durmam. Ama dert kronik. Zira bu tarz-ı siyaset ve gazetecilik, tıpkı MİT krizinde gördüğümüz üzere sanal bir atmosfer yaratıp kamuoyunu manipüle ediyor. Siyaset kurumuna da, soruna odaklanıp evrensel hukuk ve demokrasiye uygun çözümler bulmaya mecbur bırakmak yerine, pozisyon beyanından ibaret bir tavır alarak krizi geçiştirme konforu sağlıyor.

Çatışamazlar

MİT operasyonunun, teşkilatın suça bulaşmış unsurlarına yapıldığını, hedefin Fidan olmadığını iddia edenlerin "deliller var, bir anlatırsak dudağınız uçuklar" açıklamaları dışında henüz somut bir şey görebilmiş değiliz.

Kaldı ki bazı MİT'çilerin örgüt içerisine sızdığı ve PKK'li gibi hareket ettiği kanıtlanırsa bile bu ancak bizlerin ya da hükümete hâkim zihniyetin iddia ettiği gibi, Ergenekon'un bir pisliğinin daha ifşası anlamına gelir.

Ayrıca savcıların, reform sürecinin MİT'teki yansımasını ifade eden ve geçmiş dönemi temsil etmeyen Hakan Fidan'ı ifadeye çağırması da bu iddiaları boşa çıkartıyor. Bence bu iddialar yapılan yanlışın tadını düzeltmek için servis edilen soslar.

Kişisel kanaatim Fidan operasyonunun Kürt sorununda KCK operasyonu ile eşgüdümlü götürülen müzakere yönteminin tamamen mahkûm edilmesini isteyen cemaatin inisiyatifiyle başladığı yönünde.

Hükümet cephesinden edindiğim izlenim de bu yönde. Ancak hükümetin MİT yasa tasarısı ve bazı polis şeflerini görevden alarak sürdürdüğü karşı atak cemaate karşı topyekûn bir savaş anlamına gelmiyor. Sadece acemice ve hesaplanmamış şekilde kendisine verilmeye çalışılan mesaja karşılık hükümetin bir gözdağı bu, bir taktik hamle.

Zaten aksi bir kutuplaşma her iki kesim için de sürdürülebilir ve ekonomik olmadığı gibi mümkün de değil.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyalogum benim, sidikli kontesim

Melih Altınok 21.02.2012

Dün açlık grevine başlayan BDP milletvekillerini ziyaret etmek üzere partinin Genel Merkezi'ne gittim.

Kendilerini eleştiriden muaf tutmadığım için az çok nasıl bir muameleyle karşılaşacağımı tahmin ediyordum elbette. Ama yine de "diyalog" temalı eylemde belki tenezzül edip bir "hoş geldin" diyen çıkar, dertlerini dinler elimizden geldiğince de anlatırız diye gözümü kararttım.

Öyle ya boru değildi, talebi diyalog olan, mağrurluğunu en azından "bu seferlik" gizlemesi gerektiğini akıl edebilirdi... Hişt, politiğiz ya.

Neyse. "Ya sev ya Sevr noktasına" geldiği halde AK Parti'ye "muhalif" diye makbul sayılan TKP yetkilileri kadar sıcak karşılandığımı söylesem yeter sanırım.

Allah'tan Hakkâri Milletvekili Esat Canan vardı da iki çift laflayıp bir çay içebildik. "Basın bize ilgisiz diyen" partililerin yakınmalarını boşa çıkartıp bugün gazetede okuduğunuz haberimizi yazabildik.

Allah diyalogumuza zeval vermesin.

Şahit olduğum tablonun ardından, Meclis'te dinlediğim diyalog hikâyelerini hatırladım. Bir AK Partili Grup Başkanvekilinin anlattığı en tazesini sizinle de paylaşayım.

AK Partili vekil hava muhalefeti nedeniyle uçağının epeyce gecikeceğini öğrenince Esenboğa'ya aracını geri çağırıyor. Bu sırada bir BDP'li vekili görüyor. Yanına gidiyor ve "Buyurun" diyor, "sanırım aracınız yok, beraber gidelim".

Tuvaletteki arkadaşını beklediğini söyleyip "Gerek yok, sağ olun" diyor BDP'li vekil.

AK Partili vekil ısrar ediyor. "Ne var canım, boşuna araç beklemeyin işte. Hem yolda da sohbet ederiz."

BDP'li vekilin tuvaletteki arkadaşını beklerken kıvranmaları sürüyor. Sonrasını AK Partili vekilin ağzından dinleyelim.

"Adamcağız da teklifimi kabul edemediği için mahcup oldu. Benimle beraber görülmek istemediğini anladım. Kendime de kızdım, niye bu teklifi yapıp onu zor durma soktum diye. Oysa bu âdettendir. VIP'te herkes birbirini tanır. Hele milletvekilleri birbirlerine bu sıradan teklifi her zaman yaparlar. Ama herhalde arkadaşından onay alamadı. Sonunda aracım gelince son bir kez daha davetimi yineledim. 'Sağ olun' dedi, 'biz taksi çağırdık'!"

Daha neler var neler. Ama tarafları zora sokmamak için bu karakteristik hikâyeye yetinelim şimdilik. Ama biliniz ki Meclis adeta kilitlenmiş durumda.

Varılan noktanın, uzlaşmaz politik tutumların neticesi olsa mantıki çözüm alternatifleri geliştirmek belki mümkün olabilirdi. En azından konuşulur, tartışılırdı. Ama bugünkü sorunumuz daha vahim.

Varoluşunu mantığı gereği işlevini, karşıt fikirlerin temsil edildiği grupların diyaloguna borçlu olan Meclis'imizin "mağdur" üyeleri iktidar partisinin güvercinleriyle insani ilişkileri bile "zaaf" sayıyor.

Hâl bu olunca da gündeme dair üretilen politikalar, sekterliğin marifet sayıldığı fasit dairenin akla ziyan ürünler oluyor. Ama beylerimiz sekterliklerini gerekçelendirmek üzere kafalarından uydurdukları bu elementleri bize politika diye satıyor.

Biri çıkıyor "diyalog kur bizimle" dediği iktidar partisine insafsızca "darbecilerin temsilcisi" diyor, öyle olmadığını kendisi de bildiği halde "soykırım yapıyorlar" diye bağırıyor.

Diğeri, Adalet Bakanı "Gerekirse yine yaparız bir Oslo be" derken, "Ne müzakere ne diyalog" diye bir çuval inciri berbat ediyor.

Bizler de kendi kendimize gelin güvey oluyoruz dışarıda, panellerde...

Belki canınızı sıktım ama Ankara'daki tablo budur dostlarım. Bu haliyle Meclis'ten yeni bir anayasa, Kürt sorununda müzakere ve diyalog gibi hamleler bekleyenlere rüyadan uyanmalarını tavsiye ederim.

Nüanslardan bile kadim düşmanlıklar üretmeyi başaranlar, memleketin büyük çelişkilerini uzlaştıracak, öyle mi?

Çözüm için politika üretmek adına bizden vekâlet isteyip Meclis'te komplekslerinden başkasını konuşturmayanlar, Türk ve Kürt halklarının "ya basta" çıgıllıklarının gereğini yapacak, he mi?

Ah ah Can Baba...

"Diyalogum benim, sidikli kontesim, ne kadar yalnız kalırsak o kadar iyi!"

Ne yapmış bu çocuklar

Günlerdir dört öğrencinin bir Atatürk büstünün başındaki muzırlığı tartışılıyor.

"Kemalist kişilik bozukluğundan mustarip" merkez medya her zamanki gibi... Şaşırmıyoruz tavırlarına.

Olaya biraz daha akliselim içinde yaklaşıyor görünenlerse çocukların başlarının örtülü olmasına yapılan vurgunun haksızlığını dile getirirken diğerleriyle aynı tuzağa düşmeden edemiyorlar:

"Sorun başlarındaki değil saygısızlıkları."

Bak sen!

Allah aşkına ne yapmış bu çocuklar? Oyun oynuyorlar yahu!

Her sabah biatlerini tekrarlamaları gereken, adını desturla andıkları, önünden geçerken kendilerine çekin düzen vermeleri gereken taştan bir büstle, denetim ortadan kalkınca oynuyorlar, o kadar.

Rahat bırakın çocukları. "Atatürk başka, Atatürkçülük başka" diyerek başka bir tür Atatürkçülüğün cenderesine düştüklerini fark edemeyen arkadaşlar, siz de.

Herkes, mantığa büründürmeye çalıştıkça daha absürd kaçan kolektif deliliğinize ortak olmak zorunda değil. Çocuklar hiç değil.

Çocukla çocuk olacaksınız da oyunu bozmayın en azından, eğlenmeli olun biraz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evlatları da devrimi az tırtıklamadı hani

Melih Altınok 24.02.2012

MİT krizinin ardından her iki kesimi de çok iyi tanıdığı söylenen kalemler, AK Parti'nin Cemaat'i tasfiye için düğmeye bastığını yazmaya başladılar.

Homojen iki kutup bulunduğu kabulüne dayanan böyle bir çatışmanın ne Cemaat'in tarzı ne de hükümetin göze alabileceği bir risk olduğunu düşünüyorum.

Kaldı ki yarılmaya kanıt gösterilen ancak ayrıntılandırılmayan, Cemaat'e yakın 700 polisin "sürgün" edildiği türünden haberler de sorunlu. Geçtiğimiz aylarda, terfi ettikleri sonradan anlaşılan polis şefleri için ilk elden haberlere atılan "suçları neydi" başlıkları geliyor aklıma.

Neyse, 12 Haziran seçimleri öncesinde milletvekili aday listelerinden Cemaat-AK Parti ayrışması devşirmeye çalışanlar, kuşkusuz ki bu dramatik analizlerde bizden daha mahirdir; belki onlar doğru söylüyorlardır.

Beni asıl ilgilendirense, kurgulanan bu çatışmayı tanımlamak için kullanılan "Devrim önce evlatlarını yer" aforizmasının, Cemaat ve AK Parti cephesi dışında kalıp reform sürecine kısmen destek veren bizim cemahtaki yansımaları.

Zira bu "yemekteyiz" mevzuu, son dönemde ürkeklikleriyle statükoya omuz veren, müzmin muhalif cepheye adım adım yaklaşan "devrimciler" tarafından da bir vefasızlık yakınması olarak kullanılıyor.

Biz de sormadan edemiyoruz, dün bu devrim için ne yaptın ki?

Yahu siz değil miydiniz;

Referandumda evet dememek için, boykottu bilmem neydi diye kırk dereden su getiren, "Darbeciler yargılanmayacak, 'evet'çiler (Çiller değil Sayın Kılıçdaroğlu) insan içine çıkmayacak" diyen...

Ağzınıza her Ergenekon'u, Balyoz'u aldığınızda, Soner Yalçın'ı, Veli Küçük'ü anmak ayıp olur diye, "Ama Nedim, ama Ahmet" diye söylenip bu önemli davaları sulandıran...

Taraf Çarkın'ın ifadelerini manşetine taşıyıp çırpınırken üç maymunu oynayan, ahmaklar gibi "Niye Susurlukçuların üzerine gidilmiyor" diye yakınan...

Milli Güvenlik derslerinin kaldırılmasına, 19 Mayıs törenlerinin sivilleştirilmesine "Şimdi sırası mıydı? Ayrıca da Dinçer şeriatçı" diye burun kıvrıran...

Sivil iktidarın başbakanının YAŞ'ta masanın başına oturmasını şöyle rahat rahat içine sindiremeyen.

Habur'u açılımın aleyhine çevirip gülenlere, Oslo görüşmelerini bir güç gösterisi adına faş edenlere, her açılım hamlesi öncesi provokasyon için saldırı düzenleyen PKK'ye çıkıp da ağız dolusu "êdî bes e" diyemeyen...

Bir faili meçhul kazısına katılmaya mı çağırdınız partinizin, derneklerinizin, sendikanızın üyelerini?

Sokağa çıkıp, "Faşist AKP" sloganı atmadan, reform için ortaya konan siyasi iradenin daha ileriye götürülmesi için "yetmez ama evet" mitingi mi düzenlediniz?

İyi de şimdi neden yakınıyorsunuz, neyin eksiliğine hayıflanıyorsunuz o zaman?

Devrim'in sizi yiyeceği falan yok. Hatta "Aman AKP'li demesinler" fobiniz, ürkekliğiniz ve ortak olduğunuz atmosfer sayesinde artık ortada devrim de yok. Ama sizler o ham meyveyi, devrimi az tırtıklamadınız hani.

Organ bağıışı şart

CHP Milletvekili Nur Serter, adının ATV'nin dizisinde bir "fahişeye" verildiğini söyleyip ortalığı ayağa kaldırdı.

Dizinin yapımcıları dizide Serter'in adının kullanılmadığını, tanıtımlardan birinin metninde yanlışlık sonucu isminin geçtiğini söyleyerek özür dilediler. Dizinin kayıtlarını inceleyen RTÜK de Nur Serter'in adının geçmediğini açıkladı.

Ama sular durulmadı.

"Ermeni dölü" çıkışıyla hatırladığımız MHP'li Meral Akşener ve fahişeyi "seks işçisi" olarak telaffuz edip "nekada da" devrimci olduğunu gösteren BDP'li bir vekil de kürsüden bu "densizliği" kınadılar. Sosyal medyada da "yandaş medyanın rövanşist tavrı" olarak okunan bu gelişme kınandı. AKP'li vekiller ise "ayıp ayıp" çektiler.

Evet, abuk sabuk bir tartışmanın daha asıl mağduru hayat kadınları oldu; kimin umurunda? Dostlarımızdan, günlerdir yapılan hakaretler için kendi adıma özür diliyorum.

Bu arada öldükten sonra organlarımın yanı sıra adımlı da herhangi bir dizideki "hayat adamlarından" birine bağışlamaya karar verdim. Dizi yapımcılarına duyurulur.

Ama adımlı ikna odalarında kız öğrencilerin başörtüsünü çekiştiren ya da kediye benzetilmeyi hakaret sayan siyasilere verilerse varislerim bunun hesabını sorar unutmasınlar. Vasiyetimdir.

Tabletle gelen tehlike

CHP'ye yakınlığıyla bilinen *Gerçek gündem* isimli internet sitesinin genel yayın yönetmeni Barış Yarkadaş dün yine bir "tehlikenin farkında mısınız" tiradı attı.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın her öğrenciye dağıtacağı tablet bilgisayarların altında yatan tehlikeyi "AKP'nin sinsi planı" başlığıyla okurlarına duyurdu. Twitter'da da boş durmadı elbette. Ağzından dinleyelim:

"AKP'nin 'tablet'leri neden dağıttığı ortaya çıktı. Küçük kızlar eve kapatılacak. Tabletle öğrenim gericiliğe hizmet edecek."

Yarkadaş projeye destek veren AK Parti Grup Başkanvekili Ayşenur Bahçekapılı'yı da unutmadı:

"Ayşenur Bahçekapılı. Hemcinslerinin eve kapatılmasına yol açacak bir kanun teklifine imza attı... Tarihe geçtin Bahçekapılı."

Sayın Yarkadaş son dönemde yeni CHP yönetimini kıyasıya eleştiriyor. Bu kafayı gördükçe, Allah Kılıçdaroğlu'na zeval vermesin bile diyor insan.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP insanları

Melih Altınok 28.02.2012

İki gündür Ankara'da CHP kurultaylarını izliyorum. Ama korkmayın, ciddi ciddi bir CHP analizine soyunmaya hiç niyetim yok.

Zaten sanırım, Che posterlerinin altında hazırola geçmiş, büyük bir huşu içinde sol yumruklarını kaldırarak İstiklal Marşı'nı "haykıran" gençlik kollarını, darbe sanıklarının devrimci mesajlarıyla coşturan bu partinin de, partililerin de benim analizlerime ihtiyacı yok.

Ben de bugün CHP'yi değil CHP'lileri anlatayım dedim size. Kurultay salonunda yan yana oturduğumuz, pis köfte sırasına girdiğimiz, izbe köşelerde görevlilerden gizlenerek cıgaralarımızı tüttürdüğümüz CHP'li abileri, ablaları, kardeşleri...

Anadolu kaplanları: Bu grupta Kayseri Sarız'dan, Sivas Şarkışla'dan, Kırşehir'den gelmiş genelde erkek 50'li yaşlarında abiler, amcalar var. Teyzeler, ablalar yok aralarında. Kravatsız takım elbiseli ve illa ki kasketli bu amcaların coşkusu gerçekten takdire şayan. Her birinde rahmetli Âşık Mahsuni'nin ruhu var adeta. Yüksek sesle konuşuyorlar. CHP'nin iktidar olacağına inançlarına şapka çıkartmamak imkânsız. Güler yüzleri içinizi ısıtıyor.

Güneş yolcuları: İstisnasız esmer olmalarına karşın, sarışınlığa duydukları özlemi dibi gelmiş siyah saçlarının gölgeleyemediği CHP'lilerden oluşan bu grup tamamen kadınlardan oluşuyor. Yaş sınırı ise 35. İşaret parmaklarında ya da omuzlarında Mustafa Kemal imzalı dövme yoksa mutlaka Atatürk kolyesi takıyorlar. Bu tiplerin, Yeşim Ustaoglu'na, *Güneş'e Yolculuk* filmindeki saçlarını cart sarıya boyatan esmer karakterini yaratırken ilham olduğuna dair duyumlarım da var. Anadolu kaplanlarının aksine güneş yolcusu ablalar çok gergin. Henüz gülenine rastlayamadım. Her an tartışmaya hazırlar.

Karaoğlan efekti: Güneş yolcusu CHP'li ablaların simetrisinde ise onlarla aynı yaş grubundaki bir başka boyalı erkek grubu var. "Yok böyle bir siyah" tonundaki soğan kabuğu rengi bıyık ve seyrek saçlarıyla dikkat çeken bu abilerin, CHP'nin asr-ı saadet devri sayılan Ecevit sempatileri inanç boyutunda. Baykal'ın kurmaylarından Yılmaz Ateş'in ikonallığını yaptığı söylenen bu gruptaki CHP'lilerin diğer bir özelliği de iyi içici olmaları.

CHP'nin şakirtleri: CHP gençlik kollarının ezici çoğunluğu, Cemaat'in şakirtlerinin muadili olan istidatlı gençlerden oluşuyor. Gençlik kollarında yükselerek partide etkin bir konuma gelmeyi hedefleyen bu gençler, 16 yaşından gün aldıkları gün üzerlerinde sırtan o takım elbiseleri giyme zorunlulukları var. İstisnasız temiz yüzlü ve yumuşak bir ses tonuna sahip olan CHP'nin şakirtlerinin asi gençliklerini, yaş otuza vurup da genel başkanlığın hayal olduğunu anlamalarının ardından yaşadıkları söyleniyor. Aralarında bir Faik Tunay olabilecek kadar şanslılar da çıkıyor elbette. Güldükleri ya da kızdıkları pek anlaşılamıyor. Zira karasızlıkları mimiklerini okunmaz kılıyor.

CHP-ML'liler: CHP'li şakirtlerden farklı olarak daha radikal olan gençler bu grupta yer alıyor. Mevsimine göre boğazlı kazak, gömlek ya da parka giyorlar. Kolları elverdiğince pos devrimci bıyığı bırakıyorlar. Deniz Gezmiş'i çok ama çok seviyorlar. Yüzlerindeki asıklığın, mahalledeki ya da okuldaki solcu çocuklarının "N'aber lan CHP-ML'li" saldırılarını savuşturmak ihtiyacıyla evrimin kendilerine bir armağanı olduğu söyleniyor. CHP tüzüğüne giren "emperyalizmle mücadele" maddesinde bu gençlerin kulis faaliyetlerinin etkili olduğu biliniyor.

Cemaatiz var mı diyeceğin

MİT krizinin ardından üzerinde çokça tartışılan konulardan birisi de AK Parti- Cemaat kutuplaşmasıydı.

Bildiğiniz üzere bazı kalemler tartışmaya "nedir bu cemaat" penceresinden dâhil oldular. Kimileri de bu konunun devamı olarak "niçin tartışmaya dâhil olanlar bir türlü çıkıp da açıkça cemaatçiyiz demiyorlar" diye sordular.

Aslında oldukça yerinde bir soruydu. Zira Cemaat'ten oldukları sır olamayan isimler hiçbir zaman bu sıfatı açıkça üstlenmediler. En fazla Ekrem Dumanlı'nın yaptığı gibi zaman zaman "kim cemaat adına konuşamaz" listeleri yayınladılar ya da cemaate nasıl hitap edilmesinin (mesela camia) uygun olacağına söylediler.

Ne var ki son dönemde bu tavırda tavsamalar olduğunu gözlemliyorum. Önceleri Cemaat'e dair göndermelerimi mahcup bir ifadeyle sessizce karşılayan Cemaat'ten dostlarımızın, son günlerde bir adım atıp "Ne var yani" noktasına geldiklerini görüyorum.

Geçenlerde ismini vererek Cemaat'le ilgili internette bir espri yazacağımı söylediğim hepiniz yakından tanıdığı bir ismin "rahat ol abi, bu saatten sonra ne olursa olsun" şeklindeki sözleri de genel gözlerimi doğrular nitelikte.

Bu dostumun başka tekil örneklerle de desteklenen çıkışının, Cemaat'in son dönemdeki genel tavrına işaret ettiğini düşünüyorum.

Oh be, tabii ki kardeşim. Ne o öyle tapınak şövalyeleri gibi imalarla konuşmalar, illegal tavırları. Suç mu işliyorsunuz, yasadışı bir iş mi yapıyorsunuz? Bence bu şeffaf tavır, her türlü tartışmaya Cemaat'e dair komploları katıp mevzuu açmaza sürükleyen giz avcılarının elindeki kozları da alır. Sizler de rahat edersiniz, bu kısır komplo teorilerinden bunalan bizler de.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

28 Şubatlar bitmez vatan bölünmez

Melih Altınok 02.03.2012

28 Şubat'ın ortağı medyanın köhnemiş aktörleri darbenin yıldönümünde o ekrandan bu ekrana sıçradılar.

Mızızlar köşelerinde, "Suçum Cumhuriyet'i sevmekse cezam idam olsun ulenyn" türünden dolmuş yazısı kıvamında garip istifa kolpaları çektiler.

28 Şubat'ı, 31 Mart provokasyonundan Şeyh Sait'e atılan iftiraya, Kubilay mizanseninden 60 darbesine irtica paranoyaları silsilesinin bir halkası değil, tekil bir örnek sananlar, şimdi günah çıkartan bu darbeci ilişkilerine çok yüklendiğimizi düşünüyor olabilirler.

İyi de, AK Parti'nin iktidara geldiği 2002 yılı sonundan bugüne, merkez medyanın, *Cumhuriyet* gibi resmî gazetelerin ve devletin ideolojik aygıtı muhalif basının takındığı tavır 28 Şubat'takinden çok mu farklı Allah aşkına?

O gün gerçek iktidarı destekliyorlardı, bugün de yeniden muktedir olmasını istedikleri kafalarındaki asli iktidara, vesayete yancılık yapıyorlar.

Tabii ki devir değişince çeliklerin manipülasyonlarının niteliği de değişti. Nasıl o karanlık günlerde linç edilen meczuplar bugün çıkıp aynı görüşlerini ifade etse dönüp de bakan savcı bile çıkmazsa, post-28 Şubatçılar da koşullara ayak uydurdu.

Hadi, ordunun AK Parti'yi devirmesi için uygun ortam yaratmaya çabalayan Ergenekoncular artık daha "dikkatli". Birkaç yıl önce olduğu gibi, Cumhuriyet mitinglerine açıktan soyunmuyorlar, takke giydirdikleri faşist tosunlara Danıştay'ı falan bastıramıyorlar.

Ancak, Cuma namazları sonrası sakallı cübbeli avına çıkıp çektikleri fotoları manşetleştirenler, şimdi de 4+4+4 reformundan "başı örtülüp kocaya verilmiş kız çocuğu" silueti çıkartmaya çalışıyorlar.

Eskisi gibi, Balyozcuların "kaygılarını" tırnaksız manşete çekemiyorlar. Ancak Başbuğ'un tutuklanırken verdiği "26. Genelkurmay Başkanlığım oysa" mesajını "anlayana" mottosuyla köşelerinden çoğaltıyorlar.

Güçleri, ayakkabılarını kapı önünde çıkartmışlar mı diye memurların, astsubayların evlerini takibe yetmiyor. Ama, başbakanın ya da bakanların evlerine davet ettikleri ecnebilere pabuçlarını ters çıkarttırdıklarına dair resimler boy boy...

"Türkiye şeyhler ve dervişler ülkesi olamaz"ın yerini, "müritlerin sivil vesayeti geliyor" çılgınlıkları aldı.

Ve daha bir sürü şey işte...

Ne yazı ki 28 Şubat'ın revize edilmiş reflekslerinden kurtulamayan yalnızca ulusalcılar değil. Çıkıp 28 Şubat'ı açıkça savunan ve "darbe kötü bir şeydir falan, bunlar soyut şeyler kardeşim" özgüvenindeki Ataol Behramoğlu da yalnız değil.

Bir zamanlar bana da çok mantıklı gelen "ne darbe ne şeriat" tuzağından hâlâ yakasını kurtaramayan solun geniş bir kesimi de eskisi gibi.

O günlerde nasıl darbecilere karşı siyasal iktidarı, yani halkın iktidar hakkını savunma "devrimciliğini" göstermediyseler bugün de yine ehven-i AKP noktasındalar.

“Ve türban üniversitede” üst başlıklı karikatürleri ve milenyum modasına göre giydirilmiş “yobaz” tiplerleriyle süslü mizahlık “muhalif” mizah dergileri bile fazla söze gerek bırakmıyor.

Herkes hata yapabilir. Önemli olan çıkıp sağlıklı bir özeleştirici vermek ve bugün de aynı hataların türevlerinde ısrarcı olmamaktır.

28 Şubat’taki alçakça tavrına makyaj yapıp bugün de okur içine çıkan milenyum darbecileri külahımızla konuşsunlar

Tanrıdan dileğim, AK Parti’yi muhalefette görek

4+4+4 yasası revizyonla çıktı. Konsensüs adına, vakit kaybetmemek için belki iyi de olmuştur. Ama ben, 28 Şubat’ın ürünü kesintisiz eğitim dayatmasının kırılması için seçme hakkı sunan, ancak bir şekilde dışarıdan eğitim yönü ön plana çıkartılan bu yasayı ilk haliyle de savunanlardanım.

Ulusalçıların paranoyaları bir yana, böylesi saplantıları olmayan ancak mevzuu, muktedirleşen iktidarın çağın gerekliliklerine uymayan tepeden inme bir reformu olarak nitelendiren demokratların görüşlerine de katılmıyorum. Bu genişçe bir kesim için ihtiyaçtı.

Kaldı ki, halkı boş bırakırsan kızını ya okuldan alır ya imam-hatibe gönderir zihniyetinin jakoben bir yaklaşım olduğunu düşünüyorum.

Söz konusu tasarının altında imzası olan AK Parti Grup Başkanvekillerinden Mustafa Elitaş’ı da bilirim ama Ayşenur Bahçekapılı’yı iyi tanırım.

İyi bir sosyal demokrat olan Bahçekapılı, hükümet içerisinde demokratların, liberallerin yüreğine su serpen isimlerdendir. Meclis’teki muhalefetin bile sıkıştığında aklıseline sığındığı bir limandır. Çocukların, hele ki kız çocuklarının eğitimi için nasıl çırpındığını da bilen bilir.

Ama tıpkı 28 Şubat’ta olduğu gibi, solculuğu, Oktay Akbal’ın “hükümetin iyi bir icraatı bile desteklenmemeli. Kartaca yıkılmalı” mantığına indirgeyen izansızların yarattığı manipülasyonda bu lafları etmek gerçekten zor.

Keşke AK Parti muhalefette olsaydı da biz de bu ıvır zıvır manipülasyonlara yanıt vermek zorunda kalmazaydık. Tüm enerjimizi reform adımlarını ilerletmeye ve taleplerimizi geliştirmeye harcayabilseydik.

Hem böylece AK Partiler de, atamadıkları reform adımları ya da milliyetçi çıkışları için kendilerini eleştirdiğimizde “ne yapalım iktidar sorumluluğu, taban var ya taban...” bahanelerinin ardına sığınamazlardı.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan ve devrimci gençler

Melih Altınok 09.03.2012

Deli kanlarına yakışır biçimde sınırlandırıcı ideolojilerin ardına sığınma konforuna reddedip "liberallik" yapan gençler bayılıyor. Bu yüzden aralarında bu arkadaşların çoğunlukta olduğu 3H Hareketi'nin (Hürriyet, Hukuk, Hoşgörü) Samsun davetini, onca yoğunluğa rağmen reddedemedim.

Cemile Bayraktar, Cafer Solgun ve Anayasa Hukukçusu Erdal Abdülhakimoğulları'nın konuşmacı olduğu panel, Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'ndeydi. Konuşma sırası gelince tam ağzımı açmışım ki salondaki üç beş kişilik bir grup ellerindeki dövizleri kaldırıp slogan atmaya başladı.

Programdan önce yetkililerden, beklenen bu protestoya müdahale etmemelerini özellikle rica etmişim. Sağ olsunlar onlar da hassas davrandılar. Protestocu gençler, "Cemaatçi, AKP'li, ABD'ci ve tabii ki de piyasacı" olduğum için konuşmanın bana haram olduğunu söylüyorlardı.

Bol bol güldüm. Sanırım rahat halim ve "velev ki öyleyim" ile başlayan cümlelerim bekledikleri tepki değildi. Bu yüzden daha da gerildiler.

Tepkisini küfre vardırان arkadaş, ardından "Burası Mevlana tekkesi değil" deyinceyse dayamayıp "Keşke olsaydı, biraz adap öğrenirdiniz" deyiverdim. Pozitivist bile olmadığımı açık eden bu itirafın ardından arkadaşlar umudu kesip "Zaten maaşımın da AKP tarafından ödendiğini" haykırdılar ve salondan ayrıldılar.

Son derece eğlenceli panelin ardından Ankara'ya döndüğümde bir başka eğlencenin içinde buldum kendimi.

Bilgisayarımda sürekli açık olan müzik kutumun fon müziği eşliğinde Başbakan Erdoğan konuşuyordu. Bir önceki gün, Stratfor'un kendisinin sağlığı hakkında manşetten gördüğümüz kulislerine kızmıştı Başbakan. "Müzik kutusu gibiler" diyordu, "1 lirayı atan istediği müziği çaldirıyor".

Tıpkı üniversitede maaşımızı AK Parti'nin verdiğini söyleyen gençler gibi, maddi kaynağımızın dış mihraklar olduğunu söyleyen Başbakan'a da güldüm. Bu memlekette, tartışılmaya muhtaç her konu mutlaka getirilip "para para para" düzlemine çekiliyor. Nedendir acaba?

Bugüne değin karşılığında para almadan bir tutum takınmamalarından mı?

Yoksa paraya çok ihtiyaçları olduğu için algıda seçicilikleri mi etkili oluyor dersiniz? Sayın Başbakan için bu şıklardan hiçbirinin geçerli olmadığı aşikâr.

O halde niçin yeminli düşmanlarının ve siğ muhaliflerinin kendisi ve partisi için kullandığı bu silahı, bir gazeteğe doğrultmaktan çekinmiyor? Türkiye tarihine geçecek bu reform sürecinin lokomotifi konumundaki bir başbakanın üniversite öğrencilerini cezbeden bu kolaycılığa kapılma lüksü var mı?

Erdoğan için kişisel temennim olan "Allah uzun ömür versin"i, aynı zamanda ülkenin reform sürecini üstlenmiş partisine karşı beş benzemeden müteşekkil "gerici" cephenin pususunun farkında olduğum için siyaseten de söylüyorum. Dolayısıyla tartışmanın "ömür biçme" kısmını uzatmayacağım.

Ancak Başbakan sayesinde başlayan tartışmalara bir bakın allahaşkına. Gazetecilik mi konuşuluyor yoksa Taraf mı? Ve tartışmanın bu siğ düzlemde sıkışmasının, kişiselleştirilmesinin sorumlusu Başbakan mı yoksa Taraf mı?

Partisinin politikaları ve söylemleri tartışmasız olmadığı gibi bizim yayıncılığımız da kutsal falan değil. Elbette, Başbakan yayınlarımız üzerine eleştirilerde bulunabilir. Etiği baz alarak gazeteciliğimizi de sorgulayabilir.

Tıpkı solcumsu öğrencilerin o gün salonda Mevlana tekkesine devam ettiklerini ima ettikleri, çoğunluğunun başı örtülü diğer dinleyicilerin yaptığı gibi. Aralarında 28 Şubat'ta üniversiteden atılan, aşağılanan ama

vakarlarını koruyan o pırl pırl öğrencilerin övgülerinden yeğ tuttuğum eleştirilerini, sitemlerini duymanızı isterdim.

Nasıl da iyi geliyor insana sıkı bir eleştiri. Samsun'dan beri söylediklerini düşünüyorum, işaret ettikleri hatalarımı sorguluyorum.

Maaşımı, "düdüğümüzü parayı verenin çaldığını" söyleyen Sayın Başbakan'dan aldığımı haykıran gençleri ise, fıkra yerine anlatıyorum sağda solda işte.

Basının kartı

Başbakan'ın tutuklu gazeteci az demek için "Sadece altısının sarı basın kartı var" diyor. Doğrudur. Ona karşı çıkanlarsa "Sarı basın kartı olmayanlar gazeteci değil mi diyor?" Bu da doğru ve güzel bir soru. Ancak ikisi de hatalı. Çünkü tutuklu gazeteciler konusu, bu kişilerin gazeteci olup olmadıklarıyla alakalı bir tartışma değil. Tartışmanın eksenini, adı geçen kişilerin gazetecilik faaliyetlerinden ötürü tutuklanıp tutuklanmadığı. Bu arada "devletin rüşveti bu kartı reddedin" türünden romantik çıkışlar yapanlar da var. Bu noktadan hareketle basın kartı verme görevinin gazetecilik meslek örgütlerine ve sendikalara verilmesini öneren arkadaşlara tavsiyem olacak. Kendilerini temin ederim ki eğer bu yetki devlette değil de, adı geçen örgütlerde olsaydı, tutuklanırken sarı basın kartını gösteren Balbay ve onun çizgisindeki gazeteciler dışında kimsecikler o kartı alamazdı. Bir diğer tavsiyemse, sarı basın kartı olmadan Meclis'e girmeye kalksınlar da, kendilerine kart soranın resmî yetkililer mi yoksa bizzat meslektaşları mı olduğunu görsünler.

Hülasa yemişim basın kartını. Kendiminkini de atmaya hazırım. Yeter ki onursuz olmasın gazetecilikle aşkımız.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerde o eski 'Gazap Üzümleri'

Melih Altınok 13.03.2012

Esenyurt'ta 11 işçi uyudukları çadırda yanarak öldü.

Keşke *Gazap Üzümleri*'ni hatırlatan bu dramlar karşısında bazı arkadaşlarım gibi kapitalizme lanet okuyup rahatlayabilseydim. Bu vahşetin tek müsebbibinin serbest piyasa koşulları olduğuna inanabilseydim.

Çocuklarıyla birlikte mevsimlik işe giden yoksul Kürt kadınları yollarda ölürken, Zonguldak'ta madenciler göçük altında kalırken, Tuzla tersanelerinde çelik yarıklar bedenleri ikiye ayırırken, Elbistan'da üzerlerine topak inerken, Esenyurt'ta yanarlarken "kapitalizmdir, kapitalizm" diye söylenebilseydim.

Ah ne kadar huzurlu zamanlardı.

Sovyet Rusya'sında "aşırı yüklenmenin" deyimleşmiş bir işçi ölüm sebebi olduğunu, kapitalizme karşı çelik seferberliğinde milyonlarca komünist Çinlinin nasıl kırıldığını bilmeseydim belki katılırdım saflarına.

Doğu Almanya'daki "Kapitalist olmayan yolun," fabrikalarda canını alamadığı işçilerin icabına, STASİ bürolarında mutlaka baktığını unutabilseydim seslerine ses verirdim.

Kapitalist memleketlerde kapitalizmin “doğal sonucu” denen bu katliamların nasıl olup da yaşanmadığını, “bir ihtimal daha var o da demokrasi mi dersin” diye sorgulamasaydım mutlaka yanlarında olurum hâlâ.

Ama işin kolayına kaçıp klişelerle teselli bulamayacak kadar büyük bir varoluş problemi bunlar benim için.

Henüz çocukken okuduğum Steinbeck’in *Gazap Üzümleri* bambaşka şeyler ifade ediyor artık. Sefilce olanın işbaşında “telef” olmak değil, yiyecek peşinde insanlıktan çıkarak koşturmaya mahkûm çokluğun yaşaması, “böyle yaşamak” olduğunu düşünüyorum.

Ve sağımda solumda 1 Mayıs afişlerinde o yağız işçiye değil, London’un “uçurum insanlarını” görüyorum; tepemdeki gerçek anlamda “yüzsüzün” ise *Devrimler ve Karşı Devrimler Ansiklopedisi*’ndeki purolu peşin satan kalantorlarla alakası yok.

Uludere’de 34 köylünün katledilmesi, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ın anasının babasının gözleri önünde kurşunlanması, beş mahkûmun cezaevi aracında yanarak can vermesi, Pozantı cezaevinde yaşanan tecavüzleri Esenyurt’taki vahşetten ayırarak düşünemiyorum.

Çünkü yanmamız, güverte inşaatından düşmemiz, presin kolumuzu kapması, uçaklar tarafından bombalanmamız, tecavüze uğramamız sefil yaşamlarımızın birer sonucu sadece. Aşağılanıyoruz ve önemsenmediğimizi, önemsenmeyeceğimizi de göstermek için unutuluyoruz yaşarken, asıl olan bu.

Tümü, yaşama saygısız, mekanik, ceberut devlet aygıtının ve onun dümen suyunda iktidar eden hükümetin rutini.

Benim gibi işi olup “eh işte” yaşayanları da, işsiz onlarca dostumu da, sizi de, Ankara ayazında çöplerden kâğıt toplayan Mardinli çocukları da Esenyurt’ta cayır cayır yanan işçiler gibi aşağılıyor bu sitem.

Bazen öldürüyor, bazen öldürmüyor ama her gün aşağılıyor. Okulda başımızı açarak, askerde döverek, vicdani retçiysek diskoda süründürerek, gizliliğini ihlal edince mahkemeye taşıyarak, bakkaldan veresiye sigara isteterek, parasızlıktan eve mahkûm ederek... Eziyor da eziyor işte ve dönüp ardına bile bakmıyor.

Bu yüzden şeffaf, hesap veren, yalnız insanınkine değil tüm yaşama saygılı, demokratik dünyaya entegre bir ülkede yaşamak için Ergenekon’a, Balyoz’a, Susurluk’a, 28 Şubat’a... dikiyorum gözümü.

Aşağılamadan, insan gibi yaşama çabamızın, arkaik sendikal mücadele alanına indirgenip güdükleştirmenin bir yanlığı olduğunu düşünüyorum. Oligarşiyi devirip proletarya diktatörlüğünü kurduğumuzda onore edileceğimizi de hiç ama hiç sanmıyorum.

Hı hı, takmışım cici demokrasiye...

Sahi, aksak da olsa son yıllardaki demokratikleşme adımlarını, statükoyu sallayan soruşturmaları rejim lehine püskürtmeye çalışan ağabeyler, ablalar, grev gözcüsü önlüklerinin giyip o işçilerin haklarını hatırlatmak için daha çıkmadılar alanlara.

Has has... hassasiyet

Ankara’da, 28 Şubat’ın medya aktörleri için bir operasyona hazırlandığı, ancak hâkimlerin, savcılarının tutuklama talebine itiraz ederek suları durulttuğu konuşuluyor. İddialara göre şubat ayı ortalarında operasyonun tüm noktaları ayrıntılandırılmış, hâkimlerse, “kamuoyunda çok tepki olur, hepsi tanınmış isimler, gerektiğinde ifadeye çağrılmalılar” diyerek havayı sakinleştirmiş.

Hatırlasınız belki, geçtiğimiz aylarda Ankara'daki KCK operasyonunda onlarca öğrenci tutuklanmıştı. Bu kişilerin ailelerinden bana ulaşanlar oldu. Tutuklanan öğrencilerden birinin yakınına kulak verelim: "Ailemizde daha önce PKK ile ilişkisi olanlar vardı bu yüzden kardeşim potansiyel suçlu sayılıyor. Avukatı henüz neyle suçlandığını bile öğrenemedi. Ancak beraber dolaştığı arkadaşlarının polis takibinde olduğunu, gerekçenin bu olabileceğini söylüyor avukatı."

Hani diyorum savcılarımız ve yargıçlarımız, medyatik değiller diye mi bu çocuklardan hassasiyetlerini esirgiliyorlar? Niçin öğrencileri okullarından etmek yerine, tıpkı medyatiklere yaptıkları gibi "gerektiğinde" ifadeye çağırma alternatifine başvurmuyorlar?

Hayır, eğer öyleyse medyatik edelim bu kardeşlerimizi de, hassasiyet lütfunuzdan mahrum kalmasınlar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dava mı düştü, dağılım mı

Melih Altınok 16.03.2012

Tahliye edilen Ahmet Şık cezaevi kapısında şunları söyledi:

"Bu komployu kuran, yürüten polisler, savcı ve hâkimler bu cezaevine girecek, burada ben ant içiyorum hepinizin önünde. Onlar buraya girdiğinde bu ülkeye adalet gelecek. O cemaat bağlantılı, çete bağlantılı adamlar buraya girecek."

Bir yıl cezaevinde kalan bir adamın, kapıdaki nümayişin de etkisiyle, heyecanla söylediği sözlerdir, dedim.

Ama o dakikadan itibaren sosyal medyada ve televizyonda estirilen "intikam" havası, o günden bu yana yazılı basındaki "zafer ganimeti paylaşımı" akla ziyan bir hâl aldı.

Mızımız, *Hürriyet*'te "Bir kenara not edin," diyordu Şık'ın sözlerini "çünkü yakın ve en geç orta gelecekte bu sözlerin bir iddianame haline geldiğini göreceksiniz". Zira kendisine göre Silivri, Diyarbakır Cezaevi'ydi artık.

Kindar bir nesil yetiştirecekler zahir...

Tahliyeler üzerine "Şimdi kucaklıyorlar ama siz içerideyken gıkları çıkmadı, bir ben konuştum, yalnız ben. En çok ben konuşacağım" mealinde (bkz. Erol Büyükburç) satırlar kaleme alan bir başkası ise *Vatan*'daki köşesinde isim vermeye başlamıştı bile.

Etyen Mahçupyan ve Alper Görmüş'e parmak sallayıp "AGOS'ta karşılaştıklarında Şık'a Ergenekoncu muamelesi yapanlardan" bahsetti. Hadislerden dem vurup "Kötülüklere karşı buğz ederek demokrasiyi ilerletemeyiz" dedi.

Anlaşılan, rövanşizmin kadir kıymet bilenini seviyorlar...

Medyanın ablası *CNN Türk*'teki programında, konuk aldığı Şener'in yürek burkan acılarından damıttığı kinini programı boyunca sabit kalan KJ'sinde koyulaştırdı. Programın sonunda da "Evet, ama yetmez"inin hikmetini açık etti. "İzleyicilerimiz, Soner Yalçın'ın, Balbay'ın, Haberal'ın da burada olması istiyor. 'Evet, ama yetmez'i de bu yüzden bilerek yazdım. Nazire yaptım birilerine."

Yetmez ama evet kere, yeterrrr...

Tahmin edeceğiniz üzere o birileri, referandumdaki yüzde elli sekiz, yani bizler oluyoruz. Ama bu açık tehditler ve manipölasyon karşısında pek bi sus pusuz.

Kolay değil tabii, cezaevinden yeni çıkmış insanların ağlayarak anlattıkları ve kimsenin onaylamayacağı dramları manşet manşet yayınlanırken gün gibi ortada olsa da eğriltmelerin eğrilinden dem vurmak.

Adamı yerler vallahi.

Ama askerî vesayete kafa tutarken, hükümeti “muhaletete muhtaç alanlarda” tek başımıza kıyasıya eleştirirken, merkez medyanın vesayeti karşısında linç edilmez diye pismanın ahlaki bir problem olduğunu düşünüyorum.

Ve bu fırsat kaçırılırsa, en az, Şık'ı, Şener'i, Ersanlı'yı, Zarakolu'nu Ergenekon'a kalkan yaptıran yargının fütursuzluğu kadar sorumlu olacak, merkez medyanın ve çığırkan ulusolcu kesimlerin tehditlerine boyun eğip isyan günlerinde Viyana mimarisinden bahseden dostlarımızın safına düşmek istemiyorum.

Evet, üç dört yazıda bir mutlaka cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin, ama özellikle kimsesiz, beş parasız ve medyada dostları olmayanların (yanan beş mahkûmu hatırlayanınız var mı bu arada) seslerine ses vermeye çabalayan bir gazeteci olarak, herhangi birinin tahliyesine karşı çıkacak değilim.

Tutukluğun olağanüstü bir alternatif olması arzumuz. İnsan hakları, demokrasi ve özgürlük kriterlerimizin, ancak tanındıkları ya da “yararlanabilecekleri” isimler söz konusu olunca feveran eden tiplerin tahayyülünün alamayacağı kadar tavanda olduğunun kanıtı da yazılarımızdır.

Şık'ların gözaltına alındığı günün ertesi bu sütunda “Ahmet'in şık gazeteciliği Ergenekon'u pejmürdeleştirmez” başlıklı bir yazı yazdım.

“Çalışmalarıyla ve ortak tanıdıklarımızın referanslarıyla tanıdığım Şık'ın Ergenekon örgütüyle organik bir bağı olduğuna inanmadığımı söyleyebilirim” dediğim yazımda bu kişisel kanaatimin bir kefillik olmadığı şerhini de düştüm: “Ancak savcılar, Ergenekon'un medya ayağını oluşturduklarını iddia ettikleri kesimlerin Ahmet Şık ile ilişkilenme çabalarının nedeni gibi noktalar üzerinde duruyorlar.”

Takip eden “Şık'ı Ergenekon'a kalkan yaptırmayın” isimli yazımda ise, Şık hakkında tamamen kişisel düşüncelerimizden kaynaklanan şerhlerimizden, ulusalcıların ve ilişkilerinin istediği gibi, Ergenekon davasının fasa fiso olduğu anlamının çıkartılamayacağını özellikle vurguladım.

Ne yazık ki adım adım bu karanlık noktaya sürüklendiğimizi düşünüyorum.

Söz konusu kişiler için “suçludurlar” iddiasında bulunmayan insanları, “suçsuzdurlar” diye ikrar etmedikleri için insafsızlıkla, dahası polis devleti savunuculuğuyla suçlama izansızlığının medyaya enikonu hâkim olduğuna şahit oluyoruz.

Şener'in ya da başka bir tutuklunun/ hükümlünün maruz kaldığı, geçmişten ve günümüzden fazlasıyla aşına olduğumuz aşağılayıcı uygulamalar üzerinden Vumhuriyet tarihinin en önemli demokratikleşme davalarının mahkûm edilmesi projesi mayalanıyor.

Demek Şık ve Şener tahliye olunca Ergenekon davası da düşmüş sayılıyormuş.

Bakın, bir garip toplumsal mutabakat adına, “bir onlardan bir bunlardan” mantığıyla, Silivri'nin boşaltılması konuşuluyor şimdi, ciddi ciddi.

Haklısınız, manipölasyon büyük tekne küçük de "kaptanlığı akıntıya teslim edeceksen nehre inerken rotanı niye ilan ettin madem" demezler mi adama; tamam kadına da.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Kürt daha öldü

Melih Altınok 20.03.2012

Belçika hükümeti trafik kazasında ölen 28 vatandaşını askerî törenle defnedip ulusal yas ilan ettiği saatlerde, biz Esenyurt'ta henüz katledilen 11 işçimizi çoktan unutmuştuk bile.

Derken İstanbul'daki Newroz kutlamalarında **Hacı Zengin** isimli bir vatandaşımızın ölüm haberini aldık.

Arkadaşları Zengin'in polisin kullandığı gaz bombasının başına isabet etmesi sonucu öldüğünü söylüyorlar.

İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu ise iddiaları şöyle yanıtlıyor: "Saat 13:30'da Arnavutköy'de evinde vatandaşımız. Hastalandığı saat 15:30. Hastanede yapılan değerlendirmelerde vücudundan herhangi bir işaret fişegi ya da farklı şeylerden dolayı herhangi bir iz emare yok."

Olayın ayrıntıları yakında netleşir. Polisin bu tarz eylemlerdeki fütursuzluğu ortada. Ancak, son yıllarda, hangi örgütün elinin hangi sivil-askerî bürokratin cebinde olduğuna dair nice skandala şahit olmuş bir Türkiyeli olarak olayın kriminal boyutu hakkında şimdi de peşin hüküm veremiyorum.

Ama yine de tıpkı Hopa olaylarında Ahmet Hakan'ın programında söylediğim ve görüntüler ortada olmasına rağmen çarpıtılan cümlemi yine tekrarlıyorum:

"Yolda yürürken başıma taş düşse Başbakan'dan, hükümetten bilirim."

Şimdi de "Başınıza taş düşse Başbakan'dan bileceksiniz" demiyorum yani.

Doğrudur, Bazı BDP yöneticilerinin "Bu Newroz 90'lara benzeyecek" açıklamaları hafızlarımızda.

Haziran seçimleri öncesi, dağa henüz çıkmış "acemi" çocukları bir Sabbah fedaisi gibi bile bile ölüme gönderip siyasi rant peşine düşen Kandil'den Newroz öncesi gelen "Ateşi en yüksek noktalara yakın" türünden talimatları da unutmadık.

Dolayısıyla "şehit" ilan edilen ama aslında yalnızca bu savaşın kurbanlarından olan Hacı Zengin'in ölümünün, Kürtleri amaçları için sıradan bir araç olarak görenlerin ne üzüntüsü ne de derdi olduğunu düşünüyorum.

Ama Zengin'in ölümü ister polis elinden olsun isterse bir komplonun neticesi, sonuç değişmez. Zira tüm bu gerginliğe neden olan restleşme oyununa gelen hükümettir. Ve kendilerinden sorulan güvenlik bahane kaldırmaz. Devretmedikleri bu tekel varlıklarının en temel hakkı olduğu gibi, ödevleridir de.

Öncelikle, sorumuz şudur: Newroz etkinliğini, katılımı arttırmak için pazar günü düzenlemeyi talep eden tertip komitesine valilikçe verilen erteleme kararının gerekçesi nedir?

Bu sorunun yanıtını Vali Mutlu'dan almaya çalıştım, ancak telefonuma dönmedi. Dolayısıyla elimizde "Nevruz'un tarihi 21 marttır, öncesinde kutlanamaz" şeklindeki akla ziyan fermanından başka bir şey yok. Valinin dün akşam saatlerindeki açıklamalarına da baktım, aynı tas aynı hamam.

Oysa mülki amir, görüşlerini aldığım polis kaynaklarının "pazar günü nevrüz için toplanacak kalabalığın, salı gününe göre fazla olacağı öngörüldü. İl genelindeki polis gücü gözönünde bulundurulduğu için bu erteleme gündeme geldi" açıklamasını yapsa, daha makul ve anlaşılır sayılabilirdi, değil mi?

Böylece hem haklı olarak "devlet bayram gününe ne karışıyor" tartışmaları başlamaz hem de yaşanan ölüm karşısında ceberut devletin olası "kastı" bu denli yüksek sesle dillendirilmezdi.

Demokratik batı devletlerinde de idareciler bu tarz "teknik" kararları bizzat göstericilerin güvenliğini sağlamak için alır.

Ama "terör örgütü karşısında acz içinde görünmeyelim" kompleksiyle hareket ettiği anlaşılan devlet, İstanbul'un göbeğinde bir vatandaşının canına sahip çıkmayarak daha büyük bir acz sergiledi.

Teknik bir sorunu politik imalarla yüklü bahanelere sarılarak eline yüzüne bulaştırdı.

Tüm bu restleşmenin, böbürlenmenin içinde olan da yine bir yoksul Türkiyeliye oldu.

Başsağlığı mesajlarına karşılık verilen intikam yeminlerine de bakmayın siz. Hacı Zengin'in canı, canınız, canımız, onların da umurlarında değil.

Neyin umurlarında olduğunu anlamak istiyorsanız da, onlarca Kürt'ün ölüm emrini verdiği iddiasıyla yargılanan Albay Temizözlerin davalarında gönüllü avukatlık yapan Ergenekon muhiplerinin dün köşelerinde bol keseden "w" kullanıp "Newrozlu, pirozlu" başlıklar atmaları size yol gösterecektir.

Yasemin eriyor, sesimizi duyan yok mu!

Narin bir kadın 42 yaşındaki **Yasemin Karadağ** ve çok hasta. 1,60 olan boyu 1,53'e düşmüş. Çünkü bir böbreği yok, diğeri ise yüzde 18'den az çalışıyor. Bu yüzden kemikleri eriyor. Ama hâlâ sekiz aydır kaldığı Bakırköy Kadın ve Çocuk Cezaevi'nden hastaneye nakli yapılmıyor.

Günden güne eriyor Yasemin.

Görüşlerini aldığım Adalet Bakanlığı kaynakları, Yasemin tutuklu olduğu için konunun inisiyatifleri dışında kaldığını, kararın hâkime ait olduğunu ve mahkemenin bu kararı "pekâlâ" alabileceğini söylüyorlar.

Tabii ki pekâlâ. Ama hâkimler üç beş rapor daha bekliyorlarmış, Yasemin'in en temel hakkını kullanabilmesine kanaat getirmek için.

Yasemin'in kardeşi Olcay Hanım'la konuştum. "Ablamı her görüşe gittiğimizde halsiz, ayakta duramaz buluyoruz. Yakın zamanda beyin kanaması geçirdi. Bir böbreği de yok. Mahkemeye sunulan raporlar da çok açık, bir çocuk bile okusa anlar ağır hasta olduğunu. Daha neyi bekliyorlar" diye dert yanıyor.

Talebimiz çok net sayın hâkimler, sesimizi duyuyor musunuz?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölülerden ölü seçen benden değildir

Melih Altınok 23.03.2012

Biliyor muydunuz, bir kısım ölüye "pozitif vicdani ayrımcılık" uygulanması taraftarı değilseniz, bir zat-ı muhteremin bir çırpıda sarf ettiği gibi, "gaflet" içindesiniz siz de.

Eğer bir Newroz gösterisinde yaşamını yitiren bir Kürt ise, mesela adı Hacı Zengin'se ve siz "cinayetin" hesabının peşine düşmüşseniz "hırsızın hiç mi suçu yok" saçmalığına da hazır olmalısınız. Hele ki cümlelerinizden üzüntü falan seziliyorsa, renk vermişseniz, gayrı "satılmışın," "hainin" önde gidenisinizdir.

Ertesi gün Cizre'deki gösterilerde henüz 28 yaşındaki bir polis, Ahmet Toprakoğlu öldürülmüşse ve siz böyle "henüzlü menüzlü" cümleler kurarak genç ölüyle aranızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyorsunuz da en hafifinden "döneksinizdir". Sonra gelsin "polis devletin fedaisi", "Kürt düşmanı" ve hatta "militarist" yaftaları...

En acılı günlerinde sağa sola salyalar saçarak intikam yeminleri düzen ve bu halleriyle bizzat "ölülerine" saygısızlık eden holiganların kızdıkları şey "taraftarları" olmamanız değildir aslında. Hazmedemedikleri, iki takımın ölülerinin adını hiyerarşik olmayan düz bir zeminde yan yana anmanızdır.

Hacı "kimdir ki neticede?" Sırtında devletin sopası olmasa ülkenin bölünmesini "açıkça" isteyecek bir "Kürt partisi" sempatizanı. "Devletin kahraman polisinin naşı" yanında onun "cesedinin" lafı mı edilir?

Peki ya Ahmet? Ne işi vardı Polis Ahmet'in "TC'nin işgali altındaki Kürdistan'da". Kalkmış ezilen bir ulusun bayramında, amirinden, valisinden aldığı emri uyguluyor? Tabii ya gitsin "şerefiyle limon satsın" ama "halkına polislik taslamasın", değil mi?

Ne kadar kızarsanız kızın kindarlığınızla uzlaşmayacağım.

Zira ne Hacı'nın ölü bedeni, cinayetlerin ardından "Öncelikle Önder Apo'nun Newroz'unu tebrik ediyorum" mesajı yayınlayan Karayılan'ın Kürdü, ne de Ahmet'in cenazesi, eskinin milli güvenlik devleti algısından gram prim vermeyen Bakan Şahin'in polisi gözümde.

İkisi de naçar, ölü birer Cumhuriyet yurttaşı. Ve canları söz konusuysa, bayramın, şimdiki ya da adı başka olacak ulus-devletin bekası teferruattır.

İkisi de ölmeyeydi ne iyiydi, diyebiliyor musunuz?

Polis... polis...

İçişleri Bakanlığı "Provokasyon tehlikesi sezdik" diye ortalığı ayağa kaldırırken, bir polis Ahmet Türk'ü yumruklayabiliyor. Bu nedir Allah aşkına?

Polis bu haliyle, görevi barlarda kavgayı önlemek, ortalığı yatıştırmak olduğu halde bizzat olay çıkartan bodyguard'ları andırmıyor mu?

Tamam, eskiye göre daha yumuşaksınız, çalışma koşullarınız ağır, psikolojik yükünüz fazla, maddi koşullarınız da kötü... Evet düzeltilmelidir. İyi de yangından canımızı alan ve hiç de az iş yapmayan itfaiyeciler için de aynı olumsuzluklar söz konusu değil mi? Onlar bu bahaneyle bizi ateşe mi atıyorlar?

Polisin siniri çelik gibi olmalı. Asabi olan da bu hayati mesleğe seçilmemeli. Çünkü işi insan canını korumak olanın bahanesi "Ama biz de insanız" olamaz.

Ben Stratfor'un AKP'ye çakanını severim

Sahi ya diyordum, Stratfor belgeleri arasında CHP Genel Başkan Yardımcısı ile ilgili olan kısım üzerinde niçin hiç konuşulmadı? AK Parti'li danışmalarla ilgili kulisleri günlerce konuşan, Başbakan'la ilgili olanları ise "ayıp ama" diyerek yan cebine değil sayfalarına koyan merkez medya Sezgin Tanrıkulu'nu niçin önemsemedi? Seçimler öncesi CHP'deki dizayn projesinin bir ayağı olan "vitrin isimlerin" partiye katılması sürecine, hangi aktörlerin müdahil olduğu âlâsıyla haber değeri taşıyor mu?

Yazayım diyordum ama malumunuz araya Newroz ve ölümleri girdi. Beklediğim yazı dün Orhan Miroğlu'ndan geldi. Hem de en cesuru kabilinden.

Zira bilen bilir, medyada, siyasette ve STK'larda bazı isimlere asla dokunulmaz. Bu "tılsımlı" kişiler hakkındaki ciddi ithamlar asla mevzubahis yapılmaz. Çünkü onlara dokunan hakikaten yanar. "Sivil" etkinliklerinden tecrit edirsiniz, falan filan... Elleri, cesaretine sağlık Orhan Abi. Abi tırnak içinde değil, tashihsayılmasın da.

İnisiyatif biraz daha inisiyatif

Çok ağır hasta olduğu halde sekiz aydır cezaevinde tutulan **Yasemin Karadağ** ile ilgili gelişmeleri birkaç gündür **Taraf**'ta okuyorsunuz. Geçen salı da bu köşede "Yasemin eriyor, sesimizi duyan yok mu" diye sormuştuk. Sevindirici haber, kabinenin demokratlığına güvendiğim isimlerinden biri olan Adalet Bakanı Sadullah Ergin ve danışmanlarından geldi. Yayınlarımızın sesini duymuşlar. Yasemin nihayet hastaneye nakledildi.

Umarız bir sonraki adım tutuksuz yargılanması olur. Yasemin de en az basın kartlılar ya da akademikler kadar TC vatandaşı ve yasalar önünde eşit ya, ona mahsuben.

Demek ki neymiş, ceberut mevzuat ve yasalar değiştirilmeleri beklenmeden de, siyasi iradenin inisiyatifi üstlenmesiyle daha vicdanlı hale getirilebiliyormuş, insani problemler çözülebiliyormuş.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geleceğe dönüş

Melih Altınok 27.03.2012

Altı aydır yurtdışındaki bir elçilikte çalışan arkadaşım, Facebook hesabına "sıkıldım" yazmış. Memlekete dönmenin eşiğinde olduğunu düşünen arkadaşları da, mesajının altını pes etmemesi yönündeki tavsiyelerle doldurmuşlar. Birisi aynen şöyle:

"Kızım deli misin burası her geçen gün cehenneme bir adım daha yaklaşıyor!.."

Cehennemden bildiriyorum: Atam, ben de çok huzursuzum, hatta kimi zaman melankolikleşecek kadar...

Ama ben izninizle, memleketin cehenneme döndüğünü düşünmediğimi "itiraf" edeceğim. Zira "hayat hiç cennet olmadı bana, ya da her nefes alışımızda yutkunduk Türkiye'de."

Bugünün sorunlarından, üstelik de daha beter bir şekilde mustarıptım eskiden. Şimdi de birtakım ilerlemelere rağmen hâlâ cennetin kıyısına bile yaklaşamadığımızı biliyorum.

Ayrıca, akran olduğumuz arkadaşlarımızın, dün kimileri Türkiye cehenneminde cayır cayır yanarken, mesela gazeteler bombalanırken, Hayata Dönüş katliamlarında onlarca genç "yakılırken" nasıl olup da cennette yaşadıklarını da anlayabilmiş değilim.

Yo, yo, "Düne bakın, bugüne şükredin, şikâyet etmeyin oy kulanın falan" demiyorum, nasıl derim. Çünkü benim kriterim aynı çağı yaşasak da aynı çağda yaşamadığımız Batı demokrasileri, yani geleceğimiz.

Zaten tam da bu yüzden "Saçmalamayın, dünü atın çöp tenekesine" diyorum. Dünün katliamlarına, antidemokratik uygulamalarına atıfta bulunurken amacım bugünü, çokça eleştirdiğim AK Parti'yi aklamak değil, sadece dönüşüm sürecinin "niteliğini" olumlamak. Bu bir itiraz, dönün asrısadet devri olarak "unutturulmasına" isyan.

Hülasa yaşanan süreçten "bir şeyler değişiyor" diye değil, aksine "değişmiyor" diye şikâyetçiyim.

Hakikaten anlamaya çalışıyorum. Ama belki hatayı, yıllardır, aynı evde yaşayıp farklı ruh haline sahip kardeşlerin durumunu politik analizlerle tartışarak yapıyoruz.

Daha önceleri de yazmıştım ama ben artık buna kesinlikle inanıyorum. Mevzuun konuşulacağı zemin politik değil, psikolojik.

Siyaset bilimi dördüncü sınıfta okuyan bir "Kim 500 Bin İster?" yarışmacısının, "Meclis'in diğer adı Yüce Divan'dır" dediği ve eleştirileri "Herkes her şeye inat Atatürkçüyüm" diye savuşturduğu bir memlekette, aksini düşünmemiz için elimizde ne var Allah aşkına?

Hayır efendim, münferit bir vaka diye geçiştiremezsiniz. Ülkedeki dönüşüm sürecine dair, tv programlarında izlediğiniz tartışmalarda ya da son yıllarda en yakın dostlarınızın bile karşınıza dikildiği argümanlarda bu "özet mantıktan" daha fazlasını mı buluyorsunuz?

Mazrufa gelemim. Bu samimi sorular bizi çıplak bırakır ama faydalıdır inanın.

Mesela ülkede bir gazeteye, *Gündem*'e bir aylık yayın durdurma cezası veriliyor.

Gündem'in basın serüvenini sumenaltı edip "Aha AKP geldi gazeteler kapatılıyor" diyenlerden misiniz?

Yoksa benim gibi, "10 yıldır iktidardasınız ve üstelik reformistiz diyorsunuz. Peki, böyle bir yasak hâlâ nasıl var" diye soranlardan mısınız?

Hakikaten geçmişe mi dönmek istiyorsunuz, yoksa itirazlarınız “geleceğe dönüş” hayalinizin zayıflatılmasıyla mı ilgili?

Bir geleceğe dönememe hikâyesi daha

Gündem’de kısa bir süre yazmıştım. Ama o kısacık sürede bile gazete defalarca aylık kapatma cezaları almış ve yanılmıyorsa, *Demokrasi*, *Güncel* gibi isimlerle çıkmıştı

İki buçuk yıldan fazla oluyor. Bunu, Britanya’nın Ankara Büyükelçiliği’ndeki bir toplantıda da anlatmıştım. Ama bir çırpıda değil elbette. Zira beni dinleyen Britanyalı “yetkili”, bir gazetenin geçmişinde bombalanmasını ve onlarca çalışanının katledilmesini anlıyordu da, “çıkamamış gazetenin toplatılması kararı” nasıl bir şeydi ki?

Evet, Britanyalı yetkiliyle konuşmayı yaptığımızda 12 Eylül Referandumu olmamış, bizler de açıkça sansür olan bu tarz kararlardan yargıda etkin olan majestelerinin yargıçlarını ve savcılarını sorumlu tutuyorduk. Ama o yapı büyük oranda tasfiye edildi işte. Bununla da yetinilmedi. 18 Ocak 2012’de Adalet Bakanı Sadullah Ergin Ankara’da bir yargı paketi açıkladı.

Ben de, ertesi günü *Taraf*’ta okuduğunuz haberde, bu paketin içerisinde yer alan ve şu cümleleri içtashla yazmıştım:

“İleriye dönük yayın durdurma olmayacak! Paketle, ‘terör örgütünün faaliyeti’ çerçevesinde süreli yayınların ileriye dönük olarak durdurulması cezası, AİHM tarafından sansür olarak değerlendirilip ihlal kararı verildiğinden yürürlükten kaldırılacak.”

Evet, aynen böyle. Tamam, paket henüz yasallaşmadı, TBMM’de, komisyonda. Muhalefetin bu paketi de “AKP projesi” diye geciktirmek için elinden geleni yaptığını da biliyoruz.

Gelelim ana tartışmamıza, peki bizler ne yapıyoruz?

Hükümeti “Ağırkanlılığınızla bir daha asla diyerek reformlarına destek verenleri bile, o boktan mazimizi rahmetle anacak hale gelmişlerin yanına itiyorsunuz” diye mi eleştiriyorsunuz? “Bize borçlu olduğunuz geleceğimizi bir an önce verin mi” diyorsunuz?

Yoksa, elçilikteki o toplantıda söz gündemden açılıp da “Doğan Medya’ya reva görülen vergi borcu zulmü” gündemden düştü diye salonu terk edenlerin bugünkü sahte yakarışlarının, “dün bugünden güzel olsun” hayalinin peşinde misiniz?

Saadetler diliyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kiminle neyin müzakeresi

Melih Altınok 30.03.2012

BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak, "Kürt sorununu müzakereci bir yöntemle çözmek istiyorsanız buna BDP de, Kandil de, İmralı da hazırdır" dedi.

Kimileri iyi niyetiyle, BDP'nin arabuluculuk rolüne hazırlığından umutlanıyor.

Kimileri ise haklı çıktığını ilan etti bile. Her ortamda "çoluğun çocuğun" ya da bazı "imtiyazsızların" bu konuda fikir belirtmesinden rahatsız olduğunu söyleyen Cengiz Çandar da "Kürt sorununun çözümü için BDP'nin muhatap alınması gerektiğine ilişkin dilimizde tüy bitti, yazdığımız yazıların mürekkebi tükendi" diye yakınarak yine ufkumuzu açıyor!

Ancak ortada, görülmemeleri imkânsız olduğu halde, pozisyon koruma kaygısıyla bir türlü dillendirilmeyen ciddi soru işaretleri var.

Neyin müzakere edileceği konusuna girmeden önce, egemen Kürt siyasal hareketi cephesinde fiilen müzakere ehliyetinin kimde olduğuna bir bakalım.

Tabandaki prestijine karşın Abdullah Öcalan'ın örgüt üzerindeki etkinliği tartışma konusu. Kandil'in Öcalan'ın direktifleri doğrultusunda hareket etmediğine dair ciddi göstergeler var. Reşadiye saldırısı sonrasında olduğu gibi, Öcalan'ın bizzat kendi yaptığı açıklamalar da bu tesbiti doğruluyor.

Kandil'in farklı zirvelerinden gelen her açıklamada illa ki Öcalan'a bağlılığın zikredilmesi kafanızı karıştırmasın. Bu jest, tarafların, etkinliği sıfıra indirgenmiş içi boş lider kültürünün meşruiyetinden yararlanıp örgüt içindeki iktidar mücadelesinde elini güçlendirme aracı. Kandil'in komutanları için Öcalan, tıpkı Türk ulusalcıları gibi, adı anılarak "izinden yürünülen bir Atatürk".

Dolayısıyla PKK'nin silah bırakması ve Kürt sorunu konusunda Öcalan'ın ikna edilmesi pratikte hiçbir şey ifade etmiyor. Ankara da bu durumun farkında.

BDP cephesi ise, partinin kurmaylarından son dönemde gelen açıklamalara rağmen özerk bir irade odağı değil. Koltuklarının bekasının ve geleceklerinin Kandil'in komutanlarının iki dudağının arasında olduğunu bilen BDP'lilerin, dağın tasfiye kâbuslarından sıyrılıp özgün bir müzakere politikası üretmelerini beklemek hayal.

Evet, geriye kalıyor Kandil. Devletin, silahların susması için müzakereye niyeti varsa, ortadaki tek aktör o. Ne Öcalan ne de BDP, örgütü silah bırakması noktasında ikna edebilir. Hatta Ahmet Türk'ün dediği gibi bunu "söyleyemezler" bile.

Ne var ki sorun, açık yüreklilikle ehliyetli müzakerecinin adresini vermekle de bitmiyor. Zira o adreste bir apartman var ve her dairede de başına buyruk kat malikleri. Karayılan, Karasu, Hüseyin... Birbirlerini zaman zaman "gözaltına alacak" kadar sıkı bir iktidar mücadelesi veren komutanların, rakibinin eline koz verecek bir müzakere inisiyatifi riskini göze alması ne kadar mümkün, varın siz söyleyin.

Bakın, BDP'lilerin ağzından ürkek de olsa "müzakere" lafı çıkar çıkmaz, "güvercin" Murat Karayılan ANF'ye ne diyor: "Her şeyden önce Önder Apo ağır bir tecrit altında iken hangi Kürt siyasetçisi ya da devrimcisi gidip de Türk devletiyle müzakere yapabilir ki? Bunu hiç kimse kabul edemez ve hiç kimse göze alamaz."

Şimdi de, bir hava operasyonunda yaralanınca soluğu, memleketindeki Kürtlerin en temel haklarını bile vermeyen Esed'in Suriye'sinde, evinde alan Feyman Hüseyin'i dinleyelim: "Bu yıl savaş yılımız, soluk aldırma!"

Hani kızımız olacaktı?

Gelelim neyin müzakere edileceği konusuna. Kışanak müzakerelerin "Kürt sorunu" için yapılması gerektiğini söylüyor.

Silahlı gücüne, yaygın örgütlülüğüne ve küçümsenemeyecek tabanına rağmen egemen Kürt siyasal hareketinin, Kürt halkının tamamının iradesinin üstlenicisi olmadığı ortada. Bu durumda, Kürt sorunu dediğimiz ve özünde tüm Türkiyelilerin demokrasi problemi olan bir konunun çözümü için müzakere teklif etmek, dahası bunun için kendini adres göstermek de ne oluyor?

Bir Türkiyeli olarak elbette ki Kürtleri de kapsayan demokratik haklarımızın müzakere konusu edilmesini, üstelik de bunun için bir cepheyle masaya oturulmasını kabul edebilir misiniz?

Ne yani anlaşılamazsanız demokratik haklarımızı alamayacak mıyız?

O halde yapılması gereken ne?

Hükümet;

"PKK sorununda" öncelikle örgütün üst düzey yöneticilerinin üçüncü ülkelerde ikameti, siyaset yapma hakkı, af ve benzeri radikal yöntemlere odaklanmalı.

"Kürt sorununda" da eş zamanlı olarak, anadilde eğitim, her türlü ayrımcı uygulamalara son verilmesi, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, yeni anayasa, ceza kanunlarının iyileştirilmesi gibi temel adımları demokratikleşme perspektifiyle bir an önce atmalı.

Ancak bu konuyu "müzakere" konusu yapmadan ve yalnızca BDP ile değil parlamentodaki tüm partilerle diyalog kanallarını sonuna kadar açık tutarak. Bunu da "açılım" falan diye ilan etmenin gereği yok. AK Partili bir bölge milletvekilinin dediği gibi, demokratikleşme adımları hükümetin rutini haline gelmeli ve bir dönemle sınırlandırılmamalı.

Üçüncüsü ise süreci yalnızca bölge vekilleri ve bürokratlarla değil, çözümün birincil aktörü oldukları halde hükümet nezdinde bir türlü muhatap kabul edilmeyen bağımsız ve demokrat Kürt aydınlarının katkılarını isteyerek yürütmek şart.

Gerçekçi olalım, imkânsız istemiyoruz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alkışlarla yaşıyorlar

Melih Altınok 03.04.2012

Yo henüz Zeki Müren'in "Alkışlarla yaşıyorum" dediği o güzel şarkısı ortalarda yoktu.

Ama bu, 12 Eylül darbecilerinin 6 Kasım 1983 Genel Seçimleri sonrası açılmasına izin verdikleri parlamentonun üyelerinin coşkusunu hiç de etkilememişti.

TBMM Başkanı Necmettin Karaduman kürsüye çıktı ve Cumhurbaşkanını, Evren'i davet ettikten sonra şu konuşmayı yaptı:

"Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni parçalanmaktan kurtararak yüce milletimizi güven ve huzur içinde yaşama ortamına getiren ve demokratik parlamenter düzene yeniden geçişte verdiği sözü eksiksiz bir şekilde uygulayan başta Sayın Cumhurbaşkanımız olmak üzere bu dönemin ağır sorumluluğunu paylaşan Milli Güvenlik Konseyi sayın üyelerine ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ne Millet Meclisi'nin en içten şükran duygularını ifade etmeyi tarihî bir görev sayıyoruz."

Halkını esir alan ve onurlarını beş paralık eden darbeciler için "şükran bildirisi" yayınlayan, oybirliğiyle işkencecilerine liyakat nişanı vermeyi teklif eden dönemin milletvekillerinin heyecanı, Evren'in konuşması boyunca da sürer. Devrik Meclis'in stenoları kayıtlara sık sık şu yüklemsiz cümleleri düşer:

"Milletvekillerinin yoğun alkışları..."

Bu kepezelik vesikasından sonra o köprü'nün altında ne muhtıralar, post-modern darbeler ve tehditler alkışlandı.

Bizzat mağdurlarının alkışlarıyla yaşayan 12 Eylül darbecilerinden Evren ve Tahsinekaya'nın yargılanmasına yarın Ankara'da başlanacak. Hepimiz orada olacağız.

Davaya TBMM'nin de müdahil olacağı konuşuluyor. Meclis Başkanı Cemil Çiçek "Bekleyin görün" dedi.

Konu hakkında görüşlerini sorduğum AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik "Hukuki prosedürü bilmiyorum ama kişisel görüşüm siyasi olarak Meclis'in taraf olmasıdır" dedi.

Sanırım parlamento, "hukuki engel" gibi prosedürlerin arkasına sığınmazsa demokratların beklentisi olan bu sembolik önemi büyük kurumsal hamleyi yapacak.

Bakın, Meclis düşünürken, yarınki mahkemenin yolunu açan Referandum'daki "evetlerimiz" için bizlere söylemediklerini bırakmayanlar bile şekilden şekle girmeye başladılar.

O günlerde bu tercihimizden ötürü "Memleket bildiğin enayi yerine konuyor ayol" diyerek akıllarınca bizleri aşağılayan Mertler ve Temelkuranlar da orada olurlar belki.

Zira bizlere "'Kenan Evren'i yargılayacağız' diye bu millettten oy istediler ama kabahat Başbakan'da değil, kabahat o dönek solcuların" diye seslenen CHP'li Muharrem İnce'nin partisi davaya müdahil oldu bile. Aynı tavırdaki DİSK'i, TKP'si, şusu busu da.

Geçenlerde davaya müdahil olan 78'liler Vakfı'nın adliye önünde çektiği fotoğrafta BDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder de kadraja girmişti mesela. Daha önce "halvetin aktifine" tuttuğumuz "peşkir" (havlu) diye yorumladığı iddianameye şimdi dört elle sarıldığını gördüm Önder'in.

Hatırlatalım, "yetmez"imizin yetmediği ve kendisinin aşağıdaki satırlarına "elbette" cevap verdim diye "çok ayıp ettiğim" Sırrı Bey, "zıvalık" dediği "12 Eylülcüler yargılanacak" ısrarımız için o günlerde neler yazıyordu *Radikal*'de.

"(Referandumda) ne acıdır ki egemenlerin gerdeğine sağdıçlık ettiniz. Damadın size olan minneti üç gün bile sürmedi. Bir yanda talan edilmiş bir hak ve özgürlük bedeni, bir yanda sizin sağdıç emeğiniz. Bu geceye peşkir tutmuş olmanın ağırlığı yanında yumurtanın özgül ağırlığı ne kadar olabilir ki?"

Tamam, "Ne var hatalarını anlamışlar ki" falan diyorsunuz belki.

Referandumdaki evet tavrının “nasıl olup da sol adına savunulabildiğini” anlamayan ileride bu “budalalığımızı anlamakta zorlanacağımızı” düşünen Oğuzhan Müftüoğlu’nun bile davaya müdahil olacağını hatırlatıyorsunuz belki de.

İyi de Müftüoğlu’nun müdahil olduktan sonra bile hâlâ (dün) “Bu gerçekten çok tuhaf. Hakikaten referandumda 15. Madde’nin oylandığına inanan kimse kaldı mı?” diye söylenmesini nereye koycağız?

Bugün el mecbur 12 Eylül referandumunun meyvelerini toplayan ancak Ergenekon’u, Balyoz’u boşa çıkartmak için yapmadıkları manipülasyon kalmayan ajitatörleri unutacak mıyız?

Kusura bakmayın ama tıpkı Ahmet Şık’ın Avrupa’da yaptığı konuşmada olduğu gibi, “darbeciler değil gazeteciler, akademisyenler yargılanıyor” diyerek bu önemli darbe davalarını hukuk sisteminden kaynaklı kişisel mağduriyetlere indirgeyenlerin sahte 12 Eylül ricatları benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Gün gibi ortada olan Balyoz ses kayıtlarındaki bizzat askerlerin ağzından çıkan “güncelleme yapın” ifadelerine rağmen, yazı karakterinde boncuk arayan giz avcılarının 12 Eylülle hesaplaşma arzusu taşıyabileceklerine dair kafamda bir güncelleme yapmam çok çok zor.

Yo ben onların demokratlara 12 Eylül Referandumu’nun ardından dediği gibi “nasıl insan içine çıkacaksınız” falan da demiyorum.

Çıkarlar.

Tıpkı 12 Eylül darbecilerini alkışlayan dönemin vekilleri ve ‘aydınları’ gibi, bugünün darbecilerini, Ergenekoncuları, Balyozcuları “yapılmamış davanın hesabı mı olur” diyerek alkış tutup ardından da “12 eylül rejimi sürüyor” diyerek insan içinde dolaşanlar, adliye kapılarında hatıra fotoğrafı da çektirirler elbet.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

KCK anayasasındaki en insani ilişkiler

Melih Altınok 06.04.2012

KCK tabii ki masum bir örgüttür. Ve elbette tıpkı Ergenekon’da olduğu gibi, KCK da suçsuzluklarına dair kanaatin yaygın olduğu bir iki isimden ibarettir.

KCK’nın, eskiden en azından parti içi karar alma mekanizmalarının işleyebildiği Kürt siyasal hareketinin yasal partilerinin başına, her ne hikmetse Ergenekon’un etkinliğinin daraldığı 2008 yılından itibaren çöreklenmesi bir rastlantıdır.

Bu tarihten itibaren, operasyonlarla PKK üzerinde de kullanabildiği gücü azalan Ergenekon’un, Kürt siyasal hareketinin yasal partilerini kontrollü bir alanda tutmak için, ovaya inen KCK faaliyetlerine ağırlık verdirdiği tezi ise, bizzat bu siyasete yıllarını vermiş isimlerin tanıklığına ve diğer delillere rağmen fasodur ve fisodur zaten.

Kitaplarında hiç mahcubiyet duymadan kendisini Hz. İbrahim’e ve Hz İsa’ya falan benzeten “Öcalan”ın “kültü” üzerinden alternatif bir “Kürt Kemalist ulus-devleti” inşasına soyunan KCK’nın sureti de haktandır, meşruiyeti

de sorgulanamaz elbet.

Ama dediğimiz gibi KCK'nın bazılarının iman ettiği "masumiyetini" tartışmıyoruz.

KCK sözleşmesinin ilk iki bölümdeki sayısız özgürlük hakkını (lütfunu) okurken, aklıma henüz öğrendiğim somut bir olay geldi de onu anlatacağım sizlere.

Silopi Belediye Başkanı BDP'li **Hüsnü Yıldırım**'ın partiyle arası açılıyor ve partiden ihraç ediliyor.

Kimseyi ilgilendirmez.

Ancak BDP'nin Eşbaşkan Yardımcısı ve Bingöl Milletvekili İdris Baluken'in anlaşmazlığa düştükleri Yıldırım ile ilgili yaptığı basın açıklaması "hiç bu kadarını bekliyorduk" kabilinden.

Baluken'in, Yıldırım hakkında Stasi'nin raporlarını aratmayan, Yıldırım'ın "AKP zihniyetiyle yakın düşünmeye" kadar varabilen "iğrenç" suçlarını ifşa ettiği açıklamasının çağrı kısmı aynen şöyle:

"Halkımızın temel olarak bulunduğu her alanda kararın arkasında durmuş olmasını Hüsnü Yıldırım ile olan bütün ilişkilerini parti hukuku içinde kesmesini istiyoruz... (Bu) bireye karşı kendi halkımızdan tavırlı olmasını bekleriz. Bulunduğu her yerde en insani ilişkiler dahi askıya alınmalı!"

Aman Tengri, Dr. Jivago'nun o sekansı!

Bir parti elbette ki üyelerini ihraç edebilir. Fakat bir partinin bunu "tecrit" tavsiye (emir) ederek "afroz" kararına dönüştürmesi nedir Allah aşkına?

Birincisi bu engizisyon tavrı, çok iddialı oldukları sekülerliklerine, "Bölgede laikliğin teminatıyız" açıklamalarına ya da Aysel Tuğluk'un Cumhuriyet mitingleri zamanı *Radikal*'de yazdığı gibi "Kemalistlerin hassasiyetlerini de anlamayız" türünden pozitivist tutumlarına halel getirmez mi?

İkincisi, "en insani ilişkilerden" kasıt nedir? Yağmurlu havada su vermemek, selamı sabahı kesmek...? Polit büronun kararını deklere eden Baluken bir doktor. Hipokrat yemini var. Ne yani, Yıldırım yaralansa Baluken en insani ilişkiyi kurup kılını bile kıpırdatmayacak mı?

Üçüncüsü, barış, demokrasi falan demiyorum bile...

Partiden bu ağır hedef gösterme eşliğinde afroz edilen ve üstelik Silopi gibi egemen Kürt siyasal hareketinin güçlü olduğu bir ilde Yıldırım nasıl "yaşayacak?"

Göç mü etmesi gerekecek? Yoksa, sözleşme gereği doğal KCK vatandaşı sayılan bu Kürt de, 90'larda devletin zulmü sonucu yaptığı gibi şimdi de mi köyünü boşaltacak?

İstanbul'da, Ankara'da oturarak bu baskının nasıl bir şey olduğunu tahayyül edemeyiz, biliyorum. Ama en azından yorumlarınızı yaparken, hiç olmazsa Öcalan'ın tabiriyle "oylanan gerillacılığın romantizmine" kapılmadan belki biraz daha hakkaniyetli olabilirsiniz.

Bugünlerde sacın ayağı ve dolayısıyla arabuluculukta müstakil aktör olabileceklerini söyleyen Sayın BDP yöneticilerinin de yapabilecekleri bir şeyler olmalı.

Örneğin Stalinist partilerin "icraatlarını" çağrıştıran bu ve benzeri somut örnekler üzerinde daha fazla kafa yormalılar.

Ha, tamam “düzovadaki” vesayetten ne kadar bağımsız siyaset üretebilecekleri tartışılır. Ama yeni bir Yıldırım olayıyla karşılaştıklarında hiç olmazsa KCK sözleşmesinin şu maddelerini referans göstererek sorumluluktan, onun gibi aforoz ve tecrit edilmekten kurtulabilirler belki, ne dersiniz?

Madde 4g) Devletçi, iktidarcı, geleneksel yönetim anlayışlarına karşı mücadele ederek ... demokratik yönetim anlayışını geliştirmek. (İktidarcı ve gelenekçi anlayış yalnızca Türk devletin arızaları olmasa gerek.)

J) j- Birey ve toplumsal hakları evrensel üç kuşak haklar temelinde sağlamak. (Aforoz, tecrit ve tehdit edilmeme hakkı da bu üç kuşaklardan mı?)

Madde 7d) d- Herkesin düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğü vardır. (Yılmaz'ın AKP'ye yakın düşünme tercihi de bu kapsamdadır sanırım.)

Yerim dar ama maşallah sözleşmede onlarca böyle madde var, seçsinler.

Tamam kızmayın. Ama ne yapayım başka bir çare gelmiyor aklıma.

Allah akıllarımıza mukayyet olsun.

NOT: Öcalan'ın doğum günü kutlamalarındaki ritüelleri eleştirdiğim “Kutlu doğum haftası hayırlara vesile olsun” yazıma bile, başlıktan ötürü “suç ve suçluyu övmekten” dava açan Sayın Savcılar. Lütfen dikkat, yazımdaki yüksek ironi seviyesi yine bir geçici algı bozukluğuna yol açmasın!

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'yı Aldatma Harekât Planı

Melih Altınok 10.04.2012

“Ecnebilere Türkiye'yi şikâyet eden aydın” klişesi, özellikle doksanlarda, Türk ulusalcılığının ve faşizminin çok sık başvurduğu lanetleme arketiplerindendi.

Hayata Dönüş katliamları, Kürt köylülere bok yedirmeler, 1000 operasyon... belki kırılan kemiklerdi ama yen içinde kalmalı, Avrupa'da uluorta gösterilmemeliydiler.

Sırf bu yüzden dönemin Cumhurbaşkanı Sezer, Cumhuriyet tarihinin en büyük başarılarından birini yakalayıp Nobel'i kazanan Orhan Pamuk'tan bir tebriki esirgemişti.

Derken halk, yurtdışında konuşan aydınların sesini duyup 1995'te Türkiye ye gelen Alman Yeşiller Partisi Eşbaşkanı Claudia Roth'a “fahişe” diyen bakanları, başbakanları ve partilerini çöplüğe yolladı.

2002'nin sonunda da AZK Parti reform diyen kitlelerin desteğiyle iktidara geldi.

AK Parti'nin kurmaylarının İslami geçmişleri bir yana, bu “fütursuz” partinin “Avrupa mavrupa” demesi ve resmî paradigmada birtakım reformlara gideceğinin işaretini vermesi, TSK'yı ve çevresinde kümelemiş elitleri fazlasıyla kaygılandırdı.

Karargâh'taki darbe kazanının ateşi yine harlandı.

Kuşkusuz bunlardan en önemlisi, provokasyon planlarını gayrimüslim vatandaşları bombalamaya kadar vardırıarak Türkiye'nin rotasını Doğu'ya çevirmeyi amaçlayan Balyoz Harekât Planı'ydı.

Askerî Bilirkişi Raporu'nda bile bir "darbe planı" olarak zikredilen, muhataplarının da varlığını inkâr edemeyip "harp oyunu" falan diye yumuşatmaya çalıştığı bu plan başarıya ulaşamadı ve *Tarafa* faş edildi.

Halen süren Balyoz yargılaması kuşkusuz ki yalnızca 2003 yılındaki bir darbe girişimiyle sınırlı değil. Yargılama, yazının girişinde bahsettiğimiz doksanların karanlık günlerinin yolunu hazırlayan 80 yıllık darbe ideolojisinin sorgulanması anlamına da geliyor.

Yani bugün yargı önünde olan, 90'larda Avrupalı demokrat dostlarımızla paylaştığımız zulmün müsebbipleri ve darbeleri rejim.

Gelin görün ki, 90'lardaki devlet terörünün mağdurlarına "terörist" yaftası yapıştırmaktan çekinmeyen, onların sesini uluslararası platformlara taşıyan aydınları "hain" ilan eden Cumhuriyet'in seçkinleri, şimdi mağdurlarının çok eleştirdikleri o silahına sarılmış durumda.

Bir yandan ülke içinde, "ABD maşası, İsrail yandaşı, AB uşağı" vb. safsataları bolca kullanarak, Balyoz'u deşifre etmenin "Türkiye'yi emperyalist Batı'ya peşkeş çekmek anlamına geldiği" propagandasını sürdürüyorlar.

Yurtdışında ise bu argümanları kullanmadıkları için, yargılananlar içe kapanmacılar olduğu halde, demokratikleşme davalarının ülkedeki "radikal İslamcı AK Parti'nin iktidarını mutlaklaştırdığı ve Türkiye'nin Avrupa'dan kopup içe kapanacağı" yalanını yayıyorlar.

Yurtdışında katılmadıkları panel yok.

Eğer bir panele karanlık yüzleri anlaşıldığı için çağrılmamışlarsa, mesela davetliler arasında da *Taraf* yazarları varsa daha da çirkefleşiyorlar.

Düzenleyicileri arayıp "bu gazeteciler Talibancılar tarafından da okunuyor" şeklindeki zavallılıklarının ifadesi zıvalıkları dillendirmekte beis görmüyorlar. İnternet siteleri kuruyorlar, mail kampanyalarına soyunuyorlar.

Hiçbir şey yapamazlarsa da Dani Rodrik gibi "iktisatlı" davranıp twitter üzerinden, Balyoz'u kamuoyuna duyuran gazetecileri hedef gösteriyorlar.

Tamam, yurtdışına açıldılar ama aslında eski refleksleriyle uyumlu bir politika izliyorlar.

Mesela darbe muhibbi bu elitlerin yurtdışında katıldıkları panellerde asla, Uludere raporunu Meclis'e göndermeyecek kadar fütursuz olabilen karargâhın etkinliğine ya da askerî faaliyetlerin hâlâ denetim dışında tutulmasına dair eleştiri duyamazsınız.

Varsa yoksa, yargılanan kişilerin Türk hukuk sisteminin müzminleşmiş arızlarından kaynaklanan mağduriyetlerini davaların siyasi boyutuna eşitlemek için akla ziyan yalanlar...

Avrupa kamuoyu ve STK'ları, Balyoz ve Ergenekon davaları sayesinde Türkiye'nin üçüncü dünya rotasından çıkıp Batı'ya entegrasyonundan, şeffaflaşmasından kaygılanan bu sahtekârlara karşı uyanık olmalı.

Balyoz paranoyasında son aşama

Aslında haklısınız, yukarıda anlattığımız gibi, imtiyazlarını askerî vesayete borçlu olanların darbecileri savunması garip değil. Ancak, mağduru olduğu 12 Eylül'ün yargılandığı davaya "12 Eylül yargılamasıyla Balyoz davasına dayanak aranıyor" diyerek müdahil olmayan ve *Anne Kafamda Bit Var* isimli kitabının hakkın veren Sayın **Tarık Akan**'ın tavrı da münferit değil.

Ankara'da izlediğim 12 Eylül duruşmalarında, darbenin sembol mağdurlarından Abdi İpekçi'nin ailesinin avukatlığını, yıllardır ailenin davalarına bakan **Turgut Kazan** değil başka meslektaşlarının üstlendiğini görünce mevzuu biraz değişti.

Aman tanrım, bir de ne duyayım! Meğer, "solcu ve bir o kadar çağdaş" Kazan, ailenin 12 Eylül davasına müdahil olmaması taraftarıymış. Belli ki, Kenan Evren'in müdahiller arasında İpekçi ailesinin yer almasına çok üzüldüğünü söylemesi Kazan'ı etkilemiş.

Demek ki neymiş, bazı solcular darbe yargılamasının geçmişle ilgili olanını, bugünün darbecileriyle ilişkilendirilmeyenini ve tabii ki AKP döneminde başlamayanını severlermiş.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelişine yaşamak

Melih Altınok 13.04.2012

Mağduru oldukları 12 Eylül darbesinin yargılanmasına muhalefet eden bazı solcuların haletiruhiyesini konuşurken Yavuz Baydar çok güzel bir tanım yaptı:

"Zekânın en basit tanımı, yeni durumlara adapte olabilme kapasitesidir."

Elbette bu tanımı tersine zorlayanlar da var memlekette. İyi ki de varlar. Zira, somut koşulun somut tahlili gibi "bahanelerle" âni ilkelerine uydurma gayretinde olanların, lineer bir çizgide ilerleyeceğini düşündükleri gerçek hayatın öngöremedikleri "sapmaları" karşısındaki muhafazakâr refleksleri neşe kaynağımız.

Öte yakaya ulaşmak için ırmağın akıp geçmesini bekleyen köylü misali, yapacakları hamlenin önündeki yegâne engel kendileri olanlar, ülkenin son beş yılında önlerine envaiçeşit meyve sunan dönüşüm sürecini ısrarla ıskalıyorlar.

Cumhuriyet tarihinin en önemli demokratikleşme davaları olan Ergenekon ve Balyoz başladığında, sürecin bayraktarlığına soyunma fırsatını ellerinin tersiyle itip, "darbe ihtimalleri değil, gerçekleşmiş olanlar, mesela 12 Eylül yargılsın" demişlerdi.

12 Eylül Referandumu'ndaki utanç vesikası "hayır"larına rağmen, sözümona istedikleri şeyin yolunu açtık. 4 nisan'da "Buyurun" dedik, "çocuk da yapıyoruz, kariyer de. Bakın, istediğiniz gibi, değişim gibi yapılmış darbenin de hesabını soruyoruz".

Yine hayat ırmağının debisini bahane olarak gösterdiler, çocuk gibi. "12 Eylül'ün çocukları iktidarda, babalarını yargılayamazlar" dediler. Hem "Darbecileri yargılayan da devrimin mahkemeleri değildi ki" zaten.

Varlıkları demokrasi adına çok umurlarında olmasa da, sırf ağız dalaşında ellerini güçlendirecek bir argüman olarak gördükleri diğer "yapılmış darbeleri" sıralamaktan da geri durmadılar elbette. Değil mi ya, "28 Şubat için kimseye dokunulabilmiş miydi?"

Allah'ın sopası yok ama, Allah'tan, Türkiye halkının kapıyı elinden geldiğince aralayıp içeriye buyur ettiği dönüşüm sürecinin meltemi "hâlâ" esiyor.

Ve o ılık dalga dün sabah, 28 Şubat engizisyonunun askerî mimarlarının üzerinden şöyle bir esiverdi.

Gelin görün ki yine huzursuzlar. Şimdiki inkâr nöbetlerinin sayıklama nakaratı ise "Peki ya 27 Nisan? Büyükanıt'a dokunulabilecek mi?"

Evet, dokunulacak.

Ama sizin kıyısında durup akıp geçer diye baktığınız o hayat deresinin içinde geleceğe, öte yakaya kulaç atan serüvenciler sayesinde olacak bu da.

Çünkü "tarihte ne olduysa öyle olması gerektiği için olmuştur" derken Marx, sizin anladığınız gibi "Su akar Türk bakar, su akar yatağını bulur" falan demiyordu.

Tarihsel diyalektiğin "zorunluluk" dediğiniz evreleri, "sıralamalarınız" umurunda bile değil yaşamın.

Akıntının rastgele önüne sürüklediği kalası tutup köprü yapmak "devrimci" bir tercih elbette; kimse zorunda da değil. Ama "Azıcık riskim ağrısız başım" düsturunu, yani korkaklığını, türlü çeşitli süslerle politik bir argüman olarak önümüze koyarsan, eylemlerde gelecek vaadettiğin o nesiller var ya, kendilerine yer açtığımız öte yakadan, yani gelecekte el falan sallarlar sana. Söylenirler de:

"Yapma baba, bu da mı gol değildi şimdi."

Ha bir de itidalciler var

Başbakanları "pez...nk" diye aşağılayan, onbinlerce genci okulundan eden, binlerce babayı, anneyi işsiz bırakan, koskoca bir halkı onursuzlaştıran 28 Şubat'ın mimarları gözaltına alınıyor. Kimileri ise bayram değil seyran değil gayet de sakin olan bizlere sükûnet telkin etmekle meşgul.

Elbette Türkiye'de en uzun koşuysa solun darbecilerle flörtü, ilk o fırlayacaktı tabii ki lüverden. "Yargılanmasınlar" demeye utandığından olsa gerek "ama" ile başladığı ikinci cümlesinden itibaren "Adalet intikam duygusuyla aranmaz" diye dökülüverdi Sayın Kılıçdaroğlu.

Cumhurbaşkanlığı da hassas bir makamdı elbette. 12 Eylül davası için "Çok üzerlerine gidilmemeli, toplum bölünür" mealinde bir şeyler söylemişti ya Cumhurun eski Başkanı Demirel. Son Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül de "Rövanş en kötü bir şey" deme ihtiyacı hissediverdi ne yazık ki.

Bazı gazeteciler de "Yargılama sembolik olsun, çok da ileri gitmesin" beyanatları ve "geçmişle hesaplaşacaksın da n'olacak" atarlanmalarıyla tez elden medyanın itidal duvarını ördüler, sağ olsunlar.

Tesellimiz, yargılaması sürerken Başbuğ'un tutuklanmasını tasvip etmediğini söyleyen Sayın Bülent Arınç'ın, henüz süreç soruşturma aşamasında olduğu için olsa gerek, 28 Şubat gözaltıları için şimdilik olumsuz bir açıklama yapmaması.

Ya hu bir durun, bir soluklanın Allah aşkına sevgili büyüklerimiz.

Tamam, Sayın 28 Şubatçılar gözüaltına alınlı tam 72 dakika olduğu halde ortada iddianame falan yok, gözüaltı süreleri de çok uzun da...

Henüz yarattığı mağduriyetlerin dumanı tüten bir darbenin evrensel hukuk normlarına göre, insan haklarına riayet edilerek yargı önüne çıkartıldığı gün "rövanştan" bahsetmek de ne oluyor?

Yoksulluktan kaçak elektrik kullanan vatandaş bile mahkemeye çıkıp ifadeye vermek zorundayken, darbecilerin ifade için alınması sözkonusu olunca bu panik niye?

"Sosyal laik hukuk" devleti tamlamasını ağzından düşürmeyenlerin hukuk önüne çıkmayı, yargılanmayı "rövanş" olarak görmeleri, nasıl bir seçkinci bilinçaltının tezahürü?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uzun ince bir yoldayız

Melih Altınok 17.04.2012

Geçenlerde Engin Noyan'ın da olduğu bir yemekte iki "döneği" birarada yakalayan Sinan Çetin her zamanki meraklı ve gerçekten anlamak isteyen tavrıyla sordu:

"Çok merak ediyorum. N'oldu da ayrı düştün eskiyle?"

Kendisini solda tarif eden örgütlü yapıların söylemleri ve edimleriyle aramızdaki farkı bariz şekilde gören pek çok kişiden duyduğum, duyduğunuz bir soru bu değil mi?

Her zamanki gibi "Elbette bir kitap okudum ve sabahında uyandığımda her şey değişmişti demeyeceğim" şeklindeki girizgâhla başladım konuşmaya.

Masanın diğer ayrı düşeni Noyan da gülümseyerek "Hah" dedi, "işte yıllardır ben de bunu anlatıyorum".

Biliyorum, siz de sık sık bu tarz sohbetlerin orta yerinde buluyorsunuz kendinizi. Hatta yıllanmış dostluklarınız, aşklarınız ve hatta akrabalık bağlarınız bile engel olamıyor bu tartışmaların ardından gelen ayrılıklara.

Bu muhasebe yalnızca başkalarının sorularının ardından değil, yalnız kaldığınızda da meşgul ediyor aklınızı.

Bugünkü gariplikleri gördükçe kendinize soruyorsunuz, "Yoksa ben de mi böyleydim de değiştim".

Mesela o zamanlar, Grup Yorum, Aylin Aslım ve Yoldaş Livaneli ile "Tam Bağımsız Türkiye Konseri" yapsa gider miydim?

Amentü gibi her cümlenin başında yargılsın diye tekrarladığım 12 Eylül darbecileri AK Parti yokken hâkim karşısına çıksa içime sindiremez miydim?

19 Mayıs törenlerinin düzenlenmesini bile eleştiren, Andımız'ın kaldırılması tartışmalarına ise "zamanlama manidar" diyerek katılan Eğitim-Sen'in, DİSK'in, TMMOB'un her eyleminde yine soluğu alır mıydım?

Balyozcu paşalar, darbe olsun diye yırtınan Ergenekoncu meslektaşlarım, 28 Şubat'ın paşaları tutuklansa aklıma ilk gelen "rövanş" mı olurdu?

Döneminde gerçekleştirilen yargısız infazlardan ötürü, daha önce "Polis imdat" diye anılan 155 hattının adı "İmdat polis!"e çıkan Mehmet Açar yargılansa, üstelik bir de ceza alsa dut yemiş bülbüle mi dönerdim?

Muhtemelen "yok canım daha neler" diye yanıtlıyorsunuz kendinizi.

Haklısınız da. Çünkü bu "hâl" geçmişe değil, bugüne ait. Bu yüzden geçmişte "böyle" olup şimdi değişmeniz mümkün değil.

Dün beraber yürüyüp zamanla ayrı düştüğümüz dostlarınız da, yukarıda sırladığımız sınavlara o gün girseler bugünkü refleksleri göstermezlerdi kuşkusuz.

İşte bu yüzden, bugünkü "hâlinizle," dünün koşullarında ne gibi refleksler göstereceğinizi düşünmek fantastik bir filme konu olabilir ancak. Bu egzersiz bugünün gerçekliğini anlamak için hiçbir işinizi yaramaz.

Dünü, dünün somut olaylarıyla değerlendirip, bugünün koşullarında nasıl düşündüğünüze, davrandığınıza bakacaksınız.

Çünkü sözkonusu olan bir öznenin değişimi ya da dönüşümü ise tartışmayı dışsal parametreleri gözardı ederek yapamazsınız.

Şöyle somutlayalım. Aklınız iyi kötü 90'larda başınıza geldi. Yoldaşlarınızla başladınız yürümeye. Yıllar geçtikçe yeni durumlarla, olaylarla, olasılıklarla karşılaştınız.

Tıpkı bir yürüyüş gibi. İlerledikçe yeni yerler, kültürler, insanlar, hikâyeler kattınız heybenize.

Çoğu zaman "cemaatinizin" şemsiyesi, deneyimlerinden çıkardığınız sonuçları farklı değerlendirmenize çok da olanak tanımadı. Ancak yol kimi zaman öyle çatallaştı ki, yürümenin hayatın ta kendisi olduğunu fark edip ellerindeki verilerin durmak dışında bir şey önermediğini görenler cesur tercihler yapıp bilinmezlerle dolu çatallardan birini tercih ettiler. Sürüden koptular.

Çoğunluk ise nereye çıkacağı, kimlerle karşılaşılacağı, neler görüleceği öngörülemeyen yollara girmektense "bir olalım diri olalım" deyip çatalların ağzında durdular. Önce arkanızdan seslendiler, sizin ileriden boy vermelerinizi temkinli karşıladılar. Sonra da size kızdılar.

Günden güne an'la aralarındaki mesafe açıldı.

Biz bugünü yaşarken onlar bulundukları mazide tutarlı tutarlı "emperyalizme hayır" konserleri verdiler.

Bugün değişimin lokomotifleri olan dindarların dün de kalan silüetleriyle baş başa oldukları için ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecine inanamadılar.

Adım atamadıkları için uzaklarında kalan gelecekte darbecilerin yargılanmasını "hayal" olarak gördüler.

Yaşadığımız gerçekler sanrı gibi göründü gözlerine, günden güne garipleştiler.

Gelişen bizdik ama değişmeyen de onlardı.

Ama ne gariptir ki bizim yaşamak anlamına gelen gelişimimiz, yani doğal olan garip karşılandı; onların hayata inat edercesine sabitlikleri, değişmemeleri değil.

Evet, giden bizdik kuşkusuz ama duran da onlardı.

Ama nasıl gitmeyecektik ki? Hele ki yaşarken durmanın hayatın içinde kalarak yapılacak bir tercih değil, ölümün ilk adımı olduğunu bile bile.

Ah onları da bir yürütebilseydik.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok birbirinizden farkınız

Melih Altınok 20.04.2012

İçişleri Bakanı **İdris Naim Şahin**'in domuz eti yiyen birilerinin fotoğraflarını göstererek yaptığı konuşma akıllara ziyanı.

Şahin domuz etini haram saymayan gayri Müslim vatandaşların da "hizmetkârı". Üstelik, kendisi daha geçtiğimiz aylarda, ceberut rejimin gasp ettiği malları cesaretle gayri Müslimlere iade etme kararı alan bir kabinenin bakanı.

Ne var ki Şahin'i eleştireceğim derken **daha beter bir gafa** imza atan ve nedense "görölmeyen" BDP Şırnak Milletvekili **Hasip Kaplan** bakın ne diyor: "**Domuz yönetmeliği çıkaran, AB'ye rapor sunan, kredi veren AKP hükümeti. AKP hükümeti domuza resmen destek teşviki veriyor!**"

Bu dalaş "ayırımcı" ifadeler kullanan Bakan'ı eleştiren bazı muhaliflerin bile, aslında biz demokratlar gibi bir zihniyeti değil, söyleyeni eleştirdiğini, çıkışlarının da yalnızca "siyasi husumetle" ilgili olduğunu ortaya koyuyor.

Dün Bakan Şahin'in çıkışlarına dair AK Parti içerisinde de rahatsızlık olduğunu anlatan kulis haberimizin ardından bazı kesimlerden gelen tepkiler de bu sakat "angaje ruh" hâlini açıkça ortaya koyuyordu.

Pek çok AK Partili vekilden "Eksiği var fazlası yok" telefonu aldım. Hemen hemen tüm gazetelerin internet siteleri de haberimizi manşet yaptılar.

Ne var ki Şahin'in açıklamalarına karşı gensoru önergesi veren BDP'nin yanı sıra, Hasip Kaplan'ın en az Bakan Şahin'inkiler kadar "ayıp" sözlerini "cevap" diye manşet yapan *ANF* ve diğerleri haberi görmediler bile.

Yetmiyormuş gibi, daha önce de, mesleğe henüz başlamış bir diplomasi muhabirinin bile bildiği, haber dilinde "diplomatik kaynaklar" klişesini kullanmamızı üstelik de gazetecilik adına eleştiren, imla hatlarından, fahiş yanlışlardan "linç" devşiren güruh da saldırıya geçti. Bu eleştiri dozu yüksek haberi bile "AKP'yi aklama çabası" olarak mahkûm etmeye çalıştılar.

Tek kelimeyle pes!

Hadi haber yapan sizden değil diye yazdığına bile düşmansınız da, tüm Türkiyeliler gibi bu demokratik eleştiri mekanizmalarından yaralanacak Kürtlerin de mi dostu değilsiniz?

Hani derdiniz Bakan Şahin'in ayrımcı üslubu ve politikalarıydı? Türkiye'nin Kürt sorununa en fazla yer ayıran ve dili evrensel ilkelere en uygun gazetesi olan **Taraf**a akıllarınca boykot uygulayan bu izansızlar, aynı haber "Türkiye Türklerindir" logolu gazetede yayımlansa günlerce konuşurlardı. En azından "AKP'yi aklama girişimi" demezlerdi değil mi?

AK Parti muhabirlerini, genel merkeze gittikleri ve tabii ki haber kaynakları olan AK Partili vekillerle görüştükleri için "Hep AK Parti'lerle görüşüyorsunuz, hep AK Parti'ye gidiyorsunuz" diye eleştirebilecek kadar acayıpleşen arkadaşlara ne desek boş.

Bu arkadaşlar CHP muhabirlerini PM üyesi, savunma muhabirlerini onbaşı, eğitim muhabirlerini ise atanmayan öğretmen falan sanıyor olmalılar.

Bereket çoğunluğu oluşturan milyonlarca bağımsız ve demokrat Kürt hakkımızı veriyor.

Kürtlerin haklarının değil, PKK'nin bekasına memur edilmiş cenahsa, söz konusu haberimiz üzerine şu satırları yazan *habervaktim.com* isimli siteyle omuz omuza yürüyorlar:

"BDP'yi hatta terör örgütü PKK'yı hoş gören yayınları ile bilinen Ahmet Altan ve yönetimindeki Taraf gazetesi, bölücülere göz açtırmayan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in kellesini istiyor... Bakan bu sözü ile gayrimüslimleri rahatsız etmiş!!!"

Birinin derdi faşizan zihniyetin bekası, diğerkini ise bu çağda hâlâ silahta ısrar eden PKK'nin geleceği.

Yok birbirinizden farkınız.

Darbeden post, Hürriyet'ten dost olmaz

Ufuk Uras geçtiğimiz günlerde *Cihan Haber Ajansı*'na verdiği mülakatta, 28 Şubat döneminde merkez medyadan bazı isimlerin, başında olduğu ve "Ne Refah-Yol Ne Hazirol" diyen ÖDP'ye gelerek sürece destek vermeleri yönünde telkinlerde bulunduğunu söyledi.

Ufuk Hoca mülakatında isim vermedi ama ben size söyleyeyim. Bu gazetecilerin başında **Fatih Çekirge** gelir. **Sedat Ergin** de o dönemde askerlerin devirmeye çalıştığı siyasal iktidara karşı yürüttükleri "muhaletten" ötürü "soldan" tebriklerini esirgemeyen bir isimdi.

ÖDP'nin o yıllarda, 28 Şubat darbecileriyle organik bir bağı olduğunu söylemek elbette izansızlıktır.

Ancak, kimi zaman darbecilerin değirmenine su taşımaya kadar varan "solun" muhafazakâr iktidarın her icraatına karşı kökten muhalif olma hâli üzerinde durmak şart.

Örneğin ÖDP, yine o dönemlerde yasadışı dinlemelere karşı bir kampanya düzenlemişti. İzmir'deki bir mitingde konuşan **Ufuk Uras** da **Hürriyet**'in telefonlarını dinleten **Meral Akşener** için, "Siyasetin röntgencisi kocakulak Meral ve çeteler bizi hâlâ dinlemeye devam ediyorsa, şimdi solun zamanı, şimdi demokrasinin zamanı" demişti.

Ancak zamanla anlaşıldı ki Akşener'in "dinlettiği", kendisine "kazığa oturtmak" gibi iğrenç bir üslupla hitap edebilen Batı Çalışma Grubu'nun faaliyetleriydi.

Dostlarımız muhaleteti siyasal iktidara çemkirmeye indirgemiş solun genişçe bir kesimi için ders niteliğindeki bu hatırlatmalarımızdan değil, daha dün dinleyicilerine bile terörist dediği bir müzik grubunun konserini şimdi

“Yorum farkı” diye sayfa manşeti yapan **Hürriyet**’in sırtlarını tapışlamasından gocunmalılar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlk kupayı sıkıysa günahsız olanınız alsın

Melih Altınok 23.04.2012

Çocukken Galatasaraylıydım. Şimdilerde takım bile tutmuyorum. Çünkü “karmaşık” bir şey olduğunu öğrendim futbolun. Mesela bu playoff’un icadı, her yanından pislğe bulaşmış şikeli ligin Fener’e vefa çalımını olmasın sakın ha? Fener’in muhtemelen cezaevindeki Aziz Yıldırım’a armağan edilecek kupayı, matematiksel olarak kaybetmemesine üzuldüm. Neresinden “tutsam” elimde kalacak iki takımın maçında, çocukluğumun takımından yana da değil gönlüm. Onlar da tutar, eğer uygun cezaevi bulunursa yerleştirilecek Mehmet Ağar’a armağan eder mi ederler kupayı. Evet, sandığım kadar basit değilmiş bu iş; o halde temennim “büyükçe” olsun: Beşiktaş yönetiminin “boyandığı” renkleri sevmesem de çarşı alaydı kupayı, iyiydi...

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kibir azabı

Melih Altınok 24.04.2012

Kürt Konferansı savaşın bitmesi için hayati öneme haiz bir gelişme. Havada da bulut değil umut var.

Federe Kürdistan Yönetimi Başkanı Mesud Barzani, kendisini “en üst düzeyde” karşılayan ABD, bölgedeki farklı etnik gruplar ve nihayet Türk hükümeti de haziran ya da takip eden aylarda toplanması planlanan bu konferansa hazır.

Tek engel PKK’nin kibirli tavrı.

Açalım.

Barzani gerek Irak’ta anayasal bir düzelmeye tahsis edilecek istikrarın ve federal yapı içinde kalma alternatifinin, gerekse “bağımsızlık” tercihinin PKK’nin tarafı olduğu çatışmaların ve Türkiye-Suriye gibi ülkelerdeki “Kürt sorununun” çözümüne göbekten bağlı olduğunun idrakinde. Dolayısıyla taşın altına elini sokuyor.

ABD ise yeni dönemde bölgede istikrarın Kürt ve PKK sorununun çözüme kavuşturulmasından geçtiğinin, bunun “Filistin meselesinden bile hayati” olduğunun bilincinde. Konferans’ın motor gücü onlar.

Bölgede yaşayan Kürtler dışındaki unsurlar da barışa varacak müzakerelerin bir bileşeni artık.

Türk hükümetine gelince... Elinizi vicdanınıza koyun demeyeceğim, hafızanızı yoklayın yeter.

Maksimalist taleplerle masayı PKK'nin devirdiği Oslo görüşmelerini hatırlayın. Müzakereler PKK tarafından "güç gösterisine" malzeme yapıp fâş edildikten ve milliyetçi-ulusalcı muhalefete malzeme verildikten sonra hem Başbakan'dan hem de AK Parti kurmaylarından gelen "gerekirse bir daha yaparız" beyanatlarını düşünün.

Habur "riskini" şunu bunu da unutmayın ve bugüne gelin. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Katar'dan yaptığı ve sonrasında arkasında durduğu açıklamaları bir daha okuyun:

"PKK silah bırakırsa operasyonlar durur!"

Önceki dönemlerden aşına olduğumuz "Muhatabımız değiller. Devletin şefkatli kollarına teslim olsunlar. Operasyonların durması sözkonusu değil" zirvalığından ne kadar keskin bir dönüş değil mi?

Şimdi gelelim o "kibre".

Barzani'nin Kürt Konferansı için girişimleri sürerken BDP cephesinden gelen "taşeron olma" çıkışını işittik önce. Ardından Murat Karayılan Barzani'yi "AKP'nin PKK'yi tasfiye politikalarına alet olma" diye uyardı.

Dün de KCK Erdoğan'ın son derece makul ve ileri "adımına" aynen şu anlaşılmaz ve sektek cümlelerle "cevap" verdi:

"Bu açıklama demokratik çözümün zeminini oluşturmayı değil, sorunun muhatabını savaşıla bitirmeyi hedefleyen niyetin ve kararın dile gelmesidir. Oysaki, gerçek barışın yolu Öcalan ve yol haritası ekseninde sunduğu protokollerden geçtiğini halkımız ve kamuoyu çok iyi bilmektedir."

Türkçe mealı: "Masaya silah tehdidimle oturacağım. Müzakerelerin tek yol haritası ise 'öndeliğin' çizgisidir. İlkemiz; sert gireceksin, taviz vermeyeceksin, tenezzül etmeyeceksin!"

Gerçekten anlamak mümkün değil.

Bir yandan "Barzani gitti biz de gidelim, rol kaptırmayalım" diye ABD'ye gideceksin. Dağı Konferansı'a katılma iradesi göstereceğin diye "zorluyorum" mesajı vermeye çalışacaksın. Öte yandan herkes "okey" vermişken çıkıp bin yıllık ezberini tekrar ederek "müzakere masasında portakal suyu yok" diye savaşımaya kararlıyız açıklaması yapacaksın.

Çok zor değil mi, gelene bir adım da PKK'nin atması?

Ama tersi olması gerekmiyor muydu? "Müzakere, diyalog, barış, kardeşlik" kullanımında hükümetin kurduğu cümlelere tur bindirenlerin daha hevesli olmasını beklemek suç mu?

Demokrat kamuoyu, barış için, silahların susup konuşmanın başlaması için sinekten umut devşirirken, siz tek bir çocuğun saçının telinden daha değerli olmayan "savaşçının ilkelerinde" ısrar ettikçe, "niyetiniz kötü, kibirlisiniz" deme hakkını veriyorsunuz bize.

Derdinizin barış, operasyonların durması değil, bireysel konumlarınızı garanti altına almak olduğunu gözümüne sokuyorsunuz.

Üstelik bu kibrinizin azabını yalnız da çekmiyorsunuz, başta Kürt halkı olmak üzere hepimizi de sürüklüyorsunuz lanet olası savaşınızın girdabına.

Şimdi epeyce ayrı düşsem de bir dönem aforizmalarını ezberlediğim Yıldırım Türker ne güzel söylemişti: "Barış için can atanlar savaşa can pazarlamaz."

Ağar mahkûmlar

Kanunu, hukuku falan geçtim, utanmak gerekir!

Hapishanelerinizde onbinlerce insan yatıyor, kimbilir kimler de sırasını bekliyor ve siz bilmem kaç T.C. numaralı vatandaşınız Mehmet Ağar'a yüksek korumalı özel cezaevi arıyorsunuz. Diğer cezaevleri güvenli değil mi? Buralarda yatan vatandaşların canı patlıcan mı?

Ağar'ın "seçtiği" Yeni Pazar Cezaevi'nde hazırlıklar başlamış bile. Koruma sayısının arttırıldığını, komutanların teftişleri sıklaştırdığını, Adalet Bakanlığı'na bağlı bir heyetin de incelemelerini tamamladığını duyuyoruz. Darısı bizim cezaevlerinin de başına.

Yazarken bile kendimi aşağılanmış hissediyorum ama sorun bununla da bitmiyor.

Mahkemelerin hakkında yakalama kararı çıkarttığı Ağar iki korumayla geziyor ve bu kişiler polis! Polis korumaları Ağar'ı kendisini yakalayacak polislerden korumaya mı memur edilmişlerdi yoksa? Ya da arama kararına rağmen gerçekten yakalamaya çalıştınız mı, hadi onu da geçtim bir kere olsun "aradınız" mı Ağar'ı.

İçişleri kırk taklayla bile bu skandalı "da" örtemez; peki ya Adalet Bakanlığı'na yakışıyor mu bu ayıp?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Garip

Melih Altınok 27.04.2012

Hayatta en kolay pozisyon yaşamın akışına uymasa da ilkelerde ısrarcı olmaktır. Çünkü tercih edilmesinin bedeli başkaları tarafından defalarca ödendiği için alabileceğiniz maksimum riski hesaplayabilir, yaş tahtaya basmazsınız; ekonomiktir de.

Stanislawski "Klişe en güvenli yoldur" derken de tam olarak bunu kastediyordu. Ama sinema sanatı, elbette ki önemli istisnalar dışında, onun bu önermesinin konforuna sığınıp tekrarın dehlizlerinde yitip giden yönetmenler sayesinde değil, binlerce yıllık anlatı geleneğinin kalıplarını zorlayan **Bunuel**ler, **Godard**lar, **Tarkovskiler** sayesinde sıçramalar yaptı. Neticede sinema mutluluğumuzu en çok onlara borçluyuz.

Siyasetteki duruşları şekillendiren motivasyon da çok farklı değil.

Bugünü belirleyen bütün parametreler kökten değişmiş, sıkı sıkıya sarıldığınız dünün paradigmaları bırakın çözüm ihtimalini sorun üretmeye başlamışsa ve siz "değiştirmemişseniz," her şeyden önce "ısrarınızın namusu"

kusursuzdur.

Bu kafayla çıktığınız 1 Mayıs'ta mesela, hedefiniz de askerî ve sivil bürokrasiyle darbeye teşne grupların ittifakının (tercümelerinde bunun adı MDD falandır. Hani ordu ilericidir ya) karşısına dikilen "AKP faşizmi" olacaktır tabii.

Çıkıntılık yapıp memleketteki ekonomik ve politik kara deliklerin müsebbibi ve doğal olarak emekçilerin de cellâdı olan askerî vesayetle sınırlı da olsa mücadele yürüten siyasal iktidarın asli hedef olamayacağını söylemekse tekinsizdir. Alınacak tepki öngörülemez. Öyleyse susmalı hatta düşünmemelidir.

Ancak klişe çekicinizin meselelere "vururken" çıkardığı ve uyku halinden farksız düşünme seanslarından önce dinlemeyi alışkanlık haline getirdiğiniz ninni kimi büyükler için doğal olarak çocukçadır, dahası anlamsızdır.

Ergenekon ve Balyoz davalarından yargılanan bazı vekillerin tahliye edilmesi için TSK, Yarsavcı yargı, MHP, BDP, CHP ve akademinin makul miktarından müteşekkil ittifakta yer almanızın meşruiyetini okulda defterinize, sıraya ve ağaçlara yazdığınız yalınlıkta algıladığınız "ey özgürlük" sloganıyla gerekçelendirmeniz garip karşılanır.

AB Büyükelçisi **Jean Maurice Ripert** onlardan, dinleyelim:

"Milletvekillerinin hapiste olması garip bir durum. Ama her davanın kendi özelliklerine bakılmalı. Demokrasilerde, kulağa garip geliyor. Ancak milletvekilleri seçildiklerinde zaten tutuklulardı. Aday gösterilmeleri de garip."

Ripert'in "garip" deyip içinden çıktığı iş bizlerin üzerinde tartışıp durmak zorunda olduğu yaygın bir mantık ne yazık ki.

Zira halkı esir almak ve parlamentoyu kuşatmak, gibi ağır, çok ağır ithamlarla yargılanan kişilerin "tutukluluk" halinin demokrasi problemi olmadığıнын tartışılmasını teklif dahi etmek bizim illerde ceberutluk olarak bile algılanıyor.

Hı hı, tabii bir de "masumiyet karinesi ne olacak" sorusu var. "Bu kişiler tecavüz davasından yargılansalardı o masumiyet karinesini adaylık başvurularına mühür olarak vurur muydunuz peki" dememizse ayrı bir demokrasi suçu. Zira zatı şahaneleri için bazıları hukuk önünde daha eşit olduğu gibi, kimi suçlar da diğerlerine göre daha tolere edilebilir.

Evet Sayın Ripert üç beş zamandır garipliğimiz, mahzunluğumuz da bundandır.

E en alakasız durumda bile eldeki yegâne anahtar olan klişede ısrar edince "devrimci" olunan bir ülkede de doğal olarak, nasıl diyordu

Orhan Veli; anlatamıyor(sunuz)um...

Evde kaldım

Radikal'in dün manşetten verdiği anketi okuyunca panikledim. Zira Türkiyeli kadınların yüzde 80'i "evleneceğim erkek dindar olmalı" demiş. E haliyle elde var yüzde 20. Bu kesimin büyük çoğunluğunun da Kemalist olmayanla işi olmayacağı ortadayken kaldık mı size evde!

Erkeklerle de sormuşlar tabii. İlk gece sendromundan mustarip adamlarımızın yüzde 85'i de kadının, pardon bu durumda kız oluyor, "ilk evliliği olması" kriterini dillendirmiş.

Anketin "boşanma nedenleri" kısmı ise diğer sorularda verilen yanıtların bilinçaltı sağlaması niteliğinde.

Neymiş, kadınların yüzde 87,5'inin, erkeklerinse yüzde 93'ünün boşanma nedenleri arasında saydığı? Tabii ki yani, aldatılma!

En çok korktuğumuz şeyin ölüm olması, hepimizin bir gün mutlaka öleceğini bilmesidir ya, işte o hesap, illa aldatacağımız için en çok da aldatılmaktan korkuyoruz.

Aldatma nedeni, eşinizi aldattığınız kişinin çok dindar olması ya da ilk kez sizinle cinsellik yaşayacak olması olmadığına göre, geriye kalıyor seks. Ya da şairin dediği gibi "Hangi kadın (erkek)? Başka bir kadın (erkek)" gerekçesi.

Alın size garipliğimizin bir resmi daha.

Adeta mutsuz olmak için, sırf güven uğruna, aslında aramadığı özellikleri bulduğu kişiyle evlenen ve mutsuz olan, sonra da doğasının sesine kulak verip aradığı özelliklere sahip biriyle mutluluk adına ilişki yaşayıp sonuçta ilk hatasından ötürü büyük mutsuzlukların kucağına savrulan insanların anketi.

O bu değil de acaba bu soruya deneklerin yüzde 1'i olsun "güzel-yakışıklı ve seksi olması" yanıtını vermemiş midir? Yoksa verdiler de gazete, haberinin endişeli modern imajına zarar verir diye önemsemedi mi dersiniz?

Radikal bu klişeye düşmez değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz şimdi maç mı izledik

Melih Altınok 30.04.2012

Maçı izliyoruz. Arkadaşlarım benim gibi değiller anlıyorlar toptan. Tartışmalarına kulak kabartıyorum literatürüm genişlesin, birkaç ayrıntı öğrenirim diye ama... Bu ayak topu oyunun tekniğe dair tek bir laf etmiyorlar arkadaş. Nerede bizim o eski "Bariz ofsayt baba," "Ne faulü, attı kendini yere yavşak!" "O ne goldü be!" çıkışları?

Maç başladığından beri futboldan başka her şey tartışıldı masada. Yok bu play-off nereden çıkmış, yok geçen günkü maçta Trabzon, Fener'den hazzetmediği için Galatasaray'a "yatmış!" bu ne kardeşim!

Ondan sonra da sanki söz konusu olan topmuş, maçmış gibi, "Futbolu neden sevmiyorsun Melih?"

Sahi bu Beşiktaş ne zaman başladığı gibi bitirip de bir maç kazanacak?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En yüce bi'seyler

Melih Altınok 01.05.2012

Okuldayken arkadaşlarla *Hermes* isimli bir dergi çıkartıyorduk. Ben de yine böyle "önce kendi zincirlerinizi kırın" tarzında yazılar yazıyordum.

"Kutsal" Mayıs sayısında da ayın manevi şahsiyetine uygun olmayan baharla, aşkla meşkle ilgili bir şeyler yazdığımı hatırlıyorum. Sanırım derginin bazı çevrelerce "post-Marksist" yaftasıyla "aşağılanmasının" müsebbibi de bu tarz çıkıntılıklardı. İsmi bile sorun olmuştu derginin. Hatta sıkı solcu bir hocamızdan "iyi hoş da dergiye niçin bir hırsızın ismini koydunuz ki" diye ciddi ciddi eleştiriler almıştık.

O zaman da çok gülüyorduk bu ortodoks garipliklere. Derken derginin üçüncü ya da dördüncü sayısında 1 Mayıs gelip çattı. Hiçbir sol grubun görüşlerimizi ifade etmediğine karar verip müstakil takılalım dedik. Bir pankart yazıp takıldık arkasına. Ancak aykırılığımız "Din kültür renk değil emek yücedir" kadardı.

Yine geldi 1 Mayıs. O dönemki arkadaşlarımı bilmiyorum ama ben emeğin de yüce olmadığını düşünüyorum artık. Öyle ya, doğama aykırı zorunlu bir etkinlikte harcadığım beden ya da kafa gücü, temel hakkım olan yaşamak için katlandığım bir angarya, niçin kutsal olsun ki?

Alın teri dediğin de bildiğin terdir; pastırma yersen kokar falan.

Yaptığım işin karşılığını eksik almam elbette bir sorun ama buna karşı durmamın nedeni kutsallığıma saygısızlık falan değil. Haksızlık, mantiki bir problem var ortada. Bu mantıksızlığa karşı vereceğim mücadeleye de mistik bir kılıf giydirmeye ihtiyacım yok.

Kaldı ki, kendisinin hayal bile edemeyeceği içinde bulunduğumuz bilgi çağında mantığımı gerekçelendirmek için desturuna ihtiyacım yok ama **Marx** bile "**Gerçekte özgürlük âlemi ancak, zorunluluk ve dünyevi kaygılar tarafından dayatılan emeğin bittiği yerde fiilen başlar**" demiyor muydu?

Ama ok yaydan çıkmış. Emek fetişistleri tıpkı doz arttırmaya mecbur eroinmanlar gibi, günden güne kutsallık alanlarını genişletip, bu basit ve anlaşılabilir talebi elde etme olasılıklarını ortadan kaldırdıklarının farkında

değiller.

Bakın 1 Mayıs alanlarına, ücretli köle komisyoncusu sendikalarımızın hangisi çalışma hakkını, askerî vesayet rejiminin yarattığı politik maskeli ekonomik karadelikleri kapatıp, çalışanlara ve çalışmayanlara daha insani bir yaşamın yolunu açacak şeffaflaşmayı ve bunun ilk adımı olan AB üyeliği talebini dillendirebilecek?

İnsanın ancak zorunlu olduğu için çalıştığını, ideal olanın, teknolojinin insanın daha az çalışması için geliştirilmesi hedefi olduğunu kim hatırlatacak? Demokratik ve hesap veren şeffaf bir organizasyonun, bu gelişim sonucunda elde edilen zenginliği paylaştırabileceği ve mümkün olduğunca az çalışarak vakit "artıran" insanın da kendisini "gerçekleştirerek" mutlu mesut yaşayabileceği ihtimalini kim dövizleştirecek.

Daha az çalışmamızı sübvansedecek olan ve aslında bir hidroelektrik santralden daha avantajlı olabilecek nükleer enerji yatırımlarına başlanmasını, karnımızın daha çok ve ucuz doyması için GDO çalışmalarının hızlandırılmasını isteyen bir Allahın kulu da çıkmayacaktır elbette.

Hiç olmazsa Anarşistler İspanyolların o güzel sözünü hatırlataydı: **"Çalışmak insanın değerli vaktini boşa harcamasıdır!"**

"Sümme hâşâ" dediğinizi duyuyorum ama amentülerinize aykırı yeni bir önerme duyunca kırkları, yedileri göreve çağırarak "devrimci" olunmuyor.

Çünkü bugüne değin tartışılması teklif dahi edilemez sol paradigmalanızla nasıl "başarısız olacağından" başka bir şey göstermediniz bizlere. Bırakın da alternatifler üzerine konuşabilelim. Kimbilir belki işe yarar.

Hem, daha iyi yaşamak için solcu olmuştuk, daha iyi solcu olmak için yaşamıyoruz, değil mi?

Sözkonusu insanca yaşamaksa, çözümse, tüm ideolojiler gibi sol da teferruattır.

Allah kerim tek yol devrim

Ülkenin üç beş yıldır içinde bulunduğu dönüşüm sürecinde solun genişçe bir kesimi adeta dondu kaldı ama dindarlar demokrasiye doğru bir adım da olsa atmayı başardılar. Ürkekçe de olsa kapalı devrelerinin anahtarlarını açıp toplumun diğer kümeleriyle ilişkilendiler. Terminolojileri değişti, birarada yaşama iradesine dair ezberlerini yavaş yavaş sorgulamaya başladılar.

Bu dönüşüm sürecinde marjinal akımlar da baş gösterdi. Kuşkusuz son günlerde en popüler olanları da 1 Mayıs'la çıkış yapmaya hazırlanan **"İslamcı Devrimciler!"**

Öncelikle İslamcı gençlerin bu adımını değil, varolan tekeli garip karşıladığımı söyleyeyim. Öyle ya dindar ücretli köleler sömürüden azade değilse, bu mücadele niçin bir ideolojik grubun tekelinde olsun.

Ancak birkaç gündür grup hakkında yazılanlara çizilenlere bakıyorum da, bu ileri adım henüz başındayken bir bataklığa sürüklenilmek isteniyor sanki.

Elbette kendilerini bağlamaz ama, haklarındaki algıdan ve yönlendirmelerden bahsettiğimize göre, kortejlerinde yürüyeceğini ilan eden Ahmet Hakan'ın "patron dindar da olsa patrandur" türünden janjanlı slogan önerileri üzerine "epeyce" düşünmeliler.

Ortodoks solun sıkça eleştirdiğimiz arızalarını tekrar eden, tek fark olaraksa yüksek sesle Müslüman'ım diyen bir yol, bilemiyorum ki...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetiş ya Spartaküs yetiş ya Crixus

Melih Altınok 03.05.2012

Trabzonspor'un geçen sefer Cimbom'u "zorlamamasına" hiç kızmamıştım. Zira fazlasıyla zorlama görünen play-off dövüşlerinde arenaya çıkmaları ta başından beri yanlıştı. Hatta dün akşamki karşılaşmada, her iki takımın gladyatörlerinden bu "köleliğe" karşı daha radikal bir "isyan" bekliyordum. Mesela, tıpkı Spartaküs ve Crixus'un Batiatus hanesindeki son dövüşlerinde olduğu gibi, 58. dakikada Melo, Colman'dan gelen ortayı muhteşem bir röveşatayla protokole doğru çaksaydı, süper bir sezon finali olmaz mıydı? 0-0'dan daha şükela bir "beraberlik" sayılmaz mıydı?

Kuşkusuz bu şut şikeli ligin tüm ağlarını yırtar geçer, yangınımızı söndürürdü. İşte o zaman fanatiği olurum ayak topu müsabakalarının.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tartışılması teklif dahi edilemez sol

Melih Altınok 04.05.2012

Her daim kendisinden bir şeyler öğrendiğimiz Halil Berktaş'ı 1 Mayıs günü tv'de görünce heyecanlandım tabii ki. Elbette yine boş yoktu.

1 Mayıs 77 Katliamı'nı yalnızca devletin bir komplosu olarak okumak en basit tabirle "eksik" bir tesbitti. "Sol kendi rezilliğinden bir mağduriyet efsanesi yaratmıştı." Zira katliamın fitilini ateşleyen, fraksiyonlar arası husumeti "oligarşiyile, faşist diktatörlükle, patron-ağa devletiyle" mücadelenin bile önüne taşıyan solun ta kendisiydi.

Halil Hoca'nın programdaki sözlerini twitter'a özetlerken bize karşı başlatılan sanal linç bile görülmeye değerdi. Halen de devam ediyor. Birkaç dakika için TT oluverdi Berktaş.

Oysa hocanın tek yaptığı, solun daha önce başladığı ancak özellikle referandum sonrası geçmişle yüzleşme işi ciddiye binince ezberlerine daha sıkı sarılıp rafa kaldırdığı bir tartışmayı cesaretle şak diye ortalığa serivermekti.

Örneğin "sıkı ortodoks solcuların" çıkarttığı "**Yarınlar**" isimli dergide **Yavuz Aloğan** tam iki yıl önce "**Bir tanıklık: 1 Mayıs 77**" başlığıyla şunları yazmıştı:

"...(Maocular) Sular İdaresi binasının arka tarafında, meydana giriş noktasında (DİSK tarafından) kurulan bir insan barikatının önünde durduruldular. Slogan yarışı sopalı çatışmaya dönüştüğünde, barikatın içinde, meydana giriş istikametine göre sağda, duvarın dibinde duran beyaz gömlekli, bıyıklı bir arkadaş silahını çekerek

havaya peş peşe ateş etti. Böylece Taksim çevresinde ilk silah sesi duyulmuş oldu. Saat 19.30 gibiydi... Bu arada silah sesleri dalgalar halinde bütün Taksim Meydanı'nı kapladı..."

"...(alandakiler) Gayrettepe'de ve nezarette, olaylar sırasında gördüklerini ve yaşadıklarını birbirlerine anlattılar. Bu konuşmalar sırasında İnterkontinental Otel'inden ve Sular İdaresi binasının üstünden ateş edildiğine dair hiçbir söz duymadım. Ancak birinci nokta, önce polis, sonra da savcı sorgusu sırasında öne çıkarıldı. Değişmez iki soru şuydu: "Nereden ateş edildi? İnterkontinental Otel'inden ateş edildi mi?" Olumlu yanıt almak istiyormuş gibi bir halleri vardı. Sular İdaresi ise daha sonra gündeme geldi..."

"İlk ateş eden kişiyi ve orada olanları gördüğüm için devlet bağlantılı provokatörlerin, o hengâme içinde, onca silah patlarken Sular İdaresi binasının üzerine çıkıp meydana doğru ateş ettiklerine hiçbir zaman inanmadım. İnterkontinental Otel'inin 5. ve 6. kat pencerelerinden de ateş edildiğini sanmıyorum..."

(<http://www.yarinlar.net/guncel-yazilar/bir-taniklik-1-mayis-1977-yavuz-alogan.html>)

Şimdi, "Devlet katliamı" mitine dair tek kanıt "şahitliklerken", Berktaş ya da bizzat sol içinden onun görüşüne katılan tanıklara "delil var mı delil" diye sormak neyin nesi?

Kaldı ki, miting öncesi sol grupların birbirlerine savaş ilan ettiği bildiriler, dönemin dergi kapakları, gazete manşetleri, bugüne değin bizzat sol içinden yapılan Berktaş'ı destekler yöndeki eleştiriler, alanda ölenlerin üç ya da beşinin mermiyle vurulduğu gerçeği vs. de ortada işte.

Ayrıca mesele devletin bu katliamdaki sorumluluğunu örtmek de değil elbette, nasıl olabilir ki? 12 Eylül öncesi "kot kavgası" yüzünden "yoldaşlarının canını alabilecek kadar vahşileşen solun 1 Mayıs 77'deki bu tavrının devlet tarafından layığıyla kullanılmış hatta yönlendirilmiş olabileceği ihtimali de yabana atılmıyor.

Ama bu neyi değiştirir? Dindarları tabuları var diye eleştiren sol, ninnilerinin nakaratındaki küçücük bir değişiklik teklifinde bile kırkları yedileri göreve çağırıp "Yetiş ya Marx yetiş ya Lenin" demeyi ne zaman bırakacak?

Yoksa devletin resmî tarihine ya da kapitalizmin politikalarına karşı geliştirilen alternatifler, sırf muhalif oldukları için sorgulamadan muaf mı itikatlarınca?

Ağızlarından düşürmedikleri, "hakikatlerle yüzleşme," devletin resmî tarihi yerine muhalefetin resmî tarihinin "resmen" kabul edilmesi anlamına mı geliyor?

İyi de biz tartışılmaz şeyler söylediğimiz iddiasında değiliz ki. Adeta aksiyom muamelesi çektikleri önermelerinin "de", tıpkı resmî söylemin paradigmaları gibi tartışılabilceğini söylüyoruz, o kadar.

Bu "aşkın" saplantıyla nereye kadar?

Birbirimizi kandırmayalım, dertleri Berktaş'ın 77 1 Mayıs'ı ile ilgili söylediği alternatifler değil, bugün nefretlerini doyuracakları mönüde şefin spesiyali Berktaş, o kadar.

Yurttan sesler korosuna bomba transfer

Meclis'te yabancılara toprak satışına izin veren tasarının konseri var. MHP'li ve CHP'li dramatik tenorlar paranoya oratoryosu için ayakta. Çok geçmeden BDP'li bariton Hasip Kaplan'ın "yurttan sesler korosuna" kanonu işitiliyor.

Kaplan: “Yabancılar bir ülkeye tankla, topla giremediği zaman sermaye yoluyla giriyorlar. **Mütekabiliyeti kaldırıyorsunuz. Suudi Arabistanlı bir şeyh bastırır parayı, alır Boğaz’da villayı, ‘özel mülkümdür’ der, giremezsiniz.”**

Kaplan’ın vokalinin ardından MHP’li vekiller es verse de olurdu aslında; ama yine de ayağa kalkıp sesleriyle omuz verdiler “yoldaşlarına”.

Nasıldı o ülkücü marşı: “Senin başında taş, benim gözümde yaş. Sen sıranı savdın sıra bende Ülküdaş!”

Alkışlar, tezahüratlar, tebrikler...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hacivat Karagöz neden öldürüldü

Melih Altınok 07.05.2012

Maçlar başlamak üzere. Kahvenin bahçesinde, asri zamanların beyaz perdesi dev LCD’nin önüne dizilen sandalyelerdeki yerimiz aldık. Kapının önündeki sokağı trafiğe kapatıp, geçen arabaları sallayan Cimbomluların böğürtüyü andıran sloganlarının volümü de arttı. Aman tanrım, şu gelen kızın üzerindeki Fenerbahçe üniforması değil mi? Cimbomlulara doğru yaklaşıyor üstelik! Oh! Korktuğumuz olmadı, cimbomluların kendisine armağan ettiği “ekinler dize kadar...” ezgisiyle sıyırdı, daha doğrusu sıyırdık! Akşam akşam yediğimiz sopayla kalacaktık. Evet şimdi maça dönüp, Twitter’dan Trabzon taraftarının Fenerli futbolculara karşı “nekadada kaba” olduklarını eleştirebiliriz: “Futbola yakışmayan görüntüler. RT lütfen!” Haddi len...

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben buldum ben buldum

Melih Altınok 08.05.2012

Halil Berktaş’ın başlattığı 77 1 Mayıs tartışmasının, ilk günlerde “insaf, ayıp, günah” ekseninde debelenen ortodoks solcuları bile “sol içi şiddet falan tamam da devletin hiç mi suçu yok” noktasına getirmesini bir kazanım olarak görüyorum.

Katliamın açık işbirlikçileri, fiili ortakları ve zihniyetleri de tartışma konusu.

Artık kimse konuyu, aslında bir nevi devletin bu katliamdaki rolünü karikatürize eden “34 kişiyi devlet Sular İdaresi binasından taradı, vurulduk ey halkım unutma bizi” klişesiyle geçiştirme konforuna sahip değil.

Ancak, "yalnız ve güzel soluma bu yapılır mı uleyn!" naralarıyla başlayıp, Berktaý'ın o gün alanda olmadığı kolpalarını da yalayarak geçen mevzu, kelim etme cür'eti gösteren biz yeniyetmelerin o günlerdeki kısa pantolonlarına kadar geldi.

Sanırsınız şahitlik konuşma tekelinin yegâne şartı. Öyleyse o günlerde kısa pantolonlu olan son Kurtuluş Savaşı gazimiz de öldüğüne göre, milli mücadele dönemi tartışmaları kapansın gayrı.

Ya da bugünkü Ergenekon, Balyoz vs. tartışmalarına girmeye hepimizin yaşı müsait de ne oluyor? Sanki olaya, döneme tanıklık edince "tek doğru" üzerinde konsensüs garanti. İlerde, bizler bu tartışmaları yaparken ortalıkta şortla dolaşan (kısa pantolon mu kaldı yahu) kardeşlerimizin Bekir Coşkun'dan falan daha sağlıklı düşünceklerini de sanmıyorum.

Neyse, en aklıselim özgürlükçü solcuların bile twitter'da "Deniz sen kalk da ben yatam" havasında olduğu şu günlerde bu kadar kusur Ufuk Uras'ta bile olur. Gelelim işin *Taraf*la ilgili olan kısmına ve gazetecilik boyutuna.

Etkinliği, alıntılanması bir yana, *Taraf*'ın AB okur grubunda bir gazete olarak ciddi bir tiraja sahip olduğunu biliyorduk.

Ancak tartışma üzerine iki yazarımızın gazeteden ayrılması, yeminli düşmanlarımızın ve bölgede gazeteye boykot kararı alanların da *Taraf*'ın müptelası olduğunu gösterdi bizlere. Meğerse hepsi "henüz" bırakmışlar her gün bayiden bir *Taraf* istemeyi. Hatta Ayşenur Arslan bile *Taraf* okurluğunu daha dün bırakayazmış gibi konuşuyordu programında.

İnsan bir gazeteyi satın aldığını, okuduğunu, bayiden ve bizlerden bu kadar profesyonelce nasıl gizler arkadaş?

Ancak ayrılan yazarlarımızın tavrından yağ çıkartıp taraffobilerini konuşturanların atladıkları önem bir nokta var.

Taraf bir gazete. Ve yalnızca yazar olarak değil, bu gazetenin Ankara mutfağında çalışan bir gazeteci olarak *Taraf*'ın hiçbir zaman kendisine ideolojik bir etiket yapıştırdığını görmedim.

Yazılı ve sözlü olarak şahsıma nota verilmese de bu gazetenin hissettiğim on emrinden üç beşi şunlar:

"Bel altı vurmayacaksın. Tartışmalara insanların ailelerini, özel hayatlarını katmayacaksın. 'İdeolojimdendir' diye üç maymunu oynamayacaksın, kayırmayacaksın. Şüphe edeceksin, gizlerin, yazılmayanların peşinde koşacaksın. Özgürlüklerden, demokrasiden yana olacaksın..."

Bir tane daha var ki, onu bu son tartışmamız vesilesiyle "sendrom" olarak nitelendirenler de var. O da "hah buldum" motivasyonu. Ki bence bu, gazetecinin torkudur.

Tıpkı Yasemin Çongar'ın Free Press Unlimited'in Amsterdam'da düzenlediği 3 Mayıs Dünya Gazeteciler Günü'nde yaptığı konuşmada bahsettiği, kızıyla arasında geçen diyalogun anlattığı gibi:

– *Taraf* niçin hep eski haberleri yapıyor (anne)?

– Eski haberler değil Hannah, bunlar Türkiye'nin anlatılmamış hikâyeleri!

Evet, "hah bulduklarımız" bugünün kısa pantolonlu çocuklarının ilerde "hayda nasıl bulunmaz ki" diye şaşıracakları, orta yerde sırtıtanlardır. Keşke büyüklerimiz 35 yıldır "hah bulmaya" cesaret edebilseydiler de biz kısa pantolonunu henüz çıkartmışlar bugün "densizlik" etmeseydik.

“Hah bulmak” gazetecinin boynunun borcudur yani.

“Hah bulanlar” olmasaydı, ne Ergenekon yargılanırdı, ne Balyoz, ne de diğerleri...

Üstelik bu “hah buldum” tavrını, mesela Deniz Feneri davasında hükümetten, beş genç kızı öldürdüğünde PKK’dan, öğrencileri dövdüğünde polisten, toplantıda gördüğünü linçe havale eden *Vakit*’ten, müzakere perspektifine saldırdığında cemaatten, klişelere düştüğünde soldan vs. vs. esirgemesen tadından yenmez.

Tüm bunları ve daha fazlasını layıkıyla da yapılmıştır *Taraf*.

Dolaysıyla “e canım solu hah bulduğunuz kadar devleti de bulun” türünden yaklaşımlar, o devleti, statükoyu fazlasıyla “bulmuş” ve halen bulduğunu mahkeme salonlarında gösteren bu gazeteye, politikasına haksızlıktır.

Keşke bu gazeteye çok değerli katkıları olan yazarlarımız da bugün kızdıkları tavrı, bazılarımızın “Che bir ölüm makinesiydi” diyen eski bir yazarımıza ya da Yunanistan’daki eylemleri “Arkaik Yunan ulusalcılığı” olarak okuyan manşetine verdiği yanıt gibi, eleştiriselerdi de gitmeselerdi. Üzüldüm.

Ama şimdi dinlediğimiz bu “eski bahaneler”, yol boyunca saldırılardan bıkip uygun tümsekte sıçrayınca, uzun pantolonlarına aldırmadan araçtan atlayıp, hop diye yolun kenarında çimlere boylu boyunca uzanıp “öldüm öldüm” diye bağırın şoförlerin anlatılmamış hikâyesini gizliyor sanki.

Bence henüz anlatılmamış bu hikâyenin başlığı da “*Taraf*’ta direksiyon sallamanın dayanılmaz ağırlığı yahut ben de insanım” olabilir.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün tersanelerine de girilmiş mi solun

Melih Altınok 11.05.2012

Aslında bu hafta, solun “son kalemiz saldırı altında” diye karşıladığı, Liberal Düşünce Topluluğu’nun kamu kurumu niteliğindeki meslek odalarının şeffaflaşması talebini içeren araştırmasından bahsedecektim.

Ama pardon, kimilerimizin genel bir çerçevede, kimilerimizinse yaşımızı falan konu edip iddialarımıza “her yeriyle güldüğü” ve oldukça “denli” takıldığı 77 1 Mayıs tartışması yakamızı bırakmıyor.

Zira sokakta karşılığı olamasa da medyada ciddi bir kolektif delilik dalgası hepimizi boğacak kadar şiddetle yayılıyor.

Kimsenin “gidin” demediği iki yazarımız, tamamen bireysel tercihleriyle bugüne kadar yazılar yazdıkları mecrayı terk ettiler.

Ne var ki kimileri, mevzuu, Yeni Türkü’nün o muhteşem şarkısındaki “kalandır aslında terk eden” dizleriyle aşırı yorumlamalarından olsa gerek, “tahammül” telkinlerini kalanlara yapıyor.

Hatta “şarkılarla yaşayan” bir dostumuz, baharın habercisi Hıdrellez şarkısıyla ağıt bile yaktı “gidenlerin ardından”.

Hiç bu kadarını "bekliyorduk" ama yine de ajitasyonun böylesine pes doğrusu.

"Berktaş'a Ermeni soykırımı ile ilgili düşünceleri nedeniyle saldıran aşırı sağ ve sağdaki yorumcuların" tavır değişikliğini "düşünmeden edemeyen" bu yazarımız, 77 1 Mayıs tabusunu eleştirenler arasına "Kaypakkaya'nın ölüm emrini Berktaş mı verdi" manşetiyle *Odatv*'nin de katılmasını, bu ortaklığı düşünüyor mu bilemiyorum.

Ama *Leman*'da, 1 Mayıs 77'de alanda toplanmış kalabalığa *Taraf* penceresinden ateş açılan ve "her taraf bok kokuyor" üst başlığıyla kapağa konulan o iğrenç "karikatürü" de görmeden edememiştir kuşkusuz.

Peki ya, 1 Mayıs 77 Katliamı'nda "bir ihtimal daha var" demekten başka bu denli büyük bir infiale neden olacak ne yaptık biz?

Hakikaten, Türkiye'nin diğer anlatılmamış hikâyelerini anlatırken yaptığımız ve bugün diklenenlerin o dönem alıştığı tavrımızdan farklı bir tutum mu aldık?

Önce *Tarafa* "Mutlaka olması gerek" deyip ardından çalıştığımız bu gazeteyi bin bir emek ve zorlukla ayakta tutan çalışma arkadaşlarımıza "Aslında *Hürriyet*'te çalışması gereken bir avuç densiz" diyerek mi seslendik?

Bir yazarımızın konuyla ilgili röportajının sonunda yaptığı esprinin "yalanlattırılması" için tüm "imkânlarımızı" emirlerine amade mi ettik yoksa?

Tribünlere oynama, makul sınırlar içinde kalıp dönüş bileti "yine de" muhafaza etme refleksinin kurbanı belki de.

Ve kuşkusuz, Twitter'da bile ayıp sayılan ve daha çok o mecranın panpişlerinin başvurduğu gibi "abi bir sen ya o gazetede, şu beşli yazmasın e mi" tarzındaki güzellikleri retweet etmek, ezber bozanlarla birlikte ortodokslar tarafından linç edilmekten daha konforlu.

Yo yo meraklanmayın, övgüleri mesajlarını buraya taşıyıp üçüncü şahıslar üzerinden kin kusmayacağım, hakaret etmeyeceğim çalışma arkadaşlarıma. Zira en basitinden terbiyesizliktir bu.

Çünkü hâlâ derdim, sırtımın tapışlanması değil her alandaki statükoyla hesaplaşmak. Bir zamanlar Demirel'in dediği gibi "Çorum'u bırak Fatsa'ya bak" misali "Solun günahlarını bırak devletinkilere" bak diyemem bu tartışmada da.

Bu yüzden Facebook'ta, Twitter'da, gmail'de posta kutularımıza düşen eleştiri mail'lerine yanıt vermekle meşgulüz hâlâ.

Bir ileti aynen şöyle:

"Berktaş, bilim adamı kimliğiyle, 'bu tavrın etkisi ne olur' kaygısına, gerçekçilik adına karşı çıkabilir ama gazete yazarı olarak, bu olguyu gözardı etme lüksü yok. Hele *Tarafa* hiç yok! *Taraf* olma misyonu yola çıkan bir yayında, daha Ahmet Altan Kürt hareketinin silahlı mücadelesine karşı yazdığı zamanlarda bunu söylemek istemiştin. Biz tarafız işimiz gerçekçilik değil, adalet aramak."

Son dönemde ortaya çıkan bazı gizli okurlarımızın ve aşk günlerinde isyan eden yazarlarımızın derdi okurumuzun dediği gibi gerçek değil, neyi kastettiklerini anlamadığımız adaletleri, ideolojilerinin bekası olabilir.

Şahsen benim derdim, bu tartışmada da "gerçek".

Beni, *Hürriyet*'ten ve zamanında AK Parti'nin emeklilere zam yapması gibi olumlu bir adımın yerilmesi gerektiğini, gerekçe olarak da "Çünkü Kartaca yıkılmalıdır"ı gösteren Oktay Akbal'dan, *Cumhuriyet*'ten ayıran da budur.

Ama ne yazık ki aynı angaje gerekçe, bugün kimilerimizi "Türkiye Türklerindir" gazetesine layık görenleri, o mecralarla özdeşleştiriyor.

Dün "şeriata geçit yok" derken bugün ayıkıp sığ sulara Kemalizm'e çakmak, Gençliğe Hitabe'yi köşede evirip çevirmek ileri bir adım olsa da kolay.

Zor olan sıkışınca o hitabenin sosyalist versiyonuna sarılmamak. Sola en ufak bir eleştiri geldiğinde "bütün tersanelerinize girilmiş, tarihimiz lime lime edilmiş" dememek.

Gerçeklik sözkonusu olunca, iddiaları savuşturmak için muhtaç olduğunuz kudret de, terbiyesiz üslubunuzda fazlasıyla mevcut, gösteriyorsunuz işte.

İşinize, ideolojinize, cemaatinize yarasa da tabuları konuştuk, yaramasa da konuşacağız.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taş, sopa, Fener, artık Allah ne verdiyse

Melih Altınok 15.05.2012

Bir dostum, bugüne kadar hiç takım tutmadığını söyleyen sıkı Kemalist arkadaşının "bundan sonra Fenerbahçeliyim" diye isyan ettiğini anlatıyor.

Hepimizin gözleyebildiği bu hâl, KONDA Genel Müdürü Bekir Ağırır'ın toplumda kategorik kutuplaşmanın tavan yaptığına dair araştırmalara dayanan tesbitini doğruluyor.

Her dönem mustarip olduğumuz kategorik kutuplaşmanın bugünkü hudut çizgisi ise kuşkusuz AK Parti karşıtlığı ya da yandaşlığı.

Mesela, 33 vatandaşımızın katili Orgeneral Mustafa Muğlalı'nın adı kışlalardan siliniyor. CHP seçmeni, bu katilin adının verildiği iş hanının bulunduğu ilin belediyesi partilerinde olduğu halde ses etmiyor. Ancak aynı seçmen, Uludere katliamı AK Parti döneminde gerçekleştiği için en azından TSK'ya karşı ağzını açabiliyor. Bunun en önemli nedeni kategorik kutuplaşma.

Ya da Ergenekon ve Balyoz soruşturmalarında savcılara getirilen eleştirileri savuşturmak için cansiperane mücadele eden AK Parti seçmeninin, Deniz Feneri soruşturmasında savcıların "gönderilmesi" karşısında dut yemiş bülbüle dönmesi de bu yüzden.

Her iki örneğe istisna oluşturanları tenzih ederim elbette.

Toplumda hızla yayılan bu kategorik kutuplaşmanın mantıksız sonuçlar doğurduğu aşîkâr. Ancak daha çok

refleks olarak açığa çıkan bu tutumun sahiplerinin büyük çoğunluğunun "kötü niyetli" olduklarını söylemek mümkün değil. Ellerindeki şablonu her olayın üzerine oturtup düşünmemenin konforunu kullanıyorlar, o kadar.

Ne var ki, toplumdaki bu kategorik kutuplaşmanın dizginlerinden tutup yönlendirerek kişisel meselelerini çözmeyi umanlar için aynı "iyi niyetten" bahsetmek ne kadar mümkün, bilemiyorum. Zira bu yeni durum, konjonktürel.

Bu kişilerin yeni keşfi, kurtarıcıları ise girişte bahsettiğim örnekte açıkça görüldüğü üzere, kolektif deliliğe kuluçka ortamı yaratmaya çok müsait futbol alanı.

Ergun Babahan'ın twitter'da, Fenerbahçe'ye karşı yapılan şike operasyonu ve Aziz Yıldırım'ın tutuklanmasından yola çıkıp, maçının sonrasındaki holigan terörünü bile Cemaat'e bağlamasında gördüğümüz üzere, çoğu zaman da ellerine yüzlerine bulaştırıyorlar.

Bakın, çok değil Babahan birkaç ay önce şu satırları yazmıştı:

"Ahmet Şık ve Nedim Şener'in tutukluluğu üzerinden bütün Ergenekon sürecine savaş açan bir kesim var... Aslında biraz geri çekilir ve büyük resme uzaktan bakarsanız bunun açık bir psikolojik savaş yöntemi olduğunu ve belirli bir plan çerçevesinde yürütüldüğünü görürsünüz. Bu davayı çürütmeye çabalayanların yeraltından çıkan silahlara, suikast planlarına, gerçekleştirilen suikastlara hiç değinmediğini görürsünüz."

Peki, birkaç ayda hangi noktaya geldi ve şimdi neler yazıyor Babahan:

"Dönem değişti, mazlumlara mağdur oldu, benzer bir operasyonu Emniyet güçleri eliyle sahneye koymaya başladı. Polisin servis ettiği yalan-dolan haberler polis gazeteciler aracılığıyla medyaya servis edilmeye başlandı, özel yetkili mahkemelerde bu haberlere dayanılarak olmayan örgütler yaratıldı. Bu furyadan dün de yazdığı gibi Türkan Saylan da, Ahmet Şık-Nedim Şener de, Hakan Fidan da nasibini aldı açıkçası. Elbette, Fenerbahçe ve başkanı Aziz Yıldırım da."

Fenerbahçe üzerinden, daha dün eleştirdiği, davaları kişisel hukuki mağduriyetlere indirgeyip değersizleştirme "gafletine" düşen Babahan yalnız değil elbette.

"28 Şubat süreci ne ise, 3 Temmuz da (şair, Aziz Yıldırım'ın tutuklamasını kastediyor) Fenerbahçe için odur" diye yazan; ulusalcıların Bursa Nutku'nu uyarlayıp "Fenerbahçeliler, başta kulüp başkanı, buna baş eğmediler, tam tersine baş kaldırdılar. Her Fenerbahçeli, elinde ne imkânı varsa, onunla mücadele etti" diyebilen Cengiz Çandar da şuracıkta duruyor.

İsmi andıklarımın neyin önünü kesmek için çeşitli toplum kesimlerinin hassasiyetlerinin arkasına sığındığına dair spekülasyonlar muhtelif. Elimde delil yok, yorum yapmadım. Sadece soruyorum: Bu çelişkinin nedeni ne, fazlasıyla sırtıyor da?

Şu notu eklemekten geçemeyeceğim. Ergun Babahan hoşbeşimiz olan sevdiğim bir insandır. Twitter'de sözlerini ve son dönemdeki yazılarını eleştirdiğim halde kendisine karşı başlatılan "işten kovulsun" linçinin ne kadar yanlış bulduğumu da yazdım.

Ancak yazı boyunca eleştirdiğim kategorik kutuplaşmaya dâhil olup, Ergenekon ve Balyoz gibi demokratikleşme davalarındaki tavrından ötürü rahatlıkla "bizdendir" diyebileceğim Babahan'ın son dönemdeki garipliklerini görmezden gelemedim. Kimseye yapmadığımız, her zaman olduğu gibi.

Yorumsuz net bir soru daha

Dün sabah ahizenin öteki ucundaki CHP Mersin Milletvekili Ali Rıza Öztürk sinirle soruyordu:

“Yahu arkadaş, Başbakan Erdoğan ikide bir çıkıp ‘CHP’nin 27 Nisan bildirisinin altında imzası var’ demiyor mu? İyi madem biz suçluyuz. O halde niçin, Meclis’te darbeleri araştırmak için kurulan komisyona 27 Nisan’ın araştırılması için verdiğimiz öneriler, AKP’li başkan Nimet Baş tarafından ‘27 Nisan muhtıra değil, darbe değil’ gerekçesiyle reddediliyor?”

“Bilemiyorum, yarın bir de ben sorayım” demiştim de, ona mahsuben.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Benim asker arkadaşlarım da var

Melih Altınok 18.05.2012

Wall Street Journal’ın haberi, Uludere katliamı tartışmalarını yeniden alevlendirdi.

Gelişmelerin henüz ajansa düştüğü saatlerde “paşalık” bekleyen albay bir arkadaşım aradı.

Ergenekon ve Balyoz davaları nedeniyle sıkça tartıştığımız, olayın hemen ertesi günü attığımız “Devlet halkını bombaladı” manşeti ve aynı günkü yazımdan beri de görüşemediğimiz arkadaşım mevzua direkt girdi.

“Kanaatinin değişmeyeceğini biliyorum ama ideolojik anaforlardan yakasını sıyırdığını söyleyen biri olarak sen de sürüklenip gidiyorsun. Bir an olsun, olayın yılların askerî pratiklerinden kaynaklanan ve fiyaskoyla sonuçlanmış operasyonel bir tercih olabileceğini düşündün mü?”

Kestirip attım elbette:

“Sen de kurmaylık prangalarına eleştirel bakabilecek kadar özgür olduğunu söylüyorsun ama bu açık olayda bile gelebildiğin en uç nokta ‘hata’dan ibaret. 34 can gitmiş, hata ne demek!”

Hâlâ arkadaşımın söylediklerini düşünüyorum.

Kendisine verdiğim kısa yanıtta, sağlam bir karşı argüman olarak ne söylemiştim:

“34 can gitmiş hata ne demek!”

Elbette bana bunları söyleten, Uludere ile ilgili o yazıları yazdıran kafamdaki ceberut devlet algısı. 1915’te, Dersim’de, Ağrı’da, Van’da vatandaşlarını katletmiş, cezaevinde “hayata döndürdüğü” mahkûmlarını özel birlikleriyle yeniden öldürmüş orduya dair hafızam.

Üzerine kendimi bildim bileli en ufak bir taviz vermediğim, tüm askerî kodlardan nefret edecek düzeye varmış antimilitarist tavrım eklenince bu moral tesbitten başka bir şey çıkmıyor ortaya.

Roboski'deki katliamı "bu açık olay" diye nitelendirmemi sağlayansa, "açıklığa" kanıt gördüğüm enformasyonlara "ne olursan ol gel" diyen beynimin kalender meşrepliği. Bir de, resmî erkânın ketumluğuyla günden güne palazlanan, sadece birer sorudan ibaret oldukları halde sonuç hanesine yazılıveren iddialar.

Az önce de bu bireysel muhasebede biraz daha netleşmek için, demokrat tavrını açıkça ilan edip yakın zamanda ordudan ayrılan emekli albay bir tanıdığımı aradım.

Size yazdığım gibi düşündüklerimi ona da anlattım.

Ergenekon ve Balyoz gibi demokratikleşme davalarındaki tavrı, yazının girişinde bahsettiğim albaya taban tabana zıt dostum konuşmam biter bitmez söze tereddütsüz başladı:

"Aynen katılıyorum eski meslektaşım" dedi ve ekledi: "Bu ihtimali de samimiyetle tartışabileceğini biliyordum, beni yanıltmadın."

Sözü ona bırakayım:

"Askerin operasyonel psikolojisi gözardı ediliyor. Çok açık söyleyeyim, bir de buna o konumlarda bulunan askerlerin hiç sorgulamadıkları müthiş özgüvenlerini ve somut bir gelişme karşısındaki 'fırsat' yaklaşımlarını ekle... Daha önce olduğu gibi ortaya böyle acı sonuçlar çıkabiliyor. Karar verme sürecinde görev alan rütbelilerin çoğunu tanıyorum. Komplo iddialarına ihtimal veremiyorum. Çözüm için komplekslerimizi bir yana koyup hiçbir olasılığı atlamamalıyız."

Şimdi pek çoğunuzun "bari sen yapma" dediğinizi duyar gibiyim.

Ama inanın "yapmamız" lazım.

Tıpkı okullardaki süt skandalının ardından "AKP Kürt çocuklarına zehirli süt dağıtıyor" haberleri yapanların, siyasi ve bürokratik mekanizmaların hesap vermesi gereken bir suçunun izlerini, ajitasyonla silmesi gibi, Uludere katliamının aydınlatılması için de bu "açılım" şart.

Zira Roboski'deki katliamın ilk gününden itibaren atışmaların, "AKP'yi zora sokmak içindi" ya da "Kürt katliamı" eksenindeki tezleri savunan cepheler arasında gidip gelmesi, hem kamuoyu algısını manipüle ediyor hem de olayın üzerine gitmesi, hesap sorması gerekenleri stabil bir pozisyon almaya zorluyor.

Hükümet özür dilerse, sorumlu askerî ve sivil bürokratları soruşturma süresince görevden alırsa sanki "AKP Kürtleri katlediyor" tezini kabul etmiş olacağını düşünüyor.

Olayın bir PKK-MİT operasyonu olduğunu savunanlar da, işi ilk eden hükümete havale eden muhalefet de sanki katliamın nedeni yukarıda bahsettiğimiz olasılık çıkarsa katliamın yok sayılacağını, hükümetin sorumluluktan kurtulacağını düşünüyor.

Hükümet bugünün kısır siyasi kutuplaşmalarından haklı çıkmak pahasına darbe rejiminin alışkanlıklarına sarılmayı ve bürokratlarını koruma refleksini terk etmeli. Bilgi çapında artık hiçbir günah zamanla unutulmuyor, üstü örtülmüyor.

"Uludere konusunda bakanlardan fazla bilgi sahibi gazeteciler var. Ama burada AKP'ye karşı bir operasyon olduğunu düşünerek AKP yıpranmasın diye bildiklerini yazmıyorlar" diyen BDP Eşbaşkanı Demirtaş da, o bilip de yazılmadığını iddia ettiği şeylerin kanaat getirdiği sonuç olamayabileceğini gözardı etmemeli.

Evet, kızan arkadaşlar kusura bakmasınlar, Roboski ziyaretimde bana mihmandarlık yapan ve saldırıda ağabeyini kaybetmiş Mehmet'e, o annelere borcum, borcumuz var.

Ortaya çıkan her gelişmeyi kafamızdaki peşin sonuca uydurmak gerçekten, adaletten uzaklaştırıyor bizi. Bu katliamla ilgili tüm kategorik, politik rezervlerimizi bir yana koymalıyız.

Bu da, Twitter'da "MiT sorumlu diyenlere koduk mu" ya da "Ah o Fidan yok mu Fidan" diye atarlanmakla falan olmuyor işte.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarın darbe olsa

Melih Altınok 22.05.2012

Aslında gayet netti dünyam. Gelin görün ki, aparatsız yaşamanın konforunu sürerken gözlerimin bir numara miyop olduğunu öğrendim.

Artık, özellikle akşamları araba sürerken gözlüğümü yanıma almamışsam huzursuz oluyorum. Çünkü düzgün göremediğimi "biliyorum" artık.

Ülkenin birkaç yıldır içinde bulunduğu dönüşüm sürecinde ortaya çıkan "hakikatlerin" ardından ayrı düşmemizin nedenini de buna benzetiyorum.

Kimileri deşifre edilen pus karşısında "kusur algılarımda olabilir" deme tevazuu gösterip bireysel bir muhasebeye, özeleştiriyile eşzamanlı olarak süreci yorumlamaya girişti. "Gerekliyorsa gözlük de takarız" dedi.

Kimileriye, "Çocuk olmuyorsa kusur bende değil karımdadır/kocamdadır" diyen megalomanlar gibi, "ama çocuk olmuyor işte" diyenleri eleştirmeye soyundu. "Kayma varsa sorun onurlu gözümüzde değil, dış dünyadadır" diye söylenmeye başladı.

"At izi it izine karıştı" demelerinin nedeni de memleketin netleşmeye başlayan havasında sırtan miyopluklarının hâlâ farkına varamamaları işte.

Geçen gün "Biz büyüdük de kirlendi dünya" aşkınlığından kurtulup "uzaylılar değil, biz büyürken kirlettik" dünyayı" ezgisini mırıldanma basireti gösterebilen iki dostumla gözlük "sorunsalım" üzerinden daldık siyaseten miyopluk mevzuuna.

"Davası" uğruna epeyce kurşun ve Diyarbakır tabutluğunda çekilmek üzere hapis yemiş arkadaşım bir "görme testi" teklif etti. Gündemdeki bir anketin verilerini açıkladıktan sonra "Yarın darbe olsa Türk solu ve Kürt hareketi nerede durur" diye soruverdi.

Avrupa'da kaldığı yıllarda PKK'nin ERNK kanadıyla "takılmış" ancak şimdilerde "çıktığı kabuğu beğenmeyen" arkadaşımınla birlikte başladık senaryolar üretmeye.

Evet, durup, "Deniz yaşasaydı bugün nasıl tavır alırdı" fallarından çok daha anlamlı olan bu samimi soruya ama'sız bir yanıt vermeye çalışın lütfen.

Yarın birkaç subay askerlerini parlamentoya yürütse. Ortalık bir karışsa. Ankette "sokağa çıkarız" diyen o yüzde altmışın yanında mı yer alırsınız?

Cevap beklediklerim, Deniz'in dev posterleriyle 19 Mayıs'ı kutlayıp siyasal iktidara karşı Mustafa Kemal'in ruhunu çağırarlara, darbe gelirse zil takıp oynayacağını açık açık söyleyen faşistler değil elbette.

İçimizdeki netleşemeyenlere, size soruyorum.

Ulusalçılarla aralarına mesafe koydukları halde hâlâ sola taban olarak, "askerî darbeye karşı seçilmişlerin yanında dururuz" diyenleri değil, "diymeyenleri" görenlere...

Seçilmiş siyasal iktidarın elbette "devlet" de sayıldığı kurumsallaşmış demokrasilerde, yargıda atamalar boyutu da dâhil olmak üzere, yasamanın ve yürütmenin müdahil olmadığı alan "sorun" görüldüğü halde "AKP devleti" tanımını kullanmakta beis görmeyenlere...

Son olarak 77 1 Mayıs tartışmalarında gördüğümüz üzere, belki de 12 Eylül darbesine giden yolun sol şeridindeki karanlık noktaları aydınlatacak tartışmalara türlü bahanelerle tavır alıp "bırak dağınık kalsın" diyenlere...

"Allah'a inanıyorum ama Peygamberden şüpheliyim" diyen "endişeli imansızlar" misali, değişme sinyali veren iklime uyum sağlamak için, onca delile rağmen "tamam derin devlet var ama Balyoz'dan şüpheliyim" noktasına gelen radikal demokratlara...

Peki ya sizler, İmralı'da görüştüğü Atilla Uğur ve Ergenekon davası tutuklu sanığı MHP milletvekili Engin Alan gibi darbe karşıtı olmadıkları aşikâr isimlere şunları diyen Öcalan'ın siyasi takipçileri?

"Talabani ve Barzani maşadır. Amerika'nın en büyük yatırımı bunlara olacak ve Türkiye için tehdit daha da büyüyecektir. Bunların oyunlarını boşa çıkarmak için ben hizmete hazırım, örgütü sizin uygun göreceğiniz şekilde bunların üstüne yöneltebilirim!"

Daha dün kadar "aşiret reisi" diye aşağılan Kürdistan Başbakanı Neçirvan Barzani Türkiye Cumhuriyeti'nin zirvesiyle "protokollere uygun" görüştüğü saatlerde, Hatay'da askerleri öldürüp "tek muhatap benim" mesajı veren PKK'nin kuyrukçuları, siz ne yapardınız?

Kendi yanıtınızda netsiniz belki. DSİP'i, Hak-Par'ı, EDP'si, bağımsız ve örgütsüz Türk ve Kürt demokratları arasından olası bir darbede eleştirseler de siyasal iktidarın yanında duracak, sokağa çıkacaklar olacağına şüphem yok.

Peki ya bir adım atmışken tekrar dönüp "yoldaş" dediğiniz, kefil olduğunuz, uğurlarına fiili ittifakta yan yana geldiğiniz demokrat dostlarınıza küstüklerinizin cevabı? Onlar ne der? Sizler için sorunun anlamlı olduğu nokta burası aslında.

Evet, 27 Mayıs'ın yolunu döşeyen, 12 Mart'ta bekledikleri değil de "öbürsüler" darbe yaptı diye üzülen, 12 Eylül'de de 70'deki işbirliğinin kefareтини ödeyen, muhtıralarda, postmodern darbelerde "gık" demeyen ve nihayetinde bugünün darbeleri yargılanırken kırk dereden su getiren sol, darbelerle ontolojik bir sorunu olduğu iddiasına bizleri de inandırmak zorunda.

Size karşı yapılanına mı yoksa darbeye mi karşısınız?

Yoksa bu fiili durumda da "boykot" diyerek zevahiri kurtarırsınız mı diyorsunuz?

Bakın uyarayım, doktorum, gözlerimi kısararak miyopime çözüm bulamayacağımı, bozukluğun daha da

ilerleyeceğini söylüyor. Hem de “yüzün kırışır, çabuk yaşlanırsın” diyor. Gözlük takmak şartmış anlayacağınız.

Soru net.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kusura bakmadık, kahrolduk Sayın Başbakan

Melih Altınok 25.05.2012

Annesini kaybettiğinde nasıl ağladığını da gördüm. Ama daha ziyade, masada eğilmiş, dünyayı omuzlarında taşıyan annelerimizin en kıdemlilerinden Berfo Nine’yi dinlerken, yüzündeki ifadesini hatırlıyorum Başbakan Erdoğan’ın.

Roboski’deki evinin önünde, bir eliyle başındaki yazmayı düzeltip diğer eliyle gözünün yaşını silen Felek Encü’yü dinlerken, onu henüz 13 yaşında kaybettiği yavrusu için teselli etmeye çırpınırken de “analar ağlasın” diyen Başbakan’ın o yüz ifadesini hatırlayıp güç bulmuştum.

Erdoğan’ın Pakistan’da Uludere ile ilgili çıkışının ardından, acısını biraz olsun hafifletmek için gazeteciliğimi bir kenara koyup “devir değişti artık mutlaka üstüne gidilir” dediğim Felek Hanım’ın inanmak isteyen gözleri geliyor aklıma sık sık.

Ne hissetmişti acaba Başbakan’ın şu sözlerinin ardından “Allah aşkına tazminatla tazminat... Bizim resmî tazminatımız ötesinde yaptık. İlla terör örgütünün istediğini mi söyleyeceğiz. Kusura bakmasınlar!”

Eminim, kendisini “başımızın üstünde yeri var” diyerek karşılayan Roboskili annelerle tek tek dertleşen Emine Erdoğan da içine sindirememiştir kocasının sözlerini.

Başbakan Erdoğan kasıt, özgüvenin neden olduğu aymazlık, ihmal ya da her neyse, yaşananların katliam olduğu gerçeğini değiştirmeyen bu dramda, kastının olduğunun ima edilmesine tahammül edemiyor olmalı. Sert çıkışı da bu yüzdendir belki.

Benim kanaatim de siyasal iktidarın bu işte bir kastının olmadığı yönünde. Eleştirim katliamda görev alanların hiç olmazsa soruşturma süresince açığa alınmamasına, demokratikleşme davalarındaki kararlı tutumun sergilenmemesine, ağız dolusu özrün esirgenmesine.

Zihnimde, bugün Uludere için bas bas bağırıldığı halde, derdinin yitip giden canlar olmayanların maskesi de çoktan düştü.

Ama bu bir bahane olabilir mi?

Hangi kişisel ya da siyasi neden, evladı vahşice öldürülmüş annelerin karşısına “sitemle” çıkmayı mazur kılabilir.

Kaldı ki Başbakan, bu tavrının tam da konuşmasında dikkat çektiği “terör örgütünün” istediği şey olduğunu fark etmiyor mu?

Bu sözlerinin ardından, ellerini ovuşturarak dinleyen savaş tüccarları değil, o acılı anneler ve onların acısını yüreğinde hisseden Türkiyeliler kusura baktı. Hatta kusur ne kelime kahroldular, kahrır...

Yetmiyormuş gibi, üstüne bir de İçişleri Bakanı İdris Şahin çıktı, yine...

Ortada özür dilenecek mahiyette bir olay yokmuş, gençlerimiz de zaten orada olmamalıymış...

Bereket Ankara'da Hüseyin Çelikler var. Sayın Çelik'in parti ve hükümet içerisindeki yaygın kanaati yansıttığını bildiğim "Bakanın sözleri insani değil" çıkışı bir nebze olsun yüreğimize su serpti.

Ama yetmez.

Hükümet ve parti kurumsal olarak Uludere konusundaki tutumunu revize etmedikçe, her geçen gün yüreklerde harlanan Uludere ateşini kova kova su dökmeniz inanın sönmez.

Kasıt, hata, ihmal, ahmaklık

Memlekette konu ne olursa olsun karşınızdakine küfretmeyince, hamaset yapmayınca, slogan atmayınca, peşin hüküm vermeyince, klişeleri tekrar etmeyince muhalefet etmiş sayılmıyorsunuz. Dahası ihanetle, gaflete düşmekle suçlanıyorsunuz.

Uludere ile ilgili en kararlı gazeteciliği yapan *Taraf*'ın yayınları ortadayken, yazılarımız, haberlerimiz, fikri takibimiz şuracıkta dururken, klavye başında ahkâm kesen tiplerin atarlanmalarıyla uğraşıyoruz bir de.

Neymiş, Uludere'de katliamında, "askerin özgüveninden kaynaklanan operasyonel refleksi gözardı edilmemeli" diyerek hem AK Parti'yi hem de askeri aklamaya çalışıyordum.

Yuh!

Yahu hükümete çok ama çok yakın "paralel merkez medya" olayın ilk ânından itibaren "hükümeti yıpratmak isteyen bir gurubun komplosu bu" tezini dillendirmiyor mu?

Genelkurmay Başkanı, Kuvvet Komutanları ve olayın ardından soruşturma süresince bu isimleri görevden almayan hükümeti korumak için topu Ergenekon'a, derin devlete, MİT içerisindeki bir kanada falan havale edenler ortalıkta cirit atmıyor mu?

O halde biz susalım, onlar konuşsun da aydınlansın Uludere katliamı.

Tamam ironik dilim zaman zaman anlaşılmanı zorlaştırıyor olabilir de, ahmaklar için yazdığımı hiçbir zaman iddia etmedim.

Fakat manipölasyonların önüne geçmek için bazen zorunlu açılmalar yapmak zorunda kalıyoruz işte.

O halde tane tane anlatayım.

Uludere katliamı için "kasıt var" hükmü vermediğim gibi, bir hatadan kaynaklanmıştır da demedim.

Yazılarımda, sosyal medyada, televizyon programlarında tekrar tekrar vurguladığım gibi, derdim gazetecilik, olayın aydınlanması ve acıların bir nebze dinmesi için politik rezervlerimi bir yana koyarak gerçeğin peşine

düşmek.

Bunun tek yolunun da her türlü alternatifi üzerine gitmekten, olayın tüm aktörlerini dinlemekten geçtiğini düşünüyorum.

Hüküm vermiyorum, soru soruyorum.

Biliyorum kimilerinin alışık olduğu üzere, liseli çocuklar gibi aforizma üretip "vijdanzörlük" yapsam, yani bu kara lekenin silinmesi önüne bir engel de ben çıkartsam hiç sorun etmeyecekler ama.

Ne yapalım denizkızı girmiş düşünceme ben iflah olmam.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkesin kürtaşı kendine

Melih Altınok 29.05.2012

Kimileri, Başbakan Erdoğan'ın kürtaşı ilgili çıkışını da "diktatörün" level atlaması olarak okudu.

"Şeriat" özlemi jinekolojiye "kadar" sızmıştı.

Bu kadar da olmazdı, falandı filandı.

Bu öngörüye dair ellerindeki tek delil (!) "kara senaryonun henüz gerçekleşmemesi" olanların demokrasiye nasıl bir anlam yükledikleri aşikâr. Ama biz yine de hatırlayalım. Bir ülkede seçimin demokratik sayılması, dolayısıyla iktidarın ve edimlerinin meşru kabul edilmesi için hangi evrensel koşulların aranması gerekiyormuş:

Önce vatandaşlar ayırım yapılmaksızın seçimlerde oy verme hakkına sahip olacak. Seçime katılacak kişi ve partilere yasak getirilmeyecek. Propaganda serbest olacak. Herkes yalnızca bir oy kullanacak. Oylar gizli kullanılacak, açık sayılacak. Oylama her türlü baskı ve etkiden uzak bir ortamda yapılacaktır.

Şimdi, seçim ve referandum dönemlerinde BDP'nin "realitesinin" (herhalde iktidar partisine mal edilemeyecek) tehditlerini, adam kaçırmalarını, cinayetlerini saymazsak, memlekette Avrupa normlarında demokratik ve şeffaf seçimlerin olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bu durumda hükümet kuracak kadar seçmenin yürütme yetkisi verdiği o partinin liderinin, tabanı ile uyumlu olarak, gündelik yaşam pratiklerine dair dünya görüşünü yansıtan açıklamalarda bulunması hangi alanın muhatabı olacak bir konudur.

Olsa olsa o partinin siyaseten durduğu yerin niteliğini gösterir, değil mi? Dolayısıyla kürtaşı, bizler gibi, ne erkeği ne de devleti ilgilendiren, kadının bedensel mülkiyet tasarrufu olarak görenlerin Başbakan'ın sözkonusu çıkışını eleştirecekleri yegâne düzlem moral değerler arenasıdır.

İş rejim tartışmasına çekmek zorlamadır. Çocuk aldirmanın serbest olduğu kimi diktatörlüklerin aksine kürtaşı yaşağını çatır çatır savunan kitle partilerinin olduğu ABD'nin ve Avrupa ülkelerinin demokrasilerine halel geldiği de görülmemiştir.

Ve üzümlere bildiririm ki, o siyasi cenahın da, bu yaklaşıma katılmayan bizlerin sandığının aksine kendi içerisinde son derece tutarlı argümanları vardır.

Örneğin, "Yaradılış" gereği, kadının doğurganlığını, bireysel değil toplumsal bir konu olarak değerlendirmeleri ilk akla gelendir.

Kanaatlerin çarpıştırıldığı bu münazarada, kemiksiz "normal" ve "doğru" olana, hakikate dair bir cevap anahtarına sahip olmadığımıza göre, herkesin tuttuğu görüş kendinedir.

Söyleyeceğinizi, tezinizi söyler, siyaseten, fikrî alanda mücadelenizi sürdürür, yeri gelince de mizahınızı yaparsınız.

Milleti de yukarıda sıraladığımız evrensel demokrasi ilkelerine riayet ederek görüşleriniz doğrultusunda ikna edersiniz. Hatta mevzu eğer varoluş sorununuzsa, abartıp, kuracağınız iktidarda yasal düzenlemelerle kürtajin tartışılmasını teklif dahi ettirmezsiniz. Siz modern onlar selamet...

Ancak, peşinen söyleyelim, bu "özgürlük mücadelesini" de siyasi örgütlenmelerinizdeki ve kültürünüzdeki homofobik yaklaşımları, erkek egemen söylemlerinizi, şiddet fetişizmini, pozitivistliğinizi, "gaylere bıyık zorunluluğu" getiren pratiklerinizi falan tartışmaya açmadan yürüttüğünüz takdirde komik olursunuz.

İşte şimdi olduğu gibi biri de çıkar "Kartezyen rasyonalistliğinizi" (Hayek) yüzünüze vurur. "Bırak bireysel hayatımı, günümü ve geleceğimi, geçmişimi bile planlayan solun toplumsal mühendisliğine gık demeden elin muhafazakârının yasakçılığını tartışmak sana mı kaldı" deyiverir.

Cem Yılmaz'ın, filmlerindeki argonun çocuğuna kötü örnek olduğu söyleyip "film olmamış" diyen izleyicisine verdiği yanıtı hatırlamıyor olamazsınız:

"Çocuk bu mu? Peki ya çocuk olmuş mu? Sen çocuğun potasyumunu koyma, vitaminini verme, sonra film olmuş mu? Bi git..."

Spermiler çocuğa, çocuklar ölüye mi dönmeli yurdumda

Ha, eğer "Herkesin kürtaja ya da başka bir mevzua yaklaşımı meşrebince farklı olabilir. Buradaki sorun Başbakan'ın aşırı yorumu, 'her kürtaj bir Uludere'dir' sözü" diyenlerdenseniz, benden bir çay için.

Zira kürtaj konusundaki çıkışı yalnızca Başbakan'ı ilgilendirir. Ama güvenliğini sağlamaya, sağlığını korumaya memur olduğu vatandaşlarının canı kişisel tasarrufu değildir.

Belli ki Başbakan'ın talihsiz metaforunun müsebbibi, Bakan Şahin'in Uludere'de katledilen çocuklar için sarfettiği "ama onlar da kaçakçıydı" şeklindeki "istenmeyen çocuk" lapsusu.

Ne acı...

Size bir şey söyleyeyim mi Sayın Başbakan, o "istenmeyen vatandaş" iması yapılanlar, belki de bu devletin en hayırlı evlatlarıydı. İş, aş, sosyal güvence vermediğiniz halde ekmeğini taştan çıkartan, canı pahasına ticaret yapıp size yük olmadan piyasalarını yaratan müdanasız çocuklar.

Ama siz, en risksiz yatırımlarına teşvik, hatta ödül dağıttığınız işadamlarınızdan esirgemediğiniz hakkaniyetin bırakın kırıntısını vermeyi, TSK'nın bombalarının hayattan "aldığı" bu hayırlı evlatlarınızı unuttunuz, ailelerine sitem ettiniz.

Kabineden kürtajı için hâlâ geç sayılmayan Bakan'ı boş verip, acımızı kazdınız.

Anneleri aldirmamıştı o küçücük çocukları, öldürölmeselerdi, büyüselerdi ne iyiydi değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok, sadece arkadaşız

Melih Altınok 01.06.2012

Yasin Doğan (evet ta kendisi) *Yeni Şafak* gazetesindeki köşesinde bir anketin sonuçlarını yorumladı. Doğan'ın meramının özeti şu cümlesiydi:

“Anlaşılan medya gündemindeki sert polemikler halkın gerçek gündemini yansıtmıyor ve hükümetin algısını değiştirmiyor.”

Yazıdaki “hükümet algısına” yorulan başlıklar üzerine de konuşulabilir kuşkusuz. Ama benim gözüme batan, Doğan'ın bu anketten yola çıkarak ulaştığı “operasyonlara tam destek” savının alt metnindeki “açık çek” oldu.

Zira, mesela bir garip toplumsal uzlaşa adına, Ergenekon ve Balyoz sanıkları için yapılması planlanan CMK 250'deki “operasyona” dair ciddi kaygılar işitiyorum.

Bu yüzden, gerek Doğan'a gerekse anketin “sunulduklarına” katkı olur diye “operasyonlara” dair gözlemlediğim başka bir algıdan ve “sahiplerinden” bahsetmek istiyorum.

Öncelikle, AK Parti evreni iki eksen olarak algılanıyor.

Biri, Ergenekon ve Balyoz davaları gibi demokratikleşme davalarında sergilediği kararlılığın yanı sıra 19 Mayıs törenleri vs. düzenlemelerle darbe rejimiyle muhasebeye girişen politik yönü; siyasi reformculuğu.

Diğeriye mirasından önemli ölçüde yararlandığı, partinin gündelik yaşam pratikleri açısından muhafazakârlığı; ahlakı.

Elbette, tıpkı Marksist terminolojideki “altyapı- üstyapı” tartışmaları gibi, bunları keskin sınırlarla birbirinden ayırmak çok da mümkün değil. Birbirlerine etkiyorlar.

Ancak ikisi arasındaki korelasyonu abartırsanız da afallayıp kalmanız işten bile değil. Bu sefer de AK Parti'yi DP ya da ANAP'tan ayıran niteliğinin yanı sıra demokratikleşme sürecinin üzerindeki küresel etkiyi, konjonktörü anlamanız zorlaşıyor.

Dahası ortodoks solun ve Cumhuriyet'in elitlerinin AK Parti'yi tanımlarken düştükleri indirgemecilik kapanına yakalanmanız da an meselesi.

Bu iki eksenli partinin destekçilerini de genel olarak iki kesim halinde ele almak mümkün.

AK Parti'nin seçmen sosyolojisinin çoğunlukla bu iki ekseni de kabul edenlerden oluştuğu açık. Ama onlar daha ziyade dindar yaşam tarzlarının bekası için partinin siyaseten reformculuğunu destekliyorlar.

Diğer grupta ise, AK Parti'ye verdikleri "fikrî" desteğin ve oyun, partinin gündelik yaşam pratikleriyle kendisini açık eden muhafazakâr yönüyle alakası olmayan genişçe bir kesim var.

AK Parti'nin kemik tabanından ayrılan bu insanlar arasında huzur ve azıcık refah isteyen, siyasetle alakası bile olmayan (benim annem onlardan) insanlar çoğunlukta. Seküler cemaatlerinin cenderesinden sıyrılmış solcu Türkler ve Kürtler, liberaller, demokratlar, vs. de bu cephede tabii ki.

Ancak, Başbakan Erdoğan ve hükümetin bazı kurmayları, 12 Eylül referandumunun ardından "çıkar, AK Parti 'müptelası' olamayanların oyunu yüzde 58'den, kalır mı sana..." şeklindeki bakkal hesaplarından etkilendiler.

Reform sürecinin meşruiyetine katkıları, kelle sayılarının katbekat üstündeki olan bu kesimlere, söylemlerine ve taleplerine yangında il feda edilecek dolap muamelesi yaptılar. Bu özgüvenle de milliyetçi söylemin dozunu arttırıp, demokratikleşme ve reform sürecinin vitesini hissedilir derecede küçülttüler.

Şimdi de "daha eşit" birtakım darbe davası sanıklarına "güzellik" peşindeler. CMK'yı falan düzenlendikleri konuşuluyor.

Doğru, bence de uzun tutukluluklar kanayan yara.

Cezaevlerindeki onbinlerce nüfussuzu, gazeteci, akademisyen, ve asker olmayan kimsesizi kapsayan bir iyileştirme her zaman talebimiz.

Ama sözkonusu düzenlemenin asıl muhatabı yine onlar değil ki.

Ayrıca, vesayetin, halen askerî ve sivil bürokrasideki konumlarını koruyan unsurlarıyla, "rövanş için gün saydığı" bir ortamda, muktedir olduk sanısıyla ya da dereyi görmeden başkanlık için paçayı sıvama planlarıyla soyundukları ittifaklara karnımız tok.

Neyle hesaplaştık, kiminle yüzleştik, ne zaman özeleştiri verildi? O halde bu neyin "barışı?"

Peki ya, "es"e hemen "pes" diyenler, demokratları, kürtaj vs. üzerinden AK Parti'nin takdir edilesi politik reformlarını değersizleştirmeye çalışan "yeminli düşmanlarıyla" bir kefeye koymaları neyin nesi?

Üstelik yalnızca bizi değil tabanlarındaki pek çok demokrat dindarı da.

Hata yapıyorlar.

Demokratların desteği AK Parti'nin dönüşüm sürecindeki politikaları olduğu için şimdi de dertleri bu perspektiften geri adım anlamına gelen hamleleri. Suni gündemler umurlarında değil.

Kürtaj vs. karşıtlarına kızıp, reform battaniyesini tutuşturmaya heves edenlere, "Tezgâha ne koysak gider nasılsa" diyenlere, geleceği çıkarsadıkları "düne" ve mantıklarına bir daha dönüp bakmalarını öneririm.

Tıpkı toplum mühendisi "kurucu rasyonalistlerin" içine düştüğü "historisizm" batağı gibi, geçmişte kendilerine verilen reform desteğini, geri dönülemez bir "toplumsal sözleşme" gibi okumayı bırakmalılar.

Evet, ne dönülmez akşamın ufkundayız ne de parmağımızda katolik nikâhımızın nişanı alyans var. Ama henüz yarı yoldayken, reform sürecinin ardından "bâki kalan bu kubbede hoş bir sadâ imiş" demek de istemiyoruz.

Çünkü demokrasinin bu ülkede bir daha geri döndürülemez şekilde kurumsallaşması için "dost kalmayı" öğrenmemiz şart.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nebula'dan başlamayalım ama

Melih Altınok 05.06.2012

Uludere konusundaki anlaşılmaz "savunma refleksiyle" ofsayda düşen hükümet muhalefete adeta can suyu verdi.

Hükümetin askerî vesayetle hesaplaşma ve Kürt sorununun çözümü için attığı adımlara şiddetle karşı çıkan ve bunları destekleyenlere "peşkir tutucu" diyecek kadar zıvanadan çıkanlar, adeta "yetmez ama evetçi" oldular.

Dün hızlı gittiği için eleştirdikleri hükümeti şimdi reformun vitesini küçültmekle suçluyorlar.

Ne diyelim, demek muhalefetin aklının başına gelmesi için bile "ilk adımın" hükümetten gelmesi gerekiyormuş.

Neyse, kimsenin niyetini okuyacak falan değiliz.

Barış için adım atanı, bir özeleştirme vermese de yüreklendirmek şart.

Ancak "maddi imkânsızlıkların" esir aldığı alanlardaki kimi çıkışları da "dostlar alışverişte görsün yeter diyerek" karşılamayız.

Yılların siyasi partilerine emeklemeye başladılar diye alkış tutacak hâlimiz de yok ya.

Kaldı ki, toplumun genişçe bir kesiminde çözüm iradesi için ciddi desteğin olduğu bir ortamda, varılan noktanın daha gerisinden başlamak anlamına gelecek sade suya tirit önerileri eleştirmek şart.

İçişleri Bakanı'nın destekçisi MHP yönetimi için söyleyecek bir şey yok.

Geriye kalıyor CHP ve BDP.

Bildiğiniz üzere CHP Kürt sorunu için hazırladığı diyalog paketini hükümete götürüyor.

Diyalog paketi diyorum, zira, CHP'nin 10 maddeden oluşan paketinin "Toplumsal mutabakat arama sürecinin işleyişi ve gelişimi belirlenecek" şeklindeki son maddesinin gösterdiği üzere ortada somut bir öneri yok.

Demokratik açılım sürecinin henüz başındayken hükümeti "daha ortada proje yok, açılımın içi boş" diye eleştiren CHP'nin, aradan geçen onca zamana, deneyime rağmen, "hele bir yola çıkalım" şeklinde özetlenebilecek paketindeki tek somut önerisi "komisyon kuralım." Yani "Arkadaşlar çalışsın."

Parlamentoyu nasıl bir perspektifle göreve çağırıyorsunuz? Kürt sorununun çözümü noktasında kilit rol oynayan ana muhalefet partisinin resmî söyleminde bir kırılma var mı ki umutlanalım ve destekleyelim?

Örneğin "yalnızca güvenlik sorununa indirgenemez" dediğiniz Kürt sorununu, AK Parti'nin de ötesinde hangi düzelmede tanımlıyorsunuz?

Güvenlikçi politikaların dışındaki sosyal- ekonomik önerileriniz, bu sefer "Kürt gençlerini el sanatlarına yöneltelim, spor yapsınlar dağa çıkmasınlar, eğitim şart, açacaksın Amed'in ortasına iki et balık kurumu"ndan farklı mı?

Umarız "kervan yolda düzülür" demeniz hazırlıksızlığınızdan, gönülsüzlüğünüzden değil, "açıklığınızdandır"; dikkatle izliyoruz.

BDP'ye gelince. CHP'nin çıkışını önemsediklerini belirten partinin Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da hafta sonu katıldığı bir televizyon programında "AKP isterse PKK ile görüşürüz" dedi.

İnsanın "ister ister" diyesi geliyor. Ya da çözümün önünde engel olarak gördüğünüz AK Parti istemese bile, "biz isteriz" diye haykırıyoruz. Ancak mevzu "görüşmekten" ibaret değil elbette.

Zira "görüşseniz" ne söyleyeceğinizi de merak ediyoruz.

Örneğin bölgenin kalkınması, tarımın patlaması ve işsiz binlerce Kürt gencine ekmek kapısı açacak Silvan Barajı inşaatına niçin engel olduklarını sorabilir misiniz abilere?

Baraj'ın müteahhidinden istenen milyon dolarlık haracı, Kürt halkının refahı ve güvenliği için hangi projede kullanmayı hedeflediklerini de öğrenseniz bizim için.

Kalkınma Bakanlığı'nın bu projesinin "Kürtleri imha planı" olarak görmemelerinin her dilde komik olduğunu ima edebilir misiniz peki?

Görüştüğüm Emniyet kaynakları son birkaç ayda, 80'den fazla "canlı bombayı" yakaladıklarını iddia ediyorlar. O gencecik insanların ve olası kurbanlarının Kürt sorununda diyalogun yolunu nasıl açacağına dair fütürist senaryolarını da merak etmiyor değiliz doğrusu.

CHP'siyle, BDP'siyle ve diğeriyle muhalefetten, Uludere konusundaki bindiği dalı keser tavrı, kürtaj vs. konusundaki yasağcı çıkışıyla hükümetin kendilerine verdiği muhteşem pası gole çevirmek için biraz daha performans bekliyoruz.

O pasa bu kadar sıradan bir gol, inanın yakışmıyor. Zira biz siyasetseverlerin beğeni eşiği son on yılda epeyce yükseldi.

Sabırımız mı, o da tükendi tükenecek.

RT lütfen!

Fazıl Say'ın temsil ettiği "imaj"dan, ilkokul beşinci sınıf düzeyindeki toplumcu gerçekçiliğinden, "giderim bak" atarlanmalarından falan hiç hazzetmiyorum ama...

Meraklanmayın, "görüşlerini ifade etmesi için canımı veririm" falan demeyeceğim. Öyle bir niyetim olsa bu feda eylemini daha çok istediğim şeyler için gerçekleştiririm.

Ancak "Müezzin 22 saniyede okudu aksam ezanını yahu. Prestissimmo con fuco! Ne acelen var? Sevgili? Raki masası?" türünden twitter mesajları yüzünden hakkında 1,5 yıl ceza istenmesi de akıl alacak gibi değil.

Say hakkında o iddianameyi hazırlayan sayın savcılar ve bunu retweet eden sayın hâkimler, biz eğleniyoruz kendisiyle, ne istiyorsunuz Allah aşkına üç kuruşluk zevkimizden. Bu arada twitter hesabınız var mı? Benim gibi birini bile Fazıl Say'ı savunmak zorunda bıraktınız ya, ne diyeyim, hakikaten "takibi" hak diyorsunuz. RT lütfen!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu sefer gelecekti sanki

Melih Altınok 08.06.2012

Ergenekon, Balyoz, 28 Şubat ve Şike perdelerindeki tiratlarıyla katarsisi doruğa çıkartan "Şeffaf, demokratik ve sivil yeni Türkiye'yi beklerken" oyununun finali hayal kırıklığı yaratacak gibi.

Türkiye toplumunun çoğunluğunun "katılarak" izlediği, Avrupalı demokrat "eleştirmenlerin" de takdirini kazanan oyununun niteliği, kategorik "sanat" tavırlarından milim taviz vermeyen "militanların" dalaşına kurban ediliyor.

"Silivri'den darbeci kaçırma" operasıyla "eylenen" ulusalcılar, düne kadar "sanat düşmanı" dedikleri Yeni Türkiye oyununun başrolündeki aktörü neredeyse diva ilan ettiler. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri'nde (ÖYM) düzenleme sinyali veren AK Parti'yi, bu girişime karşı olan Cemaat'e karşı destekliyorlar, hatta "uyarıyorlar".

Hükümetin figüranları ise, başrol kapma derdinde. Dün bizler yazınca kızdıkları halde, şimdi Başbakan'a karşı pankart açtı diye 8,5 yıla mahkûm edilen Ferhat Tüzer ile Berna Yılmaz'ın dramını hatırlatıp ÖYM taşlaması yapıyorlar.

Cemaat'se, sözkonusu mahkemelerin Ergenekon cephesine malzeme sağlayan dava süreçlerindeki hatalarını yine tartışma konusu yapmıyor. Sanki oyuncu değil de izleyiciymiş gibi "yekpare" söylemini sürdürüyor.

Hâl bu olunca da, yapacakları jestleri, mimikleri "gözler tamamen kapalı" iken bile "bildiğimiz" ezberciler, demokratların "oyun sarkıyor" çıkışları karşında afallıyorlar.

Neymiş, CMK 250'deki olası düzenlemesinden ötürü hükümeti eleştiriyorsan Cemaatçiymişsin.

Bak sen!

İyi de, henüz birkaç ay önce, MİT krizinde Başbakan Erdoğan'ın tavrını onaylanıp Cemaat'in çıkışını eleştirdiğim de, adımı "Taraftın Erdoğancılar" listesine dâhil etmemiş miydiniz?

Tek örnek bu değil elbette.

Referandum sonrası HSYK seçimlerinde "Hani Adalet Bakanlığı bürokratları listeye alınmayacaktı" diye isyan ederken AK Partili olmuştuk.

Şike soruşturmasında "Sonuna kadar gidilsin" deyince Cemaat'e kaydedilmiştik.

Oslo, Habur derken "müzakere" sürecine destek verince yeniden AK Parti cephesine postalanmıştık.

Vs. vs.

Ortada kriminal bir mevzu yok. Ne AK Parti'li olmak suç, ne de Cemaatçilik, tarikatçılık... Bir şeyci olsam da çıkar açıkça söylerim.

Ama gözleri o kadar körleşmiş ki araçları amaçları olmuş. Durup bir an için akliselimle düşünemiyorlar.

Bir ihtimal daha olamaz mı? Mesela demokratlık. Üstelik bu ihtimali destekleyen, yukarıda birkaçını sıraladığım oyunlar karşısındaki "tavır kronolojimiz" de apaçık ortada dururken.

Hâsılı, bu sıkışma hâinden yakamızı sıyırmamız şart. Demokratlar, bu tartışmada repertuarlarını kendileri belirlemeli.

Daha önce DGM'leri hangi gerekçelerle eleştirdiysek, bugün halefi ÖYM'lerde bu arızaların izini sürmeli.

Uzun gözaltı ve tutukluluk süreleri, zanlıların savunma hakkını engelleyen iddianameye ulaşma engeli gibi mevzuların düzenlenmesi talep edilmeli.

Mahkemelerin, pankart açan çocuklara onyıllarca ceza öngören devletçi reflekslerini "koşturacakları" yetki sahalarının, özgürlükler lehine sınırlandırılması istenmeli.

Ancak konuyu yalnızca hukuki alana hapsetme hatasına düşmemek de önemli.

Çünkü hepimiz biliyoruz ki, ÖYM eliyle yürütülen darbe davalarının, Türkiye'nin içinde bulunduğu dönüşüm sürecindeki katkılarının siyasi boyutu ağır basıyor.

"Halkı yargılayan" DGM'ler, bugün ağırlıklı olarak "halka karşı suç işleyen darbecileri," yani bir bakıma "DGM'leri doğuran zihniyeti" yargılıyor.

Bu davalar ÖYM'de değil, sıradan mahkemelerde görölse "etkilenmelerinin", "yıldırılmalarının" çok daha kolay olacağı da gözardı edilmemeli.

Kaldı ki "DGM'leri kaldırın" diyen AB ve AİHM, Çetin Doğan ve Tuncay Özkan başvurularında görüldüğü üzere oldukça "rahat" (Bkz. Orhan Kemal Cengiz'in *Radikal*'deki yazıları).

367 ve başörtüsü kararlarında, referandum iptallerinde, parlamentonun yok sayılmasına, Anayasa Mahkemesi'nin "esastan girmesine", yani yargı vesayetine ses etmeyen Kılıçdaroğlu'nun "Dedik dinlemediniz, bakın o yargı dün de müsteşarınız Fidan'ı ifadeye çağırdı" fevranlarına karşı da uyanık olmalı.

Zira Sayın Kılıçdaroğlu hemen ardından, İlker Başbuğ'un "bile" tutuklanmasından yakınıyor. Yani niyetini açık ediyor.

Ve ne yazık ki Sayın Başbakan da bir doğrudan yola çıkıp yanlışla kayıyor. Müzakere sürecinde karar kılmış siyasete yargının müdahalesindeki son derece haklı çıkışını, şimdi kimi çevrelerce "siyasete müdahale eden bürokratlara destek" olarak okunabilecek bir tepkiyle zedeliyor.

ÖYM'lerin insan hakları ve demokrasi açısından yanlışlarının düzeltilmesini talep eden oyuncularla, tıpkı İtalya'da olduğu gibi, savcılık mekanizmasını güçlendirip kozmik odaların kapılarını daha güçlü zorlayacak kahramanların başrol paylaşıacağı bir oyun pekâlâ yazılabilir.

Kaldı ki bugüne değin de fena gitmiyordu prodüksiyon, gişede de iyiydi üstelik. Ahali özgürce istediği oyunu izliyor, alkışlıyor, isteyen arada mescide gidip namazını bile kılıyordu.

İyi seyirler olsun.

Bu arada, az daha bekleseniz gelecekti sanki.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Behzat Ç. özel yetkiye de karşı

Melih Altınok 12.06.2012

Sorgularda, sokakta "tatlı tatlı" adam döven "ama iyi" polislerin başrol oynadığı dizilerden, filmlerden eskiden beri hazzetmem. Bu şablondan layıkıyla faydalanan Behzat Ç'ye de bayılmıyorum.

Politik bir nedeni yok. Eli kolu bağlı adamları, eşit olmayan koşullarda ezmenin aşağılık bir durum olduğunu düşünüyorum. Ve vakanın "karikatürize" edilemeyecek bir insanlık ayıbı olduğundan şüphem yok. Adalet anlayışında, sol soslu olsa da, kısasa kısasın yeri yok.

Devletin sokaktaki eli polisten bu kadar dayak yemiş bir halkın "polis dizilerine" merakını Stockholm sendromuyla falan açıklamak ne kadar mümkün bilmiyorum.

Sanırım mevzu daha ziyade ahalinin adalet açlığıyla alakalı. Ama sözünü ettiğimiz hukuka uygun bir adalet değil. Sokağın fiili adaleti.

Senaristler ve mutlaka yapımcılar da bu durumun farkında olmalı. Sözkonusu dizilerde polisin "adaletine maruz kalan" zanlıların ne kadar da suçlu olduğuna ve bu durum karşısında mevzuatın elinin kolunun bağlılığına dair girizgâhların tekrara düşmek pahasına dramatik ezgiler eşliğinde uzatılması da bunun kanıtı.

Zira bu sayede izleyicinin az sonra şahit olacağı polis şiddetini garipsememesi bir yana adeta arzulasını sağlamak hiç de zor olmuyor.

Ondan sonra gelsin sapla samanın pornografik ilişkisinin ardından yakılan sigaralar; bağımlı olmuş gani gani fanlar.

Behzat Ç. üzerine ayrıntılı bir okumayı mutlaka yaparız. Ama bence asıl üzerinde durmamız gereken nokta, dizinin bugüne değin seyircilerinde yarattığı katarsisin meşruiyetinde, son bölümünde doruğa tırmanan "alayına isyan". Ve kuşkusuz bu son isyanın popüler alanda müesses nizama verdiği hayat öpücüğü.

Kot taşlama işçilerinin, travestilerin vs. sorunlarına duyarsız kalmayarak, RTÜK'ün saçma sapan uyarıları karşısında dizinin Sakarya Meydanı'nda toplu izlenmesini sağlayan kahramanımız Behzat Ç. çok zor durumdadır.

Zira üstüne gittiği "yeni derin devletin" ayak oyunları had safhaya ulaşmıştır.

Öyle ki, bu "yeni" derin devletin "badem bıyıklı savcısı," işi Behzat'ın savcı eşi Esra'nın makam odasını aratmaya kadar vardırır. Arama sırasında illa ki, savcının çekmecesine bir sahte delil, flash disk de yerleştirilir elbette.

Ya, tıpkı makamı aranan Erzincan Başsavcısı İlhan Cihaner gibi.

Behzat Ç. bile ilk kez çaresiz kalır. Göğsüne vurup "seni bırakırım bu davayı bırakmam Behzat" diyen Esra'ya bir savcı olarak değil eşi olarak, yani yüreğinden, yani yüreğimizden haykırır:

“Artık senin hukukun yok, bitti o! Onların hukuku var!”

“Senin hukukun” yıllardır imtiyazsız Türkiyelilerin ensesinde boza pişiren ve Behzat’ın pratik çözümlerle yoluna koyduğu, eski, bizim hukukumuz mudur? Yoksa “onların hukuku” Balyoz’u, Ergenekon’u yürüten, kozmik odaya giren, yeni, onların hukuku mudur, bilemiyoruz tabii ki?

Derin devleti Behzat’ın ve savcı eşinin üzerine salanın, “Başgan” lakaplı tipin kontrolündeki Susurlukçu-Ergenekonvari yapı olmasının doğurduğu çelişki de önemsiz bir senaryo ayrıntısıdır elbette.

Ama sonuca varmak için göstergelere ihtiyaç duyanları karmaşaya sürükleyecek bu noktalar, twitter’ın bir anda yıkılivermesine engel değildir elbette. Tüm dizi karakterleri aynı anda TT oluverir twitter’da.

Çünkü bir tweet’in gayet güzel özetlediği üzere, “Sergilenen bir kurmaca değil, Balyoz ve Ergenekon soruşturmalarının bir belgeselidir”.

Ertesi gün de ilgili gazeteler ve “ulusal” kanallar Behzat Ç’nin finalini “Badem bıyıklıların operasyonu” olarak işlerler.

İtiraf etmeliyim ki, etkileyici bir finaldi. Twitter’da dendiği gibi Balyoz ve Ergenekon’a dair kamuoyu algısını değiştirmede, yönlendirmede “bin tane Erdoğan konuşmasına” bedeldi.

Zira ceberut hukukun körlüğünden mustarip pek çok kişi, memlekette esen “yeter la” havasıyla, son örneğini ÖYM tartışmalarında gördüğümüz üzere, dönüşüm sürecine ve onun enstrümanlarına isyan ediyor.

AMK isimli bir futbol gazetesinin de medyaya kazandırılmasıyla tavan yapan bu “lumpen isyan” hâli, kimi zaman bir akademisyenin süresi bitmiş sözleşmesinin altında aranan buzağıyla, bazen de tatile çıkan bir programcının olası mağduriyetiyle çoğaltılıyor.

İşin fena yanı ise bunlar dönüşüm sürecinin niteliğini manipüle eden bir argümana dönüşüyor.

“Hııı, kaynımın da başına geldi aynısı.”

“Ya, aynı Behzat Ç’deki gibi...”

Tamam, adalete karşı susuzluğumuzla ağzımızı bozabiliriz, hakkımızdır da. Ama bu, London’ın romanlarındaki “uçurum insanları” ruh hâli, onca zamandır “adabımızla” elde ettiğimiz kazanımlarımıza mal olmamalı.

Ha illa ağzımızı bozacaksak, şahsen ben de “yeter la” hakkımı, benim diyen demokratların bile siyaseten doğruculuk batağına çektiği ya da hukuki mevzuat noktasında tartıştığı “Özel yetkili” konusunda kullanırdım.

Yeter la... Cemaat- hükümet geyiğinize. Elma-armut misali DGM-ÖYM kıyasınıza. Başkanlık hayalinin dayattığı itidalinize.

Özel yetkilerinizi kozmik odalarda, dokunulmayan asker-sivil bürokratların makamında falan görmek istiyoruz yine; pankart açan çocukların karşısında, üniversite kavgasının orta yerinde değil.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her Kürtçe dersi bir Uludere değildir

Melih Altınok 15.06.2012

Kürtçe seçmeli ders oldu.

Haftalık ders sayısının azlığı ve başlama süresinin geç olması eleştiriliyor. Öğretmen açığı ve müfredatın içeriğine dair kaygılar da mevcut.

Ne var ki tüm bu eksiklikler ve eleştiriler, BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak'ın söylediği gibi atılan adımın "bir asimilasyon politikası" olduğu türünden acayiplikleri haklı kılmıyor.

Birileri, bölgede, çocuklarını seçmeli Kürtçe dersi almaya teşvik edebilecek, olası boykotu delemek "hayın" ailelerin "fişlerini" hazırlamaya başlamıştır bile belki.

Memleketteki Kürtçe yasağının müsebbibi, "Vatandaş Türkçe konuş" kampanyalarının yaratıcısı CHP'nin, daha dün kadar cümlelerimizdeki "Pekeke"leri ayıklayıp bizlere "terörist" yaftası yakıştıran bazı "yandaşları" ise "gaz" peşindeler.

Neymiş "AKEPE devleti" bu düzenlemeyle asli unsurumuz dediği Kürtlerin dilini yabancı dil kategorisine sokuyormuş.

Seçmelisini değil, anadilde eğitimi savunan biri olarak bu çıkarsamanın kaynağını gerçekten merak ediyorum. Konuyla ilgili yasal düzenlemeler desek, orada da "yaşayan diller ve lehçeler" deniyor. E peki ne?

Milyonlarca vatandaşın anadiline "bilinmeyen dil" tanıımı yapan, yani bırakın Kürtçeye yabancı demeyi, dilden saymayan ceberut devlet karşısında hükümet bu yetmez ama evet adımını atarak ayrımcılık mı yapıyor şimdi?

Hiç olmazsa "10 yıldır elinizi daha çabuk tutamaz mıydınız be hey hükümet" deyin de, komik olmayın yahu.

Kaldı ki "kamuoyunun hazırlanması" gerekçesi dillendirilse de AK Parti içerisinde de bu durum kabul ediliyor.

Görüşlerini aldığım AK Parti Diyarbakır Milletvekili Galip Ensarioğlu da Allah'ın bildiğini kuldan saklamayarak açıkça "Bu adımı anadilde eğitimin ilk adımı" diyor.

Hükümetin epey bir süre önce Kuzey Irak yetkilileriyle temasa geçtiği ve bu konunun altyapısı için görüşmeler yaptığına dair haberlerimizi de hatırlatalım.

Hâl buyken, ileri adımların atılmasının yolunu, işi "Kürtlerin imha ve inkâr planında yeni bir evre" noktasına vardırان "komutanların" tavrı mı açacak dersiniz? Yoksa, dün "Türkiye Türklerindir gazetesi"ne konuşan Leyla Zana'nın "Toplumu ileriye götürecek her adıma ben olumlu bakarım. Yanlışlık varsa da çıkar söylerim" diyen ve cesaret istediği aşikâr tutumu mu?

Röportajında devletin asimilasyon politikalarını kıyasıya eleştirirken "Şimdi hepimizin yapması gereken, hepimizin Başbakan'ın sorunu çözmesinde yanında olduğumuzu ona hissettirmemiz, onu teşvik etmemizdir" diyen Zana da hükümetin bu "planının" yedeği mi şimdi?

Gazcıları bir yana, Egemen Kürt siyasal hareketinin bu "istemezük" tavrını ve hatta kinini yalnızca çekilen acılarla, ödenen bedellerle açıklamak da mümkün değil.

Öyle olsa Leyla Zana'yı nereye koyardık?

Neyin amaçlandığı, hangi “hatiplerin” koordine ettiği bir yana, henüz gencecik bir kadınken Meclis kürsüsünde ülkedeki milyonlarca insanın anadiliyle konuştu diye on yıl hapis yatan Zana’nın kini patlıcan mı?

Sizler bakmayın Türk ve Kürt milliyetçilerinin seçmeli ders konusundaki birbirlerinin simetrisine düşen karşı duruşlarına.

Hükümetin seçmeli ders atağına napalm bombası muamelesi çekenlerle, Zana’nın röportajındaki “Kürdistan”ların altını çizip Başbakan’a alarm verenlerin yok birbirinden farkı.

Bizler yolumuza devam edelim.

Uludere’de nedensiz yere Ergenekon’un yükünü omuzlayan, Özel Yetkili Mahkeme revizyonu ile yüreklerimize kuşku düşüren, askerî faaliyetleri ombudsman denetimi dışında bırakan hükümeti kıyasa eleştirelim.

Ama Kürt sorunu yolundaki seçmeli ders gibi cılız bir adıma da Uludere muamelesi çekmeyelim. Hiç olmazsa buyurucularımızın gözlerinin içine bakıp, ama onlar gibi kızmadan, hiddetlenmeden “asimilasyon da değil be kardeşim” diyelim.

Bunun yolu da müzakere süreci için hükümete söylediği “Kiminle dövüşüyorsan elbette onunla barışacaksın” diyen Ahmet Altan gibi, “çözüm merci hangisiyse onunla konuşacaksın” noktasına gelen Zana’nın cesaretini gösterebilmekten geçiyor.

Meraktan

Halen tutuklu bulunan Balyoz sanığı bir kurmay albay eşi vasıtasıyla mektup gönderdi. İsteği üzerine adını vermeyeceğim albayın, uzun ve samimi mektubunda özet geçen cümleler şunlar:

“Ben darbeci değilim. Mahkeme tarafından suçun olduğu tarih olarak 2002-2003 yılları esas alınıyor, 2003 yılındaki seminer sırasında Verona/ İtalya’da bir NATO tatbikatına katılmak üzere yurtdışındaydım. Yurda giriş-çıkış pasaport kayıtlarım Emniyet tarafından mahkemeye gönderildi... Benimle ilgili Kasım 2008 yılında oluşturduğumu iddia ettikleri bir formu (tabii ki dijital ve imzasız) bile iddia makamı iddianameye ve esas hakkında mütalaaya koydu. Daha da ilginç ve trajikomik olanı ben iddia ettikleri, yani formu oluşturduğum savında bulundukları Kasım 2008 tarihinde gemi komutanı olarak Kenya’daydım.”

Darbe planladığı iddia edilenlerin, bazı askerleri emir-komuta zincirinin mantığına uygun olarak bilgileri olmadan görevlendirdiği aşikâr; gözardı edilemeyecek bu ve benzeri soru işaretlerinin giderilmesinin davanın önemini azaltmayacağı aksine güçlendireceği de.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni Sevr sendromu da bu mu

Melih Altınok 19.06.2012

Emre Uslu, Oslo görüşmelerinde hükümetin “PKK ile barış anlaşması sağlanırsa ‘Güneydoğuda görev yapan güvenlik görevlileri savaş suçlusu olarak yargılanacak’ maddesini kabul ettiğini iddia ediyor.

Dün köşesinde Uslu’nun iddialarını destekleyen **Mehmet Baransu da, bazı kaynaklarına bu iddiayı doğrulattığını yazdı.**

Cemaat’in görüşleriyle uyum sağlasa da, ulusalcı medyada manşetten görülen bu iddianın sahipleri güvendiğim iki dostum. Suç değil elbette ama Cemaat’le organik bağları olmadığını biliyorum. Dahası olsa bile manipülasyon yapacaklarına inanmam. Vicdanları, müzakere mantığını savunuyor görünen pek çok şirinlik muskası zattan daha muteberdir benim için.

Zaten bu aidiyet ilişkisi de konumuzun, iddianın içeriğine dair yapılan tartışmaların yegâne belirleyicisi olamazdı. Bu zorunlu girizgâhı, peşin hükümlerle olaya yaklaşmadığımı kaydetmek için yaptım.

Bizler içerikle ilgileniyoruz. Doğal olarak da devlet refleksiyle uyuşmayan, ancak “yenik” bir tarafın kabul edeceği ve milliyetçilerin-ulusalcıların perspektifini yansıtan bu iddialar hakkında daha inandırıcı argümanlar bekliyoruz.

Emre ve Mehmet, iddiaları karşısında hükümetten ve MİT’ten yanıt beklediklerini söylüyorlar. Bu makamların sessizliğini ise “ikrara” yoruyorlar.

İyi de bu “ben lafımı ortaya korum, üstüne alınan alınır” denecek bir mevzu değil ki. **Hükümet de, MİT de, Uludere sonrasında gördüğümüz üzere, pek konuşkan değiller. Bu durumda iddialarının ciddiyetine binaen, kendilerini enforme edenlerden daha ciddi, somut deliller talep edip bizlerle paylaşmaları gerekmiyor mu?**

İddialarının, tıpkı Habur sürecinde olduğu gibi milliyetçi-ulusalcı cenahı ayağa kaldırdığını, hatta açılım sürecini destekleyen muhafazakâr kamuoyunu bile huzursuz ettiğini, bunun da barış sürecinin toplumsal algısında onulmaz bir gedik açtığını görmüyorlar mı?

İklim, güze dönen baharın ardından yeniden ılımanlaşmışken, **Leyla Zana** gibi, sağduyusuna sağlık isimler çözüm iradesinin desteklenmesi yönünde cesur açıklamalarda bulunurken bu “rahatlığa” dikkat çekmek hakkımız değil mi?

Başkentte konuştuğum hükümet cephesinden isimler ve bölgesel kaynaklar, “Oslo sürecinde sorunun bittiğine dair aşırı heyecana kapılan müzakerecilerin ‘sarhoşlukla’ ileri gitmiş olabileceklerine ancak bu denli ‘dağıtacaklarına’ ihtimal vermediklerini” söylüyorlar.

30 yıllık savaş süresince suça karışmış bazı asker, polis ve özel harekâtçılar hakkında soruşturma ve kovuşturmaların “engellenmemesi” noktasında bir uzlaş olabileceğini kabul ediyorlar. Fakat **“tüm personelin vatana ihanetten yargılanması” gibi bir maddeyi esrik müzakereciler kabul etmiş olsa bile nihai karar merci Başbakan Erdoğan’ın “asla” kabul etmeyeceğini** belirtiyorlar.

Konuyu, **Neşe Düzel’e** verdiği mülakatta protokol metinlerini okuduğunu söyleyen **Şerafettin Elçi’ye** de sordum. **Elçi “Ben protokol metninde böyle bir madde görmedim, böyle bir şey hatırlamıyorum” dedi.**

Dediğim gibi, mantığımızın sınırlarını zorlasa da, iddia sahipleri güvenilir kişiler. Bunca ayak oyunun döndüğü memlekette, hiçbir ihtimali peşinen çöpe atmamak gerektiğini de öğrendim.

Ama barış sürecinin kamuoyundaki olumlu algısını akamete uğratacak **bu denli ciddi bir iddiayı ortaya atanları da ciddi bir sorumluluk bekliyor** sanırım.

Hem bu saatten sonra hükümet ya da MİT çıkıp “yok” dese ne olacak ki?

“Kanıtın yokluğu yokluğun kanıtı değildir” mi diyeceğiz o zaman da?

Kanıt!

Yalçın Hocam yapmayın Allah aşkına

Dün İstanbul 16. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki duruşmasında savunma yapan **Yalçın Küçük** şöyle demiş:

“Yazar Melih Altınok ‘Yalçın Küçük suçtur’ dedi. Suça değil suçluya ceza verebilirsiniz. Ben suç olduğum için fail değilim, bana ceza veremezsiniz. Hiçbir şey veremezsiniz. Bana yaklaşanlar iyi olmuyor. Kâğıda yazdım ‘Zekeriya Bey siz beni tutuklayacaksınız ama görevden alınacaksınız’ dedim, görevden alındı.”

Son duruşmada üzerinde epeyce durulduğunu öğrendiğim bu zırvalığı, davanın daha önceki duruşmalarında da duymuştum. Belli ki oturtup çekirdek “çitlerken” savunma hazırlayan bir grup akli evvelin kulaktan kulağa oyunundaki son halkanın “yaratıcılığı” pek bir rağbet görmüş.

Ne desek ki? Sussak olmaz. Zira pek çok kişi bu yalanları “veri” olarak kabul edip kelam ediyor, yazı yazıyor ve bu çamurlar üzerinize yapışıp kalıyor.

Yalnızca tiye almakla da olmuyor. Ama akıl tutulmasının bu boyutlara vardığı bir ortamda ironi yapmak intihar olur. O yüzden açıkça diyelim:

Yalçın Bey, asla böylesine ahmakça bir cümle kurmadım; ahmaklık, yalan da olsa böyle bir cümleyi kurup bana mal edenlere aittir.

Kaldı ki, demokratikleşme davalarını çok önemsiyorum. Ancak sizin bırakın davanın bir numarası olduğunuzu düşünmeyi, ciddiye alınıp tutuklanmanızın bile kötü bir şaka olduğunu kanaatindeyim.

Lütfen bir zamanlar sizin kitaplarınızı ciddi ciddi okuyor olmamızın ayıbını böylesine vurmayın yüzümüze. Üzerine savunma kuracağım diye bu kadar komikleşmeyin.

Allah kurtarsın; kurtarsın da biz de rahat edelim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK ve Kürt sorununu ayıracaksın ki...

Melih Altınok 22.06.2012

Israrla vurguladığımız PKK ve Kürt sorunu ayrımı bugüne değin pek kabul görmemişti.

Ancak, BDP'nin bu ayrımla ilgili "anlaşılabilir" itirazlarını şimdiye dek takip eden sol ve demokrat çevrelerin son zamanlarda daha çok "itiraf" havasındaki ayıklmalarını sevinerek izliyoruz.

İstisnalar hariç, sözkonusu aydınların "devletin söylemi" çağrışımı yapan bu ayrıma bireysel pozisyonlarını korumak kaygısıyla mesafeli durdukları aşikâr. Oysa bu birleşik algı, bizzat savaşın "resmî tarafının" görmek istediği tabloydu.

Zira, İmralı görüşmeleri sırasında, bizzat PKK'ye yakın kaynakların enformasyonundan öğrendiğimiz üzere, askerler egemen Kürt siyasal hareketinin birliğinin, bütünlüğünün, bekasının derdine düşmüşlerdi. Öcalan'ın gerillayı tamamen sınır dışına çekme tekliflerine bile, "hareketin etkililiğini yitirmesi, bölünmesi" kaygısıyla itiraz eden onlardı.

Kürt sorunuyla özdeşleşmiş "bir ve bütün cephe" algısı, Ergenekon devleti için hem siyaseti vesayet altına almakta mükemmel bir ortam yaratıyordu hem de hükümetlerin reform adımlarını ötelemeleri için eşsiz bir bahaneydi.

Dolayısıyla bu savaş tablosuna devrimci duruşlarıyla epeyce "renk kattılar" arkadaşlarımız.

Oysa azıcık cesaretle ve bizlere boykot koyulan panel parodilerine çağrılmama bedelini göze alarak, bugün herkesin bu savaşın görünür taraflarını sorumlu tuttuğu cinnet ortamının oluşmasına engel olabiliyorlardı belki de.

Hiç olmazsa daha dün Leyla'yı dövmek için onu Mecnun'un ölümcül aşkıyla tehdit eden Selahattin Demirtaş'ın yanıbaşındaki kovayı görmeden elâlemden istediği "bir damla su" olurdunuz ateşe.

Haksız mıyım?

Beşir Atalay'ın "görüşmeler sürüyor" demesinin, Bülent Arınç'ın "Öcalan'a ev hapsi de gündeme gelebilir" sözlerinin yarattığı umut ortamına ve bu girişimin de PKK tarafından Dağlıcalarda bombalandığına ilk kez mi şahit oluyorsunuz?

Değişen ne ki, "İyi şeyler olacakken hep PKK'nın bir provokasyonuyla karşılaşıyoruz" cümlesini kurma yaşı beşlere kadar düştü.

Her ne kadar Dağlıca'nın ardından Başbakan Erdoğan reformların süreceğine dair garanti vermiş olsa da, Arınç'ın "ev hapsinden" el mecbur "mevzuat engeli" noktasına gerilemesi, aklınıza Habur sonrasını, Reşadiye'yi getirmiyor mu?

Ne zaman tüküreceksiniz şu sakızı ağzınızdan.

Darbecilerin "hiyerarşi zincirinde değil, cunta işi canım" savunmalarını akıllara getiren, "Karayılan iyi, çevresindekiler, Feymanlar falan kötü" hikâyesini dillendirmekten sıkılmadınız mı? Örgütü hiç mi tanıımıyorsunuz?

Hafta sonu pikniğe gitmek için bile asgari birkaç gün öncesinden plan gerekirken, 300 kişinin üç koldan birlikleri vurması için nasıl bir organizasyonun gerektiğini tahmin etmek zor mu?

Bu organizasyonun, yerel unsurlar, serseri âşıklar tarafından "ateş alma" havasında gerçekleştiremeyeceğini, PKK merkezî otoritesinin onayının şart olduğunu göremiyor musunuz?

İlla, saldırı emri verdiği ortaya çıkan Feyman Hüseyin'in rütbesinin onbaşı değil, KCK Yürütme Konseyi ve HPG Komuta Konseyi Üyesi olduğunu hatırlatmamız mı lazım?

Yine de ayılanlara "günaydın" değil, "hoş geldiniz" demek lazım. Ama hâlâ bıraktığımız yerde debelenenlere de bir çift sözümüz olmalı, hiç olmazsa cevap vermekten imtina edenler adına.

Önce şunu söyleyelim, yok öyle yağma. "PKK ile Kürt sorununu ayırıp da ne yapacaksınız. Sri Lanka modeli mi öneriyorsunuz" türünden saptırmalarınızı yemiyoruz.

Siz gidin bunları televizyon dövüşlerinde, bu savaşın sürmesine karşı cepheden moral motivasyon desteği sağlayan simetrinizdeki faşistleri oyalamak için kullanın.

Bu atarlanmalarınız, PKK'nin en kör gözüm parmağına saldırısında, hamile kadınları, genç kızları, dersane öğrencilerini bombaladığı zaman bile operasyonun çözüm olamayacağını haykıranlara tutmaz.

Tane tane, diyoruz ki:

PKK ve Kürt sorununu ayıracaksın ki;

Siyasal iktidar her gelen şehit haberinin ardından reform adımının vitesini küçültmesin.

BDP, hükümetin Kürtçe seçmeli ders, TRT Şeş vs. adımlarını "PKK'nin durumuna" endeksleyemesin. "Önce silahları sustur" gibi inisiyatifin azının hükümette olduğu sektör şartlar ileri süremesin.

PKK, amacı can almak değil, fiili savaş durumunun son bulmasını engellemek ve çelişkilerin keskinleşmesi için vurdukça, sesinin demokratik alanı manipüle edemeyeceğini, reformların akıbetinin hareketliliğine bağlı olmadığını görsün.

Leyla Zana gibi evet "son mohikanların" cesur çıkışlarından değil, onun hakkında videolar vs. ile başlatılan iğrenç linç kampanyalarından "insanlık adına rencide olacaksınız" ki, yeni "êdi bese" çılgınlıkları yükselsin.

En azından "Asker operasyona meraklı değil, saldırı olmazsa onlar da bir şey yapmaz" diyen Başbakan Erdoğan'ın sesine, karşı taraftan da bu netlikte bir aksi seda yükselebilirsin.

Zor, biliyorum ama, işe, sıkça ziyaret ettiğiniz Frengistan'da solcuların, demokratların, aydınların en haklı taleplerle bile olsa örgütlerin şiddetine karşı nasıl tepki koyduğunu dinleyerek başlayabilirsiniz.

Hadi bir kez olsun karnınızdan değil, ağzınızdan konuşmayı deneyin pozisyon âşığı şirinlik muskaları.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşmez kalkmaz bir Allah

Melih Altınok 26.06.2012

Cuma günü Suriye'nin Türkiye'ye ait keşif uçağını düşürdüğü henüz öğrenmiştik ki, canlı yayınımıza bir uluslararası ilişkiler profesörü bağlandı. Aynı zamanda eski bir pilot olduğunu öğrendiğim hoca başladı ucu

savaşa kadar varan olası yaptırımları anlatmaya.

Uzman esip gürlerken dayanamadım. Yaptırım önerilerine de söyleyeceklerim vardı ama uzmanlık alanında havlamamın bedellerini göze alamayıp kısa kestim.

“Hocam” dedim, “Olay henüz çok sıcak. Nereden biliyorsunuz, belki uçak düşürülmemiş, düşmüştür.”

Hocanın yanıtı net oldu: “Böyle bir şeyi kabul edemem!”

“Neyi kabul edemezsiniz?”

Anladık ki ihtimalin zayıf olduğunu kastetmiyordu hoca. Kabul edemediği bir Türk savaş uçağının öyle alelade bir kul yapısı gibi düşebileceğiydi.

Koptuk tabii.

İstidatlı bir savcı için sözlerimden makul miktarda 301’lik malzeme çıkabileceğini düşünerek zorlamadım.

Evet, neticede Türkiye Cumhuriyeti’nin ve kahraman ordumuzun manevi şahsiyetini zedeleyecek bir durum olmadığı anlaşıldı. Benim yanıldığım ortaya çıktı. Uçağımız düşmemiş, düşürülmüştü.

Ne var ki “AKAPE hükümeti” için aynı durum sözkonusu değildi. Tersanelerin yanı sıra, istese de düşemeyecek kadar asil kanlı uçakların yönetimini “yeniden” ele geçiren karşı devrimci Osmanlıcılar hıyanet ve acz içindeydi.

Hırsızın hiç suçu olmaz mıydı? Eskiden, yedi düvele karşı it dalaşı yapan uçaklarımızı düşürttürüyor sonra da cevabı hemen savaş ilanıya vermiyordu.

Kaderin cilvesi, bir oyunda kendisinden “Hüsamettin Cintonik” diye bahseden Ferhan Şensoy’un köşesinin hemen üstünde, gazetenin manşetine ilham olan Cindoruk faturayı kesmişti bile:

“Bakandan kurtulmazsak, üç nokta...”

Aydınlık gibi, verilen mesajı şıp diye anlayıp AK Parti’ye “çakarsamada” bulunacak entelektüel okura değil de, dekoder yardımıyla “anlayan” kesimlere seslenen *Sözcü* ise metaforları buruşturup atmıştı.

“Savaşın eşiğindeyiz ama 68 paşa hapiste” manşetini çakan ve “Suriye’yi en iyi bilen gazeteci” olarak anons ettiği Hüsnü Mahalli’nin “Amacın işgalse vurular” sözlerini büyüten *Sözcü*’nün Ankara temsilcisi Saygı Öztürk netti.

“Orduda moraller bozuk. Çünkü yılların tecrübesine sahip 68 muvazzaf general ve amiral Balyoz’dan cezaevinde tutuklu. Sağduyu milyonlar ‘komutanlar serbest bırakılıp görevlerinin başına dönmeli, bu orduya moral olur’ diyorlar.”

Kelimenin patent hakkını her sabah programında 500 kere kullanarak tescilleyen Sevgili Erkan Tan’ın kulakları çınlasın:

“Diyorlar...”

Peki, kim o diyenler? Balyoz sanığı Çetin Doğan’ın “aktarımlarını aktaran” CHP’nin İzmir aktarı Aytun Çıray. Başka? Bir emekli hava korgenerali.

İyi de iki *bizkaçkişiyiz.com* deneyimi sayesinde sayı saymayı öğrendik. İki emekli asker ve tezkeresini yırtıp müebbet askerliğe gönüllü yazılmış bir sivil ister topla ister çarp milyonlar etmez ki sana.

Milliyetçi cenahtan destek lazım.

Gerçi MHP vekili Ümit Özdağ pazar günkü tv programında, Hasan Celal Güzel'in "kıcı kırık Suriye" temalı düzeyli ve deruni tesbitlerine dayanıp omuz vermişti ama, *Yeniçağ*'ın Arslan'ı lafı evirip çevirmedi.

"5 Kasım 2007'de Beyaz Saray'da, Ergenekon ve Balyoz operasyonlarının düğmesine basılmasına evet denmeseydi, hemen öncesinde özel yetkili savcılarla toplantı yapmak için Amerikalı savcı Susanne Hayden Türkiye'ye gönderilmeseydi, Türk Silahlı Kuvvetleri, bugün milli stratejiler geliştirip uygulamak imkânına sahip olurdu."

Allah'ın bildiğini kullara da gösteren Zirve katliamının ek iddianamesi de yayınlandığı halde Hrant'ın katledilmesinde Ergenekon'dan bahsedeni Cemaatçi ilan eden çiçek çocuğu imitasyonları da fırsatı kaçırmadılar.

Ergenekon muhiplerinin Suriye konusunda BOP'tan müteşekkil boktan (tabii ki kurumuş) analizlerini es geçip, gözlerini Esed'in zulmüne karşı uluslararası toplumu göreve çağıran ancak askerî müdahale alternatifini dillendirmeyenlere diktiler.

Neymiş, halkını katleden Esed'e tepki veren liberaller, İslamcılar falan hükümetin diktatöre karşı sert tavrını cilalayarak bugünkü ortamın ve tabii ki savaşın yolunu döşemişler.

Anakronik Irak savaşı hikâyeleriyle son Suriye krizini analiz etmeye çalışanlar gazeteleri nereden okuyorlar bilmiyorum ama ben o savaş çılgınlıklarını muhafazakâr medyada değil, sol, ulusalcı ve kendi yazdıkları merkez medyada gördüm. Hatta aralarında Suriye'yi savaşa cesaretlendiren bile vardı.

E, hâl bu olunca da "barış, lütfen yani" mesajlarının Can Dündar'dan rol çalmanın ötesine geçtiğini düşünmüyorum.

Hülasa barış gazeteciliği, uluslararası hukuka uygun silahsız uçan bir uçağı vuran devleti eleştirmeyi de kapsar, azıcık. Muhafazakâr diye kıl olduğun hükümete "hırsızın hiç mi suçu yok, niye dövdürdün kendini demekle" pek alakası yoktur.

Terörist bir devlete karşı uluslararası toplumu göreve çağırmayı da emperyalistlik saymaz. Devletlerarası savaşa "hayır" der, elbette halkına karşı savaş açan ve bu savaşa ses çıkartan komşularının uçaklarını düşüren diktatörlere de.

Ve bu ayrımları yapamazsa, Suriye'ye "gık" denmesine karşı çıkan ulusalcılarla "lank" diye aynı cepheye düşüverir.

Dikkat buyurun, düşürülmez, düşer.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiç bu kadarını beklemiyorum ama...

Melih Altınok 29.06.2012

Hükümetten ÖYM düzenlemesi hakkında farklı sesler yükseliyor.

Net olansa Başbakan Tayyip Erdoğan'ın değişikliğe büyük oranda ikna olduğu.

Yo, kimi arkadaşlarımızın çok sevdiği gibi bu işi Ankara'daki "tapınak şövalyelerinin" faaliyetlerine falan bağlamıyorum elbette.

Hükümete çok ama çok yakın medyanın, bu düzenlemeyi, zorunlu proletarya diktatörlüğünün ardından gelen sosyalizm havasında sunmasınaysa gülüp geçiyorum zaten.

ÖYM'lerle ilgili kararında Başbakan'ın da mustarip olduğu, pek çoğumuzun direnemeyip seline kapıldığı, sayılarına tezat sesleri gür çıkan müzmin muhalif kesimlerin mahalle baskısıdır.

İşi babasını savunan bir evladın masumiyetinden çıkartıp, hesaplanmış jest ve mimikler de dâhil profesyonel bir manipölasyon faaliyetine çeviren Pınar Doğan-Dani Rodrik'ten tutun da, marjinal sol gruplara kadar fiili bir ittifakın yarattığı baskıdır bu.

Hükümetle kulis yapan endişeli eski ve yeni askerî bürokratların, CHP'nin pohpohlaması işin tuzu biberidir.

Yeni program hazırlığı yaptığı açıklanan **Ayşenur Arslan**'ın *CNN Türk*'teki programında reklam arası verilmesini "basın özgürlüğüne darbe" diye anonslayan **Amberin Zaman**'ın da katkısı vardır bu havada.

İçeride "Yetmez ama evetçilere" göz kırpıp, dışarıda reform sürecini ecnebilere "İranlaşma" olarak lanse eden duayenlerin de.

Orhan Kemal Cengiz'in dediği gibi, "Cumartesi annelerinin Galatasaray'da ne işi var, Silivri'nin önünde toplanmaları lazım, çocuklarının katilleri Silivri'de" diye isyan edeceklerine, Silivri önünde sanıklar lehine "duyarlılık çağrısı" yapmaya hazırlanan solcu akademiklere de alkış tabii ki.

İşte, hükümetin, itidalli uzlaşa dönemine sürüklenmesinde bu yoğun manipölasyon faaliyetinin etkisi büyüktür.

Bu mahalle baskısı nice demokratları, "referandumda evet dediğim için özür diliyorum formu"nu doldurma noktasına savurmadı ki, içte ve özellikle dışta "aman başımız ağrımasın" diyen Erdoğan'ı ve hükümeti sendeletmesin?

Dünyanın her yerindeki muadillerinin gündemi askerî vesayetle hesaplaşma, sivilleşme, şeffaflaşma olan demokratlarımız bile kararsızken, "muhafazakâr" bir iktidar bu iş için niye öne atılsın?

Size diyorum dostlar. Belki tutumları Cemaat'inkine denk düşecek diye, pasif kalıp bu dezenformasyona destek olan herkesimden ve inançtan demokratlar.

Bugüne değin sustunuz ama hiç olmazsa 1 temmuzdan önce çıkartılması istenen düzenleme şekillenmeden biraz netleşin.

Bunu, "cinayetinin arkasında örgüt yok" kararı verildiğinde haklı olarak sokağa döküldüğünüz, ancak öldürülmesiyle ilişkilendirilen Zirve Katliamı davasında "aha da o örgüt Ergenekon'dur" diyen iddianameyi görmezden geldiğiniz **Hrant** için yapmalısınız mesela.

Bakın, Zirve Katliamı davasının müdahil avukatı **Erdal Doğan** ne diyor:

"ÖYM'lerin doğal yargı gereği kaldırılması gerektiği düşüncesindeyim ancak CMK 250. Madde ile savcılara verilen yetkilerin bu gibi cinayetlerde düzgün şekilde kullanılmış olması, dokunulmazlık zırhına kimsenin

sokulmaması Türkiye için tarihî döneme işaret etti.”

Avukat haklı. Keşke İsviçre’de yaşasaydık da özel mahkemelerimiz olmasaydı. Ama CMK 250/3, askerlerin “kendi mahkemelerinde” değil, biz reyalara bakan mahkemelerde yargılanmasının yolunu açmasa, gayrimüslim vatandaşların katledilmesinde rolü olduğu iddia edilen o askerler şimdi nerdeydi sizce?

251. Madde olmasa, Gölcük’teki aramayı kim yapardı, Kozmik Oda’ya birazcık da olsa kim girerdi?

Demek ki neymiş? Devlet görevlilerinin sanık olduğu Balyoz, Ergenekon vs. gibi darbe davalarında özel yetkiler şartmış. Düzenlemeye dair tartışmaları kaygıyla izleyen efsane İtalyan savcı **Felice Casson**’un dediği gibi “Hakikate ulaşabilmek için dokunulamaz kimse olmaması gerekir”miş. Bu düzenleme heybeden çıkmamış.

Sapla saman birbirine karışmasın. AK Parti’nin olası fütursuzluklarını engelleyecek demokratikleşmenin yolu, siyaset kurumu üzerindeki vesayetin kozmik odalarına dalan, dokunulmaz askerlere vatandaş muamelesi çeken yasayı ve mahkemeleri tukaka ilan etmekten geçmiyor.

MİT kriziyle kafanızı karıştırmalarına da izin vermeyin. O dönemde siyasal iktidarın politikalarını yargının “esastan” denetleyemeyeceğini söyleyip hükümetin yanında yer almıştık. Şimdi de siyaset üzerindeki başka bir vesayetin, askerî vesayetin tehdidinin toprağa gömülmesi, yargının işinin yarım kalmaması için hükümetin bu girişimine muhalefet etmeliyiz.

Türk hukuk sistemin ceberut zihniyetinden kaynaklanan arızaları, DGM’lerde karşı olduğumuz zihniyeti yerden yere vurmak, insan hakları ve demokrasi adına bu alanlarda iyileşme talep etmek elbette işimiz. Fakat darbe rejimin aktif unsurlarının ve safralarının “esaslı soruşturulmasının” engellenmesine siyaseten doğruculuk adına alet olmak bize mi kaldı?

Evet, umarız tartışmalara “AK Parti terör ile mücadele konusunda, darbeciler ile mücadele konusunda, organize suç örgütleri ile mücadele konusunda yargının elini zayıflatacak bir uygulamaya imza atmadı, atmayacak” sözleriyle katılan **Hüseyin Çelik**’in sağduyusu galebe çalar. Biz testi kırılmadan uyarımızı yapalım da.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zana’yı rahat bırakın, rahat edelim

Melih Altınok 03.07.2012

Cezaevlerinde esaret, özel hayatında ayrılıklar, yalnızlıklar, siyasi hayatında tecritler, linçler yaşamış bir kadın, siyasetçi Leyla Zana.

Ve bırakın sevenlerini, düşmanlarının bile hakkını teslim etmekten imtina edemediği o kadın bir risk daha aldı. Pozisyon derdinde olmadığını gösterip “cemaatinin” ezberini bozma basireti gösterdi.

Başbakan Erdoğan’a bir mesaj gönderdi ve yanıtını aldı. Oturdular, konuştular.

Zamanında peşine adam takan “cemaati” de kendilerinden beklenileni yaptı elbette.

Yetmedi tabii.

Referandumdan bu yana başımıza hewal kesilenler de mevzua daldılar.

Biri, "BDP ile beraber hareket etmezsen bu iş yaş" diyor Zana'ya.

Diğeri, keşke masaya oturmadan "KCK sanıklarına özgürlük" sloganı atsaydın diye akıl veriyor.

Ötekisi ise kraldan fazla kralcılık batağından haykırıyor. Zana'nın sözleri hükümet cephesinde hoş karşılanmamış!

Zana'nın, "Askerî çözüm aşamasındayız" buyuran Kandil'in ve "soykırım" türünden acayıplikleri dinlendirdikleri halde müzakere diyen BDP'nin hükümetle ilişkisinin "sıradan bir elçisi" olmasının nasıl bir fayda sağlayacağını bilmiyorum.

Leyla Zana bağımsız ve özgün konumuyla "kendince" bir adım attı. BDP ya da başka bir muhatap da isterse, kendi duruşu ve misyonunca sürece başka bir yerinden katılır. Kime ne?

Kendisine yapılan, ancak twitter'da follower sayısını arttırmaya yarayacak atarlanma önerilerinin de süreci daha başından tıkamaktan başka ne işe yaracağı meçhul?

Zana'nın, Allah'ın bildiğini kuldan saklamayan taleplerinden Başbakan'ın "sonnnn derece rahatsız" olduğuna yönelik çıkışların kaynağı ise merak konusu.

Eğer bu mesajlar Ak Parti tabanına ise, hükümetin Oslo'da, Habur'da göze aldığı takdire şayan "riski" referandum ve seçim sandıklarında onaylayan bir seçmenden bahsediyoruz beyler. Durumdan vazife çıkartmayın.

Kaldı ki, ev hapsi taleplerini duymaktan hoşnut olmadığı söylenen o Başbakan, Dağlıca saldırısının hemen ardından "Operasyon meraklısı değiliz, silah bıraksınlar ondan sonra farklı ülkelere mi giderler, buyursunlar gitsinler" diyebilen Erdoğan değil mi?

Ak Parti'nin vizyonu ve entelektüel düzeyi en yüksek isimlerinden Ömer Çelik'e kulak verelim:

"BDP'nin muhataplık talebi siyasetin doğal koşulları içinde dillendirilen bir talep değil. Kürt siyasetini ve Kürt taleplerini baskı altında tutma şeklinde bir talep bu. PKK tarafından hiçleştirilen BDP, kamuoyuna karşı ise her şeyin sahibi gibi davranmaya çalışıyor. BDP, Kürt meselesini bir sektör gibi görüyor. Ve bu sektörün tekelci patronu olmaya çalışıyor. O yüzden demokratikleşme adımları onlar için geri planda, esas olarak atılan her adımın kendi çıkarlarına uygun olup olmadığıyla ilgileniyorlar."

Zana'nın kendileri için "bazı uç taleplerine" katılmadığını siyaseten söylemek zorunda olan Çelik'in şu sözleriye Zana'nın baş aktörü olduğu bu yeni diyalog sürecinin devam etmesine yönelik parti içerisinde dillendirilen bir kaygının ifadesi:

"Bugün Kürtlerin hukukuna sahip çıkmak isteyen Kürt siyasetçilerin önünde PKK'nın asimilasyon politikalarına karşı durmak ve BDP'nin tekelci tutumuyla yüzleşmek gibi temel sorunlar vardır. Bunlar yapılmadan Kürtlerin hukukuna sahip çıkma arayışları, kırılğan olmaya devam edecektir."

Diyalog çok çeşitli kanallardan yürütülebilir. Bu sürecin bir ayağında yer alan aktörlerin tüm genel talepleri her platformda dillendirmesi belki şova hizmet eder ama masanın karşı tarafındakini de tabanı karşısında gereksiz şekilde zora sokabilir.

Zana'nın sürece yapacağı katkı güç gösterisi değil, diyalog iradesi sergilemek. Oturduğu ve inşallah yine oturacağı masa da bilek güreşi arenası değil, barış sofrası.

Benzeteceğim. Kan davasında barış yemeğine oturan taraflar önce kendi intikam hislerini tatmin edecek taleplerini dillendirmezler. İlk adım, karşı tarafın hassasiyetini anladığını hissettirmek, ona güvendiğini göstermek, sonrasında ise tehdit etmeden dertleşmek, talep etmektir.

Ve bence her iki tarafın katkılarıyla önemli bir mesafe kat edilmiştir.

Evet Sayın Zana, İsveç dönüşü mahalle baskısıyla ve merkez medyanın "tabanında rahatsızlık var" vurgusuyla "alternatif" olmadığını vurgulama ihtiyacı duyan Kemal Burkay'ı hatırlamalısınız. Sevgili Burkay'ın zamanla klişe taleplerde tekrara düşüp, herkesten önce, kendisini itibarsızlaştırma operasyonuna soyunanlara itibar etmesi ve sonuçları hafızalarımızda dipdiri.

"Taban kayıyor" diyenler, bölgeyi, Kürtleri bilmez. Ama siz herkesten iyi biliyorsunuz Leyla Hanım.

İçte ve dışta bunca sevgiyi, güveni papağanlık yaparak, makul muhalefet sınırları içinde dolaşarak, statü pazarlığı yürüterek kazanmadınız ki şimdi sürüye uymuyorsunuz diye kaybedesiniz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben sana karakol basamazsın demedim...

Melih Altınok 06.07.2012

Murat Karayılan PKK üzerine son dönemde yaygın kabul gören analizleri sağ baştan tekzip etmeye başladı.

Önce, Dağlıca Baskını'nın arifesinde Avni Özgürel'e "Artık karakol basmıyoruz" dediği yönündeki iddiaları yalanladı.

Ardından "Silvan Baskını provokasyondur" şeklinde bir beyanatının olmadığını söyledi.

Ve kararlı biçimde vurguladı: "Ben kimseye barış umudu vermedim!" Hiç üzerime alınmıyorum.

Zira, savaşın kirli ortakları bir yana, diyalog zemini açılsın diye kafalarındaki PKK üzerinden analiz yapıp, hareketin şiddetinin karakteristik olduğunu örtüleyen iyi niyetleri dostlarımızın hatasına düşmedim.

Aşağıdaki satırlar, o günlerdeki "PKK ve Kürt sorununu ayıracaksın ki" başlıklı yazımdan:

Darbecilerin "hiyerarşi zincirinde değil, cunta işi canım" savunmalarını akıllara getiren, "Karayılan iyi, çevresindekiler, Feymanlar falan kötü" hikâyesini dillendirmekten sıkılmadınız mı? Örgütü hiç mi tanımıyorsunuz?

Bu organizasyonun da (dağlıca baskının da),Silvan da olduğu gibi, yerel unsurlar, serseri âşıklar tarafından "ateş alma" havasında gerçekleştiremeyeceğini, PKK merkezî otoritesinin onayının şart olduğunu göremiyor musunuz?

İlla, saldırı emri verdiği ortaya çıkan Feyman Hüseyin'in rütbesinin onbaşı değil, KCK Yürütme Konseyi ve HPG Komuta Konseyi Üyesi olduğunu hatırlatmamız mı lazım?

Elbette "Haydi Kandil'e bayrak" ya da "Bu yapıyla zinhar görüşülmez" demiyorum. Her zaman olduğu gibi "Kiminle dövüşüyorsan elbette onunla barışacaksın" noktasındayım.

Altını çizdiğim, sorunun taraflarından birinin, tek siyaset yapma aracı silah olanın romantik tasvirinin, onun müzakereye ikna edilmesini zorlaştırdığı ve böylece öne çıkan "tasfiye" argümanının da masadaki ılıman havayı karasallaştırdığı gerçeği.

"Mazlumun" şiddetine açılan bu "kredinin", tekil olaylara verilen cılız tepkiler dışında sol çevrelerden yapısal bir "azar" içermeyen PKK'de, "Bomba da yaparım, demokratların gözünde kariyer de" kanaati uyandırması.

Yani "PKK güçlerinin silahlı mücadeledeki azim ve kararlılığının" azıcık olsun sekteye uğratılmaması, dahası güçlendirilmesi.

Evet, "PKK disiplinli ve kontrol altında olan bir harekettir" sözleriyle "Size dikensiz gül bahçesi vaat etmedim" diyen Karayılan haklı. Bu kimilerimizin hüsnü kuruntusuydu.

Tıpkı geçenler de bir televizyon programında, "PKK'yi yıpratarak Kürt sorununu çözemezsiniz" diyen baro başkanının özetinde olduğu gibi, hareketin gerilla savaşından kaynaklanan varoluşunun gerçekliğini manipüle ederek barışa katkı sağlayabilecekleri sanrınsa kapıldılar.

Görmek istemediler, müzakere demek, karşı tarafın şiddet argümanlarını meşrulaştırmak anlamı gelseydi, barış nasıl mümkün olabilirdi ki?

O zaman zaten silahlı mücadelenin haklılığı-meşruluğu kabul edilmiş olur ve bu haklı savaşın bitmesi için değil, sürmesi için çalışmak gerekirdi.

Şiddete son vermek niyetindeki diyalog süreci, tarafların silahı araç olmaktan çıkarma iradesi üzerinde hemfikir olmalarıyla başlar.

Müzakere masasında, kimin kullandığına bakılmaksızın, karakol basmak, adam kaçırmak, sivilleri bombalamak gibi yöntemleri "yıpratmak" da elzemdir. Bu taraflardan birin müzakere ehliyetinin iptali anlamı da gelmez.

Zaten, müzakerenin ana amacı olan ve sonlandırılması talep edilen şiddete yönelik eleştiriler "çözüme zarar veriyor" deniliyorsa da arzu edilen çözüm barış değil bekanın garantilenmesidir. Bu da "koşulsuz silahlar sussun" diyen bizlerin derdi değildir.

Açık konuşalım.

80 yıllık resmi paradigmayı bir kenara koyup Habur ve Oslo'da aldığı risk bizzat PKK çevresinden isimlerce güç gösterisi adına faş edilen bir hükümeti, Kürt sorunundaki küçük adımlarından ötürü eleştirmek maksimalistlik olsa da anlaşılırdır.

Ancak aynı maksimalist tarın, kimilerimizin provokasyon dediği saldırılar için, tepesinden "merkezin iradesindeydi" açıklaması geldiğinde bile PKK'den esirgenmesine, "diyalog protokollerinin sağlığını" gerekçe göstermek iki yüzlülüktür.

PKK'nin açıkça üstlendiği silahlı eylemlere gerekçe bulmayı bırakın. Dahası hiçbir hal ve şartta demokratik haklarının talep edilmesinin silahı meşru kılmayacağını "amasız," ağız dolusu dillendirin.

PKK'nin Kürt sorununun yegane muhatabı olduğu hatasından yakanızı sıyırın. Böylece Devletin Kürt sorunu için atmakla mükellef olduğu adımları ve boynunun borcu reformları PKK'nin eylemliliklerine endekslenmemesi gerektiğini daha rahat savunabiliriz.

Yoksa devlet kanadında bile diyalog iradesi adına bunca mesafe kat edilmişken o örgütün tepesindeki "en güvercin" çıkar ve sağladığınız meşruiyete dayanıp göğsünü gere gere "Tabii karakol basmayacağımı

söylemedim" der.

Siz de çıkıp "Ben sana karakol basamazsın demedim, savaş sonrası iktidardan pay kapma hesaplarını bırakıp müzakereye oturmazsın dedim" diye hatırlatamazsınız.

Hatırlatamazsınız, çünkü organik aydınlıktan sıyrılıp, bir kez olsun kemiksiz barış talebini amasız dillendirmediğiniz ki.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK ve hizmet

Melih Altınok 10.07.2012

Yeni Özgür Politika'da bir haber ilişti gözüme. "Gerilla her yerde eylemde" başlıklı haberin spotunda 24 devlet görevlisinin öldürüldüğünün yanı sıra şu bilgi yer alıyor:

"Gerillalar Dersim'de 5 TIR'ı daha yaktı!"

Haberde şoförlerinin "gözüne" alındıktan sonra TIR'larının yakılmasına gerekçe olarak Fuat Çelik isimli işadamlarının "Kürdistan'da izinsiz ticaret yapması" gösteriliyor.

Bizim polis de çevirme yapıyor, gözüne alıyor, hatta bazen sokak ortasında yeniçeriler gibi meydan dayağı da atıyor. Ama yukarıda Allah var, "ruhsatımız" yoksa arabamızı, ekmek tekmemizi yakmıyor.

Elbette bu tekil bir olay değil. PKK yıllardır bölgede şantiye basıyor, iş makinelerini yakıyor, işçileri, mühendisleri, müteahhitleri kaçırıyor, öldürüyor.

İşadamlarının malının mülkünün, kazancının hesabını sormak bana kalmadı. En azından önceliğim bu değil. Ama bu işten etkilenen, arada kalan, midesi sırtına, gururu yere yapışan yoksullar, Kürtler benim dinim imanım.

Çünkü HPG geçtiğimiz günlerde bir "genelge" yayımlayarak yol, baraj v.s inşaatında iş bulup karnını doyuran yoksul Kürtlerin de suça ortak olacakları için hedefinde olduğunu duyurmuştu.

Evet, devletle savaşan bir "gerilla" hareketinin devleti maddi zarara uğratmaya çalışması kendi mantığı içerisinde elbette tutarlıdır.

Ama harekete "vergisini" ödeyen işadamı takır takır ticaretini yapabildiğine göre, bölgedeki yatırımlara bakış açınızın ilkesel değil, tamamen "duygusal" olduğu ortada.

Kaldı ki hareketinizin, haklarını aramaya soyunduğu halkına karşı da sorumluluğu vardır değil mi?

Yoksa o halk, bölgedeki istihdam yaratan yatırımları ve ticareti engelleyen örgüte, bir filmde Müjde Ar'ın artık "sokakta" çalışmamasını isteyen "menajerine" Rum aksanıyla isyan ettiği gibi sorar:

"Çalışma çalışma, kim verecek evin kirasini?"

Bu paradoksu nasıl çözeceğiz Hevaller?

Hani dağa, Kürtler ezildiği, yoksullaştırıldığı, eğitimsiz bırakıldığı, "ötekileştirildiği" için çıkmıştınız, çözüm getirecektiniz ya, ona mahsuben soruyorum.

Bu faaliyetleriniz Kürtlerin bu yaralarına tuz olmuyor mu?

"Devlet karışmasın, biz bölgeyi yönetiriz" diyorsunuz, biliyorum. KCK'nız, 12 Eylül Anayasası'nı aratmayan anayasanız, ticareti düzenleyen, anlaşmazlıkları "çözen" yargı mekanizmanız bile var.

Ama bu organizasyonun dağda kıdem kazanmış birkaç politik ağanın cebini doldurmak dışında milyonlarca yoksul Kürde ne faydası var?

Belediye çalışanı emekçilerin maaşlarından yaptığınız kesinti, belediyeye yapılan en ufak tadilat başvurusundan aldığınız pay yetmiyor da, Kulp'un bir mezrasında, evine kendi imkânlarıyla yol yapan köylünün "vergisine" mi göz diktiniz?

PKK'nin yıllık 3,5 milyar dolarlık bir parayı kontrol ettiği belirtiliyor.

Bu muazzam paranın büyük kısmı silaha gidiyor elbette. Bir kısmı da Kandil'in "imarına." Ama küçücük bir kısmı bile bölgede hizmete gitmiyor.

Duyan, gören varsa söylesin.

"Ne yapsınlar yani, okulda topladıkları parayla bölgeye köprü yapan Denizler misali, yoksul Kürtler için okul, hastane, aşevi, sokak çocukları için rehabilitasyon merkezi falan mı" demeyin.

Her türlü resmi işten vergi alacak kadar "kurumsal" ilişkiler geliştirmiş hareket bin tane yolunu bulur isterse.

Doğrudan, haraç almak için kapısını çaldığı iş adamlarına ya da onlar vasıtasıyla yerel yönetimlere bu işler için para aktarabilir mesela, değil mi?

Ama nerede?

Neyse, dert de derman da filler tepişirken arada kalan yoksul, kimsesiz yoksul Kürtlerde ve Türklerde...

Devletten kaçarken, PKK dolusuna, KCK'dan kaçarken, savaş baronlarını es geçip, sokakta taş atan çocuğu içeri tikan Devlet'in yargısına tutulanlarda...

Gözlerden özenle sakınılan "anarşist" sahabemiz Ebû Zer el-Gifârî'nin "Evinde yiyecek bulamayanın, insanların üzerine yalın kılıç yürümediğine şaşıyorum" sözlerinde...

Sizde!

Bu savaşı da, talanı da siz durduracaksınız, tabii artık durdurulabilirse.

Gerilla mı dediniz?

TRT'deki radyo programlarında PKK militanlardan "gerilla" diye bahsetmemem için önüme bir uyarı levhası konulmasının konuşulduğunu hatırlıyorum.

Hukuki boyut, terminoloji falan bir yana dilime dolaşan "gerilla" tanımında Che'nin Marcos'un etkisi çok.

Zira, pek çok kişi gibi ben de yüzünü henüz görmediğimiz Zapatista lideri Marcos'un hayranıyım. Güvenlik gerekçesiyle değil, lider kültü yaratmamak için maskeyle dolaşan Marcos kendisine subcomandante diyor. İkinci komutan yani, "önderlik" falan değil.

Subcomandante'nin EZLN'si, "amaç aracı haklı kılar" deyip hakkını savunduğu Chiapas'taki hamileleri, genç kızları katletmediği, yerlilerin gittiği dersanelere bomba koymadığı, halkından haraç almadığı için bütün dünyanın saygısını kazanmış bir hareket.

Eskiden devlete karşı kullandıkları silahı, şimdi halkına da doğrultmuyor, attılar gitti. Ama milyar dolarları olmasa da, belediyelerinden gelen üç kuruşu yoksul Meksikalılar için kamplara harcayan, aşevleri, seyyar hastaneler, okullar kuran Marcos'a ve Zapatista'larına hâlâ "gerilla" diyorum.

Memleketimde ise bu tanımı bol keseden savurmamaya karar verdim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizi manyak ettiniz

Melih Altınok 13.07.2012

Bahçelievler Katliamı sanıklarının tahliyesi tartışması, cezaların suça oranı noktasında yoğunlaştı.

Ama bence üzerinde durulması gereken bu gelişme karşısındaki kanaatlerimizin arka planı.

Konuyla ilgili, ülkücülerin avukatlarından Osman Başer'le konuştum.

Telefonu kapatırken gayet neşeliydi Osman Bey. "Onlar benim kahramanlarım" dedi. "İnşallah Haluk Kırıcı da (katliamın iki numaralı ismi) tahliye edilecek."

Günlerdir kafamda bu konuşma var.

Osman Bey'in hukuku bir yana koyup savunduğu, kutsadığı, dava arkadaşlarının hikâyesi ne?

Haneke filmlerindeki gibi bağlamından soyutlayıp tane tane anlatayım.

Öğrenci evinde oturmuş televizyon izleyen 5 genç düşünün.

Dışarıda da gençler var. İçerdekileri öldürmek için ayrıntılı bir plan yapmışlar.

Aralarında kişisel bir husumet, kan davası falan yok. Düşmanlıklarının nedeni farklı şeylere "inanmaları."

Dışarıdakiler eve giriyorlar. İçerdekilerin ellerini bağlayıp yere yatırıyorlar. Önce evdekileri boğazlarına havlu sokup öldürmeye çalışıyor. Olmuyor. Bir diğeri elinde tel bir askıyla geliyor. Bir de bunu deneyelim diyor, olmuyor. Eterle bayıltılıyorlar evdekileri. Saatlerce sürüyor bu korkunç "çalışma." Derken içlerinden biri sonuçtan emin olmak için gençlerin kafalarına tek tek sıkıyor. Bu arada eve oturmaya gelen iki çocuk da öldürülüyor.

İşte Osman Bey ve onunla aynı görüşte olanların, faillerinin salınmasını bayram ederek onayladıkları fiil budur.

"Bunlar yanlış şeyler tabii de olmuş bitmiş işte" girizgâhlarını pabucuma anlatın.

"Aynı suçlardan hüküm giyen solcular çıktı. Ülkücülerin başı kel mi? Eşitlik, adalet sağlandı" bahanelerini de dinliyorsanız vicdanınıza anlatın lütfen.

Derdi adalet ve eşitlik olanının gözünün Themis gibi bağlı olduğunu masalına, en azından önceliğinin hukuk tekniğinin bekası olacağına inanmayacak kadar büyüdüm.

Benim derdim ne hukuki kıyasınız ne ideolojilerin ve argümanlarının bekası, haklılığı.

Yegane amacım, övülen örgütlülüğün, ideal olarak sunulan politikliğin kolektif delilik adına nelere kadir olduğunu tartışmak.

Bu yüzden beylik laflarla, çoktan farelerin kemirici eleştirisine terk edilmiş politik referanslarla kafa karıştırmayalım.

Net soralım.

Herhalde unutmamışızdır. Manyağın teki henüz 18 yaşındaki sevgilisinin, Münevver Karabulut'un boğazını testereyle kesmişti. Hepimiz lanetlemiştik. Cinayet aletini önceden hazır etmesi, olayı örtmek için yakınlarından destek alması, kızgınlığımızı daha da arttırmıştı.

Osman Bey'in ve Bahçelievler Katliamı karşısında onunla aynı hislere sahip olanların Münevver Karabulut cinayetinde katile lanet ettiğinden şüphe duymuyorum. Bu olay karşısında da hukuka göre değil, daha "insani" bedeller öngörüydür belki de.

Peki Osman Bey'i ve başkalarını, çelişki demiyorum, bu riyakârlığa düşüren ne olabilir sizce?

Elbette bu soru, bugün Bahçelievler'de yaşananları kuşkusuz katliam olarak değerlendirip, aynı yıl Ümraniye'de 5 ülkücü işçiyi öldüren solcuları alkışlayanlar için de geçerli.

Şanlı tarihinizdeki kanlı katliamlar, adli değil politik oldukları için mi kutsal?

Kaçan kurtulur

Yukarıda sözünü ettiğim angaje tavrın da, tavsiye ettiğim muhakemeyi ihanet saymanın müsebbibinin de dünyaya ideolojiler penceresinden bakmak olduğunu düşünüyorum.

"Kahrolsun partisiz yazarlar" diyen Lenin gibi, yıllardır bu pencereyi örtmeye cüret edenler ihanetle suçlandı.

Bu durum sadece Sovyet Devrimi için geçerli değil elbette. İktidarı devrimlerinin "ebesi olan" 'zor'a, yani hötzöte borçlu tüm partiler "dışımızda kalana" bir tekme dediler. Sağdan sola tüm kolektivistler bu zorunlu katılımıözdeşleşmeyi dayattılar.

Onları ve rejimlerini demokratik devletlerden ayıran temel faktör de bu oldu. Bugün Avrupa'da halkın siyasete karşı günden güne artan ilgisizliği de batı demokrasisinin ideolojik eski dünya ve hâlâ oraya meyledenler karşısındaki zaferidir.

Ve bu bir felaketin değil, varlığını bir ideolojiye armağan etmiş, ruh hastası nesiller yetiştiren sistem karşısında özgürlüğün müjdecisidir bence.

Ellerindeki anahtar saydıkları iptidai çomakla, dijital olmasa da kartlı sistemle çalışan kapıyı zorlamak ve bu naile çabayı onur saymak mı?

Yoksa somut durumlar karşısında, seküler kırkların yedilerin şablonları yerine vicdani bireysel tavrılar geliştirmek mi?

Gerektiğinde komplekslerimizden, ideolojilerin sınırlandırmalarından kurtulup tıpkı referandumda olduğu gibi, düşman gösterilen kardeşlerimizle fiili ittifaklara soyunmak, somut kazanımlar elde etmek mi?

Bakın matah bir şey olarak pazarlanan örgütlülüğün karanlığı, hayvan hakları savunmak gibi elzem bir edimin gönüllülerinden bile neredeyse Galata köprüsünün üzerindeki balıkçılara saldıracak militanlar yaratma potansiyeline sahip.

Şunu geçen Twitter’da okudum da: “Balık tutmak neden romantikleştiriliyor ki. Dana kesmekten ne farkı var, bir hayvan yakalanıp öldürülüyor, hem de çırpına çırpına”

Bu arada lüfer zamanı gelse de, kılçığına kadar kedimle birlikte afiyetle yesek.

Yemeden önce kafamızın içindeki fosforu arttıralım da daha iyi çalışsın, semirsin, değil mi?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti istediğiniz gibi olmaz inşallah

Melih Altınok 17.07.2012

Kurumuş at boku gibi sert olduğum günlerdi. Daha önce tanışmadığımız halde tek bir referansla, Ankara’ya geldiğimde bana evini açan Mevlüt abiye çarptıkça ufanıyordum. Ama farkında değildim.

Mevlüt abi biyologdu ama benim diyen sosyal bilimciye taş çıkartacak kadar felsefeye, siyasal düşünceler tarihine, sosyolojiye hâkimdi. Amentüm Marksizm’i de, öğrenme ihtiyacı duymadığım halde küçümsediğim liberalizmi de bende çok çok iyi biliyordu.

Hepsinden önemlisi gördüğüm en güler yüzlü adamdı. Yetiştirme yurdunda büyümesi, aksak ayağının acısı armağan etmişti bu yaşam sırrını ona sanırım.

Beni en çok sinir eden şey de buydu. Çünkü sürekli tartışıyorduk. Ve o gülümseyerek, formüllerini “ezbere” bilmemin verdiği öz güvenle attığım sloganlarımı eziyordu.

Bir gün yemek masasında “Ben seni hiç ders çalışırken görmedim” dedi. Ben de tabii “parasız, bilimsel, özerk, demokratik üniversite mücadelesinden” dem vurdum.

“Allah korusun” dedi, “öyle bir eğitim sistemi olsa hâliniz nice olurdu kimbilir. Aslında siz istediğiniz şeyden korkuyorsunuz. Bırakın dağınık kalsın da, hiç olmazsa bir diploma sahibi olun.” Ardından patlattı kahkahayı.

Aradan 15 yıl geçti. Frenle olmasa da reform sürecini vitesle yavaşlatan AK Parti karşısındaki muhalefette Mevlüt abinin karikatürünü çizdiği çocuğu görüyorum şimdi. Ben de gülüyorum.

Fakat keşke direnip, “hafızlığa” devam etseydim de hâlâ ona karşı kızgınlığımı koruyabilseydim.

Zira gülmeye başladığımdan beri üzüntüm arttı.

Eskiden siyah-beyaz gördüğüm dünyanın geçişken renklerden oluştuğunu fark ettikçe, renk körlerinin analizleri daha fazla canımı sıkmaya başladı.

Fakat kimilerimiz gülümsemeleriyle karamsarlaşırken, asık suratlarıyla içten içe sevinenler var.

Hükümet, Kürt sorununun çözümü için tüm demokratların desteklediği açılımları yaparken, müzakere sürecini işletirken bırakın desteklerini esirgemeyi, bizzat köstek olanlardaki müthiş heyecandan bahsediyorum.

Zamanında risk alıp hükümetin bu iyi niyetli ve önemli adımlarını “yetmez ama evet” diyerek destekleyenler, AK Parti’ye eski günlerini hatırlatıyor.

Onlarsa adeta eskiyi unutturup, Alper Görmüş’ün tabiriyle hükümeti denize düşürüp yılana sarılmaya mecbur etmekle meşguller.

Bizler partinin Uludere’deki, ÖYM’ler konusundaki anlaşılmaz tavrından reform sürecinin bekası adına telaşlanıp gidişatı eleştiriyoruz. Yani AK Parti’nin demokrat-reformcu çizgisinden kaymasından kaygılanıyoruz.

Muhalefet ise gidişattan çok memnun. İdris Naim Şahin zihniyetinin partiye hâkim olmasını ellerini ovuşturarak, dünün reform sürecini değersizleştirmek için kullanıyorlar.

Hükümetin sertleşmesinden medet umuyorlar.

Çelişkiler keskinleşecek ya...

Bu durumu siyasi rekabetle açıklamanın mümkün olduğunu düşünmüyorum. Yalnızca “biz demiştik” demek için ülkenin adım adım yangın yerine dönmesine sevineceklerine ise inanmak istemiyorum.

Zira delilik bu.

Sözünü ettiğim ruh hâlini anlamak için, 12 Eylül referandumunda “yetmez ama evetçilere” peçeteciler diyen ve milletvekili de olan bir “muhalifin” sözlerine bakmak yeterli belki de:

“Sağın yapısı gereği insanlığın hayrına bir şey yaptığı görülmemiştir. Çünkü kapitalizmin hizmetindedir.”

Ne demek Allah aşkına bu şimdi? Çocuk da değilsiniz ki, heyecanınıza, toyluğunuza verelim.

Neresinden tutsanız elinizde kalan, tarihteki ve dünyadaki örnekleri bir yana, Türkiye’nin son on yılına bakıp dillendirmekten utanacağınız bu “özcü” yaklaşımın hâkim olduğu bir muhalefet, en az otoriteryen eğilimleri artan bir siyasal iktidar kadar tehlikeli.

Daha da ileri giderek söylüyorum, belki de bu tavır, bugün bizlerin eleştirilerini yoğunlaştırdığı o siyasal iktidarın eski sistemin rayına girmesinin en önemli nedeni.

Çünkü, ekseni kaymaya başlayan AK Parti’yle değil, kafalarında çizdikleri sağ-muhafazakâr umacıyla kavga ediyorlar.

El birliğiyle pekâlâ bir çığa dönüştürülebilecek küçük kartopuların üzerinde bile huysuzca tepindikleri yetmiyormuş gibi, muhalefeti yani umudumuzu kışkırtıyorlar.

Bizi alternatifsiz, sorumsuz, başına buyruk iktidarlara mahkûm ediyorlar.

Hayatı müzmin bir mücadeleye eşitleyip, çözümün imkânsızlığını kanıksayan “uçurum insanları” yaratıyorlar.

Bu “ürkek dövüşün” hükümete tabanını daha kemikleştirecek gündem saptırmalarıyla gemisini yürütme konforu sağlaması da cabası.

Şimdi de inanın, bizler pazar günü Diyarbakır’da boy gösteren 90’ların devletinin gölgesine lanet okurken, onlar duaları kabul olmuşçasına adaklarını yerine getiriyorlar.

Mevlüt abinin, eğitim sisteminin konforunda tembellik edip diploma sahibi olan bizlere söylediği gibi.

Allah demokratik bir sağ iktidardan, mesela AK Parti'nin alkışlarla yaşadığı o günlerden memleketimin muhaliflerini korusun.

Çünkü en büyük korkuları bu.

Hâl bu olunca da kusura bakmayın uyuşamayız; korkularımız ayrı.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölümüz var dediniz de, tabuta omuz mu vermedik

Melih Altınok 20.07.2012

Gözler, Ak Parti'ye her kesimden eleştirilerin yoğunlaştığı bir dönemde "değişim" sloganıyla Kurultay yapan CHP'de.

Partinin üçüncü güne sarkan kurultayında oylanan Parti Meclisi (PM) listesi de dün nihayet netleşti.

Kemal Kılıçdaroğlu, kurultayda başarılı bir stratejiyle "çarşaf liste" müjdesi vererek parti içi demokrasi vurgusunu güçlendirdi. Ancak "anahtar" ve sonrasındaki "maymuncuk" listesiyle de istediği sonucu büyük oranda elde etti.

Parti içindeki dört ana eğilimi de tatmin edecek bir sonuç aldı.

Eski Yarsav Başkanı Emine Ülker Tarhan, Ergenekon sanığı Gürbüz Çapan ve Nur Serter gibi isimler yönetime giremeye de, Ankara Başkanı Metin Feyzioğlu, İlhan Cihaner ve Burhan Şenatalar gibi ulusalcılar PM'ye girdi.

Listeyi delen Fikri Sağlar, Murat Karayalçın ve Ercan Karakaş da yeni dönemde SHP çizgisini PM'de yansıtacaklar.

Sezgin Tanrıku, Gürsel Tekin ve Şafak Pavey delegeden destek bulurken, Aytun Çıray gibi "endişeli sağ" çevrelerin desteğine sahip bazı milletvekilleri de yönetimde temsil edilecek.

Delegeye sorumluluk yükleyen ve aldığı onayı önümüzdeki dönemde izleyeceği perspektif için "güven oyu" olarak tepe tepe kullanacak Kılıçdaroğlu'nun sonuçtan gayet memnun olduğunu biliyoruz.

Peki parti içerisinde "mekanik" bir çoğulculuk tahsis etmesi, CHP'nin girişte bahsettiğimiz konjonktürün nimetlerinden yararlanmasına ve AK Partiye "alternatif" oluşturmaya yeter mi?

Bu "birlik" Kılıçdaroğlu'nun sözlerine atfen Taraf'ın kurultayın ikinci gün manşetine taşıdığı temenniyi, "cenazeyi kaldırmayı" sağlayabilir mi?

Tıpkı Ak Parti'ye yaklaşımında olduğu gibi, kategorik ve özcü yaklaşımlardan uzak duran bir demokrat olarak benim temennim de ana muhalefetin etkinleşmesinden ve güçlenmesinden yana.

Ancak burada nüans, hakkında bu temennilerimizi dillendirdiğimiz muhalefetin, siyasal iktidarın eleştirdiğimiz siyaseten muhafazakârlaşmasına mı yoksa gündelik yaşam pratiklerine dair kaygıları bayrak yapıp modernizm

ekseninde bir vurguyu mu güçlendireceği.

Zira son dönemde hükümete yönelik eleştirilerin fiili içki yasakları, Çamlıca'ya cami tartışmaları ve kürtaj polemiğine odaklanmasının, oluşması arzu edilen muhalefeti manipüle ettiğini düşünüyorum.

Hükümetin devlet aygıtını dönüştürme sürecindeki büyük hataları ve bu yoldaki reform vitesini küçültmesini es geçerek endişeli modernlere yaklaşan muhalif dilin baskın çıkması çözüm değil.

Hatta bu sığ perspektif yasakçı zihniyeti geriletmek bir yana, halkı yanında konumlanmış demokrat devletin kurumsallaşması mücadelesini hedefinden saptırıyor. Gündelik yaşam pratiklerine dair daha azla özgürlük çığlığını yalnızca bir kesime ait, marjinal bir talep noktasına indiriyor.

Dolayısıyla CHP'nin muhalefetine, Ak Parti'nin "yaptıklarından" ziyade yarım kalan ve beklenen "yapmadıkları" üzerine yoğunlaşması gerekiyor.

Gerek Kemal Kılıçdaroğlu'nun merakla beklenen ancak asgari beklentileri bile karşılamayan ilk günlük klişe konuşması, gerekse kurultay salonunda CHP tabanın sosyolojisini yansıtan atmosfer bu konuda ciddi ipuçları veriyordu.

Bir yanda konuşmasında Başbakan'ı Uludere'ye çağıran partinin Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu. Öte yanda, açık söylüyorum, sadece ve sadece Kürt olduğu için Sezgin Tanrıkulu hakkında şu ifadeler içeren broşürler dağıtan delegeler:

"Partimizin iktidar olmaması için aramıza sızdırılan ajan Sezgin Tanrıkulu'nu listeden silelim, ülkemizde hükümet kuralım!"

CHP'nin ve memleketteki muhalefetsizliğin sorumluluğunu, demokratların "kredi" konusundaki cimrilğine bağlamak gerçekçi bir tutum değil.

Sayın Kılıçdaroğlu, partisinin ciddi alternatif olarak siyaset sahnesindeki yerini almasını arzu ediyorsa, önünde hiçbir engel kalmayan bir lider olarak daha cesur adımlar atmalı.

Bir yandan "cenazeyi kaldırmak" için destek isterken, öte yandan hiç riske girmeden delegenin ve kemik tabanın popülizmini okşayıp "ölünün" mazisini diriltmek için çabalamalı.

Partisindeki Hüseyin Aygün gibi demokrat ve değişimi temsil eden isimlerin, burama buram sol şovenizm ve liberalizm düşmanlığı güzellemesi yapılan kurultay salonunda niçin sessiz sedasız gezdiklerini düşünerek işe başlayabilir mesela.

Kendisine seve anlatırız.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fit değiliz hiçbirimiz

Melih Altınok 24.07.2012

Ensem fazlasıyla karardı yine.

İşkence ve tecavüzden AİHM tarafından suçlu bulunmuş polis şefi, yine bu alçaklıkları gerçekleştirebileceği bir göreve atanmış.

Dün de o işkencelerde uğradığı tecavüzü anlatan bir "insan" vardı **Taraf**'ın orta sayfasında.

Onun utanacak bir şeyi yok elbette; tıpkı ismini tekrar anmanın manası olmadığı gibi.

1997 yılında İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'nde yaşadığı işkenceyi, tecavüzü anlatıyor kadın:

“‘Kocan bile seni böyle becermemiştir’ diyor birisi. Üzerimdeki o iğrenç ağırlık işini bitirdiğinde su nasıl buza dönerse öyle döndüm kaldım...”

Dinleyeceksiniz devamını, kusura bakmayın, işim rahatsız etmek:

“Annemin, babamın, sevdiğimin, sevdiklerimin yüzü yok artık, hatırlamıyorum. Uçurumdan aşağı yuvarlandım. Artık kirlendim, kimsenin yüzüne bakamam, sevemem, anne olmamam...”

Çoğunuz gibi ne tanıklıklar, hikâyeler var heybemde.

Ama artık bunlara dayanabilmemi sağlayan kızgınlığımın ve çözüm umudumun yerini, adım adım mevzuun kanıksanmasını fark etmekten doğan karamsarlık aldı.

“Allah belalarını versin” derken sesim titriyor, sayenizde kendime yakalanıyorum.

Gelişmeyi sorduğum AK Partililer henüz haberi “okumamışlar.” Onların da yüz yüze gelmekten korktukları gazete değil aslında, biliyoruz. “Mevzuata göre yanlış” diyorlar, o kadar.

Bunlar da **Twitter**'da haberlerimizi duyurunca aldığımız tepkilerden örnekler. Aşağıdakileri yazan bir kadın üstelik:

“Biraz da şehit polis hikâyeleri yazın. Camdan bakmaya cesaret edemediğimiz yerde, polis can ortaya koyuyor, bazen can veriyor. Rüyamız bitince, iki bişey karalıyoruz.”

Tecavüz karşısında “ama” diyenin ölümlere üzülrken nasıl bir vicdani cetvel kullandığını sormak nafîle çaba olur elbette. Yutkunuyoruz.

Bir diğeri ise “acının” değil, üç kuruşluk eski “siyasi” hesapların peşinde. Kendine “solcu” diyordur, sevinmiş sanki:

“Bu atamaları Ergenekoncular mı yapıyor? Sizin ölümüne desteklediğiniz güç böyle istiyor. Yetmez ama evet efsanesi yerle bir oldu.”

Tamam, hiç olmazsa “efsane çöksün” diye görün, yansıttığımız tecavüz çılgınlıklarını, desek, ön yargıları yegâne yargıları ya, yanıt belli:

"I, ihhh!"

Taraf "ölümüne destek" yayınlarını ısrarla sürdürürken ilerleyen günlerde topa girerlerse de, emin olun işkenceci hakkında ısrarla destekleri "cemaat" bağlantısı falan keşfettiklerindendir.

Çünkü bir kadının **"Üzerimdeki ağırlık kalkarken canımı da beraber alıp götürdü"** cümlesinin "çıplaklığı" hiç birinin umurunda değil.

Zira, kimi demokratlarca bile, bir siyasi hareketin "iktidar perspektifi" özgün analiz sayılıp, bu yapının şiddete dayalı var oluşunu dair, milliyetçilerin-ulusalcıların cephesine düşmeden "içeriden" yapılan eleştirilerin "totoloji" sayıldığı bir atmosferde soluyoruz.

Riyanın ifşası, halıları balkona serip yapılan geç bile kalınmış temizlik, azıcık yüzleşme, solun haklılığının mahremiyetine saldırı, teşhircilik sayılıyor.

"Ezilenlerin," egemenlerin simetrisine düşen ve şiddet sarmalını besleyen pedagojilerinin patriklerini, sonuçlarını konuşmak malumun ilamı gayri, klişe.

"Devletin egemenini" lanetler geçersin.

Bu durumda bir insanlık suçuna karşı dışarıdaki "politika tutsaklarından" siyasi tutumun dışına çıkıp kemiksiz bir "reddiye", duyarlılık beklemek komik, haklısınız.

İki üç asırlık savaş, mücadele siyasetinin eril "realiteleri" antika değerinden giderken, batan geminin "totolojisi" bunlar da; satamazsın bile.

Oysa, fiili, canilerin politik hüviyetlerinden soyutlayarak "mahkûm" etmek, dönüp aynaya bakmak bu kadar zor olmasa gerek.

Zormuş.

Tüm zorluğuna rağmen, derdiniz tarafı olduğunuz cephenin mağduriyet hazinesini zenginleştirmek değil, insanlığınızın defterikebirini hafifletmekse, mağdurdan, suçludan geçip "ayıba" bakacaksınız.

Mazinize, tuttuğumuz tarafa geçilen ufacık bir iltimasın bile, bir kara lekenin "insanlık durumu"ndan kökleriyle sökülüp atılmasına nasıl engel olduğunu düşüneceksiniz.

Cezaevinde bir "greve" katılmadığı için dayakla kolu kırılan. Ardından üstündeki giysiler "patinin malı" diye çıkartılıp battaniyeye sarılarak o hengâmede "aç" jandarmaların içine atılan solcu kadını da hatırlatacaksınız.

Dağdaki sessiz tecavüz mağdurlarını, parti kararıyla tacize uğrayıp öldürülen Resul Altınokları göreceksiniz.

O tecavüzcü polisten daha çok utanmak, utandırmak için, yüzünüze, "yanınızdakilerin" sıfatlarına ayna tutacaksınız.

İşte o zaman, yenebilecekse insanlık onuru işkenceyi yenecek.

O zaman, tecavüz, işkence devlet görevlilerinden, “karşıdan” geldiği için değil, var olduğu için “kötü” denecek.

Hiç çekilmeseler de kırkıdan sonra varoluşçuluğu keşfeden arkadaşların bininin bir para olduğu bugünlerde, yine de riske girip söyleyeceğim.

O kadından, işkencelerde tecavüze uğrayan yitik hayatlardan en az şimdi bu atamaya onay veren AK Parti hükümeti ya da bürokratlar kadar ben de sorumluyum.

Evet, devlet tüm hantallığı ve obezliğiyle hâlâ üstümüzde tepinirken, işini yaparken, iki elimizle yakasına yapışalım.

Ama o ağırlığın “iğrençliğini” gerçekten hissetmek için bizim de sıkı bir rejim yapmamız şart.

Üzgünüm.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiç mi, vah vah

Melih Altınok 27.07.2012

“Türkiye’nin geleceği için hiç bu kadar endişelenmemiştim!”

Son günlerde ne çok duyuyorum bu yakınmayı.

Demek dün ensemizde boza pişirilirken huzurda ve güvendedildiler de şimdi endişeleri depreşti efendilerimizin.

Öyle ya;

80’lerde gözleri, askerî vesayete demiyorum, **“idareye”** körken, naif siyasal iktidarın reformcuklarını **“çağ atlıyoruz”** diye yerden yere vuran **asker yamakları** onlardı.

90’lar’da asker, **“kuyruklu olmadıklarını”** henüz keşfettiğimiz Kürtlere bok yedirirken, tv programlarında **“olacak o kadar”** deyip rahmetli Özal’ın zamlarından başka skeç yapmayanlar da...

Üniversite öğrencileri kentlerde polis tarafından birer birer avlanırken infaz evlerinin önünde İstiklal Marşı’na duranlar da...

Madımak’ta Aleviler yakılırken harcanan canlardan ziyade Cumhuriyet’in bekasından kaygılananlar da...

28 Şubat darbesinde Müslümanlar merkezden silinip gettolarına yollanırken, işsiz, okulsuz bırakılırken, ilkokul müsameresi tadındaki toplumcu gerçekçilikleri **“darbükatör baryam”**ı geçmeyenler de...

Henüz 2000’lerin başında F-Tipi’ne girmemek için direnen yüzlerce genç katledilirken, sakat bırakılırken anarşik çağrışımlara yol açmamak için **“F’ena”** bile demeyenler de...

Eksiği var, fazlası yok, işte bunlardır karşınıza geçip **“dirilelim ey halkım”** diye kolpa çeken **endişeli modernler. Otuz iki kısım tekmili birden ulusalcılar, apolitikliği Kemalizm’e kadar olan çığırtkanlar...**

Beyzadelerimizin hoplamaları son derece anlaşılır aslında.

Dün pekâlâ huzur duymalarını sağlayan ortam bugün değışmeye başladığı için endişelenmekteler. **Gelecek olandan değil, gitmekte olandan hoşnutsuzlar.**

Beni düşündüren, yukarıda saydığımız zulümlerin bizzat **“mağduru”** olan dünün ve bugün paryalarından aynı yakınmayı duymak.

Geçenlerde bu cümleyi yıllarca cezaevinde yatmış, işkence görmüş, yoksulluk çekmiş, “üstüne” Alevi ve de Kürt olan bir dosttan duyunca bardak taşıtı.

N’oluyor yahu?

“Bir tanesini sayın Allah aşkına” deyince kem küm ettiğiniz **“Cumhuriyet’in kazanımları gidiyor”** martavalından sonra bir de bu mu çıktı başımıza şimdi?

“Ağanın malı gider, kâhyanın canı” hesabı, elin eltinin ayrıcalıklarına yaktığı ağıta kanon yapmak size mi kaldı?

Elbette demokrasinin bu kadarına, kısmi iyileşmeye fit olun diyen de yok. **Taraf’a bakın, odaklanacak tonla sorun var, görürsünüz. Ama “Hiç bu kadar kaygılanmamıştık” falan... biraz garip olmuyor mu?**

Bu gariplik, gerçekliğinize, kitleselleşmenize, başarmanıza engel olmuyor mu?

Bugünün azıcık hakkını vermekten imtina ederek, **“mücadelenize”** haksızlık etmiş olmuyor musunuz?

Biliyorum AK Parti kafanızı bulandırdı. Neticede hepimiz Cihangir’de çay içme ihtiyacı duyan insanlarız da. Kıyas yaparsanız değışim günlerinde iktidar olan hükümete güzelleme yapıyor diye linç edileceksiniz.

Tamam işte direnerek, bedel ödeyerek siz zorladınız “muktedirleri” bu kısmi iyileşmenin yolunu açacak reformları yapmaya, yumuşamaya. Böyle düşünün hiç olmazsa.

Olmuyor mu?

Başarmak bu kadar uzak bir ihtimal mi ki bilinçaltınızda da, hedeflerinizden çıkarttınız, unuttunuz?

Memlekette, çileciliğin asri zamanlardaki muadiline dönüşen solcuğun, muhalifliğin karamsarlığı bu kadar mı çekici.

Ne uzun ergenlikmiş kardeşim.

İyi de insan varoluşuna, yamaçtan zirveye yuvarladığı taş her seferinde düşen **Sisifos’un** ölüme kadar süren nafîle çabasında “ilerlemeleri” yok sayarak katlanamaz ki. Bu hâlde belki aforoz edilmezsiniz ama, delirmezseniz mutlaka intihar edersiniz.

Bugünü dünle kıyaslamak iktidarı meşrulaştırmaksa, günü sizin olası iktidarınızın asr-ı saadeti ile karşılaştırıp mahkûm etmek de Godot’yu beklemek, yaşamı ertelemek, hatta reddetmek değil de nedir?

Durduğunuz nokta, karşı yakaya çıkmak için ırmağın akıp geçmesini bekleyen köylünün yanı değil mi?

Yolunuzda karşınıza çıktı diye ırmağı lanetlemek, soyunup yüzmeyi göze alamamak öte yakaya geçme mücadelesi mi?

Yıllarca öğrenci muhalefetine endekslediğiniz parasız üniversite talebini, hükümet harçları kaldırmaya yeltenince, **Leman**'ın kapağındaki gibi **"du bakalım altından ne çıkacak"** deyip rafa kaldırmak sizi bir yere ulaştırır mı mesela?

Sözünü ettiğim şu köylü gibi, suya girmek niyetinde değilsiniz, at gözlüklerini çıkartıp sağınıza solunuza bakın bari.

Ama gidişatınıza bakılırsa, korkarım bu açılımınız da gördüğünüz salları "kim koydu ki" deyip batırmak, ya da ırmak üzerindeki köprü inşaatlarını sabote etmekle sonuçlanacaktır.

Çünkü siz karşıya geçmek değil, güvenle durmak istiyorsunuz, durduğunuz yerde.

Kusura bakmayın ama bunun adı da yaşamak için mücadele etmek değil, bu kolektif delilikte pek makul gibi görünse de mücadele etmek için yaşama saçmalığıdır.

Ve emin olun kör gözüm parmağına sakatlıkları orta yerde duran AK Parti varlığınıza duacı.

Günü olduğundan kötü gösterip alçalmak yerine, kazanımların üstüne basarak günün kötülerini daha yüksek bir seviyeden seslendiren muhalefet tarzını keşfedeceksiniz diye de ödleri kopuyordur.

Haa bu arada o ırmak var ya, dizinize bile varmıyor aslında; içinden bildiriyorum da.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üzgünüm, yine hepimiz ölmeyecez

Melih Altınok 31.07.2012

Katil arılar, zombiler evi sarınca, **"hepimiz ölücez"** diye ortalıkta gezinen o sinir bozucu film karakterleri vardır ya.

Hani şu hiçbir şey yapmadıkları gibi, bir de kapandan kurtulmak için soğukkanlılıkla çabalayanları eleştiren, küçümseyen huysuzlar, huzurlar...

Hah işte onların Türkiye mümessilleri, tercümemizdeki **"muhalifler"**, cılız seslerine eko yaptığı için pek sevdikleri sosyal medyada pazar akşamı yine işbaşındaydılar.

Şans bu ya, **“Türkiye’nin geleceğinden hiç bu kadar endişelenmemiştik”** diyenlere, naifçe **“Hiç mi”** diye sorduğum cuma yazısını devam ettirmek için bir şeyler okuyordum.

Varlığını gidişatı düzeltmek misyonuyla açıklayan muhalefetin, günü daha kötü gösterme, olmuyorsa kötüleştirme çabaları üzerine kafa yorarken twitter bir anda koptu.

Malatya yanıyordu. Şeriatçılar **“kalkışmış”** Kürt- Alevi bir aileyi yutmaya hazırlanıyorlardı.

“Uyan ey cemaat-i sol” çağrıları sular seller gibi akıyordu.

Cinnet vatanda sicilimiz hiç de temiz olmadığı için gelen bilgileri dikkatle izledim. Ancak henüz birkaç ay önceki, **“katliam asparagaslarını”** hatırlayıp temkinli davrandım.

Ne var ki ellerinde bir bidon benzin, en küçük alevi bile harlamak için sağa sola koşturanlar kolektif deliliklerine ânında ortak olmayanlara çok kızgındı.

İlk elden **“kahrolsun, telefonları kilitleyelim”** yazmayanlar taşlandıktan sonradır ki, sağ olsun, CHP’nin Alevi milletvekillerinden **Sabahat Akkiraz** şu notları düştü:

“Birileri kendisini sosyal medya üzerinden tatmin edecek diye burada yalan yanlış bilgiler aktaracak değiliz... ‘Şu anda yeni bir saldırı yok’ yazıyorum, ‘niye yalan söylüyorsunuz’ diye tepki geliyor... Sürgü’deki Sünni ve Alevi gençler, köy meydanında toplanmış. Biraradalar ve olayı abartan medya organlarına tepki gösteriyorlar.”

Tüh yine mi katliam yoktu!

Son olarak Hatay’da AK Partili bir vekilin **“şımarık”** oğlu polisleri hizaya çektiğinde de aynı fırtına esmiş, **Cüneyt Özdemir** de şu satırlarıyla özet geçmişti:

“Cumhurbaşkanlarının, başbakanların, hatta Genelkurmay başkanlarının çocuklarının şımarıklıklarını görmüştük ama iş bu seviyeye hiç gelmemişti.”

Reisicumhur, başvekil hatta general olamayıp gazeteci olanlara **“haritadan yer beğen”**’in tatilciler için değil, yıllardır, vekillere ve **“yakınlerine”** ehliyet-ruhsat soran polisler için kullanılan bir kalıp olduğunu hatırlatmanız nafi.

Mahallelerinde **“panik yok”** diyeni AK Parti’li salyangoz tüccarı diye **“yaftalamakla”** meşgul şampiyonlar.

Çünkü, **Ahmet Altan**’ın ekonomik tabiriyle, **“çöp ev sakinlerine”** göre sorunların olduğundan büyük gösterilmesine karşı çıkmak, dünün **“asr-ı saadetiyle”** günü kıyaslamak, hükümeti desteklemek anlamına geliyor.

E tabii **“Kartaca yıkılmalı”** perspektifleri akamete uğruyor ya.

Şom ağızları yırtılacak gibi açık olsa da, omuzlarının o Kartaca’nın direklerine dayanak olduğunu göremiyorlar.

“Kartaca’nın canı cehenneme de... ufkumuz da onunla sınırlı değil” haykırıışlarımıza sağırlar.

“Hiç bu kadar” girizgâhıyla memleketin kadim sorunlarını AK Parti dönemine yani bugüne endekslmelerinin, dertlerimizi statüko bağlamından kopardığını fark edemiyorlar. Her sorunun üzerine bol keseden yapıştırdıkları **“akut etiketinin”** önemsizleştirici etkisini hissedemiyorlar.

Akliselim çıkışımızın, sorunların şeffaflıktan ve denetimden muaf devlet aygıtının ürünü müzmin arızalar olduğunun anlaşılmasına hizmet ettiğini ve nihai çözümü dayattığını anlayamayacak kadar sığlar.

Dertleri yapısal muhalefet olsa, hükümetin de balıklama daldığı kürtaj gibi sade suya tirit tartışmalara gösterdikleri ilgiyi, **Taraf**’ın ısrarlı işkenceci takibinden esirgerler miydi mesela?

Muhalefetimizin sefaletini, AK Parti karşıtlığından ziyade **“nefreti”** gibi gerekçelerle konuşsak da, muhalefetin **“yerel”** koşullardan azade tarihsel ve evrensel bir arkaplanı da var kuşkusuz

Girişte bahsettiğim pazar gecesi okumalarım sırasında rastladığım **Stephen Davies**’in makalesinde genel olarak bu **“durumdan”** bahsediliyordu.

Davis kriz ve panik edebiyatının dayanılmaz cazibesini şöyle tanımlıyor: **“Baktığımız her yerde bize son derece kötü, iyi ve doğru şeyler için tehdit oluşturan bazı sosyal sorunlar gösterilir. Üstelik bir şeyler yapmadığımız sürece de hepimiz için felakete neden olacaktır.”**

Davies, görüşlerini, **Herbert Spencer**’ın şu **“kanunu”** ile gerekçelendiriyor:

“Bir sosyal sorun ya da olay hakkındaki kamu ilgisinin ve endişesinin boyutu, onun gerçek ya da fiili/güncel oluşumunun aksine gelişir.”

AK Parti yandaşlığı ve karşıtlığı üzerinden güncel politikaya endekslenen bu sorunu, **“Spencer kanunu”** ve **Murat Belge**’nin **“işte muhafazakârlık bu”** dediği yazısıyla birlikte cumaya konuşmaya devam edelim.

Evet **Statik Felsefe** şaheserinin sahibi **Spencer** “ıyyy” bir liberal ve muhafazakâr. Ama bu yaz gününde fazla gün yüzü görmemiş, gölgeli, serin teoriler üstünden kim muhafazakâr, kim devrimci ve muhalefet aslında neye muhalif, kim insanları yılğınlığa çağırıyor, tartışalım bakalım.

Bu arada panik yapmayın emi.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünle birlikte gitti cancağızım

Melih Altınok 03.08.2012

Tehlikeli sulara kulaç attığım farkındayım. Açık’tan, iki yazıdır ele aldığım mevzua devam ediyorum bugün de.

Bazı kesimlerde “Son on yılda Türkiye’nin felakete sürüklendiğine” dair yaygın bir söylem var.

Bu kaygıyı ifade eden, dünün cehennemini asrısaadet devri gibi sunan, iyileşmeleri örtüleyen, gelecekte korkutan cümle ise şu: "Türkiye'nin geleceğinden hiç bu kadar kaygılanmamıştım!"

Ne yazık ki bu söylem, muhalefetinden medet umduğumuz demokrat, liberal sol çevrelerde de kabul görmeye başlıyor.

Geçmişle kıyasın ortaya çıkartacağı tablonun siyasal iktidara yaracağı fobisinin motivasyonu öyle güçlü ki. "2003'te muhtıra konuşuldu" diyen Özkök'ün itirafları bile "Darbe davalarına işaret eder, bu da AK Parti'ye yarar" diye önemsenmiyor.

Ondan sonra "Bir kaç yıl önceki Genelkurmay Başkanı'nın muhtıra itirafı üzerinde tepinmeyen muhalefet aslında o ülkenin 'gerçek' iktidar"dır" deyince alınıyorlar.

Ancak makarnanın kıvamını AK Parti'den bağımsız değerlendiremeyen muhalefetin "sefaletinde" güncel parametreler dışında "varoluşsal" etkenler de olduğu aşikâr.

Geçen salı **Stephan Davies**'in bir makalesine atıfta bulunup, **Herbert Spencer**'ın adıyla anılan "kanundan" bahsedeceğimi söylemiştim.

Spencer 1891 tarihli "**Özgürlükten köleliğe**" isimli makalesinde özetle şöyle diyor:

"Sorunlar ne kadar çok iyileşme sürecine girerse, onların fenalıkları hakkındaki feryatlar da o kadar çok gürültülü olmaya başlar."

Spencer'ın tezini desteklemek için verdiği örneklerden bazıları ise şunlar:

19. yüzyılın başında Britanya'da alkol tüketimi ve buna bağlı hastalıklar, suçlar tavan yapmıştı. 1880'lerde alkol tüketimi keskin bir şekilde düştü. Ancak her nasılsa Britanya'da içki kullanımına karşı kampanyalarda bir artış yaşandı. ABD'de de içki yasağına ilişkin "soylu deneme" ve Britanya'daki kısıtlayıcı lisans kanunları bu iyileşme döneminde çıktı.

Yoksulluk. İstatistikler, gelir ortalaması, yaşam maliyeti, hayat koşulları, yoksullara yapılan yardım miktarı gibi ekonomik göstergeler bakımından 1870'de Britanya'daki çalışanların koşullarının 1840 yılına göre çok daha iyi olduğunu ortaya koyuyordu. Ancak 1870'lerde **Rowntree** ve **Booth**'un çalışmalarıyla yoksulluk keşfedilmiş oldu. Zihinsel ve politik akımlardaki büyümenin etkisiyle Britanya toplumunda refah devleti anlayışı gelişti.

Eğitim. Okuma yazma oranının sürüldüğü 18. yüzyılda kılını kıpırdatmayan Britanya toplumu ve devleti, 1860'lara gelindiğinde nüfusunun büyük çoğunluğu okuryazar olunca hareketlendi. 19. yüzyılda zorunlu ilk ve orta eğitim kurumlarının kurulmasıyla sonuçlanan "**kamu cahilliğine karşı kampanyalar**" başlatıldı.

Yüzyılın başında "ayıp" bile sayılmayan çevreye karşı fütursuzluğun yasal olarak suç olduğu günümüzde, çevreci hareketler 50 yıl öncesiyle bile kıyaslanmayacak şekilde güçlü ve yaygınlar, değil mi?

Feminizm, çocuk ve hayvan hakları gibi alanlardaki kıyası ise size bırakıyorum.

Tamam, Davies'in dediği gibi, "**İç karartıcı bir karamsarlık iç açıcı bir iyimserlikte bulunmayan cazibeye sahiptir**".

Anlaşılmaz değil, sesini daha çok çıkartmak zorunda olan muhalefet de bunu elbette ki kullanır. Zira, "**Durum çok kötü, acil bir şeyler yapılması gerekiyor**" ifadesinin yarattığı etki "**durum iyileşiyor, biraz daha gayret edilmeli**" ifadesindeki kadar heyecan uyandırmaz.

Çünkü devrim esas oğlan, evrim sünepenin tekidir.

“İyileşme sürecindeki tüm sorunların bir plan ve kolektif faaliyet olmadan düzeldiği” tesbiti, tüm kurucu rasyonalistlerin, Türkçe söylersek **“toplum mühendisliğini fetişleştiren tüm kolektivizm türevlerinin”** de korkulu rüyası.

İyi de sözkonusu pragmatist yaklaşımın pratik başarılarının bu kadar istisnai olduğu ortadayken ısrarın anlamı ne?

Geçenlerde **Murat Belge**’nin cami tartışmaları üzerinden yaptığı “saf” muhafazakârlık tanımı aklıma geliyor bu noktada.

Belge yazısında bir arkadaşının, Mimar Sinan’ın eserlerinin olabilecek en güzel form olduğunu, dolayısıyla ondan uzaklaşmamak gerektiğini şeklindeki sözlerini aktardı.

Tamam, muhafazakârlık ve devrimcilik tartışmalarını içki kültürü vs. gibi gündelik yaşam patrikleri üzerinden yapmaya alıştık belki. Ama “Muhafazakârlık bu işte!” diyen Belge’nin tanımı bize bir yol haritası çizebilir.

Siyaset yapma, en kötüsünü yaşadığımız ve daha berbatına sürükleneceğimiz umacısı, örgütlülük patrikleri, sınıf çelişkisinin tartışılmazlığı gibi **“olabilecek en güzel formlarda”** ısrar, siyaseten muhafazakârlığın bir yansıması değil mi sizce?

Yarını kurmanın yegâne devrimci formülü, geçmiş i aklayıp bugünü kötülemek ve gelecek korkusu pompalamak mı?

Bu mu “gerici muhafazakâr” iktidara “ilerici devrimci” muhalefet?

İnsanlığa zoru, savaş koşullarında sıkıntıyı, kısacası yoksulluğu ve süreli mücadeleyi vadeden solun, varoluşu daha katlanılır hâle getiren ve ahaliye “dönüşümün” güvenli kollarını işaret eden “kendiliğindenci” yaklaşımlar karşısındaki makûs talihini değiştirmesinin yolu belki de bu ezber bozumundan geçiyor.

Evet, beni gelecek değil, geçmiş korkutuyor.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şemdinli’den Kamışlı’ya tehlikeli masallar

Melih Altınok 07.08.2012

Bir varmış bir yokmuş. *Habertürk*’te Simge Fıstıkoğlu’nun programına Şemdinli’den bağlanan muhabir mikrofonunu bir çocuğa uzatmış.

Taş çatlasa yedi sekiz yaşındaymış kız çocuğu. Dünya güzeli badem gözlerini kocaman açıp heyecanla konuşmuş çocuk:

“Türk çocukları ninnilerle uyurken biz burada bomba sesleriyle uyuyoruz!”

Yazının burasından sonrasını “en bi hisli” entelektüellerimiz gibi “Savaş kötü bir şey, barış ise en güzeli. Ha bu arada yaşasın halkların kardeşliği” diyip 4500 vuruşu sündürmeli.

Sündürmeli ki, organik aydınlığa halel gelmesin.

Ya da çok sıkıştırsak, “Şemdinli’de neler oluyor, haberi olan var mı arkadaşlar” falan diye sorup Twitter’da gezinmeli.

Ama olmaz ki. Böyle de durulmaz ki.

Evet, ne olduğundan elbette kaygılanıyoruz. Zira içişlerimize İdris Naim Şahin bakıyor.

Gelin görün ki enformasyon eksikliğinden daha önemli problemlerimiz var.

Mevzu Şemdinli’de “ne olduğu” değil, bu olayların “neden” olduğu.

Çünkü ne oldu sorusuna yanıt bulmak bana sadece “kaç kişi öldü, maddi hasar ne” sonucunu gösterir. Neden olduğunu sorgulamak ise belki, bir umut yeni Şemdinlileri engeller.

Neden’in yanıtını da “ne oldu” sorusuna cevap aradığını söyleyen bazı aydınlarımız kısmen veriyor aslında.

Örneğin T24 sitesinde **Orhan Alkaya** muhtelif yerlerinde ona bu akıl tavsiye ettiği yazısında **“Şemdinli Kamışlı’ya selam veriyor”** diyor.

“Hükümet Kürtlere tahammülsüz” tezini çürüten Irak Federal Kürdistan’ı örneğini ya da **“stratejik derinsizlik”** türünden buram buram IQ kokan çemkirmelerini geçiyorum.

Alkaya’ya göre, PKK Şemdinli’yi kazanmayı değil, megalomaniasına varacak yeni evrenin fitilini ateşlemeyi hedefliyor.

Haklı.

Evet, Şemdinli’de olan tam olarak budur: PKK’nin Kamışlı’ya selamı! Ama aynı zamanda Şam’a da. Bir de bayram değil seyran değil “200 spartalısınız” gazı verdiği gencecik Kürt çocuklarının canıyla, geleceğiyle, canice...

PKK, eş zamanlı karakol baskınlarıyla, kent merkezlerine saldırmakla, Esed’in askerlerinin kışlada beklediği, PYD’ninse sokağı kontrol ettiği Kamışlı’daki “hâkimiyetinin” diyetini ödüyor.

Sorun;

Alkaya gibi gerilla romantizmine dalanların bu dramdan umutlanmaları...

Haklı savaş ve ulusal kurtuluş güzellemesi yaparak Kürtler için, onlar adına, diktatörlerin gölgesinde ulusalcılık oynayan PKK’nin hâkimiyetinde gelecek düşleri kurmaları...

Bir ulus-devletin ceberutluğunda inim inim inlemiş halkın yaralarına, silahların gölgesindeki Kürt Enverciğinin yeni ulus-devletinin merhem olacağı masalını anlatmaları...

Edebî celp metinleriyle, Esed gidince harareti düşecek savaşın, dayanağı yitirecek PKK’nin bekasını, Kürtlerin geleceğine endekslemeleri...

Zavallı Kürt gençlerini yine zavallı gencecik askerlerin üzerine saldırtacak Akut problem nedir?

Boş tepelere bayrak dikip, "kale benim" deyip, bir ilçe merkezinde iki saat hâkimiyet uğruna dökülen onca kanın, Kürt halkına ve demokrasi mücadelesine katkısı nedir?

Bu sorular Şemdinli'nin sonucu kadar meraklandırmıyor kendilerini.

Kafamda özel bir yerleri yok, tanımıyorum. Muhtemelen hep bu kafadaydılar, zinhar değişmediler. Eyvallah. Sitem edecek değilim. Eleştirir geçerim.

Ama ya Ahmet Türk? Bedeli gencecik canlar, uykusuz geceler, bozulan psikolojiler olan bu anlamsız güç gösterisinin ortasında bıçakları bilemek ona mı kaldı?

Eskiden beri yüzünü gördüğümde, sesini duyduğumda onlarca yılın acısı gözlerine, çizgilerine sinmiş Kürt babalarını, dedelerini hatırladığım "Ahmet Amca" ne yapıyor?

Bir faşist tosun burnunu kırdığında yüzündeki hüznü gözlerimi yaşartan o amcaya hiç yakıştıramıyorum "AKP'ye desteğini sürdürenler ihanetçidir" sözlerini.

Bu yakınmamı duyan Kürtler, başlıyorlar bireysel hikâyeler anlatmaya, "Şaşırma" demeye. Umurumda bile değil bunlar. DTK'nın o kanlı demokratik özerlik bildirisini ve daha başkalarını da unutmaya meyilli zihnim. Başka ne yapabilirim ki?

Kafamdaki insana, Ahmet Amca'ya sitem ediyorum ben yine, çaresiz.

Ülke genelindeki vatandaşların ve bölgede kahir ekseriyet Kürtlerin siyasi tercihini Stalinist bir zihniyetle "siyasi kâfirlik" olarak yaftalamak, onları hedef göstermek demokrasiyle, barışseverlikle bağdaşır mı?

Türk devleti de bir ara aynı jargonu kullanıyordu. Bunca "hain" koca Türkiye coğrafyasında eriyip gitmedi şimdi "Kürdistanınıza" sığar mı Allah aşkına?

Ne olsun yani hiç mi farklı ses olmasın?

AK Parti tek bir oy almasa PKK maceralarına son mu verecek?

Öyle ya şimdi hâkimiyetçilik oynadıkları Şemdinli'de, Hakkâri'de "realiteleri" yüzde seksen oy almıyor mu? Siyasi yönetim kesmiyor da, illa silahlı PKK sıkıyönetimi mi gerekiyor?

Ne diyelim Allah AK Parti'yi desteleyenlerin çoğunlukta olduğu bölge illerinin "hainlerini" yeni bir hâkimiyet trajedisinden korusun!

Her şeyi geçtim, bombalarla uyumaktan bıkan, batıdaki yaşıtlarına imrenen Kürt çocuklarını rahat bir uykuya daldırır mı bu hamaset? Bu akıl tutulmasıyla mı çocuklarımızı rehabilite edeceğiz? Adım adım frankeştaynlaştırdığımız çocukların sokaklarında oynadığı Türkiye'de ya da bir "Kürdistan"da nasıl yaşanır?

Torunlara masalınız bu mu Apê Ahmet?

melihaltinok@gmail.com

Savaşçının tabula rasa'sı

Melih Altınok 10.08.2012

Dün PKK'nin iki askerin yaşamını yitirdiği Foça saldırısının ardından, **Nuray Mert** misali, savaş konseptinde stabilize yolların etkisi tartışılmaya başladı mı bilemiyorum?

Ama Şemdinli sonrası bölgedeki karakolların viraneliği hikâyesi pek revaçta. **Yozdil** tarzı yaratıcı manşetler atılıyor, analizler yapılıyor.

Karakol değil "kalekol" olsa imiş...

Daha "az" asker ölür, cenazelerin kimliği de DNA testiyle değil, şapadanak belirlenebilirmiş...

Sorun stratejideymiş de...

Ama olmazmış.

Çünkü **güvenli kalekol yapmayan AKAPE BOP'çu**ymuş. Zaten **Irak'ın kuzeyini müreffehleştirip PKK'yı beslemekteymiş.**

Al **bu şehit tablosu da kanıtı**ymış, mış, mış, manşetmiş:

2000...**29** (17)
2001...**20** (8)
2002...**10** (7)
2003...**31** (63)
2004...**75** (28)
2005...**105** (30)
2006...**111** (38)
2007...**146** (37)
2008...**171** (51)
2009...**80**
2010...**106** (20)
2011...**162**
2012...**117** (5 ağustos itibariyle)

Yukarıdaki tabloda, yaşamını yitiren sivilleri gösteren parantez içindeki sayılar bana ait.

Zira cephenin beri tarafındakiler için de Şemdinli'deki akla ziyan hâkimiyet oyununda rakibini yoklamak için sahaya önce 16 yaşındaki üç genç kızı süren PKK gibi "total" önemli. Savaşçı kayıpları üzerinden kıyas yeterli.

Hatırlatalım, bu rakamlara **Uğur Kaymaz** dâhil değil. **Ceylan Önkol**, **Serap Eser**, **Buse Sarıyağ**, daha birkaç gün önce Muş'ta evinin önünde oynarken yüreğimize basa basa göçüp giden sekiz yaşındaki **Sera Yavuz** ve daha nice çocuğumuz da...

Peki, bu savaş 2000'de mi başladı? Tablonun bu milattan öncesi "boş" mu da yalnızca sonrasını dolduruyorlar?

Ölü saymak korkunç, saydıranlar utansın ama mecburuz. Haklarında istatistik olmadığını için yer veremediğimiz PKK'liler hariç rakamlara bir bakalım. **Orwell**'ın **1984**'deki gibi, hafıza kutularında eritilen tabloda sivil ve asker ölümleri birarada.

1984...**69**
1985...**199**
1986...**184**
1987...**308**
1988...**163**
1989...**331**
1990...**365**
1991...**477**
1992...**1461**
1993...**2394**
1994...**2137**
1995...**1085**
1996...**778**
1997...**676**
1998...**468**
1999...**319**

Durum bu.

İyi de, son birkaç yıldır koltuk altında marjinal sol gazetelerle birlikte taşınan bu neşriyatlarda **ağız birliği etmişçesine manşetlerden ve köşelerden verilen tablolar niçin hep 2000 yılından başlıyor?**

Cevap belli.

Dertleri ölümlere ağıt yakmak değil, siyasal iktidarın sandıkta devrilememesi.

Hedef, 20'li yaşlardaki milliyetçiliğe teşne Türk çocuklarının **tabula rasa**'larını [boş tablo] **"hepimiz ölecez"** paranoyasıyla kirletmek, bilemek. Kürt çocuklarını da ters manyele getirip **"kazanacaklarına"** inandırmak, yüreklendirmek. Özetle her cepheden savaşı devşirmek.

Savaş gazı üreten bu bataklığı kurutmamak için manipülasyonun sisine mecburlar, aksi hâlde;

Vatandaş kıyas yapar. AK Parti iktidarı dönemine sıkışıp kalmış analizlerin sığlığını fark eder.

"Paşalar içeride o yüzden daha çok şehit veriyoruz" yalanını elin tersiyle iter. O askerlerin iş başında olduğu zamanlardaki "başarıyı" görür.

"Fırtına kuşağı" diye sırtları sıvazlanan Kürt gençleri, PKK'nin korkunç savaşçı azminin, **1999 yılında Öcalan** **devletin eline geçince nasıl "şak" diye kesildiğini** görür. PKK'de de pekâlâ eylemsizliğin tartışılabilirdiğini fark eder. Ve **2000 ile 2004 arası örgüt vurmayınca askerin de operasyon yapmadığını, kayıp sayısının çok önemli oranda düştüğünü** anlar. Allah korusun **"barış mümkünmüş"** diye falan düşünmeye başlar.

Ölen PKK'lileri ve faili meçhulleri de ekleyince yılda yaklaşık beş bin canın gittiği 90'larda, devletin askerî birliklerini yöneten ve karşı tarafın fikir babalığını yapan **"Küçüklerin" şimdi cezaevinde olmasının, bugün tablonun kısmen iyileşmesindeki hikmetini** sorgular.

Darbe planlarının ve düşman görülenlerin kirli ittifakının gündemde olduğu **2003'te PKK'nin bayram değil seyran değil niye savaşı tırmandırdığını** araştırır. Hükümet açılım ve reformları başlamışken askerin huzursuzluğuyla eş zamanlı olarak **PKK'nin niçin eylemlerini arttırdığını** düşünür...

Peki, analiz kabiliyetine vâkıf, yaşı da müsait “barışseverler,” ulusalcı cephenin manipölasyonlarına niçin köşelerinde, televizyonlarda karşı çıkmazlar? Benim verdiğim dünü anlatan bu tabloyu ağızlarına almazlar?

Yapamazlar.

Kendilerini pazarladıkları kitlenin, filtresiz, rötuşsuz resimleri gösterenleri, “yandaş” ilan edecek kadar körleştğini, linç edileceklerini bilirler. Korkar, susarlar. Çünkü bu salvoları bizler gibi “Bana ne AK Parti'nin bekasından” diyecek kadar opsiyonları yoktur. Zira savaş baronların “iktidarı” kadar, siyasal iktidarla da içli dışlıdır. Temiz değillerdir.

Olsun.

Ceylanların, Seraların, Buselerin, Serapların, gencecik askerlerin, yem edilen gencecik kız, erkek Kürt çocuklarının canı, hayatı, savaşçı şer ittifakının yaftalarından korkup lal olunacak bir mevzu değil benim için.

Bilmek sorumluluk yükler, mecburuz, konuşacağım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti gönderilen her yazarla eksiliyor

Melih Altınok 14.08.2012

Son olarak **Yıldırım Türker** bir yazısı yayımlanmadığı için **Radikal**'den ayrıldı.

Bu havayı, basın özgürlüğü ve demokrasiye karşı giriştikleri karanlık ittifaklar dün gibi hafızalarımızda diri olanlar da tepe tepe kullanıyor. Darbe sanığı bazı gazetelerin yargılanmasını falan işin içine katıp teneke çalıyorlar.

Gazetelerden ve televizyonlardan gönderilen AK Parti muhalifleri için bizzat Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ya da kurmaylarının devreye girdiğini düşünmüyorum.

Muhtemelen sinyali alan gazete ve tv sahibi işadamları durumdan vazife çıkartıp kraldan fazla kralcılık yapıyorlar.

Çünkü gönderilen gazetecilerin patronlarının hepsi de dev holdinglerin sahibi. Devletle iş yapıyorlar. Sübvansettikleri yayın kuruluşları da onların maliyetli “silahları”. Akçeli işlerini yoluna sokmak için kullandıkları bu silahın tepme oranı arttığında da onu çöpe atmaktan çekinmiyorlar.

Lafı uzatmaya gerek yok. Gazeteciler kanalında hükümete serbest atış yaparken, Şahenk'in Başbakan Erdoğan'la karşılaşınca sonrasında nasıl doğrulduğunu merak ettiğimiz 90 derecelik o kusursuz eğilişini

hatırlayın, yeter.

Ama bu durum sermayenin ve medya örgütlenmesinin ortada olan doğallığı. Patronlarına tek söz etmeden kılıcı siyasal iktidara çeken meslektaşlarımızın simetrisine düşüp işadamlarının acarlığını tesbit edip çekilmek olmaz elbette.

Zira ticaretin değil, demokratik siyasetin teamüllerini gözetmek zorunda olan AK Parti'nin geline bu noktadaki katkısı, sorumluluğu hiç de "doğal" değil.

Bu yüzden iki referandumun yanı sıra üç genel seçimden müesses nizamın paradigmalarına, işleyişine savaş açıp başarıyla çıkan, "yeni Türkiye"den bahseden AK Parti'nin bunu nasıl olup da göremediğine şaşırıyorum.

Başbakan Erdoğan ve AK Parti yöneticileri, geline noktanın ülkedeki reform sürecinin içteki ve dıştaki bekası gibi bizi ilgilendiren boyutunun yanı sıra kendilerine de zarar verdiğini fark edemiyorlar mı?

Kendilerine muhalif bir gazeteci işten atıldığında kazananın, bu işten çıkar sağlayanın, AK Parti olduğunu mu sanıyorlar?

Yazarken ancak bir köy seyirlik oyununun başrolünde olanların, kovulunca Oscar'lık aktör muamelesi gördüklerini anlamıyorlar mı?

Twitter hesabı olan birinin bile "ses" olduğu bilgi çağında, yazılı- görsel basından muhalif eksilterek Lale Devri'ne ulaşmayı mı planlıyorlar?

Hâl bu olunca da sözkonusu gazetecilerin yazılarının içeriğine yönelteceğiniz eleştirileri el mecbur rafa kaldırıyorsunuz.

Bu geri adım ve kör dövüşüne ortak olmak da demokratik, sivil şeffaf Türkiye idealine vakfedeceğimiz enerjimizden eksiltiyor.

Örneğin bu yazının konusu pekâlâ **Cüneyt Özdemir**'in Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun son gezisi karşısındaki "Myanmar'ı bırak Türkiye bak" şeklinde özetleyebileceğimiz sekte tutumu olabilirdi.

Ama bir gazetecinin patronuna bizzat Başbakan tarafından seslenilmişken, fikirler üzerinden tartışma yürütmeye insanın vicdanı el vermiyor.

AK Parti'nin kahramanları

İşinden olan gazeteciler arasında sayıları az olsa da müzmin muhalefetin siperlerinden değil, akliselim bir noktadan AK Parti'yi eleştiriler isimler de var. Son olarak **Ali Akel**'i hatırlıyoruz.

Sanırım bu gazetecilerin gönderilmesinde akçeli ilişkilerden ziyade ideolojik tutum etkili oluyor.

Bu noktada da aklıma bir AK Parti örgüt yöneticisiyle, bir gazetecinin diyalogu geliyor.

Köşe yazdığı ve televizyonda program yaptığı hâlde adını versem de muhtemelen tanımayacağınız bir gazeteci AK Parti'li yöneticiye şöyle yakınıyor:

"Efendim biz AK Parti için dişimizi tırnağımıza takalım, 'bizimkiler' solculara, AK Parti'yi eleştirenlere söz hakkı tanısin!"

Bir yanda varlığı yokluğu bir, muhtemelen ailesinin bile yazılarını, programlarını takip etmediği, AK Parti'nin değil eski Türkiye'nin arkaik muhafazakârlığında saplanıp kalmış bu zatı muhteremler.

Öte yanda ülkenin içinde bulunduğu dönüşüm sürecinin karakteristiğini kavrayıp, cemaatiyle kavgayı da göze alan ve biat etmeden milyonlarca dönüşüm destekçisine hitap eden ama gerektiğinde eleştiri de yapan bağımsız aydınlar.

Bu satırları, bütün reformları geri alıp, darbe sanıklarına iade-i itibar yapmayı hedefleyenlerin ittifakının farkında olan yani gelecekte ve bugünden değil eskiden korkan biri olarak yazıyorum.

Dolaysıyla kaygım, ortamı çok benzettiğim için dönüp dönüp okumalarımı tazelediğim 60 darbesine giden yolun tekerrür etmesi.

Azıcık yeşeren normalleşme umudumuzun, bu ışığı gördüğümüz partinin kalkıştığı "değişim zihniyetinin" değersizleştirilerek söndürülmesi.

Kısacası, dün **Markar Esayan**'ın, "özelere göre değil ilkelere göre tutum" şeklinde özetlediği bir noktadan bu eleştirileri yapıyoruz.

Başbakan Erdoğan ve AK Parti kurmayları, bu kaygıların yanı sıra kendileri için de takkeyi önlerine koyup düşünceleri gereken noktalı virgüle varmadılar mı?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nefretim nefretine armağan olsun

Melih Altınok 17.08.2012

Geçenlerde Twitter'a "Kapıda 16-17 yaşlarında bir zombiyle karşılaştım. 'İyi akşamlar' dedim, gecikmeli de olsa yanıt geldi: 'höömü!' (sağ olsun) arkadan gelen annesi tercüme etti" diye bir mesaj attım.

Evet, gününü bilgisayar başında geçiren ve günden güne yüz yüze ilişkilerin gerekliliklerini unutan ergen hâline bir çemkirme işte.

Mesajıma gelen bazı tepkiler şöyleydi:

"Hem ben sosyalistim palavrası atıyorsun hem de insanların etnik kimlikleriyle alay ediyorsun. Sizin gibilere hakaret etmeye değmez."

"Melih Altınok faşisti Kürtlerden sonra Ermenilere hakaret etmeye başlamış..."

"Sözde zombi soykırımı" tweet'im üzerine de akıl sağlığını muhafaza eden takipçilerim, sular seller gibi akan mesajlarının mizahıyla ahmaklığı silip süpürdüler:

"Bir etnik kimlik olarak zombilik, evet."

"Zombilik bi hastalık değil tercihtir, lütfen saygı duyalım."

“Ölüp ölüp dirilmek zombilikse çok açık yüreklilikle söylüyorum ki ben hepsinden daha zombiyim R.T. Erdoğan”

Çok güldük ama geçemedik zira dert yaygın.

“Nefret suçu” kavramı son dönemde çok fazla kullanılıyor. Bu konuda bir bilinç oluşması sevindirici tabii.

Ne var ki kavramın içini boşaltıp, çocukça bir hassasiyetle otu boku nefret suçu olarak değerlendirme kolaycılığı bu hızla yaygınlaşırsa yakında konuşamayacağız, yazamayacağız.

Ki bence insanı oto sansüre, makulün ve hâliyle klişenin sınırlarına hapseden “linç” hâli, devletin sansüründen katbekat tehlikeli. Yazıyı çiziyi, sanatı, sinemayı, hayatın gerçeklerinden kopartıp, steril bir alana kapatıyor. En cesurumuzu, marjinalimizi bile yutkunarak konuşan sıkıcı bir sahtekâra yakınlaştırıyor.

Ve daha da fenası bu bonkörlük, “nefret suçu”nun tüyler ürpertici etkisini de hafifletmeye başlıyor. Onu, gerçekten ihtiyaç duyduğumuzda bile kullanamayacağımız “klişe” bir yakınma hâline dönüyor.

Yargı, bir yerel gazetenin **“Her şehide karşılık beş Kürt vekil öldürelim”** önerisini ifade özgürlüğü sayıp, Hrant’ın o meşhur cümlesinin kastı edebiyatçı bilirkişiler tarafından **“o değilmiş”** dense de **“halk öyle anlar ama”** diyerek mahkûmiyet verince, istenilen kamuoyu tepkisi yaratılmıyor.

Yeni Akit, Ali Bayramoğlu için **“Öğrendik ki kripto Ermeniymiş”** diye yazdığında, **“nefret suçu işleniyor”** çığlıklarımız, ergence hassasiyetlerle “bıktırılan” ahalinin genişçe bir kesiminin “yine mi” duvarına çarpıp yüzümüzde patlıyor.

Son CHP Kurultay’ında İzmir Romanlar Derneği Başkanı **Abdullah Cıstır** selam için yanıma gelmişti. Selamını alır almaz her zamanki patavatsızlığımla **“Hocam ben Roman’a ısınamadım. Zorlanıyorum, Roman dedikçe aklıma Elif Şafak falan geliyor. Çingene dersem kızar mısınız”** diye soruverdim.

“Ne münasebet” dedi Abdullah Bey hiç düşünmeden. **“Bağlamı önemli. Hakaret, ayrımcılık, nefret içeren cümlelerde de Roman diyorlar. Yazılarınızı, programlarınızı takip ediyoruz, niye kızalım.”**

Cıstır’ın geçtiği özeti akıllardan çıkartmamak gerekiyor. Yoksa bu kolektif delilik, nefret suçunun seri “katillerini” daha fütursuzlaştıracak. Ve bize geriye yine nefret nefret bir cinnet vatan kalacak; kimbilir kimler de feda olacak.

Ha gayret Hüseyin Çelik’i de yuvarlayacaksınız

Nefret suçu bonkörülüğümüzün ürünü “linç” kültürünün siyasi arenadaki kutuplaştırıcı, tepkiselleştirici etkisi de oldukça yıkıcı.

Son örneği “Birkaç Mehmet ölmüşse ne olmuş” spotuyla, “kuş beyinli” tasvir edildiği (ki eminim “eser” sahibi arkadaş hayvanlara karşı nefret suçu lafını ağzından düşürmüyordur) karikatürleriyle gündemimizde olan **Hüseyin Çelik**.

Peki, ne dedi Çelik? Ne dedi de ulusalcısı, milliyetçisi ayakta? Her şehit haberiyle “Kandil’i vuralım” diye hoplayan siyasilerden esirgedikleri tepkiyi, **“Şehitler üstünden hamaset yapamayın”** diyen Çelik’e yeni müttefikleriyle birlikte sergiliyor solcular, BDP’liler, PKK’liler?

Sözleri aynen şöyle: **“Gerek olursa Meclis toplanabilir. Ama PKK bomba patlattı, bir yeri bastı, birkaç Mehmet’i şehit etti diye, her gün PKK’nın gündemi oluşturmaya müsaade etmeyiz.”**

“Ne yani PKK adam öldürmeye, işçi kaçırmaya, metropollere bombaya koymaya devam etti diye Kürt halkının anayasal haklarını vermeyecek misiniz? Gündeminizi PKK mi belirleyecek” diye hükümeti defalarca eleştirmiş biri olarak aynen katılıyorum Çelik’in sözlerine.

Kaldı ki İçişleri Bakanı’nın ve benzerlerinin çıkışlarını açıkça eleştirme cesareti göstermiş, açılım demiş, silahı değil parlamentoyu adres göstermiş Çelik’in bugüne kadarki performansı da ortada.

Hüseyin Bey, tıpkı işkenceci polis şefi için aykırı ses veren Bülent Arınç gibi, Hüseyin Aygün kaçırılınca histeriye prim vermeden “Sn. Aygün’ün kaçırılması, siyasi veya başka polemik konusu olmamalıdır. Terör, sivil siyasete saldırmıştır” diyen Ömer Çelik gibi, çözüm iradesi için şanstır. Demokrat söylemleri, varlıkları, etkinlikleri tesellimizdir, yüreğimize su serpiyorlar.

Ama anlaşıyor, niyetiniz “AK Parti’yi denize düşürüp yılana mecbur etmek,” partiyi İdris Naim Şahinleştirmek, ittirin. İttirin tüm nefret suçu fetişizminizle kahramanlar.

Ne nefretmiş arkadaş.

Nefretiniz nefretim değil.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Isırmadan, kanatmadan öpüşemiyor musunuz

Melih Altınok 21.08.2012

BDP’lilerin ve PKK’lilerin Şemdinli kalkışması sonrası **“birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duydukları şu günlerde”** kameralar önündeki buluşmaları konuşuluyor.

Peki, niçin böyle bir buluşma “organize” edildi?

Bence bu sorunun yanıtı gelen tepkilerde.

Özellikle CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun sanki çok manidarmış gibi manşetlere taşınan, Habur’u da hatırlattığı şu sözlerinde:

“Buluşma Oslo’da mı, Suriye’de mi, Amerika’da mı, Avustralya’da mı oldu? Hayır, Türkiye’de oldu. Orada medya, PKK’lılar, BDP’liler, gazeteciler, halk, halkın bir bölümü vardı. Devlet neredeydi acaba? Sayın Başbakan bunu kendisine soruyor mu?”

Yani ne diyor Kılıçdaroğlu?

“Devlet buna niye müsaade etti?”

Başka?

Bariş için, Britanya gibi, İspanya gibi, İtalya gibi "savaştığıyla görüşen" hükümetin takdir edilesi sicilini milliyetçi-ulusalcı kamuoyuna hatırlatıp jurnalliyor.

Neyi salık veriyor Kılıçdaroğlu?

Konvoydaki bir BDP vekilinin "PKK'nin kontrolünde" dediği bölgenin yeniden "vatan toprağına katılmasını".

Peki, Kılıçdaroğlu'nun istediğı nasıl olacak? Kuşkusuz ricayla değil. **Daha faza vurarak, öldürerek, silahla...**

Kılıçdaroğlu o mınıtkada askerin de polisin de olduğı biliyor elbette. Ama devletin bu "yetersiz varlığının" sözkonusu görüntülere engel olamadığını söylediğıne göre **daha sıkı bir "varlık gösterisi" arzu ediyor.**

Sıkıyönetim nasıl olur Sayın Kılıçdaroğlu?

Evet, sağda solda rastladığım "bence CHP artık AKP'nin önüne geçti" türünden iner misin çıkar mısın yorumlarının muhatabı **Halk Partisi'nin "yükselişi" bu.**

MHP'nin ve diğler savaşçı unsurların tepkilerini aktarmaya da gerek yok.

Hükümet cephesi de doğal olarak bu görüntülere tepki verdi. Bereket korktuğum ve arkadan "ittirenlerin" beklediğı kadar sert açıklamalar gelmedi. **"Şiddetle aralarına mesafe koymuyorlar"** minvalinde yakınışlarına şahit olduk, o kadar.

"Bu kadarı bile fazla" diyen maksimalistler, dünyanın benim diyen demokratik devletinde bu sahneler yaşansa, oranın hükümeti ne tepki verirdi sanıyorlar acaba?

Hâlimiz işte budur.

PKK ve BDP bu mizansenle tıpkı açılım günlerinde, Habur sonrasında olduğı gibi milliyetçi kamuoyunun "vur" çağrısına karşı hükümeti dirençsiz bırakmaya çalışıyor. "Silah bırakırlarsa şüphesiz ki güvenlik güçlerimiz de hemen operasyonlarını keser. Çünkü güvenlik güçlerimiz operasyona meraklı değil" deme basireti gösteren **Başbakan Erdoğan'ı ve AK Parti'yi askerî çözüme doğru itekliyor. "Gerilla burada devlet nerede" diye operasyon için "gel gel" yapıyor.** CHP'si ve MHP'siyle muhalefet de beklenen aksi sedalarıyla bu ezgiye kanon yapıyor.

Allah aşkına açın gözlerinizi, başka bir anlamı var mı bu işin?

Kaçak dövüşmek yok öyle.

Karşımıza "Gerilla da insan değil mi? realite bu. Ellerini havada mı bırakaydık" falan diye gelmeyin.

Bir kısım vatandaşın âdemoğulluğunu tartışan mı var?

PKK'lilerle diyalog kurmayın mı dedi biri?

Sözümüz;

Bu diyalogun "iyi çocuklar güzellemesi" olması, silahı, savaşı teşvik etmesi.

Muhabbetinizin “Kralısınız, helal olsun, ne güzel bastınız Şemdinli’yi, anadilde eğitim için demokratik özerklik için” noktasına varması.

Kürt gençlerine rol model yaratmaktan başka bir şeye hizmet etmeyen tebriklerinizin, güzellemelerinizin yanına, naifçe bir “vurma” nasihati ekleyememeniz.

Öpüşürken sarılırken, tatlı sözlerle gönlüğünü aldığınız sevdiğinizin kulağını, aralarından kanatlı sözler dökülen dişlerinizle ısırp kanatmanız, ortalığı kızıştırmanız yani.

Amacınız operasyonların durması, kan dökülmesini engellemek olsaydı elindeki silahla muhabir tehdit eden, şov yapan o gençlere hazır kameraları da bulmuşken azıcık cesur olurdunuz. “Bari konuşurken şu silahını koy kenara” derdiniz.

En azından Hüseyin Aygün gibi, demokratik talepler için dağda olmanın saçmalığından yakınan “Dersim’deki arkadaşlarının” sözlerini hatırlatırdınız gençlere.

Yapamazsınız.

Çünkü **“keskinleşme” istiyorsunuz. Soruşturma ve kapatma davası için fütursuzluğunuzu savcıların gözüne sokuyorsunuz. Avrupa’nın ve tüm demokrat dünyanın mahkûm ettiği bir fiilde ısrar ediyor, şiddeti sistematik olarak övüyorsunuz. Derdiniz, sarıldığınız o PKK’lilerin hayatı, polislerin, askerlerin canı değil, tutunduğunuz koltuğunuz.**

Ama garip bir memleket burası. Bakın görün, doğru düzgün alıntılama yapmayı bile becermediği hâlde tarihçi pozlarındaki bir “derlemeci” çıkar şimdi de. Askerî çözümün yolunu döşeyenlerin eleştirildiği bu satırları “hükümet güzellemesi” olarak yorumlar.

Bellediği değnekle, antimilitarist, kemiksiz şiddet reddiyesini atlayıp “iktidarı” hükümetten ibaret sayan sığılığıyla “solculuğunu” konuşturur yine. Daha az askere sahip diye mazlum ilan ettiklerinin canını “barış barış” diye diye savaşa pazarlar.

Bedeli kendileri ödese güler geçeriz de, Cem Yılmaz’ın dediği gibi, savaşçının “yerli malı haftası” kafasındaki ağzı körük adeta.

O körük her açılıp kapandığında hararetle sırtları sıvazlanan çocuklar vuruyor da vuruyor birbirini.

Biz ölüyoruz!

Umurunuzda mı?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dinle katil, bak senin hikâyen

Melih Altınok 24.08.2012

Kaos'un ürkütücü dengesinin kodlarını çözebileceğine dair "kibir" seni bu hâle getirdi sanırım.

Bir de modernizmin bataklığındaki bu çırpınışının üzerine, insanların-toplumların kolektif psikolojisini öngörebilme sanrın ve politikliğin de eklenince insanlığını enikonu unuttun.

Biliyorum çok güveniyorsun aklının rehberliğine, pozitivizmine.

Herhangi somut bir olayda, etkiyen milyarlarca parametreden o çok güvendiğin algılarınla yalnızca birkaçını ayırt edebildiğin hâlde ne kadar da eminsin.

Oysa aciz bir insansın altı üstü. Algı eşiklerinin müsaade ettiği sınırlarda duyuyor, görüyor, düşünebiliyorsun. Einstein da olsan, durduğun nokta benim bir iki adım ötem anca. Her şeyi açık seçik görebileceğin arş'ta falan değilsin. Senin için yok öyle bir mevki.

Sonuçta kaosun müsaade ettiği, anlayabildiğin kadarından da mahrum kalıyorsun, zavallı.

Bahsettiğim tevekkül değil, haddini bilmek, zorlamadan aklını tahakkümden kurtarıp kendini insanlığına "bırakmak".

Antep'in göbeğinde bir yapı siyasi mesaj vermek için sivililerin ortasına bomba koyuyor mesela. Dokuz insan ölüyor, tek tek dokuz can.

Ölenlerden biri bir yaşındaki insan yavrusu Almina.

Aklına ilk olarak savunmasız, elini bile kaldıramayan, annesi meme vermese helak olacak, altına eden bir masumun, ne yaptığını ettiğini bilen bir büyük insan tarafından öldürüldüğü gelmeli.

İmam, Almina'nın tabutunun başında durup "çocuk niyetine" değinde tüylerin diken diken olmalı. Boğazın düğümlemeli, gözün dolmalı, kahrolmalısın.

"Yanlış, doğal gidişata aykırı" demelisin.

Peki, sen ne yapıyorsun?

"Kim yaptı acaba" diye soruyorsun önce, "Katil kimlerdenmiş, acep tanır mıyız?"

İnsanlık ailesinden önce varlığını armağan ettiğin ideolojik cemaatinin, dolayısıyla kendinin bu işten nasıl etkileneceğini düşünüyorsun çünkü.

Savunma mekanizmaların devreye giriyor hemen.

"Kullanılan bomba tipine bakalım" diyorsun.

"Bu fiil, zanlının daha önceki edimleriyle uyum içinde mi" diye soruyorsun.

"Zamanlama" da boncuk bulamayınca mıntıkanın hikmetinden medet umuyorsun. "Neden Antep" diye söyleniyorsun.

Üzülmeden sinirlenenlerin, önce "el aman" diyeceğine "intikam" diye söylenen simetrindekilerin de kudurmasıyla, o korkunç mantığına başvuruyorsun.

Katili anlamaya çalışıyorsun.

Etnik kimliğinin nasıl baskı altında tutulduğunu anlatıyorsun.

Bir ara aklın biraz başına geliyor ama o zaman da yine geriden. Tarihi düşünüyorsun. "Kürt isyanları, İttihat Terakki" diye büyük büyük konuşuyorsun.

Dünyanın başka yerlerindeki katillerin de benzer durumlarda aynı şekilde cinayet işlediğini söyleyip, vahşete "enternasyonalist" meşruiyet devşirmeye çalışıyorsun.

Ardından sıçrayıp bugüne geliyor, malum takıntına takılıyorsun.

"Aklına ilk gelen bu mu" sorularından çekinmeden, **ANF**'ye çıkıp olayın medyadaki verilişini eleştiriyor, hükümet sansüründen bahsediyorsun.

Hem zaten yeni anayasa da yapılmıyor.

Bir de o bakan var, küfürlü konuşuyor, hakaret ediyor.

Eee, nereden yola çıkmıştık?

Ya, bebek öldürülmüştü değil mi?

Peki, nerede o bebek? Bu soruların, muhakemenin neresinde o? Tüm bu "kalabalıktan" Almina'ya ne, he ahmak?

Hatırlatayım, dün annesinin kucağındaydı şimdi dokuz tahta altında, toprakta.

Oysa "karıştırmasan" ne kadar basitti değil mi?

Kim, neden, nerede, ne zaman yapmış olursa olsun, üzülecektin sadece.

Sonrası tepkiydi, gelirdi zaten.

Bu en insani zeminde bile hemfikir değilsek, bir bebeğin ölümüne bile "ama"sız üzülemiyorsan, lafa "her iki taraf"la başlıyorsan, değil çözüm için yürümeye, su içmeye gidilir mi seninle?

Ama sana göre klişe bu "basitlik". Vahşet hakkında konuşurken "üzüldük tabii" demen bunun kanıtı. Tabii ne tabii? Hatta editörler gereksiz diye kesip atmamışsa, bu olayla ilgili haberlerdeki keder girizgâhlarını bile okumuyorsun, eminim. O satırları okurken "sadede gel" diye söyleniyor bilinçaltın.

Ama mutlaka bir fırsat bulmalısın; hakikaten sadedine gelmelisin.

Rastlamışsındır, Almina'nın gözleri dün *Taraf*'ın tepesindeydi, dönüp bir kez daha bakmalısın o gözlere.

İnsanlık limanından açılana üzülmeyi ve sevgiyi hatırlamak nafile belki ama inan bu nefretle yaşanmaz.

Bu nefrette bebekler ölür.

Elbette insanlar, peki ya siz

Uludere’de dokuz askerin yaşamına mal olan trafik kazasında çevredekilerin yardıma koşması sosyal medyada ve ekranlarda şu spotla duyuruldu:

“Devletin uçaklarının çocuklarını, eşlerini bombaladığı Uludereliler, kaza yapan askerin yardımına koştu!”

Ne kadar ayıp ne kadar utanmazca bir vurgu. Nasıl bir ayrımcılık, kendini bilmezlik bu.

Kürtler devletin askerine yardım etmedi! İnsanlar, bir trafik kazasında acıyla kıvranan insanların yardımına koştu, yerdeki ölüyü kaldırdı.

“Asker yakaladığı PKK’lıyı öldürmedi, işkence etmedi, montunu verdi” haberleriyle “Roboskililer kaza yapan askere yardım etti” pr’larınız arasında fark yok.

Hiçbir lanet olası savaşın unutturamayacağı insanlığımızı lütuf gibi sunarak, üstelik de etnik vurgular yaparak insanlığımızdan utandırmayın.

Roboski’nin her sabah yeniden kahrolan kadınları azıcık umurunuzdaysa susun.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yemekleri de elleriyle mi yiyorlarmış

Melih Altınok 28.08.2012

Mısır’daki devrimin ilk günleriydi. Kim yapmıştı hatırlamıyorum. Ama, ulusalcıların ve onlara bitişik nizam yürüten kimi solcuların bu büyük halk hareketini değersizleştirme çabalarını özetleyen harika bir espriydi.

“İyyy Araplara bak elleriyle devrim yapıyorlar!”

Bu oryantalist hava, tabii ki Suriye mevzuunda da sürüyor.

Devrimcilerin, Esad’ın jetlerinin boyasını çizmek suretiyle gösterdikleri “Vandallık” hikâyelerinin yerini, şimdi de Suriyeli mültecilerin göz estetiğimizi bozan hâlleri aldı.

Bir zamanlar Ankara’yı yöneten CHP’li İlbaş Nevzat Tandoğan’ın kasketli köylüleri kent merkezine sokmamaları için görevlendirdiği zabıtalara reenkarnasyonu gazeteciler ve siyasi mirasçıları intifadada.

Başka bir vesileyle de olsa dillerinde yine aynı ezgi:

“Tehlikenin farkında mısınız?”

Sayfalarında, muntazam ense tıraşı ve sinekkaydı yüzüyle dikkat çeken CHP’li **Umut Oran**’ın **“içimize sızdılar”** sözlerini manşete taşıyıp Suriyelilerin “uzun” sakalını çekiştiriyorlar.

Gardırobunu değil, kundaktaki çocuğunu tercih edip gece yarısı ölümünden kaçan insanların pejmürdeliğini yansıtan fotoğraflarının altına **“karanlık misafirler”** yazıları döküyorlar.

Vatan'ın bölgeye gönderdiği muhabiri yerinde görmüş hem de.

“Otobüse bile para vermiyorlarmış.”

“Bir evde 20 kişi kalıyorlarmış.”

“Bütün gün uyuyor gece sokağa çıkıyorlarmış.”

“Uzun sakallı ve kabalarmış.”

Hudutla sınırlı olsa iyiymiş. Uzun, kara sakallı, tişörtünü kamuflaj pantolonunun üzerine salmış mülteci tehlikesi gayrı İstanbul'un cemiyet hayatını da tehdit ediyormuş.

Poyrazköy'de toprak altından çıkan ve tank vurmaya yarayan LAV'lara boru muamelesi yapanlar görmüş. O mahallin biraz ötesine yerleşen kılıksız bazı Suriyelilerin ellerindeki poşetlerde silah falan olabilirmiş.

“Meclistekileri” de boş durmuyor. Cılkını çıkarttıkları soru önergesi verme parodisini **“Mültecilerin için ne kadar paramızı heba ettik Sayın Bakan”** tiradıyla her gün yeniden atıyorlar.

CHP'lilerin Esad'a yaptıkları “destek ziyaretinde” bile yazılı izin almayı ihmal etmedikleri malumumuz. Şimdi vekillerinin, girişin çıkışın yerel teamüllere göre değil uluslararası kurallara göre düzenlendiği kampların nizamiyesine çat kapı dayanmalarına aldanmayın.

Gerçekleşseydi, o ziyaretle amaçladıklarının ne olduğunu da tahmin ediyoruz, çocuk yok karşınızda. Kamptaki her adımları, mültecilerin eksiklerinin değil, fazlalıklarının kaydedildiği israf konulu soru önergesi ya da “cihad kampı” naraları şeklinde bizlere yol, su ve elektrik olarak geri dönecekti.

Zira konuyla ilgili yaptıkları yapacaklarının teminatı. Uluslararası gözlemcilerin tanıklığı yeter de artar bize, gölge etmesinler.

Tüm bu kepezelikler, “veren elin” uyuşuğu bir vatandaş için ne kadar utanç verici değil mi?

Aylar önce *Free Press Unlimited*'dan **Ruken Barış**'la birlikte Hatay'da konuştuğum mülteci gençler, sığındıkları evde bizi ağırlamak için çırpınan devrimciler geliyor aklıma.

Nasıl minnettarlardı, hükümetin mecbur olduğu insanlık görevini yerine getirmesinden. İnsan karşısındakinin mahcubiyetinden ne kadar rahatsız olabilir, o gün görmüştüm.

O zamanlar ayrımcılık, ırkçılık, düşmanlık bu seviyeye ulaşmamıştı. Yoksa Esad'ın ölüm tugaylarından kaçıp dost bildiklerine sığınmak zorunda kalan o insanların yüzlerine nasıl bakardık.

Elinde hiçbir delil yokken insanların ten renginden, saçından, sakalından, giyinişinden suç şüphesi yaratanlarla meslektaş olduğumuzu nasıl söyledik? “Kaç para kaç” diye söylenen vekilleri seçtiğimizi, ölümden kaçanları görünce “kapatın el kapılarını” diyenlere “solcu” dediğimizi nasıl anlatırdık?

Mültecinin tercümesi her dilde “dünyanın en çaresiz insanı”dır, “muhtaçtır”. Bu temel düsturu bile hatırlatmamıza muhtaç olanlar, farkında mısınız, çaresiz vakasınız.

İbranamem

Dışışleri Bakanı Ahmet Davutoğlu dün mevzu ile ilgili olarak şunları söyledi:

“80 bin kişi kapımıza dayandı. Bu insanların bombardımana tutulmasına izin mi verseydik? Bu konuda ahkâm kesenlere, ‘bize ne’ diyenlere o kamplara gitmelerini söylüyoruz. Biz, bize ne demeyiz!”

Umarım yoğun manipölasyonlara dayanamayıp bu yaklaşımın gerisine düşmezler.

Hükümetin Suriye politikasında eleştirdiğim noktalar elbette var. Örneğin uçak krizinin ilk günden itibaren provokatif bir söylemin batağına saplandı. Ne var ki, mültecileri, BM’nin ve tüm dünyanın takdiri toplayacak şekilde karşılamamız ve ağırlamamız yüreğime su serpiyor.

“Vergilerim dostum, vergilerim nereye harcanıyor” diye ortalıkta gezinen peşin satan zevatın karşısında bir seçmen olarak hakkımı helal ediyorum.

Paranın lafını etmekten hep hicap duydum ama;

En azından **benim vergimi mültecilere, kadınlara, çocuklara, yoksullara, kısacası dezavantajlı, mağdur ve muhtaç kim varsa bonkörce harcayabilirsiniz.**

Bereket, sesleri “bilinçli” çığırkanlar kadar çıkmasa da ibranamemin altına imza atacak milyonlarca sessiz olduğunu biliyorum.

Mülteci dostlarımız da bilsinler.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biri anlatsın bana

Melih Altınok 31.08.2012

Benim 30 Ağustos’um hüzündür. 30 Ağustos sabahları, çat pat Türkçe bilen bir annenin, oğlunun katlinin yıldönümü gecelerinde diktiği erimiş mumlar gelir aklıma.

Turgut Altınok’un Keçiören Belediye Başkanlığı dönemi idi. Ankaralılar bilir. Sokakta terör estiren meşhur **A Takımı** tüm enerjisini ilçede yeni kurulan ve sonradan nasıl bir rant alanı olduğunu anlayacağımız çevre yolu kenarındaki Ovacık’a harcıyordu.

Dersim’den göçüp ailesiyle birlikte buraya gelen **Erdal Yıldırım**’ınsa umurunda değildi bu hava. Yaşayacaklardı altı üstü. Ama faşist çete kararlıydı.

Bir 30 Ağustos’ta vurdular Erdal’ı. Gencecikti.

Cinayetin ardından başka “sakıncalı” aileler de geldi Ovacık’a, mecburlardı çünkü. Gerginlik de günbegün tırmandı.

A Takımı’nın tacizlerine karşı mahalleli yan yana geldi. Solcu gençler de kendilerine destek oldular, mahalleye yerleştiler. Ovacık’ta birkaç arkadaşıyla, Erdal’ların evinin hemen yanında 1,5 yıl kaldım.

Hep diken üstündeydik. Öyle ki, bazen A Takımı'nın tacizlerine karşı geceleri mahallede "nöbet tutulurdu".

Belediye ve A Takımı da bu havayı tepe tepe kullanıyordu elbette. Oradaki yaşam umurlarında değildi, **bas bas bağıryorlardı: "Mahalle sol örgütlerinin hâkimiyetinde. Ovacık'ta devlet yok!"**

Geçenlerde gittim Ovacık'a. Eskiler gitmiş. Sakindi ortalık. Alanın "hâkimiyeti" koca koca alışveriş merkezlerinde sanırım ama Erdal'ın toprağın altında olduğuna eminim. Annesi ise, bizler de anne derdik ona , Erdal'ın vurulduğu günün gecesinde mumlar dikiyormuş hâlâ.

Bugün de bir 30 Ağustos ve memleketteki hâkimiyet kavgaları sürüyor.

Gazetelerin "zafer gururundan" arta kalan alanları, PKK'nin yüzlerce gencinin canı pahasına elde ettiği "somut kazanımının", bir bez parçasının kıyırık bir tepede iki dakika dalgalanması efsanesinin hâkimiyetinde.

Gazetecilik faaliyetine sözüm olamaz. Neticede ortada ciddi iddialar var ve kamuoyunun bilgilendirilmesi gerekiyor.

Anlamadığım, operasyonlara canlı kalkan olacak kadar radikallerin savaşın bir tarafının gücünü, "hâkimiyetini" abartılı olarak afişe etme çabaları.

Gültan Kışanak da yapmıştı ama, mesela Selahattin Demirtaş'ın "Şemdinli ve Çukurca içlerindeki 400 kilometrekarelik alan PKK hakimiyetinde" demesinin amacı ne?

Allah aşkına yardımcı olun. Çok samimi soruyorum, kafam karışıyor.

Bakın bu beyanatlar, çözüm için Oslo'da, Habur'da takdire şayan bir siyasi risk alan hükümete çıkmak isteyen Türk milliyetçilerden gelmiyor. Bunlar, "PKK vurmazsa ordu operasyon meraklısı değil" deme basireti gösteren Başbakan Tayyip Erdoğan'ı Türk ulusalcılığı ekseninde sıkıştırmak isteyenler de değil.

O hâlde ne yapmak istiyorlar?

AK Parti ne yapsın diyorlar?

Tabanlarına "yılmayın, savaşa devam" mesajı mı veriyorlar? Ama dün *Taraf'a* konuşan ve "yenişemezler" diyen bizzat Demirtaş'ın kendisi değil miydi? E o zaman?

PKK'nin ne kadar etkin olduğunu gösterip müzakere masasında realitelerinin elini güçlendirmek istiyorlar diyeceğim. İyi de bu "Açılım dediniz müzakere dediniz adamlar hâkimiyet ilan ediyor" propagandasından ötürü ürkekleşen hükümeti masadan daha fazla uzaklaştırmaz mı?

Bu ülkede sözü her kesimce muteber olan sayılı insanlardan **Ahmet Altan'ın "Demirtaş bunları askerî vesayet döneminde söylese ne yazardınız" sorusunu** kendime soruyorum. Askerî vesayetin ürünü savaşın bitmesi için aldığı riskler ve samimiyeti sorgulanamayacak Ahmet Abi'nin sorusunu, girişteki hikâyem üzerinden düşünüyorum.

Savaşın en netameli, askerî vesayetin en güçlü olduğu 90'lara aitti bu hâkimiyet kavgası tanıklığım. **O zaman Ovacık'ta faşistlere karşı olduğunu söyleyen içimizden biri, en solcumuz çıksa, tıpkı Demirtaş gibi medyaya konuşsa. "Ovacık falanca sol örgütün kontrolünde, inanmayan hükümet yetkilisini gezdiririm" dese ne derdim?**

Şimdiki gibi o zaman da sıkı bir antimilitarist olarak şunu derdim:

Sen ne yapmak istiyorsun? Hükümete “karakol aç, daha fazla polis gönder, operasyon yap, savaşa gel” mi diyorsun? Amacın Ovacık’ı, halkını hedef göstermek mi?

Hele hükümet o günlerdeki gibi “operasyon meraklısı” değil de, bugün olduğu gibi “sakin” olsaydı daha da çok şüphelenirdim bunu söyleyenden.

Anlaşılan o ki bir taşla iki kuşu birden kızıştırıyorlar yine. **Bir yandan PKK’nin sırtı “aslansın, hâkimsin” diye tapışlanıyor. Öte yandan da “niye daha fazla vurmuyorlar” demesi umulan kamuoyu karşısında hükümet şahinleştirilmek isteniyor. Çünkü savaş PKK’nin ilacı, AK Parti’ninse zehri.**

Tarihe daldık madem, **Çetin Altan’ın “Tekerrür eden tarih değil insanların aptallığı” sözünü hatırlatmanın tam zamanıdır.** O hâlde hatırlayıp, anlayıp söylememek olmaz. Ters manyel yapsalar da bu provokatif açıklamaların olası sonuçları itibarıyla **“Çorum’u bırak Fatsa’ya” bak demekten farkı yok.**

Ama artık bizi rahat bırakın.

Alanınız da, böbürlenmeleriniz de, hâkimiyetiniz de, dalgalanan bayraklarınız da, ulusal gurunuz da sizin olsun. Çünkü alanları vatan yapan hâkimiyet değil yaşamdır.

Biz de sadece yaşamak istiyoruz. Israrımız ise gideceğimiz başka bir yer olmamasından. Mecburuz yani, tıpkı Erdal gibi, ötesi toprak.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gel de öldürme şimdi yoldaş

Melih Altınok 04.09.2012

Acaba akut problem neydi de, Şemdinli’de toprağa bıraktığı canların cenazesini bile kaldırmadan Beytüşşebap’ta yine silah kuşandı PKK?

Asker halkın arasına dalıp PKK’lilere saldırdı, onlar da kendilerini ve halkı korumak için silaha mı davrandı? Yani bir müdafaa mı söz konusu?

Hayır, aksine atak var yine. PKK Şemdinli’de olduğu gibi Beytüşşebap’ta da kaymakamlık binasını ele geçirip 15 dakikalık bayrak mastürbasyonu için 30 canı yaktı.

O zaman öncesine bakalım, belki bir iz buluruz.

Başbakan Erdoğan *Kanaltürk*’te konuşmuştu geçen, aklıma o geliyor. Ama “Önceki ve şimdiki MİT müsteşarlarımızı Ada’ya gönderen, Oslo’ya gönderen bir başbakanım ve yine gönderirim” demişti, niye kızsınlar ki?

“Operasyon” dese kimsenin gıkını çıkartmayacağı, her gün onlarca insanın yaşamını yitirdiği bir ortamda Başbakan’ın bu hatırlatmayı yapması mı uykularını kaçırdı? Allah Allah bir başbakanın müzakere kararlığından katliam gerekçesi nasıl çıkar ki?

Eğer öyleyse, aralarında BDP'lilerin de olduğu Kürt aydınlarının çözüm için yan yana gelmesi projesi sorulunca Erdoğan'ın "destekleriz" demesiyle de iyice çileden çıkmış olmalılar.

Haklısınız, olamaz.

Başka? Başbakan'ın Şemdinli'de PKK'lılarla kucaklaşan BDP'lilerin dokunulmazlığıyla ilgili sözleri mi dersiniz saldırının gerekçesi?

İyi de Erdoğan, parti kapatma ve dokunulmazlık konusunu anayasa yapımına dâhil etmek gibi, [Osman Can'ın tabiriyle] "tuzaklara" açıkça mesafe koydu konuşmasında. Bireysel sorumluluktan bahsetti. Evrensel hukuk ve demokrasi açısından hiçbir sorun yok sözlerinde.

Dünyanın neresinde, kim olursanız olun terörü, şiddeti sistematik olarak överseniz yasal müeyyideyle karşılaşsınız. Ve bir başbakan da bunu söyler. Bu İspanya'da da böyledir, İtalya'da da, Britanya'da da... İsterseniz ABD'yi hiç saymayayım.

Yüzlerce Kürt ve Türk gencinin kanıyla suladıkları Şemdinli Katliamı'na ve "buraları 700 kişiyle kontrol altında tutuyorlar" şeklindeki tacizkâr boy vermelerine rağmen 700 bin kişilik ordu sefere mi çıktı?

Bu da olmadı. Selahattin Demirtaş bile ordu operasyon yapmıyor demedi mi açıklamasında? Hükümet, milliyetçi ve ulusalcı cenahın "vur" çağlıklarına direnmiyor mu hâlâ?

Belki de saldırdıkları "demokratik özerklik bölgelerinde" güvenlik kuvvetleri halkı ve elbette kendi canlarını savundu diye rahatsızlar. Huzursuzlukları hükümetin ikinci bir Uludere tuzağına düşmemesi, tek bir sivilin burnunu bile kanatmaması yüzünden de olabilir.

Yılların asimilasyon politikalarını mı hatırladılar yoksa? Bu konuda üniversitelerdeki Kürt enstitülerinde üstelik de anadillerinde bir tez hazırlayabilirlerdi oysa, artık engel yok. Devletin Kürtçe televizyonundaki programlarda konuyu tartışan Kürtleri tehdit etmekten vakit bulabilirlerse tabii.

AKP Diyarbakır Milletvekili Mine Lok Beyaz da eleştiriyordu geçen gün. Kürt kentlerindeki "Ne mutlu türküm" sloganları mı sinirleri gerip ellerini tetiğe götürüyor acaba?

Hım... 30 canı katlederek gündemde tutulacak bir talep hakikaten de.

"Reform adımlarının gecikmesi" değil mi? hıhı... Severler bu örnekleri diye söylüyorum, ortada 30 ölü varken "yetersizlik" gerekçesi dillendireni, Lenin'in Kautsky'e söylediği gibi, kahkahalarla öldürürler vallahi.

Evet, niye vurdunuz, vurdurdunuz yine 30 insanı?

Ayrımsız şiddete karşı çıkıp PKK'nin de katliamlarını eleştirdiği için Halil Berktaş'a milliyetçi parti kurmasını, Yıldırım'la beni de yanına almasını salık veren yazılar yazan "ironik" arkadaşlar varken PKK'nin bu sorulara "ciddi" yanıt vermesine gerek yok gerçi.

Cinayetlerini, bırakın "operasyon hatası" saymayı, gocunmadan kutsayan solcu yoldaşlara sahip olan PKK, zor olanı, siyaseti seçeceğine katliam yapar elbette. Hem de göğsünü gere gere.

Evet, dünyalılar bizim burada "ordu operasyon yapamasın" diye çırpınan, buna zemin hazırlayanları eleştiren antimilitaristler "Gandici" diye küçümseniyor. Ayrım yapmadan çocukların ölümüne kahrolan ve bu yüzden Türk-Kürt milliyetçilerin aynı anda hışmını üzerine çeken insanlar "milliyetçilikle" yaftalanıyor.

Yaaa "solcular" tarafından. Üstelik en akli başında bildiklerimizce. Ne yapalım, canı kanı Esad'a feda olanları Hatay'dan bakınca bile anlıyoruz da, bunlar pek renk vermiyordu.

Neyse yeterince keyiflerini kaçırdım yine. Hatta rahatlatayım kendilerini biraz.

Demokratlara, çoktan bir hak mücadelesinden çıkıp egemenlik savaşına dönüşmüş bu kör dövüşünde Kürt ulusalcılarının yanında yer almadığı için şovenizm yaftası yapıştıranlar, istediğiniz oluyor yavaş yavaş.

Evet, müjdem i isterim. **Duyumlarına göre Başbakan Erdoğan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel'i yanına alıp "ağası ağabeylerimiz" dediğiniz o 400 kilometrekareye bir gezi yapmayı düşünüyor.**

Düşünsenize, PKK'nin olası katliamları için ne gerekçeler çıkar size bu geziden. Akademik olanlarınız, "Erdoğan katliam için yaptığı duble yollardan fetih gezisine çıktı" bile yazar.

Keyiflendiniz değil mi?

Bu arada Troçkist görünümlü Stalinist arkadaş kızmazsa derdimize yanacağım biraz. İzninizle, 30 ölümüz var da bizim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O alınan gaz başka yerde mutlaka patlar

Melih Altınok 07.09.2012

Başbakan Tayyip Erdoğan partisinin genişletilmiş grup toplantısındaki konuşmasında bazı BDP milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılacağını açık etti.

Ölümlerin "illallah" dedirttiği acılı insanlar gözlerinin önünde sergilenen provokasyonların müsebbipleri "cezasını bulacak" diye umutlu. Bazı demokratlar ise doğal olarak 90'larda DEP'li vekillerin Meclis kapısından alındığı o utanç görüntülerini hatırlatıyorlar.

Bense hamasetin geçer akçe olduğu, gerçeğin bu kadar büküldüğü bir atmosferde yürütülen tartışmaları hayretle izliyorum.

Zira mevcut hukuk siteminde zaten var olan bir tasarruf, popülizme sapılıp zamansız şekilde, parlamentonun zorlama bir etkinliğiyle tehlikeye atılıyor.

Şöyle anlatmaya çalışayım.

Milletvekili dokunulmazlığı konusunu geçmişimizin kötü sicili yüzünden soğukkanlı biçimde tartışmıyoruz. Dokunulmazlığın sınırlandırılması deyince aklımıza politik "suçlar" geliyor. Bu bakış açısında yıllardır askerî vesayetin altında itibarsızlaştırılmış ve adeta devletin ideolojik aygıtı konuma indirgenmiş siyaset kurumunu sahipleniş etkili. Ne var ki "anlaşılabilir" olan bu yaklaşım aynı zamanda ayrımcı bir uygulamayı da meşrulaştırıyor.

Türkiye'yi Venedik Komisyonu'nda temsil eden değerli hukuk adamlarımızdan **Prof. Dr. Ergun Özbudun** da işin hukuki boyutunu evrensel açıdan değerlendirip şunları söylüyor: **"Hukuki dokunulmazlığın olduğu tüm demokrasilerde, meclis bunu kaldırabilir. Hollanda hariç tüm Avrupa'da da durum böyle."** Literatürde **milletvekilliği dokunulmazlığının "mutlak masumiyet" değil "nispi masumiyet"** olarak tanımlandığını vurgulayan Ergun Hoca parlamentoyu adres gösteriyor ve bu alanın tabu olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Evet, kürsü dışında, bir vekil için dokunulmazlık, seçilmişliğin kendisine sağladığı mutlak bir hak değil.

Gelin görün ki, haklarında yolsuzluk, dolandırıcılık hatta uyuşturucu kaçakçılığı ve cinayet gibi suçlamalar olan vekiller bu zırhtan yararlandı.

Ancak terör ve siyasi konularda bu zırh geçerli değil. Anayasa'nın 14. maddesi de bunu açıkça tanımlıyor. Zaten hâlihazırda yargılanan ve hatta ceza alan milletvekilleri var.

Ancak TMK kapsamında olan örgüt propagandası gibi konular için fezleke gerekiyor. E hükümet de bu suçlarla ilgili verilen cezaları 3. yargı paketiyle erteleme kapsamına aldı. Nitekim bazı kararlar da ertelendi.

Dolayısıyla **kamuoyunda yoğun tepki alan BDP'lilerin PKK'lılarla kucaklaşması sonrası gündeme gelen "dokunulmazlıkları kaldıracağız" söyleminin hukuken bir işlevi ve de anlamı yok. Hatta zararı var.**

Yani dokunulmazlığa dokunmadan da vekillerin yargılanması mümkün ve yargılanıyor da.

Gelelim işin siyasi boyutuna.

Kuşkusuz Başbakan Erdoğan'ın bu çıkışının nedeni PKK saldırıları sonucu yaşamını yitiren asker, sivil ve çocuklar karşısında kamuoyunda oluşan tepkiyi dindirmek. Tabiri caizse "gaz" almak.

Ne var ki siyaset yalnızca milliyetçi hassasiyetlere sahip ya da PKK tarafından yakınları öldürülmüş acılı insanları teskin edecek geçici çözümler üretmekle yapılmıyor.

O insanlar için bir şey yapmak istiyorsanız, acıyı gerçekten dindirecek "yapısal" çözümler üretmek zorundasınız.

Devlet tekelinde olduğu kadar görevi de olan güvenlik "hizmetini" eksiksiz yerine getirecek. Vatandaşının canını, malını koruyacak. Diğer yandan bu sorunu doğuran etmenleri ortadan kaldırmak için demokratikleşme açılımlarını ve devletin ilgili organları aracılığıyla müzakereyi elbette sürdürecektir.

Ama durumu kurtaracak gündelik ve hatta popülist ara yollara sapmak yukarıda genel olarak çerçevesini çizdiğimiz sağlıklı perspektifi çöktürebilir. Dahası şiddet ortamını körükler.

Ben Türkiye'nin artık 90'lardaki tuzağa düşecek noktada olmadığını düşünüyorum. Hükümet bu oyuna gelmez.

Türkiye'de artık parti kapatma ve dokunulmazlık konusundaki eşik de, Avrupa demokrasilerine yaklaşacak derecede yükseldi.

Tabii ki buna koşut olarak BDP'li milletvekillerinin "gerginleştirme" yöntemleri de. Artık tabanlarının bağlılığını arttırmak ve sokağı hareketlendirerek savaş ortamını daha da derinleştirmek için, dokunulmazlıklarının kaldırmasını daha radikal şekilde zorluyorlar.

Meclis kürsüsünde Kürtçe yemin gibi naif adımlardan, PKK militanlarıyla kucaklaşmaya giden bir radikalleşme evrimi bu.

Hükümet, PKK ve çevresinin değirmenine su taşıyacak hamlelerden kaçınmalı.

Milletvekillerinin de yargılanabilmesi gibi yönetilenler adına zaten kazanılmış olan bir “hakki”, dokunamazlıkları kaldırmak gibi “işgüzarlıklarla” demokrasinin ve reform sürecinin aleyhine çevirmek siyaseten de büyük bir yanılığ.

Hukukun önünü açmak için meşru olan ancak tasarruflu olunması gereken dokunulmazlıkların kaldırılması yöntemine ortada bir engel yokken keyfi olarak başvurmak tam tersi bir etki yaratır. Bu fütursuzluğun siyasi etkisiyle karışacak sokak, tıpkı YSK’nın bazı vekillerin seçime girmesini engellemeye çalıştığı gibi, yargıyı baskı altına alır.

Ne gereği var hakikaten?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özür

Melih Altınok 11.09.2012

Yazarımız yıllık izninin bir bölümünü kullandığından bugünkü yazısı gazetede yayımlanmamıştır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açık mektup’un aralığında

Melih Altınok 18.09.2012

Türkiye İşçi Partisi, eksiklerine, hatalarına rağmen Türkiye sosyalist hareketinin en saygıdeğer deneyimidir.

TİP’in Kürt sorununu dönemine göre en akılcı noktadan ele alması ve sistemin de bu yaklaşımı tehdit olarak algılaması partinin kapatılmasında etkili oldu. Ancak açıkken de **bugün Kürt sorununu “politik karşı şiddet” noktasında tutmaya çalışan “solcularca” az zorlanmadı.** Üstelik de milliyetçi ve ulusalcı, sekte bir noktadan.

Hülasa, **bugün Kürt gençlerinin canını savaşa pazarlayan bu “solcu” zevat o günlerde de, ordunun “ilerici” unsurlarıyla “darbe ittifakı” yapıp, Mihri Belli’nin sosyalizm’in ön koşulu saydığı milliyetçikle TİP’in Kürt aydınlarını sıkıştırıyordu.**

Doğu mitingleri ve program tartışmalarıyla Kürt sorunu konusunda enternasyonalist bir tavır takınan TİP’in binalarını, kongrelerini basıyorlardı. Bazen bu şiddet, memleketin sol mirasına katkı yapmış o değerli, yaşlı başlı insanların tokatlanmasına kadar varıyordu.

Bu arkadaşların, o günlerde Kürt sorununun partinin öncelikleri arasında yer almasını talep eden TİP’li Kürt aydınlar verdikleri yanıt sanırım mevzuu özetler:

“Biz Türkler henüz uluslaşmamızı tamamlayamadık, Kürtlere ne oluyor?”

Aslında bugün de farklı bir noktada değiller. Bir yandan utangaç ulusalcılıklarını Nuh-u nebiden kalma antiemperyalizm teorileriyle maskeleyip Esed faşizmine direnen devrimcileri tel'in ediyorlar. Öte yandan da PKK'yi, emperyalizmin yerli işbirlikçisi saydıkları AK Parti'yi devirmek için kışkırtıyorlar.

Sağdan da baksan bu soldan da...

Elbette bu ağabeyleri, ablaları eleştirmek için ta 70'lere gitmeye gerek yok. Ne var ki Kürtlerin temsilcisiyiz diyenlerin bu zat-ı muhtemlerle ve onların perspektifiyle “muhabbetleri” ister istemez tarihi de hatırlatıyor insana.

Son vesile ise, yazarlarına hakaretler döşediği, hatta partice boykot uyguladıkları Kürt halkının gerçek dostu **Taraf**'a yine tam sayfa **“açık mektup”** gönderen **Aysel Tuğluk** oldu.

Yazısındaki **“hükümetin entegre devlet stratejisi”** gibi tanımlamalarının ne demek olduğunu, hangi literatüre atıfta bulunduğunu sorgulamayacağım elbette.

“Size yazmışken cemaat meselesine değinmemek olmaz” şeklindeki cümlesinin sonuna koyduğu “anlayana” tadındaki ünlemlerinin basitliği, okuyanı bile yazan adına utandırırken, akıldan, vicdan da bahsetmeyeceğim.

Zaten **Yıldıray Oğur**, filmlerinin jeneriğine “Godard’ın anısına” yazarak senaryoyu kotaracaklarını sanan amatörler misali, Spinoza zorlamalı bu yazıya fazla gelen bir cevap da verdi.

Ne var ki tarihin bu garip cilvesi gözüne batıyor insanın. Çünkü **“açık mektup”** göndermelerinin altında 40 yıl sonra yeniden cilalanan **“solculuk oyunu”** sırtıyor yine.

Evet, açık mektup jargonunun **Mahir Çayan**’ın meşhur **“aydınlık sosyalist dergiye açık mektup”** tınısını, yazının içeriğinin yanı sıra yinelemelerinden açıkça **“çaxtığımız”** Aysel Hanım ve partisi nicedir bu yoldalar. **70’lerin fokoculuğunu bugün egemen Kürt siyasal hareketi için tepe tepe kullanıyorlar.**

İşe de yarıyor hani. Sosyal medyada o “açık mektupların” ucunu daha düne kadar bize **“pekeke”** dedik diye **“mesafeli”** duran, **“Ay terörist midir nedir”** diye söylenen kentli, okumuş, beyaz Türkler yakıyor; görüyoruz. Ama bereket, Kürtler bu **“70’s MDD’cliği”** nostaljisini yemiyor.

Çünkü, **sekiz polis PKK saldırısında henüz yaşamını yitirmişken “savaşçı” Başbakan Erdoğan’ın çıkıp “PKK silah bırakırsa operasyon yapmayız” dediğini de duyuyorlar, “barışçı” Aysel Hanım’ın muhtelif “Kürtler kararını verdi, çok kötü şeyler olacak” kışkırtmalarını da.**

O sıkça atıfta bulunulan 29 Kürt isyanının, Osmanlı dönemindekiler hariç, tamamın Mustafa Kemal sağken çıktığı da hepimizin malumu.

Dolayısıyla, **bugün BDP’nin bitişik nizam yürüdüğü CHP’nin ve kazıyınca altından Kemalizm çıkan Türk solunun dostları olmadığını çok iyi biliyor Kürt halkı ve demokratlar.**

Kaldı ki Tuğluk ve BDP bizlerin de Kürtlerin de hafızasını fazlasıyla küçümsüyor.

Zira o Kürtler bizlerin Cumhuriyet mitingleri zamanı **“farkındayız tehlikelisiniz”** başlıkları yazılarımızdaki **“TİT’çisinden MİT’çisine, Kerinçeğinden Perinçsizine tüm Kuvvacılar, omuz omuza verip sanal bir tehlikeye karşı kurşun dökecek Ankara sokaklarında”** cümlelerini de hatırlıyorlar. (12 Nisan 2007 / **BirGün**) Aynı günlerde Barzani yönetiminden “Kuzey Irak’taki oluşum” diye bahsedecek kadar “Kürdi” Tuğluk’un,

Radikal'de yazdığı şu satırlarını da:

“Türk halkı tekrar Sevr tehlikesine benzer bir durumla karşı karşıyadır.”

Evet, Aysel Hanım'ın, Cumhuriyet mitingleri zamanı Misak-ı Milli sınırlarını, AK Parti'ye karşı kurulacak ittifak için Türk ve Kürt halklarının **“ulusalkucaklaşmazone”**u ilan ettiği yazıların mürekkebi henüz kurumadı. “Kemalist aydınlar düşen görevleri” sıralamayı ihmal etmemesi de hafızlarımız da dip diri.

Yo yo yaptıkları Kürt milliyetçiliği değil, açık mektup yalınlığında konuşalım. **Bu düpedüz, arkaik Türk solculuğuna ricat.**

Kabul ediyorum, Kürt partisi olmadığınız konusunda haklısınız, hatta “BDP Türkiye partisidir” derken de. Üstüne bir de ben koyayım, en az CHP kadar Türkiyelisiniz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsteksiz isteyenlerin kara yüzleri

Melih Altınok 21.09.2012

Kurumsallaşmış demokrasilerde siyaset kurumunun müdahil olmadığı alan “sorun” olarak görülür. Biz de ise siyasal iktidarların vesayet kurumlarının hâkimiyet alanına yaptıkları en naif hamleler bile kimi kayalarda “sivil vesayet” diye eko yapar.

Öyle ki aramızda **“bağımsız ve tarafsız Genelkurmay başkanı”** talebini ciddi ciddi gündeme getiren koca **“solcular”** var.

Örneğin BDP çevresinin “AKP devleti” vurgularının atında yatan da budur. Keza CHP'nin ve ondan çok farklı olmasalar da “marjinal” diyerek aslında kendilerine iltifat ettiklerimizin “tek parti” tanımlarının da.

Hiç olmazsa, ardından, AB ile uyumlu şeffaf ve denetlenebilir bir devlet talebini yüksek sesle dillendirseler, bunun bizler gibi sıkı takipçisi olsalar belki kaygılarını bir nebze olsa anlamlandırabileceğiz. Ama malumunuz ona da yanaşmıyorlar.

Hâl bu. Söylemleriyle, kendilerini tanımladıkları noktanın evrensel referansları bariz şekilde çelişen bu kesimlerin, konjonktürel tavır alışları da önceki hatalarıyla çelişiyor.

Çeliş çeliş, kaybet, kaybettir durumu.

Zira muktedirleşmesini en büyük tehlike olarak gördükleri hükümeti, Kürt sorunu gibi çözümünde toplumsal mutabakat ve siyasi konsensüs gerektiren kangrenleşmiş konularda yegâne sorumlu ilan ediyorlar.

Bunu da çoğu zaman şark kurnazlığıyla şöyle dile getiriyorlar: “Ben sade vatandaşım, anlamam. Yüzde elli oy almış, hükümet kurmuş elbette ondan talep edeceğim.”

Kürt sorununun tarafı olduğu için müzakereye oturulmasını söylerken paye verdikleri PKK'yi, iş sorumluluk paylaşımına gelince "ama o örgüt (kimi zaman da tavşan) devlet değil ki" diyerek sorumsuzlaştırmaya çalışıyorlar. Tabii ki kendilerini de.

Oh ne âlâ iş değil mi?

Hem tıpkı resmî ideoloji gibi kendini siyasal iktidarın değersizleştirilmesine vakfedeceksin. Referandumda olduğu gibi vesayeti geriletecek ufak tefek yapısal reformlara bile şiddetle muhalefet edeceksin. Yani siyaseti tıkamaya uğraşacaksın. Sonra da, yapısal zemini olmadığı için fiili olarak "hükümet etmeye" çalışan iktidar partisini, her derde merhem olamadığı için lanetleyeceksin.

Üstelik de hep aynı kolaycı tekerlemeyle:

"Başbakan Kürt sorununun reform perspektifini savsaklıyor. Adımlarını yavaşlattı. Erdoğan isterse çözer, çözsün!"

Peki, Erdoğan'ı göreve çağıranlar, davete icap edildiğinde ne yapıyor?

Hükümet Oslo'da, İmralı görüşmelerinde takdire şayan büyük bir risk alacak. Başbakan sokaktaki milliyetçi dalgaya rağmen hâlâ "yine yaparım" diyecek.

Başbakan'ın adresini tekerleme hâline getirenler "Başbakan anayasal suç işledi, suç duyurusunda bulunacağız" tehdidine sarılacak.

MHP "OHAL, idam, sıkıyönetim" çığlıklarını yükselirken Bülent Arınç "Öldürmekle övünmeyiz. Biz eşkıya değiliz" diyecek, sıkıyönetime de OHAL'e de direnecek.

CHP sözcüsü Haluk Koç "Şehit sayısı dört ayda 116'ya ulaştı... Millet kan ağlıyor, Hz. Eyüp Sabrı gösterme zamanı çoktan geçti Sayın Başbakan" diye feveran edecek. Bizler de Kılıçdaroğlu'nun "Tamam görüşün" dedikten sonra "ama kırmızıçizgimiz Anayasa" açıklamasında teselli arayacağız. Belli ki Koç'un ve Kılıçdaroğlu'nun anayasaları farklı.

Habur'u hatırlayın. Hükümetin giriş yapanların tutuklanmaması için bulduğu filli çözümü, riski "devlet PKK ile görüştü" diye kim milliyetçi kamuoyuna jurnalledi? Sonra Baykal soru önergesi verdi, MHP de referandum propagandasını "Habur ihaneti" ekseninde kurdu?

Evet, bizzat Hatip Dicle.

Peki, ya Erdoğan, 12 asker ve polis ölmüşken "Operasyon meraklısı değiliz, PKK silah bıraksın (teslim olsun değil) asker operasyon bırakır" deme basireti gösterirken, Demirtaş çıkıp ne dedi?

"Buralar PKK'nin kontrolünde, inanmayan varsa gezdireyim!"

Şimdi AK Parti "yeter ulan operasyona başlıyorum" dese ve o gazladığınız, hükümetin risklerini ispiyonladığınız kamuoyunun en az yüzde yetmiş de kendisi alkışlayacakken, "milliyetçileşti, şahinleşti, imha, inkâr, Sri Lanka

modeli" diye tutturmayacak mısınız?

Bu nasıl bir kısır döngü?

Başbakan isterse, öyle mi? Önce bir dönüp kendinize sorun bence, siz istiyor musunuz?

Bunu isteyen, çözüm önerilerini cesaretle konuşurken, hükümet adım atmayınca niye "ürkeksiniz" diye sorar. Ama "ihanet içindesiniz" demez, riskleri tabana bir güç gösterisi uğruna ifşa etmez. Kısacası kim imkânı varken risk alıp adım atmıyorsa, öldürmeme tercihine sahipken öldürüyorsa ondan hesap sorar.

Başbakan'a dediğinin onda biri kadar, müdafaa hâlinde değil taarruzda her gün cinayet işleyen PKK'ye "bu kanı durdur" der gücü yettiğinde. AKP'den yüzde elli oyunu riske etmesini beklerken, bi zahmet BDP'den de yüzde 5'ini tehlikeye atacak bir açılım yapmasını talep eder.

Yani hem bir yandan Başbakan'a "mağrur olma" derken, öte yandan sivil toplumun, ezcümle muhalefetin, aydınların, yazarların bu işte sorumluluğunu ve görevlerini hiçe indirgeyerek, saldırıyı görmeyerek, Erdoğan'a "ol deyince öldürcek" padişah misyonu biçmez.

Haklısınız, seçmeliden anadilde eğitime geçilememesini, mesela dün PKK'nın Ovacık'ta 30 yaşındaki savcığı öldürmesinde "kelebek etkisi" sayana mantık telkin etmek beyhude ama...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elbette sevineceğiz

Melih Altınok 25.09.2012

Taraf onca riski göze alıp Balyoz'un deşifre etmeseydi, kararlı yayınlarıyla bu olayın üstüne gidilmesi için kamuoyunda ciddi bir talep yaratmasaydı bugün yine havanda su dövüyorduk.

Darbe rejiminin tasfiyesi yolunda AK Parti'nin siyasi kararlılığını ve toplumsal desteği arkasında hisseden yargının duruşu da kuşkusuz takdire şayan.

İşte Türkiye demokrasisinin sivilleri, böyle bir fiili ittifakla ilk kez (Talat Aydemir olayı başkadır) bir darbe kalkışmasını Avrupa demokrasilerine yakışır şekilde "**mahkûm**" etti.

Balyoz darbe planlarının yapıldığı yıllarda Genelkurmay Başkanı olan **Hilmi Özkök**'ün itiraf niteliğindeki açıklamaları ortada. Sanıkların meşhur 35. Madde'ye atıf yaparak icraatlarını gerekçelendirme çabaları da. Davanın bir numaralı sanığı **Çetin Doğan**'ın "Sıkıyönetim planları neden rahatsızlık veriyor" kibri de...

Biliyorum CD gibi somut deliller konusunda da kamuoyunun kafası da epeyce karıştırıldı. Korkmayın yıllardır söylediğimiz şeyleri tekrar etmeyeceğim. Sadece darbe muhiplerinin de gerçekliğini kabul ettikleri CD'lerde yer alan kanıtların bile hukuken bugün sanıklara verilen cezalar için fazlasıyla yeterli olduğu söylemekle yetineceğim.

Kaldı ki ortadan kaldırmaya çalıştıkları demokrasinin nimetleri de, darbecilik için hafif, ancak hukuk açısından "ağır" cezalar alan sanıkların emirlerine amade. Yargıtay sürecini, hayır dedikleri referandumun kendilerine armağan ettiği Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru hakkını ve nefret ettikleri Avrupa hukukunun mekanizmalarını da sonuna dek kullanabilirler.

Anayasal düzeni değiştirmeye muktedir olmadıkları hâlde idam sehpasına gönderdikleri **Deniz Gezmişler** gibi, **Adnan Menderesler** gibi idam da edilmeyecekler, aşağılanmayacaklar.

Dolayısıyla ortalıktaki demokrasi adına utanç verici fevranlara aldırmayın.

Bir mağduriyetten ötürü canları yandığı için falan değil isyanları. Ortadaki fevri, insani bir çıkış değil. Dertleri yine manipölasyon. Karar verilmiş, nerede, ne zaman, ne şekilde akıtılacağı bile planlamış gözyaşlarıyla bir kampanya yürütüyorlar. Yargıtay aşamasına kadar hükümeti, yerli ve yabancı kamuoyunu baskı altına almak istiyorlar.

Evet haklarıdır. Demokrasi dışına çıkmadan, orduyu falan göreve çağırmadan, hedef göstermeden propaganda haklarını sonuna kadar kullanabilirler elbette.

Ama bizler de **demokrasi adına mutluluğumuzu ifade edebiliriz. Hatta darbe gibi demokrasi karşıtı edimlerin mahkûm edilmesine "sevinmeyi" istisna olmaktan çıkartmamız elzem de.** Bu mutluluğu açıkça sergilemek, darbe karşıtlığının geçer akçe olduğu bir memleketin kapılarını açabilir. Türkiye böyle böyle darbecilik cezalandırılınca mutlu olan insanların yaşadığı bir ülke kategorisine terfi edebilir.

"Rövanşmış, düşene vurmakmış..." Kulak asmayın hezeyanlarına. Üstümüze bizim silahımızla canımızı almak için gelen "psikopatı" durdurduk sadece, üstelik de naifçe.

Şimdi de bu yargı kararını, askerî vesayetin tamamen tasfiyesi için şart olan siyasetin sorumluluğundaki yapısal dönüşümlerle taçlandırmak için çalışma zamanıdır.

Çalışırken başarınıza sevinmenizden rahatsız olanlara da, *Aksiyon* dergisinin harikulade kapağındaki şu sözlerle yanıt verin, yeter:

"Bir ihtilal daha yok!"

Ne kadar çırpınsanız da.

Ürkek Balyoz muhipleri

Balyoz sanıklarının ailelerinden gelen tepkileri anlamlandırmak zor değil. Zira insan babası katil bile olsa, onu savunur, sahiplenir, kurtarmaya çalışır.

Ama olmuş ve öldürülmemiş her darbenin potansiyel mağduru solun ve Kürtlerin temsil tekeli ölümüne savunan çevrelerin mutsuzluğunu, telaşını, perişanlığını tarih yazacak.

"Solcu" gazetelerin, bu tarihî kararın ertesi günün "aileler cezalandırıldı" manşetleriyle çıkan ana akım medyanın simetrisindeki, ilk sayfadan "küçük görme" hâlleri unutulmayacak.

"Ergenekon Fırat'ın ötesine geçmedi ki" diye yalandan şikâyet ettikleri hâlde JİTEM davalarını görmezden gelip mahkeme önlerinde mağdur Kürtleri korucu başlarıyla bir başına bırakanların, en azından **Cemal Temizöz**'ün mahkumiyetini görmemesi de.

BDP'nin, mahkemenin Balyoz kararını CHP'den, MHP'den hatta askerden sonra yorumlaması onda da sitem etmesi de gözden kaçmayacak. Kuşkusuz, ANF'nin Balyoz kararına uyguladığı karartma da.

Bugün de sormak, sorgulamak hakkımızdır.

Hukukçular hatta Balyoz hükümlülerinin çalışma arkadaşı askerler bile **“yargılama sürecinde bir sorun yok”** derken, karar açıklanır açıklanmaz ilk söz hakkınızı **“hukuki sorun varsa takipçisi oluruz”** şovuyla kullanmanızın anlamı ne?

Hadi seçmenlerinize Temizöz'ü unutturmayı başardınız da, onları “Balyoz'da Kürtlere karşı işlediği suçtan mahkûm olan var mı” diye sorduracak hâle getirerek ne kazandınız?

Mağdur Kürtlerin bir kısmını “Balyozcuların olası darbesinin kendilerini etkileyemeyeceğine” nasıl inandırdınız, nasıl kıydınız “gerçeklik algılarına”?

Hakikaten, ulusalcılar, milliyetçiler tutarlı, darbe rejiminin kodlarıyla oynanıyor, rahatsızlar. Zanlı yakınlarının durumu da duygusal. Anlıyoruz.

Peki ama size ne oluyor arkadaş?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir iki üç.. daha fazla Osman Can

Melih Altınok 28.09.2012

Bir siyasi partide, dernekte hatta yan yana gelişlerinin nedeni aynı görüşte ortaklaşmak olan arkadaş gruplarında bile bulunmaya tahammülüm yok. Düşünmek bile içimi daraltıyor.

Örgütlülük pratiklerinden, karar alma süreçlerinden, “toplucu” hareket etmekten hiç haz etmiyorum. Öyle ki adımın imza kampanyalarında yer almasını bile çok sıkıcı buluyorum artık.

Bu özgürleşme, siyasetle kurduğum ilişkiyi daha sağlıklı bir zemine yönlendiriyor. Vakti zamanında epey hırpaladığım ruh hâlimi tedavi ediyor.

Siyaset benim için psikolojik tatmin malzemesi değil. Bireysel hırslarımı, kızgınlıklarımı düşman bildiğim siyasi cephelere yönlendirerek modern çileciliğimi besleyeceğim bir arena değil burası.

Başka etkinliklerle tatmin olmayı öğrendim çok şükür.

Hayatımı kolaylaştıracak, daha özgür hareket etmemi sağlayacak zeminler yaratmasını beklediğim teknik bir araç siyaset, duygusal bir yanı yok. Hâl böyle olunca da onu icra eden aktörlere ve onların icraatlarına özcü bir perspektifle yaklaşıyorum.

Bu beni, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez siviller bir darbe girişimini layıkıyla cezalandırdığında, yalpalamaktan, mizah malzemesi bir duruma düşmekten kurtarıyor.

Böylece, dönemin kuvvet komutanları “darbeyi biz önledik” itiraflarıyla yarışırken, Balyoz kararı karşısında “ne yani zil takıp oynayayım mı” diye sormuyorum.

İradem hür olduğu için, AB Sosyalist Grup Lideri Swoboda’nın “Balyoz onaylanırsa tarihî bir adım olur” açıklamasını duyunca gocunmadan “Berlin’de sosyalistler var” diye halaya kalkıyorum.

Düşmanlık gözümü kör etmediği için, darbecilere ağıt yakan, MHP’nin, CHP’nin, Ertuğrul Özköklerin ve darbecilerin tahsilinden masumiyet karinesi çıkarttığı hâlde “solcuların” yeni gözdesi olabilen Ezgi Başaranlarla saf tutmak durumunda kalmıyorum

Bu nevi “şahsıma” münhasır nokta, iktidarda muhafazakâr bir parti var diye, suskunluğumla JİTEM’ci askerlerin yargılanmasına köstek olmaktan da, her gün onlarca genç ölürken İmralı’yla görüşeceğiz diyen Başbakan Erdoğan’a “yenildin ondan herhalde” diye atarlanmaktan da sakınıyor beni.

Diğer partilerin yanı sıra AK Parti’ye bakış açımı da bu perspektif şekillendiriyor işte. Nasıl sırf aynı yaşam tarzına sahip olduğum insanlardan müteşekkil diye, siyaseten muhafazakâr partileri desteklemiyorsam, yıllardır talep ettiğim siyasi reformları ürkek de olsa atan bu partiyi de gündelik yaşam pratiklerinde muhafazakârlar diye alkışlamaktan geri durmuyorum.

AK Parti’ye eleştirilerim, ontolojisinden dolayı değil, somut icraatları ve söylemleri üzerinden. AB fasıllarını açmamalarına, Uludere’deki haybenden suskunluklarına, üzerlerinde iğreti duran milliyetçi söylemlerine kızıyorum mesela. Benim de talebim olan icraatları gerçekleştirince, güçleniyorlar, muhalefet cephe kaybediyor diye üzüntümden değil.

Hülasa adeta merhem bu politik reddi miras ve sonrasında gelen örgütsüzlük hâli, angaje olmamaya çalışmaktaki ısrar...

Dolaysıyla her sözümüzün, yazımızın altında “karşılık” arayan, hayatları boyunca sevmeyecekleri eşeğin önüne ot koymamış yerli malı haftası kafasındaki arkadaşlara üzülerək bildirim. Bu konforu terk etmeye hiç mi hiç niyetim yok.

Ama demokrat ve reformcu kimlikleriyle tanıdığımız bazı isimler benim gibi “tembellerin” yükünü omuzluyorlar bereket.

İşte bu yüzden, statükonun yargı ayağına vurduğunu darbelerin yanı sıra, hukuka ve adalete dair paradigmalarımızın nasıl hatalı olduğunu öğreten Osman Can’ın AK Parti’ye katılma kararını duyunca çok sevindim.

Onca mahalle baskısını göze alıp takdire şayan bir risk aldı Osman. Ve çok da iyi etti. Artık onun Türkiye’nin önünü açacak görüşleri icrada da yankı bulacak. Umarım partinin yönetim mekanizmalarında da yer alır ve demokratların sesi hükümet cephesinde daha etkili işitilir.

Aklımda daha pek çok isim var ama kendileri açıklamadan adlarını zikretmem doğru olmaz.

AK Parti toplantılarında bu isimlerin seslerin çıktığını bilsek, kararları beklerken daha umutlu olsak, fena mı olur?

İşte benim mantığım bu kadar yalın.

Demokrat görüşlerine, evrensel yaklaşımlarına, barışçı tutumlarına ve ısrarlı reformculuklarına sonuna kadar onay verdiğim isimlerin siyasette, üstelik de icra makamının bakış açısını yönlendirecek bir konumda

olmalarına ancak sevinebilirim.

Çünkü, Başbakan'ın bir nevi "iktidarını paylaşarak" bu kişilere partinin kapısını açmasının, AK Parti'nin ideolojik zemini çoğulcılaştıracağını ve bunun da Türkiye demokrasisini geliştireceğini görüyorum. Ve parti kulislerinden edindiğim bilgilere göre kongrede de bu vurgu ağırlıklı olarak yapılacak. Başbakan kürsüden konuşacak ama sözleri "balkon etkisinde" olacak.

Yeni isimlerle yapılan bu açılım, en kusursuz zamanı yakalayıp reformları ilerleteceğim vaadiyle statükocu muhalefete prim veren AK Parti'ye, arkasındaki desteğin "taleplerini" hatırlatacaktır. Ona reformlar konusunda hız kazandıracaktır.

Benim hâlâ umudum var.

Ha, baktık ki, olmuyor, aynı bakış açısıyla açarız ağızımızı, ama yine gözümüzü yummadan.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yapacağını demeyecek, diyemediği yapılacak

Melih Altınok 02.10.2012

Pazar günü AK Parti Kongresi'ne, Başbakan'ın Kürt sorunu ve müzakere üzerine son günlerdeki atmosferi enikonu yumuşatan, kamuoyunda ve hatta muhalefette bile umut yaratan açıklamalarıyla gittik.

Umutla diyorum, zira Erdoğan'ın muhalefetin "istememez" çılgınlıklarıyla toplumu manipüle ettiği en kritik anlarda bile aldığı siyasi riskler hafızlarımızdaydı. Kuşkusuz bu kez eşiği daha da yükseltecekti.

Ama konuşması bittiğinde salondakilerin ağızındaki tat mayhoştı.

Derken Genel Merkez "oku" dedi.

Kongre salonunda yerlerde sürünen heyecanın ve umudun imdadına, AK Parti logolu zarflar yetişmişti.

Mazrufta, kongrede konuştuğum bir bölge delegesinin tabiriyle, Başbakan'ın konuşması sırasında birkaçını söylese "ne güzel olacak" şu radikal öneriler yer alıyordu:

Partilerin kapatılmasının tamamen kaldırılması. Seçimlerle ilgili mevzuatın topyekûn gözden geçirilmesi. YSK'nın yeniden yapılandırılması. Şartlar ne olursa olsun mutlaka yeni bir anayasanın ülkeye kazandırılması. Anadilde savunmanın sorun olmaktan çıkarılması. Anadilde kamu hizmetlerine erişim. İsmi darbelerle anılan şahısların isimlerinin kamu alanlarından kaldırılması. Askerî okullardaki müfredatın yenilenmesi. Kamu hizmetlerinde Kürtçe tercümanlık. Jandarmanın kolluk hizmeti sunan sivil bir yapıya dönüştürülmesi. AB hedefinden şaşmamak...

Şimdi doğal olarak herkes Başbakan'ın konuşmasında niçin bu reformların yer almadığını tartışıyor.

Bunun da tek bir yanıtı var ve Başkentte AK Parti'yi yakından takip eden herkesçe biliniyor: Köşk perspektifi!

İstanbul'dan bir günlüğüne kongreye gelip "Ankara'nın dehlizlerinde" stalker pozlarında gezen meslektaşlarımızın, 63 maddelik metni Başbakanlık kaynaklı sanmalarına, spontane yazıldığını düşünmelerine ve konuşmayla bağlantısını kuramamalarına bakamayın.

Bu metin Başbakan'ın bilgi, onayı ve katkısıyla, bizzat konuşma metnini hazırlayan ekibin elinden çıktı.

Tam ya da yarı başkanlığın yanı sıra partili cumhurbaşkanı modelleri üzerinde ısrarcı olan, önümüzdeki üç yılda da tüm politikalarını bu perspektifle şekillendirecek olan AK Parti, kongrede şahit olduğumuz stratejiyi izleyecek.

Yani, Erdoğan sonrası düşünülerek kongrede verilen "genel başkanlığın önemli olmadığı bir ak parti" mesajının tercümesi şu: "O güne dek önemli olan genel başkan!"

Son seçimlerde yakalanan yüzde ellinin desteği riskli konulara girmeyen bir genel başkan üzerinden "moralmen" konsolide edilecek. Parti ise gerek 63 madde gerekse "önemli" isimlerin yeni alternatifleri üzerinden reformları sürekli tartışacak. Bu da malum yarışta Gül'ün demokrat tavırlarıyla "rol çalması" tehlikesinin panzeri olacak.

Dün **Neşe Düzel**'e konuşan **Galip Ensarioğlu**'nun dediği gibi, AK Partililer bizzat kendi talimatıyla yerel yönetimlerin güçlendirilmesi için bir yıldır çalışırken ve hatta ilgili bakanlıkların bürokratları yönetim modellerine dair radikal raporlar hazırlarken Başbakan topa sert girmeyecek. Erdoğan ancak konu Meclis'e gelip tartışmaya açıldıktan, tepkiler geldikten hava yumuşadıktan sonra "artıları" sahiplenecek.

Kısacası çözüm iradesi konusundaki riskler Başbakan'dan uzak tutulup, AK Parti'nin diğer unsurları üzerinden sınanacak.

Bu yaklaşımı kongreden hemen önce görüştüğüm üst düzey bir AK Partili'nin şu sözleri de layıkıyla özetliyor: **"Başbakan AK Parti'nin yapacaklarını demeyecek, Başbakan'ın diyemediklerini AK Parti yapacak!"**

Dolayısıyla 10 yıllık başarısında, Kürt sorunu, demokratikleşme ve sivilleşme alanındaki reformlarının etkili olduğunu gören bir "AK Parti aklının" varlığını inkâr ederek, Erdoğan'ın bugüne değin tutanın elini mutlaka yakan ve meyvelerini suretinin değil aslının (MHP) yediği milliyetçilik sopasına sarıldığını düşünmek en hafifi tabirle eksik analizdir.

Kaldı ki son dönemde sık sık Kürt sorunu ve PKK ile ilgili niyetlerini, riskleri de açıkça itiraf ederek değerlendiren Erdoğan'ın şu sözleri de ortada:

"Biz aynı zamanda ülkeyi yönetiyoruz ama siyasetçiyiz, bunun halkımın üzerindeki genel izlenimi nedir, bunu ölçmek durumundayız. Yüzde 90 civarında araştırmalarda bu konuyla (müzakere) ilgili tepki geliyor."

AK Parti'nin yolu bu. Ama önemli bir diğer cevap hâlâ açıkta. Peki, muhalefet ne yapacak?

Ben "üçüncü yol" önerilerinin dillendirilmeye başladığı bir dönemde, siyaseten yapılan tartışmaların "aynı zamanda" demokratikleşmeye katkı perspektifiyle yürütülmesi gerektiği kanısındayım.

Çünkü artık herkes çözüm istiyor ve hedeflerin-niyetlerin bu denli açık konuşulduğu bir gündemde kimse "engel olana, bahane bulana" yönelmez.

Bu noktada demokrat ve liberal muhalefetin Erdoğan'ın ve AK Parti'nin diyemediklerine değil, yapmadıklarına odaklanması da sanırım hem kendi siyasetlerin bekası hem de demokratikleşme için kazan kazan mantığıyla olumlu sonuçlar doğuracaktır.

Aksi halde demokratik muhalefetin bile [Gül-Erdoğan kutuplamasında senaryoları düşünün] ancak AK Parti içerisindeki bir hizipten doğacağı umudunun zavallılığı önümüzdeki üç beş yılımızı daha ipotek altına alacak.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizi geçip derede boğulmak

Melih Altınok 05.10.2012

Bu memlekette istisnalar haricinde ana akım sol ve bu muhalefetin çevresindeki aydınlar hiçbir zaman devletin ideolojik aygıtı olmanın ötesine geçemedi.

Tek parti dönemindeki faşist iktidarın onların ittifakına ihtiyacı yoktu. Ama çok partili yaşama geçilmesiyle birlikte, vesayet rejiminin parlamento ve hükümetler (tabii ki CHP dışında) karşısındaki **“sokak gücü”** oldular.

Varoluşlarının dayattığı işçi sınıfı söylemini ağızlarından düşürmeseler de, öncelikleri **“gericilik”** umacısıydı. Tek dertleri nevi şahsına münhasır bir **laiklik şövalyeliği** oldu.

Devrim için askerî bürokrasiyle fiili, CHP, yargı, basın ve akademi elitiyle de ideolojik ittifaklar yaptılar. Dolayısıyla mücadeleleri hakikaten sınıfsaldı ama iddia ettikleri gibi yanında durdukları çevredeki ezilenler değil merkezdeki asli iktidardı.

27 Mayıs’tan bugüne de halkın tek ve meşru temsilcisi iktidarlar asker tarafından hep onların desteğiyle devrildi.

Ülkücülere ve İslamcılara karşı **“kullanıldılar”** retoriğini hiç ağızlarından düşürmediler. Ne var ki **“kullanılmadıklarının”** kanıtı olarak kendilerine vefasızlık edilmesinden, darbelerde cezaevine tıklmaktan başka bir şey de gösteremediler.

Oysa darbecilerin vefasızlık değil, müesses nizamın varlığını borçlu olduğu kum havuzundaki muhalefete, tıpkı bir ağaç gibi, onu ileride daha etkili kullanmak için yaptığı budamaydı.

Dertleri sistemde yapısal dönüşümlere neden olacak demokratik kazanımlar değil, sembolik moral talepler oldu hep. Şeffaflaşma, dünyaya entegrasyon ve AB’yi ağızlarına bile almadılar. Dahası, tüm bunları komik bir antiemperyalist söylemlerle tukaka ilan ettiler.

Bereket, AK Parti ile birlikte ülkede dönüşüm süreci başladığında, tıpkı 2. Dünya Savaşı’nın bittiğini yıllar sonra saklandıkları ormanda haber alan Japon askerleri gibi bocalayan **“muhalefetin”** içinde **çabuk ayıkanlar** da oldu. Onlar dönüşüm sürecinin kodlarını okuma basireti gösterdiler. Mücadelesiyle resmî ideolojiye hizmet eden, onun varlığını ve siyasetteki konumunu meşrulaştıran muhalefet nosyonunu sorgulamaya başladılar.

Yekpare devlet algısında hükümetin yaptığı **“çıkıntılıkların”** felaket değil, aksine demokratikleşme için elzem olduğunu gördüler ve sivillerden yana tavır koydular.

Hükümetin darbe rejiminin temellerine dair salvolarını, özcü yaklaşımlarla, Cumhuriyet’in ve sistemin bekası kaygısıyla değil, reformcu bir perspektifle desteklediler.

Kuşkusuz **“yetmez ama evet adımları”** hükümetin reformları ancak asla bir demokrasi gidişat adına kaygılandırarak hamleler değillerdi.

İşte, halkın temsilcisi siyasete değil, ceberut rejime karşı durma cesareti gösteren bir avuç insan, makul muhalefetin bu kocaman denizini yüzerek geçti.

Hem de, onca yaftayı, iftirayı, linç göze alarak.

Son günlerde ise bizzat bu basireti gösteren kesimlerde elitistlerin kolektif mirasına bir ricat gözlemleniyor. AK Parti'ye ve onun icraatlarına karşı özcü yaklaşımlar dillendiriliyor.

10 yıllık bir iktidarın başlattığı reform süreci, faillerinin müesses nizam ve müttefikleri olduğu aşikâr birkaç konu üzerinden mahkûm ediliyor.

Ya da AK Parti'nin eksik de olsa yapısal dönüşümleri, hükümetin gündelik yaşam pratiklerine dair pekâlâ tartışabileceğimiz ancak dünyanın her yerinde muhafazakâr bir parti için ana sütü gibi helal söylemleri tekrar tekrar çoğaltılarak değersizleştirilmeye çalışılıyor.

Eğer bunlar da yeterli olamazsa, üç dönemdir yüzde elli oyla iktidarda olan AK Parti'den adeta **“siyaseti bırakıp”** varlığını maksimalistleri tatmin etmeye vakfetmesi isteniyor.

Karayılan'ı **“yok vazgeçtik adres İmralı değil”** diyor. MHP'si operasyon yapılmıyor diye sıkıştırıyor, OHAL istiyor. CHP'si **“Oslo ihanettir”** de karar kılıyor. Nuray Mertleri **“PKK niye silah bıraksın ki”** buyuruyor. BDP'lisi **“PKK'lılara gerilla demezsek savaşçı azimleri kırılır”** kaygısını dillendiriyor. Ve bu cinnet atmosferinin müsebbipleri dururken, kongresinde çift dilli yaşam gibi reform adımlarını üstelik de yazılı olarak açıklayan hükümetin siyasetinde **“kusur”** bulmamanın adı akılsızlık, dahası art niyet oluyor.

Ben de bu denizi geçtim. Şimdi **Hürriyet**'iyle, CHP'siyle, **“Aydın Doğan sponsorluğunda pazar sabahları bedava solculuğuyla”**, hükümetten **Taraf**'a karşı elini masaya vurmasını isteyen Çakır'ıyla, BDP'siyle ve daha nicesiyle kurulmuş ittifakın deresine girip niye boğulayım?

Kestirmeden gidip birkaç dakika kazanacağım diye, gazlı karanlık suların geçmişte yolculuktan başka sürprizi olmayacak halüsinasyonlara teslim olup niye vakit kaybedeyim, gerileyeyim?

Elbette çevresinde dolanacağım. Çok bunalırsam, susarsam başka temiz derlerden su getiririm, mutlaka vardır.

Aksini yapsam, önce, reform sürecinin mimarlarından gazetem ve bana nasihat verebilecek yegâne insanlardan olan üstadım asıl o zaman **“ne yapıyorsun çocuk”** demezler mi?

Yoksa denizden yeni çıktım, vurgun yedim de aklım başımdan gitti, hâlâ deryanın hayal âleminde mi yaşıyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Savaşın zeki, çevik ve AKP'ye karşı olanını seviyorsunuz

Melih Altınok 09.10.2012

Solun kahir ekseriyeti ve PKK çevresi, örgütün kentlerde sivilleri bombalamasının, yollara mayın döşemesinin "haklı şiddet" olduğu görüşünde. Haftalarca süren hazırlıkların ardından karakollara, şehir merkezlerine yapılan saldırıları "meşru müdafaa" olarak görüyorlar.

Ben ve benim gibi düşünenler ise, devletin Kürt politikalarında askerî-güvenlik eksenli yaklaşımları terk ettiğini, siyaset kanallarının açık olduğunu anlatıp PKK'nin yürüttüğü savaşın meşruiyeti ve haklılığı olmadığını söylüyoruz.

Her dilde ve literatürde, PKK'nin neredeyse hareket etmeyen orduya-polise karşı ve çoğunlukla da sivillerin zarar gördüğü saldırıların "müdafaa" değil "taarruz" olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Ancak, savaş gerekçesi yokken silahta ısrar etmenin yanlış olduğu şeklindeki mütevazı tavrımızın bile "gerçekçi" olmadığını söylüyorlar. Çözüm için antimilitarist bir perspektifle şiddet reddiyesi yapmamızı "çiçek çocukluğu" sayıyorlar.

Yani savaşa can pazarlıyorlar, savaşçıların sırtını taşıyorlar.

Gelin görün ki, bu "muhafeet" Esad sözkonusu olunca bir anda ağız değiştiriyor, yukarıda tanımladığım meşhut mantığı terk ediyor.

Türkiye'de, 80 yıllık Kürt politikasını bırakıp altın adımlar atan, "silah bıraksınlar operasyon meraklısı değiliz" diyen AK Parti ile "eksiklerinden", "hatalarından" ötürü "savaşılması" gerektiğini savunuyorlar.

Suriye'de ise her gün vatandaşlarını katleden, yetinmeyip Türkiyelilerin canını da almaya başlayan Esad'ın kırımlarını, mücadele gerektirmeyen, mazur görülmesi gereken "eksiklikler". "hatalar" olarak değerlendiriyorlar.

İşin daha da acıklı tarafı, uluslararası toplumun olası müdahale "hakkını" savaşçılık olarak yaftalamakla da yetinmiyorlar. Hükümetin, müttefiklerinin bile son saldırıların ardından eleştirdiği Esad'ın katliamlarının durdurulması için yürüttüğü diplomatik girişimleri de "Osmanlılık" diye yerden yere vuruyorlar.

Üstelik yanlarına, bugüne değin AK Parti'yi Kürt sorununda devletin demir yumruğunu eskisi gibi sert kullanmakla eleştiren ne kadar "savaşçı" varsa da alarak.

Tek yapmadıkları, bir yol önermek.

Yine "duralım" diyorlar sadece.

Aralarındaki, bu çelişkiyi fark edip utangaçça "Esad'a da Savaşa da hayır" diyenlerin de iler tutar yanı yok. Zira bu da Suriye'de hâlihazırda bir savaş sürerken, "yesinler birbirlerini" demenin ötesine geçmeyen ve de fiili durumun devamına hizmet eden bir yaklaşım.

Eğer derdiniz yitip giden canlar ve olası ölümlere engel olmaksa bari bu kez AKPfobiye bir yana koyun.

Çünkü tartışma, Beyoğlu'nda, sosyal medyada tatmin olacağı bir mevzu üzerine değil.

Risk alıp konuşmalısınız.

Evet, hükümetin, bugüne değin seçimlere gitmesi ve reform yapması gerektiğini bire bir telkin ettiği Esad Suriyelileri ve Türkiyelileri öldürmeye başladı. Ne yapılmalı?

Diktatörlüklerde fütursuzluktan başka bir şeye yol açmayan bağımsızlık masalları adına, ulus-devletlerinin terörüne maruz kalan halkların yalnız bırakılmasından yana mısınız?

Devletlerin küresel örgütlülüklerin birincil görevi demokrasiyi ve insanların canını korumak değil mi? Bosna'da, Ruanda'da olduğu gibi, bu uğurda da bazen askerî müdahaleler elzem olmuyor mu?

Bariş kavramının içini, "Burnumuz kanamasın da, Esad'ın ordusunun her gün kıldığı Suriye halkının canı cehenneme" anlamına gelen duruşunuzla boşalttığınızı göremiyor musunuz?

Ahmet Hakan'ın Ömer Çelik çelişkisi

Ahmet Hakan da, Ömer Çelik'in 2003 yılında *Sabah* gazetesindeki Irak harekâtının ardından ülkedeki direnişçileri eleştirdiği bir yazısını hatırlatıp, bugün üyesi olduğu AK Parti'nin Suriyeli devrimcilere destek vermesinin "çelişki" olduğuna işaret ediyor.

Ancak ben ortada Ahmet'in iddiasından başka bir çelişki göremiyorum

Şöyle ki, Çelik o yazısında, yıllarca halkını katleden Saddam'a karşı yapılan uluslararası müdahaleye terörle direnenleri, fiilen diktatörün yanında saf tutanları eleştiriyordu. Bugün AK Parti'nin Suriye'de destekledikleri ise diktatörün lehine savaşan Şehibalar falan değil. Tam aksine Esad'ı devirmeye çalışan, demokrasi, güvenlik ve uluslararası toplumun müdahalesini isteyen Özgür Suriye Ordusu.

Ahmet elmayla armudu kıyaslıyor.

Yoksa Esad uluslararası bir müdahaleyle devrildi ve ÖSO ortalığı terörize ediyor da haberimiz mi yok? Suriye'de sivilleri bombalayan, mezhep savaşına başlayan direnişçiler de, Çelik, Irak'takilerden esirgediği hoşgörüyü onlar için mi konuşturuyor?

Ama belli ki en akli başında olanların bile söylentilerden, Erkan Tan'ın kulakları çınlasın, "diyorlar"dan manşet çıkartıp ÖSO'yu karalamalarından etkilenmiş.

Bu yalnızca Ömer Çelik'le ilgili kişisel bir konu olsa beni ilgilendirmezdi elbette. Ancak Ahmet'in Türkiye kamuoyunun Suriye'de yaşanlara karşı tavrını manipüle edecek metni, Ayşenur Aslan'ın programında ve başka yerlerde tekrar tekrar okununca yazmadan edemedim.

Bereket, Ahmet zeki bir adamdır, konuşmadım ama eminim bu çelişkisini de fark etmiştir.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maksimalistlik ve hakkaniyet

Melih Altınok 12.10.2012

Taraf PKK'nın Silvan saldırısının ardından hükümetin reform adımlarını durdurduğu ve milliyetçileştiği gerekçesiyle çok sert bir muhalefet yapıyor.

Çoğunlukla da, bu saldırının PKK'nın açıkça bir provokasyonu olması nedeniyle eleştirel yaklaşıma milat olamayacağı gerçeğini atlayarak.

Gazetenin bu "tavrına" karşın, benim de aralarında olduğum birkaç yazar, "iyi günlerde" olduğu gibi hükümete yönelik eleştiriler yapsalar da, AK Parti'yi çöpe süpürmemekte ısrarcı.

Sözkonusu farklılaşma elbette yeni değil. Ancak **Ahmet Altan**'ın "**Akıllara bak akıllara**" başlıklı yazısında, beni ve **Yıldıray Oğur**'u hükümetin politikalarına gerekçe bulmak için kırk dereden su getirmekle suçlamasıyla su yüzüne çıktı.

Ahmet Abi'ye göre demokrat olup AK Parti desteklenemeyeceği için biz ya akılsızdık, ya da art niyetli.

Öncelikle bu tartışmada gazetenin "AKP'ye artık hiç güvenmeyen" yazarlarının temel probleminin, basitçe, demokrasi adına olumlu adımların alkışlanması, olumsuzların ise eleştirilmesi şeklinde formülize edebileceğimiz akliselim yaklaşımı terk etmeleri olduğunu düşünüyorum.

Bu da onları endişeli modernlerin "özcü" cephesine sürüklüyor ve muhalefetin türbülansına kapılmalarına neden oluyor.

AK Parti'nin *Taraf*'ın da hakkını verdiği dönemlerde de mustarip olduğu sorunlarını, bugün baş göstermiş akut problemler olarak sunuyorlar.

Tıpkı Balyoz ve Ergenekon davalarında, hukuk sisteminin yıllardır süregelen ve herkesin mustarip olduğu arızalarının, bu davalarda yargılananlara özel, AK Parti icadı uygulamalar olduğunu savunanlar gibi davranıyorlar.

Hükümetin değiştirmeye çalıştığı sistemin kronik sorunlarının patentinin Başbakan'a ait olduğunu söylüyorlar.

Başbakan'ın önünde bir yerel, bir genel seçim olmasına rağmen, müzakere süreci hakkında en net konuşan lider olmasının hakkını teslim etmiyorlar. Bunu zaman zaman itiraf etmesindeki samimiyeti okuyamıyorlar.

AK Parti'nin siyasi manevra yapma zorunluluğunun, reform sürecini yıkım sayan ezcümle muhalefetin "karşı devrim" hedefinin engellenmesi, yani dönüşüm sürecinin devam etmesi için de şart olduğunu hesaba katmıyorlar.

Kürt sorunu konusunda, Meclis'teki gelmiş geçmiş partiler içerisinde, üstelik de muhalefette değil hükümetteyken, en ileri reform maddelerini, yazılı olarak, parti logolu zarflarda sunan AK Parti'den bir Çiller partisi çıkartmaya çalışıyorlar.

Erdoğan'ın en marjinal taleplerin sahiplerini bile ama mutlaka mikrofonların ve kameraların eşliğinde ikna etmesini istiyorlar.

AK Parti'yi AB hükümetleriyle kıyaslarken maksimalistlikte sınır tanımıyorlar. Ama Kartaca yıkılmalıdır muhalefetinin, Hakkâri'de Başbakan gelirken kepenkleri kapattıran PKK'ya, Kılıçdaroğlu'nun yollarına gül döktürebilecek esneklikte olduğunu gözardı ediyorlar.

Başbakan'ın bugünü aratmayacak kadar "sert" olduğu dönemlerde Oslo'nun yapıldığını, İmralı'yla görüşüldüğünü, Habur'un planlandığını unutuyorlar.

Yapılanlar, açıklanan planlar değil, söylenmeyenler üzerinden bir muhalefet yürütüyorlar.

Bense 90'larda da politikanın ta göbeğinde olmuş bir genç olarak, ülkede yaşanan değişimi, **Yasemin Çongar**'ın tabiriyle, mavi yengecin kabuk değiştirmesine benzetiyorum. Sancıyı anlıyorum.

Evet, AK Parti hâlâ “küçük bir mucize” bence. Uludere, askerin denetimi ve AB vitesinin düşürülmesi gibi konularda hükümete yaptığım eleştiriler, reform sürecinin niteliğine yönelik yapısal sorunlar değil.

AK Parti’nin devrilmesi için, bugün değişime dair her türlü icraatın önünde konumlananlarla fiili ittifaklara soyunmam için ortak müşterek hiç değil.

Bugün bize yönelttikleri, dün de yanıt bekleyen soruları soranlar, bu noktaların gözlerine batmasının nedenini yalnızca militan bir demokratın sabırsızlığı ile açıklayamazlar.

Çünkü bu ülkede son on yılda nelerin değiştiğini, nelerin süregeldiğini ve reformların önündeki mukavemetin AK Parti’den değil muhalefetten geldiğini artık herkes anladı.

Düne kadar kimlik sorulamayan generallerin bizler gibi “esastan” yargılanabilmesi, darbenin en azgın ulusalcının bile artık alternatifi olmaması ya da AK Parti’nin, muhafazakâr tabanını Kürt sorununda en radikal formülleri bile tartışabilecek şekilde dönüştürmesi fiili desteğimin gerekçesi olarak yeterli aslında.

Madde madde fazlasını da konuşacağız.

Ama şimdilik, tüm samimiyetimle herkesten, bu ülkede demokrasi adına yeni açılımların ve reformların gelmesini bekledikleri parti iktidarda mı yoksa muhalefette mi, diye düşünmelerini rica edeceğim.

Demokrasi adına maksimalistliğe eyvallah. Ama AK Parti’yi muhalefetin sığ denizine düşürüp milliyetçilik-ulusalcılık- savaşçılık yılanına sarılmaya mecbur edecek hakkaniyetsizliğe asla.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daha karpuz kesecektik

Melih Altınok 16.10.2012

Çinlilerin bir bedduası var. Diyorlar ki “İnşallah ilginç zamanlarda yaşarsın.”

Twitter profilinde “Che, Fenerbahçe, Atatürk” yazan gariplerden tutun da, sistem karşıtlıkları devlet partisine kadar olan CHP-ML’li marjinal solculara değin bir “muhalefet” cephesi dikildi karşımıza.

Tek bir Çinli tanıdığım da yok, kimin âhını aldım bilmiyorum. Ama son dönemlerde saflarına, Atatürk’ten pek iyi bahsetmeseler de endişelilik hâlini abartan liberaller de iltica etti.

Hep bir ağızdan ülkede yaşanan dönüşüm sürecinin yapısal kodlarına kafa yoran, “yetmez, acele” diyen, ancak kendileri gibi siyasal iktidarın sade suya tirit icraatları karşısında “hepimiz ölecezzz” çılgılığı atmayanları taşlamakla meşguller.

İlk grupta yer alanları yeni bin yıl çoktan tarihin çöplüğüne postaladı.

Tek bir filmini bırakın Edirne’den sonrasını, memleketin kültürel çölünde bile kimsenin “starlamadığı” **Mustafa**

Altıoklar'ın, "Hem Akape'yi hem AB'yi aynı anda destekleme gayretiyle kıvranıyorlar" türünden saniyede 24 kare Cilalı İbolamalarını en fazla RT eder geçeriz. O da eğlenmek için.

Üzücü olan ikinci grupta yer alanların ricadı.

Öncelikle, kimin kime "AKP'ye yumuşak muhalefet edin" dediğini gerçekten bilmiyorum.

Tartışmayı takip edenlerin bildiği üzere, diğer gazetelerden **Taraf** 'ı farklı kılacak şekilde yazarlar genel yayın müdürüne (hâşâ) **"AK Parti'yi niye sert eleştiriyorsunuz"** falan demedi.

Tam aksine diğer gazetelerin simetrisinde, genel yayın müdürümüz yazarlarına **"AK Parti'nin bir stratejisini nasıl onaylarsınız"** ayarı verdi. Yetmedi, **"yandaşlık"** olarak değerlendirdiği bu tavrı takınırken ne gibi niyetlerimiz olduğunu da **"okudu"**.

Bu çıkışın ardından bizim yaptığımız, **Taraf** 'ta gözlemlediğimiz değişimin kendimize göre politik nedenlerini sorgulamaktı. Kimi zaman da bu tezlerimizi, göstergebilimsel okumalara tabi tutarak desteklemeye çalıştık.

Ama şimdi bu noktadan komikliklere, şakalara falan nasıl geldik anlamıyorum.

Davete icabet edip, köşelerinde **"yumuşak muhalefet denemeleri"** yapan arkadaşlara, 3,5 yıldır bu gazetedeki yazılarıma, haberlerime bakmalarını tavsiye ediyorum, o kadar.

Yolumuza devam edelim.

AK Parti'ye yaklaşımları değişenler, bu tavırlarını neredeyse ağız birliği etmişçesine hükümetin 2005 yılına kadar olan asrısadet dönemi reformculuğunu terk etmesiyle gerekçelendiriyorlar. Onlara göre bu milattan itibaren AK Parti adım adım otoriterleşti. Bugünse geri döndürülemez noktaya geldi.

Merak ediyorum, anayasal tadilatlar, OHAL'in kaldırılması ve AB ile iyi ilişkiler dışında 2005'e kadar sistemde dönüşüme neden olacak hangi yapısal reforma şahit olduk?

Bir kere, bu yıllarda AK Parti'nin vizyonu ve dönüşüm ajandası fludu.

Netleşme, Başbakan Erdoğan'ın 2005 yılında Diyarbakır'da yaptığı o meşhur konuşmada statüko için çanları çalmasıyla başladı.

Bu çıkış, vesayet rejiminin ve ordunun siyasetteki ağırlığının temel meşruiyet kaynağı olan Kürt sorunu paradigmasında ciddi bir kırılmaya işaret ediyordu.

Statüko, Danıştay saldırısı ve e-muhtıra gibi daha ciddi yöntemlere başvurdu. Darbeye zemin hazırlamak için dip dalga'nın faaliyetlerine gaz verildi.

Cumhuriyet Mitingleri'yle doruğa çıkan AK Parti histerisi, cumhurbaşkanlığı seçimleriyle halkın tokadı gelince, daha da arttı.

Kimilerinin tehlikeli gördüğü bu kutuplaşma AK Parti'nin reformcu yönünü kamçıladi. Muhtıraya cevap verildi.

Erdoğan ürkekliğini atıp Kürt açılımını başlattı, Habur organize edildi. Vesayetin anayasal kurumlardaki varlığı törpüldü. Ve daha bir sürü kalem.

Hükümetin Ergenekon ve Balyoz davalarındaki kararlı tutumu, siyasal iktidarın asli devletten ayrışmasında bekli de ilk ciddi deneyimdi. Ve rejimin yargı ayağının demokratik dönüşümünün yanı sıra, yeni-sivil anayasa hedefinin kodlarını veren 12 Eylül 2010 referandumu geldi.

Hülasa AK Parti'nin reformcu niteliği, 2005'te değil asıl bu tarihten sonra sistemde ciddi dönüşümlere neden olacak şekilde belirginleşti.

Doğal olarak demokratların ve liberallerin desteğine de en çok, sonuçların kurumsallaşacağı ve daha da ileriye götürüleceği, karşı direncin ise artacağı bu dönemde ihtiyaç vardı.

Ne var ki ülkedeki muhalefet geleneğinin sağlıklı kesimlerin bile içindeki "çocuğu", vakti zamanı gelince nasıl tekrar tekrar doğurtmaya muktedir olduğunu gördük.

Şimdi, endişeli liberallerin, reformlara ve bu iradeye sahip tek alternatif olan AK Parti'ye karşı, açıkça "takunyalılar" retoriğine sarılmasalar da, "zorlamalarında" sınıfsal kolektif bilinçaltılarının etkisi rahatça hissediliyor.

Bense AK Parti'ye, sistemde yapısal dönüşümlere neden olacak reformları yapması için eleştirilerimi de desteğimi de sunmaya devam edeceğim. Zira benim sınıfım da tam olarak burası; merkez değil, çevre.

Hem zaten daha karpuzu da kesemedik. Gitme vakti değil.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimdi giden, kimdi kalan

Melih Altınok 19.10.2012

Malum tartışmada farklı düşündüğümüz dostlarımızın giderek yazdıklarımız üzerinden değil, kafalarındaki hayali bir hasımla tartışır hâle geldiklerini görüyorum. Tekrara da düşölüyor.

Ancak gelen tepkilerden, yaptığımızın kişisel bir polemik değil, kompleksiz, hakkaniyetli ve ezber bozan bir liman olarak *Taraf'a* sığınan onca insanı ilgilendiren bir tartışma olduğunu görüyorum.

Kaldı ki, bu gazetedeki tartışmada farklı düşündüklerim, çok sevdiğim, güvendiğim, görüşleri değerli insanlar. Fazlasıyla değer yani.

Bu yüzden ısrar boynumuzun borcu, devam edelim...

Tartışmalarda taraflara müthiş bir konfor sağlayan şu yönteme şimdi de sıkça başvuruluyor.

Önce karşınızdakinin ileri sürdüğü tezlerin belirleyici şerhlerini bir kenara koyup onu genel bir kategoriye yerleştireceksiniz.

Ardından okurlarınızın kolay hazmedeceği lop köfte kıvamındaki bir aforizmayı tartışmadaki hasmınıza etiket olarak yapıştıracaksınız.

Böylece, cevaplarınızı ve sorularınızı, karşınızdakinin özgün önermeleri üzerinden değil, onu yerleştirdiğiniz cephenin genel arızları üzerinden rahatça şekillendirebilirsiniz.

Sonra bırakın karşınızdaki tartışma sistematığındeki hataları düzeltmekle ve kendini tanımlamaya çalışmakla uğraşıp dursun.

Yetmiyormuş gibi, tartışmayı zenginleştirecek yeni argümanlarınız ve bunları kullanarak açtığınız yeni yollar, kafa karıştırmak olarak yaftalansın.

Bir defa, tartışmanın “AK Parti’yi yumuşak eleştirin” diye bir yakınmadan başlamadığının hakkını lütfen verin artık.

“Kavga var dediler, geldik” diyerek ellerini ovuşturanların ekmeğine yağ sürüp, karşınızdakileri “AKP’ye şartsız destek veren yazarlarımız” diye etiketlemekten vazgeçin.

Bu tartışmadaki “gençleri” yeni tanımıyorsunuz. Yıllardır bu gazetenin mutfağında çalışan oğullarınız, arkadaşlarınız onlar.

Hakkaniyeti de boş verin, bu ilk adım, tartışmanın fikrî selameti ve izleyen onca insana faydalı olması açısından da zorunluluk.

Çünkü bu tartışma yalnızca içimizde değil, okulda, sokakta, kahvede, işyerlerinde de sürüyor.

Gerçi **Ahmet Altan** da bu durumu farkında. Ve sanırım bu yüzden ilk günden beri duru üslubuna uygun olarak AK Parti’ye madde madde eleştirilerini sıralıyor. Laf kalabalığı yapmadan bunlara cevap verin. Bana da net sorular sorun, herkes de anlasın diyor.

Ancak bunları tekrar tekrar alt alta yazarak, herkesin anlamasını sağlamış ve bizleri AK Parti’nin **“hık deycileri”** safına postalamış mı oluyor, bilemiyorum.

Zira hükümetin icraatlarına dair sıraladığı maddelerin pek çoğu bizim de yazılarımızda sıkça eleştirdiğimiz konular.

Uludere’yi hiç unuttuk mu? Başbakan Cüneyt Özdemir’in adını vererek azarlayınca “eksiliyorsunuz” diye eleştirmedik mi? Ayrımcı ifadeleri karşısında “Velev ki Zerdüşt’üz” yazmadık mı? AB konusunda, Kürtlerin, Alevilerin anadil, ibadet serbestisi vb. demokratik hakları konusunda ne zaman hedef küçülttük?

“AK Parti’ye her şart ve koşulda destek”, onu eleştirenlere karşı “ihtiraslı mücadele” böyle bir şey olmasa gerek.

Sanırım cevaplar gayet net oldu. Öyleyse şimdi köşenin sınırı el verdiği kadar **birkaç soru da (madde madde) ben sorayım.**

1- Bugün AK Parti’de eleştirdiğiniz eğilim, Silvan saldırısı öncesi de mevcuttu. Hatta dün ancak Kürtlerin “sorunlarını olduğunun” hakkını verebilen Erdoğan, bugün PKK’nın en kanlı saldırılarının ardından açık açık Oslo’ya, İmralı’ya gitmekten bahsediyor. O gün desteğinizi olumsuz yönde etkilemeyen bu unsurlar, şimdi niçin hükümetin rotasının niteliğini yansıtan yapısal sorunlar oldu?

2- Siyasal iktidarın reform beklentisindeki kesimlerle, kendisini bu dönüşümleri gerçekleştirme gücü veren

iktidarının asli kaynağı tabanı arasındaki dengeyi sağlama çabaları hakikaten anlaşılabilir mi?

3- AK Parti kongresindeki 63 maddenin ya da Hüseyin Çelik'in bir demokratın altına rahatça imza atacağı 15 maddelik önerilerinin seviyesine ulaşan bir siyaset var da biz mi ışığı yanlış yerde arıyoruz?

4- Demokrat olup AK Parti desteklenmez tesbitiniz, ortodoks Türkiye solunun ve merkezdeki elitin özcü bakış açısıyla örtüşüyor mu?

5- Kusursuz, ideal bir hükümet vizyonu ile sekte bir tutum takınıp sürekli felaket tellallığı yapmaktansa, talepleri unutmadan kazanımların hakkını verip yetmez ama evet perspektifini sürdürmek daha yapıcı değil mi?

6- Sıkça tekrar edilen Uludere gibi önemli bir konuda, iktidarın olayın müsebbibi değil, tuzağa düşürülen tarafı olduğunu ortada. Hâl böyleyken şeffaflık talebini "katliamcı AKP" seviyesine yükseltmek olayın aydınlatılmasına mı yarar, yoksa bu komployla "çelişkileri keskinleştirip" savaşı tırmandırmak isteyenlerin değirmenine su mu taşır?..

Hükümeti eleştiriden dönenin kaşığı kırılınsın. Ama AK Parti'nin eksiklerinden, yanlışlarından ötürü koskoca bir reform sürecini mahkûm edenin de hiç olmazsa vicdanı sızlasın.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir cana ideolojilerin, ulus-devletlerin alayını satarım

Melih Altınok 23.10.2012

PKK çevresinden yüzlerce tutuklu ve hükümlü günlerdir dönüşümlü açlık grevinde.

Bu ülkede daha önce de, 1984 ve 1996'dakiler başta olmak üzere canlara mal olan açlık grevleri yaşandı.

İnsan canının ve yaşam hakkının, insan canı **"doğrudan"** sözkonusu olmadıkça mücadelenin aracı olarak kullanılmasına karşıyım. Ancak faşizm yıllarındaki açlık grevlerini kısmen anlaşılır buluyorum.

Baskı ve işkence had safhada. Karşınızda en ufak demokratik talebi konuşmayı bile taviz sayan ceberut bir devlet var. Ve siz kilit altındasınız, eliniz kolunuz bağlı.

Kaldı ki bu eylemlerde çözüm amaçlanıyordu. Talepler kimsenin haklılığını tartışamayacağı temel insani maddelerdi. O çaresiz insanlar da ellerindeki **"yegâne aracı"** kullandılar.

Tek tip elbise giymek istemiyorlardı. **"İşkence yapmayın, mahkemeye götürüp getirilirken bizi ve ailelerimiz dövmeyin, bu uygulamalara kapı açan bazı genelgeleri kaldırın"** diyorlardı.

Ne var ki, 2000 yılındaki kitlesel ölüm oruçlarıyla hedef büyütüldü, tarz da değişti.

50 günden itibaren ölümlerin başladığı grevlerin yerini Latin Amerika modeli **"müebbet ölüm oruçları"** aldı.

B1 vitamini gibi takviyelerle, ölümlerin başlama sınırı çok yukarıya çekildi. **"Direniş"** daha uzun süre gündemde tutuldu. Sürenin uzamasına paralel olarak da talepler neredeyse **"Devrimi bize verin"** seviyesine

yükseltildi.

Açlık grevi, asgari insani taleplerin yerine, politikayla elde edilemeyen nihai hedeflerinin gerçekleştirilmesi için bir araç olarak görülmeye başlandı.

Bugünkü açlık grevinde de PKK çevresinin büyük politik amaçları ön planda. Eylem insani taleplerden çok politik bir çerçevede sürüyor.

Selahattin Demirtaş da eylemcilerin taleplerinin “**Abdullah Öcalan’a özgürlük**” ile “**anadilde eğitim ve savunma taleplerinin karşılanması**” olduğunu söylüyor.

Hükümetin ve ilgili bakanlıkların yaklaşımlarını ve olası planlarını öğrenmek için biraz kulis topladım.

AK Parti kongresinde dağıtılan ve bazı arkadaşlarımızın küçümsediği 63 maddelik yazılı reformlar içerisinde “**anadilde savunma hakkı**” da vardı.

Bereket yargı da onlar gibi, yasa çıkmadan, her şey demokratikleşmeden bu irade beyanı fasa fiso demedi. Geçenlerde Diyarbakır’daki KCK duruşmasında heyet, **Hatip Dicle**’nin anadilde savunma yapmasına izin verdi.

Şimdi de **anadilde savunma önündeki engellerin kaldırılması için bir çalışma hazırlanmış**. Bugünkü (dün) bakanlar kuruluna yetişmese bile önümüzdeki toplantıda bu konunun ele alınacağı ve çözüme kavuşturulacağı belirtiliyor.

Eylemin sonlandırılması için Öcalan’ın önümüzdeki günlerde bir çağrısı yapması beklentisi de güçlü. Edindiğim izlenim, **hükümetin bu konuda her türlü alternatifi Öcalan’ın emrine amade kılacağı** yönünde. Ayrıntılar hakkında sır vermiyorlar ama sanırım girişimler sürüyor.

Kaynaklarım, **anadilde eğitim talebinin**, eylemin 40 güne girdiği ve kritik eşiğe yaklaşıldığını vurgulayarak, **bugünden yarına çözülecek bir konu olmadığını** söylüyorlar. Altyapı açısından da bunun istense de mümkün olmadığı açık. Ancak Seçmeli Kürtçe dersi tabusunu kıran hükümetin, bu konuda en azından iyi niyet beyanında bulunmasının çok faydalı olacağı görüşüne onlar da sahip.

Öcalan’a özgürlük talebinin ise, eylemciler için kritik şu birkaç günde çözüme bağlanmasını herkes gibi onlar da beklemiyor.

Evet, hükümet cephesinde durum bu.

Bana kalsa, bütün bu talepler yerine getirilsin ve bir tek insanın burnu kanamasın derim.

Ne var ki insanların canı tehlikedeyken, bireysel pozisyonuma halel gelmesin kaygısıyla bir iki beylik laf edip geçeyim diyecek kadar vicdansız değilim.

Bence, medyanın ilgisizliğinden yakınıp, ona buna vicdan tavsiye edenler de, “eylemcilerin talepleri karşılansın” demekten başka bir şey söylemeye cesaret etmeliler.

Zira bu en kolay, en konforlusunu. Gerçekten niyetiniz ölümlere engel olmaksızın risk alın. Bir yandan hükümeti demokratik taleplerle sıkıştırırken, bir yandan da siyasi hedefleri için cezaevlerinden çıkacak tabutların yolunu gözleyenlere iki çift laf edin.

“Siyaset kanalları açık, ölüme ‘yatırmak,’ denedik olmadı diye geçirilecek bir politik manevra değil”

deyin. Ve bu seferki çağrılarının, vapuru kaçırın ve başından vurulan gence, her ay Öcalan için kendini yakan liseli çocuklara yaptıkları gibi, "istemem yan cebime koy" tarzında olmaması için diretin.

O Öcalan-Mandela benzetmelerini de tasarruflu kullanın derim. Mandela yüzlerce insan kendisi için canını tehlikeye atsa, bir kanalını bulup yeter demez miydi? Demedi mi?

Ama tüm bunlar için elbette önce şu "net" sorunun yanıtını vermemiz şart.

Tepkimizle, ölümle sonuçlanan açlık grevlerinin "kazanımlarını" mı arttırmak istiyoruz? Yoksa artık bu tarz eylemlerin gündemden kalkmasını, yani ölümlerin yaşanmamasını mı amaçlıyoruz?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne kadar söz varsa 1. Cumhuriyet'e ait...

Melih Altınok 26.10.2012

Bize "biz olduğumuzu" belleten, "birliğimizin, dirliğimizin sembolü" ulusal bayram organizasyonlarında kendimi hep "dışarıda" hissettim.

Birincisi; "Dosta güven, düşmana korku vermek" gibi motivasyonlara ihtiyacım yok. Daha doğrusu mesaj vermek için yaşamıyorum.

Hatta ne için yaşadığımı bilmiyorum. Zaten hayatımın anlamı olan bu soruya cevap verebildiğim zaman Nirvana'ya ulaşacağım için, mesaj kaygısına da kapılmazdım kuşkusuz.

İkincisi; yaşamımı daha katlanır kılan şeyin tarihin mistifikasyonu değil, geleceğe dair, anlamsız da olsa, umut olduğunu düşünüyorum. Bunun da kolektif bir yanı yok. Birey olarak da pekâlâ varoluşuma katlanabilirim.

Üçüncüsü ve üzerinde daha geniş konuşacağımız, özel olmayan nedeni ise politik. Ensemde boza pişirmiş bir paradigmanın devamından değil, değişmesinden "çıkarlı" olduğum için, doğum günlerinde mum yakmıyorum.

Üçüncü madde de, sanırım konuyla ilgili çokça yazmamız, konuşmamız nedeniyle, "Atatürk'ü, Cumhuriyet'i sevmiyonuz mu" türünden anlamsız, çocukça soruların alanına çekilmeye çalışılsa da bu mecrada konuşmaya devam edeceğim.

Çünkü Atatürk'e ve Cumhuriyet'e yaklaşımım insani boyutla alakalı değil.

Mustafa Kemal ve onun şekillendirdiği 1. Cumhuriyet, sevip sevmememin, ona âşık olmamın ya da ondan nefret etmemim muhatabı olacak özneler değil. Bilmiyorum tanısam belki severdim de Mustafa Kemal'i.

İşte bu nedenle, söylemlerini ve icraatlarını bugünün kriteriyle değerlendirdiğim, 1. Cumhuriyet'e ve Kemalist rejime dair ne kadar çok şey değişirse, demokrasi açısından kazanç sayıyorum.

İçerisinde "Her Türk hür doğar hür yaşar", "Türkler kanun karşısında eşittir" maddeleri yer alan bir anayasa (1924) yapan Meclis'ten, bugün etnik vurgu olmayan vatandaşlık tanımı için (AK Parti-BDP) direten partilerin sayıca etkin olduğu bir Meclis'e varmamıza seviniyorum.

“Türk bu ülkenin yegâne efendisi, yegâne sahibidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette tek hakları vardır; hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı. Dost ve düşman, hatta dağlar bu hakikati böyle bilsinler” diyen Cumhuriyet’in Adalet bakanlarından, bugün çoğunluğu Kürt açlık grevi eylemcilerini ikna için cezaevine giden, çırpınan Sadullah Erginlere gelmemizden huzurluyum.

Görüşme odalarında “Türkçe konuş çok konuş” tabelalarının asıldığı cezaevlerinde Kürtçe yasağının kalmasını alkışlıyorum.

“Vatandaş Türkçe konuş” kampanyaları yapan bir devletten, resmî Kürtçe televizyon kuran, seçmeli Kürtçe dersi veren, anadilde savunma hakkı için kanun hazırlayan hükümetlere terfi etmemizden umutlanıyorum.

Bu liste uzar da uzar.

Dolayısıyla, akıl sağlığını görece olarak koruyabilmiş, bu kolektif delilikten yakasını sıyırmış demokratların, itidal telkinlerine çok anlam veremiyorum.

Kemalistleri de anlayın diyorlar, sanki dönüşüm sürecine adapte olamamalarının önündeki tek engel bizlerin kendilerine kredi açmamızmış gibi.

Elbette anlıyoruz onları da. Onların hâlâ bizlere söyleyebildiği gibi, “yok edilmeliler, yok sayılmalılar” da demiyoruz.

Ne var ki, uzlaşma dediğiniz sade suya tirit bir süreç olmasa gerek.

Mustafa Kemal ve sonrasında 1950’ye kadar süren döneme, yani tek parti faşizmine “asrısaadet” muamelesi çeken bir zihniyetle nasıl uzlaşabilirim? Hem reform ve dönüşüm isterken, hem de geriye dönüşü özleyen kesimlerle nerede ortaklaşabilirim?

Birbirimizi kandırmayalım, dünyanın her yerinde olduğu gibi, toplumların tümü demokratlardan oluşamaz.

Aşırı milliyetçi, ulusalcı, kısacası statükocu taleplere sahip kesimler illa ki olacak.

Benim bu kesimlerle fikrî düzeydeki ilişkim de ancak bu yumuşaklıkta olabilir.

Zira bazı “uzlaşmalar” demokratik dönüşüm süreçlerinin ayağını yerden kesebilir.

Gölge etmeyin başka ihsan istemez

AK Parti’nin, ulusal bayramları ve politik atmosferi militarist havadan kurtarmak için yaptığı girişimleri alkışlıyorum.

Andımız’ın tartışmaya açılması, 19 Mayıs törenlerinin sivilleştirilmesi, kent merkezlerindeki üniformalı geçitlerin ve askerî araç geçişlerinin yasaklanması önemli reformlar.

Daha da ileriye götürülmeli. Hatta küçücük çocuklarımızın beynini yıkayan müfredatın da bu perspektifle ele alınması gerekiyor.

Ancak, Ankara Valiliği’nin bazı sivil toplum örgütlerinin 29 Ekim’de yapacakları kutlamaya yasak getirmesini anlamsız buluyorum. Atatürk heykellerine çelenk bırakmanın katı bir prosedüre bağlanması da daha az saçma değil.

Hükümet, çocuğu çocuğu ya da memurlarını bu törenlere katılmaya zorlamayı bırakmalı önce; bir devlet adamını ya da bir ulusal bayramı kimin nasıl kutlayacağına ise karışmamalı.

Kısacası devlet, bu alanda da mümkün olduğu kadar gölge etmemeli, çünkü sivilleşme başka ihsan istemez.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ankara'yı bırak Amed'e bak

Melih Altınok 30.10.2012

Dün Ankara Valiliği, Cumhuriyet'in arkaik öğretilerinden uzaklaşıldığı gerekçesiyle küsen Kemalistlerin, bu işin müsebbibi şeytan olarak gördükleri AK Parti'yi taşlama törenlerine müdahale etti.

Halt etti!

Bu konunun "yalnızca" bir boyutu

Ne var ki kimilerimiz "eyvah" dese de, geç bile kalındığını düşündüğüm bir "rejim tartışması" daha bu düzlemde heba edilecek gibi görünüyor.

Zira dün yaşananlar nerdeyse 2911 sayılı kanunun eleştirisine indirgemiş durumda.

Örneğin **Mustafa Akyol** diyor ki, **"Türkiye'de Kemalist diye bildiğimiz çevrelerin, bir özgürlük talebiyle ortaya çıkacağı ve benim de onları savunmak zorunda kalacağım akluma gelmezdi"**.

Mustafa'nın yazısında belirttiği, demokratik tahammül, temel hak ve özgürlüklere dair vurgular elbette doğru. Akli başında hiç kimsenin de yasağı ve polisin müdahalesini savunduğunu duymadık zaten.

Ancak kolluğun müdahalesi, özgürlüklerin ve demokrasinin resmî paradigmayla sınırlandırması için yapılan bir eylemin "talebini" özgürlük mertebesine yükseltir mi bilemiyorum.

Bu en başta "özgürlük" mefhumuna hakaret değil mi?

Dün 1. Meclis önünde toplananlar, halkın iradesiyle işbaşına gelmiş bir iktidarın, Cumhuriyet'in bazı köhnemiş, çağdışı kabullerini değiştirme "özgürlüğünü" bir tehdit olarak gördükleri için oradaydılar.

Taşladıkları, AK Parti iktidarının, 80 yıldır olduğu gibi, askerî vesayetin icrası konumdaki hükümetlerden farklı olarak, 1. Cumhuriyet'in paradigmalarını naifçe de olsa değiştirme cüreti gösterebilmesi, muktedir olmaya başlamasıydı.

Yani **bu eylem halk iradesinin, parlamentonun egemenliğinin sınırlarını çizen "özgürlük karşıtı" bir eylemdi.**

Eylemlerde atılan sloganların yanı sıra, dünkü etkinliklerin baş aktörü **"Yeni CHP'li"** İstanbul İl Başkanı **Oğuz Kaan Salıcı**'nın tören alanındaki askerlere **"Sizin koruyamadığınız Cumhuriyet'e biz sahip çıkıyoruz"** şeklinde sitemi de hepimizin bildiği hakikati özetliyor işte.

Tabii dün 29 Ekim törenlerine sahne olmayan yoksul mahalleler ve bölge illeri de vardı.

Ve bence asıl özgürlük talebi, bu iç semtlerin ve şehirlerin “sessizliğinde” gizliydi.

Örneğin Diyarbakır sokakları çok tenhaydı. Hiç şaşırmadım. Amedliler, kentteki törenlerin ev sahibi valiyi, yıllardır kendilerine zulmeden 1. Cumhuriyet’in doğum gününde yalnız bıraktılar.

Çünkü Diyarbakırlılar, Cumhuriyet’in kazanımı masalının, tarih boyunca sırtlarında kırılan sopanın “modernleşmesinden” ibaret olduğu çok çok iyi bilenlerdendir. Düne sarılmanın değil, değişim getirecek geleceğe bakmanın özgürlük ve demokrasi için elzem olduğunu hepimizden iyi bilirler.

Bence özgürlükçü bildiğimiz vekillerimiz de kimin sokakta, kimin sessizliğinde olduğunu düşünüp, hürriyet tanımlarına ve sahip çıktıkları paranoyalara dönüp bakmalılar.

Hatta Facebook hesabında şu satırları döktüren Cumhuriyet’in katliamlarından fazlasıyla nasibini almış Dersim’in mebusu **Hüseyin Aygün** iki kez düşünmeli:

“Hz. Peygamberin doğum haftasını anmak, İstanbul’un Fethi’ni kutlamak serbest, Cumhuriyet Bayramı Törenleri yasak; memleketin haline bak! AKP’nin amacı, yetersiz olsa da mevcut kadın-erkek eşitliğini, medeni hakları, yurttaş olma bilincini, laikliği, modern eğitimi ortadan kaldırmaktır; Cumhuriyet yerine Yeni Osmanlıcılıktır! Aydınlanma yerine yeşil faşizm olan din devletidir! AKP ve Cemaat’in M. Kemal ve Cumhuriyet’ten nefretlerinin sebebi budur!”

Anlıyorum. Kökenlerindeki Milli Demokratik Devrim tezleri, yeri geldiğinde uyanan Türkiye solu, AK Parti karşısındaki siyaseten aczinin dozu yükseldikçe, statükoya daha çok sarılacak. İşin kötüsü günden güne bunu özgürlük talebi olarak pazarlayacağı iğrenç bir pragmatizm notasına savrulacak.

İçinde, *“Bugün kesekâğıdı ticareti yapan, ilk tahsilden yoksun Kayserili Hasan Efendinin ya da Balatlı Moiz’in büyük vurgunlara kıyasal mütevazı sayılması gereken ticaretinden sağladığı gelir, bir generalin, bir profesörün sağladığı gelirin kaç mislidir”* diyerek yakınan MDD’nin babası **Mihri Belli**’nin mirası hortlayacak.

Bereket, bu vatandaş Cumhuriyet’in çoğunluktaki mağdurları, dün *“OYAK gibi bir kurumun önemini abartmakla, dikkatleri asıl hedeften uzaklaştırmış oluruz”* diyen Belli gibi, bugün seçilmiş iradenin zapturapt altına alınması talebindeki eylemlerde dikkatimizi “kolluğun teamülsüzlüğüne” çekmek isteyen “solculara” gülüp geçiyor.

AK Parti de Vali’ye bakmalı

Dünkü yasakçı tavrı ve “ısrarıyla” ne yapmak istediğini anlayamadığımız Ankara Valisi’nin dümen suyundan çıkmayan hükümeti de, **Meral Akşener**’in şu sözlerinin hikmeti üzerinde düşünmeye davet ediyorum: *“O dönemde (28 Şubat) en derin krizlerden birini çıkaran Emniyet Genel Müdürü Alaaddin Yüksel, bugün Ankara Valisi’dir. Bu tür arkadaşlara dikkat çekmek isterim.”*

melihaltinok@gmail.com

Canınız sağ olsun

Melih Altınok 02.11.2012

Dün de can umurlarında değildi medyanın immortallarının.

1996'daki açlık grevlerinde "devletlerinin" yanında saf tuttular. 2000'lerin başındakinde de.

O günlerde, ölüm orucu yapan solcular için "**Sahte oruç, kanlı iftar**" manşetleri atıyorlardı.

Polis, dışarıda, Küçük Armutlu'da destek grevi yapanların evlerine daha rahat operasyon yapabilsin diye "krokiler" bile yayımlıyorlardı.

Bu yüzden eylemcilere müdahale etmek için Ankara'dan yola çıkan "**Özel Birlikler**" yanlarına kalkan bile almadılar. **Hürriyetler**, **Milliyetler**, **Vatanlar** yeter de artardı nasılsa.

Cezaevlerinde eylem yapan onlarca insanı yaktılar, yananların üzerine gazlı battaniyeler attılar, kollarını kopardılar.

"**Hayata Dönüş Katliamı**"nın yollarını kötü niyet taşlarıyla yapan medya, sonrasına da alkış tuttu.

Ölenleri, sakat kalanları, hafızasını kaybedip aramızda hayalet gibi gezenleri, hayatı kayanları "itinayla" görmedi.

Plazalarının kapıları, acılı ailelerin sesleri, dertleri, adalet talepleri karşısında duvardı.

Perihan Mağden ve **Yıldırım Türker** dışında köşesinde "**F**" diyebilen kimse yoktu.

Aradan yıllar geçti.

Bugün yine cezaevlerinde açlık grevleri var; aralarında o yılları hatırlamayan çocuklar da.

İlginçtir medyamız bugün eylemlerle pek bir "**ilgili**". Medya mahallelerinde "**hevallik**" yapıyorlar. Sağa sola vicdan dersi vermeye kalkıyorlar.

Merkez medyanın bir genel yayın yönetmenin çok çok ötesindeki **Ertuğrul Özkök**'ü ve amiral gemisinin bugünlerde devrimcilerimizin gönlünü fetheden "**değişimi**" bu konuda ibretlik bir örnek.

Özkök, geçtiğimiz günlerdeki bir yazısında **Grup Yorum** üyesi **Seçkin Aydoğan**'ın cezaevinde uğradığı saldırıya nasıl da üzüldüğünü anlatıyordu.

Bununla da yetinmeyip, "Başka grupların salonları bile doldurmadığı günlerde statlarda 20-25 bin kişiyi doldurmasını" takdir ettiği Yorum'un bir şarkısının sözlerini de mırıldanıyordu.

Tabii gazetenin, **Yorum**'un **rock starlar** ve "**darbükatör baryamların**" da iştirak ettiği **Bağımsız Türkiye** konserlerinin sayfa manşeti olduğu haberlerinin eşliğinde...

Peki, ne olmuştu da merkez medya dün terörist dediği **Grup Yorum**'u falan "**keşfetmişti**"?

Daha önce, girişte bahsettiğim yıllardaki ölüm oruççularının grubu Yorum'un bir şarkısına yine köşesinde yer verip şu satırları yazan **Özkök**'ten başkası mıydı acaba?

"Kulağıma ulumalar gelmeye başlıyor... 70'li yılların sloganlara programlanmış tumbırtıları etrafta kaplıyor. Kavga, devrim, halk savaşı, işçi sınıfı kelimelerini yan yana sıralayınca müzik yaptığını zanneden zombiler mezarlarından fırlıyorlar."

Hakikaten ne olmuştu?

Dün **"Sahte oruç, kanlı iftar"** manşetleri atıp bu insanları hedef gösterirken, bugünkü orucu **"devrimci vecibelere"** uygun sayacak bir noktaya nasıl geldi merkez medya?

2000'lerin başında tatile gönderdikleri vicdanlarını şimdi niye konuşturuyorlar?

Hatalarını mı anladılar, sizce?

Nutuk'ta **Che**'nin adına mı rastladılar yoksa?

Lafı dolandırmadan söyleyeyim.

Çünkü 2000'lerdeki eylemcilerin derdi müesses nizamlaydı ve iktidarda da "makul" bir hükümet vardı.

Bu yüzden eylemcilerin müzik gruplarına bile öfke kusuyorlardı.

Dün Ergenekon devletini eylemcilerin canını almaya kışkırtıyorlardı. Zira **"cinnet Cumhuriyetlerinin"** bekasına saldırı sözkonusuydu.

Bugün ise, o gün durdukları yerin simetrisinden, yıprananın şimdiki siyasal iktidar olacağını bildikleri için eylemcileri yüreklendiriyorlar.

Çünkü eskiden terörist dediklerine şimdi çok ihtiyaçları var. DHKP-C, PKK fark etmez, artık, Allah ne veriyse.

Ne yazık ki insan canının araçsallaştırdığı bu pragmatist bakış açısı etkili de oluyor.

Bu manipölasyon, bu **"gazlama"** ve **"kirli destek"** şu an koğuşunda bedenini ölümcül bir oruca yatırmış tutuklu ve hükümleri ölüme sürüklüyor.

1996'da da, 2000'de de derdim devletin bekası ya da prestiji olmadığı için tavrımı eylemcilerden yana koydum.

Ama ortadaki can kendiminki olmadığı için elimden gelen çabayı eylemcilerin ölüm azmini arttırmak için göstermedim. Diyalog başlasın, cana zarar gelmeden bu iş bitsin diye naçizane uğraştım.

Bugünkü tavrım da aynı. Üstelik şimdi o günlerden farklı olarak eylemcilerle görüşen bir Adalet bakanı, komisyonu cezaevine giden bir Meclis var.

Evet, okuyorlar mı bilmiyorum ama bu satırları koğuşunda hâlsiz yatan eylemciler için yazıyorum.

Bedenini ölüme yatıracak, sakat kalmayı göze alacak kadar radikal bir insanın, yaşamı ideolojilerin önüne koyan ve "kavgayı ayırmaya" çırpınan birini "karşısında" algılayacağını tahmin edebiliyorum.

Fakat ısrarcıyım.

Beden sizin, karar da. Ama ne olur şimdi sırtınızı tapışlayanların, eyleminize methiyeler düzenlerin

dertlerinin canlarınız olmayabileceğini de en azından düşünün.

Buna karşın “prestijli” olmasa da pasifizm çağrıları yapanların dertlerinin günlerinin canlarınız olabileceği ihtimalini de...

Canınız sağ olsun, yeter.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tatlı dil ölüm orucundan çıkartır

Melih Altınok 06.11.2012

Cezaevlerinde çocuk yaştakilerin ve gençlerin de katıldığı açlık grevleri sürüyor.

Bu acil, fiili müdahale gerektiren problemin çözümü için, daha dün Şemdinli’de 11 yaşındaki çocuğu öldüren PKK’ye ses çıkartmayanlara, yani çocukmuş, canmış “**hikâye**” sayanlara yaşamdan-siyasetten bahsetmek tali bir konu.

Çünkü “**en iyi**” ihtimalin ömür boyu sakatlık, kötüsününse ölüm olduğu ve her iki sonucun da kolektif bilinçaltımızda onulmaz yaralar açacağı hayati bir problemle karşı karşıyayız.

Bu nedenle koruyucu hekimlik tavsiyelerinden önce **911**’e, yani hükümet edenlere yardım çağrılarımızı ulaştırmak zorundayız.

Artık sesimiz muhataplarına ne kadar “**parazitsiz**” ulaşırsa.

Öncelikle “**kuzu kebab**” retoriğinin eylemin sonlandırılmasına hiçbir katkı yapmayacağını görmeniz gerekiyor.

Bu argüman, eyleme körükle giden PKK ya da BDP yöneticilerini bir özeleştiriyeye zorlamayacağı gibi, tek bir eylemciyi de kararından caydıramaz.

Aksine daha önceki eylemlerdeki inkârcı milli güvenlik devleti hükümetlerinin “**iyorlar**” söylemlerini akıllarla getirir.

Avrupa gezilerine cebinizde “**ziyafet fotoğraflarıyla**” gitmeniz de, uluslararası camianın eylemlere yönelik algısını olumsuz etkiler. Zira Türkiye’de darbecilikten içeride olan askerlerin akrabalarının “**demokrasi**” taziyiyle fazlasıyla manipüle edilen uluslararası toplum samimiyetle değil, “**siyasetle**” ilgileniyor.

Ayrıca, BDP ya da PKK yöneticilerinin açlık grevine başlayıp başlamaması, eylemin niteliği ve taleplerin haklılığını etkileyecek bir gösterge mi?

Eğer böyle bir durum varsa bile, açlık grevine giren eylemcilerin kandırılması ya da beyinlerinin yıkanması sizin değil, eylemcilerin “**sorunudur**”.

Ve bir hükümete düşen, inanmış angaje insanlara “**yanlış düşünüyorsunuz**” demek değil, “**bu hatanın**”, sahiplerine ve başkalarına zarar vermesini engellemek için siyaset üretmektir. Yani “**kendi sorunlarıyla**”

ilgilenmektedir.

Bu perspektifle, cezaevlerine gidip eylemecilerle görüşen Adalet Bakanı **Sadullah Ergin**'in ilk günden takındığı tavrın daha soğukkanlı bir şekilde hükümet cephesinden gelen açıklamaları şekillendirmesi gerekiyor.

Eylemin kamuoyundaki meşruiyeti, **“Eylemcileri tattık, 15 değil 10 kilo vermişler”** açıklamalarıyla değil, daha hassas terazilerde ölçülmüş çıkışlarla sorgulamaya açılabilir.

Çıkın basının karşısına, eylemin **“azmettiricilerini”** bir yana koyup, bizzat eyleme soyunanları ve onları desteleyenleri muhatap alın.

Onlara canlarını korumanın göreviniz olduğunu söyleyin. **“Karşı karşıya”** olmadığını anlatın. Talepler için yaptıklarınızı, yapacaklarınızı ve yapamayacaklarınızı da gerekçeleriyle açıklayın.

Anadilde savunma hakkı için yaptıklarınızı sıralayın.

Anadilde eğitime sıcak bakmıyorsunuz, tamam. Seçmeli Kürtçe dersi reformunu anlatıp, duruşunuzun kolektif haklara dair ırkçı bir yaklaşım içermediğini vurgulayın. Bu konudaki dünya görüşünüzle ilgili ilkesel tutumunuzu, ölüm ve şiddet içermeyen eylemler olmadan da konuşabileceğinizi söyleyin. Anadilde eğitim talebinin, istense bile 5-10 yılda ancak altyapısının tamamlanabileceğini açıklayın.

Öcalan'a özgürlük talebini ideolojik bir düzlemde değil, evrensel hukuk ve eşitlik ilkesi gibi argümanlarla, teknik bir zeminde tartışın.

Siz bu olgunluğu gösterin, sonra bırakın 11 yaşındaki **Faris**'in yaşam hakkını **“talepten”** saymayan organik aydınlar, nafile intiharlara gerekçe devşirmeye çalışsın.

30 milletvekili, 100 belediye, iki milyon oyla yapamadıkları siyaseti, içerideki çaresiz, yoksul Kürtler üzerinden gerçekleştirmeye çalışanlar da ölüme methiye düzsün.

Kamuoyuna, Kızılcahamam'da **Beşir Atalay**'ın da söylediği gibi bu tarzla eylemlere **“Oslo sürecini kimin provoke ettiğini”** açıklamaya çalışsın eylem goygoycuları.

Öcalan'a özgürlük gibi sığ bir noktaya sıkışan egemen Kürt siyasal hareketi, mesela **Kemal Burkay** ve HAK-PAR'ın federasyon gibi taleplere sahip oldukları hâlde niçin silaha ihtiyaç duymadığını anlatsın Kürtlere.

Dönüp de yüzlerine bakan olmaz.

Farkındayız, beylik çıkışlarla günü kurtarmak, desteğinizi riske etmekten daha kolay.

Belli ki, karşınızda onlarca yılın milliyetçi-ulusalcı paradigmatlarıyla ve arkaik şiddet seviciliğiyle dikilen muhalefet de sizi bu girdaba itekliyor.

Ancak 2023 ya da köşk vs. hedeflerinin gerçekleşmesinin yolu da krizlere uzun vadede güven telkin edecek cesur ve ani çözümler getirebilmekten, geçiyor.

Referandumdaki yüzde 58 desteğin, üçüncü döneminiz olmasına karşın yüzde 50 oyun anlamı buydu.

O oylar cesaretinize, ataklığınıza, ezber bozmanıza, **“farkınıza”** verildi.

Anlayın artık, çıkın bu kısır döngüden.

İnanın dünya üzerinde bu dili, yöntemi anlamayacak **“mazlum”** yoktur.

Bu halk da canları kazanmak, gençleri hayata döndürmek için çırpınacak bir hükümetin ve başbakanın samimiyetini, milliyetçilikle sınıamaz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nizam-ı Âlemcilerden bir farkınız olsun

Melih Altınok 09.11.2012

Varoluşlarını, çözüm için muhalefet etmeye değil de, eleştirilerine konu olan sorunların devam etmesine endeksleyenler en ufak bir iyileşmeden bile huzursuzlar.

Konu canken bile kölesi oldukları ideolojilerinin ve iktidar perspektiflerinin katı yol haritasından taviz vermiyorlar.

Ölüm oruçlarındaki duyarlıkları, eylemci Kürt çocuklarını yüreklendirmekten ibaret olduğu için de, taleplerle ilgili hükümetten gelen adımları değersizleştirmeye uğraşıyorlar.

Eylemciler taleplerinin ilk sırasına Öcalan'ı koyuyor. Başbakan Yardımcısı **Beşir Atalay** Kızılcahamam'da **"Yeni Oslo sürecini de bu açlık grevleri olumsuz etkiledi, zora soktu"** diyor.

Kimileri açıklamayı "eğer doğruysa" şerhiyle önemsizleştirmeye çırpınıyor.

Bırakın eğer rahatsızsıza Atalay tekzip etsin. Hükümetin derdi sizi niye geriyor?

Adalet Bakanı **Sadullah Ergin** cezaevine gidip eylemcilerle konuşuyor, **"Sesinizi duyduk"** açıklaması yapıyor.

"Başka cezaevleri de var, oralara niye gitmedin" diye soruyorlar.

Bakanlıktan anadilde savunma için hazırlıklar son aşamaya geldi açıklaması yapıyor.

Yasada kusur avına çıkan kadı kızları "Bugüne kadar neredeydiniz" diye söyleniyorlar.

Birileri aynı soruyu eylemcilere sorsa, "bu yasaklar yıllardır var, niye şimdi eylem yapıyorsunuz" dese, hep beraber rezil etmez miyiz onu? O hâlde zamanlamanın manidarlığına vurgunuzun mantığı ne?

Öcalan'ın avukatlarıyla görüşebilmesi için yapılan hazırlıklar hükümet tarafından tartışmaya açılıyor.

Muhtemelen göbeğini eritmeye çalışan arkadaş, açlıktan midesi sırtına yapışmış grevci çocuktan önce söz alıp "Yeterli değil, takiyye" diyor.

Bülent Arınç'ın **"Sesinizi duyduk, daha ileri taleplerinizi gelin Meclis'te konuşalım"** çıkışı "Ama Başbakan yiyorlar demişti" serzenişiyile karşılanıyor.

Arkadaşım, sizin derdiniz krizi aşmak, hayatların ortaya koyulduğu bu eylemde grevcilerin yanında saf tutmak ve de taleplerin gerçekleşmesi için çalışmak değil miydi?

O hâlde **“İnşallah açlık grevi devam eder. Hatta, BDP’nin genel başkanı ve İmralı’daki canı de buna dâhil olur. Açlık grevinin bitmesini istemiyoruz. İnşallah geberene kadar devam ederler”** diyen **Büyük Birlik Partisi’nin** simetrisinden çıkın.

“Açlık grevinizi destekliyoruz. Açlıktan geberin” kapağıyla çıkan **Türk Solu** dergisinden fakınız olsun.

Kavgayı ayırmaya çalışıyor gibi yapıp, tuttuğunuz dövüşçünün kulağına “es” diyenin numara yaptığını fısıldamayı bırakın.

En çok, “Yeter ki akan kan dursun, bu kirli savaşa tek bir kurban daha vermeyelim” diyenlerin sinekten barış umudu çıkartması gerekmez mi?

Bu sekter tavrınız, “Maksimalistlik sözkonusuysa Kürtlerin canı teferruattır” anlamına gelmiyor mu?

Bu son can tehdidiyle, bugüne kadar ne kadar siyasi talep varsa elde edeceğinizi düşünüp “başlamışken bitirsinler” mi diyorsunuz?

Tarih bu dramda da muktedirken adım atmayanlar ve sessizlikleriyle suça ortak olanlar kadar, tezahüratlarıyla sonuna kadar diyen arena ahalisini de yazacak.

Allah aşkına durun artık!

Argodan zarar gelmez

Bu köşede **“Tatlı dil ölüm orucundan çıkartır”** başlıklı yazının yayımlandığı salı günü Meclis’teki grup toplantılarına Erdoğan ve Kılıçdaroğlu arasındaki polemik damgasını vurdu.

Şaşıracaksınız ama iyi de oldu. Hem güldük hem de 60. güne yaklaşan ölüm oruçlarında olası bir sertleşmenin de eşiğinden döndük.

Zira Başbakan’ın “kuzu kebab” ya da “ölüm orucunda kimse yok” çıkışlarını grupta da sürdürmesini bekleyen BDP grubu, kendisine daha üst perden yanıtlar vermeye hazırlanıyordu.

Ancak Erdoğan, yardımcısı Bülent Arınç’ın öncesindeki “ılımlı açıklamalarını” tamamlar nitelikte bir adım atıp grupta daha önce yaptığı gibi eylemcileri doğrudan hedef almadan BDP’ye politik eleştiriler yöneltmekle yetindi.

“Konuyla ilgili Köşk’e çıkan Sadullah Ergin’in ve hükümet sözcüsü Arınç’ın BDP’lilerin de takdirini alan açıklamalarının Erdoğan’ın inisiyatifiyle gerçekleştiğini” belirten hükümet kaynakları, bu durumun gruptan önce BDP’lilere de anlatıldığını belirtiyorlar.

Sonuçta tabandan gelen baskıyla Erdoğan’a grupta çok sert yüklenmeyi hedefleyen BDP de tansiyonu fazla yükseltmedi.

Hülasa bedevi-kutup ayısı atışması karşısında “amanın ne ayıp” demeyi bırakın derim. Ahlak nasihatleri versek de hepimizin günlük hayatta çerez gibi tükettiği bu üslup yerine o gün gruplarda küfürlü imalar yapılmadan sert bir dil kullanılsa belki ölüm oruçlarının bitebileceğine dair şimdiki kadar bile umutlu olmayacaktık.

Argonun yanından bile geçmeyen şık siyasilerin neden olduğu katliamlara, ölümlere örnek istiyorsanız, 90’larda oluk oluk akan kandaki sorumluluğunu bildiğimiz Çiller’in o zaman da şimdi de nasıl kibar olduğunu hatırlayın yeter.

Tatlı dil başka bir şey.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

V for Kemal

Melih Altınok 13.11.2012

 V for Kemal Anayasanızda adı geçiyor.

Metinde, adıyla anılan ilkelerinin yer aldığı maddelerin değiştirilmesi teklif dahi edilemiyor.

Bu nedenle parlamentonun çıkartacağı hiçbir kanunun onun temel doktrinlerine aykırı olmaması gerekiyor.

Yani dününüz değil, bugününüz de onun "kontrolünde".

Daha da acayibi, doğacak çocuklarınızın bile hayata hangi pencereden bakacakları onun yaşadığı on yıllar öncesinden belirlenmiş; değiştirilemiyor.

Elbette "onun olan" ordunun en temel görevi de, dışta ve tabii ki içte, onun ideolojisine yapılacak saldırıları bertaraf etmek. Bu hakkını da defalarca halkını ve siyasileri esir alarak kullanmış. Hâlâ da bu konuda istidatlı.

Ülkenin siyasi partilerinin, derneklerinin, odalarının ve hatta öğrenci kulüplerinin bile onun ilkelerine uygun örgütlenmesi şart. Kurumsal olarak, ölüm-doğum günleri etkinliklerde yer almamaları dahi "soruşturma" konusu.

Çocuklarınız okula her sabah ona bağlıklarını sundukları and'la başlıyor. Ardından büstünün önünden geçip, onun adına ayrılmış köşenin yanı başındaki sınıfa giriyor. Duvarı, "gençliğe öğüdünün" yanı başına asılmış resmi var. Ders de muhtemelen onun hayatı. Değilse de ziyanı yok; "moderin" matematik bile onun armağanı, lütfu olduğu için mutlaka anılacak. Boş derste açılan her kitabın kapağında da resmi, hayatı mevcut.

Eşek kadar adam olup gittiğiniz üniversitede de peşinizde o. YÖK derslerindeki "O, memleketi kurtarıırken neye güvenmiştir" sorusuna "Elbette milletin azmi ve kararlılığına" cevabını verdikten sonra bahçede "eyleminizineyin" yapmanızın da "bir yere" kadar sakıncası yok. O bir yerin sınırı da elbette onunla başlıyor.

Üzerinde resmi olan paralardan sizde yoksa askere de gideceksiniz tabii. Aylar boyu sabah akşam "en iyi"nin sonuna onun adını ekleyeceğiniz tekerlemeleri çiğneyeceksiniz. Azıcık çıkıntılığınız varsa, mesela Tanrı'ya "Allah" demek ya da anadilinizin onun tek dili olmaması gibi, törpülenecek.

Adım başı heykellerinin olduğu kentlerin yaşamına dönüp evlenmeye karar vererseniz, nikâh memurundan "çocuklarınızı onun ilkelerine göre yetiştirme" nasihati alacaksınız daha.

Anne olacaksınız, çocuğunuz yaşam koşulları bile onun ilkeleriyle ilişkinize göre şekillenecek. Zira giyim kuşamınız ilkelerine uygun değilse, ne avukatlık, ne öğretmenlik yapabileceksiniz. İstanbul dukalığı zaten sizden pek hoşlanmadığı için özel sektörde de şansınız sınırlı.

Ülkenin sol muhalefeti bile onun mirasından kurtulabilmiş değil. Yakın tarihleri bizzat “devrimci” önderlerinin ona antiemperyalist, çağdaş, ilerici vs. payeleriyle methiyeler düzdüğü metinlerle dolu.

Rejimine kastetmekle eleştirilen iktidar partisinin kurmayları, sözkonusu çıkışları “itham” diye savuşturuyor. “Asıl biz onun izindeyiz” nutukları dillerinden düşmüyor.

Onun rejimi tarafından yıllarca dili, dini, gündelik yaşam pratikleri aşağılanmış muhafazakârların kanaat önderleri, yazarları, onun hakkında “kadri bilinmemiş peygamber” tanımları yapıyor

Liberalleri bile, onun iyi olduğunu, çevresinin kötü olduğunu yazıyor köşelerinde. “O asıl bizimdir” diye çıkışıyorlar.

Onun hakkındaki en naif eleştiriler, resmî tarihi dışında alternatif okumalar cesaret isteyen marjinallikler. Kendisiyle “kişisel” bir sorunuz (ne sorunuz olacaksa artık) olmadığı şerhini düşmeden konuşmanız hâlinde başınıza ciddi işler açabilirsiniz.

Orwell’ın 1984’ünden bir alıntı değil elbette bu. Yıllardır hep beraber bu “delilikte” yaşıyoruz.

Ama yukarıdaki resimde gördüğünüz üzere kimilerimiz, bu düzenin değişmeye başladığı gerekçesiyle kaygılı, “**V for Vendetta**”yı hatırlatıyorlar.

Biliyorum, bir cümle ile saf bir anarşizm güzellemesi olan bu filmin V’si Türkiye’de vücut bulsa, yegâne hedefinin onun sistemi olacağını söylemeye gerek yok.

Ama işsizlikten Uludure’ye, eldivenden merdivene bugüne değin yakındığımız ne varsa kökeninde onun sistemi olduğu hâlde, çözümü onun yoluna dönmekte gören kolektif delilik pek arif değil.

Türk Dil Kurumu’nun 10 Kasım dolayısıyla “onlar” için piyasaya ilave arz yaptığı kelimelerle bitirelim o hâlde, belki işe yarar.

Şaka gibisiniz. Yazık. Ve de anlayana...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Peki, ya Dicle kıyısında bir çoban idam edilse

Melih Altınok 16.11.2012

Hızlı içer, çabuk yer, sevişmeyi bile “erken” bırakırız.

Mahkeme kapılarındaki hâlimiz de pek farklı değil. Mübaşirlerin adliye koridorlarında bağırımlarının bir nedeni de şu yakınmaları bastırmak aslında:

“Ne uzatıyorlarsa, her şey ortada!”

Hâkimlerimiz de aynı ruh hâlinde. Duruşmalarda derdini anlatan tarafları “sadede gel sadede” diye azarlarlar sık sık.

Yapılan yargı reformlarına bakın. Geciken adalet adalet değildir" diye söylenerek yapılan düzenlemelerde "hızın" mı yoksa "adaletin" mi öne çıktığını görüyorsunuz?

Sanki yeterli sūrate ulaşılsa adalet otomatikman gelecek.

Duruşmalarda çapraz sorgu sistemine bir türlü işlerlik kazandırılmamasının nedeni bile bu belki.

"Hızlı olmalıdır, kısa kesmelidir."

Bu saplantı, idama sıcak bakan kamuoyunun kanaatlerini de etkileyen bilinçaltı bir faktör bence.

Tartışmalar aslında Öcalan ve PKK eylemleri üzerinden sürdüğü için insanlar, "Ölülerimiz, acılar, her şey ortada, ne uzatıyorsunuz" diye söyleniyor.

İşin kötüsü, konuya soğukkanlı ve bağımsız bir çerçeveden yaklaşan çevremdeki insanların yorumlarında dahi girişte bahsettiğim psikolojinin izleri sırtıyor.

Norveç'te 77 insanı öldüren Breivik 'ten bahsedip, mahkemenin 21 yıl cezaıyla yetinmesinin adalet ne faydasının olduğunu soruyorlar mesela.

Doğru, adalet bir nevi "intikamdır". Toplumsal tatmini sağlamalıdır. Caydırıcı da olmalıdır.

Ne var ki bu iki konunun da yegâne belirleyicisinin "cezanın ağırlığı" olmadığı ortada.

Uzun yıllar avukatlık yaptıktan sonra sinemada karar kılan sevgili dostum **Mahur Özmen**'in **Adalet Oyunu** isimli uzun metrajlı filminde geçen şu iki önerme bence tartışmanın doğru eksen.

Evet, "**Karar doğruysa intikam alınmıştır**".

Ama bu kuşkusuz, "Herkesin hikâyesiyle yargılamaya katılması" şartı gerçekleştirilebilirse mümkün olabilir.

Peki, sizce bu mümkün mü?

Bir mahkeme heyeti, sınırlı sürede, cezalandırılacak eyleme etkiyen milyonlarca parametreden kaçını kayda geçirebilir, değerlendirebilir.

O hâlde "ideal anlamda" adalet imkânsızdır.

Ama bu önerme, ona yaklaşma çabasının değersiz ve gereksiz olduğu anlamına gelmez.

Çünkü birarada yaşamak için onun peşinden gitmeye mecbursunuzdur.

Ancak idam, startı aldıktan bir süre sonra koşuyu bırakmak, yalnızca soruşturma ve kovuşturmayı değil, infaz gibi sonrasındaki süreçleri de içeren adalet maratonu yarıda kesmektir. Üstelik de kazandığınızı ilan ederek.

Dolayısıyla mecbur olduğunuz bu yarışta yapmanız gereken, yakalanması mümkün olmayan rakiple aranızdaki mesafeyi korumaya çabalamaktır. Duracak kadar yavaşlamadığınız gibi, hızınızı abartmamanız da gerekir.

Haklısınız, parlamentomuz da, "Yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan, beni ilgilendirmez, horoz gibi 'söyler' geçerim" kafasında; son derece sūratlı.

Zaaflarının yuları ortalıkta sahip bekleyen ahalinin "oylu aferin"ini almak varken, adalette, ilkelerde falan ısrarcı olmak zor. Bu tartışmalar da laf kalabalığı, zaman kaybı.

Ne var ki, tıpkı adalet peşindeki maratonda olduğu gibi, Başbakana 10 yıldır koşma azmi veren ve doğru ya da yanlış, bugün onu başkanlık gibi daha ileri hedeflerin eşiğine getiren faktör “kulvar değiştirme” cesaretiydi. Temposu, stili de fena değildi.

Yakın geçmişimizde idam edilen ve şimdi ne büyük bir hata yaptığımızı anladığımız Mendereslere, Erdal Eren’e gözyaşı dökmesi, bugün idamı destekliyor denen insanların oyunu almasında altın değerindeki deparlarıydı.

Şimdi milli güvenlik devleti armalı eşofmanlarını çekip idamdan falan dem vurmasıysa, 2023 hedefini ortaya koyan bir maratoncunun formuna zarar verecek bir dopingden başka bir şey değil. Görmüyor mu, görmüyorlar mı?

Tıpkı referandumda gibi, müzakerenin ölüm değil, yaşam olduğu noktasında reflekslerini dönüştürdüğü muhafazakâr tabanının idam hakkındaki eğilimini de yönlendiremez mi? Üstelik bu adım ona yine içte ve dışta demokrat çevrelerin desteğini kazandırmaz mı?

Kaldı ki aslı varken kimse suretine yönelmez. AK Parti bugünkü “iktidarını” katı milliyetçi hassasiyetleri okşayarak kazanmadı. Şimdi bu alternatifi seçmeleri ancak “milliyetçilikleri” besler. Bu durumda da kazanan partileri değil, sözkonusu arkaik mirasın asli temsilcileri olur. Savaş olur, kutuplaşma olur.

Biliyoruz, “devletin adam öldürerek halka adam öldürmemeyi öğretmeyeceğinin” siz de farkındasınız. Yasal bir düzenleme de mümkün değil zaten.

Ama herhangi bir hedef için popülistliğe sapıp, adalette “telafi” peşinde koşarken, telafisi mümkün olmayan idam gibi araçlara meyletmenin telafisi her zaman mümkün olmayabilir.

Zira emin olun geldiğimiz aşamada Dicle kıyısında bir koyun kaybolda hakkını helal edecek bu ülkenin, Başbakan’ın aynı yerde gezinen bir çobanın idamını tartışmayı “teklif dahi etmesini” kaldıracak mecali, vakti, lüksü yok.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölüm oruçlarının sırrı

Melih Altınok 20.11.2012

Şükür, ölüm oruçları sona erdi. Umarım eylemcilerin bedenlerinde ciddi hasarlar oluşmamıştır.

Ama eylemin, Öcalan’ın “sorumluluğunuzu dört duvar arasında eli kolu bağlı insanlara yüklüyorsunuz” diye eleştirdiği bazı “seçilmişlerin” ve de yazarların ruh sağlıklarını enikonu bozduğunu görüyorum.

Mesela, Kandil’de alınan eylem kararının peşine takılmaktan başka siyasi basiret göstermeyen bu arkadaşlardan birinin Diyarbakır’da yaptığı konuşmayı, eylemin bittiğinden habersiz dinlesem cezaevinden tabut çıktı sanırdım.

O hâlde neden bu kadar üzgün, böyle kindar, alabildiğine ajitatifti sık sık "beyzade" diyen vatandaş? Tebdili kıyafet etmiş bir bezirgân mıydı acaba?

"İçimizdeki İrlandalılar" göndermesiyle Diyarbakır'dan, Diyarbakır lehçesiyle "çaxtırdıklarının" ismini vermedi. Veremezdi de. Zira kastettiklerinin eyleme yönelik eleştirileri, şimdi kendilerine İmralı'dan ayar veren Öcalan'ın gerekçeleriyle de örtüşüyordu.

Adını andıkları da vardı. Müzakere talimatı veren Başbakan'ı, cezaevinde eylemcilerle görüşen Adalet Bakanı'nı, Arınç'ı falan Kenan Evren'e, 2000'lerdeki ölüm oruçlarının "kahramanı" Hikmet Sami Türk'e benzetti.

Benzetmede izan, sınır tanıımıyordu; çünkü kızgındı, kraldan fazla kralcılığı "yedeğe" çıkmıştı.

Bu yüzden el mecbur, kendilerinin simetrisinden "gebersinler" diyen bir avuç faşistin söylemlerini, ölüm oruçları karşısında siyaset ve yaşamı savunanlara giydirecekti.

Çünkü insanlar, başta da evlatlarının sırtı "aslanlar ölsünler" diye tapışlanan Kürt anaları sorardı kendilerine. Hâlâ soruyorlar ya:

"Uçurumun kıyısında'yız diyip, yıllardır dile getirdiğimiz ve kimilerinde mesafe de kat ettiğimiz taleplerimiz için son çareymiş gibi evlatlarımızı ölüme azmettirdiniz. Sonra da 'bir kişinin' emriyle bu işi sonlandırdınız. Talepler mi karşılandı, yoksa bugünden yarına karşılanmazlarsa ölmeyeceğimizi mi anladınız? Peki, bugüne kadar nerdeydiniz? Biz sizi niye seçtik?"

Sırrınız ne?

Oruçların esracengiz yanı

Kan dursun diye girdiği açlık grevindeyken "vur" emri vermeyen Gandi'nin eylemiyle, PKK'nin şimdiki grevini kıyaslayamadığımızdan ötürü bize kızan bu arkadaşların teşekkür ettikleri de var elbet.

Çünkü onlar, "pasif" ölüm oruçlarının bittiği günün sabahında aktifleşen PKK gencecik beş askeri öldürdüğünde bile "Uğrunda ölmeyi göze alacağım birçok dava var ama uğrunda öldüreceğim hiçbir dava yoktur" diyen Gandili analogiler yapabilecek kabiliyette barışsever kalemler.

Onlar, eylem bitmişken, Öcalan bile daha önceki "gerillacılık oyununun romantizminden kurtulun" açıklamalarının paralelinde "açlık grevi eylemini onaylamadığını" açıklarken Bobby Sands'e methiyeler düzebildiler.

"Ölümünün de orucunun da canı cehenneme, Sands yaşasaydı ne iyiydi" demek yerine, şimdilik ötelenen bu eylemin tamamen tedavülden kalkmaması için sol romantizmleri konuşturuyorlar.

Çünkü cezaevlerindeki gencecik Kürt çocuklarının ölümünden döndüğümüz şu günlerde bile, canla kanla mücadelenin bir aracı olan ölüm orucu da rafta durmak zorunda

Çünkü şiddet içermemesi koşuluyla siyaset kanalları açık açık olmasına ama kan çıkmayan Kürt sorunuyla mücadele hattı, ekmek kapılarını kapatır.

Öyle ya, savaş yoksa fikir babalıklarına, danışmanlıklarına, "aracılıklarına" ihtiyaç duyan taraflar da olmaz.

Aynı anda beş genç kızın ölüm emrini veren PKK komutanlarının öncülük ettiği "pasif direnişlerin" bu ülkede hâlâ meşruiyetinin olmasının "esracengiz" yanı da burada saklı olsa gerek.

Oruçların kazananı

Bu eylemin kazananı, bir kez daha kolektif hafızalarına ölüm korkusu, umutsuzluk ve nefret kazınan Türkiyeliler olmadı.

Siyasal iktidarın müzakere için Kandil'in şahinleri karşında Öcalan'ın elini güçlendirme hedefine ulaştığı tesbitlerini de aşırı yorum olarak görüyorum. Onların da bir şey elde ettiği falan yok.

Kazandı mı bilmem ama eli güçlenen biri varsa o da, hareketini ve kendisini takip eden herkesin açıkça görebileceği üzere, Öcalan'dır

Yeri gelince dağı, yerine gelince "siyasi temsilcileri" ıskartaya çıkarma ustası olan Öcalan, yine "hamlesini" altın zamana denk getirdi.

Eylemin hedefleri belli olsa da nasıl sürdürüleceği noktasında kafası karışık olan Kandil'i ve BDP'yi tıpkı bir boksör gibi önce sessiz direktleriyle köşeye sıkıştırdı. Adından herkesin "şimdi ne olacak" diye birbirinin yüzüne baktığı bir anda da çeneye aparkatını çıkarttı.

Öcalan'ın derdinin de Kürt gençlerinin canı, hayatı olduğunu düşünmüyorum. Ama gerekçesi ne olursa olsun, ister hâkimiyet ister muhataplık ehliyeti, sonu ölüm olan akut bir problemi fiilin de olsa çözdüğü için eyvallah.

Fakat bu maçı izleyip nakavtın heyecanıyla "Kandil savaşın, İmralı barışın sembolü" tezahüratına başlayanlara da boksörümüzün kariyerini akıllarından çıkartmamalarını tavsiye ederim.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O mucize bizim ışığa benziyor sanki

Melih Altınok 23.11.2012

Daha geçtiğimiz hafta sonu herkes ne kadar karamsardı değil mi? Dönün bir bakın köşe yazılarına, haberlere, analizlere.

Açlık grevlerinin kazasız belasız bitmesi, daha doğrusu "nasıl" bitirildiğinin anlaşılması ve ardından hükümetin reform sinyalleri vermesiyle umut yeniden hâkim oldu.

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş grubundan hükümete, Meclis'in reform kapılarından "el ele geçelim" diye seslendi.

Hafta sonu kanın ve zulmün başkenti olduğu söylenen Amed bile bir gecede "Batı'nın Paris'ine" dönüşüverdi.

Peki, bu paranormal bir aktivite mi, mucize mi?

Bence değil.

Çünkü "Hepimiz ölecez" çığığına ses vermeyenler, gelişmeleri Türkiye'nin son on yılında yaşananların ışığında değerlendirenler perşembeyi çarşambadan gördüler.

Örneğin, AK Parti'nin kongresine açıkladığı 63 maddelik reform paketini görünce, peşinen "yiyorlar bizi" demeden, başlarının yenmesini göze alıp önce içerikle ilgilendiler.

Bu yüzden açlık grevleriyle gündeme gelmeden önce, bu pakette yer alan "anadilde savunma hakkının" hayati bir ihtiyaç olduğunu ve AK Parti'nin bunu yazılı olarak gündemine almasının kayda değer olduğunu söylediler.

Yasalaşmasının gecikmesi ayrı konu, ne gariptir ki paketin sade suya tirit olduğunu söyleyenler, bu madde açlık grevcilerinin talepleri arasında açıklanınca, "evet, çok önemli temel bir hak" demeye başladılar.

Hükümet, o dönem "kamuda anadilde hizmet çift dilli yaşamın sapağıdır" dediğimiz, 63 madde içerisindeki bir adımı daha yasallaştırmaya hazırlanıyor. Bağlantılı reformlar da kapıda.

Sözkonusu paket duyurulduğunda gözlerini kapatanlar, "olumlu" diyenleriyse gözleri ışıktan kör olmuş gönüllü ikbal pervaneleri falan diye yaftalayanlar şimdi umutlandı.

Yine, hafta başındaki "mucize" gerçekleşmeden önce, açlık grevlerini sonlandırmak ve genel olarak çatışmaları bitirmek üzere bizzat Başbakan'ın talimatıyla görüşmelere başlandığını söylememiz ise "yemeyin bizi" tepkisiyle karşılandı. Değersizleştirildi, üzeri örtüldü.

Çünkü bunu daha önce defalarca yapan Erdoğan, değişmişti.

O artık "en mucize" zamanlarda "savaşı tırmandıralım" diyen "Sayın" Bayık'ın ya da diğerlerinin dediği gibi, Kürtleri imha ve inkârın başbakanıydı gayrı.

Ve son dönemlerde tüm enerjisini dağda, olmazsa cezaevlerinde öldürebilmek için Kürtleri kışkırtmaya vakfetmişti.

Kabinenin en demokrat ve duyarlı isimlerinden bir olarak gördüğüm ve açlık grevleri boyunca çırpınan Adalet Bakanı Sadullah Ergin de farksızdı başbakanından. Eylemler boyunca vicdani çıkışlar yapan Bülent Arınç zaten iyi polisti. Vs. vs.

Onlar için "mucize öncesindeki" Büyükşehirler Kanunu da AK Parti'nin seçim çalışmasından başka bir şey değildi mesela

Bugünse aynı yasanın Türkiye'nin Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'na koyduğu şerhlerin kaldırılmasının yolunu açacağı yorumunda bulunuyorlar.

Uzar da uzar yerim dar, 3500 vuruş.

"Nasıl da önceden bildik bugünü" demiyorum. Elbette burada da bir mucize falan yok. Hem zaten bizim gazetede mucize işlerine de her tahmini çıkan Emre Uslu bakıyor.

Biz sadece "aküden yiyorsunuz" sitemlerine aldırış etmeden en puslu havalarda "yetmez ama evet" in sis lambalarını açıp ışığı görmekte ısrarcıyız.

Çünkü biliyoruz, görüyoruz, aksi hâlde insan böyle kötü hava ve yol koşullarında göremediği "mucize gerçeklerle" sis dağılınca karşılaştıkça onları "gerçek bir mucize" sanabiliyor.

Tıpkı, 90'ların isinde sisinde, Özal Cumhurbaşkanı olunca "alışamadım" tişörtü giydiği hâlde, bugün onun Kürt sorununu müzakereyle çözme uğraşlarını öğrenip mucizeden bahsedenler gibi.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Liseden Silivri'ye

Melih Altınok 27.11.2012

1995'ten beri evlatlarını arayan **Cumartesi Anneleri** geçtiğimiz hafta **400. kez** Galatasaray Lisesi önünde biraraya geldiler.

Onlar için bir de kampanya yapıldı. Destek veren "ünlüler" arasında, annelerimizin polis tarafından yerlerde sürüklenerek dövüldüğü 90'ların o utanç günlerinde de sesini çıkartanlar var.

Bu tutarlılıkları, dertlerinin ceberut rejimin muhalifler üstündeki baskıları olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Sağ olsunlar, var olsunlar.

Ne var ki o günlerde de köşeleri, TV programları olduğu hâlde bu büyük drama "gık" bile demeyenlerin de kampanyaya dâhil olduğunu görüyorum.

"İyi ya 'aydınlanmışlar' işte" diyebilirsiniz. Elbette "tutarlılık" denen şeyin "hatada ısrar" olduğunu söylemiyorum. Ortada insan hakları savunuculuğuna, demokrasiğe bir "ricat" varsa, bu, sözkonusu değerleri savunan birini ancak mutlu edebilir.

Ama arkadaşım kör sağır değiliz; dilsiz hiç değiliz ya.

Hadi, 17 bin faili meçhulün yaşandığı günlerde "terörist" dediklerinizin bugün sendikacı, öğrenci, siyasetçi olduğunu anladınız diyelim. Peki ya, o lisenin önünde toplanan annelerin, evlatlarını kaybedenlerin hâlâ arkasında durmanızı nasıl açıklayacaksınız?

"İddia edilenler" diye tekrarlamayı bırakın. İddiaysa bile, niçin masumiyet karinenizi, "masumlar" için de değil de bu çok ciddi iddiaların muhatapları için konuşturuyorsunuz?

Niye darbe sanıklarının, JİTEMcilerin yargılandığı davaların "kahramanlarına" köşelerinizden açık mektuplar yazıyorsunuz? Bu davaları AK Parti'nin gizli ajandasında bir kalem sayıyorsunuz?

Üstelik de bunu, elbette azı çoğu olmaz ama, hiç olmazsa faili meçhuller, insanlar adlarını tek tek sayabilecek kadar azalmışken yapıyorsunuz.

O anneler ve kaybolmuş, kaybolacak evlatları, demokratikleşme, sivilleşme azıcık umurunuzda olsa, bu davayı başından beri sahipleneni bırakır, yanı başınızda, sizlerle saf tutanlara atarlanırdınız.

Çünkü faili meçhullerin, kaybetmelerin, Hayata Dönüş Katliamlarının neredeyse tamamının yaşandığı dönemde iktidar olan "sosyal demokrat" partilerin üyelerini, destekçilerini görüyoruz "reklam filmlerinde", eylemlerde.

Darbe sanıklarının, kontrgerilla şeflerinin istirahatgâhını, Auschwitz'e benzeten "demokratlar" da ön saflarda maşallah.

Ama siz eleştiri oklarınızın alayını, bu ayıpta suçlu değil, aydınlatmakta ağırkanlı olan şimdiki siyasal iktidara yöneltmenin konforundasınız.

Ha bir de hükümete bu sorumluluğunu küfür etmeden hatırlatan aydınlara, sanatçılara, yazarlara çemkirmekle meşgulsünüz.

O zor günlerde Cumartesi Anneleri'nin yanında yer alıp, bugün de aynı çizgide, katille, katilin peşine yeterince hevesli düşmeyi ayırana dikmişsiniz gözünüzü.

Bereket hedef tahtasına oturtmaya çalıştıklarınızı tanıyoruz.

Mesela siz dilinizi içinize tepmişken, 1995'te *Aktüel*'e kapak olan ve anneler için "Cumartesi Türküsü" yakan Sezen Aksu.

Şimdi de her konuda olduğu gibi aynı kararlılıkla, annelerimizin sesine ses vermek boynunun borcu olan Başbakan'ı "muhatap" alıyor.

Ama emin olun bu cesur insanlar, meçhullerin faillerinin dostlarıyla aynı karede yer almak istemedikleri için annelerimizin 400. haftasına katılmadılar.

Cumartesi Annelerine bu karanlık desteğin, haklı eylemlerini gölgelememesi için bir önerim var.

401. buluşmalarını evlatlarının faillerinin pek çoğunun bulunduğu adreslerden birine, mesela Silivri'ye taşısınlar.

İşte o zaman kimin derdi gerçek failleri saklamak, AK Parti'ye kinini kusmak, kimin derdi işkencecilerin, evlatlarınızın katilleriyle hesaplaşmakmış, gün gibi ortaya çıkar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âyinesi iştir kişinin 'fala' bakılmaz

Melih Altınok 30.11.2012

Ülkedeki muhalefet de siyasal iktidara mesafesi kalmamış olanlar da Başbakan Erdoğan'ın sert mizacına odaklanmış vaziyette.

Esip gürlemesinde ne boncuklar buluyorlar.

Mizaç falından tek adımlık tehlikesi çıkartanları mı ararsınız, onun bu hâlinde "ulusunun üzerine titreyen bir babanın kaygısını" okuyanları mı...

Gülümsemek bedava enerji, keşke Erdoğan da bu ucuzluktan yararlansa.

Ama bahsi kişisel tercihlerimizden değil, demokratikleşmeden ve bunun yolunu açacak siyasetten açıyorsunuz değil mi? O hâlde büyük büyük analizlerimi kulaklara varan ağızlar ya da hiddetli gözler üzerinden yapamam.

Başbakan varsın bir futbolcunun ense tıraşını beğenmediğini kameralar önünde söylesin. Beni ilgilendiren, onun okullardaki yılların tek tip elbise dayatmasını ortadan kaldıran yasal düzenlemesidir. Bakanının “öğrencilerin saçıyla başıyla uğraşılmayacak” açıklamasıdır.

Başbakan’ın bazı konuşmalarında sertleşip vatan millet sakarya nutukları atmasını beğenmesem de, bu çıkış tek başına “tehlikenin farkında mısınız” diye söylenmeme neden olmaz. OYAK’a, Genelkurmay’ın statüsüne, Jandarma’nın yapısına, 35. Madde’ye vs. kimin “göz diktiğine” kimin de ayak dirediğine bakarım. Önerinin sahibi onun partisiyse de “muhafazakâr militarist” tanımını muhalefet edenler için kullanırım.

“Gerekirse İmralı’yla Oslo’yla yine görüşülür” diyen ve de görüştüren kim, sorarım. Bir tehlikeden bahsedeceksem, güler yüzlü de olsa, “Oslo ihanettir” diyenleri, müzakere masasını maksimalist taleplerle devirenleri, “ne silah bırakması, aksine daha çok silahlanacağız” açıklamalarını görürüm.

Başbakan’ın “yaparım ederim” şeklindeki aşırı özgüven kokan çıkışları karşısında “yeni bir Kemal doğuyor” aşırı yorumu yapmadan önce durur bir düşünürüm. Resmî bayramları militarist havasından arındıran, Ankara’nın başkent oluşunun yıldönümünde askerlerin kentin bulvarlarındaki ürkütücü koşusunu yasaklayan kim diye sorarım. Her sabah körpeçik çocuklara okutulan faşizan andımız metnini kaldırıyorsa ancak kimin kaldırılabileceğini sorgularım. Yegâne cevabın onun partisi olduğu gerçeğini de kendimden saklamam.

Başbakan açlık grevleri sırasında kuzu kebaptan bahsetmese, “bana ne” demese ne iyi olurdu diye yazarım elbette. Ama “bana ne” demediği hâlde, grevcilerin talebi olan anadilde eğitim hakkı için yumuşak yumuşak “ülkeyi böler” açıklaması yapanın o başbakan değil muhalefet liderleri olduğunu hatırlarım.

Eylemcilerin anadilde savunma talebini yasalaştıranın Başbakan’ın partisi, yasaya “üniter yapıyı zedeler” şerhi koyanın ise “sosyal demokrat” muhalefet olduğunu unutmam. Anayasa çalışmalarında anayasal vatandaşlık tanımı önerenin yine onun partisi, karşı duranın ise yumuşak dilli muhalefet olduğunu da aklımdan çıkartmam.

Buna karşın, hükümete paralel de değil bitişik nizamda yürüyen kraldan çok kralcıların yaptığı gibi, “bir baba gibi sizi düşünüyor o yüzden sinirli” gerekçelerini de elimin tersiyle iterim.

Tıpkı, Hrant’ın katlinin yolunu döşeyen kararı imzalayan adamı ombudsman seçmesini, gülümsemesiyle, yumuşak konuşmasıyla tolere edemeyeceğim gibi, yaptıklarına odaklanırım.

Evet, başbakanlar da sert ya da güleç mizaçta olabilirler. Derdiniz başbakanların farklı farklı kişisel özelliklerinin belirleyici olamayacağı bir demokrasinin kurumsallaşmasıysa magazini geçin.

Ülkenin kaderini tek adamlarının iki dudağının arasından çıkartacak radikal reform adımlarına direnen, bu hamlelerin altında “rövanş” arayan güler yüzlü, yumuşak üsluplu söz “okuyan” falcılar kim, ona bakın.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bırak dağınık kalsın mazimi, cumhuriyetimi

Melih Altınok 04.12.2012

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Sivas Katliamı'nı araştırmak için Devlet Denetleme Kurulu'nu (DDK) görevlendirdi.

Yıllarca, 12 Eylül darbecilerinin yasal zırhı Geçici 15. Madde kaldırılсын diyen, ancak Evren ve arkadaşları yargılanınca adeta mutsuz olanların şimdi ne gibi bir bahane bulacaklarını merak ediyordum.

Zira bugüne değin devletin Sivas Katliamı'nın üzerine yeterince gitmediğı yönündeki haklı eleştirilerine hiç ara vermediler.

Sağ olsunlar merakımı, **Didem Arslan**'ın *Habertürk*'teki **Türkiye'nin Nabzı** isimli programına beraber katıldığımız **Turgut Kazan** ve **Can Ataklı** beraberce giderdiler.

Turgut Bey **bu adımın davanın üzerini "bir kez daha" örtme girişiminden** başka bir şey olmadığını söyleyince kanaatinin gerekçesini sordum.

Birincisi, **Cumhurbaşkanı Gül'ün bu görevlendirmesi Anayasa'nın 108. maddesine aykırıydı**. İkincisi Turgut Bey, **Gül'ün bu kararı almasında, olayın araştırılmasını isteyen "İslamcı" STK'ların talebinin etkili olduğunu** söyledi.

Can Ataklı da Gül'ün bu girişiminin olumsuz sonuçlanacağıının "göstergesi" olarak, AK Parti'nin bugüne kadarki "icraatlarını" görüyordu.

Yani **"Sivas'ın 'şeriatçı' STK'ları istemiş, Gül de Anayasa'yı çiğnemek pahasına, İslamcıları aklamak maksadıyla DDK'yı devreye sokmuştu. Zaten AKP bunu hep yapıyordu"**.

Sivas Katliamı'nın aydınlatılması talebini her platformda dillendiren birisi olarak Gül'ün bu girişimden umutlandım. Bu da "garip bir tavır" olmasa gerek.

İkincisi, azmettiriciler ve planlayanlar değil tetikçilerin **"mahkûm olduğu"** konusunda hemen herkesin hemfikir olduğu bir davada, **"su durulmuşken"**, birisi çıkıp **"yeniden araştırın"** diyorsa, bu talebin sahiplerinden mi yoksa karşı çıkandan mı şüphelenirsiniz?

Dolayısıyla Gül'ün bu adımını duyunca aklıma "neye" aykırıdır sorusu düşmedi. Zira bu bahane bulma, kusur arama motivasyonu, olsa olsa katliamın faillerine ait olabilirdi.

Can Hoca'nın **"AKP'yi biliyoruz"** şeklindeki özcü yaklaşımlarına gelince.

Solcular, İslamcılar, dindarlar her edimleri öngörülebilir homojen gruplar mı?

Yakın tarihine dair darbelerin, girişimlerin, muhtıraların üzerine bu kadar kararlılıkla giden, dokunulmaz generallerin "bile" yargılandığı davalarda siyasi iradesini açıkça ortaya koyan o "İslamcılar," AK Parti değil mi? O hâlde şimdi niçin aksi bir sonuç bekleyelim?

Peki, bunları Kazan, Ataklı ve onlar gibi düşünenler görmüyorlar mı? Durumu yalnızca AK Parti'ye karşı siyasi husumetleriyle açıklamak mümkün mü?

Sanmıyorum, daha önemli bir "ek" motivasyonları olduğu kanısındayım.

Yanıt da, Turgut Hocam ve onun gibi düşünenlerin, sözkonusu eleştirilerimiz karşısında öne sürdükleri, takdir ettiğimiz muhalif "mazilerinde" gizli.

Yıllarca yanında saf tuttuklarının cellâtları, cellâtlarımız olduğunu fark etmenin telaşıyla, makul umacıların bekasının derdine düştüler.

Çünkü **“katil tabii ki ‘gerici’ uşak”** demenin konforunun hafifliği dayanılmaz. Aksinin ortaya çıkması ise ağır bedelleri olacak bir özeleştiriyi zorunlu kılıyor.

Analar için bir anayasa ihlali ricası daha

Hafta sonu çocuklarının cesedini arayan anneler, Çerkezköy’deki bir araziye, yağmura aldırmadan elleriyle kazdılar. 1992’de polis tarafından öldürölüp buraya gömölün **Ayhan Efeoğlu**’na ait olduğu sanılan kemik parçaları buldular. Onca ihbara ve ifadeye rağmen bugüne değin kılını kıpırdatmayan polis ve savcılar ise gelip bu delillere el koydular. Tek kelimeyle rezalet.

Sayın Gül, memleketin her köşesinde gün yüzü bekleyen faili meçhuller için de, Sivas Katliamı için yaptığınız gibi, Anayasa’yı “ihlal edip” DDK’yı görevlendiremez misiniz?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tamamen duygusal

Melih Altınok 07.12.2012

Felaket senaryolarına rağmen, BDP milletvekilleriyle ilgi dokunulmazlık fezlekelerinin Genel Kurul’da okunacağına ihtimal vermiyorum.

Başbakan Hakkârî’de BDP’lilerin PKK militanlarıyla kucaklaşmasının ardından kamuoyunda oluşan infiali gözönünde bulundurarak böyle bir girişimde bulundu. **“Kararlılık mesajı”** verdi. Ancak ötesine geçilmesi hâlinde bu sefer de başka kesimlerin **“özdeşlik kurup”** infiale kapılacağını biliyor.

AKP grubundan görüştüğüm bir milletvekili bu perspektifi **“Bugüne değin neler neler yaşandı, hangi fezlekeyi getirip Genel Kurul’da oylamaya açtık. Yine öyle olacak, fiili durum yaratılacak”** sözleriyle özetliyor.

Fezlekelerin gerek BDP’ye gerekse kamuoyuna siyasi bir mesaj olarak rafta, **“el altında”** bekletileceğini düşünen CHP Genel Başkan Yardımcısı **Sezgin Tanrıkulu** da şunları söyledi: **“Başbakan AKP içerisinde dokunulmazlıklar konusunda rest çeken vekillerine de bu uyarıyı yapıyor. Biz de dengeler üzerinden siyaset üretiyoruz, hele bir durun diyor.”**

Dolayısıyla 1994’te DEP’li milletvekillerinin Meclis kapsından enselerinden tutularak alındığı o utanç verici sahnelerin yeniden yaşanacağından endişelenmek yersiz.

Zaten bir **“sürpriz”** olur da BDP’lilerin dokunulmazlıkları kaldırılırsa bile bu otomatikman yukarıda andığımız görüntülerin yaşanması anlamına da gelmiyor. Zira 90’ların Türkiye’sinde yaşamıyoruz. Dokunulmazlıkların

kaldırılması, **“dokunulmazlıkların kalkmış olmasından”** öte sonuç vermeyecektir.

Kuşkusuz dokunulmazlıklarının kaldırılmasını güle oynaya karşılayacaklarını tahmin etmenin zor olmadığı BDP’liler de bu **“gerçekliğin”** bilincinde.

Bu yüzden de BDP’liler **“doğmamış dokunulmazlıkların kaldırılması tehlikesine”**, Kürtlerin kolektif hafızalarındaki kötü anılardan don biçiyorlar.

94’teki vahim olay, siyaset kanallarının Kürtlere kapatılması mesajını içerdiği için **“Değişen bir şey yok, Kürtler yine parlamentodan kovulmak isteniyor”** diyorlar.

Ve gözlemlediğim kadarıyla bölgede bu algıyı büyük oranda da yaratmış durumdalar.

Üstelik de yalnızca Kürt seçmenler arasında **“azınlıkta”** olan BDP tabanında değil, AK Parti’ye oy vermiş ya da onun dışında kalan bağımsız demokrat Kürtler arasında da.

Çünkü bölgenin psikolojisi son dönemlerde bu tür hayal kırıklarının prim yapması için son derece müsait bir havada.

Uludere travmasının yarattığı iklim, Kürtlerin PKK çevresinin **“imha, inkâr”** propagandasına direnmesini zorlaştırıyor.

Üstüne üstülük, milliyetçi kamuoyunun gazını almak için, dokunulmazlık tartışmasını açmak gibi bu kesimlere açık jestler yapan Başbakan, Kürt kamuoyunun, bu hamleye siyaseten mecbur olduklarını anlayacağını umuyor olmalı ki, restinde mimik bile vermiyor.

Evet, Kürt kamuoyu Türkiye’nin en politik kesimini oluşturuyor. Siyasi bilinçleri çok yüksek. Muhtemelen de çok şey bekledikleri Erdoğan’ın denge siyasetinin kodlarını okuyorlar.

Ama artık hükümetin, PKK çevresinin provokasyonları karşısında, milliyetçi kesimlerin hassasiyetlerine yangında ilk kurtarılacak dolap muamelesi yaparken, kendilerini ikinci plana itmesinden duygusal bir rahatsızlık duyuyorlar. Üstelik de onca riski göze alıp PKK’nin dümen suyuna girmemişlerken...

AK Parti **“aklı”**, demokratik reformları PKK’nin saldırılarına endekslememekle, yani PKK ve Kürt sorununu kısmen ayırmakla doğru bir yol izliyor. Ama artık ufukta ciddi ciddi beliren duygusal kopuşu engellemek için, PKK’dan ayrı gördükleri Kürtlerin de tıpkı milliyetçi kesimler gibi moralmen tatmin edilmesi gerektiğini anlamalılar.

Hülasa, **Kürtler “anlamaktan” bıktı, duymak da istiyorlar.**

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte bunların hepsi seks

Melih Altınok 11.12.2012

Bildiğiniz üzere psikanalizin babası sayılan **Sigmund Freud**'un kuramlarında seksüel dürtülere yoğun göndermeler yapılır.

Freud gibi komplike tezlere sahip bir bilim adamının, çağdaşlarının aksine bu denli popüler olmasını sağlayan da kuşkusuz tezleri hakkındaki aşırı indirgemeci **"tefsirlerdir"**.

Zira üstünkörü okumalar ve kulaktan duyma bilgiler sayesinde Freud'un hâlâ üzerinde çalışılmaya muhtaç kuramları adeta herkesçe **"bilinmektedir"**.

Geçtiğimiz günlerde bir arkadaşımın Twitter'dan gönderdiği harika kolâj, durumu çok güzel özetliyordu.

Siyah zeminde bir Freud portresi ve arkasında da şu motto:

"İşte bunların hepsi seks!"

Bence bu yaratıcı ironiyi, Türkiye'de ne kadar değişim karşıtı, gelecekte korkan aktör varsa sol'da tanımlanması durumu için kullanmak da mümkün.

Kuşkusuz "ideal" tartışılmaz, sorgulanmaz, değiştirilemez bir sol tahayyül olduğu iddiasında değilim.

Ancak insanlığın ortak birikimi olan eşitlik, özgürlük, adalet ve dayanışma gibi değerlerin bütünü teorik olarak sahiplenilen bir kavramın son zamanlarda Türkiye'de olduğu gibi bu denli eğilip bükülmesi ancak psikanalizin konusu olabilir; tabii ki mizahla birlikte.

Yalnızca Cumhuriyet'in değil tüm zamanların "davası" sayılabilecek Ergenekon'da, mütalaaların okunacağı gün ülkenin ana sosyal demokrat partisi protesto çağrıları yapıyor. Evet, darbe sanıklarının saflarını sıklaştırmaya davet eden CHP "solcu".

Katıldığı son programda "Araplar, İngilizlerin maşası ve uşağıdır... Bugün Suriye'yle savaşa girsek ben bir mermi bile atmam... Benim savaşım Çanakkale'de yaşandı ve [saygisızca?] bitti" şeklindeki sözlerini İzmir Marşı'nı okuyarak sonlandıran sanatçımız **Volkan Konak** da...

Kendisini **"kara derili, pis kokan, göbekli, mangal yakan halkın"** sahilleri doldurmasından yakınmasıyla tanıdığımız, son olarak da Başbakan'ın anlamsız ecdat güzellemelerine **"Zaten ecnebiler Osmanlı yöneticilerini g...tveren diye anar"** diyerek muhalefet eden **Mine G. Kırıkkanat** da...

"Bugün nefes alıyorsak, Atatürkümüzün emaneti Cumhuriyetimizi koruyan askerlerimiz sayesinde" buyuran **Ayten Gökçer** ve operadaki tüm çağdaş hayaletlerimiz de...

Sözcü gazetesi de, darbecilerin avukatlık bürosu **"anlarsın ya baro"** da, **Aydınlık** da, merkez medya da, haki yeşil ekran **NTV** de, **TKP** de, **İP** de, varsa **DSP** de, mütemadiyen **"Kürt yemeği yemeyin, müziklerini de dinlemeyin"** manşetiyle çıkan **Türk Solu** da, Çankaya'nın, Kadıköy'ün, Şişli'nin çağdaşları da sol sol sol...

İşte bu saydıklarımın hepsi sol...

Bir tek, dün de bugün de iktidarın ne siyasalını ne de gerçeğini eleştiriden azade tutukları hâlde **"yetmez ama evet"** deme basireti gösteren tüm demokratlar değil... **Orhan Pamuk, Perihan Mağden, Halil Ergün, Kutluğ Ataman, Gülay Gökçürk** vs. vs.

Haklısınız, hiç de ihtiyaçları olamadığı hâlde bu riski alan saydığım cesur yürekler belki kendilerini solda tarif etmiyorlardır. Ama konu bu değil. Mesele, dünyanın neresinden bakarsanız bakın Türkiye'de kendine solcuyum

diyenlerin, istisnalar haricinde, sağ'da, dışında tutulan, hatta sağa etiketlenenlerin ise sol'da görünmesi.

Bu çelişkinin hikmetini kavramak için, lafı uzatmadan, ulusalcı-Kemalist **Yurt** ve **Cumhuriyet** gazetesi temsilcilerinin yanı sıra Ergenekon sanığı CHP'li **İlhan Cihaner** ve Halkevçilerle birlikte "hâle çare arayan" BDP milletvekili **Sebahat Tuncel**'in de katıldığı panelin ismine bakmak yeterli:

"AKP'ye karşı solda birleşmek mümkün mü?"

Mümkün.

Ama bu sefer de, iş bu kutsal amaçla yan yana gelen beş benzemizin hepsi her nasılsa "sol" oluyor, karşılarında ne kadar demokrat varsa da "işte bunların hepsi AKP!"

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkesin solu kendine

Melih Altınok 14.12.2012

Geçen salı **"İşte bunların hepsi seks"** başlıklı yazıma çok geri dönüş oldu.

Tabii ki eleştirilerden bahsedeceğim.

İlk grupta "işte bunların hepsi sol" dediğim kesimde yer alan ve kendilerini dün Silivri önündeki nümayişten de tanıdığımız "solculardan" gelenler var. Yazıda adını andığım gazetelerde de eleştirel yorumlar yayımlandı.

Özetle diyorlar ki, "Ülkede ne kadar muhalefet varsa adını sıralamışsınız ve eleştirmişsiniz. İçlerinde bir tek siz ve sizler gibi 'azınlıktakiler' yok. O hâlde çoğunluk değil, sizler solcu olmamalısınız."

Doğru, 12 Eylül darbecileri tarafından yaşı büyütülerek idam edilen Erdal Eren'in ölüm yıl dönümünde, katillerin "silah" arkadaşlarının yargılandığı bir davayı protesto eden çoğunlukta "solculardan" değilim.

Çünkü darbe çağrıcısı provokatörlere, sokak ortasında Kürt ve Türk gençlerini infaz ettiren JİTEM'cilere, Hrant'ın katillerine, gayrimüslim vatandaşlarımızın boğazını kestirenlere, mahkeme salonlarında aydınları tehdit edenlere karşı muhabbet beslemeyi solculuğun değil, faşistliğin alâmetifarıkası sayıyorum.

Bu topraklarda askerî-sivil bürokratik elit her dönem dokunulmazlık zırhına sahip olduğu için, Ergenekon ve Balyoz davalarını yalnızca Cumhuriyet'in değil yüzyılların "vaka-i hayriye"si sayıyorum.

Ülkedeki yargı sisteminin hepimizin yıllardır mustarip olduğu ve eleştirdiği arızalarını, bu davalara özel bir durummuş gibi lanse etmenin, Ergenekon'u, Balyoz'u aklama girişimlerinin kılıfı olduğu kanaatindeyim.

Bu nedenle siyasal iktidara eleştirilerimi, cami, ya da *Muhteşem Yüzyıl* konusundaki katılmadığım çıkışları üzerinden değil, bu davalardaki kararlığı tavsadıkça ya da askerî vesayetin geriletilmesi noktasında ürkekleştikçe yoğunlaştırıyorum.

Yani zarfla değil mazrufla uğraşıyorum.

Zira biliyorum ki, Başbakan'ın, bir baraja yaşayan üstelik de "iyi yaşayan" bir kurmayının ismini vermesi tolere edilebilir bir "komikliktir". Ama yaralı askerî vesayete pansuman yapmak anlamına gelen ağırkanlılıkları, yapısal dönüşüm adımlarını geciktirmeleri trajiktir; hayatidir.

Evet, arkadaşlar, "sizlerin solundan" değilim. Ama haklısınız, bu, Türkiye solu içerisinde çoğunluk olma iddianızı boşa çıkartmaz.

Gelelim yazıma gelen ikinci grup eleştirilere. Aslında bu gruptaki okurlarımız da çoğunluk mantığı üzerinden gidiyorlar. Ve solun tarihî pratiklerinin yanı sıra, teorisinin alt metinlerine de göndermeler yapıyorlar.

Özetle "Sol biraz da böyle bir şey" diyorlar. Demokratik ikna süreçlerini, siyaseti, "kendiliğindenciliği" reddettiği için, tanımladığım durumun "anormal" değil, normal olduğunu söylüyorlar.

Bildiğiniz üzere "Bir sol var solda soldan daha içerü" şiarının iyi bir müridi falan değilim.

Aksine neredeyse her yazımda Türkiye'deki sol söylemin amentülerini, gevelemeden sorgulamaya çalışıyorum.

Ne var ki bu durum, Türkiye'nin şu son birkaç "altın yılında" ideolojik zincirlerinden kurtulup askerî vesayetin geriletilmesi, demokratikleşme, sivilleşme ve şeffaflaşma iradesine, nereden geldiğine bakmaksızın destek veren pek çok kişinin kendini hâlâ "solda" tanımladığı gerçeğini değiştirmiyor.

O hâlde, "Sol biraz da bu" tesbitinin de bireysel algıları-deneyimleri dışlayan ve hatta "ideal sol" tanımlamalarında olduğu gibi sekter bir yanı olduğu gerçeği üzerine de düşünmeliyiz bence.

Tarihî mirasın yükünden kurtulma hakkımızı da cesurca kullanarak pekâlâ buradan yeni bir sol söyleme ulaşılabilir.

Herkesin solu kendine; ama bu sefer de işin kolayına kaçmadan.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarafım

Melih Altınok 18.12.2012

Gazeteciliğe *Taraf*'ta başlamadım ama gazeteciliğimin miladı kuşkusuz ki *Taraf*'tır.

Bu durum Türkiye basını için de geçerli. *Taraf*'tan sonra artık "Ankara gazeteciliği" dışında başka bir yolun da olduğunu herkes gördü, eşik çok yükseldi.

Üstelik bu "iddialı" duruş sonuçları itibariyle de bir denemeden ibaret kalmadı; başardık.

Aralarına örülen duvardan ötürü yan yana gelemeyen bu ülkenin tüm ezilenleri, solcular, Kürtler, dindarlar... demokrasi müşterekinde fiili bir ittifak oluşturabilirmiş; *Taraf*'ta yaşadık.

Bu topraklarda bir asırdır süren askerî-sivil bürokrasinin hegemonyasında gedikler açan demokratikleşme davalarında, Ergenekon'da, Balyoz'da Allah'ın bildiğini kuldan saklamadık.

İnancından ve dünya görüşünden ötürü ülkedeki elit ittifakın peşinen mahkûm ettiği siyasal iktidarı demokratikleşme adımlarında destekleme basireti gösterdik. Ama aynı zamanda ona, yalnızca moral değerler üzerinden yüklenen halka muhalif basının ağzına bile alamayacağı noktalarda da muhalefetin hasını yaptık.

Kuşkusuz hatalar da yaptık. Ama kabul etmesini bildik, içimizde tartışmayı da ihmal etmedik.

Özetle, iyi ettik.

Şimdi, adları *Taraf*la özdeşleşen ustam Ahmet Altan ile Yasemin Çongar gazetede mesailerine son verdiler. Ama hepimizi üzen kararları kuşkusuz ki bu hayati mecranın sonu anlamına gelmiyor. Bunu onlar da istemiyorlar. *Taraf* yoluna devam edecek.

İyi de edecek.

Gidişlerinde “siyasal iktidarın baskısı” olduğu türünden hüsnükuruntularını dillendirenlere bakmayın siz.

Bunu iddia etmek, beş yıldır bu onurlu duruşun ceremesini çeken Ahmet Abi’nin ve Yasemin’in yanı sıra onlara güvenip bu yola giren bizlere, sizlere, medyadaki gerçek dostlarımıza haksızlıktır. Ve tabii ki bu işin sorumluluğunu cesurca üstlenen Başar Arslan’a da.

Kaldı ki böyle bir durum olsa, açık sözlülükleri naifliklerine baskın gelecek kadar cesur olduklarını defalarca kanıtlayan bu isimler, bizden, sizden saklamazlardı değil mi?

Maddi sıkıntılarımız ya da okurlar önünde yaptığımız politik tartışmalar da, farklılıklarımız da bizim sorumuzdur. Bu konular üzerinden teneke çalan felaket tellalları önlerinden yesin.

Zira bizlerin ve *Taraf*ın adı zikredilince istavroz çıkartan postal yalayıcıları, Ergenekon muhipleri, Kemalist kişilik bozukluğundan mustarip eski medya aktörleri, bu süreçten de yağ çıkartma derdinde.

Sanırsınız bu beş yılda ellerinden gelen düşmanlığı esirgemeyen, yapmadıkları manipölasyon, atmadıkları iftira kalmayan onlar değil de şimdi *Taraf* için kaygılanıyormuş havasındalar.

Tek dertleri yine *Taraf*a vurmak, bu demokrasi macerasına ölümcül darbeyi indirmek. Aynı zamanda da Türkiye’nin son on yılındaki demokratikleşme sürecinin lokomotifi siyasal iktidara, asli hasımlarına çakmak. Bu umut verici süreci gerisin geriye çevirmek. Yani bir taşla iki kuş vurmak.

Kalsak da gitsek de buna izin vermeyeceğimizi herkes bilsin.

Bu kadar ciddiyet yeter. Allah korusun ölü evinde değiliz.

İzninizle, birkaç gündür, sıkı bir *Taraf* okuruymuşlar da, gazeteyi almaya bırakamaymışlar gibi davranan *Taraf*ın yeminli düşmanlarına, yıllar önce *Taraf*ın en zor zamanlarında fareler gibi gemiyi terk edip merkez medyada soluklanan köşelerin neoecelerine, gazeteyi bölgede boykot eden, sokak ortasında yakan iki halka da düşman siyasilere bir sorum olacak.

Evet, etkimiz çok büyük olsa da tirajımız 50 bin. Ama bu arkadaşların tepkilerine baktıkça, tüm Türkiye’nin *Taraf* abonesi olduğunu düşünmeden edemiyor insan. Allahaşkına *Taraf*ı, gazete bayilerine belli etmeden, tirajımızı etkilemeyecek şekilde nasıl satın alıp okuduklarının sırrını açıklayabilirler mi bu sihirbazlar?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuvvetler üçe ayrılır: hava, kara, deniz

Melih Altınok 21.12.2012

“Sistemin yanlış kurulduğunu” belirten Başbakan Erdoğan’ın “İşte bu kuvvetler ayrılığı denen olay var ya, o geliyor sizin önünüze engel olarak dikiliyor” sözleri üzerine kıyamet koptu.

Siyaset teorilerine dair birikimleri, milli güvenlik dersi müfredatının dışına çıkmayan ulusalcılara göre Erdoğan ne yasama istiyordu ne de yargı. “Gizli ajandalarını” açık etmişti işte.

Pilava yine su katıldı. Tıpkı Erdoğan’ın ve karısı başörtülü olduğu hâlde köşke aday olma “cüreti” gösteren Cumhurbaşkanı Gül’ün hedefe oturtulduğu “2007 seferberlik” günlerinde olduğu gibi.

Bizzat Genelkurmay’ın Ergenekon davasına gönderdiği deliller arasında yer alan, karargâhın o günlerde “**kullanışlı gazetecilerle**” ilişkilerine dair ayrıntılara bir bakın.

Taraf’ın ilgili yayınlarını doğrulayan, Genelkurmay’ın bugün mahkemeye ulaştırdığı kayıtlar içinde **bir Hürriyet yazarının** adı da geçiyor.

Bu yazar 13 Aralık 2007’de Hürriyet’teki köşesinde, “Kuvvetler ayrılığı gitti, tarih oldu” başlıklı bir yazı kaleme alıyor. Ama işin fena yanı, bu yazı, sekiz gün önce yani 5 aralıkta Genelkurmay Bilgi Destek Dairesi hard disklerine kaydedilmiş. Yani yazıyı asker “ihtiyaçtan” yazıp kullanışlı gazeteciye göndermiş, o da köşesinde, artık hangi sebepleyse, yayımlamış.

Buyurun buradan yakın.

Bugün Erdoğan’ın kuvvetler ayrılığı çıkışına karşı, merkez medyadan yükselen seslere kulak verirken bu ilişki ağının ve mevzuun “**tehlikenin farkında mısınız**” edebiyatındaki yerini aklınızdan çıkartmayın derim.

Peki, bu hastalıklı noktanın ötesinde, Erdoğan sözlerini nasıl değerlendirmek gerekiyor?

Gelin paranoyalardan ve komplolardan uzak bir kafayla bu konuya bakalım.

Öncelikle kuvvetler ayrılığı ilkesinin demokratik rejimlerin vazgeçilmezlerinden olduğunun hakkını vermek gerek.

Ancak bu sistemin sağlıklı şekilde işlemesi ve sonuçlar doğurması için demokratik siyaset kanallarının açık olması ilk şart.

Peki, Türkiye’de böyle bir durum sözkonusu mu ya da hiç oldu mu?

Cumhuriyet tarihinin en özgürlükçü ve katılımcı meclisi olan 1. BMM’nin yaptığı **1921 Anayasası**’nda şöyle bir ifade var:

“Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir. Yönetim biçimi ise halkın kendi kaderini bizzat ve bilfiil idare etmesi esasına dayanır.” (Osman Can, *Yol Ayrımında*)

Ancak Meclis'in tüm aykırı unsurlarının temizlendiği "darbenin" ardından **1924 Anayasası**'nda "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" ifadesine şu ek yapılıyor: "**Türk Milleti'ni ancak TBMM temsil eder ve onun adına bu hakkı yalnızca o kullanır.**"

Nihayet **1960 darbesinin ardından** da, çok partili hayata dönülünce durup durup "makul olmayan partilere" yönelen Türkiye halkının "egemenliğini doğrudan kullanma hakkı" daha da sınırlandırılıyor. Ve **halkın egemenlik hakkı 30'a yakın "Anayasal kuruma" paylaştırılıyor.**

İşte solun bazı kesimlerinin hâlâ darbe diyemediği 27 Mayıs vahşeti ve onun anayasasının ardından 1980 darbesiyle de perçinlenen bu yapıda, halkın siyaset ve temsil kanallarının açık olduğunu söylemek komiktir.

Dolaysıyla anayasalarında egemenliğe değinilirken milletin gerçek temsilcisi olan siyasi iradenin ve yerel unsurların bir kere anıldığı, "aracı kurumlara" ise defalarca atfı yapıldığı bir ülkede de **kuvvetler ayrılığı** fiilen şöyle oluşur:

"Hava, kara, deniz!"

Başbakan Erdoğan'ın bu tartışmayı başlatması faydalı oldu. Demokrasi için önemli bir kriter olan kuvvetler ayrılığını gerçekten yaşama geçirmek istiyorsak, bu dengedeki yargı-yüksek yargı ve "Ankara" gibi unsurların "engelleyici, vesayet kuran, dışa taşan" niteliklerini mutlaka ama mutlaka tartışmak zorundayız.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elbette, bütün iktidar sivillere

Melih Altınok 25.12.2012

Memlekette benim diyen faşistin bile kuvvetler ayrılığı ilkesine karşı olduğunu sanmıyorum.

Hâl buyken Başbakan Erdoğan'ın "sistem yanlış kurulmuş" girizgâhıyla kuvvetler ayrılığının Türkiye'deki işleyişini tartışmaya açması, tek adamlık iddialarına muhatap oldu.

Erdoğan'ın çıkışı üzerine, mevzuun paranoyalar bir kenara bırakılarak tartışılmasını önerenler ise, yine Başbakan'ın sözlerini meşrulaştırmak için "derelerden dolaşmakla" itham edildi.

Konumlarını Erdoğan'a göre belirlemekten bugün artık varoluşlarını inkâr edecek bir noktaya gelmiş dostlar hatırlarlar mı bilmem ama bu hayati mevzu yıllardır gündemimizde.

Hayati diyorum zira ülkede son üç beş yılda yaşanan, başka demokrasi deneyimleriyle de ortak kodları olan, dönüşümün karakteristiği aslında bu tartışmada özetleniyor.

Yaşanan, bir cümleyle, yürütüme ve yasamanın üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan askerî ve sivil bürokrasisinin dümen suyundaki yargı vesayetinin gevşemeye başlamasıdır.

Bugüne değin "gerçek" devletin bir ideolojik aygıtı olarak vazife gören siyaset kurumunun, kuvvetler ayrılığı ilkesinde alt sırlardan, hak ettiği yere, diğer güçlerle eşit seviyeye gelme hamlesidir.

İşte bu bakış açısıyla konu ne Başbakan'ın ne de AK Parti'nin gündemindeyken **“Bütün iktidar sivillere”** (17.08.2010) başlıklı yazılar yazdım.

“Majestelerinin yargıçları ve kraldan fazla kralcılar” (01.10.2010) ve **“AKP uyuma statükonun bürokratlarına uyma”** (05.10.2010) başlıklı yazılarla da, referandumda verilen “muktedirleşme” sözünü yeterince hevesli yerine getirmedikleri için hükümeti eleştirdim.

Çünkü yerel yönetimin sıradan bir imar faaliyetinin “Ankara’dan Atatürk’ün izleri silinmek isteniyor” gerekçeli işgüzar yerindelik denetimlerine tabi tutulması türünden artık trajediye dönüşen komedilere tahammülümüz kalmadı.

Kaldı ki, yukarıda bahsettiğim gibi, bu tartışma yalnızca bize özgü de değil.

Son olarak, demokratların ve “solun”, siyaset kurumun müdahil olmadığı alanı sorun olarak görmeyene kız bile vermediği Kapıkule’nin ötesinde bu tartışmalar nasıl yürüyor, ona bir bakalım.

Örneğin, askerî vesayet ve demokratikleşme üzerine kapsamlı çalışmalarıyla tanınan **Juan Linz** ve **Alfred Stepan**, Franco diktatörlüğünün ardından İspanya’da “geçiş” sürecinin tamamlandığını şu göstergelerden çıkartıyorlar:

“Hükümet serbest ve genel seçimlerin neticesinde görevdeydi, politika üretmek için mutlak otoriteye sahipti ve de iure (hukuki) olarak diğer birimlerle güç paylaşmak zorunda değildi.”

Linz ve Stepan Avrupa demokrasilerinde üzerinde konsensüs sağlanan bu önermelerinde, diğer kuvvetler olan yasama ve yargının da, askerî vesayet sonrası kurulan **“yeni demokrasi tarafından”** inşa edilmeleri gerektiğini önemle vurguluyorlar.

Evet, **“geçiş”**i atlatıp **“sağlamlaştırma”** sürecine girdiği tüm otoritelerce kabul edilen İspanya’da kuvvetler ayrılığının niteliği pekâlâ tartışılabilir.

Kimse de çıkıp demokratlara “hükümet yalakasıdır, diktatörlük istiyorsunuz” demiyor.

Çünkü orada ak koyun kara koyun belli.

Geçen cuma konuyla ilgili yazdığım **“Kuvvetler üçe ayrılır: hava, kara, deniz”** başlıklı yazımdaki ironiye, Başbakan’ın hafta sonu yaptığı konuşmada yer vermesi de, derdinin ayrılık prensibinin idealiyle değil, Türkiye’deki fiili işleyişle alakalı olduğunun açık bir göstergesiydi.

Umarım, bir avuç elitistin gazete köşelerinden vatandaşlık dersi argümanlarıyla yürüttüğü manipülasyonlardan çekinip bu geç bile kalmış tartışmayı da başka bahara ötelemez.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Delikanlı-ML

Melih Altınok 28.12.2012

Pek tabii ki anlıyorum bir haftadır kendilerinden söz ettirmeyi başaran ODTÜ'lü eylemcileri.

Çocuklar, 40-50 yıllık siyasi geleneklerinin, düzenli olarak tekrar ettikleri pratiklerinden birini daha sergilediler.

E yaşları da müsait, gençler, heyecanlılar.

Okullarına dindar ya da "sağcı" ne dersiniz deyin; "solcu" veya en azından CHP'li olmayan; kısacası kendilerinden farklı düşünen bir siyasi geldiği için harekete geçtiler.

Amaçları netti. Orası "mekânlarıydı" destur vereceklerinden de değil ama "izinsiz" de girilmezdi.

O gün ODTÜ'ye gelen Erdoğan tüm bu şartları yerine getirmişti işte.

Susturacaklardı. Amaç olabildiğine antidemokratik, araç ise buna uygun olarak en ilkel hâlindeydi.

Evet, tıpkı karşı takımın taraftarlarını sahalarının tribünlerinde görünce deliye dönen fanatikler gibiydiler

Mahallelerinin sokaklarında yabancıya rastladıklarında marizleyen külhanbeylerinden farksızdılar.

Bu amaç için yürürken attıkları sloganlar ya da ait oldukları siyasi grubun büyük anlatısının politikliği bu gerçeği değiştirmiyordu. Hatta politiklik biraz da böyle bir şeydi; bolca delikanlılık kâfiydi yani.

E ne yapsındı gençler, elbette "pratikten örgütleyeceklerdi". Elde 68 kuşağı önderlerinden **Mahir Çayan**'ın hepi topu 300 sayfalık, onun da 200'ünde **Aren**'e, **Boran**'a küfrettiği "teorik kitabından" başka neleri vardı ki? Ha bir de **Deniz Gezmiş**'in "yabancıları" hayırla yâd etmediği son mektubu tabii.

İşte ODTÜ'de de olan buydu.

Bu durum yalnızca solcular için geçerli değil elbette. Ülkücüler ya da İslamcılar, kısacası, üniversitelerde "faaliyet gösteren" ne kadar "politik grup" varsa çöplüklerinde başka horoz istemiyorlar.

Hülasa bu, memleketin politik atmosferinin yegâne ortak geleneği.

Ona aşırı anlamlar yükleyen bizleriz.

Hadi, üniversite konseylerinin koca koca gençlere "üst yakanızı da ilikleyin" diye ayar vermeye çırpınmalarına gülüp geçiyorum. İşlerini yapıyorlar.

Peki, az buçuk üniversitelerdeki sol grupların yapısına ve bu tarz pratiklerine aşına yazarlara ne buyrulur?

Tahterevallinin ortasındaki konumlarına hâlel gelmesin diye kırk dereden su getirip, konuyu steril bir mecrada "ifade özgürlüğü" çerçevesinde tartışıyorlar.

Evet, polisin müdahalesinin "oranını" her zaman tartışabiliriz, yine tartışmalıyız. Polis mümkün olan en düşük düzeyde bir güçle ve en zararsız araçlarla olaylara müdahale etmeli.

Ama bu, çocuklarının amacının, eğer kolluğun bir engellemesi olmasaydı, hedefteki kişiyi konuşturmamak olduğu gerçeğini değiştirmez.

Ortada bir meşru müdafaa da yok. Zira Erdoğan canlarına ya da haklarına kastetmedi. Törene katılacaktı, konuşacaktı sadece.

Dolayısıyla polisin engellediği ifade özgürlüğü değil, ifade hakkını kullanan birisinin bu özgürlüğünün engellenmesi girişimidir.

Eylemci gençlerin ODTÜ'nün sol geleneğine hanel getirdiği türünden masalları da külahımıza anlatın.

O çocuklar hiçbir şeye, hele hele sol geleneğe aykırı bir şey yapmıyorlar.

Aksine, TİP kongrelerini basıp bu memleketin en saygın sosyalistlerinden olan **Sadun Aren'i**, **Nihat Sargın'ı** tokatlayan, antifaşist mücadeleye katılmış **Elrom'u** sırf Musevi, sırf "çöplükleri ülkelerinde" diye öldüren 70'lerdeki "akranlarının" mirasına layıkıyla sahip çıkıyorlar.

Yani, Türkiye'nin delikanlı Marksist-Leninist geleneğini devam ettiriyorlar.

Canları sağ olsun.

Elçi'nin ardından

Şerafettin Elçi sık sık görüşlerine başvurduğum ve saygı duyduğum bir siyasetçiydi. Değerli deneyimlerini dinlerken, bazen son dönemdeki politik kariyerine dair eleştiriler yaptığım da olurdu. Kibardı, mütevazıdı. Sabırla izah ederdi. Kendisini özleyeceğiz. Allah rahmet eylesin.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olayımız budur

Melih Altınok 01.01.2013

Sigarayı mı bırakacaksınız?

Spora mı başlıyorsunuz yoksa?

Yarım kalan kitaplar...?

Bu sene daha çok "hayır" diyeceksiniz eminim.

Peki ya, daha sık aranacaklar, yaşamınızdan çıkartılacaklar...?

Haklısınız, twitter'da daha az zaman geçirmek ulusal hedefimiz.

Rejim ise zaten Allah'ın emri de, şu karbonhidratsızlık olmasaydı, değil mi?

Güzel, umut etmek iyidir. İyidir de, bahse girerim bu planlar yatacak.

Çünkü 2013'e yanınızda kendinizi de götürüyorsunuz ve irade eksikliği şu ya da bu nedenle sahip olamadığınız "eksileriniz", tıpkı "artılarınız" gibi varlığını oluşturan özellikleriniz.

"Zor" yani.

Yo yo, değışemezsiniz, "haliniz kaderiniz" falan demiyorum elbette. Hayat belki de en çok "ulaşmaya uğraşmaktır".

Ama üzölmeyin, kasılmayın, zararı yok, büyötmeyin diyorum. Zira şu an bu hedeflere ulaşamamış olmanız yaşamadığınız anlamına gelmediğı gibi, onları gerçekteştirmiş olmanız hâlinde de mutlak mutluluğā ulaşmış olmayacaksınız.

Tamam, sakın ol, "Solaçık da bozdu, Ayşe Özyılmazel'e bağıladı" diyen politik okur, yazının üçte ikisini size ayırdım. Sürpriz de var.

Evet, 2012'de de "nihai" hedefe ulaşamadık. Ama bu yıl da "olmazsa", ki olmayacak, siz de üzölmeyin emi.

Yegâne "son" ölümdür. O, saflar belirginleşsin, büyösün amacıyla "keskinleşsin" diye kırk dereden su getirdiğimiz "çelişki" de yaşamın ta kendisidir.

Yaşamın lineer bir çizgide seyrettiğı hüsnükuruntudur, afyonun ruhudur.

Öğleden önceki kötü, ikinci vaktinde iyi de olur, daha yüksek bir ihtimalle de "önemsiz".

Hayatın miladı olmaz, olsa olsa sizin buna "ihtiyacınız" olur.

Bu yüzden kendi varlıklarını meşrulaştırmak için, müdahale edilmezse, yani kendilerini desteklemezsensiz, her şeyin daha kötüye gideceğini ve sürenin de ne yazık ki dolmakta olduğunu söyleyenlere gülünüz, geçiniz efen'im.

Bu dâhili ve harici bedbahtlar, bildiğiniz üzere en çok da memleketin politik atmosferinin gözbebeğı olan Kürt sorunundan Kürt sorunundan gelmektedirler üzerimize.

Dolayısıyla, "son kuşak biziz, ya bizle ya hiç. Fırtına kuşağı da kapının ardında ve çok sinirli" tehditlerine karşı "karnımız tok" dedikten sonra "haddi len" hapını yutuveriniz.

Size anlatmalı-göröntölü bir tane vereyim mesela. Hem de yalnızca 2012'nin değıl, öncesinin de sonrasının da olayı, "olayımız" nedir sorusu da havada kalmasın.

Yer: Van.

Tarih: Kasım 2012.

BDP'li göstericiler kendilerine su sıkan bir polis Toma'sı ile didişmekte. Taşlar havada uçuyor. Polis de suyunu çıkartıyor.

Derken araç çamurlu bir çukura saplanıyor ve ters dönmüş kaplumbağā gibi, naçar, son bir hamle göstericilere bir kez daha su sıkıyor. Aracın üzerindeki pompanın 180 derecelik dönüşünü tamamladığı sırada oluşan gökkuşağıyla "oyun" duruyor. (Yılbaşı sabahı zorlama şiirsel gerçekteşlik efekti değıldir)

Bir anda yüzleri örtölü, ellerinde partilerinin bayrakları, sopalar, taşlar olan gençler de dâhil eylemciler aracın yanına gidiyorlar. Taş atmakta ısrarcı olanlar da bizzat göstericiler tarafından uyarılıyor.

Kimi Toma'nın içindeki şoför polise "gel gel" yapıyor. Kimi ise aracın çamurdaki tekerleğinin altına taş koyuyor. Nihayet araç kurtuluyor çamurdan.

Çatışma bitiyor. Toma su sıkmayı bırakıp yavaş yavaş eylem mahallinden uzaklaşıyor.

Göstericiler ise araca el salladıktan sonra dağılıyorlar.

Babasının elini tutmuş yürüyen "kırmızı pantolonlu" kız çocuğu da kadrajın dışına çıkıyor elbette...

Tabii ki, bir dahaki buluşmada "nerede kalmıştık" demek üzere...

Görüntüleri izlemezseniz çok şey kaçırsınız sevgili okur. Buyurun adresi: <http://www.youtube.com/watch?v=eF8lxFZY3zQ>

Ya işte... Bunların hepsi yaşam, 2012, yeni yıl "felan feşmekân..."

2013'te de "bir şeyler" olacak ama ondan "her şeyi" beklemeyin emi. Yaşam bizim için idareli davranmaya, bir kısmı da geleceğe ayırmaya "devam edecek" çünkü.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Işık doğudan yükselir

Melih Altınok 04.01.2013

Gerçi sinyalleri veriliyordu. Beşir Atalay ve AK Parti sözcüsü Hüseyin Çelik başta olmak üzere konuya kafa yoran isimler sürecin hiç kesilmediğine dair mesajlar veriyorlardı.

Bizler de bunları ve hükümetin sözkonusu perspektifine- faaliyetlerine dair kulisleri köşelerde, haberlerimizde kullandık.

Ne var ki müzakere lafını ağızından düşürmeyenler, her ne hikmetse, temennilerin ötesinde somut duyularımıza dayanan (şimdi de doğrulanan) bu analizlerimizden adeta rahatsızlık duydular.

Böyle bir diyalog sürecinin olmadığını yazdılar. Utanmadan, bizlerin, "milliyetçiliğe" hatta "Ergenekonculuğa" kaydıklarını iddia ettikleri hükümetin ve Erdoğan'ın kamuoyundaki imajını düzeltmek için bu tarz yazılar yazdığımızı bile söylediler.

Öne sürdükleri yegâne delilleri ise, her zaman olduğu gibi Erdoğan'ın gündemi yönlendirmek için başlattığı cami, ecdat vs. tartışmalarındaki sert çıkışlarıydı.

Onlara göre, moral değerlere dair bu denli sert açıklamaları Başbakan'ın milliyetçileştiğinin tartışılmaz bir göstergesiydi. Böyle bir başbakanın da Kürt sorunu ve PKK konusunda (hoş onlar ayırmıyorlar ya) bizlerin iddia ettiği gibi ileri adımlar atması düşünülemezdi.

"Söylenene değil yapılane bak" diyen bizler "derelerden dolanıyorduk". Gördüğümüz "ışık" da polis sireninden başkasına ait değildi.

Şimdi ise bu neo-endişeli kalemler adeta sıraya girmişler, hakkını verdik diye hakkımızda linç kampanyaları başlattıkları müzakere sürecinin kesin tarihlerini falan yazıyorlar.

Amacım, “haklı çıktık” demek değil elbette. Derdim, bu deneyimin de geçmişte olduğu gibi “sabote” edilmesi girişimlerine karşı naçizane uyarılarda bulunmak.

Öncelikle Erdoğan’ın Urfa’daki açıklamalarının ardından BDP cephesinden yeniden yükselen “Bu son şans. Olmazsa felaket kapıda” tehditlerine kulak tıkamak gerekiyor.

Bu ilk girişim olmadığı gibi, son şans falan da değil. Kaldı ki “muhataplık” da kimsenin tekelinde değil.

Bu noktada hükümetin Kürt sorunu ve PKK politikalarında belirleyici bir konuma sahip olan Yalçın Akdoğan’ın açıklamaları önem kazanıyor.

Akdoğan’ın Kürt sorunu ve PKK’nın ayrı mevzular olduğunu söylemesi ve PKK saldırılarına, provokasyonlarına devam etse de demokratik açılımların devam edeceği kararlılığını açıkça belirtmesi önemli.

Çünkü PKK ile görüşülecek konular ancak silah bırakma, dağdakilerin durumu vs. olabilir. Ancak Kürtlerin doğal haklarının iadesi asla PKK ya da Öcalan’la oturlan masada konuşulacak konular arasında değildir.

Bu, Kürtler kadar, mevzuun bir demokratikleşme sorunu olduğunu düşünen ve doğal olarak olumsuzluklardan etkilenen tüm Türkiyelilere de haksızlıktır.

Dolayısıyla hükümet, sabote edilen 2009 yılındaki açılım girişimde yaptığı hataları tekrar etmemeli. Legal alanda muhatap olarak yalnızca BDP’yi değil, haklarının savunuculuğu noktasında PKK çevresine vekâlet vermeyen bağımsız-demokrat milyonlarca Kürdü de kabul etmelidir.

Artık onlarla diyalog kanallarını açmalı, samimi seslerine, tehdit içermeyen önerilere kulak vermelidir.

Çünkü Kürt sorunundan asıl mustarip olanlar, bu sorundan ekmek yiyenler değil, sessiz, sahipsiz Kürtlerdir. Ve dertleri prestij, koltuk bekası değil yalnızca ve yalnızca çözümdür.

Son olarak, Başbakan’ın bu çıkışının bir seçim hamlesi olabileceğine dair kaygılarını dile getiren Cengiz Çandar ya da onun gibi düşünenleri dinleyip telaş etmeyin diyeceğim.

Zira eğer Erdoğan ve “AK Parti aklı” bu saikle hareket ediyorsa ne âlâ. Çünkü Türkiye’de bir siyasal iktidar seçim kazanmak için hazırlop milliyetçi söylemlerin değil, Kürt sorununu çözmenin elzem olduğunu düşünmeye başlamışsa, bu perspektif popülerleşmişse çözüm artık bir “tercih” değil “zorunluluk” demektir.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne ihtiyatı, bildiğin telaş

Melih Altınok 08.01.2013

Allahaşkına birisi anlatsın bana.

Yıllardır bu savaştan yakınmayan birini görmedim.

Şimdi ilk kez bir hükümet, üstelik de seçimlerin arifesinde, İmralı ile çatışmaların sonlanması için açıktan müzakere yürütüyor.

PKK silahlı mücadeleyi tırmandırıp "kaybettikçe" yükseldiğini gören ve diyalogdan başka yolu olmadığını anlayan Öcalan da istekli.

Halkta da infial falan yok. Az önce ajansa Şehit Aileleri Derneği Adana Şubesi'nin şu açıklaması düştü: "Bu görüşmeleri istemeyenin vatandaşlığından şüphe ederim."

Peki, arkadaşlar, yıllardır bu savaşın bitmesini en çok istediğini söyleyenlerin kırk dereden su getirmelerini neyle açıklayabiliriz?

Ne olmuş da Erdoğan bu adımı atmışmış? Hâlbuki daha dün idamdan bahsediyormuş.

Daha önceki "haberdar edilmelerin", taraflarından Meclis'e gensoru, soru önergesi, yol, su ve elektrik olarak döndürüldüğünü unutan Sezgin Tanrıkulu'nun dediği gibi "Zaten CHP'lilere de haber verilmemiş".

Böylesine "popülistliğe" can kurban değilmiş gibi, "Sakın seçim yatırımı olmasınmış?"

Çözüm "bir MİT müsteşarına" havale edilir miymiş?

Milliyet'ten hanım gazetecimizin mülakatında sorduğu gibi, PKK içindeki unsurlardan en azından biri de mi sürece karşı çıkamazmış?

Halbüsü geçen yaz (yazar PKK'nin Silvan provokasyonu ile süreci baltaladığı mevsimden bahsediyor) barışa daha müsaitmiş. Zaten Patriot falan alan bir hükümete barış için ne kadar güvenilirilmiş? Vs. vs.

Yahu barışa can atan, en ufak bir kırıntısını bulunca üzerine atlamaz mı? Ee bu kadı kızı taşlama fetişizmi nerden çıktı şimdi?

Aklınızca hükümet kurmaylarının entelektüel eksiklerini hatırlatıp "ehliyetlerini" sorgulamanızın anlamı ne?

Bu kapsamlı projeyi hazırlayan hükümet kurmayları ağaç kovuğunda yaşıyormuş gibi, Kandil'den ayar yiyince, üzerine bir ton "yanlış anlaşıldım" yazıları yazdığınız rapora referans verilmiyor diye bunca atarlanmanız ayıp değil mi?

İki milyon insanın iradesini temsil ediyoruz dediğiniz hâlde, inisiyatif almanız gereken her durumda "muhatap Öcalan'dır" diyen ben miydim? O hâlde hükümet "tamam muhatap Öcalan" noktasına gelince Aysel Tuğluk'un şunları demesine ne buyrulur:

"Kandil'in dışında olduğu bir süreç çözüm getirmez. PKK ve Kandil bu sürecin içinde olmak zorundadır... PKK'yı, Kandil'i dışlayarak bir çözüm geliştirmeye inanmak safıktır, yanlıştır."

Tevekkeli, İmralı'ya gidecek bazı isimler "konsensüsle" veto edilmemiş.

Bence hükümetin yapması gereken ikide bir ortaya çıkıp "demişdik", "şunu şöyle yapın" falan diyen savaş tüccarlarına kulak tıkmak.

Zira hepimizin bildiği üzere yıllardır Kürt sorunu konusunda konuşma "tekeline" dört elle sarılan bu zevat, bir yaralı parmak için çışına bile kıyamadı.

Bir gün bile risk almadılar. Hep ortadan ortadan, kenarlara sürmeden pozisyonlarını korudular.

Ağdalı bir dille, kimsenin karşı çıkmayacağı sade suya tirit tesbitlerle fiili durumun sürmesi için çabaladılar.

Sesini çıkaranları ise, bugün AK Partilileri imalarla aşağıladıkları gibi, aforoz etmeye çalıştılar. "Ne de çok konuşuyorlar, her yerde onlar var" diye dert yandılar.

Bugüne kadar bize öğrettikleri yegâne şey "nasıl yapılamayacağıydı".

Çünkü çöp evde yaşayan hastaların temizlikten tiksinişi gibi barış da onlara "yaramaz". Dertleri barış değil, "işsiz" kalmak.

Hükümet bu sürecin yalnızca PKK ya da devlet içinde askerî-sivil bürokrasi tarafından provoke edileceğini düşünüyorsa hata ediyor.

Asıl tehlike, "gerçekçilik" makyajıyla maksimalist taleplerde bulunup barış umudunun bile vadesini öteleyenlerde.

Yıllardır süren kirli savaşta taraflara gaz verip ekmek yiyen, şimdi de müzakere sürecinde aktör sayılmak için "bu iş zor yonca, ihtiyat mirim ihtiyat" ezgisini tutturarlarda.

Saf âşık da değiliz

Bu süreçle ilgili samimi kaygılarını paylaşan dostlar da var elbette.

Zira devlete, hükümete güvenmemekte haklı sebepleri olan bazı özgürlükçü solcuların ve cemaat çevrelerinin yanı sıra, sokaktaki vatandaş arasında da kaygılar yok değil.

Ve onlar yukarıdakiler gibi barış gelecek diye değil, gelmeyecek, kandırılacağız diye samimi bir şekilde düşünüyorlar. Bu da mevzuu "nasıl olmaz" diye değil "nasıl olur" diye tartışmalarından belli.

Meraklanmayın, Kürt sorununun çözümü için hâlâ atılmayan adımların herkes farkında. Devletteki hâlâ temizlenememiş siyaset dışı odakları da gayet iyi tanıyoruz.

"Ne silah bırakması, biz ahmak mıyız" diyen Duran Kalkan'ı da duyuyoruz. Her olumlu gelişmenin, açılımın, reformun ardından PKK'nin provokasyonlarına da kör değiliz. Öcalan'a "barış canlısı melek" muamelesi yaptığımız da yok.

Hülasa, "ışığı" en önce görsek de, hiçbirimiz "bugün müzakere yarın barış diyerek" ortalıkta saf âşıklar gibi gezinmiyoruz.

Ama tarafların ilk kez risk alıp gardlarını bu denli düşürdüğü bir dönemde, şeffaf yürütüleceği söylenen bir sürecin ta başında "nafile" demek de hayli garip kaçmıyor mu?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayramınız kutlu olsun Can Bey

Melih Altınok 11.01.2013

Belirli gün ve haftalardan oldum olası hoşlanmam.

Birilerinin oturup belirlediği ve amacı birliğimizi- dirliğimizi hatırlamak, kolektif hafızamızı diri tutmak olan bu günlerin ritüellerinin dışında kalırım.

Hele ki itaatin yeniden üretilmesinden başka bir şeye hizmet etmeyen bu pratiklerin mucidi, toplum mühendisleri, darbecilerse...

Dün onlardan biriydi. **10 Ocak Çalışan Gazeteciler Bayramı, "Arzumuz basın hürriyetiydi, 27 Mayıs bize armağan etti"** tadında yoğun sitemlerle **"kutlandı"**.

Bilumum Türkiye "solcusu" 60 darbesinin ardından tahsis edilen bu güne, darbe günlerinin özgürlük koşullarında yaşamadığımız için ağıtlar yaktılar.

En içlisini de kuşkusuz **Can Dündar** yazmalıydı ve öyle de oldu.

Dündar *Milliyet*'teki yazısında, **27 Mayıs "bayramının"** hikmetine hâlâ varamayan gazete ve dergilerin yazı işleri toplantılarından yaratıcı sahneler kurgulamıştı.

Elbette darbe hayalini günlüklerine bile yansıtan ve yargılanan gazetecilerin boynu bükük kalmış **"silah arkadaşlarının"** hüznü de vardı içinde.

Bir tek kendisinin de güzide aktörlerinden olduğu merkez medyada yaşananlar yoktu yazısında.

Hani hazırolda bekledikleri karargâhlarda aldıkları brifingler doğrultusunda haber yapanlar var ya, hah işte o gazetecilerin gazetelerinden bahsediyorum.

Batı Çalışma Grubu antetli kâğıtlardan yazarlarına ve yazı işlerine ulaştırılan haberleri aynen sayfalarına yerleştiren gazeteler, sorun değildi bu bayram gününde.

Ahmet Kaya'yı, Hrant Dink'i hedef gösteren yayınların yazı işlerine, yazarlarına sitem yoktu.

Can Bey, lapsus mu bilmem, darbecilerin bayramını hak etmeyen **"yandaş"** bir gazetenin bir darbe girişimi karşısındaki yayıncılığını eleştiren örneğini ilk sıraya koymuştu ama.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin yüz akı Balyoz davasının gerekçeli kararı açıklanmış ve Genelkurmay da bir yanıt vermişti. Ve bu gazeteler "saygısız" bir tutumla cevabı ilk sayfadan değil, içerlerde, küçükçe görmüşlerdi.

Bu hangi gazetedir, bilmiyorum. Ama Mahkemenin **"dijital verilerde yer alan 'bazı' dosyaların asıllarının askerî birimlerde olması..."** gerekçesi karşısında, karargâhtan gelen **"bazıları da yok"** cevabını, **"deliyler karargâhta yok"** diye **yorumyorumyorumlayan** merkez medyanın gülleri olmadığı kesin.

Sayın Dündar haklı. Kendisinin Balyoz darbecilerinin ve saz arkadaşlarının manipölasyonlarına prim vermeyen gazetecilerden olmadığı kesin. Bu nedenle onların hak etmediği darbecilerin bayramını sonuna kadar hak ediyor.

Kutlu olsun da.

Yine de kendisinden ve ait olduğu merkez medyadan daha yaratıcı performanslar beklerdik.

Örneğin bizlere kendi gazetelerinin yazı işlerinde şu soruların atlanıp, Genelkurmay'ın, Balyoz'un 1400 sayfalık gerekçeli kararına verdiği üç beş satırlık yanıtı ilk sayfalardan nasıl verebildiklerinin **"hikâyesini"** de

anlatabilirlerdi.

Balyoz 'un en **"meşhur"** sanığı **Çetin Doğan**'ın toplantıda kaydedilmiş, darbe girişimi itiraf ettiği konuşmalarını nasıl görmezden geldiler?

Balyoz masum, rutin bir tatbikatsa niçin gerçek isimler kullanıldı? **Bilgin Balanlı** adı geçen yerlerde niçin **"keşif"** yaptırdı. Ve Kara Kuvvetleri Komutanlığı 1. Ordu'daki bu toplantıya niçin izin vermedi?

Sahte dediğiniz Balyoz'un 11. CD'sinin aynısı ve kaydedildiği hard disk Gölcük'teki üste nasıl ele geçirildi? Aynı bilgiler Eskişehir'de **Hakan Büyük**'ün flaş diskinde ne arıyordu?

Süha Tanyeri'nin el yazılı notları da mı dijitaldi? Yoksa **"ıslak imza makinesi gibi"** el yazısı taklit eden bir makine mi icat etmişti **"komplocular?"**

Ve daha bir sürü delil...

27 Mayıs'ın bayramı, dün olduğu gibi bugün de, onca delili ve mahkemenin yüzlerce sayfalık gerekçesini bir kenara koyup, yalnızca karargâhın iki satırına, darbecilerin savunmalarına itibar eden gazetecilere ve gazetelere, kutlu olsun, mutlu olsun.

Bizim ve Türkiyelilerin bayrama ihtiyacı yok. Askerî vesayetin ve **"ilişigindekilerin"** tamamen tasfiye edildiği bir Türkiye'de bize her gün bayram olacak.

Bekleriz.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsanlık ve manipülasyon

Melih Altınok 15.01.2013

PKK'nin İmralı ile görüşmelerin hemen ardından 110 kişiyle Çukurca'ya saldırmasının "kaygılı" kesimlerin olası "direncini" arttıracaklarını sanmıyorum. Tıpkı Fransa'daki suikastların "umutlu" insanların hükümete güvenini sarsamayacağı gibi.

Zira farklı kesimleri "tırmalayacak" her iki olayın kotarıma biçimleri profesyonel olsa da kamuoyu, zamanlamalarının ve hedeflerinin farkında.

Kaldı ki otuz yıllık bu kirli savaşta yaşadığımız acı deneyimler, en apolitik kesimler arasında bile kolektif bir bilinçaltı yarattı.

Çıkin sorun sokağa, 33 er olayının, Reşadiye saldırısının, Silvan'ın ya da Uludere'nin savaşı tırmandırmak-sürdürmek için bir komplo olduğundan kimsenin şüphesi var mı?

Bölgede karşı karşıya gelen asker ve PKK'lı olsa da, vatandaş bu çatışmaları sevk ve idare eden kodamanların yolunun bir yerde kesiştiğini artık gayet iyi biliyor.

Ayrıca, savaştan bıkan Türkiyeliler, iki de değil, üç seçimin arifesindeki bir hükümetin, "haybeye" aldığı siyasi riski paylaşma olgunluğuna da sahip.

Kuşkusuz, görüşmelerin açıkça kabullenilmesinde bu destek de çok etkili oldu.

Basının akli başında kalemlerinin ve kanaat önderlerinin yoğun provokasyon uyarılarının olumlu etkisini de unutmamalı.

Dolayısıyla, bizlerin yukarıdaki gerekçelerle "kirli savaş" diye nitelendirdiği sürecin klişe yöntemleri, artık istenen etkiyi yaratmayacak kadar "acemice" kaçıyor.

Ne var ki barış ve silahların susmasına giden yol hakikaten yan gelip yatılacak yer değil.

Çünkü ortalıkta kitlelerin hassasiyetlerini yönetme konusunda uzman, basit yalanlara, net sloganlara değil, komplike yöntemlere başvuran manipülatörler cirit atıyor.

Ağızlarından "barış" sözcüğü düşmüyor. Devamında gelen cümleleri ise bir sülük gibi insanların umudunu emiyor, kafaları bulandırıyor, soru işaretleri yaratıyor.

Büründükleri post da, yani bulundukları "konum" ve demokratlar- barış yanlıları için "cazip" terminolojileri, katıksız milliyetçiliklerini- ulusalcılıklarını gizliyor.

Açık konuşan MHP bile, onların yanında barış için daha az "tehlikeli" kalıyor.

Ben de açık konuşayım, uyarımız havada kalsın.

Gazetesinin "**Sol**" adını almasındaki mantıkla çelişmeyecek şekilde Ergenekon sanığı da olan CHP milletvekili **İlhan Cihaner**, 13 ocak tarihli yazısına şu cümleyle başlıyor:

"Peşinen söylemekte fayda var: akan kanın durmamasını istemek ancak insanlıktan çıkmakla mümkün."

Elbette, bir kısım "sol"da etki sahibi ve akıllı da olan biri için elzem bir girizgâh.

"Ancak..."

Hani, "Ama' dan önceki her şey yalandır" derler ya, yazısına "ancak" ile devam eden Sayın Cihaner, metne ustalıklı yerleştirdiği "tırnak içi" ve "bolt" mayınlarıyla sürmekte olan süreci ustaca mahkûm ediyor:

MİT'in "pazarlık" yürüttüğü tabii ki **"Terör örgütü..."** dır v.s.

Cihaner, elbette yalnız "teknik araçlarla" değil, bir taşla ne kadar hassasiyet varsa vuracak çarpıtmalar da kullanıyor. Bir gül, bir diken aranjmanında neler yok neler...

Önce "[müzakere ya da görüşme değil] Pazarlıklar halk çocuklarının kanı üzerinden yürütülüyor" diyor. Ardından da *"Barış talebi tüm toplum tarafından daha yüksek sesle dillendirilmeli"*.

Bir *"Haklı talepler ve şiddet pazarlık unsuru olmaktan çıkarılmalı"* deyip gönlümüzü alıyor. Sonra *"Silahlı olanla pazarlık, silahsız olana cezaevi formülünden vazgeçilmeli"* buyuruyor.

Halkın oyuyla seçilmiş siyasal iktidara ve onun meşru enstrümanı MİT'e **"derin devlet"** diyen Cihaner'in, görüşmeleri kimin yürütmesi gerektiğine dair şu önermesi de, "yargılama mazisi" düşünülünce, hayli manidar

sanırım.

"[Süreç...] bize özgü bir modelle, siyasetin **'tüm aktörleriyle'** yürütülmeli."

"Bize özgü model", "tüm aktörler" derken?

Ve Cihaner yazısını tabii ki "En, ama en önemlisi" vurgusu eşliğinde "AKP sorunsalına" farkındalık salık vererek bitiriyor.

Buyurun size dört dörtlük bir manipölasyon.

Yazısının girişinde peşinen "Akan kanın durmamasını istemek ancak insanlıktan çıkmakla mümkün" diyen Cihaner'e ben son olarak sorayım:

Peki, barışı engellemek uğruna şeytana pabucunu ters giydirecek manipölasyonlara başvurmak neyle mümkündür hocam?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hasmından Hrant'a fail yaratan karanlık

Melih Altınok 18.01.2013

Altı yıldır birkaç tetikçi dışında **Hrant Dink**'in herkesçe malum faillerinin hiçbirisine ulaşamadık.

Ama bu dava böyle bitmez.

Ne var ki Hrant yaşarken ve linç edilirken ateşe bezin döken, ancak son dönemde başımıza **"arkadaş"** kesilenlerin derdi bambaşka.

Rakel Dink'in **"bir bebekten katil yaratan karanlık"** diye tanımladığı bu "davayı", kişisel siyasi husumetlerinin diyetine alet eden tiplerin sesi Hrant'ın gerçek arkadaşlarınınkini bile bastırıyor.

Bireysel politik hasımlarından, Hrant'a fail yaratan karanlığın müsebbiplerine dair, geçtiğimiz günlerde **Özgür Gündem**'de harika bir yazı yayımlandı.

"Herşeyden önce ahlak" isimli yazısında **Ayşe Günaysu**, **"Hrant Dink'in anma programında Nedim Şener'i görmenin" dayanılmaz ağırlığını** kaleme almış. Ve bakın, Hrant'ın arkadaşlarının bugün bize **"arkadaş"** diye önerdiği Şener tam bir yıl önce bakın **Posta**'da neler yazmış:

"Hükümet en kısa zamanda sorumluları yargı önüne çıkartmazsa ve bu cinayeti aydınlatmazsa, Türkiye'nin 1915'teki olaylar neticesinde hedef olduğu 'soykırım' sıkıntılarının üstüne, bir de Hrant Dink cinayetinin sıkıntısı, 'Tek kişilik soykırım' suçlamasının baskıları yüklenecektir."

Olaylar olaylar **"1915'teki olaylar"**...

Hrant'ın katlini bir "sıkıntı"ya eşitlemeler...

Canı devlete emanet bir vatandaşın, üstelik de gayrimüslim diye iki kez naçar bir mazlumun katledilmesini, devletin, ulusunun "**perstiji**" karşında "**tali**" sayan bir "**arkadaş**"; üstelik de Hrant'ın arkadaşı...

İnsanın "bırak dağınık kalsın. Bu saikle, bu dille aydınlatılacaksa, karanlık yeğdir" diyesi geliyor değil mi?

Tartışmalar üzerine Şener ve "arkadaşlarının" katıldığı panelde neler konuşulmuş diye haberleri inceledim.

Evrensel gazetesindeki **Eda Yıldırım/ İlyas Coşkun** imzalı haberde, Şener'in Hrant'ın katili "Ergenekon devletine" dair tek bir eleştirisinin bile olmadığını okudum.

Varsa yoksa siyasal iktidar!

Bir de eleştirilerini sakınmasalar da sabah akşam AK Parti'ye küfretmeyen Hrant'ın arkadaşlarına, adını anma toplantısına yazanlara çemkirme.

Elbette, geçtiğimiz çarşamba **Kanal A**'daki programıma konuk olan **AGOS** Genel Yayın Yönetmeni **Rober Koptaş**'ın da söylediği gibi AK Parti failerin ortaya çıkartılması konusunda sonuna kadar eleştiriye hak ediyor. Bizler de kendilerinden bunu hiç esirgemiyoruz.

Ne var ki, meşhut faileri atlayıp, yalnızca sorumluluğunu yerine getirmeyenleri "göstermek", üstelik de "fail" diye yaftalamak neye işaret eder allahaşkına?

Ermenilerin kullandığı mekânlarda bomba patlatmayı planladıkları iddia edilen "**kafesçilerin**", Hrant'ın adı geçen "**harp oyunlarına**" dördüncü olan Balyozcuların avukatlığını yapacaksın. Malatya'da Hristiyan vatandaşlarımızı diri diri doğrayanlara "gık" diyeni "cemaatçi" ilan edeceksin. Yetmeyecek Hrant'ın kanlısı "**kerinçeklerle, perinçsizlerle**" yargılanacaksın ve hâlâ aklanmamış olacaksın. Sonra kalkıp bu yargılamalarda güçlü bir siyasi irade gösterenleri işaret edip "Katil AKP" sloganıyla tatmin olmayanları suçlayacaksın.

Evet, vay anasına sayın seyirciler!

Yine de, "sıkıntı" düzeyine indirgediği bir vahşetin aydınlatılmasını, ancak ulus-devletin bekası için talep edenin, hele bir de failerle volta atmışlığı da varsa, katil yerine kendisinden ya da "kedisinden" hesap soranları adres göstermesine şaşırmalı

Arkadaşımıza, Hrant'a nasıl sahip çıkacağımızı, kendilerini gayrimüslimlerin malvarlıkları ile ilgili provokatif haberleriyle de tanıdığımız şaibeli gazetecilerden öğrenecek değiliz.

Bereket, Hrant'ın, derdi "**başka**" olanlar ve **Etyen Mahçupyan**'ın muhteşem tabiriyle "**parazitleri**" dışında onunla tanışmış, tanışmamış milyonlarca demokrat arkadaşı var.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşek olma...

Melih Altınok 22.01.2013

Paris'te üst düzey üç PKK'linin, İmralı ile başlayan görüşmeleri sabote etmek için öldürüldüğü konusunda herkes hemfikir.

Düğüm, failin kim olduğuna dair meşreplere göre değişen yorumlarda.

Hükümet cephesinden ağırlıklı olarak örgüt içi hesaplaşma tesbiti geliyor.

Bu yorumun, tetikçilerin İran ya da Suriye gibi Avrupa'da operasyonel güce sahip ülkelerce yönlendirildikleri şeklinde varyasyonları da mevcut.

PKK ve BDP çevresi ise ilk anlardaki hükümeti suçlayan çıkışlarından tabiri caizse ufaktan çark etmeye başladı.

İmralı'ya giden **Ahmet Türk**'ün İran vurgusu ve **Zübeyir Aydar**'ın "AK Parti değildir" çıkışlarını son olarak Kongra-Gel Başkanı **Remzi Kartal**'ın açıklaması izledi.

Pazar günü *Taraf*'tan Tuğba Tekerek'e konuşan ancak her nedense (malumumuz ya) görülmeyen Kartal'ın açıklaması şöyle:

"Bu [suikast] yüzde 100 PKK kararıyla yapılan bir şey değil. PKK deyince örgüt demek; bir kişinin şahsı değil..."

Örgütün en tepelerinden gelen ve bir "ricat" sayılabilecek bu açıklama adeta itiraf.

Peki, PKK çevresi "katil AKP" noktasından nasıl oldu da "kısmen üstlenme" noktasına geldi?

Çünkü Fransa iyi çalışıyor. Türk hükümetine ulaşan ön istihbari bilgi notlarında yer alan deliller failerin PKK ile bağlantısına yoğunlaşmış durumda.

Kısa bir süre sonra da katiller dünya kamuoyuna açıklanacak.

Bu nedenle de PKK her zamanki yöntemine başvuruyor. Yani sivillerin yaşamını yitirdiği (özellikle de kurbanlar Kürt'se) saldırılar sonrası yaptığı gibi, şimdi de önce şiddetle reddettiği sorumluluğu kısmen kabullenme taktiğini izliyor.

"İçimizdeki bazı unsurlar" bahanesini yükseltmeye hazırlanıyor.

Hareket kızaracak yüzünü ısıtıyor.

İşte **Remzi Kartal**'ın *Taraf*'a yaptığı son açıklama ayan beyan ortada. Yalanlama da gelmedi.

Suikast için **"Bu yüzde yüz PKK kararıyla yapılan bir şey değil"** diyen ve devam eden Kartal'ın sözleri, size de işkenceci polislerine hep "menfi vaka" bahanesiyle arka çıkan devletin savunmasını hatırlatmıyor mu?

"PKK deyince örgüt demek; bir kişinin şahsı değil..."

Yine mi **"çürük elmaların"** muadili **"bazı unsurlar"** diyorsunuz Sayın Kartal? Yoksa **"suikast kararı örgüt yönetimi tarafından oybirliğiyle değil oy çokluğuyla alındı"**dan teselli bulmamızı mı istiyorsunuz?

Dağılım mı yani?

Yanıtınız hangisi?

Yoksa bu haberi Twitter’da paylaşıncı saldırıya geçen zekâ küpü bir taraftarınızın savunmasını yapıp “ders” mi vereceksiniz bana?

“Yüzde yüzden sonra virgül koy anlam değişir. Oku oku baban gibi eşşek (imla kendisine ait) olma gibi. Daha ders lazım mı?”

Yoksa bir diğer zatı şahane gibi memleketin en önemli meselesi olan Kürt sorunun çözülmesine engel güçlerle uğraştığım için barış karşıtı olduğumu söylemeyi mi tercih edersiniz?

“ÇHD ve Yorum operasyonundan daha önemli buluyorsanız, ciddi bir pazarlığın tarafı olduğunuzda su götürmez, oluyor.” (düzeltme yapmadım)

Ya da en iyisi bir hukukçunun Twitter’daki şu müdafiliğidir:

“Örgüt içi infaz, örgütün merkezi bir kararını gerektirir. Faillerin örgütten olması, olayın örgüt içi infaz olduğunu göstermez.”

Ama bu biraz tehlikeli zira aynı mantığa Balyozcular falan da sahip çıkabilir. “Darbe planı merkezi bir karar değil, Çetin Doğan inisiyatif almış. Faillerin bizden olması darbe girişimin tarafımızdan yapıldığını göstermez” gibi...

Devlet de çıkıp “Mustafa Muğlalı 33 Kürdü öldürdü ama katliam TSK’nın merkezi kararı değildi” diyebilir tabii.

Allah akıl fikir versin.

Evet, Sayın PKK yöneticileri, biliyorum işiniz zor. Bu son olay çok farklı. Suikastın failleri PKK’li çıkarsa Türkiye ve dünya kamuoyunu ve hatta kitlenizi barışın önündeki engelin kendiniz olmadığına biraz zor inandırabilirsiniz.

Zira ölenler diğer provokasyonlarda olduğu gibi “karşı” taraftan değil, Kürtler, hatta örgütünüzün yöneticileri.

Dediğim gibi, “çürük tetikçi” edebiyatını da kimse yemez. Örgütün bölgesel ve küresel aktörlerle göbek bağı bilmeyen yok. Kimse herhangi bir eylemin ardından “Acaba yüzde yüz PKK akli mı” diye sormuyor. PKK böyle bir hareket.

Kaldı ki “başarılı” eylemlerinizi sorgulayanların “dış bağlantı mı var” demeleri bile Kandil’i ve BDP’yi çileden çıkartıyordu. Bu nedenle şimdi çıkıp “Bazı unsurlarımız kandırılıp yönlendirilmiş, üç PKK yöneticisini öldürmüş, bizi bağlamaz” falan dersiniz, gülerler adama.

Ve ardından sorarlar: “Daha dün Diyarbakır’da cenazelerini yapıp gözümüzün içine baka baka gözyaşı dökmediniz mi?”

Ama içiniz ferah olsun, baksanıza yukarıdaki bir örnek verdiğim Twitter mesajlarında olduğu gibi, görmemek, inanmamak için çırpınan, komikleşen nice “Araf’ta” taraftarınız da var.

Onlar ne yapsanız size inanır, gerçeğe gözünü yumar.

Tıpkı Ayette dediği gibi “... Onların kalpleri vardır ama anlamazlar; gözleri vardır ama görmezler; kulakları vardır ama işitmezler...”

Benim gibi, sizlerin suçlarına, günahlarına bahane bulmaya uğraşmayan eşekler ise nasıl olsa azınlıkta medyada.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Birgül Hanım ne yaptıysa 'solu' için yaptı

Melih Altınok 25.01.2013

Mecliste hükümetin önerdiği anadilde savunma hakkı tasarısının görüşüldüğü oturumda söz alan CHP İzmir Milletvekili **Birgül Ayman Güler** şunları söyledi:

"Türkiye'de Kürt sorunu yoktur, Türkiye'de siz sorunu Türk sorunu yaptınız. Türk ulusuyla Kürt milliyeti eşit olamaz. Bundan sonra biz savunmadayız, bundan sonra meşru müdafaa hakkı için saldırıdayız."

Birgül Hanım kürsüden inerken CHP ve MHP sıralarından tezahüratlar, alkışlar yükseliyordu.

Bu üç paragraf her şeyi özetliyor aslında. Burada bıraksak hiçbir şey eksik kalmaz.

Hatta tercüme sorununu çözerseniz, Türkiye'nin politik tarihinden bihaber bir ecnebi bile mevzuu anlar.

Der ki, anlaşılan dili üzerinde baskılar olan Kürtlere (azınlık falan olmalılar) demokratik haklarını iade eden bir hükümet var.

Karşısında ise kendi ulusunu bu azınlıkla eşit görmeyi hakaret sayan bir milletvekili. O hâlde Türkiye'de liberal sol-sosyal demokratlar iktidarda olmalı. Ana muhalefette ise ırkçı, faşist bir parti.

Ama bu ülkede yaşayan, dahası kimsin diye sorsanız (belki acımalı) söze politik duruşuyla başlayacak insanlarla bu aleniyeti hâlâ tartışıyoruz.

Üstelik de CHP'lilerle değil, CHP'nin solcu olma ihtimalini sevenlerle, kendisine solcuyum diyenlerle.

Kaldı ki tek örnek de bu olay değil elbette. Mustafa Kemal dönemi de dâhil olmak üzere CHP iktidarlarında Kürtlere ya da diğer "makul olmayan" kesimlere yapılan zulümlerin resmî devlet politikası olduğuna dair örnekler saymakla bitmez.

Ama sorun bakın solun kahir ekseriyeti, hâlâ Kemalist söylemin, Şeyh Sait isyanının dinci bir ayaklanma olduğu ve İngilizlerce desteklendiği masalına inanır mesela.

Bunun bahane edilerek Cumhuriyet'in ilk yıllarında Kürtlere verilen bütün hakların geri alındığını söyleyen bizim gibilere ise "dindar yalakası" derler.

Said-i Nursi'ye gerçek ismiyle yani Said-i Kürdi diye hitap etmemize en çok sinirlenenler de, açıkça Kürtlere "dağ Türkü" diyen milliyetçiler değil, onlardır garip şekilde.

Peki, bunca şeye rağmen Türkiye solunun genişçe bir kesimi için Kemalizm'in yaşayan hayaleti CHP'nin kredisi neden tükenmez?

Çünkü kafalarında CHP hâlâ makbul bir yerde. Çünkü CHP ülkede bir asırdır gericilik diye etiketlenen ve ana sorunları olan dine karşı bir sigorta. "Çağdaşlığın" teminatı. Kanlı modernizm hedefinin lokomotifi.

Memleketin en radikal devrimcilerine bugün de ilham olan Mahir Çayan bile toplu yazılarında yere göre sığdıramadığı Kemalizm ve milliyetçilik üstüne aynen şunları yazar:

"Kemalizm küçük-burjuvazinin en sol, en radikal kesimin milliyetçilik tabanında antiemperyalist bir tavır alışıdır. Bu yüzden Kemalizm soldur... Kemalizm, devrimci-milliyetçilerin emperyalizme karşı aldıkları radikal politik tutumdur."

Bugün de bir şey değişmemiştir. Mesela bölgeden bir insan hakları aktivistin, tarihinde sayısız Kürt katliamı olan ve bugünkü tavrı da malumunuz CHP'den vekil olması, sol tarafından ehven-i şer diye karşılanır.

Ama aynı niteliklere sahip birinin, anadilde savunma, seçmeli Kürtçe dersi gibi reformlar bir yana, müzakere sürecine imza atmış AK Parti'yi yalnızca desteklemesi bile sol tarafından nasıl karşılanır sizce?

"Devrimci Grup Yorum"un konserlerine CHP'li belediye başkanları katılır, destek verir.

Erdoğan gelince Hakkâri'de kepenkleri kapattıran PKK-BDP çevresi, misafir Kılıçdaroğlu olunca mitinglere adam yığar.

Ve daha bir sürü şey...

İşte çok tepki alan ancak aksi halen "kanıtlamayan" CHP-ML'liler tanımla tam da bu durumu kastediyorum.

Dolayısıyla ırkçı sözleri tepki çeken Güler'in Twitter hesabından yaptığı şu savunmaya sonuna kadar katılıyorum:

“Sosyalist gençlik hareketleri içinde yetiştim. Pantürkizm’le hiçbir yakınlığım olmadı.”

İşte Birgül Hanım tam bu “arka planı” yüzünden bugün Meclis kürsüsünden ırkçılık yapabiliyor ve savunması da “solcuyum” olabiliyor.

Çünkü Türkiye solu faşizmi, devletin kurucu felsefesini yeni güç ilişkileriyle yeniden üreten askerî-sivil bürokratik elitin söylemlerinde değil, tarlasında çalışan Yozgatlı köylünün bıyıklarını aşağı sarkıtmasında aradı.

Kızsanız da, tarihî metinleri, pratikleri histerik inkâr nöbetleriyle görmezden gelseniz de Türkiye solu biraz da budur.

Yüzleşeceksiniz. Ya da Kemal Kılıçdaroğlu’nun *“CHP tabii ki ulusalcıdır, milliyetçidir ama milliyetçik kafatasçılık değildir”* şeklindeki ancak MHP’ye ait olabilecek komiklerine sarılacaksınız.

Allah’tan bu ülkenin en politik ve bilinçli kesimi olan Kürtler Türkiye solunun genişçe bir kesiminin fiili müttefiki olduğu CHP’yi tanıyor. Güler’in bu sözlerini de asla unutmayacaklardır.

Bu arada, Güler’in sözlerine tepki göstererek partisinden istifa eden CHP Adıyaman Milletvekili Salih Fırat’ı da tebrik ediyorum.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cellâtla helalleşme

Melih Altınok 29.01.2013

Pek çok demokratın ve solcunun Erdoğan’a hakkını “neredeyse” helal etmesinin nedeni, onun Balyoz ve Ergenekon davalarındaki cesur tavrıdır.

Konu dışına çıkmak pahasına ve şahsım adına, bu helallikteki “neredeyse”nin, İmrâlı ile görüşmelerin siyasi riskini üstelenmesiyle epeyce daraldığını da söylemeliyim.

Partinin tabanındaki muhafazakâr-dindar kesim de kindar olmamasına karşın nesilden nesle aktarılan çok diri bir kolektif hafızaya sahip.

Kimi zaman açıktan baskı altına alınmış mütemadiyen de “asli yönetici” sınıf olan askerî-sivil elitçe inançlarından ötürü hor görülmüş bu insanlar temsilcileri kanalıyla “meşru” sayılmaktan hoşnutlar. Bugün

bunun nasıl mümkün olduğunun da farkındalar.

AK Partili seçmenlerin evlerinin duvarlarını süsleyen posterlerde Menderes, Özal ve Erdoğan'ın olması, bu kişilerin müthiş duble yollar yapmalarından değil, vesayet karşısındaki mağduriyetleri ya da onun karşısındaki mücadelelerinden kaynaklanıyor.

Dikkat edin, baraj da "askerlerle" kariyer de yapan Demirel'in bu silsilede yeri yok.

Ancak ilginçtir, Başbakan Tayyip Erdoğan içte ve dıştaki meşruiyetinin en önemli kaynağı olan bu başarısıyla ilgili adeta "özeleştiri" vermeye başladı.

O komutanları dışarıdayken de biliriz

Hadi Sayın Başbakan'ın demokratikleşme davalarının uzun sürdüğü iddiasını, uluslararası yargının "sorun yok" kararına karşın "hassasiyetine" verebilirdik.

Ama allahaşkına, Sözcü'ye "Tayyip sözümüze geldi" manşetti attıracak "terör bölgesine gönderecek komutan kalmadı" çıkışına ne buyrulur?

Sayın Başbakan, halkın şu an tutuklu askerler görev başındayken terörle mücadele adı altında dönen dolaplardan haberdar olmadığını mı düşünüyor acaba?

Yani açık yalanlara halkın inanmayacağını, bunun kendisine zarar vermeyeceğinin, dolayısıyla başka bir "dilin" mümkün ve hatta elzem olduğunu farkında değil mi?

TSK'da iç siyaset ve darbeye değil işiyle ilgilenen onca subay, komutan ne güne duruyor?

Darbe planlamak, halkını esir alamaya çalışmak, büyütülmemesi gereken bir kabahat mi?

Peki, inanmıyorum ama varsın Erdoğan'ın kanaati bu yönde olsun? İyi de doğrudan hedef tahtasına oturtulan Türkiyeliler olarak bizler de bunu kabullenmek zorunda mıyız?

Yargıya müdahale edilmemesini istememiz rövanşistlik mi, kindarlık mı?

Parlamentoyu ve halkı esir almayı planlayan bu "memurlar", hâlâ edimlerinin haklı ve meşru olduğunu savunuyorlar. "Rövanş, intikam" diyorlar. "İltimas" geçilmesini telkin ettiğiniz şeyin "darbe zihniyeti" olarak algılanacağını farkında mısınız?

Belli ki Erdoğan başkanlık hedefi için "itidalli" bir sürece girdi ve artık cephe savaşı istemiyor. Tansiyon düşsün istiyor.

Siyaset yapıyor, haklıdır da. Ancak kaş yaparken hakikaten göz çıkabilir. Vesayetle hesaplaşmada gelinen bunca yol, ödenen onca bedel heba olabilir.

PR'cılar sülüslerini aldı bile

Zira mesela, Başbakan'ın fiilen arka çıktığı İlker Başbuğ'a, gazetecileri, siyasileri ve de hükümeti hedef gösterirken imaj danışmanlığı yapan "yıldızlara" kadar celp çıkartılmış durumda.

Akşam akşam gazetelere konuk olup "Başbakan'ın yakın çevresinin de askerlerin tutukluğundan rahatsız olduğunu" yazıyorlar.

Bizler bu medyada "hükümetten iyi haber alan kaynaklara yakın kaynaklar" şeklinde referanslarla Ankara kulisi yazan gazeteciler de gördük.

Ancak dün hükümete karşı internet siteleri kurulması için emir veren askerlerin imajını düzelterlerin, bugün hükümete, üstelik de "içeriden" kaynakların ağzıyla "balans" ayarı yapmalarını da görmek varmış kaderde.

Bu ve benzeri yazıları alıntılıyıp hemen altına "Kocam yaşasaydı kesin Silivri'de olurdu" başlıklı mülakatlar yerleştirenlerin kör gözüm parmağına "operasyonları" da cabası.

Uyanık olmalı.

Siyasete "gık" diyen paşasını görevden alan, kodese tıkan, yalnızca denetleyen değil "askerî politikalar üretme" noktasına gelen sivillerin hükmettiği İspanya "geçiş aşamasından demokratik sağlamlaştırmaya geçtik mi acaba"yı tartışıyor.

Demokrasinin kurumsallaştığı ABD bile ordunun denetlenmesini sürekli yinelenen bir konu olarak görüp bu alandaki politikalarını sürekli güncelliyor.

Sivil kültürün bu denli kırılgan olduğu, tarihi darbelerle dolu Türkiye'nin, 35. Madde'nin kaldırılması dâhil pek çok yapısal reformu gerçekleştirememiş hükümeti ise "moraller bozulmasın" diye yargıyı demoralize ediyor.

Kimseye kişisel kinimiz yok, hatta son dönemde "iki yılınız kaldı" tehdidini açıkça savuran ulusalcılara, darbecilere de.

Zamansız "jestler" reformist hükümetlerin ve dolayısıyla demokratikleşmenin, sivilleşmesinin ayağını yerden keser diyoruz o kadar.

Kimse unutmamalı, vesayetle mücadele bir ömür sürer, geriye döndürülmesi ise bir dakika.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkesun bir CHP'si var, durur içerisinde

Melih Altınok 01.02.2013

Gün geçmiyor ki, yine bir "yeni CHP seferberliği"yle karşı karşıya kalmayalım sayın seyirciler.

İlk ve en şiddetlisine, 2010 ortalarında şahit olmuştuk.

Önlerinde referandum ve genel seçim olan Ergenekon çevreleri, bir devirme ve cilalama operasyonu gerçekleştirmişlerdi. Baykal yönetimindeki CHP'nin AK Parti karşısına çıkmayacağını bildikleri için Kılıçdaroğlu'nu zembille başa getirdiler.

Bendeniz o günlerde "Kılıçdaroğlu her derde deva terramisin midir" başlıklı yazılar yazıyordum. Partinin devletçi, milliyetçi, içe kapanmacı, ontolojisinin yanı sıra buna uygun edimlerini gözardı edemeyeceğimi söylüyordum. Sırf iktidardaki parti gibi dindar olmadığı için CHP'yi destekleyemeyeceğimi yazıyordum.

Yapılan reformların ve ülkedeki değişimin hakkını rakı masalarında verirken, köşelerinde "Aman AKP'li demesinler" refleksiyle hareket eden kalemlere ise gün doğmuştu.

Hürriyet'i ve böyle sola böyle *Radikal*'i, devlet kuran değil, devletin kurduğu CHP'yi "Çok çalışacağız", "Hedefimiz yüzde 40" manşetleriyle selamlıyorlardı.

"Bizimkiler" ise "Yetmez ama evet" dedikleri hâlde CHP'nin MHP'nin dümen suyundaki hayır kampanyasına aldırmadılar.

İstanbul sermayesinin, merkez medyanın, Karargâh'ın vs. desteğinin yanı sıra Ergenekon'un parti içindeki müdahalelerini umursamadan umut dolu yazılar yazdılar.

Bereket kimse onları dinlemedi de bugün bile övündüğümüz referandumdan demokrasimiz kazançlı çıktı.

Ama statükonun savaşı bitmemişti. Tabii ki, üç beş yıldır "solcu olmayan" siyasal iktidarı reformlarından ötürü alkışlayan ve karizmayı çizdirip makyaj peşinde koşan araftakilerin umudu da.

Kapıda Haziran 2011 genel seçimleri vardı.

Bizimkiler, bu kez de Demirel-Koç işbirliğiyle tavsiye edilen tutuklu Ergenekon sanıklarının CHP'den aday olmasına karşın partinin kredi notunu alabildiğine yükselttiler.

Ama özgürlükçü solcular ve liberaller yine onları dinlememişti. Partinin seçimlerde MHP ekseninde yürüttüğü

"açılım ihaneti" propagandası tutmadı. Sınırlı sayıda Ergenekon sanığı CHP listelerinden vekil seçilebildi.

Yine mi olmadı yoksa?

Şimdi CHP’de yine bir kriz var.

Ve CHP’li Birgül Ayman Güler’in lamı cimi yok, Türkler karşısında Kürtleri ikinci sınıf saydığı ırkçı açıklamaları üzerine bonkör bankerler yine sahnede.

Güler’in sözlerinin ardından önce “Kılıçdaroğlu cevabını verir” dediler. “Genel Başkan yönetimden ulusalcıların temizleyecek” kulisleri yazdılar. Tepki istifalarının artarak süreceğini söylediler.

Olmadı. Genel Başkan çıkıp Güler’i sahiplendi. “CHP Milliyetçi ve ulusalcı bir partidir” buyurdu. Sanki sorun Güler’in bu sözlerinin “bilimsel” olması ve “cahil halkın” yanlış anlamasıymış gibi, “Burası üniversite kürsüsü değil, dikkatli olun” dedi. Basını suçladı vs.

Kayda değer bir istifa da gelmedi. Sezgin Tanrıkulu, Hüseyin Ergün falan yerli yerindeler maşallah.

Ya da sanki ırkçılık yapan ve ona sahip çıkan CHP ve bir vekili değilmiş gibi, “AK Parti’ye faşist diyebilir misiniz” diye soruyor bazı dostlar da. Yahu faşiste faşist demekten hiç gocunmadık da, CHP faşistlik yapınca AK Parti’ye niçin faşist diyelim, onu anlamadık?

CHP’nin seçmen sosyolojisinin aslında Birgül Hanım’ın ırkçı çıkışına uygun olmadığını söyleyen arkadaşlarımıza ise Cem Yılmaz’ın sözleriyle seslenmek isterim.

“Hepimiz cips yiyen insanlarız, lütfen birbirimizi kandırmayalım!”

Zira partinin tabanındaki tıpkı Kürtler gibi tarih boyunca ezilmiş, katledilmiş dezavantajlı kesimlerinin bile Güler’in görüşlerine çok uzak olmadığını görmek için alelade bir saha çalışması yeter de artar.

Vallahi Kılıçdaroğlu haklı

Aslında Kılıçdaroğlu dünkü “CHP herkesin kafasına göre tanımladığı parti hâline geldi” yakınmasıyla tartışmaları özetledi.

Sayın Genel Başkan haklı. CHP kurucusu, tarihi, bugünü, felsefesi ve somut icraatlarıyla net olan bir parti.

Ona neredeyse devrimci, reformcu, demokrat ve hatta liberal diyen bizimkilere ne oluyorsa?

Mustafa Kemal’in Türkleri ve Kürtleri eşit gören sözlerini aktaran ve “partinizin kurucusu Atatürk bile sizin gibi değildi” demeye getiren Başbakan da kulak vermeli Kılıçdaroğlu’nun bu sözlerine.

Zira Başbakan'ın aktardığı bu sözler 1920'ye aitti. Yani Mustafa Kemal'in savaşı kazanmak için Kürtlerin, dindarların desteğine ihtiyaç duyduğu günlerde.

Sayın Başbakanım, tıpkı CHP gibi Atatürk de "herkesin kafasına göre tanımladığı bir idol hâlinde".

Oysa tüm icraatlarıyla gün gibi ortada duruyor Atatürk.

İsterseniz Mustafa Kemal'in bir de, 1923 darbesinin ardından Kürtlere, dindarlara, solculara, liberallere, kısacası ne kadar "aykırı" kurucu unsur varsa neler ettiğine de bir bakın.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emperyalizm kahroldu mu, ıssız acun kaldı mı

Melih Altınok 05.02.2013

ABD Elçiliği'ne yapılan intihar saldırısını duyar duymaz, güzergâhımın üzerindeki binanın önünden ne çok geçtiğimi düşündüm.

İrkildim. Hayatın ne kadar tekinsiz olduğunu bir kez daha anladım.

Patlamanın olduğu yerde çalışan arkadaşlarım vardı, sık sık uğradığım evler, lokantalar... Kalabalık bir caddeydi. Elçiliğin önünde günün her saati vize kuyruğunda insanlar olurdu.

Derken ayrıntılar netleşti.

Kendini havaya uçuran 40 yaşındaki adam Korsakoff hastasıydı. Kameraların bulup çıkarttığı ve her hâli perişan zavallı babası adeta bitmişti.

Saldırıda hayatını kaybeden elçilik görevlisinin dört ay sonra emekli olacağını söylüyordu acılı eşi, annesi.

Patlamadan şans eseri ağır yaralı olarak kurtulan muhabir arkadaşımız Didem Tuncay hâlâ hastanede yatıyor.

Bir yoksul kendiyile birlikte bir başka yoksulu öldürmüş, bir genç kızı yaralamış, onlarca insanı üzüntüye boğmuş...

Bu arada elçilik binasının duvarının hasar gördüğünü de eklemeyelim.

Ya işte, görüyor musunuz sevgili dostlar, ABD emperyalizmi ne de büyük bir yara almış hafta sonu Ankara'da!

Yumuşama, sertleşme

“Devrimciler” bir eylem koymuş ve ben neler yazıyorum değil mi yoldaşlar? Bireysel kaygılar, üzüntüler, varoluş sıkıntısı... Düpedüz küçük burjuva zaaflarımın yansıması bunlar...

Eskiden öyle miydi ya?

Mesela 12 yıl önce de DHKP-C bir intihar saldırısı düzenlemişti Gümüşsuyu’nda. Eylemciyle birlikte bir polis memuru hayatını kaybetmişti. Çevredeki pek çok sivil de yaralanmıştı.

Tarih dün gibi aklımda 10 Eylül 2001.

Çünkü malumunuz bir gün sonra, 11 Eylül’de ABD’deki ikiz kulelere intihar eylemi düzenlenecekti.

Ve bizler, ki kimi “eski dostlar” şu an içeride , Parti-Cephe’nin bu sansasyonel eyleminin tabiri caizse “güme” gitmesine çok üzülecektik o bir gün sonra.

İşte o kadar devrimciydik ki, insanların kendilerini ve başkalarını öldürmesine değil, bir cinayetin başka cinayetlerin gölgesinde kalmasıydı bizi üzen.

Peki, ne oldu da “devrimci eylemlerde” öldürülen sivillere “ama” demeden üzülecek kadar “yumuşadım?”

Yaş alıyorum ondan mı acaba diyeceğim; sanmıyorum.

Zira henüz yolun yarısına bile gelmedim. Ayrıca yaşı benden epeyce büyük meslektaşlarımın köşelerine bakın, hepsi birer Che maşallah.

Tıpkı kaynım...

Oral Çalışlar, son intihar saldırısının solun şiddetle ilişkisini sorgulaması için bir vesile olabileceğinden umutlu.

Benim ise ümidim neredeyse yok.

Çünkü bu ülkede şiddetle aranıza koyduğunuz mesafede, “ezilen halkın milliyetçiliği”, “sınıf kini” gibi sık duraklar yoksa ya “yılığsınızdır” ya “dönek”. Yani “dışarıdasınızdır”.

Hatta masum sivillerin bu tarz eylemlerde “taraf olmamalarının kefareтини” canlarıyla ödemesi karşısında “helal hoş olsun” diyemiyorsanız, “halk düşmanı” bile ilan edilebilirsiniz.

İslamofobileri, pozitivizm aşkları ve seslerini çıkartacakları mecra bulmaları nedeniyle olsa gerek garip şekilde “içeride” sayılanlar ise bu hesaplaşmanın önündeki belki de en ciddi engel.

Ankara’daki intihar saldırısını duyunca “buldum buldum” diye köşesinden ortalığa atılıp “Tıpkı Deniz, o da elçiliğin tam da burasına zamanında kurşun sıkılmıştı” yazan gecelerin romantiği gibi...

Ya da;

Her zamanki itidalli hâliyle “ölmeyeydiler iyiydi” deyip “Ama ABD emperyalizmi” diye ekleyerek aslında neyin “umurunda” olduğunu gösteren ağabey...

Korsakoff’lu intihar eylemcisinin hastalığını manşete taşıdı diye *Radikal*’e çakarken gösterdikleri hassasiyeti, o adamı elinden tutup hakikaten cinayet mahalline taşıyanlardan zinhar esirgeyenler...

Bu binyılda, diyalog ve siyaset kanallarının bu denli açık olduğu, hükümetin açık açık PKK ile silah bırakma için müzakere yürüttüğü bir ülkede usul usul, silaha, şiddete en romantik, en çok satan hâleriyle gerekçe üretenler...

"Ama" demeden, "Deniz'i" hatırlatmadan, "emperyalizme" sövmeden "öldürme!" diyemeyenler...

Evet, en önemli engel sizlersiniz.

Ölenler, öldürense, o azmettirici yazıları yazdığınız steril plazalardan, korunaklı sitelerinizden çok çok uzaktaki Mustafalar, Ecevitler, yoksullar, nüfussuzlar işte...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni dünyaya eski elçi

Melih Altınok 08.02.2013

Türkiye solunun genişçe bir kesimi, her türlü başarısızlıklarının ya da yenilgilerinin nedeni olarak ABD'yi görüyor.

Bu umacı, onları ideolojilerini ve pratiklerini, geçmişlerini tartışma zahmetinden kurtarıyor. Psikolojide bu durum "**aşkın tavır**" olarak adlandırılıyor.

Siz "**tesisi yok**" ya da "**eloğlu çok yaman**" diye okuyabilirsiniz.

Mesela "**kendi ordularının**" 12 Mart muhtırasını **Devrimci Gençlik** dergisinde destekliyorlardı. Ancak Dolmabahçe'de hafta sonu izni için karaya çıkan "**gâvur**" askerini dövmeyi antimilitaristliklerinin olduğu kadar antiemperyalist olduklarının da göstergesi sayıyorlardı.

Son günlerde ise antiemperyalizmi, halkını katledip demokrat dünyaya kafa tutan Esad gibi diktatörlerin yanında saf tutmaya kadar indirgediler.

Başkentteki Suriye elçiliğinin yanından elini kolunu sallayıp geçen intihar eylemcisini, ABD elçiliğine süren **DHKP-C**'nin sahiplenme mesajı net değil mi mesela?

Örgüt bu saldırıyla ülkelerini yıllardır faşist diktatörlüklerle yöneten, halkı toplu katliamlarla kıran **Esad**'a, **Mübarek**'e ve **Kaddafi**'ye "**sahip çıktım**" diyor.

Bu diktatörlere karşı askerî bir operasyona girişmeden sokaktaki halk devrimlerini destekleyen ABD'yi ise cezalandırdığını söylüyor.

Çünkü onlar içinde önemli olan ağızlarından düşürmedikleri gibi halkların kardeşliği, sivillerin canı, özgürlüğü falan değil.

Konjonktür safları ve hedefleri değiştirse de varoluşlarını yıllardır emziren makul düşmanlarını değiştirmek istemiyorlar.

Türkiye'nin üçüncü dünyadan kopmaması için memur edildikleri görevlerine devam ediyorlar.

Kısacası yegâne işlevleri kendilerine "konak" olan içteki ve dıştaki statükoyu devam ettirmek.

Yoldaş Ricciardone

ABD ve emperyalizmi konusundaki tavrımı sorarsanız, "Obama bizde seçimlere girse de gönül rahatlığıyla oy kullansam" diyerek lafı uzatmadan yanıt veririm.

Ancak benim aslında bir "mesafeye" işaret eden bu tavrım, ağızlarından antiemperyalizm sloganlarını düşürmeyenlerde neredeyse yok.

Zira varlıkları birbirlerine bağlı. Tıpkı **Althusser**'in devletin ideolojik aygıtları (DİA) gibi, muhalefetleriyle bile bugüne değin düşman ilan ettikleri ABD'nin Türkiye'deki etkinliğini meşrulaştırdılar.

Asker onların desteğiyle darbeler yaptı, diğerleri de terör eylemleriyle askerin politikadaki ağırlığının, OHAL'lerin, sıkıyönetimlerinin, MGK'larının varlığına gerekçe oldu.

Ancak, yeni Türkiye'deki malum kesimler süreci okuyamasalar ve tavır değiştirmeseler de, yeni binyılda değişen dengeler ve özellikle Obama ile birlikte yılların paradigmalarının ve özcü yaklaşımlarının konforu sarsılıyor.

Siyahî Başkan'ın demokrat ve ezber bozan tutumu malumunuz.

İçinde zengin mesajlar barındıran son icraatı neredeyse bir savaş ve sınır ötesi operasyon karşıtı olan **Chuck Hagel**'i, İsrail'in sert karşı muhalefetine rağmen ülkenin en stratejik makamlarından biri olan Savunma Bakanlığı'na ataması oldu.

Ancak, ABD "iktidarı" da tıpkı bizde olduğu gibi homojen değil.

Ankara büyükelçileri **Ricciardone**'nin demokratikleşme davalarında Yargıtay aşamasına bile gelindiği hâlde **"neyle suçlandıklarını bilmiyorlar"** türünden Yazgülü Aldoğan seviyesinde bir ulusalcının bile başvurmayaacağı argümanlara sarılmasına bir bakın.

Washington, elçilerinin "eski" alışkanlıklar ve Ankara'da ağırlıklı olarak görüştüğü ulusalcı ve romantik solcuların enformasyonları nedeniyle sahip çıktığı darbecilerle, Ergenekoncularla, dün elçiliklerine yapılan saldırının faillerinin yolunun kesiştiğini aklından çıkartmalı.

Zira Türkiye'nin demokratikleşmesini, sivilleşmesini, dünyaya entegrasyonunu savunan ve çoğunluğu oluşturan demokratlar da son yıllarda değişmeye başlayan ABD algısını akıllarından çıkartamaya oldukça müsaitler, hatırlatalım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erdoğan'a ne oldu, bize ne oluyor

Melih Altınok 12.02.2013

Başbakan Erdoğan'ın darbe davalarındaki **"tutuklulukları"** eleştirmesi ve Balyoz hükümlüsü **Ergin Saygun'u** ziyaretinin ardından herkes aynı yanıtın peşinde.

Neler oluyor?

Bu sorunun yanıtı aradığım **başkentteki AK Partililer, "Askerî vesayetle mücadelede bir ricat mı sözkonusu"** dememe fırsat vermeden heyecanla söze başlıyorlar.

Belli ki son günlerde bu soruyla sık sık karşılaşılıyorlar.

"Ana paradigmalarında" asla bir değişiklik olmadığını ısrarla vurguluyorlar.

"Bu başkanlık ve onun yolunu açacak yeni anayasa için siyasi bir hamle mi" şeklindeki sorumu ise, "evet" ya da "hayır" diye yanıtlamıyorlar. Ancak "realiteden" açtıkları sözün işaret ettiği yegâne yer **"Evet!"**

Başbakan'ın Saygun'u ziyaretinin, bugün büyük oranda sivil otoriteye bağlandığını düşündükleri **TSK içerisindeki eski zihniyete yakın unsurların direncini kıracağına** eminler.

Bu ve benzeri hamlelerin, "dönüşüm sürecinin yapısal niteliğini" etkilemeyecek birer **"siyasi PR çalışması"** olduğunu vurguluyorlar.

Üst düzey bir AK Partili ise şunları söylüyor:

"Askerin siyasetteki etkinliğinin tam demokratik ülkelerdeki gibi sıfırlanması için kısa ve orta vadede çok önemli adımlar atılacak. Askerî eğitim sisteminin yeniden düzenlenmesinden tutun da askerî lojmanlar konusuna ve nihayet askerî politikaların yürütme tarafından belirlenmesine kadar pek çok alanda demokratik reformlar yapılacaktır. Bunlar mı daha önemli yoksa konuştuğumuz konu mu? Bu reformlarla birlikte bugün ziyaret üzerinden yaptığımız tartışma bizlere komik görünecek. Tıpkı daha önce defalarca olduğu gibi."

Sakin olun kahramanlar

Evet, AK Parti'de **Erdoğan'ın başkanlık koltuğuna oturmasının** ve **yeni anayasanın**, sivilleşme sürecinin kurumsallaştırılması için elzem olduğu ve bunun için de **"tansiyonu düşürecek bazı risklerin"** göze alınması gerektiği görüşü hâkim.

Tartıştığımız "PR faaliyetlerinin" ürkek darbecilerin direncini mi yoksa demokratikleşme yanlıların hevesini mi kırar, tartışabiliriz. Ben buraya kadar olayın muhatabının görüşlerini yansıtmaya çalıştım.

Ne var ki Başbakan Erdoğan'ın son hamleleriyle hızlarını almayıp dümenlerini **"ordumuzu yıpratmayalım"** koyuna kıranlar da yok değil.

Ancak, Erdoğan'ın 10 yıllık performansına, gidişata ve partinin nabzına bakılırsa, darbecilere karşı ahlaki bir duruş sergilemeleri nedeniyle yelkenlerimizi aynı rüzgârda doldurduğumuz bu arkadaşlar belli ki yine karaya oturacaklar.

Herhalde nemi hissedip paçayı sıvayan ve **“Artık konsept değışti, bir dönem sona erdi”** diyen **Ahmet Hakan**’dan falan çok etkileniyorlar.

Hatırlayın **Ertuğrul Özkök** de 12 Haziran seçimleri öncesi yaratılmaya çalışan gazın etkisiyle **“bir dönem sona erdi”** diye vakitsiz muştular veriyordu. Sonra ne oldu? “Bitti” dediği o “zihniyet” daha da güçlendi ve bugün Kürt sorununun çözümünde Cumhuriyet tarihinde eşi benzeri olamayan bir çözüm iradesinin altına imza attı.

Biraz sakin olun.

O hâlde ne yapmalı

Erdoğan ve AK Parti kurmayları, inişlere çıkışlara rağmen, askerî vesayetin önemli oranda geriletilmesinde takdire şayan adımlar attılar.

Ancak bu sürecin tümünden onların iradesine bırakılabileceği anlamına gelmiyor. Hatta bu büyük bir aymazlık olur.

Zira kendine solcuyum diyen bazı arkadaşlar, acınacak şekilde, AK Parti askerî vesayete karşı diye fiilen darbecilerin yanına düşmüş olabilirler. Üstelik de 12 Eylül referandumunda işkencecilerinin yargılanmasına hayır diyecek kadar.

Ancak bizler AK Parti ile birlikte darbe karşıtı, anti-militarist olmadık. Dolayısıyla bugün Başbakan’ın tavrı ister vesayetin tamamen tasfiyesi için bir taktik, isterse taviz olsun, darbe rejimine karşı muhalefetimiz sürecektir.

Tıpkı darbecilerini 1985’te yargılamaya başlayan ve mahkûm eden ancak 1989-90 arasında “toplumsal barışın tesisi” gerekçesiyle hepsinin Carlos Menem tarafından affedilmeleri ve sonrasındaki süreçte olduğu gibi.

Demokratlar, Menem’e rağmen mücadelelerini sürdürdüler. Ve nihayet bir mahkeme 2006 yılında darbecilerin affedilmesini anayasaya aykırı buldu.

Bugün Arjantin’de devam eden davalarda yalnızca yüksek rütbeli komutanlar değil, suça katılan tüm askerler, polisler, işbirlikçi yargıçlar, siyasiler, rahipler ve siviller yani esas suçluların tamamı yargılanıyor.

(<http://www.arifekose.blogspot.com/2013/02/darbeciler-af-arjantin.html>)

Evet, Türkiye’de darbecilerin affedilmesi gibi radikal bir geri adım süreci yaşamıyoruz. Ancak en kötü senaryoda bile çaresiz değiliz.

Kimbilir, belki de böyle bir süreç özgürlükçü solcuların, demokratların ve liberallerin tamamının “aman AKP demesinler” saplantısından kurtulup vesayetle hesaplaşmanın bayraktarlığına oynamaları için de bir vesile olur.

Özetle enseyi karartmayalım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aldı mı bizimkileri bi telaş

Melih Altınok 15.02.2013

Kürt sorununu, elbette ki kategorik olarak şiddeti reddeden politik tutumumuzun ışığında yorumladık.

Ancak savaşın rantını yiyenler, bunu "Kürt halkına düşmanlık" olarak lanse etmek için çırpınıp durdular.

Uludere katliamı gibi somut olaylarda devleti ve hükümeti eleştirirken, bayram değil seyran değil provokatif katliamlarında PKK'yi de es geçmedik.

Yani yoksul bir halkın çocuklarıyla savaşın gerdeğine giren "makbul" İstanbul entelijansiyaasının linçini göze alıp ilkesel duruş sergiledik.

Onlarsa "ezilen ulusun haklı şiddeti" gibi arkaik önermelerle ezilenlerin zaaflarına seslenmekten başka bir şey yapmadılar.

PKK'nin cezaevlerinde başlattığı ölüm oruçlarını hatırlayın. Mahallemizde hamasetin dilini pazarlayanlar, cezaevlerindeki gencecik çocukları ölüm için yüreklendiriyorlardı.

"Eylemi destekliyoruz. Ölene kadar devam edin" diyen BBP'nin simetrisinde...

Bu köşenin okurlarıysa insan canının siyaseten tehdit unsuru olarak kullanılmasının çağdışı bir yöntem olduğuna dair yazılar okudular. Hele ki bu insanların siyasi temsilcilerinin yasal ve meşru şekilde parlamentoda olduğu bir dönemde.

Nihayetinde Öcalan İmralı'dan neredeyse bu önermelerimizle bire bir örtüşen biçimde, hatta aynı kelimelerle ölüm oruçlarının bitirilmesini emretti.

Tabii ki bu "**vijdanjörler**" bize söylediklerini Öcalan'a söyleyemediler. Bereket eylem sona erdi.

Neyse, balık bilmese de olan biteni, ikiyüzlülüğü Halik biliyor mutlaka.

"Aracılık" faaliyetinden beslenenler manipüle etse de neredede durduğumuz ne diye yırtındığımız ortada:

Siyaset ve müzakere kanallarının Cumhuriyet tarihinde olmadığı kadar açık olduğu bir dönemde, şiddete sarılan, onu sistematik olarak öven bizden değildir!

Hep tekerrür hep tekerrür

Sevgili **Çetin Altan**'ın dediği gibi, "**Tekerrür eden tarih değil, insanların aptallığıdır**".

Bugün baş veren barış umuduna varan yol da yukarıda bahsettiğim şekilde bir seyir izledi.

BDP ve DTK yöneticilerinin yanı sıra, embedded yorumcularının ağzından "tarihte eşi benzeri görülmemiş bir imha ve inkâr sürecine şahit oluyoruz" laflarının döküldüğü günlerdi.

Bizler yeni bir müzakere sürecinin "ışığı" var diyorduk. AK Parti kongresindeki 63 maddelik manifestonun bir açılıma, reforma gebe olduğunu dair kulisler yazıyorduk.

Ustalarımızdan bile "Diktatörü (Erdoğan'ı) övmek için çırpınmayın çocuğum" zılgıtları yedik.

"PKK'nin silah bırakması önkoşul olamaz" diyen **Nuray Mert** de, o günlerde, yani üç beş ay önce, "**Silah**

burak demek teslim ol demektir” buyuruyordu. Sanırsınız ölen, öldüren, dağda gezen yoksul, naçar Kürt gençleri değil, kendisiymiş gibi.

Derken “Diktatör Esed gibi, Kürtleri de imha edecek” dedikleri Erdoğan Cumhuriyet tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir cesaret ve açıklıkla bombayı patlattı. MİT İmralı’da Öcalan’la görüşüyordu.

Meğer kahramanların “hiç bu kadar kötüsünü görmedik” dediği günlerde, bizler gibi süreci okuyan ve duyumlar alan Öcalan Erdoğan’a “umutlu” mektuplar” yazıyormuş...

Ardından bildiğiniz üzere BDP’liler Ada’ya gitti. Bugünkü barış iklimine vardık.

Şimdi **Selahattin Demirtaş** bile **“Yakın olduğumuz AKP’dir”** diyor. Birkaç ay önce Kürt sorununun çözümünde Erdoğan’dan umutlu olduğunu söyleyen **Leyla Zana**’ya “çıkışını” hatırlıyorum da...

Bilumum ulusalcı da BDP’ye “Kürtleri sattınız” diye sitem ediyor. **Tarık Akan** AK Parti- BDP uzlaşısıyla çıkacak anayasanın referandumunda köy köy gezip “hayır” kampanyası yapacağını ilan ediyor.

Bizimkilerse, her şey apaçık ortada olduğu için dün olduğu gibi açık manipölasyonlara başvuramıyorlar. Ama yine çok telaşlılar.

Usul usul BDP’ye ve aslında tahammül edemedikleri barışın umuduna, siyasetin müzakerenin de geniş yer kapladığı “doğasına” ihtarlar çekiyorlar.

Üzümün şimdiki sapı başkanlık

Tabii ki Nuray Hanım da aralarında. BDP ve AK Parti’nin başkanlık sisteminin de içinde olduğu söylenen, anayasa ve çözüm konusundaki uzlaşma sinyallerinin **“rahatsızlık yarattığını”** iddia eden Mert **“Tehlikenin farkında mısınız”** diyor:

“Bu gerçeği fark etmeyenler varsa da, ben hatırlatmış olayım... Kürt meselesinin barışçıl çözümünün, bu türden pazarlık ve hesaplar çerçevesinde gerçekleştiremeyeceğinin anlaşılmasında fayda var.”

BDP’nin organik aydınlarının “vesayetine” tepkisi ne olur bilemem. Ancak başta Kürtler olmak üzere tüm Türkiyeli demokratların bu maksimalist söylemin altındaki “barışa bahane bulma refleksi” artık göreceklere inanıyorum.

Zira [sanırım Churchill’e ait] “Herkesi bazen, bazılarını her zaman, ama herkesi her zaman kandıramazsınız.”

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erdoğan Lincoln ise...

Melih Altınok 19.02.2013

Steven Spielberg'in **Lincoln** filmi, iç savaş sürerken Lincoln'ün köleliği kaldıracak ek 13. maddeyi Anayasa'ya eklemek için verdiği siyasi mücadeleyi anlatılıyor.

Film üzerine herkes Lincoln ve Erdoğan'ın benzerliğinden bahsediyor.

Son olarak da dün **Radikal**'de **Murat Yetkin**'in "**Erdoğan Türkiye'nin Lincoln'ü olabilir**" başlıklı yazısını okudum.

Yetkin'e katılıyorum. Ancak film ile bizdeki müzakere süreci arasında kurulacak ilişkinin Erdoğan ile sınırlı olmadığını düşünüyorum.

Lincoln filmde yalnızca bu projeye açıktan karşı olan (bizdeki milliyetçiler-ulusalcılar gibi) Demokratlar'la mücadele etmiyor.

Kendisiyle beraber hareket eden fakat "eşitlik" konusundaki görüşleri Demokratlar'ca manipüle edilecek radikallerin vereceği zararı da hesaplıyor. Ve onları uyarıyor.

Elbette yasaya karşı olan Demokratlar da bu "radikalleri" mercek altına alıyorlar.

Cumhuriyetçiler'in kölelik karşıtı radikal görüşleriyle bilinen üyesi **Thaddeus Stevens**'a kürsüde, 13. maddenin köleliği kaldırmakla sınırlı kalmayacağını, oy hakkı ve seçilme gibi adımların da önünü açacağını söyletmek istiyorlar.

Amaçları Lincoln'ün "**beyazları siyahlar karşısında mağdur konuma düşüreceğini**" parlamentoya göstermek.

Evet, bu da bizim **Ertuğrul Özkök**lerin ve kendisine bu aklı daha evvel veren **Nuray Mert**lerin "**Açılım Türk sorununu doğuracak**" önermelerine benziyor.

Ama beklenen olmuyor. Her filmde olduğu gibi, afişe rağmen başrolü üstlenen **Tommy Lee Jones**'un canlandığı Bay Stevens, kürsüde kendisini olağanüstü bir çabayla tutuyor. Filmin en dramatik sahnesinde haykırıyor:

"Tamamen eşitlikten yana değilim. Ek maddenin gerçek amacı yalnızca yasalar karşısında eşitliktir!"

Evet, barış için yapamayacağımız yok

Stevens'in bu "**ricadı**", köleliği kaldıran 13. maddenin ve daha sonrasındaki "**mutlak eşitliğin**" de önünü açıyor.

Ancak Stevens'in radikal bir arkadaşı bu konuşmasının ardından ona şunları söylüyor.

"Bu ülkenin geleceğine dair her türlü umudun temelini, zencilerin eşitliğini inkâr ettiniz. Midemi bulandırdınız! Ruhunuzu mu yitirdiniz Bay Stevens? Söyleyeceğiniz hiçbir şey yok mudur?"

İşte, şimdi beliren otuz yıllık savaşı bitirme umudunun arkasına güçlü bir siyasi irade koyan siyasal iktidarı destekleyenleri, maksimalist sloganlar atmadığı için "**yandaşlıkla**", "**satılmışlıkla**" suçlayanların hiç değişmeyen ilham kaynağı!

Stevens arkadaşına cevap veriyor:

“Mideni bulandırdığım için özür dilerim. Hoş olmasa gerek. Bu ek maddenin kabul edilmesini istiyorum. Böylece anayasada kölelikten söz edilen tek yer kesin olarak yasaklanmış olsun diye. Çünkü bu ek madde kalksın diye ömrüm boyunca çalıştım. Sayısız siyah erkek ve kadın bu uğurda savaşmış can verdiler ve şimdi de yüzbinlerce asker... Hayır, beyefendi, hayır. Söylemeyeceğim hiçbir şey yokmuş gibi geliyor!”

Evet, bizler yıllardır, en netameli zamanlarda **“Kürt sorununda askerî çözüme hayır, diyalog ve müzakere kanalları açılmalı”** diyorduk. O günlerde çok da **“radikal”** olmayanlar ortalık rahatlayınca başımıza **“hewal”** kesildiler.

Sürecin içindeki armut saplarını, üzüm çöplerini büyütüp “bu ne biçim yemek” diye bağırıyorlar.

Aslı Aydıntaşbaş gibi, boş vakitlerinde de şöyle tweetler atıyorlar:

“Şimdi bu imralı heyetine Başbakan bu gece karar verecek ya... Garip bir durum değil mi? Yani barış süreci ‘kişisel’ değil ‘kurumsal’ olsa...”

Nasıl diyorsunuz; Lâ havle ve lâ kuvvete...

İnternetime güvenme

Geçen cuma da barışa bahane bulma refleksinden bahsetmiş ve yazımın sonunda **“sanırım Churchill’e ait”** diyerek bir söze yer vermiştim:

“Herkesi bazen, bazılarını her zaman kandırabilirsiniz, ama herkesi her zaman kandıramazsınız.”

Sanırım demiştim, zira internette yaptığım kısa araştırmada kaynakların yüzde sekseni böyle diyordu.

Ama hata etmişim. Zira **Halil Berktaş** her zamanki gibi yine çok ikna ediciydi. Kendisine teşekkür ediyorum, sizlerden de özür diliyorum:

“1880’lerde Amerikan basınında (Lincoln’a izafeten) çok alıntılındığına göre, Churchill olamaz değil mi? Yani her şey bir yana, Churchill’den çok önceki bir ‘çıkış noktası’ sözkonusu (Churchill 1874 doğumluydu).”

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milliyetçilikten sosyal demokrasi yaratan sol

Melih Altınok 22.02.2013

CHP'den sık sık *Taraf*'ın kendilerine karşı "tavırlı" olduğu eleştirisini duyarız ya.

Sanırım "**CHP ve sosyal demokrasinin krizi**" yazı dizimizin ardından bu yaklaşımlarını yeniden değerlendiriyorlardır.

Zira tarihteki ve bugünkü pratiklerine, söylemlerine karşın, hâlâ kendilerinin "sosyal demokrasi" içerisinde tarif edildiklerinin farkındadırlar.

Dün yazı dizisinde **Ayşe Kadioğlu**'nın da görüşleri vardı. Ve diziye başlık olarak da kendisinin "**Yenilikçilerden umutluyum**" şeklindeki sözleri seçilmişti.

Bildiğiniz üzere bu "**yenilikçilik**" ve "**yeni CHP**" kavramları, **Kemal Kılıçdaroğlu**'nun çok çok açık bir şekilde **Baykal**'a karşı kurulan komplonun ardından alternatif olarak "**belirtilmesinin**" ardından tedavüle girdi.

Yıl 2010. Referandumdan hemen önce.

Hürriyet'in başını çektiği merkez medya Kurultay'a dek kendisini "**çok çalışacağız**", "**hedef yüzde kırk**" manşetleriyle selamladı.

Koç'un öncülüğünü yaptığı, rejimin dönüşüm sürecine karşı olan İstanbul sermayesi de güçlü desteğini esirgemedi.

Tabii akademi, sendikalar, odalar vs. de.

Tıpkı Kadioğlu gibi o günlerde "**sol, demokrat**" aydınlar da çok heyecanlanmışlardı. Rejimin asli unsurlarının bu "desteğinin" anlamını çok iyi bildikleri hâlde bu ittifakları "tali" saydılar. Baykal komplosu ise "hayrın yolunu açmış" bir fenalıktı işte.

Ve nihayet kurultayda "**yenilikçiler**" kazandı. "Yenilikçiler" artık, partide genel başkan düzeyinde temsil ediliyorlardı.

"**Yenilikçi önder**" Kılıçdaroğlu'nun ilk icraatı ise, 12 Eylül Anayasası'nda gedikler açacak referandumda "**hayır**" kampanyası düzenlemek oldu. MHP ve bilumum "**eskiliklerle**" kol kola...

"**Yenilikçilerden**" umutlu "**solcu**" aydınlar, "**hele durun**" dediler, "**daha yeni yönetime geldiler!**"

Derken 12 Haziran seçimleri gelip çattı.

"**Yenilikçi**" Genel Başkan, eski yönetimin "**Ergenekon'un avukatlığı**" şiarının dozunu yükseltti. "**Adres verin**" dedi Meclis kürsüsünden, "**gidip Ergenekon'a üye olacağım!**"

Seçim kampanyasında MHP'nin "**Habur ihaneti**" sloganını kullanmaktan bile çekinmediler.

Demirel'in aracılığıyla darbe sanıklarını ve sembol milliyetçi isimleri milletvekili adayı gösterdiler.

Ama kuşkusuz bu "**teferruatlar**" da, "**sol**" aydınların CHP'nin "**hakkını vermeleri**" için önemli "**kalemler**" değildi.

Yine mi bamy

Derken, aydınlarımızın, **“Henüz ekibini kurmadı, aceleci olmayın”** dedikleri **“yenilikçi”** Kılıçdaroğlu, bir kurultay daha kazandı. Yani güvenoyu aldı, partinin yönetimini şekillendirdi.

Artık bahane kalmamıştı ve yeni bir **“cılalama kampanyası”** daha başlatıldı. **“Umutlu sol”** aydınlar da celp beklemekten cepheye koşular.

Ama sonuç yine hüsrandı. Kılıçdaroğlu daha çok çalışıyor, Silivri’ye ziyaretlerini sıklaştırıyor, yasamanın icraatlarını Anayasa Mahkemesi’ne ışık hızıyla ulaştırıyordu.

“Yenilikçi” Genel Merkez, partiden yükselen milliyetçi-ulusalcı çıkışlara bırakın tepki vermeyi, destekliyordu.

Ve geldik bugüne.

Siyasal iktidar 30 yıllık savaşı bitirecek bir hamle yaptı. İmralı ile görüşmelere başladı. BDP ile yeni bir anayasa için uzlaşa açıklamaları yapıyor. Erdoğan grupta **“her türlü milliyetçiliği ayaklar altına”** alıyor.

Peki ya **“umudun adı CHP”** ne yapıyor?

MHP ile birlikte **“PKK anayasası geliyor”** diyor.

Kılıçdaroğlu grubunda İstiklal Marşı’ndan dizeler okuyor. CHP Sözcüsü **Haluk Koç**’un tabiriyle, BDP’lilerin **“o kaba şiveleriyle”** Sinop’ta linç tehlikesi atlattığı günün ertesi **“Bu ülke adına canlar veriyoruz. Onlara sahip çıkmak her milliyetçinin görevidir”** diyor. **“Hangi hakla milliyetçiliğe laf ettiğini”** sorduğu Erdoğan’a **“Atatürk’ten korkmuyorsun, bari Allah’tan kork!”** diye sesleniyor.

Kimsenin inancına sözüm olmaz elbette. **“Tartışma da ayrışma da sorun da yok”** diyen CHP PM üyesi ve “yenilikçi” gruba dâhil edilen **Fikri Sağlar**’a rağmen **“Yok yok, sen bilmezsin var”** diyen Kadioğlu’nunkine de.

Ama umuduna **“Avrupa sosyalistleri de zaman zaman milliyetçiliğe kaydı”** diyerek gerekçe bulan kadioğlu allahaşkına anlatsın.

Hangi Avrupa ülkesinde, solcu aydınlar, ceberut devleti kuran ve tarihiyle, bugünüyle bu denli istikrarlı biçimde milliyetçi olan bir partiye sizin gibi açık çek sunmuştur. Ve de kendilerine hâlâ solcu denmektedir?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halkın nabzı neresindedir

Melih Altınok 26.02.2013

Hafta sonu Gazeteci ve Yazarlar Vakfı’nın **“Toplumsal uzlaş ve medya”** başlıklı toplantısı için Diyarbakır’daydık.

Durun hemen gitmeyin! **“Halkın nabzını tuttum. Diyarbakırlı ‘umutlu,’ ya da ‘kötümser’”** demeyeceğim.

Nasıl diyeyim? Boş kaldığımız birkaç saatte sokakta en fazla on kişiyle diyaloga girmişimdir. Onun da çoğunluğu **“ciğer mi yesem, qeş’e mi?”** den ibaretti.

Tanıyıp gelenlerin görüşleri de halkın nabzından ziyade, “**benim nabzımla**” ilgiliydi.

Herkes meşrebince “**nasıl yazarsam daha iyi olacağını**” söyledi. Ben de tavrımın nedenlerini anlattım vs.

Yani, ava giden avlanır misali, **halkın nabzını tutmaya giderken düpedüz Diyarbakırlıya nabzımı tutturdum.**

Peki, şaşırdım mı? Hayır, tabii ki.

Zira sahada olmanın, içeriden gözlemin “**objektifliğin**” ve “**gerçeğe ulaşmanın- aktarmanın**” yegâne koşulu olduğuna hiç inanmadım.

Öyle olsa geçtiğimiz günlerdeki bir eylemde yaşamını kaybeden **Şahin Öner**’in elinde bomba mı patladı yoksa panzer mi ezdi diye hâlâ tartışılıyor olmazdı değil mi?

Bölgedeki *DHA* ve *İHA* muhabirleri de bırakın nabzını tutmayı Diyarbakırlıların röntgenini çekecek kadar içerideler, sahadalar mesela.

Peki, bu meslektaşlarımızı Edirne’ye gönderseniz ve bölge ile ilgili haber yapmalarını isteseniz, sizce Diyarbakır’da olduklarından farklı haberler geçerler mi dersiniz?

Hülasa Ankara’dan yaptığım bölgedeki vatandaşın nabzına dair analizlerim pek de değişmedi.

Değişen var mı ya da değiştiyse bunu kendisinin ya da gazetesinin nabzıyla çelişecek şekilde yazan var mı, bilemiyorum.

Ama ben bir kez daha anladım ki **halkın nabzı, bizlerin algısında, tavrında ve hatta tabularında.**

O hâlde itiraf edeyim, bendeniz bu gezinin ardından barış gazeteciliğinin ilkeleri gereği sivillerin yanındaki tavrım sürdüreceğim.

Barışa bahane bulma refleksiyle savaşçı ve maksimalist talepleri değil, umuda, müzakereye desteğe dair ayrıntıları ön plana çıkartmayı sürdüreceğim.

Çünkü bir stetoskop olmadığım gibi, ayna falan da değilim.

Yegâne sırrım, barış. O da dökülürse bana ne gerek var ki zaten?

Nabzı değilse neyi tutacağız

Otosansür, sansür diye söylenmeyin lütfen, zira komik oluyoruz.

Gazetelere ve gazetecilere akan sayısız enformasyon arasından sınırlı sayıdaki sayfalarda ve ekranlardaki haber bültenlerinde, kısıtlı köşelerimizde neye yer vereceğimiz, tercihlerimizin süzgecinden geçmiyor mu?

O hâlde izninizle, ben de bu özerk alanımda barış ihtimalini güçlendirecek ayrıntıları “görmeyi” yeğleyeceğim.

Peki, bu sözlerim, panellerin ve onların vasıtasıyla bölgeye gitmemizin havanda su dövmekten başka bir işe yaramadığı anlamına mı geliyor?

Tek kelimeyle asla!

Bu başlıktaki bir panelin, hele ki müzakere sürecinin başlarında Diyarbakır’da yapılmasının büyük bir sembolik anlamı olduğu açık.

Sonuç bildirgelerine bakıp “Bu savaşın değirmenine en çok su taşıyan merkez medya da her yıl benzer içerikte ‘basın meslek ilkeleri’ yayınlıyor” demeyin

Ne olursa olsun, medya mensuplarının biraraya gelip, “yalan haber yapmayalım, objektif olalım, ayrımcılık yapmayalım, savaşı kışkırtmayalım” demeleri önemli.

Zira bu hava, tıpkı toplantıda söz alan *Hürriyet* muhabiri arkadaşımızın **“Anayasa değişince biz de ‘Türkiye Türklerindir’ mottomuzu değiştirebiliriz”** diyebilmesini sağlıyor.

İnsanlık için küçük, *Hürriyet* için büyük bir adım ama adım işte.

Ayrıca böyle etkinlikler normalleşme için de faydalı.

Diyarbakır da tıpkı İstanbul ya da Ankara gibi, nabızı tutulacak değil, nabız tutma ehliyetine sahip vatandaşların, politik aktörlerin yaşadığı kocaman bir büyükşehir.

Surlarının içinde safariye çıkılacak, nabızı tutulacak, tanınacak, fotoğrafı çekilecek “yerlilerin” yaşadığı bakir topraklar değil.

Üç beş yıl öncesine kadar pek de öyle rahat yapılmayan bu toplantılar sayesinde, barış sürecine destek veren Diyarbakırlılar da seslerini daha yüksek çıkartma gücü buluyorlar.

O hâlde bize düşen, tıpkı Sevgili **İhsan Dağı**’nın vurguladığı gibi medya olarak rolümüzü çok da abartmamak.

Her şeyden önemlisi, bugünlerde iyi niyetli de olsa sıkça tekrarlanan **“Savaş kolay, barış zor”** mottosunun aksine **“barışın ne kadar kolay olduğunu”**, görüldüğü gibi tarafların azıcık hedef küçültmesi ve siyasi risk almasıyla mümkün olduğunu dillendirmek.

Ama mutlaka Afrika steplerinde safariye çıkmış, öğretici adam pozlarını bırakarak.

Bırakın nabızı da barışı, diyalogu tutun arkadaşlar; sıkı sıkı...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Öcalan'la bahar gelmez hamlesi

Melih Altınok 01.03.2013

Dün **Milliyet** gazetesinde Öcalan'la BDP'lilerin İmralı'daki son görüşmelerine ait olduğu iddia edilen tutanaklar yayımlandı.

Ada'ya giden vekillerden **Pervin Buldan** da dün gazetecilerin görüşmelerin içeriğiyle ilgili soruları üzerine **"Bugün Milliyet gazetesinde detaylar var"** dedi.

Buldan'ın sözlerini bir doğrulama olarak okumak pekâlâ mümkün.

Dün konuyla ilgili görüştüğüm hükümet kaynaklarının da yayımlanan metnin, **"üzerinde eklemeler çıkartmalar"** olsa da **"genel olarak görüşmenin içeriğini" yansıttığı** görüşünde olduğunu gördüm.

"MİT'in içerisindeki sürece karşı unsurlar olamaz mı" diye sorduğum sürece hâkim bir AK Partili ise gruptaki yaygın kanaatlerini, kendinden emin bir ifadeyle şöyle özetledi:

"Haberı yapanları tanıyoruz. Bugüne değin kaynakları da arasında MİT'teki sözünü ettiğiniz unsurlardan ziyade BDP ve PKK olduğunu bilmeyen yok."

"O hâlde BDP çevresinden şüpheleniyorsunuz" şeklindeki sorum karşısında ise **"evet"** diye okuyabileceğimiz şu cevabı verdi:

"İkinci bir Oslo gibi duruyor."

Bu metin hangi kaleminden çıktı

Dün *Milliyet*'in haberinin Başkent gündemine bomba gibi düşmesiyle AK Parti, Başbakanlık ve hükümette yoğun bir mesai başladı.

Önce sözkonusu metnin MİT'in tutanaklarıyla örtüşüp örtüşmediği sorusu üzerinde duruldu. Ancak öğle saatlerinde hükümet kulislerinde, **sızdırılan metnin MİT'in tutanaklarıyla "birebir" örtüşmediği bilgisi** konuşulmaya başlandı.

Fakat "birebir örtüşmüyor" ifadesinin çok küçük bir farklılığa işaret ettiği de kabul ediliyor.

Bu bilginin **"görüşmelerle ilgili yeterince enforme edilmiyor muyum"** kaygılarını gidermek için Viyana'da olan Başbakan Tayyip Erdoğan'a da ânında iletildiği belirtiliyor.

En güçlü olasılık ise, **sızdırılan metnin, İmralı'daki görüşmeye katılan BDP milletvekillerinin parti yöneticileriyle de biraraya gelerek, "sabaha kadar" ayrı ayrı tuttukları notları birleştirmeleri sonucu kaleme aldıkları ortak metin olduğu yönünde.**

Görüşlerini aldığımız MİT'e yakın kaynaklar da **"Ada'daki görüşmelerin tutanakları tek nüsha ve kozmik odalarda büyük bir gizlilikle saklanıyor. Dışarıya çıkartılması sözkonusu bile olamaz. Tıpkı Oslo'daki**

gibi. Kaldı ki tutanaklar, zeminin her karesinde MİT anteti bulunan kâğıtlardır. Sözkonusu haberdeki gibi değildir” açıklamasında bulunuyorlar.

Kısacası **AK Partililer** tıpkı Oslo’da olduğu gibi kendinden emin. **“Sürece bir karakol baskınından çok daha fazla zarar verdiğini”** düşündükleri ve açıkça **“sabotaj”** diye nitelendirdikleri **sızdırma faaliyetinde BDP’nin rolü olabileceği** ihtimali üzerinde duruyorlar.

Amaç ne?

Hükümet kulislerinde ağırlıklı olarak dile getirilen bu ihtimal ise beraberinde şu soruyu gündeme getirdi.

Peki, müzakere sürecinin başlaması ve İmralı görüşmelerinin ardından daha önceki açıklamalarının aksine itidalli bir dil takınan BDP bu işten sorumluysa amacı ne?

AK Partiler, sürecin önemli aktörlerinden olan Başbakan’ın danışmanı **Yalçın Akdoğan** henüz birkaç gün önce yaptığı ve BDP-PKK içerisindeki bazı unsurların son dönemdeki “hareketlerine” dair enfomasyona dayanan uyarısına sıkça atıf yapıyorlar.

“Süreç boyunca örgütün sadece yeni saldırılarda bulunması sabotaj anlamına gelmez, aynı zamanda Öcalan’ın iradesini anlamsızlaştıracak çıkışlar yapmaları da büyük bir sabotaj anlamına gelir.”

Şimdiki sızdırma sabotajı ise Akdoğan’ın uyardığı amaca ulaşmak için **“farklı bir taktik”** olarak değerlendiriliyor.

Bir AK Partili gruplarındaki bu yaygın görüşü söyle ifade ediyor:

“Bu işe kalkışanlar, ancak uzun vadede süreci baltalamaya yarayacak Öcalan’ın iradesini değersizleştirmek yerine, her zamanki taktiği kolay ve hızlı sonuç verecek olanı seçtiler. AK Parti tabanına ve milliyetçi kamuoyuna oynadılar. AK Parti’yi yıpratarak, onu Öcalan’la danışıklı dövüş içinde göstererek süreci, faili belli olmayacak şekilde sabote etme yoluna gittiler.”

Başkentte, bu yöntemle **“Sadece Öcalan’la barış gelmez. Kürt hareketinin asli unsuru olan Kandil emri kulu, BDP de ulak değil”** mesajının başta hükümet olmak üzere “muhataplarına” ulaştırıldığı konuşuluyor.

Dolaysıyla vaka, dün gün içinde bazı yayın organlarında dile getirildiği gibi, **“İmralı’daki görüşmelerde ‘hakarete’ uğradıkları iddia edilen bazı BDP’lilerin şahsi hamlesi”** ya da **“tasfiye edilmeyen Ergenekon hücrelerin işi”** gibi muğlâk ifadelerin ötesinde **çok daha organize bir faaliyet** olarak yorumlanıyor.

İkinci bir Oslo’ya izin verilmeyecek

Hükümet kanadının bu sabotaja karşı olası hamlesi üzerine ise net bir görüş ifade edilmiyor.

MİT’in elindeki tutanakları eksiksiz olarak kamuoyuna duyurması ihtimali ise düşük görünüyor. Bunun yerine mektuplarına cevapların geleceği görüşmede Öcalan’ın vereceği mesajların **“kullanılması”** yönteminin tercih edilebileceği tahmin ediliyor. Bu konuda Öcalan’la diyaloga geçilebileceği ve bu görüşmenin, sızdırma sabotajının etkisini zayıflatacak bir araç olarak kullanılabileceği tahmin ediliyor.

Ancak görüşme tutanaklarının basına sızdırılmasıyla oldukça huzursuz oldukları gözlenen hükümet cephesi bunca hazırlık yapılan ve aşama kaydedilen süreçten Oslo'da olduğu gibi kolayca vazgeçmemeye kararlı.

BDP'ye "sert bir mesaj"dan ise "sürece zarar verir" endişesiyle kaçınıyorlar.

Yine de kulislerin nabzına bakılırsa, bu gelişme, hükümetin İmralı ile görüşmelerde BDP'nin rolüne dair radikal kararlar almasına neden olacağı benziyor.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Batsın bu dünya

Melih Altınok 05.03.2013

Yeryüzündeki yıkım, savaşlar, çocuk cinayetleri, yoksulluk, tecavüzler... ortadayken nasıl oluyor da insanın rasyonel bir varlık olduğuna dair kanaat bu kadar yaygın olabiliyor anlamakta güçlük çekiyorum.

Belki bu da benim irrasyonelliğim.

İnsanın rasyonel bir varlık olduğu yönündeki **"inancın"** kaynağı pozitivizm ve modernizm tapınmacılığının **"altın çağlarında"** yeryüzündeki yıkımın, **"karanlık çağlardakini"** üçe beşe katladığını sorgulamamalıyım.

Yakıcı **"hakikat"** karşısında âdemoğullarının varoluşlarını anlamlandırmak için geliştirdikleri savunma mekanizmalarını tolere etmeliyim.

Tıpkı çocuklar gibi, masa örtüsünün altında kurdukları düzenin gerçek bir ev değil, evcilik oyunundaki bir mizansen olduğunu söyleyip mızıkçılık etmemeliyim.

Zira bilirsiniz çocuklar arasında oyunbozanlar değil, oyun kuranlar sevilir.

Ama engizisyonda öldürülmemek için inkârı tercih eden Galileo'nun muhafızlar gidip de yalnız kalınca söylendiği, ne kadar sussak, bazen reddetmek zorunda kalsak da **"yine de dünya dönüyor"** işte!

İşte kapı işte sapı

50 bine yakın **"kurbanın"** ardından, gençlerin birbirini öldürmeyeceği bir Türkiye hayali kapıda, üstelik de elinde güçlü bir koçboynuzuyla, belirince yaşadıklarımıza bir bakın.

Mevzuu karmaşıktırmadan düşünelim.

Bu hayalin **"hakikaten"** gerçekleşmesini istiyorsanız tek yapmanız gereken içeriden kapının sürgülerini gevşetmektir, değil mi?

Hatta cesursanız, kapıyı bile açarsınız.

Zira alacağınız tek risk kapı açılınca barışın gelmemesi ihtimalidir. Bu da kuşkusuz kapı duvarken ölümlerin sürmesi hâli karşısında göze alınabilir değil mi?

Ama kariyerinizi, makamınızı, mevkiinizi kapının varlığına borçluysanız ve Ferrari'nizi satmaya cesaretiniz yoksa, üstüne üstlük bunu kendinize bile itiraf edemiyorsanız **“açılmaması”** için çalışırsınız.

Borçlu olduğunuz geçmişteki söylemlerinizin ağır yükü altında, kırk dereden su getirirsiniz.

Tavrınızı mantığa büründürürsünüz. Meslek etiğinden, siyaseten doğruculuktan, anakronik benzetmelerden medet umarsınız.

Ama gün gibi ortadaki irrasyonelliğinizi rasyonelleştirme makyajlarınıza rağmen hakikat değişmez. Yine de kapı oradadır ve siz açılmasını istemiyorsunuzdur.

Biliyorum, gardiyanlarınız ve **“kral çıplak”** dediğimiz için çok kızdığınız bizler gidince Galileo gibi sizler de itiraf ediyorsunuz hakikati.

Ama kimse duymadıkça genç ölümlerinin durmayacağını da siz bilin.

Kapı gibi gerekçeler

Malumunuz, geçen hafta, daha önceki barışımıza kastedenlerin Oslo'daki sabotajlarını hatırlatan bir hamlesiyle daha karşılaştık.

Bazılarımız, bir müzakerenin başarıya ulaşması için esas koşul olan (kan davalarında bile) ilkeyi deşti. Müzakere sürecinde **“her doğrunun söylenmesi değil, söylenenin doğru olması”** gerekir düsturuna vurgu yaptı. Hatalı **“tarafı”** eleştirdi.

Kimileri ise megalomanlığından ve komploculuğundan sual olmayacak Öcalan'ın hiçbirimizi şaşırtmayan sözlerinde **“mana”** aramaya koyuldu.

Ancak Başbakan'ın **“Batsın böyle gazetecilik”** çıkışıyla tartışma, tutanakları yayımlayan *Milliyet*'e doğru kaydı.

Peşinen söyleyeyim, bu sabotajda en az sorgulanması gereken aktörün haberi yapan muhabir ve gazetesi olduğunu düşünüyorum.

Evet, bu haberi manşetleştirmek, pekâlâ bir tercihin göstergesidir.

Barış gazeteciliğinin **“uzlaşmazlık alanına”** değil, **“uzlaşmazlığın oluşumuna”** odaklanmasının esas olduğunu söyleyebiliriz. Ardından bu alanda konsensüse varılan şu tanımı hatırlatabiliriz:

“Kitle iletişim tekniklerinin, anlaşmazlıkların ve çatışmaların önlenmesine ve barışçı yollarla çözümüne yönelik amaçlarla kullanılması.”

Ne var ki *Milliyet*'in **“ari gazetecilik”** temelli savunması da bir yardım ve yataklık suçlamasının muhatabı için **“yetersiz”** değil.

Dolayısıyla bu sabotaj olayında üzerinde durulması, ifşa edilmesi ve eleştirilmesi gereken asıl fail, sözünden dönüp **“aracılar”** vasıtasıyla bu işi faş edenlerdir. Onların kim olduğu da hepinizin malumu.

Evet, *Milliyet* bu işte, pekâlâ başka biri de seçilebilecekken gazeteciliği **“tercih”** edilen bir araçtır.

Milliyet- Taraf kıyası oksimorondur

Asli failler değil araç üzerinden yürüyen bu tartışmada, darbecilerin planlarını kamuoyuna duyuran *Taraf*’ın gazeteciliğinin tartışılması ise gerçekten bir mantık ve hakkaniyet garabeti.

Cinayet, esir alma ve demokrasi katliamı planlarının önlenmesine yarayan ifşaatla, savaşmama, dövüşmeme, öldürmeme, sulh olma girişimini sekteye uğratacak gazetecilik faaliyetini bir kefeye koymak mümkün müdür?

Eğer bir şey batacaksa, işte asıl bu **“mümkündür”** diyenin vicdanı yere batsın.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ciğercinin kedileri

Melih Altınok 08.03.2013

Kendilerini olmasa da **“türlerini”** eskiden beri tanırız. Aklımızda, 1999 yılında Öcalan’ın yakalanmasının ertesi ve daha ertesi günlerinde Viyana mimarisinden bahsetmelerıyla yer etmişlerdir.

Ama saflar netleşince, hangi pozisyonun ne gibi getirileri ve götürüleri olduğu anlaşılınca topa girmişlerdir, haklarını yemeyelim.

Babî’li’nin dehlizlerinde ve İstanbul sivil toplum dukalığında kedi gibi, kenarlara sürtmeden, acıtmadan ve bilenmeden yürüme üstadıdırlar.

Lafı çevirme, tonla yazıp, konuşup net bir önermede bulunmama konusunda merkezin siyasetçileri bile ellerine su dökemez.

Bilip de susmanın ne büyük bir ayıp ve suç olduğunu duymuşlardır elbette. Ama kalkanları ellerindedir. Onlar, kuşkusuz ki, ortamı germek istemedikleri için açık konuşmamaktadırlar. Hem, netlikten kim kazanmıştır değil mi efe’m?

Zaten **“kişilere değil olgulara bakmak lazımdır”**. Son zamanlarda Olgu adının yaygınlaşmasıyla, Google’da taramalar yapıp **“Aman kimseye çakmış olmayalım”** telaşına düştükleri de söylenmektedir.

PKK dört genç kızı mı öldürdü? Olayın üzerinden makul bir zaman geçtikten sonra kınarlar tabii ki. Ama elbette **“olayı”**. Ve mutlaka devletin 90’larda bölgedeki zulmünü de ekleyerek.

Tıpkı bir **“namus cinayetinin”** ardından katili değil töreyi eleştiren ve iki adım sonra da kurbanın hafifmeşrepliğinden dem vuran izansızlar gibi. Hem mevzu politiktir nasılsa, kimse bu analogiye başvurmaz.

Uludere’de devletin uçakları sivilleri mi bombaladı? Önce bir durur bakarlar.

Katliamın üzerinden onca ay geçtikten sonra sade suya tirit bir rapor yazan Meclis'in ancak bir adım önündedirler. Ortada battaniyeye sarılmış çocuk ölüleri olduğu hâlde, varabildikleri en radikal nokta **"duygusal kopuş"** tahlilleridir.

Herkes başlarını okşar. Akşam yatağa başlarını koyduklarında günün muhasebesine kimlerin kendilerine **"kızmadığını"** hesaplayarak başlarlar.

Evet, hiç düşmanları yoktur, zira bir şey söylemişlerdir.

Şimdiki yumakları Öcalan

İmralı ile müzakerelerin başladığının kamuoyuna açıklanmasının üzerinden aylar aylar geçtikten sonra sadedin ancak mücavir alanına teşrif ettiler.

Atı alan suikastları, provokasyonları, sabotajları geçmişken, varabildikleri yer, risk alıp barışı tesis edenlerin ve destek verenlerin dilinin yapı çözümü.

Bir gün, barışın karşısına maksimalist taleplerle çıkanlara ya da kamuoyunu infiale sürüklemeye çalışanlara hükümetin verdiği **"siyaseten"** yanıtları yerden yere vuruyorlar.

Ertesi gün de İmralı zabıtlarını faş eden sabotajcılarının savunmasına soyunup, **"ne kadar da hayırlı bir iş vesile"** olduklarını anlatıyorlar.

Şimdi ise tek sorunları, İmralı'da BDP'lilerle yaptığı konuşma kamuoyuna yansıyan Öcalan'a dair eleştiriler.

Öcalan'ı değil barışı parlatın

Kendileri **"hükümetin Kürtleri imhaya hazırlandığı"** türünden yükselen dalgada sörf yaparken ya da **"ellinci CHP'den umutluyuz"** oratoryosunu bestelerken, biz tüm linçe rağmen bugünkü barış sürecinin işaretlerini yazıyorduk bu köşelerde.

Dolayısıyla, bugün son gelişmeler ışığında Öcalan'a yönelik birkaç eleştirimizin nereye **"oturtulamayacağına"** dair söz söylemeye hakkımız var sanırım.

Evet, nasıl zabıtların sızdırılmasını, **"çaycıdır"** ya da **"kedidir kedi"** hikâyelerine kulak asmadan, barış sürecini akamete uğratacak bir girişim olduğu için eleştirmek hakkımızsa, Öcalan'ı da son nutku üzerinden konuşabiliriz.

Zira onun yaptığı da az provokatif değil hani.

MİT görevlilerinin olduğu bir odada, söylediklerinin illaki gündeme düşeceğini bile bile gayrı Müslimlerden başlayıp cemaate kadar ayar vereceksin. Çözüm sürecini üstelenen hükümeti, tabanı ve kamuoyu nezdinde zor duruma sokacak laflar edeceksin.

"Meraklanmayın gerillanın çekildiği alanı boş bırakmayacağız" diyeceksin. Sürecin adını, İmralı'dan ve Kandil'den komutan kaçırma operası koyacaksın.

Ama çözüm sürecine ilk ve en açık desteği sunmuş kalemler seni adabınca bile eleştiremeyecek.

Kusura bakmasınlar. Barış sürecine destek vermenin, sabotaj girişimlerinin ya da komplocu, hedef gösterici ve megalomanca açıklamaların failleri, müzakere aktörlerinin içinde diye sessiz kalmak olduğunu düşünmüyorum.

Barışı destekleyenlerin ödevi, tarafların prestiji uğruna süreci akamete uğratacak girişimlerini, söylemlerini sineye çekmek değil, bir daha tekrar etmesinler diye onları açıkça eleştirmektir.

Toprağın bol olsun Chávez

Kimin onun arkasından hangi amaçla, ne diye ağıt yaktığı beni ilgilendirmiyor. İcraatlarının yanlışlığını da herkes kadar biliyorum. Ancak tüm bunlar Chávez'i renkli ve sempatik bir adam olarak anmama engel değil.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtirazım var

Melih Altınok 12.03.2013

Geçen cuma Solaşık'ın altına **“toprağın bol olsun Chávez”** diye bir not düştüm.

Ortodoks solun barikatlarına salvolarım ve tabiri caizse aforoz edilişim bir anda unutuldu.

Ne üçüncü dünyacılığım kaldı ne de darbeci severliğim.

Benzer bir tepkiye, *Taraf*'ın 20 sorusunu yanıtlarken, **“Kahramanım Che”** dedikten sonra da maruz kalmıştım.

Son olarak Türkiye'nin en cesur ve ahlaklı aydınlarından **Atilla Yayla**'nın *Zaman*'daki **“Biz diktatörün sosyalist olanını severiz”** isimli yazısını okuyunca içimden **“bir ihtimal daha var”** demek geldi.

Ama bu itiraz kolay iş değil. **Arendt**'in Marksizm'e getirdiği eleştirilerine düştüğü **“Onların cephesinden saymayın sözlerimi”** şerhini yinelemek zorundayım.

Zira memleketimde, bilumum Kemalist ve Esadcı, Baasçı **“solcu”** Chávez **“imgesine”** adeta tapıyor. Onu **“emperyalist dünya”** dedikleri umacı karşısında bir **“Mesih”** olarak görüyor.

Ne var ki bu tablonun barındırdığı tehlikeye rağmen, kendisini ortodoks solun ve Kemalist elitlerin dışında tarif eden, özeleştiriye gocunmayan pek çok özgürlükçü solcu ve sol demokrat arasında, Chávez'i alalecele diktatörler çöplüğüne süpürmeden yâd edenler de var.

E, onları da yukarıda tarif ettiğim ortodokslarla aynı cephede değerlendirmek haksızlık olsa gerek.

Peki ya her sosyalist diktatör müdür

Evet, tıpkı **Che** ya da yaşarken yediği **“diktatör”** yaftası **Pinochet** tarafınca devrilince siliniveren **Allende** gibi, **Chávez**’i de **Stalin**’le, **Hitler**’le, **Pol Pot**’la, **Mussolini** ile bir kefeye koyamıyorum.

Onları diğerlerinden ayırmamın nedeni **“diktatörün sosyalistine iltimas geçmemi”** söyleyen mazimin ikiyüzlü mirası değil. Yalnızca her sosyaliste diktatör demenin hakkaniyetle bağdaşır tarafının olmaması.

Ve ne yazık ki bu vicdansızlık, **“Che bir ölüm makinesiydi”** türünden indirgemeci çıkarsamaların **“tabu devirme”** sayıldığı üç beş yıllık **“cılalı cahiliye”** devrinde pek rağbet görüyor.

Che ya da Chávez gibi aktörlerin hatalarının eleştirisinde, onların yoksulluğa, sömürüye, zulme, köleliğe karşı çıkışın sembolü oldukları **“hakikatini”** es geçmek büyük bir eksik.

Çünkü pek çok insan sözkonusu **“ikonlara”** sahip çıkarken bu değerleri yüceltiyor.

Dolayısıyla, insana aşırı rasyonel vasıflar yükleyen bu yöntem etkileşime kapalı, sekte, sonuçsuz ve de **“insansız”**.

Gelelim, her sosyalisti diktatör ilan eden **“mükemmeliyetçiliğin”** Chávez taşlamalarında görmezden geldiklerine.

Chávez’den bir Balyozcu da çıkmaz

Chávez’in arkasında Venezuela denince akla gelen **“teneke mahallelerdeki”** tecrit edilmiş, katledilmiş, açlar, ezilenler ordusu vardı.

Karşısında ise yıllarca ülkenin servetini sömüren, açık dikta rejiminin asli unsuru azınlık ve eşitlikten endişeli modernlerden müteşekkil statüko.

Chávez’in 1994’te bir darbe girişiminde bulunduğu doğrudur. Ancak bu girişime de, açlıktan ölmek için gettolarından sokağa çıkan 3000’i aşkın vatandaşını alanlarda katleden bir hükümetin hüküm sürdüğü Venezuela’nın **“Balyozu”** muamelesi yapmak vicdansızlıktır.

Olup bitenin , **“anarşist”** sahibemiz **Ebû Zer el-Gifârî**’nin **“Evinde yiyecek bulamayanın, insanların üzerine yalın kılıç yürümediğine şaşıyorum”** sözlerindeki gibi meşru bir başkaldırı olduğunun diğer bir kanıtı da sokaktı.

Chávez, kalkıştığı ayaklanmada sokakta karşında askeri ve polisi buldu. Yıllar sonra ABD’nin de **“serbestliğini ve genelliğini”** kabul ettiği seçimleri kazandığı hâlde Chávez’e karşı darbe tertipleyen düzenin eski unsurları ise karşısında yoksul Venezuela halkını...

Evet, referanduma gitmekten imtina etmeyen bir **“diktatör”** olarak Chávez, yapısal reformlar için kararname silahına sarıldı. Ama bu da, siyasetin s’sinin bile ülkenin çoğunluğunu oluşturan yoksullar için **“konuşturulmadığı”** ülkede, en fazla **“siyaseten doğruculuğa”** tersti; hakkaniyete değil.

O kararnameler, halka, petrol gelirinin adilce paylaşılması, uluslararası kuruluşların bile hakkını teslim ettiği, yoksullukla- cahillikle mücadele, yol, su ve elektrik olarak geri döndü.

Chávez aşırı yorumla adı birlikte zikredilen diktatörler gibi halkını katletmedi. İşkencehaneler falan da kurmadı.

Chávez'in icraatlarındaki kabul ettiğimiz hatalar, diktatörün hoyratlığından ziyade, her ülken yürütmesinin düşebileceği hatalardan çok öte değildi.

Üçüncü dünyanın devrik ve işbaşındaki diktatörlerine gönderdiği **“selamlar”** falan da mevzuun çeşnisiydi işte.

Hülasa mezarına ve yüzüne tüküreceğim onca katil, diktatör varken, hatalarıyla, sevaplarıyla ama mutlaka hakkaniyeti ve renkli kişiliğiyle hatırlayacağım Chávez'e bir **“toprağın bol olsun”** demek bana zül gelmiyor arkadaşlar.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sırf gazetecilik uğruna ya Rab ne güneşler batıyor

Melih Altınok 15.03.2013

Hocalarım anlatırdı. Bugünkü Ankara İletişim'in, Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne bağlı Basın-Yayın Yüksek Okulu olduğu zamanlarmış.

“Önce Mülkiye sonra Türkiye” rüzgârının en sert estiği dönemler...

Mülkiyeli çocuklar, Basın-Yayın'dan **“kız alıp verirlermiş”**. Ama Yüksek Okul'dan bir delikanlının Mülkiyeli bir kızla **“konuştuğuna”** pek nadir şahit olunurmuş.

Ama o köprünün altından çok sular aktı.

90'ların başında Basın-Yayın, **“fakülte”** oldu; nam-ı diğer İLEF.

Ve **“fakülte durağında inen”** talebelerden bazıları da ülkenin en tanınmış simaları... Köşeyi dönünce sütunları falan var.

Mülkiyeli çocuklarsa çoğunlukla işsiz. Aralarında, **“bürokraside kendilerine bir yer edinebilmek için”** gazeteciliğe meyil edenlerin sayısı epeyce fazla.

Nasıl heves etmesinler? Gayrı, Türkiye'nin en ayrıcalıklı kesimi hariciyeciler, **“içimizdeki bürokratlar”** değil, köşe yazarları **“sınıfı”**.

Bir diplomat ya da bürokrat görevden alınsa, bir anaları ağlar, gerisinin haberi bile olmaz.

Ama köşe yazarı öyle mi ya?

Köşesi vasatlıktan, okunmamaktan **“kapatılsa”** bile yer yerinden **“oynatılır”**.

Adı bir suça mı karıştı? Hem de en iğrencinden. Mesela askerleri bile **“yuh artık”** dedirtecek şekilde darbe çağrısı mı yaptı? Avukatı cebindedir. Çıkartır sarı basın kartını, gösterir kameralara, **“Bu da mı gol değil”** der.

Bir bürokrat **“odasında”** ona buna şantaj yapsa vay hâline. Ama **“odadaki”** şantajcı gazeteciye, üstelik Sayın Kılıçdaroğlu'nun dediği gibi, **“yalçın bir kaya”** ise **“kahraman”** olur.

Onca yıl sonunda devlet memuru bile emekli olduğu hâlde, 20 yıl çalıştığı kanal kararını değıştirdiğinde, köşeciye yapılan kuşkusuz ki **“sansürdür”**.

Merkezdekilerin aylık ücretleri en yüksek basmaktan emekli olmuş bir memurun emeklilik ikramiyesidir. Ki bazı gazete yöneticilerinin, gönderdikleri köşe yazarına, **“aman laf söz olmasın”** diye, yazmadığı hâlde her ay 15 bin liracık falan maaş ödediği bile görülmüştür.

“Önce Mülkiye’ymiş”, “köylü milletin efendiymiş”, “Türk şoförü en asil duyguların insanıymış”...

Hadi oradan! Köşen var mı köşen, sen onu söyle bana?

Ondan sonra Türkiye’deki Twitter kullanıcılarının yüzde sekseninin bio’sunda niye **“gazeteci”** yazıyor diye sor baba sor.

Peki, Assange bizi görüyor mu?

Geçenlerde bu ayrıcalıklı sınıftan pek muhterem bir zat bir üniversitede konuşuyordu.

“Sözümüzü eğip bükmeden söyleyebildiğimiz sürece orada dayanmaya gayret edeceğiz. Eğer çok eğip bükmemiz istenirse izin isteyeceğiz ya da zaten kovulacağız. O zaman başka mecralarda yazmaya çalışacağız.”

Vay anasına sayın seyirciler!

Peki, sizce bugüne değin eğip bükmedikleri ya da cevval oldukları konular neydi sizce?

Benim hatırladığım, halkını esir almaya çalışan darbecilerin planlarını yayımlayan gazetelere ve gazetecilere karşı çok cesurdular mesela.

Uludere’de 34 vatandaş katledilirken ise **“duygusal”**.

Bir belediye camilerdeki pisuarları kaldırdığında **“Şeriat geliyor”** diye kazan kaldırdılar mutlaka.

Ama hükümet askerî faaliyetleri denetim dışı bırakırken suskundular. Kız öğrenciler başlarında örtüyle okula giriyor diye yerlerde sürüklenirken de...

Kürt köylülerine bok yedirilirken JİTEMci **“meleklerin”** cinsiyetini anlatan TV programları yapıyorlardı. Yıllar sonra barış umudu belirince ise cevvalleştiler. laflarını hiç eğip bükmediler, maksimalist talepleriyle PKK’nin bile önüne geçtiler.

10 yıllık hükümetin hâlâ bulunmayan **“gizli ajandasının”** peşindeki yolculuklarında kişisel menkıbelerini ararken, patronlarının devlet ihalelerindeki açık seçik performansına dair tek satır bile yazmadılar.

Maaşları azalınca ya da işlerinden olunca ise kraldan kralcı patronlarına doğru değil, ellerinde meşaleleriyle bir **“meçhul karanlığı”** aramaya koyuldular.

Gerisini siz tamamlayın. Tabii ki bu ayrıcalıklı zatların, **“Ziraat Bankası Tabelalarında niçin T.C. ibaresi yok”** soruları dışında Türkiye halkının kanayan yaralarına parmak basan bir gazetecilik faaliyetini hatırlıyorsanız.

Merak ediyorum, dünya halklarının çıkarına onca sırrı haberleştiren, yani gazetecilik yapan ve bu yüzden iğrenç iftiralara maruz kalan, kaçmak, saklanmak zorunda kalan, kısacası hayatı zehir olan **Julian Assange** bu tablo

karşısında ne düşünüyordur?

Görürsem soracağım. Ama muhtemelen Melike'nin şarkısını mırıldanıyordur:

“Şu anda Türkiye merkez medyasında köşe yazarı olmak vardı anasını satayım...”

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hasan Cemal hadisesi

Melih Altınok 19.03.2013

Hasan Cemal'i medyada **“eski tüfek”** denenlerden ayrı tutarım.

Yasemin Çongar'ın harika tabiriyle mavi yengeç gibi kabuk değiştiren Türkiye'ye katkısı büyüktür. Zira, bu değişime **“yetmez ama...”**larıyla destek veren sol demokratların dönüşümünde etkili oldu.

Özellikle **Cumhuriyet'i Çok Sevmiştim** ve **Kimse Kızmasın Kendimi Yazdım** isimli **“ilk”** niteliğindeki kitaplarıyla, son üç beş yılda **“başka bir sol mümkün”** diyenlerin cüretini harladı.

Onu, ortodoks soldaki mevzilerini terk edip demokrasiğe terfi eden pek çok aydından ayıran da, değişen siyasi tavrını savunurken **“dününün”** yükünden kurtulma basireti gösterebilmesidir.

Kendisiyle yüzleşecekleri, **Marx**'ın deyimiyle, geçmiş kuşakların bıraktığı mirasın üzerlerine bir kâbus gibi çökmesinin **“kaderleri”** olmadığı hatırlattı.

Türkiye solunun tam göbeğinde şekillenen bireysel tarihini reddetmedi ama kıyasıya eleştirdi. Samimi bir özeleştiri verdi.

Dünkü **“sicillerine”** rağmen, **“dün de bugün de doğrudum”** diyenlere karşılık, **“dün yanlış yaptım ama süreç içinde değiştim”** diyebildi.

Anasından ebedî ve ezelî haklı doğmuşların aksine, bugünkü değişimini, dününü haklılaştırmak için kullanmadı. Geçmişinin hatalarını bugününü inşa etmek için eleştirdi.

Bu yönüyle de Hasan Cemal, somut gündemle ilgili zaman zaman farklı düşsek de daima hakkını vereceğim bir ustadır.

Peki, Hasan Cemal ne değildir

Bildiğiniz üzere, Kürt sorunu üzerinde yıllardır kalem oynatan ve sözü de dinlenenleri bazen eleştiriyorum.

Ceberut devlet refleksini terk eden, reform yapan, diyalog kanallarını açan bir siyasal iktidar devrinde, **“ezilenlerin haklı şiddeti”** formülasyonlarının, savaşa gerekçe bulmak anlamına geldiğini iddia ediyorum.

Mesela savaşan taraflar masa başındayken, ya da havaya itidal hâkimken, 12 askerin öldürüldüğü gün demokratik özerklik ilan edenleri en azından siyasal iktidar kadar eleştirebilmeli diyorum.

Cemal kuşkusuz ki, **“barış”** derken, anti-militarizm güzellemeleri yaparken bir yandan da açıkça **“gerillanın”** sırtını tapışlayanlardan olmadı.

Hükümet takdire şayan bir siyasal risk alıp çözüm için İmralı ile görüşmeye başladığında, PKK çevresine **“at pazarlığı şeklinde gelişen müzakerede bir barış uğruna ulus-devlet talebinden nasıl ricat edersiniz”** diyerek savaşa can da pazarlamadı.

Ama Cemal, Kürt kamuoyu ve örgütlü siyasileri üzerindeki etkisini, daha radikal barış çağrıları için de kullanmadı. Yapabilirdi ve etkili de olurdu.

Bilemiyorum, potansiyelin altında kalan hakkaniyetli eleştiri performansı **“mahalle baskısı”** yüzünden mi düşüktü?

Yoksa egemen Kürt siyasal hareketi nezdindeki itibarını mı korumak istiyordu.

Ama her ne olursa olsun, hakkındaki bu ya da başka eleştiriler ancak fikrî düzeyde bir tartışmanın konusu olabilir.

Dolaysıyla, kendisiyle ilgili beklenti eşiğimizin yüksek olmasından kaynaklanan benzeri eleştirilerin, Cemal’in *Milliyet*’teki yazılarına ara verilmesinde etkili olduğunu düşünmek bile çok rahatsız edici.

Cemal’in patronu kim?

Bu mevzuda da, dönüp ilk elden suçlananlara, yani hükümete bakalım.

AK Parti Sözcüsü **Hüseyin Çelik** açık açık *“Başbakan hiçbir zaman gazetenin patronuna telefon ederek, ya da kurmayına telefon ettirerek ‘Şu yazar yazsın ya da yazmasın’ demez. Bu Başbakan’a yönelik bir iftiradır. Hasan Cemal yazmasın diyen kim?”* diyor.

AK Parti’nin bir diğer önemli ismi **Yalçın Akdoğan** iddialara karşı hodri meydan deyip adres gösteriyor. *“Kim kimi aramış, kim kime ne söylemiş, ne olmuş”* diyerek merak edenlere, *“üstüne gidin, araştırın”* diyor.

İddialar ortada, muhataplarının **“yüzleşelim”** yanıtları da. Bu durumda AK Parti cephesinden gelen **“reste”** karşılık vermek icap etmez mi?

Başıma gelse ya da bir arkadaşım işten kovulsa faili merak ediyorsam, önce bu fiile karar veren patronaja, yayın yönetmenime sorarım.

“Hükümet gık demeden size hık dedirten hassasiyetinizin nedeni ne” derim.

“Sözleşmemizde ya da ‘hukukumuzda’ ticari ilişkilerinize zarar verebileceğimi hissettiğinizde beni susturma maddesi de var mı” sorusunu dillendiririm.

Ama tabii, alacağım **“gerçek”** yanıt, **“hükümet baskısı”** kadar prestijli değilse ve bunu yazabileceksem üstüne giderim.

Okurları olarak Hasan Cemal’den mahrum kalmak istemiyoruz, bir an önce köşesine dönmeli.

Onun mağduriyetini “**ezeli düşmanına**” çakmak için tepe tepe kullananlar, “**Cemal’e yazdırmayanlar nasıl barışı tahsis edecek**” deyip çözüme bahane bulanlar ise, köşelerinde dört dönüyorlar.

Üstelik ilginçtir, onlar umacıları kastetseler de, “**yazdırmayan**” dediklerinde ilk aklımıza gelen patronlarının köşelerinde. Dört köşe...

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O DHKP-C’den bir PKK çıkmaz

Melih Altınok 22.03.2013

PKK’nin varoluşuna dair iddialar muhtelif.

Kimilerimiz onu Kürt sorununun doğurduğu bir sonuç olarak görüyor.

Diyarbakır Tabutluğu’ndan, anadil yasağından bahsediyor.

Kimilerimizse onun, vesayet rejiminin varlığını meşrulaştırmak yani, Kürt sorununu “**diri**” tutmak için derin devlet tarafından kurulduğunu söylüyor.

PKK’nin kuruluş aşamasındaki MİT’in rolünden söz ediyor. Örgütün kurulur kurulmaz devleti değil, silahlı mücadeleyi reddetmelerine rağmen büyük başarılar elde eden diğer muhalif Kürt grupları hedef tahtasına oturmasını delil olarak sunuyor.

Öcalan bile **Pilot Necati** gibi şaibeli isimlerle olan ilişkisini reddedemiyor. MİT ile ilişkilerini inkâr etmeden “**Onlar beni kullanmaya çalıştı ama ben belli etmeden onu kullandım**” diyor. Vs.

Ben de derin devletin PKK’nin sahneye çıktığında etkisi olduğunu düşünenlerdenim.

Ne var ki bu kanaatim, özellikle 90’lardaki ceberut devlet politikası nedeniyle PKK’nin Kürt sorunuyla özdeşleştiği, ciddi bir taban bulduğu gerçeğini görmezden geldiğim anlamına gelmiyor.

İsrarla ve umutla desteklediğim çözüm sürecinde bu ve benzeri eski defterleri açmak yerine, aktörlerin müzakerenin inşasındaki “**bugünkü sicillerine**” odaklanmak taraftarıyım.

Şimdi yaptığım da bu amaca hizmet etmek için bir girizgâhtı. Zira unutmayacağımız ancak ötelediğimiz bu tartışmayı, silahlı mücadeleyi terk etme iradesi gösteren PKK’nin yerine ikâme edilmeye çalışılan yeni aktörleri deşifre etmek için zaman zaman hatırlamak zorundayız.

Evet, **DHKP-C**’den bahsediyorum. Çözüm sürecine dair umudun yaygınlaşmaya başlamasına koşut olarak PKK’nin durgunlaşmasıyla küllerinden “**doğurtulan**” nam-ı diğer **Dev-Sol**’dan.

90’lardaki sansasyonel eylemleri ve görece toplumsal desteğinin ardından suskunluğa gömülen DHKP-C yeniden sahnede.

Polislere yönelik saldırıları, ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'ndeki intihar eylemi, sokaklardaki hareketliliği ve son olarak AK Parti'ye yönelik **"karakteristik"** saldırısı.

Bu saldırılar öylesine kör gözüm parmağına ki, hareketin, milli güvenlik devleti paradigmasını ıskartaya çıkartan çatışmazlık ve müzakere sürecinde PKK yerine ikâme edilmeye çalışıldığını en apolitik kesimler bile görüyor.

Kimilerinin iddia ettiği gibi DHKP-C'nin bu hareketliliğini, yalnızca hareketin inisiyatifinde gelişen bir **"rol çalma"** girişim olarak görmek de olanaksız.

Zira hepimiz biliyoruz ki, ABD Büyükelçiliği saldırısının yanı sıra başkentin göbeğinde AK Parti Genel Merkezi ve Adalet Bakanlığı gibi stratejik noktaları vurmak, **"resmî destek"** olmadan imkânsız.

Ancak enseyi karartmaya gerek yok.

Birincisi, artık başka bir Türkiye'de yaşıyoruz. Halkın tek ve resmî temsilcisi olan parlamentonun içinden çıkan ve yekpare devlet algısındaki taşeron rolünden sıyrılıp **"muktedirleşen"** bir siyasal iktidar var.

Dolayısıyla da bu kirli ittifaklara karşı sessiz kalmanın dönüp kendine vuracağını biliyor.

Kısa süre içinde de DHKP-C'nin PKK'nin yerine tedavüle sokulması girişiminin son ve acemice denemesi olan bu saldırılar, bağlantıları ile birlikte kamuoyuna açıklanacaktır.

Bu oyunun tutmayacağını bir diğer garantisi ise, Türkiye halkının 30 yıllık savaş süresince ayak oyunları literatürünün bir hayli genişlemesi.

Ve hepsinden önemlisi, sahnelenen bu oyunun başrol oyuncusunun aceleye getirilmesi.

Zira DHKP-C'yi rolüne hazırlayan, bir zamanlar PKK'nin arkasında olan resmî ideolojinin arkaik unsurları olsa da, onun içinde büyüyüp gelişeceği bir toplumsal zemin yaratmakta naçar kalacakları açık.

Bu iş, romantik solcuların ve yeni müttefikleri merkez medya elitleriyle kotarılabilecek kadar basit de değil.

Hülasa sponsorların zenginliği gişenin garantisi değil.

*

NOT: Kültür Bakanımız Ömer Çelik'in Çin seyahatini takip eden gazeteci heyetinde olduğum için Newroz kutlamalarını izleyemedim. Malum, epeyce bir saat farkımız var. Buralardan hepinizin Newroz Bayramını kutluyorum. Newroz pîroz be.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakil adamların âkil adam totoları

Melih Altınok 26.03.2013

Daha dün, bugün davulla zurnayla karşıladıkları çözüm sürecine bahane bulan kahramanlar hepimizden hızlı çıktı.

“At pazarlığına” benzettikleri çözüm sürecinde Kürtleri **“bi başkanlığa sattınız”** diye savaşa kışkırtan beyzadeler, müzakereye âkil adam listeleri pazarlıyorlar.

Bangır bangır...

Aralarına **Oral Çalışlar** ya da **Ali Bayramoğlu** gibi hiçbirimizin hayır diyemeyeceği isimleri de serpiştirerek, aynı masada oturdukları ne kadar ünlü varsa sıralıyorlar.

“Bilmem ne abi olmazsa olmaz...”mış.

Sanki bugün vardığımız barış süreci, o abilerin ve ablaların açık ya da sinsice muhalefetine rağmen tahsis edilmemiş gibi.

Saydıkları isimler arasında, Kürtler adına hedef büyütüp **“Ulus-devlet talebinden vazgeçemezsiniz”** diyenler yokmuş gibi.

Saçlarını parmaklarına dolayan genç kız edasıyla **“İmralı’ya gidecekleri niye Erdoğan seçiyor, hiç demokratik değil yanını”** diyerek yöntemde boncuk arayan başkasıymış gibi...

Pardon ama siz kim oluyorsunuz?

Bu halkın, sürece taş koyan isimlerle oluşturduğunuz magazin forever listelerine itibar edeceğini mi sanıyorsunuz?

Çözüm, barış, kardeşlik, sizin piar malzemeniz mi?

Ahmet Hakan’ı ülkenin **“en iyi solcu yazarı”** ilan eden **Çalışkan’s** akliseliminizi trend restoranlardaki menü seçimlerinize saklayın.

Ama bereket, belirleyici etken, sürecin mimarı AK Parti’nin sözkonusu âkil adam furyasına yaklaşımı olacak.

Hükümet içerisinde listelerle ilgili yorumunu aldığım isimler, daha soruma başlamadan gülüyorlar.

“Yüzde doksanı palavra” diyorlar.

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı **Hüseyin Çelik** ise şunları söylüyor:

“Tabii ki âkil adamlara ihtiyacımızı var. Ancak ünlülerle âkil adamlar farklıdır. Bu iş toto oynar gibi listeler hazırlayarak olmaz. Sağda solda çıkan listelere itibar edilmemeli.”

Türkiye Türklerindir treni Amed’de

Yazışleri toplantısını Diyarbakır’a taşıyan *Hürriyet*’in, dününü bir çırpıda unutturmak istercesine **Selahattin Demirtaş’ın “Yarınımız var”** sözlerini manşete çektiğini görünce gülümsedim.

Ama acı acı...

Aklıma, **Can Yücel**'in **"12 Mart'ın üzerine sünger çekelim"** diyen Ecevit'e verdiği yanıt geldi.

"O süngerı sıkınca kan damlıyor ama..."

Üstelik öylesine fütursuzlar ki, sanki binlerce Türk'ün, Kürd'ün, **Ahmet Kaya**'nın, **Hrant Dink**'in... kanının aktığı bu savaşın medyadaki amirali kendileri değil.

Boy boy pozlar vermişler sayfalarında.

Taraf gibi Kürtlere pozitif ayrımcılığın bayraktarı olan bir gazetenin boykot edilmesine ses çıkartmayan bazı BDP'li vekillerimiz de unutuvermiş olmalılar o kanlı dünü.

Gocunmadan, ülkedeki tek **"Türkiye Türklerindir"** logolu gazetenin heyetini, Amed'de bağırllarına basmışlar.

Acaba Kürtler, **Ertuğrul Özkök**'ün **"Kürtleri sabun yapmak isteyen Türkler de var"** temalı sürece büyük katkı veren yazısının da bulunduğu nüshasından damlayan muhabbetin hikmetini vekillerine sormuşlar mıdır?

"Akan kanın durması umudu karşısında, bir öğle yemeğinden bahseder gibi 'içimize sinmiyor' diyen beyaz Türklere, elitlere hiç olmazsa bir sitem de mi etmediniz" demişler midir?

Hayır direkt kendim soracağım ama zatı şahaneleriyle aramız biraz açık.

Yo gizli bir nedeni yok. Bildiğiniz şeyler.

Bizler ta eylülde bugünkü çözüm sürecinin hazırlandığına dair kulisleri yazarken, yani çözüme umut ışığı verirken, barış gazeteciliği yaparken kızdırmıştık kendilerini.

Bugünkü barışın mimarı Erdoğan'ın iradesinden bahsetmemizi **"diktatörü övmek, derelerden dolaşmak"** diye mahkûm etmişlerdi ya.

Hani, kendileri Esad'a benzettikleri Erdoğan için **"Kürtleri imhaya hazırlanıyor"** diye bağırırken, bizlerin müzakere ışığından bahsetmemize içerlemişlerdi, hatırlarsınız.

Tabii ki hatırlıyorsunuz. E bugünü de görüyorsunuz. Peki, söyleyin dostlar, yarınınızın hakikaten **"var olması"** için sordunuz değil mi, kan damlayan o süngerı?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğan Öz nere, Silivri nere

Melih Altınok 29.03.2013

Eskiler, doğum öncesi sancılarının sağlıklı bebeğın habercisi olduğunu söylerler.

Darbecilerin zihniyetleriyle birlikte büyük oranda tasfiye edildiği ve 30 yıldır akan kanın durması için umudunun yeşerdiği bugünlere bakıyorum.

Ve son on yıldır yaşadıklarımızın da hep birlikte kucağıımıza alacağımız demokratik Türkiye'nin doğum sancıları olduğunu düşünüyorum.

Elbette henüz doğum gerçekleşmedi ama az kaldı.

Yine eskilerin dediği gibi bu bebeğin bahtını yapamazsak da tahtını yapmak elimizde.

Darbe rejimin tamamen tasfiyesi, ceza yasalarındaki faşizan unsurların ayıklanması ve nihayet sivil demokrat bir anayasa ile onun için elimizden geleni yapmış olacağız.

Bu umutlu ama sancılı süreçte aslan payı kuşkusuz ki, son dönemin çözüm iradesine sahip siyasi aktörlerine ait.

Ancak bu tesbit, hakkını teslim ettiklerimizin cüretine meşruiyet katan, bugün varılan düzlüğe dün ödedikleri bedellerle çıktıklarını unutursak hakikaten eksik kalır.

Hangi birini sayalım, Aliler, Bulutlar, Tütengiller, Ekinciler, İpekçiler, Anterler, Dinkler...

İşte onlardan birinin, **Savcı Doğan Öz'ün katledişinin 35. yılıydı bu hafta.**

Doğan Öz, bugün kuyruğundan yakaladığımız Ergenekon'un izini süren ilk isimdi.

Üstelik buna, arkasında şimdi olduğu gibi hükümetin siyasi iradesi olmadan kalkıştı. Devlet aygıtı karşısındaydı, meslek örgütleri ürkmüş sinmişti, paramiliter yapıların hedefindeydi.

Ta o karanlık günlerde, idam karşıtı kampanyaların öncüsü olmayı göze alacak kadar demokrat olan Öz, cüretinin bedelini, başkentin göbeğinde MHP'li tetikçilerin elinde can vererek ödedi.

Katilleri, Askerî Yargıtay vasıtasıyla kurtarıldıkları yetmiyormuş gibi, bir de makam, mevki sahibi yapıldı.

Ama her şeye rağmen Doğan Öz'ün cesareti, darbecilerle, derin yapılarla hesaplaşmanın, toplumsal barışını tesis etmenin eşliğindeki bugünün Türkiye'sinin ilk harçlarından oldu.

Doğan Öz'ün adı ağzınıza yakışmıyor

Ne var ki at izinin it izine karıştığı bugünlerde, demokratikleşmeye, sivilleşmeye ve barışa karşı olanlar, eski Türkiye özlemlerini diriltmek için Öz gibi sembol isimlerin meşruiyetine de göz dikti.

Ergenekoncuların, Balyozcuların gönüllü avukatı, Genç Sivillerin tabiriyle **"Anlarsın ya baro"** da geçtiğimiz günlerde bir Doğan Öz anması düzenledi.

Öz'ün katili kontrgerillanın bugünkü mirasçısı Ergenekon'un avukatı baro, bununla da yetinmedi. Öz'ün demokrasi vurgulu mücadelesine tek satır değinmeden, onun onurlu adını bugünkü sivilleşme davalarının meşruiyetini sorgulamaya alet etti.

Arsızlıkta sınır yok. Öz adına düzenlenen anmada, kontrgerillanın devamı Ergenekon'un yargılandığı davanın sanığını konuşmacı yaptı.

Öz'ün ve diğer yitirdiklerimizin katili 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasına "hayır" diyen, "Ya Sevr ya sev" noktasına varmış partinin önde gelen bir ismine nutuklar attırdı.

Bereket, Öz'ü, Ergenekon'un kozmik odalarına giren hâkimlere, savcılara "Sonunuz Doğan öz gibi olur" tehdidini savuranların piar malzemesi yapma girişimlerine karşı sesini çıkartanlar da var.

Sezen Öz'den demokrasi dersi

Rahmetli Doğan Öz'ün kendisi gibi hukukçu olan eşi **Sezen Öz**, geçtiğimiz çarşamba *Kanal A*'daki **Hangi Taraf** programında misafirimdi.

Sezen Hanım'a sözkonusu anmayı sordum.

Aynen şunları söyledi:

"Bunu referandumda da yaptılar. Hayır, kampanyasına destek için. İkisinde de bana haber verilmedi. Baronun yönetiminin ne kadar siyasallaştığının farkındayım. İtirazım var. Çünkü yargının görevini yapmasını engelleyen kişiler bunlar. Bir hukukçu olarak hukuk anlayışım bu değil. Doğan'ı malzeme yapmamalarını istedim. Buna hakları yok. Ergenekon'un, kontrgerillanın katlettiği bir savcayı tamamen karşı bir amaçla kullanmaktır, istismar etmektir bu."

Bağlantılı olarak, Sezen Hanım'a bazı meslektaşlarımın son günlerde bir umutla sorduğu o meşhur soruyu da sordum elbette.

"Referandumdaki evet oyunuz için pişman mısınız?"

Tereddütsüz cevapladı:

"Hayır, hiç değilim. Pişman olmam mümkün de değil. Nitekim 15. Madde kaldırılmasa bu davalar da açılmayacaktı. Zamanaşımı da işlemeyecek artık. Çözüm süreci de başlamayacaktı. Bunlar büyük gelişmeler. O zaman evet oyu çoğunlukla çıkmasaydı hâlâ havanda su dövüyorduk. Yetmez'imizin de peşindeyiz. Yeni anayasa için talebimiz sürüyor."

Ne yazık, statüko sevdalısı, Silivri muhibbi "hayırcı" cephenin ayak oyunları, yitirdiğimiz demokrasi kurbanlarının aileleri üzerinde kısmen etkili. Ama Sezen Öz gibi demokrasi mirasını layıkıyla sahiplenen isimler sayesinde enseyi karartmıyoruz.

İyi ki varsınız, iyi ki varlardı.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Samimi olduğunuz kadar savaşçısınız da hocam

Melih Altınok 02.04.2013

PKK'nin tabanı da, huzursuz Türkler de, çözüm sürecine yönelik itirazlarını aynı soruyla dillendiriyorlar:

"Karşılığında ne verilecek?"

İlginçtir, kaygılarını aynı soruyla dile getirseler de farklı siyasi cephelerdeki vatandaşları etkileyen asıl aktörler de bir mahalleden.

Örneğin endişeli Türk kamuoyu, MHP'nin ya da işi Genel Merkezi'ne Türk bayrağı asmaya kadar vardırıan CHP'nin görüşmelerde taraf olmadığını biliyor. Dolayısıyla da, bu partilerin ya da çevresindeki organik aydınların itirazlarını **"muhafeletin doğası gereği"** şeklinde algılıyor.

PKK tabanındaki vatandaşlar da adı geçen muhafelete değil, müzakerenin tarafı olan hükümete, **"temsilcilerine"** ve onların çevresindeki kanaat önderlerine bakıyorlar. Kaygılarını buralardan gelen açıklamalara göre şekillendiriyorlar.

Şu âna kadar hükümet cephesi süreci gerçekten profesyonelce yürüttü. Milliyetçi, ulusalcı cephenin kışkırtmalarına ve hatta PKK'nin savaşçı alışkanlıklarına rağmen, **"muhabatını"** değersizleştirmede.

Başbakan Erdoğan'ın **"Öcalan hidayete mi erdi"** sorusunu, **"Hidayet kapıları kimseye kapalı değildir"** sözleriyle yanıtlaması bile bu profesyonelliğe başlı başına kanıt.

Çözüm sürecinin diğer aktörü Öcalan da, sızdırma girişiminde faş olan, tabanı konsolide etmeye yönelik **"anlaşılabilir"** beyanatları dışında oldukça yapıcı bir rol oynadı. Zaman zaman Kandil'in savaşçıların dümen suyunda **"savrulan"** BDP'yi rayda tutmayı başardı.

Peki, madem milliyetçilerin ulusalcıların propagandası o kadar da etkili değil, Türk ve PKK tabanındaki vatandaşların kaygıları niçin kemikleşiyor? Kim bu herkesi **"huzursuz"** etme becerisine sahip olanlar?

Beşikçi vakası

Bu sorunun yanıtını ilk kez tartışmıyoruz elbette. Burada, barışa maksimalist taleplerle bahane bulanların asıl derdinin çözüm değil bireysel pozisyonları olduğuna ve etkilerine dair pek çok yazı okudunuz?

Sağ olsunlar, aralarına da her gün bir yenisi ekleniyor. Dağın ardına baka baka **"uçurum olanlar"** ve PKK'ye maksimalist telkinlerde bulunan hümanistler bizi malzemesiz bırakmıyor.

Ancak geçen günlerde *Cumhuriyet*'e verdiği mülakatta **"Öcalan'ın müzakere ehliyetini"** sorgulayan **İsmail Beşikçi**'yi kuşkusuz ki bu ikbal pervanelerinden ayırmak gerek.

Nam-ı diğer Sarı Hoca, inandığı değerler uğruna onca bedeli ödemeyi göze alan bir ideologdur. Hülasa ne söylüyorsa doğru bulduğu içindir.

Hocanın bu prestiji, PKK tabanındaki huzursuzları kemikleştirmekle de sınırlı değil. Zaman zaman Öcalan'ın bile adını **"saygıyla"** andığı hocanın muteber konumu, onun sözlerinin, taleplerinin milliyetçi-ulusalcı kesimlerin gözünde de sürecin nereye varacağına dair bir işaret olarak algılanmasına neden oluyor.

İşte bu nedenle İsmail Hoca'nın görüşlerinin eleştirilmesi, artık amaçları Türk ve Kürt kamuoyunda açıkça görülen ilkesizlerle uğraşmaktan çok daha fazla önem taşıyor.

Daha nereye kadar savaş hocam

Sarı Hoca, Öcalan'ı hükümetle görüştüğü için **“ulus-devlet talebinden ricat edip Kürt ulusal hareketine ihanet etmekle”** eleştirecek kadar sertleşti.

Hoca bu noktada öncelikle **“ayrı bir ulus-devletin”** Kürtlerin bugün talep ettikleri demokratik haklarını otomatikman sağlayacağı optimistliğinin nedeni açıklamalı.

PKK'nin, Stalinist örgütlenmesi, söylemleri ve icraatlarıyla fiilen ortaya koyduğu geleneğinin, ileride Kürt halkının nihai kurtuluşunu getireceğine inanmamızı nasıl bekliyor?

Ayrı bayrak, ayrı parlamento, ayrı ordu demokrasinin garantisi midir?

Silahların bırakılması umudunun bile gasp edilmiş pek çok demokratik hakkın iadesinin yolunu açtığı bir süreçte, ancak savaşla elde edileceği ortada olan bir hedefin Kürtlere de Türklere de ölümden, acıdan başka bir şey getirmeyeceğini göremiyor mu?

İsmail Hoca ayrıca, her türlü marjinal talebin silaha başvurmadan meşru olarak konuşulabileceği bir Türkiye için ilk hedef olan silah bırakma sürecine, Kürtlerin demokratik haklarının iadesi **“pazarlığını”** da dâhil ederek, asıl ricat edenin kendisini olduğunu gösteriyor.

Ne yani hocam, bir provokasyon neticesinde masa devrilirse, pazarlık yapılmasını salık verdiğiniz Kürtlerin demokratik haklarının iadesi de mi rafa kalkacak?

Beşikçi Hoca, ne yazık ki, Kürtler adına dillendirdiği maksimalist talepleriyle önce barışın sonra da çözümün çitasını aşamayacak şekilde yükseltiyor.

Ve bunu inandığı için yapması, samimiyeti, başta Kürtler olmak üzere tüm Türkiyelilerin hak mücadelesini başka bahara ertelediği gerçeğini değiştirmiyor.

Üzgünüm hocam.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âkil ülkücüler

Melih Altınok 05.04.2013

Çözüm süreci müthiş bir hız ve umutla devam ediyor. Düne kadar tabu sayılan konular **“en yetkili”** ağızların katıldığı tartışmalarda dillendiriliyor. **“Olamazların”** önündeki tek engelin öğretilmiş kaygılarımız olduğu gün gibi ortaya çıkıyor.

Paradigma değişiyor, duvarlar bir bir yıkılıyor. Tıpkı **Marx**'ın o meşhur sözlerinde olduğu gibi:

“Peşlerinde kadim ve hürmete şayan bir önyargılar ve kanaatler silsilesini sürükleyen tüm durgun, donuk ilişkiler silinip süpürülüyor; yeni ortaya çıkan her şey daha kemikleşmeden miadını dolduruyor. Katı olan her şey buharlaşıp gidiyor, kutsal olan her şey dünyevileşiyor ve sonunda insanlar hayatlarının gerçek koşullarıyla ve diğer insanlarla ilişkileriyle yüzleşmeye zorlanıyor.”

Barış'ın kapısını şimdiden epeyce aralayan bu dönüşüme muhalefet eden kesimler ise **“düne”** daha sıkı sarılıyorlar, ama nafiye.

Çünkü bu **“dalga”** yalnızca ülkede, olması gerektiği gibi muktedirleşen halkın tek ve meşru temsilcisi parlamentodan çıkan siyasal iktidarın kararlı iradesinin eseri değil. Bölgedeki ve dünyadaki **“zamanın ruhu”** da bu.

Dolayısıyla, en katı hiyerarşik örgütlemelere sahip olan ve **“tarafdarlarını”** sıkı bir ideolojik tahakküm altında tutan yapılanmalar bile çaresiz.

İşte, geçtiğimiz çarşamba *Hangi Taraf*ta ağırladığım ülkücüler, katı olan her şeyin nasıl buharlaştığının en bariz örneklerinden biriydi.

12 Eylül öncesi ülkücü hareketin en radikal militanlarından biri olan ve iki yılı Mamak'ta olmak üzere toplam 11 hapis yatan **Adnan Baran** program boyunca bizleri şaşırttıkça şaşırttı.

Mahallesinin baskısına, tehditlerine aldırmadan çözüm sürecine kararlı desteğini sunan Baran adeta **“bir nesne değil, özneyim”** manifestosu yazdı.

Keza programa telefonla bağlanan ve yine 11 yıllık mahpusluğunun dört yılını Diyarbakır Tabutluğu'nda geçirmiş, Yusufiyeli Ülkücüler Derneği Başkanı **Hasan İlter** de farksızdı.

Taban uyanıyor taban

“Bedelse bedel” dedirten bu iki âkil ve demokrat ülkücünün açıklamalarından şu satır başları sanırım aydınlatıcı olacaktır:

“Akan kanun durması için Öcalan'la da, herkesle de görüşülebilir.”

“Madem Kürtlerle kardeşiz diyoruz, kardeşlik hukukuna uygun olarak demokratik bir Türkiye'yi inşa etmeliyiz. Verilen bir şey yok, iade edilen haklar söz konusu.”

“Çekilen acıları, ödenen bedelleri düşmanın bir anlamı yok. Dağdakiler silahlarını bırakıp yasal ve meşru yöntemlerle pekâlâ siyaset yapabilir.”

“Anadilde eğitim haktır.”

Ve daha bir sürü ezber bozan açıklama...

Baran ve İlter'in açıklamalarının marjinal olduğunu düşünmeyin.

Zira 12 Eylül referandumundaki yüzde 58 **“evet”**’in ciddi kısmının, MHP yönetiminin blok tavrına rağmen ölkücü tabandan geldiğini zaten biliyoruz.

Hasan İlter de nabzını yakından tuttukları ölkücü tabanda görüşlerinin büyük oranda kabul gördüğünü, cesaretlerinin buradan kaynaklandığı söylüyor.

Baran ise **“Vur de vuralım, öl de ölelim”** çağrısının ölkücü tabanda yüzde yirmi bile destek bulamayacağını iddia ediyor.

Sesimiz kendilerine ne kadar ulaşır bilemiyorum. Ama ölkücüleri ve milliyetçileri arkaik söylemlerle konsolide etmeye çalışan MHP yönetimi, tabanındaki zamanın ruhuna uygun bu hareketliliği görmezden geldikçe ya da baskıladıkça kaybedeceğini görmeli.

Baran’ın şu sözleri üzerine de kızmadan, isyan etmeden düşünmeliler:

“MHP yönetimi 90’larda Kürt vatandaşlarımız üzerindeki baskıları reddetmesi, eleştirmesi gerekirken sahiplendi. Suçluları savundu. Bu da parti ile bölgenin bağını kopardı. Oysa daha sağduyulu, itidalli bir politika ile kardeşliğe, huzura büyük katkı sağlayabilirdi.”

Gayet âkil bir liste

Tüm eleştirilere rağmen ben âkil insanlar listesini gayet makul buldum.

Pek çok değerli ismin, aynı gazetede yazdığım kıymetli yazarların yanı sıra listede **Yıldıray Oğur**’un da yer almasına **“ayrıca”** sevindiğimi söylemeliyim.

Yıldıray bu sıfatı layıkıyla hak ediyor. Çünkü henüz beş altı ay önce, bugün sürece **“amaları”** eşliğinde el mecbur destek veren birçok isim, “Erdoğan Kürtleri imha etmeye hazırlanıyor” derken, bizler bugünün hazırlıklarının yapıldığını söylüyorduk.

Ve bu umutlu yazılarımızdan, barış gazeteciliğimizden ötürü linç edilirken dönüp de baktığımda yanımda bir tek Yıldıray’ın olduğunu hatırlıyorum.

Listede adları olmadığı için içerleyen dostlar da üzülmesinler. Yoklar diye süreç akamete uğrayacak falan değil.

Zira bu çözümü planlayan, uygulayan, sürecin siyasi riskini üstelen seçilmiş âkil insanlar, Tayyip Erdoğan, Sadullah Ergin, Ömer Çelik, Hüseyin Çelik, Yalçın Akdoğan... zaten yerli yerinde.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Durduramayacaksınız

Melih Altınok 09.04.2013

Hikâyedeki gibi, karşı yakaya çıkmak için nehrin akıp geçmesini bekleyen köylüye benziyorlar.

Nehre atlayıp asma bir köprü kurmak için ilk halatı taşıyanlara ve onlara cesaret, taktik verenlere sitem ediyorlar, kızıyorlar.

Doğal olarak anlattıkları karşıya geçmenin **“nasıl mümkün olmayacağı”**ndan başka bir şey değil. Pratikleri de **“nasıl başarılamayacağı”**nın en âlâ örneği.

30 yıllık savaşın en hararetli zamanlarında (Silvan’dan sonra yüzlerce genç öldü) **“durma”** kararı alan taraflara sözüm ona soldan soldan seslenenlere bir bakın allahaşkına.

Falanca gazetecinin yazmadığı bir ülkeye barış mı gelirmiş.

Emek Sineması yıkılırken silahlar sussa neye yararmış?

Erdoğan durup dururken niye barış isteyeyazsınmış?

Öcalan dışarıya çıkmak istediği için gençlerin birbirlerini öldürmemesi talimatı veriyormuş. PKK’nin megalı ideasını bir garip barışa satmışmış?

Çözümüne katkı sağlasınlar diye seçilen âkillere hükümet karar vermiş. Dolayısıyla ateşkes **“resmî”** bir projenin ürünüymüş...

Eeeeeee?

En marjinal taleplerin bile meşru yöntemlerle konuşulabilmesinin yolunu açacak ilk adım olan silahların susması değil mi? Yıllardır, sizler de bizimle birlikte bu talebi dillendirmiyor muydunuz? Şimdi gençlerin ölmemesi koşulunu sağlamak için Türkiye’nin İsviçre standardında bir demokrasiye kavuşmasını mı bekleyeceğiz yani?

Bu kavganın taraflarından biri kanın durmasını kişisel bekası için **“de”** istiyor diye maksimalist kılıçklar mı atmalyız ortaya.

Çözümün bir tarafındaki hükümetin sıfatı **“resmî”** diye barışa mesafeli durmak zorunda mıyız?

Şimdi ne düşünüyor bilmiyorum ama **Ahmet Altan** eskiden bu zevatı çöp evde yaşayan hastalara benzetiyordu.

Ne kadar da haklıydı.

Öyle sterildi ki çöpçülerin elleri

Çözümüne direnenler, habire gazladıkları savaşın dağ cephesi de barıştan yana açıkça tavır koyunca ajitasyonun ve manipölasyonun dozajını arttırdılar.

Bizzat kendilerinin, maksimalist talepler gerçekleşmezse ve mutlak demokrasi [Aman tanrım!] gelmezse **“bitmez”** dedikleri, yani fiilen destek oldukları ezeli savaşın bir parçası olan istemezükçü yargının hepimizin eleştirdiği edimlerini önümüze koyuyorlar.

“Rober Koptaş’a, Ümit Kıvanç’a soruşturma açanlar mı barış tesis edecek” diyorlar.

MİT krizinde olduğu gibi, çözüme yönelik her türlü müzakereyi suç sayan yargının bazı unsurlarının, başka bir cepheden de olsa tıpkı kendileri gibi süreci sabote etmeye çalıştıklarını unutturmak istiyorlar.

Bu saçma sapan soruşturma kararını verenlerin barış sürecinin aktörleri olduğu yalanına bizleri inandırmaya çalışıyorlar.

Yetinmiyorlar, hepimizin kalbinde sızı olan bu savaşın çocuk mağdurlarını kullanıyorlar.

“Ceylan Önkol’un katledildiği vahşetin davasındaki takipsizlik kararını” “naberrr” edasıyla, hem de Ceylan’ın katlini Türkiye’ye duyuran bu gazetenin âkil adamlarının önüne koyuyorlar.

İnsan şu basit soruyu sormadan edemiyor.

Hem Rober’e saran ya da Ceylan’ın katillerini aklama hevesiyle adaleti katleden yargının girişimlerine karşı durmak hem de çözüm sürecine destek olmak, barışa katkı sağlamak niçin mümkün olmasın?

Yutkunmanız, derdinizin mağdurların rızası değil, içindeki iflah olmaz elitistin kini olduğunu fısıldıyor kulaklarımıza.

Alınanlara alınganlık

Ülkenin dönüşüm sürecindeki katkılarını her platformda takdir ettiğimiz alınanlara göre yaptığımız gazetecilik değil **“süreç şakşakçılığıymış”**.

Kaldı ki sürecin arka planına dair sokaktakilerden fazlasını da bilmiyormuşuz vs.

Evet, kendi adıma süreci alkışlamakla yetinmiyorum, sırtını da taşılıyorum. Çünkü bu kapsamlı barış projesinin tüm siyasi risklerini üstlenen hükümetin, muhafazakâr ya da **“iktidar”** diye karşısında olmanın değil muhaliflik, ahmaklık bile olmadığını düşünüyorum.

Sürecin arka planına dair ne bildiğimiz konusuna gelince. Tekrarlamaktan hakikaten sıkıldım ama anlaşılan azmış bile. Yaz sonunda muhaliflerin alayı **“hükümet Kürtleri imhaya hazırlanıyor”** derken, savaş tamtamları çalarken bizler bu gazetenin köşelerinde müzakere sürecinin hazırlıklarına dair kulisler yazıyorduk. Üstelik kolaycılığa kaçmadan, linç edilmeyi göze alıp.

Bugün azıcık vicdanı olan herkeste umut yaratan bu süreçte, barış gazeteciliği gereği çatışmayı sonlandıracak girişimlerin **“büyütülmesinin”** çözüme nasıl bir **“somut katkı-öneri”** olduğunu da herkes görüyor işte.

Kim neyi değiştiriyorsa değiştirsin ama, **“barışı karşı değilim ama”**larından sonra gelen cümlelerindeki **“padişahlık, yandaşlık vs.”** tanımları hakikaten acıklı, bilsinler.

Hakikaten hiç çekilmiyor.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açaydım kollarımı bele, gitme diyeydim

Melih Altınok 12.04.2013

Çözüm sürecinde belki de en tali konulardan biri olan PKK'lilerin sınır dışına çekilmesi mevzuunun bu denli üzerinde durulması elbette manidar.

Tali diyorum, zira 30 yıldır akan kanı durdurmak için taraflar çözüm iradesiyle masaya oturmuşken, sınır dışına çekilme, ilk adım olan çatışmasızlığın olamazsa olmazıdır.

Diyarbakır'da konuşan IRA barışının mimarlarından **Jonathan Powell**'ın da belirttiği gibi, bisikletin devrilmemesi için daha nice zorlu parkur ve çevrilecek pedal var.

Zaten bu konu üzerinden kopartılmaya çalışılan fırtınaya rağmen hükümet cephesi de, İmralı da çekilme konusunda oldukça rahat.

Çünkü süreci yakından takip edenlerin bildiği üzere, ayağına mekabını alan sınırı geçti.

Yani PKK'nin Türkiye sınırları içerisindeki sayıları Kandil'dekilerle kıyaslamayacak kadar az olan operasyonel birimleri çoktan geldikleri gibi gittiler.

Hiçbir sorun da yaşamadılar. Yaşamaları da beklenemezdi. Ülkenin Tokat ve Sivas gibi iç bölgelerine kadar gelen PKK'liler dönüş yolunu masaldaki gibi ekmek parçalarıyla işaretlemediler ve o lokmaları da kuşlar yemedi. Her biri o yolları, sınırdan güvenli geçiş noktalarını gözleri kapalı bulabiliyorlar.

Ülke içinde kalan sınırlı sayıda militan da, dün *Taraf*'ta da okuduğunuz üzere örgütün defalarca kullandığı güvenli koridorlardan çıkışlarını tamamlayacaklar.

Hülasa zor olan işin teknik boyutu değil, politik sindirme boyutu.

Bu noktada bazı gazetelerde yer alan ve genç subayların niyetini okuyan **"yazılı izin şart"** hikâyelerine de bakmayın siz.

TSK'nın ülke içinde operasyon yapması zaten hükümetin emriyle mümkünken, **"operasyon yapma!"** gibi yazılı bir emrin verilmesi gerektiğini savlamaya, kargalar bile gülmez. Defalarca **"PKK saldırmazsa biz de operasyon meraklısı değiliz"** diyen hükümetin bundan sonra da yapacağı tek şey, vur emri vermemek olacak.

Dolayısıyla, daha önce PKK'lileri sınır dışına çekme kararı veren Öcalan'a, **"bari 500'ü kalsın"** diyen ve bugün darbe davalarından yargılanan savaş baronlarının ideolojik mirasçılarının aşmış bir sorunu büyütme hamlelerine karşı uyanık olmalı.

Dönüşüm sürecine karşı ellerinde kalan yegâne güç üzerinde, daha önceki etkilerinin kalmamasıyla içine düştükleri paniğin ağıtı bunlar.

Sınır dışına çıkan PKK'lilerin hayaletinin ardından, naçar söyleniyorlar işte:

"Açaydım kollarımı bele, gitme diyeydim yiğidime!"

Taksim kışla, tiyatrolar miğfer, Emek...

Emek Sineması restorasyonunu protesto ederek yazılarına son veren **Atilla Dorsay** geçenlerde bir televizyon kanalındaydı.

Sunucu, Dorsay'a, firmanın, Emek'in yapısını aynen koruyarak üst kata taşıyacakları açıklamasını hatırlattı.

Dorsay Emek'in en büyük özelliğinin salonun genişliği, ihtişamı olduğunu söyleyerek üst katta sinemaya daha küçük bir alan ayrılacağı gerekçesiyle itirazını sürdürdü.

Bu kez de yayın sırasında firmadan **"hayır salon aynı boyutlarıyla taşınacak"** açıklaması geldi. Ancak bir iki dakika önceki argümanı çöken Dorsay yılmadı.

"Muhalefetim biraz yumuşadı. Ama ben üst kata yürüyen merdivenle çıkmak istemiyorum ki!"

Eyvallah, kimilerimiz merdivenin yürüyenini sevmiyor olabilir. Bunu da protesto edebilir.

Hatta mevzuu, **"Tiyatrolar, sinemalar da bizim ibadethanemiz"** botuna taşıyanların groteskliğini bile anlarım.

Beğenmeyene beğen, razı ol ve sesini çıkartma demek faşizmdir.

Ancak aynı **"hak"** kuşkusuz ki tarihî mirasın korunması duyarlılığına sahip olduğu hâlde, bazı restorasyonların, kente dair projelerin gerekçelerine ikna olanlar için de geçerli olmalıdır.

Kaldı ki sözkonusu protestoların, elinde çekiç olanın her şeyi çekiç olarak görmesi misali, ülkedeki dönüşüm sürecine çakmak için araçsallaştırılmasına da karşı olabiliriz.

Yürütmenin kentlere dair her tasarrufunda, heykelleri dinamitleyen Taliban'ın ruhunu görecek bir kafaya da sahip olmayabiliriz.

Mesela, Gökçek Ankara'da kent merkezini otobana çevirmeye kalkıp bulvarı zincirlerle böldüğünde isyan edenler olarak, Taksim'in yayalaştırılmasına karşı çıkmayı en hafif tabirle abes de sayabiliriz.

Konuyla alakası olmasa da, Emek konusunda farklı tutum takınanların karşısına çıkartılan, protestolardaki polis şiddetine gelince.

Demokratik ülkelerde polisin, eylemlerde toma tekmeleme ve taşlama türünden **"gazetecilik faaliyetlerine"** rağmen tahrik olmaya **"hakkı"** yoktur.

Polisin orantısız gücüne **"eyvallah"** diyen de, toprağı bol olsun **Can Baba**'nın dediği gibi, **"sanat sevicisi"** olsun.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âkil Abi düşündüm de...

Melih Altınok 16.04.2013

En netameli zamanlardaki demokrat duruşuyla sürüden ayrılmayı da göze alabileceğini göstermiş solcu bir âkil ağabeyimle sohbet ediyoruz.

Sonunda can alıcı mevzua geliyor:

“Kimi solcuları eleştirirken seni solu eleştiriyor konumuna düşürmelerine izin verme. İşin çok zor!”

Nasihatimi alıp cebime koyuyorum.

Gece boyu düşünüyorum, peki bu nasıl olacak?

Öncelikle evini taşısan da, semti terk etmediğin için, çıkardığın mırıltılar bile, karşı mahalleden atılan naralardan daha çok yankılanıyor bizim sokaklarda. Sinirleri bozuyor.

Aritmik ezgilerini ninnilere alısmış çoluk çocuk da duyuyor. Kötü örnek de oluyorsun.

Sonra sana aynı odada uyumama, aynı masaya oturmama özgürlüğü veren müstakil evinin camları daha sık kırılmaya başlıyor.

Cemaatini cemaat değiştirmek için değil cemaatte yaşamak istemediğin için terk etmişsin. E taşınmak da olacak şey değil.

Geriliyorlar, geriliyorsun, hassaslaşıyorsunuz...

İkincisi memleketteki hâkim sol teoriler, her şeyden çok pratiklerin bir bütünü. Bu durumda da doğal olarak bazı solcuları eleştirirken yaptığınız, solun da eleştirisi oluyor.

Kaldı ki solun evrensel mirası üzerine de söylenecek çok şey var. Yani **“bir sol var solda soldan daha içerü”** demek, bence biraz kaçak dövüşmek anlamına geliyor.

Ha, derdiniz kafanıza takılan, sizi rahatsız eden doğruları dillendirmek değil, pozisyonunuzu korumaksa o başka tabii.

Ama zaman zaman gelip **“Sen gemileri yaktın. Şunu da yazsana”** diyen üstelik köşeleri de olan dostların hâlleri bana fazlasıyla acıklı geliyor. Bu da bana uymaz.

Alnında yıldızlı bere var diye mi

Steril pozisyonunu korumak için nereye kadar yürüyeceğiniz, nerede yutkunup duracağınıza dair bu muhasebeyi somut gündem üzerinden konuşalım biraz.

Ülkede 30 yıllık çatışmayı sonlandıracak bir barış ve çözüm süreci var. Taraflar ilk kez bu kadar kararlı bir irade ortaya koyuyorlar.

Bulunduğunuz konum açısından MHP'nin ne kadar milliyetçi ve sürece karşı olduğu üzerine kelam etmenin anlamı olmadığı ortada.

Bu atmosferde elbette önceliğiniz de ülkede kendisini solda tanımlayan **“muhalefetin”** tutumu oluyor.

Örneğin dönüp, son dönemlerde beyaz Türklerin de keşfettiği ülkenin **“muhalif”** müzik grubu **Yorum**'un geçen pazar düzenlediği konser takılıyor gözünüze.

Silahların susması, diyalog ve siyaset kanallarının açılması için herkes elini taşın altına koymuşken, düne kadar bu talebi dile getirenler ne yapıyor diye bakıyorsunuz.

Konser alanında, Türkiye'deki savaşın sürmesindeki katkıları azımsanmayacak Esad'ın posterlerinin taşındığını görüyorsun. Üstelik de diktatör henüz, aralarında çocuklar da olan 16 Kürt sivili öldürmüşken...

Yetmiyor, *Hürriyet*'in, *CNN Türk*'ün, *NTV*'nin desteğinden gocunmayan, CHP'li vekilleri **"devrimci"** diye kürsüsünde konuşturan, ne kadar beyaz popçu-rockçu varsa halaya duranların, alandaki birkaç Kürt gencinden huzursuz olduğunu duyuyorsun.

Bariş sürecine destek veren sloganlarını kesmesini istedikleri gençlerin **"Kürt milliyetçileri"** diye yaftalanıp alandan kovulduğunu, tartaklandığını işitiyorsun.

Ne yapacaksın şimdi?

Twitter hesabında, Yorum konserinde Kürtleri de katleden Esad'ın posterlerinin taşınmasını eleştirip sonra silen **Seher Diloan** gibi mi davranacaksın? Sonra o twitin yerine **"Bilirken susmak, bilmezken konuşmak kötüdür"** diye mi yazacaksın.

Nasıl yapacaksın?

Mış gibi yapmak...

Ya da akşamında İstanbul Film Festivali'nin ödül ve kapanış töreni var.

Salon da katılımcılar da pırlıl pırlıl. Ülkenin dev sermayelerinin **"muhalif"** kanalları canlı yayında.

Sahnede de, gönlündeki JİTEM'cileri, darbe sanıklarının kastederek **"Âkil adamlar Silivri'de"** diyen **Ceyda Düvenci**.

Düvenci, Emek protestosu bölümünü anons edip sahneye iki sanatçıyı davet ediyor.

Hülya Koçyiğit ürkek adımlarla sahneye çıkıyor. Uğrunda **"Vurun kahpeye"** linçine uğradığını söylediği âkilliğinin diyetini beyaz cemaatine ödemek için çırpınıyor.

Ardından söz alan **Nejat İşler** **"Emek kapanırsa babama ne diyeceğim"** temalı kâğıttan okuduğu **"yaratıcı"** konuşmasını şöyle bitiriyor:

"Emek bizim İstanbul bizim!"

Siz kimsiniz, **"the others"** kimler ola ki?

Siz elinde kırbaç olan bir avuç aydınlanma neferi, diğerleri de karanlığın lordu ve ona kanan uçurum insanları mı?

Âkil de olsanız, ön sırada oturan **Yılmaz Erdoğan** gibi alkışla takılmak en iyisi tabii.

Okuyorsun değil mi âkil ağabey? Biliyorum iyi niyetle söylüyorsun ama o senin dediğin inan mümkün değil.

Pozisyonunu koruma derdinin insanı götüreceği yegâne yer komiklikten ötesi değil.

Ya da en iyisi Etiler de falan, işlek bir caddede “**muhalif**” isimli bir PR şirketi kurmak.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bariş demeyin Kemal Bey kızıyor

Melih Altınok 19.04.2013

Kanal A **Hangi Taraf**'ta AK Parti Elazığ Milletvekili **Şuay Alpay** ile çözüm sürecini konuşuyoruz.

Konu CHP'nin sürece desteğine geliyor. Alpay CHP tabanında sürece destek veren ciddi bir kitle olduğunu söylüyor.

Peki, tabanın bu bariş talebi parti içinde yankı buluyor mu diyorum.

Şuay Bey söze CHP Genel Başkan Yardımcısı **Gülseren Onanç**'la başlıyor. Sayıları sınırlı olsa da partideki ulusalcı egemenliğine direnen birkaç isim olduğunu söylüyor.

Ardından program esnasında ekranıma *gercekgundem.com*'un bir son dakikası düşüyor.

“**Gülseren Onanç istifa etti!**”

Buyurun buradan yakın.

Ertesi gün öğreniyoruz ki, Onanç'ın Genel Başkan Yardımcılığı görevinden istifasını Kemal Kılıçdaroğlu istemiş.

Partiye büyük bir umutla geldiğini söyleyen Onanç da partiden ayrılma kararını revize edip Parti Meclisi'ndeki görevini sürdürmekte karar kılmış.

Kürtleri aşağılayan, darbecilere açık destek veren, MHP'yi aratmayacak açıklamalarla bariş sürecini dinamitleyen vekillerinin “yeni CHP” ile çelişmediğini düşünen Kılıçdaroğlu “barış söyleminin” kırmızıçizgileri olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Üstelik de çözüm sürecinde parti tabanındaki “hareketliliğe” rağmen.

Zira Kılıçdaroğlu'nun isteğiyle Genel Başkan Yardımcılığı görevinden istifa eden Onanç, partinin elitler dışındaki tabanının sesi olmuştu. Dersimlilerin, Alevilerin, yoksulların, solcuların...

Henüz birkaç gün önce Malatya’da yaptığı konuşmada şunları söylemişti:

“Cumhuriyet Halk Partisi’nin tabanının yani ‘CHP’ye oy verdim’ diyenlerin yüzde 65’i barış sürecini destekliyor. Bu, çok önemli bir orandır. Sürecin neler içerdiğini bilmediği hâlde, bu sürecin barışa evirilmesi gerektiğine inanan bir CHP var.”

Ya içindesindir çemberin ya da...

Çözüm süreci ilerledikçe, silahların susmasına koşut olarak siyaset kurumu şeffaflaştıkça, demokratikleştikçe herkes eskinin politik konforlarını terk etmek zorunda kalacak.

Dağdaki ve şehirdeki silahlı gücün, tehdidin gölgesi de, arkaik milliyetçi-ulusalcı söylemler de, kuru dindarlık da seçmen nezdinde prim yapmayacak.

Refah, demokrasi, hizmet konuşulacak.

Dolayısıyla kimilerinin çözüm sürecine karşı çıkışlarının eksenini oluşturan **“paranoya”**, yani bu işin tek kazananın AK Parti olacağı falan yok.

Sol da pekâlâ bu sürecin kazananı olabilir.

Ancak kuşkusuz ki bu, barış ve çözüm sürecindeki karnesine bağlı olacak.

Demokratikleşen Türkiye’nin dönüşümüne ayak uydurabilecek mi? Yeni binyılla uyuşmayan arkaik söylemlerini terk edebilecek mi? Paranoyalarını bırakacak mı? Ülkenin çoğunluğunu oluşturan dindarların, Kürtlerin, Alevilerin hassasiyetleriyle barışabilecek mi? Silahı ve şiddeti kutsamayı bir siyaset aracı olmaktan çıkartabilecek mi? Yani en azından Avrupa sosyal demokratlarının **“rahatlığını”** yakalayabilecek mi?

İmralı’nın ve Kandil’in iradesinin etkisi bir yana, kendisini solda tarif eden BDP son günlerde bu perspektifi büyük oranda yakaladı.

Ne var ki Onanç ile ilgili gelişmede gördüğümüz üzere **“Yeni CHP” ve Genel Başkanı çemberin dışında kalmaya kararlı görünüyor.**

Tercihini çözümün ve demokrasinin kazananlarının cephesinde olmaktan değil, barışa tepki cephesinin gözünü diktiği milliyetçi-ulusalcı histeriden yana kullanıyor.

Ama unutmasınlar, kimse aslı varken suretine yönelmez. Zira bu histeri yükseldikçe, çemberin dışındakilerin yegâne adresi MHP olacak. Bir avuç kentli, zengin elitin oyu, desteği yeter diyorlarsa o başka tabii.

Süreç süpürecek

Son dönemlerde CHP içerisindeki ulusalcı egemenliğine karşı birlikte hareket ettikleri söylenen demokratlardan bahsediliyor.

Onanç’ın istifasının ardından alacakları tavrı merakla bekliyoruz.

Ne var ki partiden aday olacakları zaman “**Ergenekon sanıkları gelirse biz gideriz. İstifamız da üyeliğimizden daha etkili olur**” şeklindeki taahhütlerinin gereğini yerine getirmediklerine şahit olduk.

Sırf bu da değil. Parti grubundan yükselen ırkçı, milliyetçi söylemler karşısında da üstü kapalı sitemlerden başka tavır alamadılar.

Dolaysıyla, **hayati zamanlarda ortaya koyamadıkları her tepki, CHP yönetiminin bu süreçteki engelleyici tavrına katkı sağladı.**

Bu nedenlerle, demokratların bugün CHP’ye yönelik eleştirilerinin bir muhatabı da elbette kendileridir. Ketumlukları, ürkeklikleri hafifletici neden değil, suç ortaklığının kanıtıdır.

Bu arkadaşlar, evde başlayan demokratik dönüşüm temizliğinden, kolçaklarına sıkı sıkıya sarıldıkları koltuklarında ayaklarını kaldırarak yakayı sıyracaklarını sanmasınlar. Bu kez süpürge de faraş da çok büyük.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Say’ın felsefesinin sefaleti

Melih Altınok 23.04.2013

Fazıl Say’ı hukuki argümanlarla savunmaya çalışanlar genel olarak konuya teknik bir boyuttan yaklaşıyorlar. “**Say mesajın sahibi değil, yalnızca çoğaltıcısı**” diyorlar. Sanki hakaret fiilinin oluşması için kullanılan cümlelerin “**özgün**” olması şartmış gibi.

İçlerinde “**AIHM içtihatları örnek olamaz çünkü Say azınlığa değil çoğunluğa hakaret etti**” diyenler de var. Bu arkadaşların da “**çoğunlukta olmak hakaret uğramama hakkını elimizden mi alıyor**” sorusuna yanıt vermeleri gerek.

Zamanında şiir okuduğu için ceza alan Erdoğan’ın mağduriyetiyle Say’ın başına gelenler arasında kurulan analogi ise baştan sakat.

Zira Erdoğan TCK’nın 312. maddesinden ceza aldı. “**Halkı kin düşmanlığa teşvik vs.**” gibi ifadeler içeren bu maddenin faşizan bir içerikte olduğuna sanırım artık akli başında kimsenin itirazı yok. Say’ı cezalandıran “**hakaret**” ile ilgili 216. Madde’nin muadilleri ise gelişmiş demokrasiye sahip ülkelerde de mevcut.

Ancak belki şaşıracaksınız, tüm söylediklerime karşın ben Say’ın sözkonusu fiilinden ötürü hapis cezasıyla karşı karşıya kalmasını tasvip etmiyorum.

Entelektüel pespayelik

Birincisi özgürlükler konusu elbette ki yalnızca yasal mevzuatın meşruiyetinde tartışılacak bir konu değil.

Öyle olsaydı, örneğin idam cezası kanunlarımızda mevcutken verilen kararlar karşısında gıkımızı çıkartmamamız gerekirdi.

İkicisi, **“Nefret suçu”** kavramı son dönemde çok fazla kullanılıyor.

Ne var ki kavramın içini boşaltıp, çocukça bir hassasiyetle otu boku nefret suçu olarak değerlendirme kolaycılığı bu hızla yaygınlaşırsa yakında konuşamayacağız, yazamayacağız.

Ki bence insanı otosansüre, makulün ve hâliyle klişenin sınırlarına hapseden **“linç”** hâli, devletin sansüründen katbekat tehlikeli. Yazıyı çiziyi, sanatı, sinemayı, hayatın gerçeklerinden kopartıp, steril bir alana kapatıyor. En cesurumuzu, marjinalimizi bile yutkunarak konuşan sıkıcı bir sahtekâra yakınlaştırıyor.

Ve daha da fenası bu bonkörlük, **“nefret suçu”**nun tüyler ürpertici etkisini de hafifletmeye başlıyor. Onu, gerçekten ihtiyaç duyduğumuzda bile kullanamayacağımız **“klişe”** bir yakınma hâline döndürüyor.

Dolayısıyla Say'ı özgürlükler bağlamında savunanlar da, onun aldığı cezayı yerinde bulanlar da tartışmaya konu olan **“söylemin”** sefaleti ve onu doğuran entelektüel pespayeliğin üzerinde durmalılar.

Öyle ya, Sav'ın yanında saf tutanların savunmalarındaki temel argümana bir bakın.

“O dünyaca ünlü bir piyanist. Bir aydınlanmacı, kallavi bir çağdaş” vs.

Hatta dün bir internet sitesinde Say'la ilgili şu cümleyi bile okudum: **“ Fazıl Say gibi akli yapısı itibariyle suç işleme ehliyeti olmayan birinin...”**

Halkı hakir, güvenilmez gören bu aydınlanmacı- pozitivist engizisyon zihniyeti tüm çocukluğuyla önümüzde dururken ve bize bunca malzeme verirken, onu ceza kanunlarıyla terbiye etmeyi savunmanın âlemi var mı?

Tek başına **“o dünyaca ünlü, zeki çağdaş piyanist, fikrini küfre, hakarete başvurmadan ifade edemeyecek kadar zavallı mı”** diye sormak, bu düzlemde tartışmalar yürütmek, onu entelektüel olarak mahkûm etmek 216'dan katbekat etkili değil mi?

Hem hâlâ tanımadınız mı bunları. Yıllar yıllar önce bakın **Mises** neler yazmış: **“Onlar muhaliflerini hor gördüler, alaya aldılar, onlarla eğlendiler ve onlara iftira ve çamur attılar... Onların polemiği, hiçbir zaman muhaliflerinin iddiasına yöneltilmez; aksine her zaman muhalifin kişiliğine yöneltilir.”**

Bu yozluk ve kin karşısında ceza kanunları dışında entelektüellerin sığınılacağı ne limanlar var deryada.

Tamam bir Yozdil değilsin Ahmet ama...

Dün tartışmaya katılan **Ahmet Hakan** beni çok şaşırttı.

Say'a verilen cezayı savunan **Gülay Göktürk**'ün daha önce **“çocuk pornosunu savunduğunu”** iddia eden Hakan şöyle diyordu:

“Çocuk pornosunda liberal, Fazıl konusunda haşin.”

Hani **“İsa değil Musa, sopa değil asa, dere değil Kızıldeniz”** fıkrası vardır ya, o misal işte.

Yahu Ahmet birincisi Gülay Hanım çocuk pornosunu değil, animelerin serbest kalmasını savundu. Nisan 2002'de de ABD'de muhafazakârların çoğunluğunu oluşturduğu Yüksek Mahkeme bu önerinin **“fikir özgürlüğü”** olduğuna hükmetti.

İkincisi Gülay Hanım bunu savunurken bir fikir ileri sürdü ve özgürlüğü savundu. Yani ne kimseye hakaret etti, ne de istismarı savundu. Aksine bunu çocuk kurbanları korumak için özgün bir fikir olarak cesurca dile getirdi.

Gülay Hanım'ın Say hakkındaki şimdiki sözlerini eleştirmek için, bu alakasız örnekle yola çıkıp hassasiyet avcılığı yaparak köşe komşun Yozdil'e adım adım yaklaştığının farkında değil misin?

Bunu sıfatı hak etmiyorsun, yapma hocam.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Savaş bitiyor inşallah siz de..

Melih Altınok 26.04.2013

Ne acı...

Referandumda bizlerle birlikte mahalle baskısına göğüs gerip dedikleri **"evet"**in doğal sonucu olan çözüm sürecine, barışa bahane buluyorlar.

O zamanlar milliyetçilerin, ulusalcıların ve onların yedeğine düşmüş solun kendilerine yönelttiği anlamsız soruların, mantığın versiyonlarını dillendiriyorlar.

Sürece karşı tavırları arkaik ideolojilerinin sınırları içinde son derece tutarlı olan milliyetçilerin **"Öcalan'a ne vaat ettiniz"** yakınmalarının simetrisinde, PKK'ya **"ne verdiler ki savaşı bıraktınız"** sitemleri gönderiyorlar.

"Tam demokrasi olmadan barış gelmez di mi" şeklindeki sorularının yanıtını bile almadan, **"Rekabet faslı açılmadan barış nasıl gelebilir ama"** diye devam ediyorlar.

Ne yazık ki AB vurguları da savaşın **"rekabetlisini"** arzuladıkları gerçeğini örtülemiyor.

Halkın tek meşru temsilcisi parlamentonun içinden çıkmış hükümetten başka kim projeyi yürütecekse artık, süreci **"AKP'nin barışı"** diye değersizleştirmeye çabalıyorlar.

Yazarken yegâne muhaliflikleri, **"muhalif Başbuğu"** sahiplenmek falan olan gazetecilerle birlikte saf tutup **"Bizimkilerin yazmadığı bir Türkiye'ye barış nasıl gelecek"** diye soruyorlar.

Üstelik de bu buram buram ideolojik husumet kokan utanç verici ricat manifestolarını, **"barış işinin"** en umutlu gününde, seslerini yükselterek okuyorlar.

Hiç düşünmüyorlar mı acaba, üç beş yıl sonra, barış ve demokrasi bu topraklarda boy attığında adları kimlerle anılacak?

"Evet, onlardı" diyeceğiz, **"tanıyın bunları"**. Onlar ki, Kandil'in, 30 yıllık savaşta çekilme kararını dünyaya açıkladığı gün, **"Tehlikenin farkında mısınız, unutmayın en kötü savaş başkanlık sisteminden iyidir"** diyenlerdi...

Barışan “**kardeşlerin**” arasına girip, “**Durun, siz düşmansınız**” diye köşelerinin, sütunlarının döşlerini dövenlerdi...

PKK çekildi, kahramanlar mevzilerinde

Murat Karayılan, dün Kandil’de PKK’nin 8 mayıstan itibaren sınır dışına çıkma kararını açıkladığı saatlerde de felaket tellalları “**itidal**” kisvesiyle manipölasyon peşindeydi.

İlk adımın, aynı anda sürecin daha sonraki aşamalarını kapsaması mantıken mümkünmüş gibi “**Ya silahlar ne olacak...**” diye sordular önce.

Meraklanmasınlar, PKK gittiği hâlde savaştan çekilmemekte ısrar edenlere silah mı yok!

Ya da bu arkadaşlara göre çekilme “**şarta**” bağlanmıştı.

İyi de 30 yıldır savaşıyan bir örgütün çekilme kararını tüm dünyaya deklere ettikten sonra, Öcalan’ın “**önderliğine**” ve militanların güvenliğine dair vurgu yapması bir “**şart**” mıdır?

Başka ne bekliyordunuz? “**Yenildik, gidiyoruz, çekilirken vurursanız vurun**” demelerini falan mı?

Kaldı ki, sınır dışına çekilme kararı alan örgütün, sonrası için herkesin malumu olan siyaset yapma talebini, silahı ve zoru dışarıda bırakan araçlardan bazılarını anarak dile getirmesi şaşırtıcı mı?

Dolayısıyla Karayılan’ın dünkü açıklaması, bir hareketin bekası için elzem klişelerle değil, doğuracağı sonuçlar ve bağlayıcılığı düzleminde değerlendirilmesi gerekiyor.

Zira bu sözlü akit, çözüm projesini hazırlayan ve siyasi riskini üstlenen hükümetin barış iradesinin, PKK tarafından da samimi bulunduğu ve onaylandığının mührüdür.

Ve bundan sonra her kurşun sıkının önüne “**dün**” konulacaktır.

Samimi kaygılar

Elbette bu sözlerim, milliyetçi-ulusalcı histeriye ya da savaşçı solun argümanlarına sığınmadan sürece dair samimi kaygılarını dile getiren demokratların şerhlerine yönelik değil.

Bunlar içerisinde son dönemlerde en fazla işittiğim kaygılardan biri, hükümetin Kürt meselesini PKK sorununa indirgediği eleştirisi.

İkincisi ise, sınır dışına çıkma kararı almış olsa da, PKK’nin müzakere sürecinde kazandığı “**aşırı meşruiyetle**”, bölgedeki alternatif siyasi örgütlenmeleri “**yine**” ezmesi tehlikesi.

Hükümet ve AK Parti cephesinden bazı isimlere bu soruları yöneltiyorum.

İlkine verdikleri yanıt şöyle: “**Çözüm sürecinin nihai hedefi demokratikleşme için silahların susması ve kanın durması büyük bir önem taşıyor. Dolayısıyla bu ilk adım. Normalleşmeyi ve demokratikleşmeyi kapsayan sonraki adımlar da muhatap tüm Türkiye vatandaşlarıdır.**”

AK Partili kurmaylar, ilk açılım sürecinin deneyimiyle, KCK benzeri bir yapılanmanın bölgede yeni bir baskı ve zor ortamı yaratmasına asla izin verilmeyeceğini de net bir şekilde ifade ediyorlar.

Hükümetin ve demokratların önümüzdeki günlerde imtina edemeyeceği bu tartışma, barışa ve çözüm sürecine de büyük katkı sağlayacak.

Sevindirici olan, bunu oluk oluk kan akarken değil, PKK'nin dün açıkladığı çekilme kararıyla belirginleşen barış atmosferinde konuşacağız.

Bu kez hayırlı olsun.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Var mı cevabı

Melih Altınok 30.04.2013

Evet, ciddi bir kriz var ortada.

Bu yüzden sessiz kalmak, “**mış**” gibi yapmak ya da imalarla konuşmak komik kaçır.

Kaldı ki bu gazetede dört yıldır çalışıyorum. Sadece yazar olarak da değil. *Taraf*'ın Ankara bürosunda, mutfakta da kadrolu mesaim var.

Zorlukların da, başarıların da, hataların da öznesiyim yani.

Dolaysıyla konuşma ehliyetine sahibim sanırım.

O hâlde “**Diplomasi**” şimdilik şöyle dursun...

Bildiğiniz üzere **Ahmet Altan** bir süre önce gazeteden ayrıldı. Ayrılışının çözüm sürecinin bizzat Erdoğan tarafından açıklanmasıyla kesişmesi de önemliydi.

Zira Ahmet Abi'nin Kürtlerin en büyük düşmanı ilan ettiği hükümet, 30 yıllık savaşı durdurmak için müthiş bir siyasi irade üstlenmişti. Ayrıca Öcalan da bu hamleye destek vermişti.

Yani, kusura bakmasın üstadım Ahmet Abi fena yanılmıştı.

Ardından gazetenin Genel Yayın Yönetmenliğine **Oral Çalışlar** getirildi. Oral Abi'nin gazeteye gelişi, *Taraf*'ın editöryal yönetiminin, yazarların teklifi ve onayıyla oldu.

İyi de oldu. Gazete birkaç zamandır süren rijit tavrını bırakıp, Ergenekon ve Balyoz davalarının yanı sıra bugünkü barış sürecini doğuran referandumdaki duruşuyla tutarlı bir yayın politikasına kavuştu.

Gazetede de, kamuoyunda da bir sinerji oluştu.

Bugünkü barış atmosferini hazırlayan etkili aktörlerden biri olarak sürecin en umutlu zamanlarındaki hakkı da teslim edildi.

Süreci desteklemek için seçilen Âkil İnsanlar Heyeti'ne genel yayın yönetmeni de dâhil beş yazarını verdi *Taraf*. Diğerlerinin içinde de *Taraf*'ın eski yazarları vardı.

Bu tutarlı barış taraftarlığı ile gazetenin tirajı ikiye katladı, reklam ve ilan geliri de. Hatta patronaj bu prestiji borsaya bildirdi. Hisselerinin değeri arttı.

Ne var ki kendisinin de bire bir ifade ettiği üzere, işler kötüyken bile gazeteye editoryal olarak hiçbir müdahale de bulunmayan patron **Başar Arslan** es verdi.

Önce **Ahmet Altan**'la birlikte hareket edip gazeteden ayrılan ve daha sonra dönen **Neşe Düzel** gazetenin ikinci koltuğuna getirildi.

Patronajın bu ataması bir defa anlaşma gereği Genel Yayın Yönetmeni'nin onayı alınmadan tepeden yapılmıştı. Doğal olarak istifalar gündeme geldi.

İkincisi Düzel gazeteye başlar başlamaz yaptığı röportajlarla açıkça barışın niçin mümkün olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. PKK çekilme kararını açıkladığında bile o, mülakat konuklarına adeta **"barış hayal"** dedirtmeye çalışıyordu.

Bu tavır kuşkusuz ki gazetenin başarı tablosunu doğuran yayın çizgisine ve bize bir mesajdı.

Ardından Genel Yayın Yönetmeni'nin hiçbir tasarrufuna onay vermeyen **Başar Arslan** Yazışleri Müdürlerinden **Kurtuluş Tayiz**'i görevden aldığını açıkladı.

Gazeteyi bu başarılı noktaya taşıyan isimlerden biriydi Kurtuluş. Başarı niye cezalandırılırdı ki?

Benim de içinde olduğum ve *Taraf* denince akla gelen tüm yazarların bu anlamsız müdahalelere karşı son derece nazik tepkisine **Başar Arslan**'ın cevabı ise sert oldu. Yayın Koordinatörü ve gazetenin başarısının mimarlarından **Markar Esayan** künyeden çıkartıldı.

Ve nihayet **Çalışlar** da mecbur bırakıldığı şeyi yaptı, istifa etti.

Ardından *Taraf*'ın tarihinde ismini de cismini de bilmediğimiz, ancak politik tutumlarına vâkıf olduğumuz dokuya yabancı isimler yazışlerine atandı.

Ümit Aslanbay, Oğuz Karamuk...

Şimdi kendinizi bizlerin yerine koyun. Bu olan bitenden huzursuz olmak suç mu?

Mesele patronajın bir tasarrufu karşısında **"arkadaş dayanışmasıyla"** tepki verilmesi falan değil.

En azından benim için değil. Ortada net **"gösterenlerin"** berraklaştırdığı bir gösterge var.

Gazeteye para koyan, işin ticari riskini üstelenen patronaj elbette tasarruf hakkına sahiptir.

Ama bu müdahalenin anlaşılabilirliği işlerin kötü gitmesi, başarısızlık ya da politik çizgi değiştirme kararına denk gelirse anlaşılabilir.

Dolayısıyla **Başar Arslan**'ın tiraj ve reklam artmışken, prestiji yükselmişken bu tablonun aktörlerini tasfiye etmesinin anlamı kuşkusuz ki politika değişikliğidir. Üstelik bunu barış sürecini destekleyen isimlerin yerine **"mesafelileri getirmesiyle"** de perçinlemiştir.

Bakın anlattıklarımın içinde ne komplo teorisi var ne de ima.

Sadece soruyorum.

Merkez medya bile barış sürecine ikna olmuş görünürken biz, “**olmazları**” büyütüp hassasiyet mi kaşıyacağız?

Yeni Türkiye’deki rolümüz, barışın mimarı bir hükümete siyasi husumetle ve endişeli elitlerle birlikte “**düşmanlık**” etmek mi olacak?

Eğer böyleyse **Ahmet Altan** niye gitti, **Oral Çalışlar** niye geldi, şimdi hangi nedenle tekrar eskiye dönüyoruz?

İkna olamadığım için ben mi hatalıyım yoksa kör gözüm parmağına çelişkilerle dolu bu müdahalenin müsebbipleri mi?

Var mı bu soruların cevabı?

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşçakalın

Melih Altınok 04.05.2013

Salı günü bu köşede *Taraf*’taki krize dair birkaç soru sordum. “Var mı cevabı” dedim.

Kuşkusuz ki gazeteden arayan bazı dostların “Yanlış düşünüyorsun, bence yazmaya devam et” demeleri cevap değildi.

Ayrılanların yazılarını, *Sözcü* jargonuyla “jöleli manifestolar” diye yaftalayıp tavrımızın gazetenin emekçilerini zor durumda bırakacağını söyleyen **Sezin Öney**’in makalesi ise bambaşka bir sorunun yanıtıydı.

Sezin “Çok zor koşullarda aylardır maaş almadan çalışan *Taraf* emekçilerinin hakkı, patronaja tek kelime etmeden, ayrılan emekçilere çakılarak nasıl aranır”ın derdindeydi adeta.

Aslında Sezin de bilir ama o “tanınmalarını” suçmuş gibi sunduğu ayrılanlar, bizler de bu gazetede mesai yaptık. Biz de aynı ekonomik sıkıntıları çektik. Beraber maaş almadık bu yollarda. Yani “ünlü” olmak emekçi olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor.

Kaldı ki başka gazeteden politik nedenlerle olmasa da tek bir yazar kovulsa aşırı yorumun anasını ağlatan siz değil miydiniz?

Kendi gazetenizin yazışları tümünden tasfiye edilince patronaja bahane aramak solculuğun, demokratlığın, medya etiğinin neresinde yazılı?

Bu tartışmada taraf olmadığı hâlde bire bir mağdur arkadaşlarımızdan bile daha açık ses verip ilkesel bir duruş sergileyen **Doğan Akın**’ı da mı görmüyorsunuz?

Elbette konu Sezin değil. Bu bir kesimin genel tavrı; bir hâl.

Taraf denince akla gelen nerdeyse tüm yazarların nedenlerini açık açık deklere ederek ayrılmalarını "hükümet savunusu" diye yaftalayıp değersizleştirmeye çalışan bir "akıl" var.

Salı günkü gazetemin barış sürecine yönelik tavrını eleştirildiğim yazımın , "Ne yani hükümete mi çakacağız" spotuyla duyurulması gibi.

Oysa *Taraf*ı *Taraf* yapan, yüzbinlerin gönlünde taht kurmasını, statükonun gurur verici düşmanlığı kazanmasını sağlayan tam olarak "aman AKP'li demesinler" fobisinden kurtulup doğrunun, demokrasinin, barışın ve şeffaflaşmanın yanında saf tutması değil miydi?

Şimdi ne değişti de umacı da, turnusol da AK Parti oldu?

Bu gazete ve tekmili birden yazarları, daha bir-iki yıl önce, icraatları bugünkü çözüm süreci projesinin yanında teferruat sayılacak hükümeti, Erdoğan'ı alkışlamıyor muydu?

Ergenekon davasındaki, Balyoz'daki, 12 Eylül Referandumu'ndaki hakkaniyetli tavrımız hangi sürecin başlaması içindi?

Ne yani, bu süreçleri desteklerken yaptığımız AK Parti müdafaası mıydı?

Halkın tek ve meşru temsilcisi parlamentonun içinden çıkan hükümetin askerî vesayetin gölgesinden kurtulup halk adına muktedirleşmesi için değil miydi ezber bozmamız?

Bu sivil inisiyatifin, Türkiye'nin demokratikleşmesi, Avrupa ile entegre olması, sivilleşmesi, refaha kavuşması için politikalar üretmesini arzulamıyor muyduk?

Dün bu perspektif doğrultusunda hükümeti kompleksiz bir şekilde "yetmez ama evet" düsturuyla desteklerken "AKP'li" değildik de, şimdi tutarlı biçimde, karnesindeki en önemli ders olan çözüm ve barış sürecindeki performansına destek verince mi yandaş olduk?

Geçiniz hocam.

Arkaik ideolojik bağlarından *Taraf*'ın manevi desteğiyle kurtulup özgürleşen yüzbinlerce demokrat her şeyi görüyor.

Birkaç haftadır süren tartışma boyunca bizlere ulaşıp "evimiz, sığınağımız yıkılıyor" diyen *Taraf* okurları bunları yemez.

Bu çamurlar, imalar yarasa yarasa, **Ahmet Altan**'ın vakti zamanında dediği gibi, çevremizdeki zekâsı kötülüğüne eşdeğer olmayan eski Türkiye âşığı düşmanlarımıza meze olur.

Durum budur sevgili *Taraf* okurları, dostlarımız.

Şimdi farklı yerlerde duruyoruz ama ben, **Ahmet Altan**'ın o harika, vicdan yazılarının çıktığı, **Yasemin Çongar**'ın akıl dolu cesur makaleler yazdığı, **Mehmet Baransu**'nun, **Arzu Yıldız**'ın bomba haberler yaptığı, **Yıldıray Oğur**'un manifestolar döktürdüğü, muhteşem manşetlerle çıkan, tüm gazetelerin yazışlarında ilk okunan gazetemi, eski ***Taraf***ı çok arayacağım.

Ama artık çok gerilerde kaldığını kabullendim. Bu bir inanç değil, dizisel ve dizimsel anlamın ortaya koyduğu net bir gösterge.

Benden bu kadarmış. Fakat bu ayrılık, **Mungan**'ın dediği gibi, "**Aslında giden değil kalandır terk eden/ Giden de bu yüzden gitmiştir zaten**" kabilinden.

Adları duyulmasa da bu gazetenin yükünü omuzlarında taşıyan, gelmiş geçmiş tüm muhabirlerimize, editörlerimize, sekreterlerimize, stajyerlerimize minnettarım. Türkiye'nin en dikkatli ve entelektüel yazar editörü **Tamer Kayaş**'a ayrıca veda ediyorum.

Tabii ki asıl borcumuz, bu ülkenin geleceğinin garantisi olan *Taraf* okurlarınadır.

Kalan arkadaşlarımin, gazetenin yeni yönetiminin yolu açık olsun.

Sürç-i lisan ettiysem affola. Hakkınızı helal edin dostlarım.

melihaltinok@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)